
bir
ANITA BLAKE
VAMPİR
AVCISI
romanı
HasretKardeş
LAURELL K. HAMILTON
ŞEYTANİ
DÜŞLER

Polislerin ya da federal istihbarattan gelmediği davetlerde danışmanlık yapan Anita, striptizcileri hedef alan bir seri katili bulmakla görevlendirilir. Ancak işi kolay değildi. Çünkü o, gelmiş geçmiş en acımasız vampir Jean-Claude'un sevgilisiydi. Ve katil yalnızlarda bir yerdeydi. Hissediyordu bunu. Aklı karıştı. Şüphe ruhunu kemirmeye başladı. Zaten bunalmıştı. Birden fazla sevgilisi, birden fazla hayatı...

Birden fazla ömür sürenler birden fazla ölür Anita!

Yaşadıkları Anita'nın bile sınırlarını zorladı, zorladı... Sonunda dayanamadı Anita, çizgiyi aştı.

"Türler aşanlar bir yaratıcı."
- St. Louis Post

"Gerilim, intikam ve nefesinizi kesecek bir finale hazırlayın kendinizi, Hamilton gerçek bir dev."
- Detroit Free Press

Laurell K. Hamilton

Laurell K. Hamilton'ın yazarlık kariyeri, kendisine verilmesi kırmızı sonra "Anita Blake" bir romanıyla New York Times çıkanlar listesinde yer aldı. Vampir Anita Blake'in maceralarını konu yaratmış bulunmaktadır. Hamilton, eşi, kızı, dört kedisiyle ve dünya üzerinde değişen bir St. Louis, Missouri'de yaşıyor.

ŞEYTANİ DÜŞLER

LAURELL K. HAMILTON

İngilizce'den Çeviren
Beril Tüccarbaşıoğlu Uğur

ARTEMİS

AB/254
ABG/87
A/55

ŞEYTANİ DÜŞLER

LAURELL K. HAMILTON

Orijinal Adı: *Incubus Dreams*
Genel Yayın Yönetmeni: Ilgın Sönmez Toydemir
İngilizce Aslından Çeviren: Beril Tüccarbaşıoğlu Uğur
Türkçe Düzenleme: Deniz Evliyagil
Son Denetim: Cansu Canseven
Yaratıcı Yönetim: photoRepublic
Grafik Uygulama ve Sayfa Tasarım: Karen Yardımlı

1. Basım: Ağustos 2010
ISBN: 978 - 605 - 4377 - 26 - 8
Sertifika No: 10905
Laurell K. Hamilton © 2004

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com
www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29

ŞEYTANİ DÜŞLER

LAURELL K. HAMILTON

İngilizce'den Çeviren
Beril Tüccarbaşıoğlu Uğur

ARTEMİS

1

Bir ekim düğünüydü. Gelin, doğaüstü cinayet vakalarını çözüme ulaştıran bir cadıydı. Damat, ölüleri diriltiyor, hayatını kazanmak içinse vampir katlediyordu. Tıpkı bir Cadılar Bayramı şakası gibi ha? Ama şaka değil.

Damadın sağdıçları siyah, geleneksel smokinler ve beyaz gömlekler giymiş, turuncu papyon takmıştı. Nedimelerse turuncu tuvaletler içindeydi. Mezuniyet balosu tarzı kıyafetlerde Cadılar Bayramı turuncusu, öyle her zaman göreceğiniz bir şey değildir. Bu süprüntülerden birine üç yüz dolar uçlanacağımı duyduğumda dehşete kapılmıştım. Hem damat tarafı olduğuma göre belki de smokin giymem daha uygun olurdu. Bugün damat olan iş arkadaşım ve dostum Larry Kirkland bu işe hiç bulaşmadı. Ben

istemediğim sürece beni elbise giymeye zorlamayı reddetti. Hımmm, şimdi bir düşüneyim. Bir daha ölsem giymeyeceğim, üç yüz dolarlık -hatta belki daha fazla- tupturuncu bir tuvalet mi, yoksa yüz dolarlık bir kiralık smokin mi? Durun, hala düşünüyorum.

Smokini kiraladım gitti. Bir de buna uyacak siyah ayakkabı almak zorunda kaldım. Çünkü smokin dükkanında benim ayağıma göre ayakkabı yoktu. Muhtemelen bir daha asla giymeyeceğim yetmiş dolarlık ayakkabılara rağmen hala kazançlıydım.

Kabarık elbiseleri, lüle lüle saçları ve hiçbirinde alışık olmadığım abartılı makyajlarıyla mihraba yürüyen dört nedimeyi görünce ne kadar şanslı olduğumu bir kere daha anladım. Ellerindeki turunculu beyazlı çiçeklerden oluşan buketler siyah tüllere sarılıydı ve turuncu-siyah kurdeleleri vardı. Tek yapmam gerekense bileğimi tutmaktı. Düğün organizatörü bir şekilde ellerimizi meşgul etmezse tüm sağdıçların burnunu karıştıracağından ya da utanç verici başka bir şey yapacağından korkuyordu sanırım. Bu yüzden bir elimizle diğer bileğimizi tutmamızı söylemişti. Eller cepte olmayacaktı, kollar kavuşturulmayacaktı ve ellerin pantolonların ağ kısmıyla herhangi bir teması olmayacaktı. Düğün provasına geç kalmıştım -ne sürpriz- ve düğün organizatörü kadın sırf ben de kadın olduğum için erkeklerin üzerinde medenileştirici bir etkim olacağını düşünmüştü. Ama erkeklerden bile hödük olduğumu anlaması fazla uzun sürmedi. Aslında hepimiz gayet iyiydik. Sorun ondaydı. Erkeklerin yanında rahat görünmüyordu. Ya da bana bu kadar yakın olmaktan rahatsızdı. Belki de sorun silahımdı.

Ama ben dahil sağdıçların hiçbiri, şikayet edeceği türden bir davranışta bulunmadı. Bu Larry'nin günüydü ve kesinlikle berbat edilemezdi. Ah, tabii bir de Tammy'nin.

Gelin kiliseye babasının kolunda girdi. Annesi en ön sıradaki yerini çoktan almıştı ve turuncu kıyafetlerin içinde gayet iyi görünüyordu. Hem gülümsüyor hem de gözlerinden yaşlar akıyordu. Hüzün ve coşku birbirine karışmıştı. Zaten bu kilise düğününün asıl sebebi Bayan Reynolds'dı. Larry'yle Tammy daha ufak çaplı bir töreni tercih ederdi ama Tammy annesine hayır diyememişti ve Larry de müstakbel kayınvalidesiyle daha ilk günden bozuşmak istememişti.

Dedektif Tammy Reynolds yüzünü sis bulutu gibi saran beyaz bir duvak takmıştı. Onu da daha önce hiç bu kadar makyajlı görmemiştim ama yüzündeki boyalar gelinliğin boncuklu yakasına ve kabarık eteğine iyi uyum sağlamıştı doğrusu. Gelinlik mihraba tek başına da yürüyebilecekmiş ya da en azından tek başına ayakta durabilecekmiş gibi görünüyordu. Saçlarına yaptıkları şey hem onları daha bir parlaklaştırmış hem de yüzünün çarpıcılığını ortaya çıkarmıştı. Dedektif Tammy'nin güzel olduğunu ilk kez farkediyordum.

Larry'nin üç erkek kardeşiyle birlikte sıranın en sonunda durduğumdan damadın suratını görebilmek için biraz eğilmem gerekiyordu. Ama buna değerdi. Larry öyle solgundu ki çilleri teninde mürekkep lekesi gibi ortaya çıkmıştı. Mavi gözleri kocaman açılmıştı. Kısa ve kızıl buklelerine her ne yapıldıysa işe yaramıştı, bugün her zamankinden daha düzgün ve yumuşak duruyorlardı. İyi görünüyor-

du. Eğer düşüp bayılmazsa. Tammy'ye bakarken, suratında, alnının ortasına balyozla vurulmuş gibi bir ifade belirdi. Belki ona da iki saat makyaj yapsalar biraz adam olurdu ama erkeklerin buna kafa yormasına gerek yoktur. İşte bir çifte standart daha! Kadınlar düğünlerinde muhteşem görünmelidir, damadın tek yapması gerekense orada durup utanç verici bir davranışta bulunmamaktır.

Ben de sırada dikilip kimseyi utandırmamaya çalıştım. Islakken yaptığım atkuyruğum sımsıkıydı. Saçımı kısa kestirecek halim olmadığına göre erkek gibi görünmemin tek yolu buydu. Hoş, anatomim buna pek elverişli değildi ya neyse. Zira gayet yuvarlak hatlara sahiptim ve bir erkek smokini bile bunu gizleyememişti. Aslında ben dahil kimsenin benden bir şikayeti yoktu ama düğün organizatörü beni gördüğünde gözlerini devirmiş ve "Biraz daha makyaj yapmalısınız," demişti.

"Ama diğer sağdıçlar makyaj yapmıyor."

"Güzel görünmek istemiyor musunuz?"

Zaten öyle göründüğümü düşündüğüm için, "Buna o kadar takılmıyorum," dedim.

Bu onunla son konuşmamızdı. Sonrasında beni tamamen görmezden geldi. Sanırım sağdıçları sıraya sokmasına yardım etmememe bozulmuştu. Sırf hayalarımız yerine yumurtalıklarımız var diye güçlerimizi birleştireceğimizi falan sanmıştı herhalde. Hem neden illa güzel olmalıydım ki? Bu Larry'yle Tammy'nin günüydü, benim değil. Eğer, ki bu çok kocaman bir eğer, evlenen ben olsaydım işler değişirdi. Neyse ki o zamana dek boşverebilirdim. Üstelik suratımda her zamankinden çok makyaj vardı. Tamam, itiraf

ediyorum, ben günlük hayatta neredeyse hiç makyaj yapmam. Üvey annem Judith, otuzuma bastığımda bu konuya daha farklı yaklaşacağımı söyleyip duruyor. Halbuki şu korkunç otuza sadece üç yıl kalmasına rağmen henüz paniklemiş değilim.

Tammy'nin babası kızının elini Larry'ninkinin üzerine koydu. Tammy zaten Larry'den yedi sekiz santim uzundur, topuklu ayakkabıyla ona iyice tepeden bakar olmuştu. Tammy'nin babasının gözlerindeki bakışı gördüm ve bunun hiç de dostça olmadığını söyleyebilirim. Tammy neredeyse dört aylık hamileydi ve bu da Larry'nin hatasıydı. Aslında ikisinin hatasıydı ama Tammy'nin babası Bay Nathan Reynolds'ın kendi kızını, yatağından kaçırılıp kirletilen bir bakire gibi gördüğü belliydi.

Bay Reynolds, Tammy'nin duvağını arkaya atınca gelinin makyajlı güzelliği gözler önüne serildi. Onu ciddi bir tavırla yanağından öperken damadına da son kez düşmanca bir bakış fırlatmayı ihmal etmedi. Sonra gülümseyerek karısının yanına döndü. Bu kadar çabuk değişebilmesi ve suratındaki sahte mutluluk hiç hoşuma gitmemişti doğrusu. Larry'nin müstakbel kayınpederinin usta bir yalancı olması canımı sıkmış, geçimini neyle sağladığını merak etmeme sebep olmuştu. Gerçi ben herkesten şüphelenirdim zaten. Sanırım uzun zamandır polisle çalışmamın bir sonucuydu. Şüphe, bulaşıcı hastalık gibidir.

Hepimiz mihraba döndük ve bildik tören başladı. Yıllar içinde düzinelerce düğüne katılmıştım. Hemen hepsi Hıristiyan düğünleriydi. Mezhepler de aynı olunca söylenenler tuhaf bir şekilde tanıdık geliyordu. Hatta sözleri ye-

niden duyunca şaşkınlıkla farkettim ki hepsini ezberlemişim. "Sevgili misafirler, bugün burada bu kadınla bu erkeği kutsal evlilik bağıyla birleştirmek için toplanmış bulunmaktayız."

Bu bir Katolik ya da piskoposluk düğünü olmadığı için diz çökmek zorunda değildik. Merasim sırasında kutsal ekmek ve şarap da verilmeyecekti. Dikkatimin dağılmaya başladığını itiraf etmeliyim. Zaten düğün törenlerine düşkün değilimdir. Gerekli olduklarını kabul ediyorum ama ben kendi düğününün hayalini kuran kızlardan biri olmadım hiç. Hatta üniversitede nişanlanana dek bunu düşünmemiştim bile ve o iş bitince hepten unuttum gitti. Daha sonra da bir ortaokulda fen öğretmenliği yapan yerel Ulfric, yani Kurt Kral'la, Richard Zeeman'la kısa süreli bir nişanlılığım oldu ama canavarlarla aram ona kıyasla daha iyi olduğu için beni terketti. Asla evlenemeyeceğim fikrine alıştım artık. Ben asla sevgilimle bu yemini tekrar edemeyecektim. İçten içe buna biraz üzülmediğimi söylemem. Aslında düğün falan umrumda değildi, gerçekten. Kendi düğünümden de herkesinki kadar nefret edeceğime emindim. Diğer yandan hayat boyu kimseye 'benim' diyemeyeceğim fikrine biraz bozuluyordum. Orta Amerika'da küçük bir şehirde, orta sınıf bir ailenin kızı olarak büyümüştüm ve üç, hatta belki dört erkekle -nereden baktığınıza bağlı- çıkmak beni utançtan kıvrandırıyordu. Bundan rahatsız olmamaya çalışsam da çözülmesi gereken bazı sorunlar olduğunu kabul etmek zorundaydım. Mesela bir düğüne giderken hangisi kavalyem olacaktı? Düğün, kutsal objelerle dolu bir kilisede yapıldığına göre içlerinden ikisini otomatikman ele-

yebilirdim. Zira Jean-Claude'la Asher'ın kapıdan içeri girer girmez alevler içinde kalması törenin tüm neşesini kaçırabilirdi. Geriye resmi erkek arkadaşım Micah Callahan ile arkadaşım Nathaniel Graison kalıyordu.

Tammy'yle Larry birbirine yüzük takacakları bölüme gelmişti. Bu da baş sağdıçla baş nedimenin bir şeyler yapması gerektiği anlamına geliyordu. Kadın, Tammy'nin beyaz çiçeklerini tutacak, adam yüzükleri verecekti. Al bir cinsiyet ayrımcılığı daha! Bir kere de erkek çiçek tutup kadın mücevher işini halletseydi ya. Bir arkadaşım bana gereğinden fazla liberal olduğumu söylemişti. Belki de öyleyimdir. Tek bildiğim eğer bir daha nişanlanırsam ya ikimiz de yüzük alacağız ya da hiç takmayacağız. E, hayatım boyunca evlenmemeye karar verdiğime göre bunun için de endişelenmem gerekmiyordu aslında. İyi, tamam.

Nihayet karı koca oldular. Hepimiz izleyicilere döndük ve rahip onları Bay ve Bayan Lawrence Kirkland olarak takdim etti. Halbuki Tammy kızlık soyadını kullanacağına göre Bay Lawrence Kirkland ve Bayan Tammy Reynolds dese daha uygun olurdu.

İkişerli ikişerli sıraya geçtik. Dedektif Jessica Arnet'a kolumu uzatmak zorunda kaldım. Koluma girdiğinde, ayağındaki o yüksek topuklar yüzünden kadının yanında küçücük kalmıştım. Bana gülümsedi. Bir ay önce, Nathaniel'la cilveleştiğini sezdiğimde ona dikkat etmiş ve hoş biri olduğunu düşünmüştüm. O dakikaya dek güzelliğinin farkında değildim. Koyu renk saçları arkaya toplanınca elmacık kemiklerinin ve çenesinin kusursuz hatları ortaya çıkmıştı. Makyaj gözlerini irileştirmiş, yanaklarını pembeleş-

tirmiş ve ince dudaklarını dolgunlaştırmıştı. Nedimelerin çoğunu sarılık olmuş gibi gösteren portakal rengi onun cildine ve saçlarına hoş ışıltılar katmış, gözlerini parlaklaştırmıştı. Halbuki turuncu pek az insana yakışır ve hapishanelerde bu rengin kullanılmasının sebebi mahkumların iyice sinirlerini bozmaktır. Ama Dedektif Arnet turuncu tuvaleti içinde bir harikaydı. Neredeyse düğün organizatörünün tavsiyesini dinlemeyip biraz daha makyaj yapmadığıma hayıflanacaktım. Neredeyse.

Fazla dikkatli baktım galiba çünkü kaşları çatıldı, ben de hemen harekete geçip sıradaki yerimi aldım ve hep birlikte yürüdük. Grup fotoğrafı işkencesine daha önce katlanmıştık. Fotoğrafçının şimdi gelinle damadın peşine düşüp pasta kesme, çiçek fırlatma ve jartiyer çıkarma anlarını kaydetmesi gerekiyordu. Gelin ve damat tebrikleri kabul etmeyi bitirdiğinde kalabalığa karışabilirdim, yokluğumu artık kimse umursamazdı.

Hepimiz talim yapan askerler gibi sırada durduk. Tammy'yle Larry en öndeydi. Zaten tüm konuklar buraya onları görmeye gelmişti. Biz de sırtımızı duvara dayayıp yabancılarla el sıkışmaya başladık. Tammy'nin ailesi buralıydı ama daha önce hiçbiriyle tanışmamıştım. Larry'ninkilerse şehir dışındandı. Davetlilerden sadece polisleri tanıyordum. Gerisiyle de gülücükler eşliğinde el sıkışmakla yetindim.

Yaptığım işe kendimi fazla kaptırmış olmalıyım, erkek arkadaşım Micah Callahan aniden karşımda bitince şaşkınlıkla irkildim. Benimle aynı boydaydı. Yani hem erkeğe hem kadına göre kısa boyluydu. Gür ve kahverengi saçla-

rı neredeyse benimkiler kadar kıvırcıktı ve bugün saçlarını açık bırakarak omuzlarına dökülmesine izin vermişti. Bunu benim için yapmıştı. Aslında saçlarını açık bırakmaktan hiç hoşlanmazdı. Sanırım sebebini anlıyorum. Micah bir erkek için fazla güzeldi. Bir de bukleleri yüzünü çerçeveleyince, en az Dedektif Arnet kadar hoş ve narin görünüyordu. Üst dudağından daha dolgun olan alt dudağı ona daima somurtkan bir ifade veriyordu ve ağzının çoğu kadınkinden geniş olması da işe yaramıyordu. Siyah takım elbise içindeki vücudu kesinlikle erkeksiydi. Geniş omuzlar, ince bir bel ve dar kalçalar. Tam bir yüzücü vücudu. (Oysa yüzücü değildi.) Boynundan aşağısının kadınsı bir yönü yoktu. Yüzü ve saçlarıysa bir kızınki kadar kusursuzdu.

Gömleğinin üst düğmesini açık bıraktığı için köprücük kemiği ve bunun, göğsüne düşen gölgesi gözler önüne serilmişti. Koyu renk güneş gözlüğünde kendimi görebiliyordum. Koridor biraz loştu. Öyleyse onları neden mi takmıştı? Çünkü gözleri bir kedinin gözleriydi. Daha kesin konuşmak gerekirse, bir leoparın... Aynı zamanda hem sarı hem yeşildiler. Bu ikisinden hangisinin baskın geleceği o günkü kıyafetine, ruh haline ve ışığa bağlıydı. Bugün gömleği yüzünden yemyeşildiler ve içlerinde tıpkı ormana vuran ışık huzmeleri gibi sarı hareler oynaşıyordu.

Micah bir leoparadamdı ve yerel leoparların Nimir-Raj'ı, yani kralıydı. Aslında tamamen insana dönüşebilmesi gerekiyordu, ne var ki hayvan formunda fazla uzun zaman geçirildiğinde bazen tam bir geri dönüş mümkün olmayabiliyordu. Dikkat çekmek istemediği için bugün güneş gözlüğü takmıştı.

Elime dokunan eli sıcacıktı ve bu küçücük dokunuş bile savunma kalkanımı indirmeme yetmişti. Kalkan, onu tören boyunca ikinci bir kalp atışı gibi hissetmemi engellemişti. Ben Nimir-Ra'ydım, o da benim Nimir-Raj'ım. Leopar Kral ve eşi. Gerçi bana kalsa 'Kraliçe ve eşi' demeyi tercih ederdim. Neyse ki veto hakkım saklıydı. Ne yapayım, bende kontrol hastalığı var.

Leoparadamların uzun tarihindeki ilk insan-Nimir-Ra benim. Ölüleri diriltiğim ve yasal bir vampir celladı olduğum için bazıları beni insan olarak nitelendirmeyebilir ama inanın tek dertleri kıskançlık.

Sarılmak için onu kendime çektimse de kafasını belli belirsiz iki yana salladı. Haklıydı. Kesinlikle haklıydı. Sadece el sıkışmak bile kalp atışlarımı iki katma çıkarıyorsa kucaklaşmak çok daha kötü sonuçlar doğurabilirdi. Birtakım doğaüstü olaylardan sonra Micah'nm içinde yaşayan hayvanın bir benzeri benim içimde de ortaya çıkmıştı. O ve Micah'nmki birbirini tıpkı iki eski sevgili gibi iyi tanıyordu. İnsan olmayan yarılarımız birbirine insan yarılarımızdan daha aşinaydı. Aslında onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum. Hem de beraber yaşamamıza rağmen. Doğaüstü boyutta, bir törenin ya da kağıt parçasının sağlayamayacağı türden bir bağa sahiptik, gerçek hayattaysa onunla ne yapacağımı bilmiyordum. Mükemmel bir eşti. Diğer yarım, kayıp parçamdı. Beni her bakımdan tamamlıyordu. Ve bu kadar yakınımda dururken yaşadıklarımız çok doğru geliyordu. Fakat aramıza biraz mesafe girdiğinde, gerçekten bu kadar harika olup olmadığını sorgulamaya başlıyordum. Zira tanıdığım bütün erkekler bir

noktada her şeyi mahvetmişti ve Micah neden diğerlerinden farklı olsundu ki?

Dudakları yanağıma değmedi bile, sadece yanağımı okşayan nefesini hissettim. "Şimdilik bu kadar," diye fısıldadı. Bu hafif dokunuş çılgınca titrememe yetmişti. Kolumu tutup beni sakinleştirmek zorunda kaldı.

Sonra bana bir kadını ne kadar etkilediğinin farkında olan her erkek gibi çekici bir şekilde gülümsedi. Kendimi fazlasıyla ele geçmiş hissetsem de bunun doğru olmadığını biliyordum. Öyleyse neden böyle düşünmüştüm? Çünkü aşk hayatımın içine etmek konusunda uzmandım. İlişkim iyi gidiyorsa onu dürtüklemeli ve her şeyi mahvedene dek kurcalamalıydım. Son zamanlarda kendimi dizginlemeye çalışsam da eski alışkanlıklardan kolay kolay vazgeçilmiyordu.

Micah sırada duran diğerlerini tebrik etmek için ilerledi. Gözlerimle onu takip ederken Dedektif Arnet'ın bana soru sorarcasına baktığını gördüm. Tam ağzını açmıştı ki dikkati dağılıverdi. Bunun sebebinin Nathaniel olduğuna hiç şüphe yoktu.

Jessica Arnet, bir yetmişlik Nathaniel'dan birkaç santim uzundu ve onun eflatun gözlerinin içine bakmak için kafasını hafifçe eğmesi gerekmişti. Rengi abartmıyorum. Nathaniel'ın gözleri mavi değildi, açık mordu. Tıpkı menekşe, lavanta ya da ilkbahar leylakları gibi. Gömleğinin yakasındaki aynı renk şerit, gözlerinin rengini daha da belirginleştiriyor, insanı adeta kendine çekiyordu.

Nathaniel elini uzattıysa da Jessica ona sarıldı. Sanırım bunu insan içinde olduğu ve kimsenin davranışını yadırga-

mayacağını düşündüğü için yapmıştı. Fırsatı değerlendirmek istemişti.

Nathaniel kısacık bir an duraksadı, elini Jessica'nın sırtına koydu, aynı anda bana bakmak için kafasını çevirdi. Gözlerinde 'yardım et' bakışı vardı.

Jessica fazla bir şey yapmamış, sadece tokalaşmak yerine sarılmıştı ama Nathaniel'ın gözlerindeki ifade bundan çok daha ciddi bir durumun varlığına işaret ediyordu. Sanki olması gerekenden daha rahatsızdı. Halbuki bir striptizcinin kadınların dokunuşuna alışık olması beklenirdi. Tabii şu anda işyerinde değildi ve belki tüm sorun buydu.

Yine de Jessica çenesini omzuna dayamış dururken, vücudu son derece rahattı, mutsuz bakışlarını ona kesinlikle belli etmemişti.

Ne var ki kucaklaşmaları fazla uzamıştı ve nihayet problemin ne olduğunu çözdüm. Nathaniel hayatımda tanıdığım en 'baskın olmayan' tipti. Dolayısıyla içinde bulunduğu durumdan kurtulmak istemesine rağmen, önce Jessica'nın çekilmesini bekliyordu. Jessica da onun geri çekilmesini beklediği ve Nathaniel kıpırdamadığı için tamamen yanlış sinyaller alıyordu. Lanet olsun! Neden böyle adamlar hep beni bulurdu? Sanırım fazla şanslıydım.

Elimi ona uzattığımda, yüzünde orada bulunan herkesin anlayabileceği türden bir rahatlama ifadesi belirdi. Jessica kafasını çevirdiği için bunu görememişti. Görseydi kesinlikle incinirdi ve Nathaniel kimseyi üzmek istemezdi. Zavallı Jessica'nın kapıldığı yanlış fikirlerle nasıl ışıldamaya başladığını farketseydi belki o sarılmaya daha erken son verirdi. Açıkçası ben bile onun Jessica'dan biraz hoşlandığı-

nı düşünmüştüm ama gözleri hiç de öyle söylemiyordu. En azından benim gördüğüm buydu.

Nathaniel az önce mahallenin kabadayısının elinden kurtulmuş ürkek bir çocuk gibi karşımda dikilip elini uzattı. Onu kendime çekip sarıldım ve normalde herkesin içinde yapmayacağım şekilde birbirimize yapıştık. Bunun için onu suçlayamazdım. Çünkü hem fiziksel bir yakınlığa ihtiyacı olduğu belliydi hem de Jessica Arnet'ın yanlış fikirlere kapıldığını o da anlamıştı.

Ona, Micah'ya sarılmak istediğim gibi sarıldım. Böyle bir temas Micah'yla utanç verici sonuçlar doğurabilirdi ama Nathaniel'la rahattım. Onunlayken kendimi kontrol edebiliyordum. Ona aşık değildim. Neredeyse bileklerine kadar inen kestane rengi örgüsünü okşayıp Jessica'nın mesajı alacağını ümit ettim. Eh, ne de olsa sırf sarılmak yetmezdi.

Kucaklaşmamızı ilk ben bitirdimse de Nathaniel bakışlarını yüzümden ayırmadı. Ona baktığımda Jessica'ya hak verdim. O kadar yakışıklı, öylesine güzeldi ki... Son birkaç ayda omuzları daha da genişlemişti. Belki daha çok ağırlık çalışıyordu ya da henüz yirmilerinde olduğu için gelişimi devam ediyordu. Gerçekten göz okşayıcıydı ve sevişirken de böyle göründüğünden hiç şüphem yoktu. Benimle yaşamasına, evimi temizlemesine, market alışverişimi ve ayak işlerimi yapmasına rağmen onunla hala yatmamıştım. Onu uzun süre yanımda tutmayı planlamadığım için bundan kasten kaçınıyordum. Nathaniel bir gün kendine kalacak yeni bir yer bulmak ve yeni bir hayat kurmak zorunda kalacaktı. Çünkü ona her zaman şimdiki gibi ihtiyacım olmayacaktı.

Ben insandım ama leoparların Nimir-Ra'sı olmakla kalmayıp aynı zamanda bir efendi vampirin bazı yetenekler kazandırmak için seçtiği ilk insan hizmetkarıydım. Üstüne üstlük bu yeteneklerimin bazı dezavantajları vardı ve bunlardan biri de her on iki saatte bir içimdeki *ardeur*'ü beslemem gerekmesiydi. *Ardeur,* Fransızca ateş anlamına gelir. Kabaca çevirirsek yanmak, aşktan yanmak gibi bir şey. Tabii burada bahsi geçen aşk tam olarak aşk değil!

Nathaniel'ın lila rengi, iri gözlerine bakıp yüzünü avuçlarımın arasına aldım. Bunun Jessica Arnet'ı ondan uzak tutacağını umuyordum. Ve onu öptüm. Onu öptüm çünkü bunu yapmama ihtiyacı vardı. Onu öptüm çünkü bu bana tuhaf bir şekilde doğru geldi. Onu öptüm çünkü o benim *pomme de sang*'im, kan elmamdı. Onu öptüm çünkü o benim besin kaynağımdı ve birini böyle tanımlamaktan nefret ediyordum. Micah'yla da besleniyordum ama o benim eşim ve erkek arkadaşımdı. Ayrıca istemediğinde hayır diyecek kadar baskın karakterli biriydi. Nathaniel'sa onu almamı ve bana ait olmayı istiyordu ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum. Birkaç ay içinde *ardeur*'ümü kontrol edebilecektim ve artık bir *pomme de sang*'a ihtiyacım kalmayacaktı. O zaman Nathaniel ne yapacaktı?

Geri çekilip Nathaniel'ın benim öpücüğümle ışıldayan yüzüne baktım. Tıpkı Jessica Arnet'ın az önceki hali gibi görünüyordu. Nathaniel'a aşık değildim, oysa yakışıklı yüzüne baktığımda aynısını onun için söyleyemeyeceğimi görebiliyordum. Onu kullanıyordum. Seks için değil yiyecek olarak. O sadece bir besindi, besin... İçimden böyle tekrarlarken bile kendi kendime yalan söylediğimin farkın-

daydım. Bifteğinize aşık olmazsınız çünkü o sizi kollarına alamaz, boynunuza sıcak dudaklarını bastıramaz ve *Teşekkür ederim*, diye fısıldayamaz. Bifteğiniz ortalıkta, çıplakken çok daha güzel göründüğünü bildiğiniz kalçalarına ikinci bir deri gibi cuk diye oturan gri pantolonuyla dolaşamaz. Sıradaki diğer konuğa gülümsedim ve o sırada Dedektif Jessica Arnet'la göz göze geldim. Gözlerindeki dostça ifade çoktan kaybolmuştu. Ne diyeyim? Harika!

2

Kutlamanın yapılacağı salonda da Cadılar Bayramı teması hakimdi. Her yerden siyah ve turuncu krepon kağıdından şeritler sarkıyordu. Kafanızın üstünde karton iskeletler, plastik yarasalar ve kağıt hayaletler uçuşuyordu. Duvarlardan birinde kocaman bir örümcek ağı vardı. Masaların ortalarına korkunç sırıtışlı balkabakları yerleştirilmişti. Sahte iskeletler benden daha uzun boylu olan herkes için sorun oluşturacak kadar büyüktü. Konukların neredeyse tamamı karton iskeletlerin, kafalarını okşayan ayak parmaklarına katlanmak zorundaydı. Çıplak ayakla bile bir yetmişten uzun olan Tammy'nin duvağı da tavandan sarkan dekorlardan birine takıldı. Nedimeler uzun uğraşlar sonucu gelini iskeletin ayak parmaklarından kurtardılarsa da gelinle damadın girişi mahvolmuştu. Anla-

şılan Tammy dekorasyon işini Larry'nin kısa boylu kardeşlerine bırakmakla pek akıllıca davranmamıştı. Sakın beni suçlamaya kalkmayın. Tamam, sağdıç takımından olabilirdim ama benim bu işle hiç alakam yoktu.

Beni suçlayacakları başka konular olacaktı. Gerçekten onlar da benim hatam değildi. En azından büyük bir kısmı değildi.

Salona girerken de Jessica Arnet'a eşlik ettim. Bana hiç gülümsemedi. Aksine, son derece ciddi görünüyordu. Tammy'nin duvağı karton iskeletten kurtulunca Jessica doğruca Micah'yla Nathaniel'ın oturduğu masaya gitti ve Nathaniel'ın içine düştü. Kesinlikle abartmıyorum. Resmen bütün vücudu onun omuzlarına ve koluna değiyordu. Bu hem cesurca hem de temkinli bir hareketti. Onları izlemeseydim ne yaptığını anlamazdım. Onunla sessizce konuştu, Nathaniel nihayet kafasını salladı ve Jessica arkasını dönüp konuklar için hazırlanan masaların arasından geçerek gelinle damadın aileleri için ayrılan uzun masadaki son boş yere oturdu. Son boş yer benim yanımdı, çünkü içeri girdiğimiz sırayla oturmak zorundaydık. Ne hoş, değil mi?

Larry'nin kardeşi, damadı utançtan kıpkırmızı edecek birkaç laf ettikten sonra şerefe kadeh kaldırmıştık ki Jessica bana doğru eğildi. Parfümünün tatlı ve iç bayıltıcı kokusu burnuma çarptı.

"Nathaniel gerçekten seninle birlikte mi yaşıyor?" diye fısıldadı.

Kendimi daha zor bir soruya hazırladığım için gevşeyerek "Evet," dedim.

"Ona senin erkek arkadaşın olup olmadığını sorduğumda senin yatağında uyuduğunu söyledi. Oldukça tuhaf bir cevaptı doğrusu." Aniden bana dönünce ne kadar yakınımda olduğunu farkettim. Neredeyse burunlarımız birbirine değecekti. Ela gözlerinde sorgulayıcı bir bakış vardı. Güzelliği beni bir kez daha şaşırttı. Bunu daha önce göremediğim için kendimi aptal gibi hissediyordum ama ben kızlarla pek ilgilenmem. Sizin anlayacağınız heteroseksüelim. Üstelik sonradan beni asıl etkileyenin Jessica'nın güzel hatları değil, zeki ve talepkar bakışları olduğunu farkettim. Ne kadar çekici biri olursa olsun sonuçta o bir polisti ve yalanın kokusunu almaya çalışıyordu. Hatta belki de çoktan almıştı.

Bana soru sormadığı için cevap verme gereği duymadım. Çenemi kapalı tutarsam başım belaya girmezdi.

Hafifçe kaşlarını çattı. "O senin erkek arkadaşın mı? Eğer öyleyse hemen peşini bırakırım. Keşke bunu bana daha önce söyleseydin de kendimi aptal durumuna düşürmeseydim."

Kendini aptal durumuna düşürdüğün yok, demek istediysem de bunu söylemedim. Çünkü o sırada hem dürüst hem de Nathaniel'la ikimizin başını belaya sokmayacak bir cevap düşünmekle meşguldüm. Sonunda onun izlediği taktiği benimseyerek "Evet, benim yatağımda uyuyor," dedim.

Jessica kafasını sallayarak inatçı bakışlarını yüzümde dolaştırdı. "Sorduğum bu değildi Anita. Yalan söylüyorsun. İkiniz de yalan söylüyorsunuz. Bunu seziyorum." Kaşlarını çattı. "Bana gerçeği söyle. Onunla ilişkiniz var mı?"

Çaresizlikle iç geçirdim. "Evet... Yani görünüşe bakılırsa var."

Jessica kaşlarını daha da çattı. "Görünüşe bakılırsa mı? Bu da ne demek? Nathaniel erkek arkadaşın mı, değil mi?"

"Belki de erkek arkadaş demek pek uygun değildir," dedim, içinde *pomme de sang* geçmeyen bir açıklama düşünürken. Polis, canavarlarla bu kadar yakın ilişkiler içinde olduğumu bilmiyordu. Evet, şüpheleniyorlardı ama emin değillerdi. Bilmek şüpheden farklıdır. Bilmek davayı kazandırır, şüpheyse arama izni çıkartmana bile yetmez.

"Öyleyse doğru kelime ne?" diye fısıldadı, sesi tıslama gibi çıkmıştı. Sanki bağırmamak için kendini zor tutuyordu. "Sevgili misiniz?"

Ne söylemeliydim? Evet desem Nathaniel, Jessica'dan kurtulacaktı, yalnız bu aynı zamanda St. Louis Polis Teşkilatı'ndaki herkesin onun benim erkek arkadaşım olduğunu öğrenmesi anlamına gelecekti. Gerçi zaten yerlerde olan itibarımın zedelenmesine aldırış ettiğim yoktu. Zira şehrin baş vampirine kul köle olan bir kız iyi biri olamazdı. Çoğu insan vampirlerle ilişkiye giren kadınların önüne gelen herkesle yatabileceğini düşünür. Bu doğru değildi ama oturup da kendimi savunacak halim yoktu. Beni asıl endişelendiren Nathaniel'ın itibarıydı. Eğer onun benim sevgilim olduğu duyulursa bir daha hiçbir kadın onun yüzüne bakmazdı. Tamam, Jessica'yla çıkmak istemiyor olabilirdi ama sonunda elbette birine ihtiyaç duyacaktı. Benim dışımda birine. Nathaniel'ı ölüm bizi ayırana dek yanımda tutmayacaksam, bir gün başka bir sosyal çevreye ve gerçek bir kız arkadaşa gereksinim duyacağı gayet açıktı.

Dolayısıyla duraksamıştım. Kafamda binlerce cümleyi evirip çevirmeme rağmen ağzımdan tek kelime çıkmıyordu. Tam o sırada sesini kıstığım cep telefonum titremeye başladı. Öyle rahatladım ki arayan kişi yanlış numara bile çevirmiş olsa kendimi ona borçlu hissedecektim.

Yanlış numara değildi. Yerel Doğaüstü Olayları Soruşturma Ekibi'nden Dedektif Rudolph Storr'du. Diğerleri düğüne katılabilsin diye görev başında kalmayı tercih etmişti. Tammy'ye 'insan olmayanları' davet edip etmeyeceğini sormuş ve Tammy de böyle demesinden hoşlanmadığını ama kastettiği likantroplarsa, evet, onları çağıracağını söylemiş, Dolph da aniden fikir değiştirerek düğün sırasında nöbete kalmaya karar vermişti. Çünkü canavarlarla kişisel bir problem yaşıyordu. Oğlu bir vampirle evlenmek üzereydi ve bu vampir, Dolph'un oğlunu ölümsüz olması için ikna etmeye çalışıyordu. Şunu da belirtmeliyim ki Dolph bu işten hiç mi hiç hoşlanmıyordu. Beni soru yağmuruna tutmuş, ben de sonunda Dolph, karısı Lucille, oğlu Darrin ve müstakbel geliniyle bir akşam yemeği organize etmiştim. Böylece Darrin zombilere katılma kararından caymıştı. O kızla yine evlenecekti ama sonsuz hayattan vazgeçmesi de bir şeydi. Oğlunun hala yaşayanlar arasında olması Dolph'u biraz rahatlatmıştı. Hatta benimle tekrar konuşmuş ve başka bir davada yardımıma başvurmuştu.

Sesi enerjik ve neredeyse normaldi. "Anita?"

"Evet," diye fısıldadım telefonu elimle kapatarak. Zira oradaki bütün konukların, ki bunların çoğunluğu polisti, kiminle ne konuştuğumu merak edeceğini biliyordum.

"Bakmanı istediğim bir ceset var."

"Şimdi mi?"

"Düğün töreni bitti, değil mi? Umarım tam ortasında aramamışımdır?"

"Bitti. Yemekteyiz."

"Öyleyse sana burada ihtiyacım var."

"Orası neresi?" diye sordum.

Söyledi.

"Nehrin öteki tarafındaki striptiz kulüplerinin olduğu bölgeyi biliyorum ama bu kulübü daha önce hiç duymamıştım."

"Merak etme. Geldiğinde hemen görürsün. Polisin koruduğu tek kulüp orası."

Şaka yaptığını anlamak bir-iki saniyemi aldı. Dolph olay mahalliyle ilgili espri yapmazdı, asla. Tam ağzımı açmıştım ki telefon kapandı. Veda etmeyi de sevmezdi.

Dedektif Arnet yine bana doğru eğildi. "Dedektif Storr muydu?"

"Evet," diye fısıldadım. "Bir cinayet işlenmiş. Gitmem gerek."

Jessica cevap vermek için hazırlandıysa da ben çoktan masadan kalkmıştım. Larry'yle Tammy'ye özrümü bildirip cesede bakmaya gidecektim. Davetin geri kalan kısmını kaçıracağıma üzülüyordum ama işim vardı. Sadece Arnet'ın sorularından kaçacağıma değil Micah, Nathaniel ya da başka biriyle dans etmek zorunda kalmayacağıma da sevinmiştim. Gece beni bekliyordu. Biraz suçluluk hissetsem de biri öldüğü için mutluydum.

3

Ölü kadına baktığımda mutluluğum uçup gidiverdi. Vicdan azabımsa olduğu yerde duruyordu. Zira birinin ölümünü kendi kaçışım olarak görmüştüm. Çocuk değildim ve Jessica Arnet'ın sorularından başka türlü de kurtulabilirdim. Ne var ki burada, bu cesede bakarken kendimi bir düğün masasında hayatım hakkındaki soruları cevaplamaya çalışırken olduğumdan daha rahat hissettiğim doğruydu. Bunun ne anlama geldiğinden emin değildim. Çok da kurcalamak isteyeceğim bir şey olmadığı kesindi. Hem bir dakika, şu anda önümde çözmem gereken bir cinayet vakası vardı ve kişisel sorunlarım şimdilik rafa kalkabilirdi.

Ceset, otoparktaki iki çöp kutusunun arkasındaydı. Solgun cildi hayaletimsi bir görünüme bürünmüştü. San-

ki gözlerimi kırpıştırsam ekim gecesine karışıp yok olurecekti. Belki sonbaharın kasvetinden, belki de az önce terkettiğim düğün yüzünden, ölen kadının orada bırakılış şeklindeki sinir bozucu ayrıntı hemen dikkatimi çekmişti. Cesedi saklamak için çöp kutusunu kullanmışlardı ama üzerindeki siyah yünlü paltonun önü açıktı ve otoparkın halojen lambaları kadının neredeyse çıplak vücudunu tamamen gözler önüne seriyor, bu manzarayı iyice belirginleştiriyordu. Yani önce onu saklamışlar, sonra dikkat çekmesini istemişlerdi. İlk bakışta gayet mantıksız geliyordu ama onu öldürenlerin bir bildiği olduğu kesindi. En azından ben öyle tahmin ediyordum.

Orada dikilip deri ceketime sarındım. Halbuki hava o kadar soğuk değildi. Yine de az sonra fermuarı çekip ellerimi cebime soktum. Deri ceket benim savaştığım soğukla baş edemiyordu. Ölümün solgunluğuna bakıyor ve hiçbir şey hissetmiyordum. İçim bomboştu. Üzgün değildim. Ona acımıyordum. Midem bulanmıyordu. Ve bu beni kadının ölümünden daha çok rahatsız ediyordu.

Ona doğru yürüdüm. Gidip görülecekleri görmeli ve ahlaki çöküşümü dert etmeyi başka bir zamana bırakmalıydım. Öncelik sırası işimdeydi.

Koyu renk kaldırıma yayılan sarı saçları görmek için sağ tarafa dönük duran çöp kutusunun ucuna kadar yürümem gerekti. Kısa boylu ve zayıftı. Belki benden bile ufak tefekti. Sırtüstü yatıyordu. Altında serili duran palto sadece kollarını örtüyordu. Arabasına giden bir müşteri tarafından rahatlıkla görülebilmesi için paltonun etekleri cesedin altına sıkıştırılmıştı. Saçları arkaya doğru taranmıştı. Eğer bi-

raz daha uzun boylu olsaydı çöp kutusunun arkasında kalamazdı ama şimdi önden bakıldığında sadece sarı saçlarının uçları görünüyordu. Ayağındaki yüksek topuklu ayakkabılar onu ayaktayken epey uzun boylu gösteriyor olmalıydı ama yatay pozisyonda durum değişmişti. Kafası sağ tarafa eğik durduğu için boynundaki ısırık izleri rahatlıkla görülebiliyordu. Bunları bir *vampir* yapmıştı.

Küçük göğüslerinde başka ısırık izleri de vardı ve bu iki delikten incecik kan sızmıştı. Boyunda kan yoktu. Cesedin yanına ulaşabilmek için çöp kutularını çekmem gerekiyordu. Ayrıca cesedi inceleyip başka ısırık izleri ya da kurbana şiddet uygulandığına dair bir belirti olup olmadığına bakmalıydım. Eskiden polis beni tüm uzmanlar işini bitirdiğinde çağırırdı. Bu sefer olay mahalline zarar vermemek için çok dikkatli olmalıydım ve bu da yetkili kişiyi bulmam gerektiği anlamına geliyordu.

Dedektif Rudolf Storr'u kolayca farketmemek imkansızdı. Boyu iki metreydi ve vücut geliştirmecilerin Arnold Schwarzenegger'a benzemeden evvelki hallerini andırıyordu. Dolph formundaydı ama ağırlık kaldırmaya vakti olduğu söylenemezdi. Çözecek çok fazla davası vardı. Kısacık kestirdiği siyah saçları kafasına tamamen yapışıkmış gibi duran kulaklarını ortaya çıkarmıştı. Dolph saçlarını daima hoşuna gidenden biraz kısa kestirirdi. Böylece hem daha az berbere gider hem de arada istediği uzunluğa gelen saçlarının keyfini çıkarırdı. Bronz renkteki trençkotu özenle ütülenmişti. Ayakkabıları otoparkın ışıklarından bile parlaktı. Temiz ve düzenli olduğu sürece nasıl göründüğünü takmazdı. Tam bir düzen adamıydı ve bana kalırsa cinayetle-

rin onu böylesine öfkelendirmesinin en önemli sebebi karman çorman olmalarıydı.

Olur olmaz birinin ona dokunmasını engellemek için cesedin başına diktikleri üniformalı polis memuruna başımla selam verdim. O da beni aynı şekilde selamlayarak gözcülük görevine devam etti. Cesede öylesine dehşet dolu bir ifadeyle bakıyordu ki bu onun ilk vampir vakası mı diye düşünmeden edemedim. Yoksa kurbanın birden ayağa kalkıp onu katır kutur yiyeceğinden mi korkuyordu? Eğer öyleyse endişesi boşunaydı. Zira bu kadın bir grup vampir tarafından ölümüne emilmişti. Bu seni onlardan biri yapmazdı. Böyle eğlenceler vampirler açısından garantiliydi ve topluluklarına bir üye daha kazandırmayacakları kesindi. Daha önce benzer vakalarla karşılaşmıştım ve bir efendi vampirin daha çıldırmadığını ummaktan başka çarem yoktu. Sonuncusu, vampirlere yasal haklar tanıyan yeni kanunlar iptal edilsin diye kurbanları kasten bizim onları bulabileceğimiz yerlere koyuyordu. Bay Oliver'a göre vampirler birer canavardı ve yasal haklara sahip oldukları takdirde hızla yayılıp tüm insan ırkını vampire dönüştüreceklerdi. Peki sonra kiminle besleneceklerdi? Evet, vampirliğin o aşamaya gelebilmesi için yüzlerce yıla ihtiyaç vardı ama yaşlı vampirler uzun vadeli düşünmekte zorlanmaz. Ne de olsa bunu yapmalarına yetecek kadar bol vakitleri var.

Ama bu vakadan Bay Oliver sorumlu değildi. Bunu biliyordum çünkü onu öldürmüştüm. Kalbini parçalamıştım. Eski filmlerde Drakula'nın kaç kez dirildiğinin bir önemi yok. Oliver kesinlikle ölmüştü. Demek ki bu kadını katledenler başka bir gruptandı ve ölüm saçmak için başka bir

sebepleri vardı. Belki de kişisel bir şeydi. Artık vampirler de yasal vatandaşlar olduğu için, tıpkı insanlar gibi, onlar da birilerine kin tutabilirdi.

Ne var ki içimden bir ses bu olayın kişisel bir sebebe dayanmadığını söylüyordu. Nedenini sormayın. Henüz ben de bilmiyordum.

Dolph ona doğru yürüdüğümü gördü. Ne gülümsedi ne merhaba dedi. Öncelikle, Dolph böyle biriydi. Ve bir de benimle çalışmaya bayıldığı söylenemezdi. Son zamanlarda canavarlarla kurduğum yakın ilişkileri onaylamıyordu.

Yine de oğlunu vampir olmamaya ikna ettiğim için kendini bana borçlu hissediyordu. Öfkesini biraz frenlemesinin diğer sebebiyse yakın zamanda çıkarıldığı ücretsiz izin ve kendine çekidüzen vermezse görevinden uzaklaştırılacağını bildiren gayrı resmi uyarıydı. Dürüst konuşmam gerekirse durumumuzu şimdilik askıya almıştım. Eskiden Dolph'la arkadaştık ama artık ikimiz de ne düşüneceğimizi bilmiyorduk.

"Kıza bakmak için çöp kutularını çekmem gerek. Cesedi de incelemeliyim tabii. Sence bunları yaparsam olay mahallini bozmuş olur muyum?"

Bana baktığında burada olmamdan ne kadar rahatsızlık duyduğunu anladım. Diğer dedektiflere, üniformalılara, olay yeri incelemedekilere ve arkada bekleyen ambulansa göz attıktan sonra kafasını sallayıp beni kolumdan tuttu. İnsanların bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Dedektiflerse sadece Dolph'un beni bir merdivene doğru götürdüğünü görebildiler. Daha doğrusu iteklediği. Herhalde sonrasında bana vurduğuyla ilgili hikayeler duyacaktım.

Vurmadı ama bu yaptığı da yeterince kötüydü. Hatta dava açsam kazanabilirdim.

Bana doğru eğilip alçak sesle konuştu. "Burada olmandan hoşlanmıyorum."

"Beni sen çağırdın," dedim. Tanrım, bu gece onunla kavga etmek istemiyordum.

Kafasını salladı. "Evet çağırdım. Ama önce kimin tarafında olduğunu bilmem gerek."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Bunu bir vampir yaptıysa, o zaman erkek arkadaşına ait vampirlerden biri olmalı."

"Jean-Claude'dan bahsediyorsan, ille de onun vampirlerinden biri olmak zorunda değil."

"Ah, çok pardon, artık iki tane vampir sevgilin olduğunu unutmuşum." Sesi çirkindi.

"Benimle mi savaşmak istiyorsun, yoksa katillerle mi? Sen önce buna karar ver," dedim.

Dolph'un kendini güçlükle kontrol ettiği belliydi. Yumruklarını sıkıp gözlerini kapayarak derin derin nefes aldı. Öfke kontrolüyle ilgili bir eğitime katılmaya zorlanmıştı. Tek kelime etmeden yeni öğrendiklerini uygulamasını seyrettim. Gözlerini tekrar açtığında buz gibi bakışlarını bana dikti. "Daha şimdiden vampirleri savunmaya başladın."

"Cinayeti vampirler işlemedi demedim. Tek söylediğim bunu yapanların kesinlikle Jean-Claude'unkilerden olmayabileceğiydi."

"Tamam işte! Daha en baştan sevgilini ve onun maiyetini koruyorsun. Cesedi doğru düzgün incelemedin bile. Ama ettiğin ilk laf, *Sevgilimi bu işe karıştırma*, oldu."

Bu tartışmadan çok sıkılmıştım. Konuştuğumda sesim buz kesmişti. "Ben sadece katilin Jean-Claude'un vampirlerinden biri olmayabileceğini söyledim. Ebedi Hayat Kilisesi sağolsun, St. Louis'de Şehir Efendisi'ne bağlı olmayan bir sürü kan emici var."

"O kilisenin cemaati sağcılardan bile katbekat daha muhafazakar."

Omuz silktim. "Sofuluk numarası yapmakta üzerlerine yok. Ama çok iyi tanıdığım vampirlerdense, onlardan ya da yabancılardan şüphelenmek için sebeplerim var."

"Neymiş bu sebepler?"

Gerçeği söylememin tek nedeni Dolph'un beni suçlamasından bıkmamdı. "Çünkü bunu Jean-Claude'unkiler yapsaydı çoktan ölmüş olurlardı. Jean Claude ya onları kendi eliyle adalete teslim ederdi, ya bunu benim yapmamı sağlardı ya da başka bir şekilde ölürlerdi."

"Demek erkek arkadaşının bir katil olduğunu kabul ediyorsun?"

Derin bir nefes alıp yavaş yavaş bıraktım. "Dolph, sence de bu mevzu artık kabak tadı vermedi mi? Evet, bir ya da iki vampirle düzüşüyorum. Aş bunu."

Dolph uzaklara baktı. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Öyleyse öğren," dedim. "Ama kişisel sorunlarını işimize karıştırmaktan vazgeç. Burada zaman harcıyoruz. Şimdiye dek çoktan cesede bakmış olurdum. Katillerin yakalanmasını en az senin kadar ben de istiyorum."

"Katiller... Niye çoğul konuşuyorsun?"

"Sadece iki ısırık izi gördüm ama farklı dişlere ait olduklarına eminim. Göğüsteki daha küçük, dişlerin arasın-

daki mesafe kısa. En az iki kişiler ama bahse girerim dahası da vardır."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Çünkü kadını neredeyse tamamen kurutmuşlar. Yerde de kan yok. Sadece iki vampir, yetişkin bir insanı bu hale sokamaz. O kadar kan için daha çok ağza ihtiyaç var."

"Belki başka bir yerde öldürülmüştür."

Kaşlarımı çattım. "Ekim ayında, ayağında bir karışlık plastik stilettolar ve dandik bir yün paltoyla dışarı çıkmış, içine de doğru dürüst bir şey giymemiş. Dur bir düşüneyim. Cesedi de bir striptiz kulübünün otoparkında bulunuyor. Plastik stilettolar, çıplak bir kadın... Bu, kurbanın burada çalıştığını ve sigara içmek ya da başka bir için dışarı çıktığını gösteriyor olabilir mi?"

Dolph cebinden eksik etmediği not defterini çıkardı. "Kimliği teşhis edildi. Adı Charlene Morresey. Yirmi iki yaşında. Striptizci. Yani striptizciydi. Evet, sigara kullanıyormuş ama kulüpteki kızlardan birine biraz temiz hava almak için dışarı çıktığını söylemiş."

"Muhtemelen vampirleri tanımıyordu."

"Neden?"

"Sadece hava almaya çıkmış. Misafiri olduğundan söz etmemiş."

"Ama boğuşma izi yok. Sanki dışarı çıktığında onlara rastlamış ve beraber biraz yürümüşler gibi. Tanımadığı biriyle bunu yapmazdı."

"Zihni ele geçirildiyse yapardı."

"Öyleyse aradıklarımızdan biri yaşlı bir vampir." Dolph hala not alıyordu.

"İlla yaşlı olması gerekmez. Ama güçlü biri ve bu da genelde yaşlı oldukları manasına gelir." Kısa bir an düşündüm. "Zihni kontrol edebilme gücüne sahip bir vampir... Evet, bundan eminim." Omuz silktim. "Ama yaşını bilmiyorum."

Hala bir şeyler karalıyordu.

"Şimdi çöp kutularını çekip cesede bakabilir miyim, yoksa olay yeri incelemenin işini bitirmesini mi beklemek zorundayım?"

"Önce sen bak," dedi Dolph kafasını kaldırmadan. "Bunu ayarladım."

Yüzünü dikkatle incelediysem de kendini tamamen not almaya vermişti. Olay yeri incelemeyi bekletmesi büyük bir aşamaydı. Beni arayıp çağırması da öyle. Halbuki izne çıkarılmadan evvel olay mahalline girmemi bile engellemeye çalışıyordu. Peki, neden hala huzursuzdum? Neden Dolph'un bu olaya kişisel meselelerini karıştıracağını düşünmeden edemiyordum? Çünkü bir insana olan inancınızı bir defa yitirirseniz, ona tekrar aynı şekilde güvenmeniz imkansızdır.

4

Boynunun diğer tarafında da ısırık izleri vardı ve sol taraftakilere benziyorlardı. Acaba aynı vampir iki kere mi ısırmıştı? Mezuram yanımda değildi. Diğer alet edevatım da öyle. Bu gece bir düğüne katılmayı planlamıştım, olay mahalli incelemek hiç hesapta yoktu.

Isırığın yarıçapını ölçecek bir şey olup olmadığım sorduğumda, olay yeri incelemeden biri benim için ölçüm yapmayı teklif etti. Bana göre hava hoştu. Kadın bir pergel -ben pergel kullanmam- çıkardı.

Ölçümler yalan söylemez. Aynı vampire ait değillerdi. Bacaklarının iç tarafındaki izlerle el bileklerindekileri de aynı vampir yapmamıştı. Göğsündeki dahil olmak üzere tam yedi ısırık vardı. Yedi vampir. Bir yetişkinin kanını kurutmaya yetecek bir rakam.

Olay yeri inceleme ekibindeki kadının söylediğine bakılırsa cinsel tacize dair hiçbir kanıt yoktu. Aman ne iyi. Sırf ısırıkların bile hem kurbanı hem de katili orgazma ulaştırabileceğini açıklama gereği duymadım. Bu her zaman olmasa da sıklıkla yaşanan bir olaydı. Özellikle vampir zihni dumanlamak konusunda iyiyse. Yetenekli bir vampir öldürülen kişiye zevk verebilirdi. Ürkütücü ama gerçek.

Kurbanın her santimetrekaresini inceledikten sonra solgun teniyle plastik ayakkabılarının rüyalarıma gireceğini biliyordum. Dolph benimle konuşmak istedi.

"Anlat bakalım."

"Yedi vampir. İçlerinden biri zihin kontrolü konusunda başarılı olmalı. Kurban hiç itiraz etmemiş. Hatta zevk almış bile olabilir. Yoksa biri çığlıklarını duyardı."

"Kulübe girdin mi?"

"Hayır."

"Müzik çok yüksek ve içeride iğne atsan yere düşmez."

"Yani bağırsa bile duymazlardı, öyle mi?"

Kafasını evet anlamında salladı.

İçimi çektim. "Fakat boğuşma izi yok. Otopside tırnaklarına bakarlar ama karşı koysaydı ilk bakışta anlardık. Kurban neler olduğunu anlamamış. Anladıysa da geç kalmış."

"Bundan emin misin?"

Birkaç saniye düşündüm. "Hayır, değilim. Sadece tahmin yürütüyorum. Kurban çok korktuğu için de savaşmamış olabilir. Hani bazıları felce uğrar ya. Belki yedi vampir çevresini sardığı an pes etti. Bilemiyorum. Bunun için Charlene Morresey'in nasıl bir kız olduğunu araştırmak gerek. Zorlu biri miymiş?"

"Henüz hiçbir fikrim yok," dedi Dolph.

"Eğer öyleyse, zihni ele geçirilmiş demektir. Ama kız fazlasıyla uysal ya da ödlek bir tipse aradığımız bir grup genç vampir de olabilir." Kafamı salladım. "Yine de içimden bir ses en az birinin yaşlı ve bu işte iyi olduğunu söylüyor."

"Önce cesedi saklamışlar..." dedi.

Dolph'un aklından geçenleri ben tamamladım. "...sonra da biri bulsun diye açıkta bırakmışlar."

Kafasını salladı. "Bu beni de rahatsız ediyor. Paltosunun önünü kapayıp saçlarını taramakla uğraşmasalardı kimse onu bu gece bulamazdı."

"Ya kulüptekiler?" diye sordum. "Kızı merak etmezler miydi? Yoksa bugünkü mesaisi bitmiş mi?"

"Hayır, daha bitmemiş."

Cesede tekrar göz attım. "Öyleyse ortadan kaybolmasını garip karşılayacakları kesin."

"Elbette. Yine de cesedi bu kadar çabuk bulabileceklerini sanmıyorum."

"Öldürüleli çok olmamış, ha?"

Dolph notlarına baktı. "Hayır. Daha iki saat evvel sahnedeymiş."

Gözlerim parlak halojen lambalara kaydı. Otoparktaki en gizli köşe, cesedin bulunduğu yerdi. "Onu çöp kutularının arkasında mı halletmişler?"

"Ya da arabada," dedi.

"Karavan da olabilir."

"Ah, tabii. Seri katillerin en yakın dostu."

Soru sorarcasına baktım. "Seri katil mi? Sen neden bahsediyorsun? Bu ilk cinayet değil mi?"

Kafasını salladı. "Evet." Sonra gitmek için döndü.

Kolunu yakaladım. Dokunuşum sert değildi. Son zamanlarda ona karşı çok dikkatli olmam gerektiğini biliyordum. "Polis mecbur olmadıkça seri katil lafını kullanmaz. Bir, bunun gerçekleşmesini istemezsin. İki, gazeteciler bunu duyarsa olay tahmin bile edemeyeceğin kadar büyür."

Gözlerini bana dikince kolunu bıraktım. "Burada gazeteci falan yok Anita. Bu da Sauget'te öldürülen bir başka striptizci o kadar."

"Peki, neden öyle söyledin?"

"Ne bileyim? Belki de müneccimliğim tutmuştur."

"Dolph," dedim.

Neredeyse gülümseyecekti. "İçimde kötü bir his var, tamam mı? Dediğin gibi, belki bir ilktir. Ama *bizim bulduğumuz* ilk ceset de olabilir. Sence de ilk cinayet için fazla profesyonelce değil mi?"

"Biri onu bulmamızı istedi Dolph. Hem de bu gece."

"Evet, ama kim? Katil ya da katiller mi, yoksa tamamen başka biri mi?"

"Mesela?"

"Kulübün müşterilerinden biri onu görmüş olabilir. Belki de bu işe karışıp karısına açıklama yapmak zorunda kalmamak için cesedi bulmamızı sağlamakla yetinmiştir."

"Paltosunu açıp saçlarını arkaya atarak mı?"

Dolph kafasını eğdi.

"Hiç sanmam. Normal bir insan, bırak paltosunu açıp saçlarını düzeltmeyi ona dokunmaya bile korkardı. Ayrıca o manzaranın bu işi bilen biri tarafından yaratıldığına hiç şüphem yok. Normal biri belki cesedi çöp kutusunun ar-

kasından çekmeye çalışırdı, o kadar. Onunla böyle uğraşacağını hiç sanmıyorum."

"Normal deyip duruyorsun ama öyle bir şey yok Anita. Bu dünyada sadece kurbanlar ve yırtıcılar var." Son kelimeyi söylerken kafasını çevirmişti. Sanırım gözlerindeki bakışı görmemi istememişti.

Onun uzaklara bakıp bu anı kendi kendine yaşamasına izin verdim. Çünkü Dolph'la ikimiz tekrar arkadaş olmaya çalışıyorduk. Bazen arkadaşların seninle ilgilenmesine ihtiyaç duyarsın, bazen de sadece basıp gitmelerini ve seni yalnız bırakmalarını istersin.

5

Aslında düğüne geri dönmeyi hiç istemiyordum. Gülüp eğlenecek halim yoktu. Ayrıca Arnet'ın sorularına nasıl cevap vereceğimi de bilmiyordum. Dahası Micah benden dans sözü almıştı. Dans etmeyi beceremediğim için bundan nefret ediyordum. Gerçi ev ortamında Micah, Nathaniel ve Jason bana yanıldığımı söylemişti. Ama onlara inanmamıştım. Sanırım ortaokul yıllarımdan kalma bir fobiydi. Zaten o zamanlar yaptığımız her şey korkunç deneyimlerden ibaret değil midir? Bence kötüler cehenneme gittiklerinde on dört yaşına geri dönüp sonsuza dek okulda kalmalı.

Düğünün yapıldığı salona girerken çok yorgun olduğumu söylemeyi ve hep birlikte eve dönmemiz için onları ikna etmeyi umuyordum. Ama Micah'ya hem onunla hem

de Nathaniel'la dans edeceğime söz vermiştim. Lanet olsun. O kadar sık söz vermem. Verdim mi de tutmaya özen gösteririm. İki kere lanet olsun!

Kalabalık dağılmıştı. Cinayet mahalleri çok zaman alır. Yine de bizimkilerin orada olacağını biliyordum çünkü araba bendeydi. Nathaniel aynı masada oturuyordu, yanındaysa Micah değil Jason vardı. İkisi neredeyse kafaları birbirine değecek kadar yakındı. Jason'ın kısa, sarı saçları, Nathaniel'ın koyu kestane kafasıyla tam bir tezat oluşturmuştu. Üzerinde gözlerinin mavisinden birkaç ton koyu renkte bir frak gömleği vardı. Takım elbisesi siyahtı ve bunun İtalyan tasarımı olduğunu ve vücuduna tam oturduğunu bilmem için ayağa kalkmasına gerek yoktu. Takımın parasını Jean-Claude vermiş olmalıydı. Çalışanlarının İtalyan kesim ve ünlü tasarımcılara ait takım elbiseler giymesinden hoşlanırdı. Tabii onları iyi kalite porno filmlerdeki figüranlar gibi giydirmediği zamanlarda. Jason, Jean-Claude'un kulübü Suçlu Zevkler'de striptizci olarak çalışıyordu ve maaşı böyle bir takım almaya yetmezdi. Jason aynı zamanda Jean-Claude'un *pomme de sang*'ıydı. Micah ve Nathaniel'ın da Jason'la alışverişe gitmesine izin vermiş ve iki erkeğimin faturasını da ben ödemiştim. Belki saçmalıyordum ama Jean-Claude'un daha iyi bir efendi olmasına katlanamamıştım.

Aslında Micah benim adamım değildi ama Likantroplarla İnsanlar Arasındaki İlişkileri İyileştirme Komisyonu'ndan aldığı maaş, tasarımcı kıyafetleri satın almaya yetmezdi. Dolayısıyla faturayı ödemek bana düşerdi.

Jason'la Nathaniel'ın böyle kafa kafaya vermiş fısır fısır ne konuştuğunu merak etmiştim doğrusu. Sonra Micah'yı hissettim. Salonun karşı tarafında, çoğunluğunu polislerin oluşturduğu bir grup adamla konuşuyordu. Onlara başıyla selam verip gülümsedikten sonra bana doğru yürüdü. Micah'yı uzaktan görme fırsatım pek olmazdı. Birbirimize fiziksel olarak daima yakın dururduk. Şimdi takım elbisesinin belirginleştirdiği geniş omuzlarını, dar belini ve sıkı kalçalarını etraflıca inceleyebiliyordum. Ceketi ve pantolonu bedenine bir eldiven gibi oturmuştu. Birden takımın, onun için ödediğim her kuruşu hakettiğine karar verdim.

Micah yanıma gelemeden, müzik susunca ümitlendim. Belki masaya oturup Nathaniel'la Jason'm sohbetine ortak olabilirdik. Ancak çok geçmeden yavaş bir şarkı başladı. Hala dans etmek istemiyordum, yine de Micah yaklaştığında ona dokunmak için bir bahanem olduğuna sevindim.

Gülümsedi. Gözlüğünü çıkarmamasına rağmen gözlerinin nasıl göründüğünü hayal edebiliyordum. "Şimdi. Hazır mısın?"

İç çekip kollarımı uzattım. "Her zaman olacağım gibi."

"Önce ceketini çıkaralım."

Deri ceketimin soğuk, metal fermuarını açtım. "Kalsın. Biraz üşüdüm."

Kollarını belime doladı. "Dışarısı serinledi mi?"

Kafamı iki yana salladım. "O tip bir soğuk değil."

"Ah." Ellerini deri ceketimin altına kaydırdı, smokin ceketinin de altına soktu. Şimdi aramızda sadece gömleğimin incecik kumaşı vardı.

Dokunuşuyla ürperdim.

Dudaklarını kulağıma dayayarak elini sırtımda dolaştırdı ve vücutlarımız iyice birbirine yaklaştı. "Ben seni ısıtırım." Kollarını hafifçe sıkınca bedeninin tüm kıvrımlarını hissettim. Yakındık ama toplum içinde rahatsız olacağım kadar yapışık değildik. Bu yakınlıktan bile pantolonundaki kabarıklığı hissedebiliyordum. Beni istediği kadar sıkı tutmamasının sebebi nazik olmaya çalışmasıydı. Kim bilir, belki de huzursuzluğumu hissetmişti. Zaten benimleyken daima çok dikkatli davranırdı. Aslında her zaman benim isteklerime ve ihtiyaçlarıma göre hareket ediyordu. Bazen onu tanıyor muyum, yoksa bana sadece görmemi istediği yönünü mü gösteriyor diye düşünmeden edemiyordum.

"Kaşların neden çatık?" Öylesine yakındı ki fısıldarken nefesi yüzüme çarpmıştı.

Ne demeliydim? Bana yalan söylediğinden şüphelendiğimi mi? Öylesine kusursuzdu ki bunda bir sahtelik olmalıydı. Herkes seni bir şekilde hayalkırıklığına uğratmaz mıydı?

Yine fısıldadı. "Daha da öfkelendin. Neden?"

Ne cevap vereceğimi bilmiyordum. Bu gece aklımdan binlerce düşünce geçiyordu ama hiçbirini paylaşmak istemiyordum. Sonunda hepsini değilse de bir kısmını söylemeye karar verdim. Yalan atmaktan iyiydi. "Ne zaman hata yapacağını merak ediyorum."

Yüzüme bakabilmek için geri çekildi. Kafasının karıştığını bilmemi istiyordu. "Neden? Ne yaptım ki?"

Kafamı salladım. "Sorun da bu zaten. Hiç hata yapmıyorsun. Kusursuzsun."

Onu dikkatle süzdüm. Gözlerini görmeye ihtiyacım vardı. Nihayet uzanıp koyu renk gözlüğünü indirdim ve su yeşili gözlerine baktım. Yanlış bir hamleydi. Çünkü gözlerine bakar bakmaz aklımdakiler anında uçup gidiverdi ve bu gece her zamankinden parlak göründüklerini düşünmeye başladım. Yine kafamı salladım. "Lanet olsun."

"Ne oldu?"

"Hiç. Olan bu." Söylediklerim kendi kulağıma bile mantıklı gelmiyordu ama hissettiğim buydu.

Gülümsemesinde biraz şaşkınlık, biraz alaycılık, bir parça mütevazılık ve biraz da anlayamadığım bir şeyler gizliydi. Mutlu değildi. Böyle gülümsediğinde bir terslik var demekti. Saçmaladığımı düşünüyordu. Bunu ben de biliyordum ama kendime engel olamıyordum. Micah kusursuzdu, o zaman onu dürtmeliydim. İlişkimiz o kadar iyi gidiyordu ki bakalım mahvedebilecek miyim diye elimden geleni yapmalıydım. Ne kadar dayanabileceğimizi test ediyordum. Kırılma noktası neydi? İşin aslı, kendimi bıraksam Micah'yla mutlu olabilirdim ve bu biraz sinirlerimi bozmaya başlamıştı.

Alnımı göğsüne yasladım. "Üzgünüm Micah, sadece çok yorgunum ve hırçınlığım üzerimde."

Beni dans pistinin kenarına çekti. Zaten dans ettiğimiz yoktu. "Sorun ne?"

Sorunun ne olduğunu düşünmeye çalıştım. Sonra birden kafama dank etti. "Ölü kadını gördüğümde hiçbir şey hissetmedim."

"Kendini duygularından arındırmazsan işini yapamazsın ki."

Kafamı salladım. "Öyle. Ama eskiden bunun için uğraşırdım. Şimdi gerek kalmıyor."

Kaşlarını çatıp hafifçe indirdiğim gözlüğünün yukarısından bana baktı. "Ve bu canını sıkıyor. Neden?"

"Sadece psikopatlar şiddete tepkisizdir Micah."

Birden bana sarıldı. Vücudunu benimkine bastırmamıştı. Bu arkadaşça bir kucaklaşmaydı. Yardıma ihtiyacı olduğunu düşündüğün bir dosta böyle sarılırdın. Micah daima neye gereksinim duyduğumu biliyordu. Eğer aşık değilsek bunu nasıl yapabilirdi? Tanrım! Hayatım boyunca hislerime zerre kadar önem vermeyen öyle çok insana aşık olmuştum ki.

"Sen psikopat değilsin Anita. Sadece işini daha iyi yapabilmek için hislerinden fedakarlık ediyorsun. Bir keresinde kendin söylememiş miydin, *Ödemem gereken bedel bu,* diye."

Kollarımı gövdesine dolayıp ona sımsıkı sarıldım ve alnımı boynuna dayayarak yumuşacık teninin keyfini çıkardım. "Daha fazla fedakarlık yapmak istemiyorum. Ama artık kendimi durduramıyorum. Bu gece suçluluk dışında hiçbir şey hissetmemem garip değil mi?"

Beni bırakmadan yanıt verdi. "Bence asıl garip olan böyle düşünmen."

Geri çekilip yüzüne baktım. "Nasıl yani?"

Parmaklarını yanağıma değdirdi. "Senin hayatın böyle Anita. Dolayısıyla kendini onun akışına bırakman gerek."

Kaşlarımı çatıp gülümsedim. Sonra yine kaşlarımı çattım. "Bir terapistin seninle aynı fikirde olacağını sanmıyorum."

"Tek bildiğim seninle tanıştığımdan beri kendimi daha güvende ve mutlu hissettiğim. İnanır mısın? Yıllardır ilk kez bu kadar iyiyim."

"Güvende mi? Bir an karşımda Nathaniel var sandım. O da sıralamayı böyle yapardı. Önce güvenlik, sonra mutluluk..."

"Senin Nimir-Raj'ın olabilirim ve evet, dominantım. Ama yıllarca Chimera'nın merhametine mahkumdum. Çılgının tekiydi. Ben gerçek bir psikopatın nasıl olduğunu biliyorum Anita. İnan bana, sen öyle değilsin." Hafifçe gülümseyerek başını bir an yana eğip kaldırdı. Kısa bir an için profilini gördüm ve haftalardır merak ettiğim şeyi sordum.

"Seninle tanıştığımızda burnun kırılmış gibiydi," dedim parmağımı burnunda gezdirerek. "Sen insanken oldu herhalde? Ama yavaş yavaş düzeliyor gibi."

"Evet," dedi alçak sesle. Artık gülümsemiyordu. Yüzü düşmüştü. Sanırım gerçekten üzüldüğünde böyle görünüyordu. Chimera'yla tanışmış, o lanet olası yaratığı öldürmüştüm. Hayatımda tanıdığım en manyak tiplerden biriydi. Listemde çılgın sahte tanrılar, çok yaşlı efendi vampirler, hem cinsi sapık hem de yırtıcı hayvanadamlar olduğu göz önünde bulundurulursa, Chimera'nın nasıl bir kaçık olduğunu daha iyi anlayabileceğinizi umuyorum. Onca zaman onun yanında yaşamanın neye benzediğiniyse aklım hayalim almıyordu. Ben Chimera'ya birkaç saat dayanamamışken, Micah'yla sürüsü onunla uzun yıllar geçirmişti. Ne kadar acı çektiklerini bildiğim için bu konuyu açmamaya gayret ederdim. Bu gece hikayenin tamamını öğrenmek

için bir sürü sebebim vardı. Bu gece onun canını yakmak istiyordum. Hoş değildi, yine de gerçek buydu.

Bazen olduğunuz kişiyle savaşırsınız ve bazen de ona teslim olursunuz. Ve kendinizle daha fazla kavga etmek istemediğiniz bazı gecelerde de kavga edecek başkasını bulursunuz.

6

Sonunda kendimizi otoparkın kenarındaki sıra sıra ağacın önünde bulduk. Bunlar sarı yaprakları ekim rüzgarında nazlı nazlı salınan arsız akçaağaçlardı. Atkuyruğum öylesine sıkıydı ki kafamda tel kıpırdamıyordu ama Micah'nın bukleleri birbirine karışmıştı. Güneş gözlüğünü çıkarmıştı ve üzerindeki yeşil gömleğe rağmen gözleri sokak lambalarının ışığında sapsarı parlıyordu.

Serin rüzgarda sonbahar kokuları daha bir belirgindi. Elini tutup geceye karışmak ve kuytu bir koruluk bulana dek yürümek istiyordum. Kendimizi karanlığa bırakalım ve rüzgar bizi sürüklesin istiyordum. Kötümser ruh halim serin gece havasında dağılmıştı. Belki de beni asıl rahatlatan, yüzü kendi saçlarının oluşturduğu bulutta kaybolan Micah'ydı. Neyse ne! Daha fazla savaşacak gücüm kalmamıştı.

"Haklısın, burnum iyileşiyor." Sesinde acı bir alay vardı. Az önceki gülümsemesiyle örtüşen bir şeyler.

Koluna dokundum. "Eğer senin için zorsa anlatman şart değil."

Kafasını sallayıp saçlarını sabırsızca arkaya attı. Sanki yüzüne düşmelerine sinirlenmişti. Bana da kızmış olabilirdi ama fazla kurcalamadım. Çünkü bilmek istemiyordum.

"Hayır, madem sordun, anlatacağım."

Elimi çekip konuşmasına, biraz evvel açmasını istediğim o kilitli kutuyu aralamasına izin verdim. Oysa şu anda, yüzündeki acılı ifadeyi silebilmek için her şeyimi feda edebilirdim.

"Neden saçlarımın uzun olduğunu biliyor musun?"

Saçma bir soruydu ama cevap verdim. "Hayır. Sadece böyle hoşuna gittiğini düşündüm."

Kafasını salladı. Sonra elini saçlarına bastırarak buklelerinin yüzüne düşmesini engelledi. "Chimera bir şekildeğiştirici grubunun yönetimini ele aldığında onlara işkence ederdi. Bize de aynı şeyi yaptı. Eğer sürünün başı işkenceye dayanabilirse daha zayıf üyelere işkence etmeye başlıyordu. Onlara yaptığı kötülükleri, sürüdeki alfaları kontrol etmek için kullanıyordu."

Bunları söyledikten sonra uzun süre sustu, kendimi bir şeyler söylemek zorunda hissettim. "Onun nasıl bir sadist olduğunu biliyorum. Merle'le ikinizi kontrolü altında tutmak için Gina'yla Violet'a ne yaptığını hatırlıyorum."

"Sen sadece bir kısmını biliyorsun," dedi. Gözlerinde mesafeli bir bakış belirmişti. Belli ki hatırladıkları korkunçtu.

Bu konuya devam etmek istemiyordum. "Micah, bak... İnan, anlatmak zorunda değil..."

"Hayır, bilmek istedin ve öğreneceksin." Tüm vücudunu sarsacak kadar derin bir nefes aldı. "Chimera'nın en sevdiği işkencelerden biri toplu tecavüzdü. Buna katılmayanlara saçlarını uzattırıyordu. *Eğer kadın gibi davranmak istiyorsanız kadın gibi görünmelisiniz,* derdi."

Kısa bir an düşündüm. "Sürüdeki erkeklerden sadece Merle'le senin saçın uzundu."

Kafasını salladı. "Bence Caleb bundan hoşlanıyordu. Noah da öyle." Omuz silkti. "Zaten hoşumuza gitmese de hayatta kalmak için pek çok şey yapmak zorundaydık. Birliğimizi ancak bu şekilde koruyabilirdik."

Caleb'le Noah'yı düşündüm. Ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Zaten Micah da daha fazla konuşmamı istemiyor gibiydi. Hikayesine başlamıştı ve ben istesem de istemesem de bitirecekti. Hepsi benim suçumdu ve artık tek yapabileceğim dikkatimi ona vermekti. Benden dehşete kapılmamı ya da ona acımamı istemiyordu. Korkmam gereksizdi. Acımaksa... Kimsenin kendisine acınmasından hoşlanacağını sanmıyorum.

"Chimera'yla konuştun. Birden fazla yüzünü gördün. Onun kendi içinde nasıl çeliştiğini biliyorsun."

Kafamı sallayıp "Evet," dedim.

"Bir yanı kaba saba bir erkekti ve kadınlara tecavüz ediyordu. Diğer yanıysa eşcinseldi ve öbür yanından nefret ediyordu."

Chimera çoğul kişilik bölünmesine farklı bir boyut getirmişti çünkü tüm kimliklerinin farklı bir fiziksel formu

vardı. Onunla bizzat tanışana dek böyle bir şeyin olabileceğine ihtimal vermezdim.

"Bir yanı eşi olmamı istiyordu, bir yanıysa kızlara karşı hiçbir ilgi duymuyordu," dedim.

"Aynen öyle."

Hikayenin gidişatı beni korkutmaya başlamıştı ama anlattıklarını dinlemeye mecburdum.

"Sadece kadınlara tecavüz etmiyordu," dedi Micah. "Ama tuhaf bir şekilde zaten eşcinsel olan erkeklerle ilgileniyordu. Herkese karşı, kendi hoşlandığı tarzda seksi silah olarak kullanmak ister gibiydi." Omuz silktiyse de sonra titredi. "Buna anlam veremiyordum, yine de kurban listesinde olmadığıma seviniyordum." Tekrar titredi.

"Ceketimi ister misin?" diye sordum.

Belli belirsiz gülümsedi. "Bunun sebebinin soğuk olduğunu sanmıyorum."

Ona dokunmak için elimi uzattım ama hemen geri çekildi. "Hayır Anita, bırak da bitireyim. Eğer bana dokunursan dikkatim dağılır."

İzin ver, sana dokunayım ve bu konuyu burada bırakalım, demek istediysem de tek kelime etmedim. Çenemi kapalı tutmayı becerebilseydim şimdi içeride dans ediyor olacaktık. Bunları öğrenebilecek miydim? Muhtemelen hayır.

Micah devam etti. "Chimera içindeki karmaşanın arasında bana çok kızgındı. Ona işkence ve tecavüzlerinde yardım etmiyordum. Onunla beraber olmayı da kabul etmiyordum. Sanırım benden hoşlanıyor, beni istiyordu. Ama o sapkın kuralları yüzünden kendini benden uzak tutuyordu. Dolayısıyla kendini oyalayacak başka eğlenceler arıyordu."

Parmaklarıyla yüzünü yokladı. Sanki orada buldukları Micah'yı şaşırtmış gibiydi. "Gina'nın reddettiğinin ne olduğunu bile hatırlamıyorum. Sanırım Chimera ondan, ele geçirmeyi hedeflediği başka bir sürünün alfasını baştan çıkarmasını istedi. Gina bunu kabul etmeyince acısını benden çıkardı. Beni öyle kötü dövdü ki burnum kırıldı. Ama çok çabuk iyileştim."

"Senin türündekilerin hepsi çabuk iyileşir."

"Ben çoğundan hızlıydım. Belki Chimera kadar değil ama ona yakın. Bunun ikimizin de çabucak form değiştirmesiyle alakalı olduğunu söylüyordu. Bilmiyorum, belki haklıydı."

"Mantıklı," dedim. Sesim havadan sudan bahsediyormuş gibi sakindi. Korkunç hatıraları dinlerken dehşete kapılmamanız gerekir. Duygularını belli etmesi gereken tek kişi anlatandır. Dinleyen rahat davranmalıdır.

"Sonra birine tecavüz etmesine yardım etmemi istedi. Reddettiğimde yine burnumu kırdı ve ben yine iyileştim. Ne zaman bir emre itaat etmesem beni geçen seferkinden kötü dövüyor, suratımı dağıtıyordu. Bir gün, *Güzel yüzünü mahvedeceğim. Madem ona sahip olamıyorum, öyleyse kimse olmasın,* dedi. Ben her seferinde iyileşmeye devam ettim."

Saçını bırakınca bukleleri yüzüne düştü, bu kez aldırmadı. Kollarını gövdesine sarıp kendine sıkıca sarıldı. Ona dokunmak istedim ama yine reddedildim. Buna saygı duymak zorundaydım. Maalesef.

"Bir sonraki sefer, beni dövmek yerine yüzümü bıçakla kesip burnumu yedi." Hıçkırıkla gülme arası bir ses çıkar-

dı. "Tanrım, nasıl acıdığını tahmin bile edemezsin. Etraf kan gölüne dönmüştü."

Şefkatle koluna dokundum. Bu kez izin verdi. Onu kucakladığımda titrediğini farkettim. Ne söyleyeceğimi bilemeyerek onu kollarımda öylece tuttum.

Saçlarıma doğru fısıldadı. "Burnum çıktığında beni tekrar dövdü. Yenilenen cilt daha hassas olur. Ve burnumu o kadar çok kırdı ki sonunda tam olarak iyileşmedi. Lanet pislik ancak o zaman tatmin oldu. Şimdi Chimera bana dokunmadığı için burnum giderek eski haline dönüyor. Leopar formundan her çıktığımda onu biraz daha düzelmiş buluyorum." Yavaşça bana yaslandı. Sanki vücudundaki gerginliği atmaya çalışıyor gibiydi. Bir süre öylece kaldık. Dairesel hareketlerle sırtını sıvazladım.

Normal insanlar ona *Tamam, hepsi geçti,* ya da *Ben buradayım,* gibi avutucu sözler söylerdi ama Micah daha iyisini hakediyordu. "O öldü," dedim. "Artık canını yakamaz. Artık kimseyi incitemez."

Yine hıçkırıkla gülme arası bir ses çıkardı. "Evet, çünkü sen onu öldürdün. Onu öldürdün Anita. Ben bunu yapamadım. Halkımı koruyamadım. Onları Chimera'nın elinden kurtaramadım." Birden dizleri büküldü. Onu sıkıca tutmasaydım yere yığılacaktı. Birlikte ağaçların önündeki çimlere çöktük. Micah kendisi için değil kurtaramadığı insanlar için ağlarken tek yapabildiğim onu bir çocuk gibi sallamaktı.

Sonra sustu ve geriye sadece rüzgarın fısıltısı kaldı. Ekim rüzgarı bizi yıkayıp ıstırap ve öfkemizden arındırırken onu öylece tutmaya devam ettim. Orada Micah'nın

bedenini sarmalarken kendime bir söz verdim. Artık ilişkimizi kurcalamayacaktım. İyi giden şeyleri bozmaya çalışmayacaktım. İşleri boka çevirmeyecektim. Yeminimi tutmamı sağlaması için bir dua mırıldandım. Çünkü, Tanrı biliyor ya, onun yardımı ve ilahi kudreti olmadan bunu asla başaramam.

7

Nathaniel'la Jason bizi aramak için dışarı geldiğinde Micah'yla normale dönmüştük. Hatta Micah'nm az önceki haline bizzat şahit olmasam ruhsal bir çöküntü yaşadığına hayatta inanmazdım. Aslına bakarsanız öyle çabuk düzelmişti ki kendime, *Kim bilir kaç ruhsal çöküntüsünü kaçırdım*, diye sormadan edemedim. Yoksa ilk kez mi oluyordu? Belki de ben yanında olmasaydım kontrolünü kaybetmeyecekti. Bu doğru olsa bile kulağa sağlıklı gelmiyordu doğrusu. Ah, ah! Galiba hepimizin terapiye ihtiyacı vardı. Tüm sürüyü buna ikna edebilirsem grup indirimi almamız işten bile değildi.

Nathaniel diğer tarafıma oturunca Micah'yla ikisinin ortasında kaldım. Vücudunun benimkiyle mümkün olduğunca temas halinde olmasına özen göstermişti. Bazen ne-

fes alabilmem için alan tanımasını isterdim ama artık fiziksel temasın bir şekil-değiştirici için ne kadar önemli olduğunu anlıyordum. Ayrıca hemen her gece yatağımda çırılçıplak uyuyan Nathaniel'dan yana kaymasını istemek aptalca olurdu. Jason olduğu yerde dikilip bize bakmaya devam etti. Suratında, karakterine tamamen aykırı bir ciddiyet vardı. Sonra birden sırıttı. İşte şimdi kendi gibi görünüyordu.

"Geceyarısını geçti. *Ardeur*'ü beslemek için çıktığınızı sandık." Gülümsemesinde ahlaksızca bir alay gizliydi.

"Artık o kadar sık beslenmiyorum," dedim. "Bazen on dört, hatta on altı saat dayanabiliyorum."

"Öf be!" dedi ayağını yere vurup somurtarak. Gözlerindeki şeytani parıltı olmasa, tıpkı gücenmiş bir çocuğa benziyordu. "Ben de size katılırım diye düşünmüştüm."

Kaşlarımı çattıysam da yüzüme sert bir ifade veremediğimin farkındaydım. Ne yapayım? Jason beni eğlendiriyordu. "Nazik teklifin için teşekkürler ama bu gece hizmetine ihtiyaç duyacağımızı sanmıyorum."

Jason abartılı bir tavırla iç çekti. "Bir daha seninle seks yapamayacağım, değil mi?"

"Bak, yanlış anlama ama umarım bir daha asla tekrarlanmaz Jason. Seninle sevişmek süperdi ama seni sırf kendime hakim olamadığım için yatağıma aldım. Eğer *ardeur*'ü kontrol edemiyorsam yalnız başıma toplum içine çıkmamalıyım."

"Benim hatamdı," dedi Nathaniel yumuşacık bir sesle.

Kafamı çevirince yüzüne ne kadar yakın olduğumu farkettim. Beni sıkıştırmıştı ve yana kaymasını istiyordum.

Bunu söylemek yerine kendimi tuttum. Uyuzluğun alemi yoktu. "Eğer ortada bir suçlu varsa o benim, Nathaniel."

Diğer tarafımdan Micah'nın sakin sesini duydum. "Bence Batı'nın en seks düşkünü vampiri Belle Morte'nin suçuydu. Eğer Anita'yla uğraşıp onu kontrol etmek için *ardeur*'ü kullanmaya çalışmasaydı, Anita saati şaşırmayacaktı." Güzel Ölüm, Belle Morte, Jean-Claude'un soyunun yaratıcısıydı. Onunla fiziksel olarak hiç tanışmama rağmen metafiziksel boyutta karşılaşmıştık ve bu bana fazlasıyla yetmişti. Micah kolunu omzuma atıp elini Nathaniel'ın sırtına dayadı. İkimizi de rahatlatmak istemişti. "Neyse ki Anita beslenmesini azalttığından beri hiç fenalaşmadın."

Nathaniel öylesine derin bir iç çekti ki sarsıntısını tüm vücudumda hissettim. "Ben değil, o güçlendi." Sesi çok üzgün ve hayalkırıklığıyla doluydu.

Omzuna yaslanınca Micah ikimize de sarıldı. "Senin Nimir-Ra'nım," dedim. "Daha güçlü olmam gerekmez mi?"

Nathaniel hafifçe gülümsedi.

Yüzümü boynuna gömerek vanilya kokusunu içime çektim. Her zaman vanilya kokardı. Önceleri bunun şampuanı ya da kullandığı sabun yüzünden olduğunu sanıyordum ama değildi. Bana böyle kokuyordu. Micah'ya Nathaniel'm ona da vanilya kokup kokmadığını sormaya cesaret edememiştim henüz. Zira bunun, Nathaniel'ın kokusunu bir tek benim böylesine tatlı bulduğum anlamına gelip gelmeyeceğinden emin değildim.

"Hani Anita'ya bir şey soracaktın?" dedi Jason.

Nathaniel'ın birden gerildiğini hissettim. Sonra neredeyse fısıldayarak "Dans edeceğimize söz vermiştin," dedi.

Gerilme sırası bana gelmişti. Bunu kontrol edememiştim, kesinlikle istemsizdi. Nathaniel da hissetmişti. Dans etmek istemiyordum ama az önce Micah'yla yaşadıklarımızı da aklımdan çıkaramıyordum. Merakımı bastırıp dans etmeyi sürdürmeyi becerebilseydim onu üzmeyecektim. Bu geceyi bir kere mahvetmek yetmişti. Başka bir yıkımı daha kaldıramazdım. "İyi fikir. Edelim tabii."

Şimdi hem Nathaniel hem Micah geri çekilmiş bana bakıyordu. "Ne dedin sen?" diye sordu Nathaniel.

"Dans etmenin iyi bir fikir olduğunu söyledim." Yüzlerindeki şu hayret dolu ifadeyi görmek bile her şeye değerdi.

"Anita nerede? Ona ne yaptın?" diye sordu Jason ciddi bir suratla.

Açıklamaya çalışmadım. Micah'ya, tüm bunları yaşamak yerine dansa devam etmemizi tercih edeceğimi, Nathaniel'la Jason'ın önünde onun sırlarını açık etmeden söylememin bir yolu yoktu. Ayağa kalkıp Nathaniel'a elimi uzattım.

Bana birkaç saniye baktıktan sonra Nathaniel elimi sanki kaçıverecekmişim gibi sıkıca tuttu. Sanırım beni ikna etmek için epey dil dökeceğini sanmıştı ve şimdi bocalıyordu.

Şaşkın şaşkın suratına bakarak gülümsedim. "Hadi içeri girelim."

Bana yakışıklı yüzünü aydınlatan bir gülümsemeyle baktı. Sırf bu gülümseme için ona bir danstan çok daha fazlasını verebilirdim.

8

Dansla ilgili olumlu düşüncelerimin ömrü, dans pistine çıkana kadarmış! Sonra birden benden dans etmem beklendi. Hem de insanların önünde. Üstelik bu insanların çoğu polisti. Birlikte çalıştığım polisler. Darılmaca gücenmece yok ama kimse bir grup polis kadar acımasız değildir. Yeter ki onlara malzeme verin. Eğer kötü dans edersem beni makaraya alacaklardı. İyi dans edersem daha beter dalga geçeceklerdi. Bir striptizciyle iyi dans edersem olacakları düşünmek bile istemiyordum. Bir striptizciyle kötü dans edince de esprilerin kalitesi iyice düşecekti. Sizin anlayacağınız iki ucu boklu değnek durumu söz konusuydu.

Kendimi tekrar on dört yaşında ve beceriksizin teki gibi hissettim. Ama dans eşiniz Nathaniel olduğunda kötü dans

etmeniz imkansızdı. Belki hayatını kazanmak için dans ettiği içindi, yine de içinizdeki dansçıyı ortaya çıkarmayı biliyordu doğrusu. Tek yapmam gereken vücuduma ket vuran olumsuz düşüncelerden arınıp kendimi ona bırakmaktı. Böyle söyleyince kolay gibi gelebilir ama benim için değildi. Zaten şu hayatta sadece birkaç konuda çekingenliğim baki kaldı, bırakın onlar da benimle kalmaya devam etsin.

Resmen Nathaniel'a asılmış, onun beni hareket ettirmesini bekliyordum. Beni pek az şey korkutur ve bu kısacık listenin en başında uçak yolculuğu, bir de insanların önünde dans etmek var. Kalbim ağzıma gelmişti. Ayakta kalabilmek için insanüstü bir çaba harcıyordum. Erkekler tüm bir öğleden sonrayı beni dans edebileceğime inandırmaya çalışarak geçirmişti. Tabii o sırada evdeydik ve beni sadece arkadaşlarım izliyordu. Şimdiyse tüm bildiklerimi unutmuş gibiydim. Nathaniel'ın eline ve omzuna yapışmıştım ve ikimiz müzikle tamamen uyumsuz daireler çizip duruyorduk.

"Anita," dedi Nathaniel.

Ayaklarıma bakmaya devam ederek çevredekileri görmemeye, onları unutmaya çalıştım.

"Anita, bana bakar mısın lütfen?"

Yüzümü kaldırdığımda gözlerimde gördüğü ifade onu gülümsetti. "Gerçekten korkuyorsun." Bana yeni yeni inandığı belliydi.

"Gerçekten korkmasam, niye korktuğumu böyle itiraf edeyim ki?"

Güldü. "Haklısın." Sesi yumuşaktı. "Sadece benim yüzüme odaklan. Dans ettiğin kişi dışında kimsenin önemi yoktur. Sakın gözlerin başka taraflara kaymasın."

"Daha önce başkalarına da bu tavsiyeyi vermiş gibisin."

Omuz silkti. "Kadınların çoğu sahneye ilk çıktığında huzursuz olur."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Takım elbiseyle bir gösteri yapıyordum. Seyircilerden birini seçip onunla dans ediyordum. Fred Astaire tarzı bir şeydi."

Suçlu Zevkler'i düşündüğümde aklıma gelen son isim Fred Astaire olurdu herhalde. Bunu Nathaniel'a söyledim.

Şimdi şefkatli değil kendisi gibi gülümsüyordu. "Eğer kulübe gelip içimizden birini izleme zahmetine katlansaydın neler yaptığımızı bilirdin."

Ona dik dik baktım.

"Dans ediyorsun," dedi.

Tabii o böyle söyleyince zınk diye durdum. Tıpkı suyun üzerinde yürümek gibiydi. Düşündüğün an yapamıyordun.

Nathaniel elimi yavaşça çekip omzuna koydu ve tekrar başladık. Gözlerimi göğsüne dikmiş, her hareketini takip ediyordum. Sanki o kötü adamdı ve biz kavga ediyorduk. Gelecek darbeyi kestirebilmek için vücudun orta noktasına bak.

"Evdeyken müziğin ritmine göre hareket ediyordun. Şimdi seni yönlendirmemi bekliyorsun."

"Orası evdi," dedim gözlerimi göğsünden ayırmadan. Tanrım, ne kadar da pasiftim. Ama bir şeyi yönetebilmek için o konuda bilgi sahibi olmanız gerekir.

Nihayet şarkı bitti. Vay be! Koca bir parça boyunca dans etmeyi başarmıştım. Kafamı kaldırdığımda Nathaniel'la

göz göze geldim. Halinden memnun ya da mutlu görüneceğini sanmıştım ama yüzünde orada bulmayı beklediğim ifadelerden hiçbiri yoktu. Aslına bakarsanız ne düşündüğünü anlayabilmiş değildim. Aniden ciddileşmişti. Öylece dikilerek birbirimize baktık. Neler olduğunu kestirmeye çalışıyordum. Sanki bir şey söyleyecekti. Ama ne?

Sonraki parçadan evvel, "Bir sorun mu var?" diye soracak vaktim oldu. Bu seferkinin ritmi hızlıydı. Nathaniel'ı bırakıp bir adım geri çekildim. Tam arkamı dönecekken elimi tuttu. Beni kendine öyle bir çekti ki neredeyse yere kapaklanıyordum. Tek elimle ona asılmasaydım düşecektim. Birden sırtının sertliğini ve kalçasının kıvrımını hissettim. Gövdelerimizin tamamı birbirine değiyordu. Yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktı. Ağzı öylesine yakındı ki o dudaklara bir öpücük kondurmamak için zor duruyordum.

Onu aniden tutunca gözlerinde belli belirsiz bir şaşkınlık ve korku belirdi. Sonra yana kaydı ve beni de onunla birlikte sürükledi. Dışarıdan bakıldığında dans ediyorduk ama bu hayatım boyunca yaptığım bütün danslardan farklıydı. Hareketlerini gözlerimle değil vücudumla takip ediyordum. O hareket etti ve ben de onunla birlikte hareket ettim. Benden bunu yapmam beklenmiyordu ama kendimi mecbur hissediyordum. Tıpkı rüzgarda eğilen bir fidan gibi.

Hareket ettim çünkü Nathaniel hareket etti. Nihayet ritimle neyi kastettiklerini anlamıştım. Duyduğum müziğin sesi değil onun vücudunun ritmiydi. Bedenini, ellerini ve yüzünü hissedebiliyordum. Ağzı baştan çıkarıcı bir yakın-

lıktaydı ama aradaki mesafeyi kapatmak için hiçbir girişimde bulunmadım. Kendimi vücudunun sıcaklığına, ellerinin gücüne bıraktım ama bana vaat edilen o öpücüğü almadım. Zira Nathaniel her zamanki gibi, kendini sunuyordu sadece. Herhangi bir zorlaması ya da talebi yoktu. Etini bana sunuyordu, o kadar. Dolayısıyla öpücüğünü, daha önce de çoğu kez yaptığım gibi görmezden geldim.

Sonra bana doğru eğildi. Dudakları benimkilere değmeden evvel hayır demek için kısacık bir anım vardı. Ama demedim. Çünkü o öpücüğü istiyordum. Bu kadarını kendime itiraf edebilirdim.

Dudakları benimkileri hafifçe okşadı ve öpüşmemiz vücutlarımızın dalgalanışının bir parçası oldu. Adeta o da bizimle birlikte hareket ediyordu. Kendimi nasıl bedeninin ritmine bırakmışsam, şimdi de dudaklarının hareketlerini takip ediyordum. Sonra dili dudaklarımı araladı ve ağzımı doldurdu. Elimi sırtından çekip yüzünde gezdirdim, yanağını avcumun içine aldım ve kıyafetlerinin altındaki tenini hissedebileyim diye vücudumu onunkine bastırdım. Bu his ağzımdan ufacık bir sesin çıkmasına sebep oldu. *Ardeur* vaktinden evvel uyanmıştı. Saatler evvel. Bir yanım *Siktir*, diye düşündü, geri kalanım da aynı fikirdeydi ama bunu söylerken kastettiğim anlamıyla değil.

Geri çekilip nefes almaya ve düşünmeye çalıştım. Fakat Nathaniel elini kafamın arkasına bastırınca tekrar öpücüğünde boğuldum. Bir de nabzının atışında ve şehvetinin ritminde. Bazen *ardeur* bir başkasının kalbine ya da en azından libidosuna bakmama izin verirdi. Bunu kontrol etmeyi öğrenmiştim ama bu gece tüm bildiklerimi unut-

muş gibiydim. Nathaniel'ın kıvrımlarını ve sıkılığını tüm benliğimle hissederken ona karşı tamamen korumasızdım. Önceleri temkinliydi. Bir kere bile çizdiğim sınırların dışına çıkmamış, asla durumdan faydalanmaya çalışmamıştı. Şimdiyse birdenbire tüm sinyallerimi, tüm duvarlarımı görmezden gelmeye başlamıştı. Aslında bu yaptığı görmezden gelmek de değil onları yok etmekti. Duvarlarımı vücudumdaki elleriyle, dudaklarımdaki dudaklarıyla ve benimkine dayadığı bedeniyle paramparça ediyordu. Aynı anda hem Nathaniel'la hem *ardeur*'le savaşamazdım.

Ne istediğini gördüm. Hayalkırıklığını sezdim. Aylarca iyi ve kibar olmaya çalışmanın verdiği ıstırabı hissettim. O aylar boyunca kendimizi kapatmış ve sadece düzgün davranmaya çalışmıştık. Bundan geriye kalansa dünyamızı dolduran boğucu tutkularımızdı. Şimdiye dek Nathaniel'ın bu kadar çabaladığını farketmemiştim. Neyi geri çevirdiğimi anlayamamıştım. Bana ne sunduğunu görememiştim. Hiçbir şeyden haberim yoktu.

Geri çekilip tekrar yaklaşamasın diye elimi göğsüne dayadım.

"Lütfen Anita, lütfen." Sesi alçak ama aceleciydi. Aklından geçenleri kelimelere dökemiyormuş gibi bir hali vardı. Ama *ardeur*'ün kelimelere ihtiyacı yoktu. Birbirimizden uzakta durmamıza rağmen vücudunu tekrar hissettim. Kaskatıydı ve her yanı sızlıyordu. Aylardır gevşemesine izin vermemiştim. Kendini bırakamamış, boşalamamıştı. Nathaniel'la tam anlamıyla seks yapmamıştık. Çünkü beslenmek için buna ihtiyacım yoktu. Şimdiyse onun ne hissettiğini ilk kez düşünüyordum. Bedeni bu aylar boyun-

ca giderek artan şehveti yüzünden ağrıyordu. Nathaniel'ın ihtiyaçlarına en son dokunduğumda tek istediği bana ait olmaktı. Hala bunu istiyordu. Vücudu adeta sessizce haykırıyordu. Onun gereksinimlerini ihmal etmiş, yok saymıştım. Ve bu gece Nathaniel umursamazlığıma bir son vermeye kararlıydı.

Kısa bir an için doğru düzgün düşünmeye çalıştım. Çünkü kendimi suçlu hissediyordum. Ben ihtiyaçlarımı karşılarken o hiç şikayet etmeden beklemişti. Nathaniel'la gerçekten sevişirsem kendimi onu kullanıyormuşum gibi hissedeceğimi düşünmüştüm hep. Ama şimdi, kalbine şöyle bir göz attıktan sonra, karşılıklı bir ilişkiye girmemenin onu daha çok tükettiğini görmüştüm. Nathaniel'ı bir seks oyuncağı gibi kullanmıştım. Zevkimi aldıktan sonra çekmeceye kaldırdığım bir oyuncak gibi. Utancım tüm vücuduma dalga dalga yayıldı. Ona bir nesne gibi davranmıştım. Hayır, Nathaniel'ın istediği bu değildi.

Vicdan azabı soğuk duş ya da suratıma atılan bir tokat etkisi yaptı. Bunu *ardeur*'ü bir iki saatliğine savuşturmak için kullandım.

Nathaniel vücudumdan fışkıran ateşi hissetmiş gibiydi. Bana baktığında o kocaman, menekşe rengi gözlerin yaşlarla ıslandığını gördüm. Kollarımdaki elleri düştü ve dans pistinde birbirimize hiç dokunmadan durduk. Aramızdaki mesafeyi ikimiz de kapamadık.

Yanağından pırıltılı bir gözyaşı süzüldü.

Ona uzandım. "Nathaniel."

Kafasını iki yana sallayıp birkaç adım geri gittikten sonra aniden dönüp koştu. Yanlarından geçerken Micah'yla Ja-

son onu yakalamaya çalıştıysa da ellerinden kurtulup dışarı çıktı. Micah ve Jason kısa bir duraksamanın ardından peşinden gitti. Oysa bunu yapması gereken bendim. Ona bir özür borçluydum. Ama ne için özür dilemem gerektiğinden emin değildim. Onu kullandığım için mi özür dileyecektim, yoksa kullanmadığım için mi?

9

Otoparkta ilk gördüğüm, oğlanlardan biri değil Ronnie'ydi. Özel dedektif ve bir zamanlar en yakın arkadaşım olan Veronica Simms diğer taraftaki kapının yanında duruyordu. Kollarını kendi bedenine sıkıca sarmıştı, acı çekiyormuş gibi bir hali vardı. Bir yetmişlik boyuna bir de sipsivri topuklar eklenince neredeyse bir çift bacaktan ibaret olmuştu. Kırmızı mini elbisesi bacaklarını göz önüne seriyordu. Bir keresinde bana, *Senin gibi göğüslerim olsaydı asla gömleğimin yakasını kapatmazdım,* demişti. Aynı mantıkla, uzun bacaklarını her fırsatta sergilerdi. Sarı saçları omuz hizasındaydı. Bu gece uçlarını kıvırttığı için, elbisesinin incecik askıları üzerinde hoplayıp zıplıyorlardı. Hatta biraz fazla zıplıyorlardı çünkü biriyle öfkeli bir konuşma yapıyordu.

Bir adım daha atınca karşısındakinin Louis Fane olduğunu gördüm. Louie, Washington Üniversitesi'nde biyoloji öğretiyordu. Doktorasını yeni tamamlamıştı ve bir fareadamdı. Fakat çalıştığı üniversitedekilerin onun dolunayda neler yaptığından haberi yoktu. Ronnie'den bir iki santim kısa ve güçlü kuvvetli bir tipti. Omuzları, üzerindeki ceketi hoş bir şekilde doldurmuştu. Onu son gördüğümden beri koyu renk saçlarını daha kısa kestirmişti. Gözlerinin rengi siyaha yakındı ve düzgün hatlı yüzü çok öfkeliydi.

Ne konuştuklarını duyamıyordum ama ses tonları berbattı. Gözlerimi onlara diktiğimi farkedince hemen toparlandım. Belli ki özel bir meseleydi. Ronnie'yle eskiden yaptığımız gibi haftanın üç günü beraber takılıyor olsaydık bile işlerine burnumu sokmamam gerekirdi. Ronnie bir vampirle, yani Jean-Claude'la çıkmamı kaldıramamıştı ama asıl itirazı Jean-Claude'un şahsına değil vampirlere gibi görünüyordu. Sinirden köpürmüştü. Oysa o zamanlar öfkeli konuşmalara değil en yakın kız arkadaşımın sohbetine ve tavsiyelerine ihtiyacım vardı.

Sonuçta birbirimizi daha az görmeye başladık. Artık birkaç ay boyunca telefonda bile görüşmediğimiz oluyordu. Ortak arkadaşlarımız sayesinde hala Louie'yle çıktığını biliyordum. Niçin kavga ettiklerini merak etmiştim doğrusu. Ancak fazla üzerinde durmadım çünkü cipimi park ettiğim yere doğru baktığımda Micah, Jason ve Nathaniel'ın ona dayanmış, beni beklediğini gördüm.

Asfaltın ortasında bir an duraksadım. Acaba Ronnie'yle Louie'nin kavgasına karışıp arabulucu rolü üstlensem daha mı iyi olurdu? İyilik meleği olduğumdan değil, benimki sa-

dece korkaklıktı. Yüzleşmek zorunda olduğum kendi gerçeklerimdense başkalarının tartışmasına burnumu sokmayı tercih ediyordum. Zira diğer insanların sorunları asla kendininkiler kadar acı vermez.

Ronnie'nin işlerine karışmamdan hoşlanacağını hiç sanmıyordum. En iyisi yarın arayıp halini hatırını sormaktı. Belki bana açılırdı. Birden onu özlediğimi farketmiştim.

Karanlık otoparkta öylece durdum. Kimseyle kavga etmek istemiyordum. Çok yorgundum ve bunun saatin geç olmasıyla ya da uzun bir gün geçirmemle alakası yoktu.

Sonra beni bekleyen adamlara doğru yürüdüm. Hiçbiri gülümsemedi. Ben de gülümsemiyordum. Sanırım durum ciddiydi.

"Nathaniel onunla dans etmek istemediğini söyledi," dedi Micah.

"Bu doğru değil," diye itiraz ettim. "Dans ettik. Hem de iki kere. Ama polislerin önünde birbirimizi yalayıp yutmak hesapta yoktu."

Micah, Nathaniel'a bakınca Nathaniel gözlerini yere dikti. "Beni Dedektif Arnet'ın önünde öptün. Bunun ondan ne farkı vardı?"

"Seni öptüm çünkü Jessica'dan kurtulmak istiyordun."

Nathaniel hüzün dolu gözlerini kaldırıp bana baktı. "Yani beni sadece ondan kurtarmak için öptün, öyle mi? Aslında bunu istemiyordun yani?"

Kahretsin! İçimden bir ses bu tartışmayı kazanamayacağımı söylüyordu. Son zamanlarda Nathaniel konusunda hiç durmadan hata yapıyordum. Tüm bıkkınlığıma rağmen açıklamaya çalıştım. "Öyle demek istemedim."

"Ama öyle dedin." Bunu Micah söylemişti.

"Bir de sen başlama." Sesim öfkeyle titremeye başlamıştı. Zaten çok sinirliydim. Ama o ana dek bunu farketmemiştim. Kendimi rahatsız hissettiğimde kızardım. Çünkü öfke kesinlikle utançtan iyiydi. Psişik güçlerimi kontrol etmeyi öğrenmeme yardım eden Marianne, istemediğim duygularımdan korunmak için öfkemi kalkan olarak kullandığımı söylemişti. Haklı olduğunu kabul etmiştim ama henüz bununla ilgili ne yapmamız gerektiğine karar vermemiştik. Bir kız eğer sinirlenmez ve öfkesi sayesinde problemlerinden kaçamazsa ne halt eder ki? Keşke bilseydim. Marianne kendime ve yakınımdakilere dürüst olmam gerektiğini söylüyordu. Duygusal dürüstlük. Kulağa zararsız geliyor ha? Değil.

"Kavga etmek istemiyorum," dedim. En azından bunda samimiydim.

"Hiçbirimiz istemiyoruz," dedi Micah.

Sakin sesi sinirimi yatıştırmıştı. "Nathaniel dans pistinde çok üzerime gelince *ardeur* erken uyandı. Ne olduysa o anda oldu."

"Hissettim," dedi Micah.

"Ben de," diye atıldı Jason.

"Ama şimdi hissetmiyorsunuz, değil mi?" diye sordu Nathaniel. Gözlerinde suçlayıcı bir bakış vardı. Dudaklarını birbirine öyle bir bastırmıştı ki adeta incecik bir çizgiye dönüşmüşlerdi. Daha önce Nathaniel'ı hiç böyle görmemiştim. Sanki ilk kez biraz öfkeliydi.

"Anita *ardeur*'ü kontrol etmek konusunda çok gelişme gösterdi," dedi Micah.

Nathaniel kafasını sallayarak kollarını kendi gövdesine doladı. Bu hareketi bana Ronnie'yi hatırlatmıştı. "Karşısında sen olsaydın otoparka gelip beslenirdi."

"Bunu isteyerek yapmazdım," dedim.

"Ben öyle düşünmüyorum," diye itiraz etti Nathaniel menekşe gözlerinde öfke pırıltılarıyla. Öfkesi tuhaf bir şekilde cesaretimi kırmıştı.

"Larry'yle Tammy'nin düğününden çıkıp otoparkta seks yapmak isteyeceğimi falan mı sanıyorsun?"

Nathaniel öfkeli gözlerini benimkilere dikti. "Burada beslenmenin nesi kötü?"

"Saçmalama! Bu çok adice olurdu. Ayrıca Zerbrowski durumu çaksaydı bir daha asla dilinden kurtulamazdım. Bunu biliyorsun."

Jason, Nathaniel'ın koluna dostça bir şaplak attı. "Gördün mü? Boşuna üzerine alındın. Reddettiği sen değilsin. Burada sevişmek istememiş, o kadar."

Nathaniel önce Jason'a, sonra bana baktı. Sanki gerginliği yavaş yavaş yok oluyordu. Gözlerindeki öfke silinivermişti. "Sanırım haklısın."

"Madem otoparkta takılmak istemiyoruz, artık gitsek iyi olacak," dedi Micah. "*Ardeur* inkar edilmeyi kaldıramaz. Bu gece geri geldiğinde çok daha şiddetli olacak."

İç geçirdim. Haklıydı. Dans pistindeki gereksiz cesaret gösterisinin asıl sonuçları gecenin ilerleyen saatlerinde ortaya çıkacaktı. *Ardeur* tekrar belirince beslenmeye mecbur kalacaktım. Onu ikinci kez göz ardı etmeme imkan yoktu. *Ardeur* kabardığında onu engellemek bir sonrakinin şiddetini artırıyordu. Bunun psişik bir yetenek olduğunu bili-

yordum ve yeteneklerin duyguları olmazdı ama bazen bana öfkelendiğini düşünmeden edemiyordum.

"Üzgünüm Anita," dedi Nathaniel. "Çok düşüncesizce davrandım." Öylesine mahzun görünüyordu ki dayanamayıp ona sarıldım. Ama fazla yaklaşmamaya dikkat etmiştim ve Nathaniel da şansını zorlamadı. Ona sarılmama izin verdikten sonra hemen geri çekildi. Nathaniel'ın vücut dilime böylesine uyum sağlaması acı vericiydi. Ama geri kalan birkaç tabumu yıkmadan, bunca ay yatağımı paylaşmasının sebebi de buydu.

"Hadi eve gidelim," dedim.

Jason iç geçirdi. "Ayrılık vaktimiz geldi galiba."

"İstersen sen de gel," dedim.

Jason kafasını salladı. "Yok. Bana ihtiyacınız kalmadığına göre gitsem daha iyi olur. Hem üçünüz ateşli oyununuza başlayıp da beni dışarıda bıraktığınızda işkence çekmek istemiyorum." Gülerek ekledi. "Sakın kızmayın ama bir kere tadını alınca dışlanmak çok acı veriyor."

Yüzümü yakan utançla boğuşmaya çalıştım.

Jason'la bir kere sevişmiştim. O zamanlar birini *ardeur*'le ölümüne sevmenin mümkün olduğunu bilmiyordum. Nathaniel birkaç gün boyunca işyerinde kalmış ve beslenme düzenim şaşmıştı. Micah evde değildi ve *ardeur* erken -saatler evvel- kabarmıştı. Bunun sebebi Jean-Claude'un soyunun yaratıcısı ve bildiğim kadarıyla *ardeur*'ün sahibi Belle Morte'yle etkileşim haline girmemdi. *Ardeur* sadece onun soyundan olan vampirlerden geçiyordu. Benim *ardeur*'ü taşımamsa pek çok metafiziksel soruyu beraberinde getiriyordu. Belle benim ne olduğumu anlamak istemiş-

ti. O işinin ehli bir vampirdi ama bir şeye karıştı mı da onu daha beter hale getirmeden duramıyordu. Belki benim hatamdı ama Nathaniel'ı alıp muhtemelen onu öldüreceğime gruba birisini daha dahil etmiştim. Jason bundan gayet memnun olmuştu. Çok memnun olmuştu. Üstelik sonrasında arkadaşlığımız bozulmamıştı. Ama bu hiç yaşanmamış gibi davranamadığım zamanlarda kendimi çok rahatsız hissediyordum.

"Yanaklarının kızarmasına bayılıyorum," dedi.

"Ama ben bundan nefret ediyorum."

Jason güldü. "Gitmeden evvel seninle özel bir şey konuşmak istiyorum."

Birden ciddileşmesinden hoşlanmamıştım. Son aylarda, Jason'ın neşeli ve alaycı tavırlarını zekasıyla kuvvetli sezgilerini maskelemek için kullandığını öğrenmiştim. Neden yalnız konuşacaktık ki? Ne söyleyecekse Micah'yla Nathaniel'ın önünde de söyleyebilirdi.

Aklımdan bunları geçirmeme rağmen "Peki," deyip otoparkın diğer ucuna doğru yürümeye başladım. Ronnie'yle Louie'ye bir göz attım, hala kavga ediyorlardı.

Gölgeleri otoparka vuran ağaçların oraya gelince durup Jason'a döndüm. "Neler oluyor?"

"Dans pistindeki olay kısmen benim suçumdu."

"Nasıl yani?"

Yüzünde utanç dolu bir ifade vardı, ki bu da Jason'ın karakterine tamamen aykırıydı. "Seninle nasıl seks yaptığımızı bilmek istedi. Gerçek seksten bahsediyorum. *Ardeur*'ü beslemene ilk yardım ettiğimde yaşadıklarımızdan."

"Aslına bakarsan ikinciydi."

"Kaşlarını çattı. "Evet, ama o zamanlar *ardeur* çok yeniydi. Cinsel ilişkide bulunmamıştık ve yatakta benden başka üç erkek daha vardı."

Utancımı gizlemek için sırtımı döndüysem de Jason ciddimin nasıl yandığını hissetmiş olmalıydı. "Kusura bakma. Konuyu dağıtmak istememiştim," diye mırıldandım.

"Nathaniel'ı kaç aydır yatağına alıyorsun? Dört mü?"

"Evet, sanırım öyle."

"Ve onunla seks yapmadın ha? Yani hiç orgazm olmadı. Boşalıp rahatlamadı, öyle mi?"

Yanaklarımın kor gibi ısındığını hissettim. "Hı hı."

"Anita, Nathaniel gerçek değilmiş gibi davranmaya devam edemezsin."

"Haksızlık ediyorsun."

"Belki, ama en azından ona oral seks yapabilirdin. Ya da elinle boşalmasına yardımcı olabilirdin. Hadi bunları da geçtim, bari kendi kendini tatmin etmesine izin verseydin. Hiçbirini yapmadın mı?"

Kafamı sallayıp yere baktım. Söyleyecek bir şey bulamıyordum. Belki Nathaniel'ın kalbini okumasam Jason'a öfkelenebilirdim. Ama Nathaniel'ın çektiği acıyı keşfettikten sonra artık onu görmezden gelemeyeceğimi biliyordum.

"Sevişmezsek, *ardeur*'ü kontrol altına alıp da artık bir *pomme de sang*'a ihtiyacım kalmadığında bunu daha kolay atlatacağını sandım."

"Hala böyle mi düşünüyorsun? Nathaniel'a ihtiyacın kalmadığında onu bir köşeye mi fırlatacaksın?"

"Başka ne yapabilirim ki? Onu evcil bir hayvan gibi beslememi beklemiyorsun herhalde? Ya da bir çocuk gibi?"

"Nathaniel hayvan ya da çocuk değil," dedi Jason ilk kez öfkelenerek.

"Biliyorum. Asıl sorun da bu zaten. *Ardeur* olmasaydı Nathaniel'ın Nimir-Ra'sı ve arkadaşı olacaktım. Fakat şimdi adlandırmayı bile başaramadığım bir kategoride."

"O senin *pomme de sang*'m. Tıpkı benim Jean-Claude'un *pomme de sang*'ı olduğum gibi."

"Jean-Claude'la ikiniz düzüşmüyorsunuz ve buna kimse üzülmüyor."

"Evet. Çünkü benim başkalarıyla çıkmama izin veriyor. İstediğimle aşk yaşayabiliyorum."

"Ben de Nathaniel'ı cesaretlendirmeye çalıştım. Onun kız arkadaşları olmasını istedim."

"Pek başarılı olamamışsın ki sonunda bana akıl danışmaya karar verdi."

"Hepsi benim suçum, öyle mi?"

"Bak Anita, Nathaniel başkalarıyla çıkmak istemiyor. O seninle, Micah'yla ve vampirlerle beraber olmak istiyor. Hayatında başka bir kadına yer yok."

"Ben onun hayatında falan değilim."

"Evet, öylesin. Ama gerçeği kabullenmek istemiyorsun."

Biraz yürüyüp bir ağaç gövdesine dayandım. "Of! Ne yapacağım şimdi?"

"Nathaniel'la başladığın işi bitir. Onun sevgilisi ol."

Kafamı salladım. "Bunu istemiyorum."

"Hadi oradan! Onunlayken nasıl davrandığını görmediğimi mi sanıyorsun?"

"Bazen sadece sırf şehvet yeterli değildir Jason. Onu sevmiyorum."

"Bu da tartışmaya açık."

"Nathaniel'ı sevmem gerektiği gibi sevmiyorum."

"Bu kimin umrunda Anita? Ahlak anlayışına mı ters düşüyor? Yoksa suçluluk mu duyuyorsun? Yapma! Ona ihtiyacı olanı ver yeter. Kendinden ödün vermeni isteyen kim? Sadece biraz rahatla."

"Dans pistinde yaşadıklarımızın senin suçun olduğunu söylerken neyi kastediyordun?"

"Nathaniel'a senin pasif erkeklerden hoşlanmadığını söyledim. Atak ve zorlayıcı davranmasını tavsiye ettim. Senin omuzlarındaki yükü biraz hafifletmesi gerektiğini söyledim."

Jason'm gencecik yüzünü dikkatle inceledim. "Sence bu kadar basit mi Jason? Biri suçu üzerine alınca düzüşebileceğim, öyle mi?"

Hafifçe irkildi. "Kastettiğim bu değildi."

"Çıkan sonuç bu."

"Bana istediğin kadar saldırabilirsin. Ama bence söylediklerimin ne anlama geldiğini gayet iyi anladın. Ayrıca sakın bana olan öfkeni Nathaniel'dan çıkarmaya kalkışma."

"Biriyle seks yaparsan ona bağlanırsın. Ben böyle yetiştirildim ve buna hala inanıyorum."

"Ama bana bağlanmadın." Ses tonunda kırgınlık yoktu. Bunu sırf sözlerimi çürütmek için söylemişti.

"Çünkü biz arkadaşız ve bir gün yardımına ihtiyacım oldu, hepsi bu. Sen beni anlayacak kadar olgun birisin. Ama Nathaniel'm henüz yeterince büyüdüğünü sanmıyorum. Tanrı aşkına! Neredeyse hiç tanımadığı kadınlara bile hayır demeyi beceremiyor."

"Biz konuşurken en az üç dans teklifini reddetti ve güzeller güzeli Jessica Arnet'ın çıkma teklifini kabul etmediğini de biliyorum."

"Sahi mi?"

"Jason kafasını salladı. "Evet."

"Oysa ben kimseye hayır diyemeyeceğini sanırdım."

"Belki eskiden öyleydi ama son zamanlarda epey egzersiz yaptı."

"Nasıl yani?"

"Sana hayır dediği olmuyor mu hiç?"

Kısa bir an düşündüm. "Evet, bazı şeyleri anlatmayı reddediyor. Ona kızacağımı söylüyor."

"Nathaniel'ın sorumluluklarını bilmesini istiyorsun, öyle değil mi? Hayatla başa çıkabilmesini? Onu ehliyet alması için cesaretlendirdiğini biliyorum."

"Hı hı."

"Ama bunun ne anlama geleceğini düşünmedin."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sen onun özgür olmasını ve hayatta ne istediğine kendisinin karar vermesini istedin."

"Evet. Bunu ona açık açık söyledim. Tanrı aşkına, Jason, Nathaniel daha yirmi yaşında! Biri onunla bunları konuşmalıydı."

"Peki, ya bir karar vermişse? Ya seninle beraber olmak istiyorsa?" Jason'ın sesi yumuşamıştı.

"Bu hayatla ilgili bir karar değil. Ben kariyerinden bahsediyordum. Mesela üniversiteye geri dönebilir."

"Onun bir işi var Anita ve çoğu üniversite mezunundan daha iyi kazanıyor."

"Sonsuza dek striptiz yapamaz."

"Çoğu evlilik de sonsuza dek sürmüyor."

Gözlerimi kocaman açınca hemen geçiştirdi. "Söylemeye çalıştığım şu. Her şeye sonsuza dek sürecekmiş gibi bakamazsın. Sonradan fikirlerinin değişebileceğini göz ardı etmemelisin. Nathaniel'ın senden beklediği onu doğru düzgün bir adam yapman değil."

"Aman ne rahatladım!"

"Uzun yıllar boyunca bir *pomme de sang*'a ihtiyaç duyacaksın Anita."

"Jean-Claude birkaç ay içinde uzaktan beslenebileceğimi söyledi. Kimseyle bu kadar samimi olmak zorunda kalmayacakmışım."

"Bak Anita, sen sadece açlığa daha uzun saatler boyunca dayanabilmeyi öğrendin. *Ardeur*'ü kontrol etme konusunda hiçbir gelişme gösterdiğin yok."

"Öyleyse dans pistinde yaptığım neydi?"

Jason iç çekti. "Orada isteğini engelledin. Bunun kontrolle alakası yoktu. Tıpkı bir silah gibi düşün. Onu kılıfına sokmak ile onunla nasıl ateş edeceğini bilmek arasında büyük fark var."

"İyi benzetme. Üzerinde uzunca düşünmüş olmalısın."

"Nathaniel beslenmen sırasında boşalmasına izin vermediğini söylediğinde aklıma geldi."

"İzin mi? Bunu hiç sormadı ki. Belki sonradan mastürbasyon yapıyordur diye düşündüm. Ona yapmamasını söylemedim."

"Kendinle oynamak eğlencelidir ama gerçek ihtiyacını karşılamaz."

Sırtımı ağacın gövdesine iyice bastırdım. Bir an düşeceğimi sanmıştım. Bir boşluğa yuvarlanacağımı ve bir daha asla oradan çıkamayacağımı. "Nathaniel'la sevişip sabah aynaya bakabileceğimi sanmıyorum."

"Onda seni bu kadar rahatsız eden ne?"

"Bugüne dek inandıklarımı altüst ediyor. Arkadaşlarım ve erkek arkadaşlarım var. Bir de bana bağlı olan ve baktığım insanlar. Ve ben sorumluluğunu üstlendiğim insanları becermem. Bu bana kesinlikle durumdan faydalanmak gibi geliyor."

"Kendini Nathaniel'dan sorumlu hissediyorsun, yanılmıyorum öyle değil mi?"

"Evet."

"Onunla yatarsan onu kullanmış olacaksın?"

"Evet."

"Ama Nathaniel böyle düşünmüyor."

"Biliyorum. Yani bu gece öğrendim." Gözlerimi kapayıp kafamı arkaya yasladım. "Lanet olsun. Bir an evvel *ardeur*'ü kontrol etmek istiyorum. O zaman böyle kararlar vermek zorunda kalmam."

"Sihirli bir değneğin olsaydı ve *ardeur*'ü şu dakikada kontrolün altına alabilseydin, Nathaniel konusunda ne yapardın?"

"Ona, sadece kendine ait iyi bir yer bulmasında yardımcı olurdum."

"Ev işlerinin çoğunu o yapmıyor mu? Yemeği de Micah'yla ikisi hallediyor. Nathaniel olmasaydı, Micah'yla birlikte hem bu kadar uzun saatler boyunca çalışıp hem ev işleriyle nasıl başa çıkacaktınız?"

"Nathaniel'ı sırf hayatımı kolaylaştırmak için yanımda tutamam. Bu çok adice olur."

Jason derin bir iç çekti. "Gerçekten bu kadar aptal mısın, yoksa beni çıldırtmak için mi yapıyorsun?"

"Ne?"

Kafasını salladı. "Anita, ben kırk saattir ne anlatmaya çalışıyorum? Nathaniel kendini kullanılmış hissetmiyor. Aksine, gayet faydalı olduğunu düşünüyor. Bir kız arkadaşa ihtiyaç duymuyor çünkü zaten bir tane olduğunu sanıyor. Kimseyle çıkmak gibi bir derdi yok çünkü bir kadınla birlikte yaşıyor. Kendine ait bir yer bulmasına yardım ederim diyorsun ama o oturduğunuz evi kendinin sayıyor. Micah bunu anlayabiliyor. Nedense bir tek senin kafan almıyor."

"Jason..."

Beni susturmak için elini kaldırdı. "Anita, iki erkekle birlikte yaşıyorsun. İkisi de seni seviyor. İkisi de istiyor. İkisi de kariyerini destekliyor. İkisi de senin karın gibiler. Bunlara sahip olmak için her şeylerini feda edebilecek kadınlar tanıyorum. Ama senin umrunda bile değil."

Ne diyeceğimi bilmediğim için suratına bakmaya devam ettim.

"Bu muhteşem dengenin tek aksayan tarafı Nathaniel'ın ihtiyaçlarının karşılanmaması." Bana yaklaştı. Nefesini hissedebiliyordum. Fakat yüzünde öyle ciddi bir ifade vardı ki beni öpmeyeceğinden emindim. "Bu üçlünün dinamiğini baskın taraf sen olacak şekilde ayarladın. Micah'yla Nathaniel da bunu kaldırabiliyor. Ama erkek rolünü üstlenmenin zor tarafları vardır Anita. Bunlardan biri de belli başlı kararları senin vermek zorunda olmandır. Artık hayatı-

nı çok daha iyi idame ettiriyorsun. Eskisinden daha mutlusun. Micah'yı bilmiyorum ama Nathaniel'ı yıllardır ilk kez bu kadar mutlu görüyorum. Her şey yolunda Anita, herkes düzeninizin bozulmaması için elinden geleni yapıyor. Bir kişi hariç..."

"Ben," dedim.

"İyi bildin."

"Söylediklerinde haklı olduğunu kabul etmek zorundayım Jason ve inan bana, şu anda senden nefret ediyorum."

"İstediğin kadar nefret et. İnsanların elindekilerin kıymetini bilmemesine sinir oluyorum, ne yapayım."

"Ama benim istediğim bu değildi."

"Belki, ama ihtiyacın buydu. 1950'lerdeki gibi bir hanıma ihtiyacın vardı."

"Kimin yoktur ki?"

Jason sırıttı. "Eh, bazıları da hanım olmayı tercih eder ama ne yazık ki ben hala beni evimin hanımı yapacak kadar erkek bir kadına rastlamadım."

Kendimi tutamayıp gülümsedim. Kahretsin. "Bana bunca laf edip sonra güldürebilen tek insansın. Başkası olsa günlerce surat asardım."

Jason dudaklarıma kardeşçe bir öpücük kondurdu. "Bunu nasıl başardığımı bilmiyorum ama bir şişeye koyabilseydim, Jean-Claude ona bir servet öderdi."

"Bence tek müşterin Jean-Claude olmazdı."

"Haklısın." Gülümseyerek geri çekildi ama gözlerinde yine o ciddi bakış belirmişti. "Lütfen Anita, eve git ve uyuzluk etme. Sadece mutlu ol ve etrafındakileri mutlu et. Bu o kadar zor olmamalı."

Jason böyle söylediği zaman kulağa hiç de zor gelmiyordu. Hatta mantıklı bile sayılabilirdi. Ama iş uygulamaya gelince hayatta daha zor hiçbir şey yoktu. Biraz rahatla ve olayları akışına bırak. Kendi çelişkilerinle insanları yorma. Gevşe ve mutlu ol. Ne kadar basitti. Ve ne kadar zor... Ne kadar ürkütücü.

10

Jason'la cipime doğru yürürken bir araba patinaj çekerek otoparktan çıktı. Çok kısa bir an görmeme rağmen arabayı tanımıştım. Belli ki Ronnie eve dönüyordu ama kavgaları hala bitmemişti. Bana ne! Tanrı biliyor ya, zaten başımda yeterince dert vardı. Bir de başkalarının ilişkisini düşünecek halde değildim. Bazen bir şeyin dışında kalmak için ne kadar çabalasan da bir türlü beceremezsin.

"Beni eve bırakabilir misiniz?" dedi biri. Doktor Louie Fane doktorasını insan değil yarasa biyolojisi üzerine yapmıştı. Doktora tezinin konusu, küçük kahverengi yarasaların insanların yaşam alanlarına adaptasyonuydu. Yarasalarla ilgili birçok araştırma yapmış, mağaralara düzenlediği keşif gezilerinden birinde bir fareadam tarafından ısırılmıştı. Şimdi ayda bir kere fareye dönüşüyordu.

"Tabii," dedik Jason'la aynı anda.

Louie gülümsedi. "Teşekkürler ama korkarım birinizi seçmek zorunda kalacağım." Ama bunu söylerken, benimkiler gibi koyu kahverengi değil gerçekten siyah olan gözlerinde en ufak bir neşe yoktu. Aksine hala öfke saçıyordu.

"Benimle gelsin. Evi, Lanetliler Sirki'nin yolunda," dedi Jason.

Kafamı salladım. "Tamam." Tekrar Louie'ye baktığımda ona ne hakkında kavga ettiklerini sormak istedim ama sormadım. Onun yerine "İyi misin?" dedim sadece.

Başını salladı. "Ronnie yarın seni arayıp anlatır. Belki ona biraz akıl verebilirsin."

Omuz silktim. "Bilmem. Bazen çok inatçı olur."

Jason güldü. "Başka birine inatçı diyorsun ha? Bu da güzelmiş."

Kaşlarımı çattım. "Yol boyunca Bay Soğuk Espri'yi çekmek istediğine emin misin Louie? İstersen bizimle de gelebilirsin."

Louie kafasını salladı. "Boşuna yolu uzatmanızı istemem." Ronnie'yle niye tartıştıklarını hala söylememişti. Acaba sormalı mıydım?

"Biraz yalnız kalmak ister misiniz?" dedi Jason.

Louie iç çekti. "Ayıp olmazsa, evet."

"Sorun değil. Ben Micah'yla Nathaniel'a veda edeyim. Sonra seni arabada beklerim." Bana el sallayıp yanımızdan ayrıldı.

Aynı gecede aynı yerde üç farklı adamla yalnız kalmıştım. Üstelik bu seferki erkek arkadaşım ya da yedek besin kaynağım bile değildi.

"Sorun ne Louie?"

"Bu akşam Ronnie'ye evlenme teklif ettim."

Bir sürü kavga sebebine hazırlıklıydım ama bunu hiç beklemiyordum doğrusu. Evlenmek mi? Hayretle açılan ağzımı kapamam gerektiğini hatırlayıp biraz daha zeki görünmeye karar verdim. "Öyleyse neden kavga ettiniz?"

"Bana hayır dedi." Bunu söylerken yüzüme bakamamıştı. Parmaklarını ceketinin ceplerine geçirmiş, kumaşı aşağı çekip duruyordu.

"*Hayır* dedi," diye tekrarladım doğru anlamadığımı düşünüp.

Louie o zaman yüzüme baktı. "Şaşırmış gibisin."

"Bildiğim kadarıyla gayet iyi geçiniyordunuz da ondan." Ronnie'yle son kez dostça sohbet ettiğimizde epey kıkırdamıştık. Çünkü konu seksti. O zaman bana Louie'yle yatakta harika olduklarını söylemişti. Tıpkı Micah'yla benim gibiydiler. Hatta Ronnie bir ara Micah'yla beraberliğimin Jean-Claude'u hayatımdan uzaklaştıracağını bile sanmıştı. Ama yanıldığını anlayınca çok bozulmuştu. Zira ölümsüzlerle çıkmamı bir türlü kabullenemiyordu. Uzun süre alttan almaya çalışmıştım ama bir gün kaldıramayacağım kadar ağır konuşmuştu, ben de aramıza aşılamayacak bir mesafe koymuştum.

"İlişkimiz muhteşem, Anita. Beni üzen de bu zaten."

"Yani iyi anlaşıyorsunuz?"

"Ben öyle sanıyordum ama yanılmışım anlaşılan." Louie benden iki adım uzaklaştı, sonra geri döndü. "Lanet olsun, yanıldığım falan yok! İki yıldır hiç olmadığım kadar mutluyum. Güne Ronnie'nin yanında uyanmaktan daha iyi ne

olabilir ki? Hayatımın bundan sonrasını onunla geçirmek istemem suç mu?"

"Hayır, elbette değil Louie."

"Öyleyse bu gece yaşadıklarımıza anlam verememem doğal, öyle değil mi? Ona evlenme teklif ediyorum ve hayatımızın en büyük kavgasını ediyoruz. Şaka gibi!" Esmer yüzünde ısrarcı bir ifade belirmişti. Sanki benden bir açıklama bekliyordu.

"Yarın Ronnie'yi ararım. Tabii önce o beni aramazsa. Merak etme, onunla konuşacağım."

"Kimseyle evlenmek istemediğini söylüyor. Eğer böyle bir karar verecek olsa benden başka kimseyi istemezmiş. Ama asla evlenmeyecekmiş. Asla." Istırap dolu sesini duymak acı vericiydi.

"Üzgünüm." Koluna dokundum. "Belki bir süre beraber yaşasanız daha iyi olur."

"Bunu teklif etmediğimi mi sanıyorsun? Ona benimle olmaya alışacağını söyledim." Kafasını çevirip karanlığa baktı. Sanırım gözlerindeki ifadeyi görmemi istememişti.

"Ona da mı hayır dedi?" diye sordum.

"Özgürlüğünden vazgeçmek istemiyormuş. Ben de istemiyorum ki. Hatta en sevdiğim özelliği kendi ayaklarının üzerinde durabilen, özgürlüğüne düşkün biri olması."

"Biliyorum," dedim şefkatli bir sesle.

Bana baktı. "Madem biliyorsun, ona da anlat lütfen."

"Elimden geleni yaparım Louie. Ronnie'ye senin onun kanatlarını kesmeye çalışmadığını söyleyeceğim."

"Tek sorun bu mu yani? Ondan özgürlüğünü çalacağımdan korkması mı?"

"Bilmiyorum Louie. Açıkçası ben Ronnie'nin sana evet diyeceğini sanırdım."

"Sahi mi?" Şimdi dikkatle yüzümü inceliyordu. Sanki evrenin bütün sırları benim gözlerimde gizliydi. Halbuki bir türlü alamadığı cevapları yüzümde araması yerine karanlığa bakmasını tercih ederdim. Karanlık ona ne verebilirdi bilmiyorum ama bende tek bir yanıt bile bulamayacağı kesindi.

"Evet Louie, onu son gördüğümde mutluluktan havalara uçuyordu."

"Öyleyse kendimi kandırmıyordum," dedi ısrarla bana bakmaya devam ederek.

"Hayır, kandırmıyordun."

"Peki neden hayır dedi?" diye sordu. "Neden?"

Omuz silktim. Bir şeyler de söylemem gerekiyordu çünkü hala bana bakıyordu. "Üzgünüm ama bilmiyorum." Yetersiz bir cevap olduğunun farkındaydım ama bu gece söyleyecek başka sözüm yoktu.

Çabucak kafasını salladı ve gözlerini karanlığa çevirdi. Baktığı yeri gördüğünü sanmıyorum. Tek derdi gözlerimden biraz olsun kaçabilmekti ama bu hali sinirlerimi bozmuştu. Hislerinin bu kadar güçlü olduğunu ve onları benden saklamaya çalıştığını bilmek içimi huzursuz ediyor, bana Dolph'un, cinayet mahallindeki halini hatırlatıyordu. O da ölen kadını görmemek için arkasını dönmüştü. Ve ikisinin de gizlemeye çalıştığı aynı şeydi. Acı.

Louie yine bana döndüğünde o kadar yaralı bir hali vardı ki bakışlarımı kaçırmamak için kendimi zorlamam gerekti. Ama bir kuralım vardı. Biri sana duygularını açıyor-

sa ve onun için yapacağın hiçbir şey yoksa bile en azından gözlerinin içine bakmalıydın.

"Sevgilin seni merak etmiş olmalı," dedi Louie.

Arkamı döndüğümde Micah'nın yavaş adımlarla bize doğru yürüdüğünü gördüm. Başka zaman olsa asla konuşmamızı bölmezdi ama bu gece dışarıda fazla oyalanmıştık ve *ardeur* beklemezdi. Micah'nın kabalık etmek istemediğini açıklamak isterdim ama Louie'nin *ardeur*'den haberi olup olmadığını bilmiyordum ve bunu insanlara anlatmaktan nefret ediyordum. Çünkü herkes çok, nasıl desem, tuhaf karşılıyordu.

"Micah'yla ne kadar zamandır birlikte yaşıyorsunuz?" diye sordu.

"Dört ay oldu."

"Artık Ronnie'yle pek sık görüşmüyorsunuz sanırım. Özellikle de Micah'yla oturmaya başladığından beri."

Kısa bir an duraksadım. "Haklısın," dedim sonra. "Hala Jean-Claude'la çıkmamdan hoşlanmıyor."

Louie bize doğru yürüyen Micah'ya baktı. Yüzünde düşünceli bir ifade belirmişti. "Belki asıl sorun bu değildir."

"Ne demek istiyorsun?"

"Belki senin biriyle yaşamanı kaldıramadı."

"Bir vampirle çıkmama dayanamadığını söylemişti."

"Ronnie ağzına geleni söyler zaten." Louie'nin sesi yumuşamıştı. Sonra sudan yeni çıkmış bir köpek gibi silkelenerek hafifçe gülümsedi. Fakat gözlerinde hala hüzün vardı. "Senin birine bağlanmanı hazmedememiş olabilir."

Omuz silktim. Louie'nin yanıldığını biliyordum ama bunu düşündüğü için onu suçlayamazdım. "Bilmiyorum."

Tekrar gülümsediğinde gözleri dipsiz kuyuları andırıyordu. "Hadi evine git Anita ve hayatının tadını çıkar." Dönüp karanlığa bakmadan evvel gözlerinde beliren yaşları gördüm.

Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Ona sarılmalı mıydım? Karşımdaki bir kız olsaydı öyle yapardım. Ama değildi ve bu gece daha fazla karmaşıklığı kaldıracak gücüm yoktu. Dolayısıyla tıpkı bir erkek gibi sırtını sıvazladım. Tam o sırada Micah yanımıza geldi.

"Böldüğüm için özür dilerim ama bir saattir otoparktayız." Bunu bana *ardeur*'ü hatırlatmak için söylediğini biliyordum. Dans pistinde açlığıma ket vurmuştum ve tekrar ortaya çıkması an meselesiydi.

Micah yanımdayken kendimi daha güvende hissediyordum. Çünkü *ardeur* ortaya çıkarsa benimle nasıl baş etmesi gerektiğini biliyordu. Louie'nin koluna girip kafamı omzuna vurdum. "Gel, seni Jason'ın arabasına götürelim."

Sesinin titremesinden korkmuşçasına başını sallamakla yetindi ve otoparkta yürürken ikimize de bakmamaya özen gösterdi. Micah hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. Ben de Louie'nin gözlerindeki yaşları görmezden gelerek yürümeye devam ettim. Jason arabasının yanında dikiliyordu.

Bizi görünce Louie'nin binmesi için kapıyı açıp ona çaktırmadan bana baktı. Gözleri meraklıydı.

Tam kafamı sallıyordum ki Louie bana sarıldı. Bunu öylesine ani yapmıştı ki bir an nefes alamadım. Bir şey söyleyeceğini sandım ama tek kelime etmedi. Bir süre öylece kaldık. Duruma uygun birkaç laf düşünmeye çalıştığım sırada geri çekildi. Bana sarılırken ağlamıştı. Oysa hiçbir şey

hissetmemiştim. Ne vücudunun sarsılışını ne de sessiz gözyaşlarını.

Gözlerini kırpıştırıp Micah'ya gülümsedi. "Onu sana taşınmaya nasıl ikna ettin?"

"Anita'nın yanma taşınan bendim," dedi Micah son derece sakin ve yumuşak bir sesle. Karşısındakinin duygularını incitmek istemediği belliydi. Bu sesi daha önce çoğu kez duymuştum. "Birlikte yaşamamızı o istedi."

"Çok şanslısın," dedi Louie hayret ve hayranlıkla.

"Biliyorum." Micah kolunu omzuma atıp beni kendine çekerek Louie'ye arabaya binmesi için fırsat tanıdı.

Louie bir-iki kere daha kafasını sallayıp "Gerçekten çok şanslısın," diye tekrarladı. Sonra ön koltuğa oturdu ve Jason kapıyı kapadı.

Ardından hemen kulağıma eğildi. "Ne olmuş?"

Olanları anlatacak değildim ama Jason'ın neyle karşılaşacağını bilmesi lazımdı. "Belki sana da anlatır," dedim. "Şu kadarını söylemeliyim, çok zor bir gece geçirmiş."

Louie cama tıklatınca Jason'la ikimiz irkilerek sıçradık. Micah ya onu görmüştü ya da sinirleri bizden daha sağlamdı. Jason, Louie'nin kapıyı açması için kenara çekildi. "Boş yere fısıldaşmayın," dedi Louie. "Sizi duyabiliyorum."

"Özür dilerim," diye atıldım hemen.

"Boşver. Kavga ettiğimizi Jason da gördü. Rahatça anlatabilirsin. Konuşacak halim kalmadı zaten." Tekrar kapıyı kapadı ve başını koltuğa yaslayıp ağlamaya devam etti.

Hepimiz bakışlarımızı kaçırdık. Sanırım o anda çırılçıplak olsak daha az utanırdık. "Neler oluyor?" diye yineledi Jason.

"Ronnie'ye evlenme teklif etmiş, o da hayır demiş."

Jason'ın ağzı beş karış açık kaldı. "Şaka mı bu?"

Kafamı salladım. "Keşke öyle olsaydı."

"Ama onlar hayatımda tanıdığım en mutlu çift."

Omuz silktim. "Ben sadece olanı söylüyorum. Yorumu sana kalmış."

"Hassiktir!" dedi Jason, Louie'ye göz atarak. "En iyisi onu hemen evine bırakayım."

"Bence de."

Jason hafifçe sırıttı. "Seninle gelirse işler daha da karmaşıklaşabilir."

"Ne?" dedim.

Micah beni öptü. "Louie'yle aynı arabadayken *ardeur*'ün ortaya çıktığını düşünmek bile istemiyorum. *Ardeur* demişken..."

"Hadi gidin artık," dedi Jason. "Biz başımızın çaresine bakarız."

Onu yanağından öptüm. "Sen benden daha cesur bir adamsın *Gunga Din*."

Güldü. "Filmde böyle demiyordu, değil mi?"

"Tam sayılmaz. Yine de doğru."

Jason, umulmadık bir anda birden ciddileşti. Gene karakterine aykırı davranıyordu. "Cesur muyum bilmem ama onunla ilgilenirim."

"Gitmeliyiz," dedi Micah cipe doğru yürümeye başlayarak.

Jason'ın arabaya binişini izledim. Louie kafasını arkaya yaslamış, hiç kıpırdamadan oturuyordu. Bu mesafeden ağlayıp ağlamadığı belli olmuyordu.

Micah geri dönüp bana sarılınca ona yaslanıp kolumu beline attım ve birlikte yürüdük. Benimle olduğu için mutluydum. Aynı eve gittiğimiz için de.

Nathaniel cipin yan tarafına dayanmış bizi izliyordu. Elleri arkasındaydı ve ciple poposu arasında duruyorlardı. Nathaniel'ın benimle cinsel ilişkiye girmekten başka ihtiyaçları da vardı ve bunlar beni onunla seks yapmaktan bile daha çok endişelendiriyordu. Seks sırasında bağlanmayı seviyor, aşağılanmayı ve kötü muamele görmeyi huzur verici buluyor, ancak o zaman kendini güvende hissediyordu.

İnsan bağlıyken kendini nasıl güvende hisseder? Birinin canını acıtması nasıl iyi hissetmesini sağlar? Bunu anlayamıyordum. Belki anlasaydım, o zaman onunla sonuna kadar gitmeye cesaret edebilirdim. Ya sevişirsek ve bu ona yetmezse diye düşünmeden edemiyordum. Ya korkutucu bulduğum şeyleri yapmam için ısrar ederse? O itaat etmekten zevk alıyordu ve benim onu yönetmemi istiyordu. Peki, bu benim her dediğimi yapması gerektiği anlamına mı geliyordu? Hayır. Nathaniel'la bazı leoparadamları anlayabilmek için onlarla ilgili daha çok bilgi sahibi olmalıydım. Çünkü bu tip ilginç hobilere sahip tek kişi Nathaniel değildi. Teslimiyetçilerin bir şifresi vardı ve o söylendiği an oyun duruyordu. Yani sonuçta neyin nerede sonlanacağına efendi değil onlar karar veriyordu. Nathaniel'ı kontrol edebileceğimi düşünüyordum çünkü onda abartılı bir itaatkarlık vardı ama bu gece gerçeği kavramıştım. Artık kontrol bende değildi. Nathaniel'a, Micah'ya ve bana neler olacağını bilmiyordum. Bu düşünce beni dehşete düşürmüştü.

Nathaniel'a kalacak yeni bir yer bulursam, ona yeni bir hayat kurarsam, bizi neler bekliyordu?

Yürürken bunları kafamda evirip çevirerek bir çözüm bulmaya çalıştım. Onu bir başkasıyla eve göndermeyi ve bir başkasının omzunda ağlamasına izin vermeyi düşündüm. Yorganın altında benimle birlikte bir tek Micah olacaktı. Oysa Nathaniel aylardır yatağın hep aynı tarafında yatıyordu. Ama ben yatağımda bir yer edindiğini ilk kez bu gece farketmiştim. Üçümüz birbirimize *Define Adası*'nı okuyorduk. Bu Micah'yla beni çocukluk anılarımıza geri götürüyordu ama okuduğumuz çoğu kitap Nathaniel için yeniydi. Zira çocukluğunda kimse ona kitap okumamıştı. Daha önce kimseyle kitaplarını paylaşmamıştı. Masallardan yoksun çocukluğu ona ne hissettiriyordu acaba? Ağabeyi, annesi ve babası ölmüştü. Tek bildiğim buydu. Bir de bunun Nathaniel çok gençken olduğunu öğrenebilmiştim. Ailesinden bahsetmekten hoşlanmıyordu, ben de o esnada gözlerinde beliren hüznü görmekten hoşlanmıyordum, bu yüzden ona baskı yapmıyordum. Hem bana geçmişini anlatması için baskı yapamazdım zaten, ne de olsa onun kız arkadaşı ya da sevgilisi değildim. Sadece Nimir-Ra'sıydım ve bana hayat hikayesini borçlu değildi.

Nathaniel'ı yatağa almamayı düşündüm. Beslenememeye aldırış ettiğim yoktu ama Jim'in Uzun John Silver'ın ne kadar yufka yürekli bir haydut olduğunu farkettiğinde olacakları duyamaması umrumdaydı. Maceranın sonuna geldiğimizde onun yanımızda olmadığını düşünmek kalbimi acıtıyordu.

Kapıyı benim için tuttu. *Ardeur*'e bu kadar yakınken araba kullanmam uygun olmayabilirdi. Son derece sakin görünüyordu. Ne yapacağımı bilemediğim için ben de aynı şekilde davrandım. Ama kapıyı kapattığında, emniyet kemerimi bağlarken, onu özleyeceğimi farkettim. Hayatım onunla daha kolay olduğu için değil, sadece özleyeceğim için özleyecektim. Yatağımdaki vanilya kokusunu, vücudunun sıcaklığını, saçlarının bir battaniye gibi üzerime serilişini asla aklımdan çıkaramayacaktım. Eğer listem burada bitseydi Nathaniel'ı odasına gönderirdim. (Hala eşyalarının durduğu bir odası vardı.) Ama dürüst konuşmam gerekirse özleyeceklerimin listesini burada bitiremiyordum.

Minik Örümcek Şarlot'ta Şarlot öldüğü zaman ağlamıştı. Onu bir örümceğin ölümü için ağlarken izledikten sonra Nathaniel'ı özlememem imkansızdı. Eski canavar filmlerini seyretmemiz de onun fikriydi. Bir grup şekildeğiştiriciyle *Kurt Adam*'ı (1941), *Kurtadam'ın Laneti*'ni (1961) ve *Kurtadam*'m 1956 versiyonunu seyretmenin nasıl bir şey olduğunu asla tahmin edemezsiniz. Hiç durmadan konuşup ekrana patlamış mısır atmışlar ve bazen tam anlamıyla ulumuşlardı. Leoparadamların hepsi kurtadamların bir sürü filmi olmasına bozuluyordu. Onlara *Kedi İnsanlar* hatırlatıldığındaysa bunun aynı şey olmadığını söylüyorlardı. Bir akşam da o filmin 1950 ve 1980 versiyonunu izlemeye karar vermiştik. Bütün geceyi kusur bularak geçireceklerine şüphe yoktu. Etkileyici sahnelerdeyse ürkütücü bir sessizliğe bürüneceklerdi ve onlar filmi izlerken ben onları izleyecektim.

Bunu dört gözle bekliyordum. O geceyi Nathaniel olmadan hayal etmeye çalıştım. Elinde patlamış mısır dolu kaseler ve içeceklerle mutfaktan çıkmadığını, insanlara bardak altlığı kullanmaları için baskı yapmadığını... Yerde, bacaklarımın yanında oturup gecenin yarısını başını dizlerime koymadan, diğer yarısınıysa bacaklarımı okşamadan geçireceğini... Bunun seksle alakası yoktu. Sadece bana dokunduğunda kendini daha iyi hissediyordu. Bütün sürü birbirine dokunmayı severdi. Tensel temasın ille de seksle bir ilgisi olması gerekmezdi. Ama aynısı benim için geçerli değildi.

Dönüp dolaşıp aynı yere varıyordum. Bu gece *ardeur* nihayet uyandığında ne yapacaktım? Nathaniel'ı odasına sürgüne yollayabilirdim. Ama yarın tekrar beslenmek zorunda kalacağımı biliyorduk. O zaman onu tatlı niyetine saklamış olacaktım. Peki, gerçek bu muydu? Hayır. Aslında onu değil kendimi sakınacaktım. İyi ama neden?

Halbuki Nathaniel korunmak falan istemiyordu. Benim onu çoktan kurtardığıma inanıyordu. Ona prensesini bulması gereken bir prens gibi davranarak hata ediyordum. Asıl prenses, Nathaniel'dı ve benim tarafımdan kurtarılmıştı. Onun gözünde pırıldayan kılıcı ve kalkanıyla atının üzerinde azametle oturan bir şövalyeydim. Tek yapmam gereken elimi uzatmaktı. Böylece masallardaki gibi sonsuza dek mutlu yaşayabilirdik.

Ama ben ne bir prenstim ne de prenses. Ben sadece bendim. Gösterişli silahlarım yoktu. Peri masallarına yakışacak türden biri değildim ve sonsuza dek mutlu yaşanabileceğine inanmıyordum. Asıl soruysa anlık mutluluk-

lara inanıp inanmadığımdı. Buna verecek bir yanıtım olsaydı bütün endişelerim uçup gidiverecekti. Micah serin ekim karanlığında arabayı sürerken ben hala eve gidince ne yapacağıma karar verememiştim. Hatta artık neyin doğru, neyin yanlış olduğunu da kestiremiyordum. İnsanlara yardım etmek doğruydu, incitmek yanlış. İnsan doğru kararı, yapılacak en doğru şey o olduğu için almaz mıydı? Tanrı'ya seks konusunda dua etmeyi daima tiksindirici bulmuşumdur. Ama araba hızla ilerlerken dayanamayıp ettim çünkü başka seçeneğim kalmamıştı. Ona bana yol göstermesi için yalvardım. Herkes için en doğrusunu yapmam için bir ipucu vermesini istedim. Fakat cevap alamadım. Almayı da beklemiyordum zaten. Bunca psişik yeteneğim olmasına rağmen, çok şükür ki Tanrı'yla konuşmak onlardan biri değil. Bunun korkutucu olmayacağını düşünüyorsanız Eski Ahit'i okumanızı tavsiye ederim. Ama cevapsızlıktan daha kötüsü, bu defa dua ettiğimde huzur bulamamamdı.

Tam ben bunları düşünürken cep telefonum çaldı. Birdenbire irkildiğim için kalp atışlarım hızlanmıştı. Çalan telefona birkaç saniye boyunca boş boş baktıktan sonra açtım. "Anita?" dedi bir kadın sesi.

Arayan Marianne'di. Tennessee'de yaşıyordu ve Meşe Ağacı Klanı'nın vargamor'uydu. Bu çok eskilerden kalma bir unvan ve işti. Kısaca açıklamam gerekirse, onlara doğaüstü sorunları konusunda yardım eden bir cadıydı. Artık çoğu sürü vargamor'lara rağbet etmiyor ve onları modası geçmiş olarak nitelendiriyordu. Belki şu New Age akımıyla tekrar gündeme gelirler.

Ayrıca da yeteneklerimle başa çıkmamda bana yardımcı oluyordu. Marianne tanıdığım ve güvendiğim tek medyumdu. Şekil-değiştiricileri en az benim kadar iyi tanıyordu. Benim akıl hocamdı ve son zamanlarda böyle birine her zamankinden fazla ihtiyacım vardı.

"Marianne, sesini duyduğuma çok sevindim," dedim. "N'aber?" Sesim soluk soluğaydı.

"Birden seni aramam gerektiğini düşündüm. Sorun ne?"

Gördünüz mü? Gayet iyi bir medyumdur. Olan biteni anlatmak için yanıp tutuşsam da Nathaniel arka koltukta oturuyordu. Ona ne söyleyecektim ki, parmaklarıyla kulaklarını tıkayıp hımlamasını mı? "Şu anda anlatamam," dedim.

"Ben tahmin edeyim mi?"

"İstersen, tabii."

Birkaç dakika sessiz kaldı. Ya sezgilerine yoğunlaşmıştı ya da Tarot falı bakıyordu. "Kupa Şövalyesi'ne bakıyorum. Bu genelde Nathaniel'ın kartıdır." Marianne'i bir deste kartla ilk gördüğümde ona şüpheyle yaklaşmıştım ama bunlar onun sihirli ellerinde kesin bilgiler veriyordu. Eskiden Nathaniel'ın kartı Kupa Prensi'ydi. Bir çocuğa ya da çok genç birine yakışacak türden bir karttı. Son zamanlardaysa Nathaniel şövalyelik mertebesine ulaşmıştı.

"Devam et," dedim.

Sözlerimi uzun bir sessizlik izledi. Marianne bana da Tarot baktırmaya çalışıp bu konuda yeteneğim olup olmadığını görmek istemişti ama kartlar benim için güzel resimlerden ibaretti. Benim yeteneklerim başka alanlardaydı.

"Asa Kralı. Micah da yanında." Bu bir soru değildi.

"Evet." Onu uzun, gri atkuyruğuyla, muhtemelen o bol ve uçuşan elbiselerinden birinin içinde, yatağında bağdaş kurmuş otururken hayal edebiliyordum. İnce ve güçlü vücudu, kırlaşmış saçları ve altmışa yaklaşan yaşıyla büyük bir tezat oluşturuyordu.

"Henüz *ardeur*'ü beslemedin, değil mi?"

İçimi okuyabilmesi beni korkutsa da artık alışmıştım. Marianne zombileri dirilttiğim için benden sakınmazdı. Ben de kilometrelerce ötede yaşananları eksiksiz söylediği için ondan sakınmıyordum. Üstelik bu özelliğinin bazen çok işime yaradığını yadsıyamazdım.

"Hayır."

"Rahibe. Bana bir soru soracaksın."

"Evet."

"Micah'yla Nathaniel arasında bir seçim yapmaya çalışmıyorsun değil mi? Bu çok aptalca olur."

"Uyardığın için teşekkürler!"

"Kızma ama hayatını karmaşıklaştırmak konusunda üstüne yok Anita."

Derin bir iç çektim. "Tamam, haklısın. Ama tam olarak yaptığım bu değil. Yani ilk söylediğin konuda."

"Hayrola? Bugün çok gizemlisin?"

"İlk sorduğun soruyu kastediyorum," dedim ısrarla. Nathaniel'la Micah'ya onlardan sözettiğimizi çaktırmamaya çalışıyordum.

"Yani içlerinden birini diğeri için terketmeyeceksin?"

"Hayır."

"Bak buna sevindim." Sonra uzun bir sessizlik oldu. "Tahmin yürütmeyi bırakıyorum. Kartları açtım," dedi.

Tarota sorunun ne olduğunu bilmeden bakmayı tercih ederdi. Çok fazla konuşursan fala bakan kişiyi yanlış yönlendirebilirdin.

"Seni ortaya koyuyorum. Kılıç Kraliçesi. Geçmiş, Tılsım Beşlisi. Senin ihtiyacını karşılamıyor. Bugün, kupa altılı. Bu, eskiden tanıdığın birinin yeniden hayatına gireceğini gösterir. Aranızda güçlü bir bağ olduğunu hissettiğin birinin. Gelecek, Kupa Şövalyesi. Nathaniel'ın kartı. Dünya ve günlük hayat, Tılsım Dörtlüsü, yani cimriliğin temsilcisi. Takıntıların, yaşamının kolaylaşmasını engelliyor. Şimdi bağlantılı kartlara bakacağım." Birkaç dakika konuşmadı. Ya düşünüyor ya dua ediyordu. Kupa altılı dışında söylediklerinin hepsi bir anlam ifade ediyordu. "Bugünü geçmişe bağlayan Aşıklar Kartı. Aşk hayatında bir şey olmuş. İncinmekten, boyun eğmekten ya da belirli birinden korkuyorsun. Geçmişi günlük hayata bağlayan kart, Asa Kralı, yani Micah'nın kartı. Ama bu hayatındaki bir güç ya da erkeğin varlığı da olabilir. Bugünü geleceğe, Kılıç İkilisi bağlıyor. Bir seçim yapman lazım ve bunun çok zor olduğunu düşünüyorsun. Eğer gözlerindeki bağı çıkarırsan ne yapman gerektiğini göreceksin. Geleceği günlük hayata bağlayan kart, Asa Şövalyesi. Bu, hayatındaki başka bir erkeği temsil ediyor. Üzerinde birçok erkeğin enerjisi var."

"Bunu bilinçli yapmıyorum," dedim.

"Şşşt. Henüz bitirmedim."

"Tılsım Dörtlüsü'nün üzerinde Kılıç Altılısı var. Bilinmeyen bir yerden, belki doğaüstü bir güçten yardım gelecek. Aşıkları, Asa Dörtlüsü, evlilik kartı kapıyor. Tılsım Onlusu mutlu, dört başı mamur bir ev. Asa Kralı ve kupa

altılı tek kaldılar ama Kılıç İkilisi, Asa Kraliçesi'nin üzerine geldi. Nathaniel'm kartı, kupa onluyla kesişti. Mutluluk ve gerçek sevgi demek. Asa Şövalyesi, Şeytan'la birleşti. Bu da yolunu şaşırmış demek."

"Tamam, çoğunu anladım ama Asa Şövalyesi kim? Neden yolunu şaşırmış? Ve Asa Kraliçesi kim?"

"Bence Asa Kraliçesi sensin."

"Ama ben hep Kılıç Kraliçesi olurum."

"Belki değişiyorsundur. Belki içindeki gücün farkına varıyorsundur."

"Ben zaten kendimin farkındayım."

"Öyleyse istediğin yorumu yap."

"Deniyorum."

"Bence Aşıklar ve Asa Dörtlüsü, eski nişanlını temsil ediyor. Bu deneyim seni duyguların konusunda cimri biri yapmış. Evin, Tılsım Beşlisi'ymiş ama şimdi değişmiş ve mutlu bir yuvaya dönüşmüş. Yakında bazı zor kararlar almak zorunda kalacaksın. Bunun geçmişindeki biriyle alakası var. Micah'nın kartına bakılırsa, geçmişin açtığı yaralarını iyileştirmene yardım etmiş. Çünkü o, geçmişi bugünle birleştiriyor."

"Ne yani, Tanrı'nın lütfu mu demek istiyorsun?" Sesim biraz alaycı çıkmıştı.

"Şımarma. Evren, Tanrı ya da Tanrıça sana hayatını düzelten birini göndermişse onu sorgulayacağına kıymetini bil." Marianne beni çok iyi tanıyordu.

"Ya Asa Şövalyesi?"

"Yeni ya da geçmişten gelen biri. Ancak onu farklı bir gözle göreceksin. Aklın çelinecek. Asa, gücü temsil eder.

Dolayısıyla bunun güç kullanmak yahut kazanmakla alakası var. Bana kalırsa bir aşk ilişkisini sembolize etmiyor."

"Hayatımda daha fazla kargaşa istemiyorum Marianne. Anladın mı?"

"Bu gece yeni bir davaya mı başladın?"

"Neden?" diye sordum.

"Başka bir kart daha çekmeye zorlandım. Kılıç Sekizlisi çıktı. Elleri ya da gözleri bağlanan bir kadın var. Etrafı kılıçlarla çevrili. Bu gece bir kadın ölmüş."

Marianne'i cinayet vakalarına karıştırmamaya çalışırım. Çünkü böyle konuşması tüylerimi diken diken ediyor.

"Asa Beşlisi. Bu vakada çok fazla çatışma olacak ve başkaları da ölecek. Ama Adalet Kartı, suçlunun cezalandırılacağını söylüyor. Tılsım Sekizlisi. Hım... Bak, bu çok garip. Bir zamanlar senin eğitmenin olan biri bu işe karışacak. Daha yaşlı biri. Kim olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Dolph'u düşündüm ama o kadar da mantıklı gelmiyordu. "Bilmiyorum, belki."

"Yakında anlayacaksın."

"Peki, başkalarının da öldürüleceğinden emin misin?"

"Sen değil misin?" diye sordu tuhaf bir fısıltıyla. Benim duyamadığım sesleri dinlediği belliydi.

"Evet, içimden bir ses öyle söylüyor."

"Sezgilerine güven Anita."

"Denerim," dedim.

"Eve çok yaklaşmış olmalısınız."

Evin yoluna girdiğimizi nereden bildiğini sormadım. Zaten açıklayamazdı. Çünkü medyumların mantığı sıradan insanlarınkinden farklıdır.

"Evet, neredeyse geldik."

Micah park edip cipten indi ve bana bir öpücük gönderdi. Arkada oturan Nathaniel'ın da indiğini duydum. İkisi de kapıları kapatıp beni karanlıkta yalnız bıraktı.

Aniden sessizleşiveren arabada Marianne'in sesi yankılandı. "Bir şey daha var. Az önce bir mesaj aldım. *Ne yapman gerektiğini bildiğin halde neden bana soruyorsun?* diyordu. Bunu ben söylemiyorum. Aksine, bana akıl danışmandan çok hoşlandığımı bilirsin. Demek ki başka birinden tavsiye istemişsin."

Yavaşça dudaklarımı araladım. "Dua ettim."

"Anladığım kadarıyla sadece başka seçeneğin kalmadığında dua ediyorsun. Oysa bunu en başta yapmalısın." Sesi duygusuz, yaklaşımı gerçekçiydi. Tanrı benimle konuşmuyor ama cevabını farklı biri vasıtasıyla ulaştırıyordu. Harika, değil mi?

Aniden kuruyan dudaklarımı yalayıp "Tanrı'dan benim için bir mesaj alman seni rahatsız etmiyor mu?" diye merakla sordum.

"Doğrudan onunla konuşmadım ki. Bunu bana bir şekilde iletti." Yine gayet sakindi.

"Marianne?"

"Evet?"

"Bazen ödümü patlatıyorsun."

Güldü. "Ölüleri diriltip ölümsüzleri katlediyorsun ve benden korkuyorsun, öyle mi?"

Böyle söyleyince saçma geldiğini biliyorum ama doğruyu söylüyordum. "İstersen şöyle açıklayayım, ben kendi doğaüstü güçlerimden gayet memnunum ve iyi ki senin-

kilere sahip değilim. Geleceği bilmeden de yeterince suçlu hissediyorum zaten."

"Suçlu hissetmen için bir sebep yok Anita. Kalbinin sesini dinle yeter. Kupa değil Asa Kraliçesi olmaktan bahsediyorum. Gücünü takip et ve seni dilediği yere götürmesine izin ver. Kendine ve çevrendekilere güven."

"Kimseye güvenmediğimi bilirsin."

"Ama bana güveniyorsun."

"Evet de..."

"Hayatının güzelliklerine çomak sokmaktan vazgeç Anita. Kalbini, kabuğunu koparmaya çalıştığın bir yara olarak görmeyi bırak. Biraz rahatlarsan eski acılarının geçtiğini göreceksin."

"Neden herkes bunu söyleyip duruyor?"

"Eğer arkadaşların ve kalbin aynı şeyi söylüyor ama korkuların yüzünden ileri adım atamıyorsan, saçmalıyorsun demektir. Savaşmayı bırak."

"Pes etmek konusunda iyi olmadığımı bilirsin."

"Elbette. Hatta en yeteneksiz olduğun konu bu. Fakat belirli bir amaca hizmet etmeyen, seni korumayan ya da yardımcı olmayan bir şeyden vazgeçmenin pes etmekle alakası yoktur. Aksine, ancak onu bırakırsan büyüyebilirsin."

İç çektim. "Bu kadar mantıklı konuşmandan nefret ediyorum."

"Sen yine de dediklerime kulak ver."

"Denerim."

"İçeri gir ve seçimini yap Anita. Ben diyeceğimi dedim. Şimdi sıra sende."

"Bak bundan da nefret ediyorum."

"Pardon?"

"Beni etkilemeye çalışmıyorsun. Tek yaptığın gelecekten haber verip önüme seçenekler sunmak. Sonra beni kendi halime bırakıyorsun."

"Benim görevim sana yol göstermek Anita. Hayatına karışmak değil."

"Biliyorum."

"Şimdi kapıyorum ve sen içeri gidiyorsun. Bütün geceyi arabada geçiremezsin, öyle değil mi?" Ben daha fazla mızmızlanamadan telefonu kapadı. Marianne her zamanki gibi haklıydı. Ama keşke ne yapmam gerektiğini söyleseydi. Kastettiğim bana patronluk taslaması değil. Çünkü birileri ne zaman fazla üzerime gelse onları hiçe sayma konusundaki kararlılığım daha da artar. Belki Marianne bunu çok iyi bildiği için susuyor ve bana koca bir kız olduğumu hatırlatmakla yetiniyordu.

Cipten inip eve baktım ve *Umarım yeterince büyümüşümdür,* diye düşündüm.

11

Eve girdiğimde salon karanlıktı. Sadece mutfağın ışığı yanıyordu. Biri ya da ikisi birden zifiri karanlık salondan geçip ancak mutfağa gittiklerinde tezgahın üzerindeki telefona bırakılan mesajlara bakmak için ışığı yakmıştı. Leoparların gözleri karanlıkta iyi görürdü ve Micah'nınkiler leopar gözüydü. Dolayısıyla evin içinde ışık yakmaya gerek duymaz, odadan odaya kayarcasına yürürken ne bir mobilyaya çarpar ne de bir eşyayı devirirdi.

Mutfağın lambası salonu yeterince aydınlattığı için ben de ışığı açmaya gerek duymadım. Üstelik beyaz kanepe kendi ışığını yaratıyormuşçasına parlıyordu ama bunun bir göz yanılsaması olduğunu biliyordum. Micah'yla Nathaniel üzerlerini değiştirmeye gitmiş olmalıydı. Çoğu likantrop giyinik dolaşmaktan hoşlanmazdı. Hatta Micah çoğu

zaman tamamen çıplak olmayı tercih ederdi. Yatakodasına gitmeye hazır olmadığım için mutfağa doğru yürüdüm. Hala ne yapacağıma karar verememiştim.

Mutfağa kocaman bir yemek masası koymuştuk. Ama kahvaltı ettiğimiz dört kişilik ufak masa da hala koruluğa bakan pencerenin önünde duruyordu. Bu eve ilk taşındığımda dört kişilik masa fazlasıyla büyük gelirken, şimdi acil durumlar ya da sırf sürülerindekilere yakın olmak için uğrayan leoparadamlar sayesinde altı kişilik masa bile yetmez olmuştu. Ama elimden ancak bu kadarı gelirdi. Daha büyüğünü mutfağım kaldırmazdı.

Masanın ortasında bir vazo duruyordu. Jean-Claude çıkmaya başladığımızın ertesi haftasında bana bir düzine beyaz gül yollamıştı. İlk seks yaptığımızda buna bir kırmızı gül eklemişti. Yatağımıza Asher'ı almaya başladığımızdaysa bukete bir kırmızı gül daha koymuştu. Şimdi bu iki kırmızı gül, beyaz gül ve karanfillerin arasında iki kan damlasını andırıyordu. Çok anlamlıydı doğrusu.

Eğilip gülleri kokladım. Kırmızı olanlar daha keskin bir kokuya sahipti. Beyaz güllerinse güzel kokanını bulmak zordu. Aniden aklıma bir fikir geldi. Tek yapmam gereken Jean-Claude'u aramaktı. Şafaktan evvel buraya geleceğine şüphe yoktu. Daha önce de ondan beslenmiştim. Bunu tekrar yapabilirdim. Böylece bu gece bir karar bile vermem gerekmeyecekti. Ne var ki sevincim kısa sürdü. Çünkü korkaklığa tahammülüm yoktu ve şu anda vampir sevgilimi aramak korkaklığın dik alasıydı.

Telefon çaldı. Öyle bir zıpladım ki çiçekler vazolarında titredi. Dışarıdan bakıldığında az önce suç işlemiş biri

gibi göründüğümden şüphem yoktu. Telefonu ikinci çalışında açtım. Hattın diğer ucundan kültürlü ve profesörvari bir ses geldi. Ama Teddy profesör değil, bir seksen küsur boyunda bir halterciydi. Onunla ilk tanıştığımda zekası ve konuşma tarzı beni çok etkilemişti. Görüntüsü tam bir kas yığınından ibaret olmasına rağmen tıpkı bir filozof gibi konuşuyordu. Aynı zamanda bir kurtadamdı. Richard isteyen kurtların Kürklüler Koalisyonu'na yardım etmesine izin vermişti. "Anita, ben Teddy."

"Selam Teddy? Nasıl gidiyor?"

"Ben iyiyim ama Gil iyi değil. Herhalde yakında iyileşir fakat şu an Saint Anthony'nin acil servisindeyiz."

Gil şehirdeki tek tilkiadamdı. Dolayısıyla polisin ve yerel şekil-değiştiricilerin taktığı ismiyle Kürklüler Koalisyonu'na diğerlerine nazaran daha fazla ihtiyacı vardı. Koalisyon'un asıl amacı, değişik hayvan grupları arasındaki ilişkileri iyileştirmek ve güçlendirmekti ama biz faaliyet alanını genişletip hayvanların insanlarla olan ilişkilerini de düzenlemeyi hedefliyorduk. Sizin anlayacağınız ortada tam bir sevgi yumağı durumu vardı.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Araba kazası. Adamın teki kırmızı ışıkta geçmiş. Acilde başka kurbanlar da var. Gil eğer insan olsaydı, kesin ölmüştü."

"Senin numaranı yardım servisinden almış olmalılar."

"Kaza yerine gelen polis memuru, Gil'in vücut ısısının normal olmadığını farketmiş."

"İçimden bir ses, hikayenin bundan sonrasının kötüye gideceğini söylüyor. Haklı mıyım?"

"Gil baygınmış. Biri cüzdanını karıştırırken acil durumda aranması gereken numarayı bulmuş. Biliyorsun bizden başka kimsesi yok. Hastaneye geldiğimde Gil'i yatağa kelepçelemişlerdi."

"Nedenmiş o?"

"Polis uyandığında tehlikeli olabileceğinden korkuyor."

"Yok artık! Bu yaptıkları yasal değil."

"Teknik açıdan bakıldığında, evet, yasal değil. Ama Gil'in yaradılış bakımından insanlara zarar verebileceği düşünülüyor."

"O polis durumu bu kadar düzgün açıklamamıştır herhalde?"

"Aslına bakarsan *Şu ana kadar ne bok yiyip yemediği umrumda bile değil. Ben işimi şansa bırakmam,* dedi."

Teddy'nin beni göremeyeceğini bilmeme rağmen kafamı salladım. "Şimdi oldu. Sen de Gil'i barınağa kapatmayacağından emin olmak için orada bekliyorsun, öyle mi?" Barınaklar likantroplar için bir tür hapishaneydi. Aslında bunlar yeni dönüşenler için kurulmuştu ve amacı ilk dolunaylarında değişmeleri için onlara güvenli bir yer sağlamaktı. Zira yeni dönüşenler ilk birkaç dolunaylarında neler yaptıklarını hatırlamaz ve hayvan formunu aldıklarında içlerinde pek az insanlık kaldığından bir katliama sebep olabilir. Barınaklar teorik olarak son derece mantıklıydı ama iş uygulamaya gelince bir kere içeri aldıklarını bir daha hiç bırakmamaya başlamışlardı. Yaptıkları testleri asla geçemiyor, daimi olarak tehlikeli damgası yiyordun. Amerikan Sivil Özgürlükler Birliği tutuklamalara son vermek için hukuki savaş başlatmıştı ama bu kanunsuz uygulama halen devam ediyordu.

"Hastane yetkilileri de Gil'in tehlikeli olabileceğini düşünüyor," dedi Teddy.

"Avukata ihtiyacınız var mı?"

"Koalisyon'un belirlediği hukuk bürosunu aradım."

"İşin bu noktaya vardığına inanamıyorum. Kelepçelemek ve barınağa göndermekten bahsetmek için bir suç işlemiş olması gerekir. Bana söylemediğin bir şey yok, değil mi?"

Duraksadı.

"Teddy?" Bu ismi, babamın yapmamam gereken bir şey yaptığımdan şüphelendiğinde benim adımı söylediği gibi söylemiştim.

"Acildeki personelin üzerinde tehlikeli maddelere karşı giyilen kıyafetlerden var."

"Şaka yapıyor olmalısın."

"Maalesef gerçek."

"Bu kadar mı panikliediler?"

"Sanırım, evet."

"Gil hala baygın mı?"

"Bilinci açılıp kapanıyor."

"Onunla kalıp avukatı bekle. Üzgünüm ama ben bu gece gelemem Teddy."

"Seni arama sebebim bu değildi zaten."

Bir an duraksadım. "Tamam... Neden aradın?"

"Başka bir acil durum daha var."

"Kahretsin! Nedir?"

"Sürüden biri aradı. Bir bardaymış ve çok içmiş. Üstelik yenilerdenmiş."

"Bir barda kontrolünü kaybedeceğini mi söylüyorsun?"

"Korkarım evet."

"S.ktir!"

"Başka laf bilmez misin?" dedi.

"Tamam, küfretmenin bir işe yaramayacağını biliyorum." Teddy kötü sözler söylememi hiç onaylamıyordu. Bir o, bir de üvey annem.

"Kusura bakma ama oraya da gidemem Teddy."

"Ama birinin gitmesi gerek. Ben buradan ayrılamıyorum. Avukat henüz gelmedi ve baygın bir şekil-değiştiriciyi ilk fırsatta barınağa tıkacaklarını sen de biliyorsun. Milletin nasıl paniklediğini görsen bana hak verirdin. Gil'i bırakırsam onu kefaletle kurtaramayacağımız bir yere gönderecekler."

"Biliyorum, biliyorum." Richard'ın kurtadamların Koalisyon'a katılmasına izin vermesine seviniyordum. Kurtlar şehirdeki en büyük şekil-değiştirici nüfusuna sahipti ve oldukça işimize yarıyordu. Tek dezavantajı, Richard'ın sürünün tam bir hizmet almasını beklemesiydi. Bu çok mantıklıydı ama şehirde yaklaşık altı yüz kurtadam olduğu düşünüldüğünde hepsine yetişmek neredeyse imkansızdı. Yani kurtların bize yardım etmesi bir yandan işi hafifletiyordu, bir yandan da daha fazla iş demekti.

"Bu kurt, kardeşini aramış mı?" Kardeşten kastım, tüm yeni kurtların sahip olduğu tecrübeli kurtadamlardı. Acil durumlar için numaralarını yanlarında taşırlardı.

"Cevap vermediğini söylüyor. Sesi çok kötüydü Anita. Barda değişim geçireceğinden ve polisi arayacaklarından korkuyorum. Biliyorsun, o zaman..."

"Onu vururlar," diye tamamladım.

"Evet."

Derin derin iç geçirdim.

"Bu meseleyle ilgilenmem imkansız diyorsan tek başıma halletmeye çalışacağım," dedi Teddy çaresizce.

"Ben yardım edemem ama Micah'yı hemen gönderebilirim."

Tam o sırada Micah içeri girdi ve meraklı gözlerini bana dikti. Takım elbisesini çıkarıp bir eşofman altı giymişti. Üstü çıplaktı. Onu böyle görmek, kalbimin deli gibi çarpmaya başlamasına yetmişti. Hatırım için düğünde omuzlarına saldığı saçlarını şimdi gevşek bir atkuyruğu yapmıştı ama göğsündeki ve karnındaki kasları görebildiğim sürece sorun yoktu. Kollarıyla omuzları uzun yıllara dayanan disiplinli bir çalışmanın eseriymiş gibi dursa da neredeyse tamamen doğaldı. Micah kesinlikle iyi genlere sahipti.

"Anita? Hala orada mısın?" Birden irkildim. Teddy'nin son söylediklerini duymamıştım bile.

"Ah, çok pardon. Ne demiştin?"

"Barın adresini vereyim mi, yoksa önce Micah'yla konuşmak mı istersin?"

"Micah yanımda." Micah uzattığım telefonu kaşlarını kaldırarak aldı.

Dilim döndüğünce açıklamaya çalıştım.

Beni dikkatle dinledikten sonra eliyle telefonu kapayarak "Bunun iyi fikir olduğundan emin misin?" dedi.

Kafamı salladım. "Hayır, hiç. Ama ben gidemem. *Ardeur* her an ortaya çıkabilir. Beslenene dek burada kalmalıyım."

"Belki Nathaniel gitse daha iyi olur."

"Ne? Muhtemelen şehrin en boktan mahallelerinden birindeki bir bara gidip sarhoş bir kurtadamla ilgilenecek, öyle mi?" Kafamı iki yana salladım. "Nathaniel'ın bazı yetenekleri olabilir ama bu durum onu fazlasıyla aşar."

"Tıpkı seni de aşacağı gibi," dedi Micah acı gerçeği gülümsemesiyle yumuşatmaya çalışarak.

Ben de gülümsedim çünkü yerden göğe kadar haklıydı. "Doğru söylüyorsun. *Ardeur* olmasaydı hastaneye gidip Gil'i kurtarabilirdim ama tanımadığım bir kurtadamı sakinleştirebileceğimi sanmıyorum. Ben sadece onu vurabilirdim."

Micah barın adresini alıp telefonu kapadı. Sonra bana dikkatle baktı. Yüzü endişeli değildi. Yalnızca benimle ilgilendiğini bilmemi istiyordu. "Nathaniel'la baş başa kalmanızdan rahatsız olmuyorum. Asıl soru, *sen* onunla yalnız kalmak istiyor musun?"

Omuz silktim.

"Gitmeden evvel cevabını duymak istiyorum Anita."

İçimi çektim. "Kurt kontrolünü kaybederse onu asla kurtaramazsın. Hadi git. Bizi merak etme."

Bana inanmayan gözlerle baktı.

"Git," diye yineledim.

"Tek endişem sen değilsin Anita."

"Nathaniel konusunda elimden geleni yapacağım."

Kaşlarını çattı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Nasıl anladıysan o anlama."

Micah verdiğim cevaptan hoşlanmışa benzemiyordu.

"Eğer, harika olacak, hem *ardeur*'ü besleyeceğim hem de Nathaniel'la düzüşeceğim dememi bekliyorsan, bunu o ka-

dar kolay söyleyebileceğimi sanmıyorum Micah. Ve senin burada harcadığın her dakikayla birlikte o şekil-değiştirici ölüme biraz daha yaklaşıyor. Dua et, beraberinde birkaç sivili de götürmeye kalkmasın."

"Benim için ikiniz de önemlisiniz Anita. Bize değer veriyorum ve bu gece burada olacaklar her şeyi değiştirebilir."

Güçlükle yutkundum. Gözlerine bakacak gücüm yoktu.

Uzanıp çenemi yukarı kaldırdı. "Anita."

"İyi olacağım," dedim.

"Bu ne demek?"

"Emin değilim. Sadece elimden geleni yapacağıma söz verebilirim. Ama *ardeur* ortaya çıkana dek kesin konuşamam. Üzgünüm fakat tek gerçek bu. Fazlası yalan olur."

Derin bir nefes alınca göğsü hoş bir görüntü yaratacak şekilde inip kalktı. "Sanırım bununla yetinmeliyim."

"Ne söylememi istiyorsun?"

Eğilip dudaklarıma yumuşacık bir öpücük kondurdu. Genelde bu kadar iffetli öpüşmezdik ama *ardeur*'e böylesine yakınken dikkatli olmaya çalışıyordu. "Bu durumla başa çıkacağını."

"Bahsettiğin durumun ne olduğunu tanımlar mısın?"

Tekrar iç geçirdi ve kafasını sallayarak geri çekildi. "Giyinmem gerek."

"Kendi arabam mı alacaksın, cipi mi?"

"Arabamı. Polisten başka bir çağrı alırsan, bütün ekipmanın cipin bagajında." Bana acı acı gülümsedikten sonra giyinmeye gitti. Fakat köşeyi dönerken hafifçe inlediğini duydum. Sonra başka bir adamın alçak sesi geldi. Nathaniel değildi.

O sırada Damian köşeden süzüldü. "Varlığımı hemen sezmediğine göre aklın başka yerde olmalı." Haklıydı, ölümsüzleri duyumsamada çok başarılıydım. Hiçbir vampir bana hissettirmeden bu kadar yakınıma gelemezdi. Özellikle de Damian.

Damian vampir hizmetkarımdı. Tıpkı benim Jean-Claude'un insan hizmetkarı olduğum gibi. *Ardeur,* Jean-Claude'la Belle Morte'nin suçuydu ve onların nesli beni kirletmişti. Ne var ki Damian'ın hizmetkarım olması tamamen benim hatamdı. Bir nekromansırdım ve nekromansiyi bir vampirin insan hizmetkarı olmakla karıştırmanın önceden kestirilemeyen bazı yan etkileri olmuştu. Şimdi, bunlardan biri mutfağın kapısında durmuş, çimen yeşili gözleriyle beni süzüyordu. İnsanların böyle gözleri olmaz ama görünüşe bakılırsa Damian'ın vardı. Zira vampirlik dış görünüş üzerinde hiçbir değişikliğe sebep olmazdı. Belki cildin soluklaşır ve dişlerin uzardı ama saç, göz ya da ten rengin aynı kalırdı. Tek canlanan saçlarıydı. Yüzyıllardır güneş ışığı görmeyen kızıl saçları taze kan kadar kırmızıydı. Tüm vampirler solgun olurdu ama Damian hayata bazı kızıl kafalıların sahip olduğu süt beyazı tenle başladığı için vampirleşince iyice solmuştu. Yüzü ve vücudu, beyaz mermerden oyulmuş gibiydi. Sanki bir iblis ya da tanrı bu solgunluğa can vermişti. Hey, durun bir dakika! Bu durumda o iblis ben oluyorum.

Zira Damian'ın kalbinin atmasını sağlayan benim gücümdü. Bin yaşın üzerindeydi ve asla bir efendi vampir olamayacaktı. Şayet bir efendi değilsen, sadece ilk gece değil her gece mezarından kalkman için sana güç verecek bir

efendiye ihtiyacın olur. Bazen insanlar kazara yanlarında efendisi olmadan dirilir ve hayalete -bu zombilikten bir kademe daha iyiydi- dönüşürdü. Onlar kan yerine et isterdi ve asla çürümezdi. Vampir kanunlarında insanlara nasıl saldırılacağı ya da saldırılmayacağıyla ilgili bazı açıklar vardı. Yasaları çiğnerseniz vampirler sizi öldürürdü. Ve bazı ülkelerde vampirler hala kanunsuzdu. Fakat Amerika'da birtakım hakları olduğu için daha medeniydiler. İşlenen suçları sır olarak saklayabildikleri sürece kendi içlerinde halletmeyi tercih ederlerdi. Bu kendi türlerinden birini öldürmek anlamına gelse bile.

Damian doğruca işten gelmiş olmalıydı. Pek çok Avrupalı vampir gibi o da kot ve spor ayakkabı giymekten hoşlanmamasına rağmen Jean Claude'un istediği gibi de giyinmezdi.

Üzerindeki paltoyu daha önce de görmüştüm. Koyu yeşildi ve 1700'lerde giyilen redingotlara benziyordu. Fakat yeniydi ve göğsüyle karnının beyazlığını gözler önüne serecek şekilde tasarlanmıştı. Kenarlarındaki ve kol ağızlarındaki sırmalı işlemeler, beyaz tenine biraz olsun ışıltı katıyordu. Siyah saten pantolonu, Damien'm ince bacakları için fazlasıyla bol gibiydi. Beline yeşil, geniş bir kuşak bağlamıştı. Ayağındaysa, dizin hemen üzerinde katlanan siyah deri çizmeler vardı. Ne kadar da korsanvari, öyle değil mi?

"İş nasıldı?" diye sordum.

"Danse Macabre, St. Louis'deki en seksi gece kulübü." Kayarcasına bana doğru yürüdü. Bakışları hoşuma gitmemişti.

"Tabii seksi olacak. Orası insanların vampirlerle dans edebileceği tek yer." Ona bakıp yoğunlaştığımda bu gece bir kadınla beslendiğini anladım. Kadın bunu kendisi istemişti. Bu tıpkı seks yapmak gibiydi. Reşit olduğun sürece ölüleri besleyebilir ve arkadaşlarına gösterecek birkaç ize sahip olabilirdin. Damian'a sadece bunu isteyen insanlarla beslenmesini emretmiştim ve aramızdaki bağ yüzünden bana itaatsizlik edemezdi. Efsanevi nekromansırlar her tip ölüye hükmedebilirdi. Benim kontrol edebildiklerimse zombilerle Damian'dan ibaretti ve itiraf etmeliyim ki bu kadarını bile tedirgin edici buluyordum. Kimsenin üzerinde bu tip bir kontrolüm olmasını tercih etmezdim doğrusu.

Damian'ın da bana karşı kullanabileceği bir kozu vardı. Ona dokunma isteğiyle yanıp tutuştuğumu biliyordu. Mutfağa girdiğinden beri tenine dokunmak için yoğun bir arzu duyuyordum. Efendilik ve hizmetkarlık bu demekti. Hizmetkarları değerli kılan, onlara duyulan istekti. Sanırım en manyak ve şeytan ruhlu vampirlerin bile hizmetkarlarını öldürmekten kaçınmasının sebebi buydu. Bu bağ öylesine kuvvetliydi ki hizmetkarı ölen bir vampir uzun süre ayakta kalamazdı.

Masanın etrafından dolaşırken parmaklarıyla sandalyeleri okşadı. "Gece boyunca vücutlarını dayadıkları vampirlerden biri de benim."

"Kulübü hala Hannah yönetiyor, değil mi?"

"Ah, evet. Bilirsin, o kalabalığın içine sokabileceği nadide soğuk vücutluları bulmada üstüne yoktur." Birkaç adım daha attı. Şimdi mutfağın ortasındaki tezgahın yanındaydı. "Baksana, neredeyse renksizim. Tıpkı bir heykel gibi."

"Kulüpte çalışmaktan şikayet etmiyorsun, değil mi? Seni orada gördüm Damian. İnsanlarla oynaşmaktan sen de hoşlanıyorsun."

Tezgah boyunca yürürken kafasını salladı. Ben hala dolapların önündeydim. Ama aramızdaki mesafeyi kapamak için çılgınca bir istek duyuyordum. Ellerim karıncalanmaya başlayınca onları arkama sakladım. Bu halim bana Nathaniel'ın cipe nasıl dayandığını hatırlatmıştı.

"Hem de çok," dedi Damian. Soluk renkli parmaklarını tezgahın üzerinde yavaşça, bir şeyler düşünerek dolaştırdı. Sanki başka bir şeye dokunuyordu. "Ama işteyken seks yapmamıza izin yok ve bazıları bunun için yalvarırken kurallara uymak kolay olmuyor." Zümrüt rengi gözlerini hafifçe kısıp bana dikkatle bakınca kendimi yeşil renkli bir ateşin içinde buldum. Gücü tenimde dans ederken nefesim kesildi.

Konuştuğumda sesim titriyordu ama nihayet kendimi topladım. "Ben birileriyle çıkmana ve sevişmene izin veriyorum. İstediğinle beraber olabilirsin Damian."

"Peki onları nereye götüreceğim?" Tezgaha dayanıp kollarını solgun renkli göğsünde kavuşturdu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bodrum katındaki tabutumun pek romantik olduğu söylenemez."

Bak işte bunu beklemiyordum. "Daha önce düşünemediğim için kusura bakma Damian. Bir odaya ihtiyacın var, değil mi?"

Hafifçe gülümsedi. "Sevgililerimle kullanacağım bir odaya."

Sonra birden ayıldım. "Buraya yabancıları mı getireceksin? Gece yatacaksınız ve sabah kahvaltı masasında suratlarına bakacağız. Kastettiğin bu mu?"

"Evet," dedi ve o an yüzündeki ifadenin ne anlama geldiğini çözdüm. Bana meydan okuyordu. Eve yabancıları getirmesinden, sabah kalktığımda gece becerdiği bir kadını görmekten hoşlanmayacağımı biliyordu.

Öfkem sağlıklı düşünmeme yardımcı olmuştu. Ona dokunma isteğimin *ardeur*'le hiçbir alakası yoktu ve bunu kafamdan atmayı başarmıştım. "Sirk'te bir odan olduğunu biliyorum. Belki Jean-Claude'la bir şeyler ayarlarız ve sevgililerini oraya götürürsün."

"Benim evim burası Anita. Artık efendim sensin."

Efendi kelimesi beni rahatsız etmişti. "Bunu biliyorum Damian," diye mırıldandım.

"Sahi mi?" Tezgahın arkasına geçip karşımda dikildi. Birbirimize bu kadar yakınken aramızdaki güç hafifçe dalgalanmıştı. Bir an için gözlerini kapadı. Tekrar açtığında hala zümrüt yeşili gölleri andırıyorlardı. "Madem efendimsin, öyleyse bana dokun."

Boynumdaki nabzım kapana kısılmış bir kuş gibi çırpınmaya başlamıştı. Ona dokunmak istemiyordum çünkü kendimi zaptedemeyeceğimden korkuyordum. Jean-Claude'la aramdaki çekim de böyleydi. Şehvet sandığım şey, vampir oyunlarından biriydi. Hizmetkarı efendiye, efendiyi hizmetkara bağlamaya yarayan ufak bir hile. Böylece iki taraf da layığınca hizmet alıyordu. Jean-Claude'a beslediğim hislerin vampirlere özgü zihin oyunlarıyla kirlendiğini ilk farkettiğimde kendimi kötü hissetmiştim.

Ama Jean-Claude'un bakış açısı bu değildi. O bunu kontrol edemiyordu, tıpkı benim kendimi Damian'a karşı kontrol edemediğim gibi.

Öylesine yakınımdaydı ki onu net görebilmek için kafamı arkaya atmam gerekmişti. "Sana dokunmak istiyorum Damian ama bu gece biraz komik davranıyorsun."

"Komik mi?" dedi. Saten pantolonunun kıvrımları smokin pantolonumun kumaşına değiyordu. "Ben kendimi komik hissetmiyorum Anita." Yüzüme doğru eğilip fısıldadı. "Hatta neredeyse çıldırmış durumdayım. O kadınların bana dokunuşu yok mu? Vücutlarını benimkine dayayışları, kalçalarını oynatışları..." Saçları yanaklarıma değiyordu. "Öylesine yumuşaklar ki." Sıcak nefesini hissettim. "Ve ıslak." Dudakları yanağıma dokunduğunda titredim.

Nefesimi bırakırken kalp atışlarım kendi kulaklarımda çınlıyordu. O anda tek odaklanabildiğim tenimde hissettiğim ılık dudaklarıydı. Neredeyse canımı acıtırcasına, güçlükle yutkundum. "Onlardan biriyle gidebilirdim," dedi.

Yanağını benimkine dayadı. Bana doğru eğilince vücutlarımızın teması azalmıştı. Bunu fırsat bilerek arzularımı bastırmaya çalıştım. "Ama odalarının yeterince karanlık olacağından emin olabilir miyim? Camlarının güneş ışığını geçirmeyeceğinden?" Arkamdaki tezgaha elini dayayarak beni olduğum yere sıkıştırdı. "Ya da güneş doğup savunmasız kaldığımda bana zarar vermeyeceklerinden?"

Söyleyecek bir şey düşünmeye çalıştım. Yardımcı olacak, ona dokunma isteğimi bastırmamı sağlayacak bir şey. Uyuzluk yapmak istemiyordum ama bu durumdan kurtul-

malıydım. "Biraz geri çekilir misin? Kafamı arkaya atmaktan boynum ağrıdı." Oh be! Neyse ki sesim titrememişti.

Damian kollarını belime doladı ve ellerini hissettiğim dakika çenemi kapadım. O da bir an duraksadı ve gözlerini kapadı. Sanırım konsantre olmaya ya da zihnini boşaltmaya çalışıyordu. Sonra beni kaldırıp tezgahın üzerine oturttu. Hazırlıksız yakalanmış, kalçalarını dizlerimin arasına itmesine mani olamamıştım. Vücutlarımız tamamen birbirine değmiyordu. Sadece elleri sırtımdaydı.

"İşte," dedi kısık bir sesle. "Şimdi beni daha iyi görebilirsin."

Haklıydı ama ben bunu kastetmemiştim. Tek istediğim nefes alabilmekti ama ellerim kollarına gitti ve paltosunun kalın kumaşına rağmen vücudunun sertliğini hissettim. Sanki ellerim kendi kendine hareket ediyordu. Onları yukarı doğru kaydırarak geniş omuzlarına koydum. Saçlarının uçları parmaklarımı okşuyordu. Bilemiyorum, belki omuzları ya da ipeksi saçları yüzündendi ama öne doğru eğildim. Onunla öpüşmek istiyordum. Bu kadar basitti. Ona bu kadar yakın olup dokunmamak yanlış geliyordu.

Bana doğru eğildiğinde yeşil gözlerinde boğulacağımı sandım. "Bana durmamı söylersen dururum," diye fısıldadı.

Ama durmasını söylemedim. Onun yerine ellerimi boynundan ensesine doğru kaydırarak ona dokundum. Tenlerimiz birbirine değdiği an sakinleşmiş ve mantıklı düşünebilme yetimi geri kazanmıştım. Damian hizmetkarım olarak sakinleşmeme ve kontrolümü kazanmama yardımcı olabilme yeteneğine sahipti. Ona dokunurken öfkeme ye-

nik düşmem mümkün değildi. Kan basıncımı düşürüyor, aklımı çalıştırmamı sağlıyordu.

Yüzünü avuçlarımın arasına aldım. Çünkü ona dokunmak istiyordum ama yüzyıllardır kendi duygularını kontrol eden Damian'dan aldığım bu güç sayesinde, dudaklarını benimkilere bastırdığında kendimi kaybetmedim. Ancak kollarının arasında, göğüslerimiz birbirine değerken ve dudakları benimkileri okşarken hissiz kalmam mümkün değildi. Böyle bir kucaklaşmayla erimemek için taş olmanız gerekirdi. Ne var ki Damian bana sükunet verirken yüzyıllardır bastırdığı şehveti giderek artıyordu. Bu sadece seksle ilgili değildi. Damian güçlü duygulara açtı çünkü onu yaratan efendi vampir, korku dışında hiçbir güçlü hisse izin vermemişti. Ondaki tüm duyguları, çoğu vampirin dayanabildiğinden çok daha uzun bir süre boyunca baskı altında tutmuştu.

Yüzümü görebilmek için geri çekildi. "Neden sakinsin?" dedi. "Ben çıldırmak üzereyken neden bu kadar huzurlusun?" Parmaklarını kollarıma geçirerek canımı acıtacak kadar sıktı ama yüzümde kas bile oynamadı. "Lanet olası kaderim! Birbirimize her dokunduğumuzda sen sakinleşiyorsun, ben deliriyorum." Beni hafifçe sarstı. "Yanlış bir şey yapmamama rağmen cezalandırılıyorum."

"Bu bir ceza değil Damian." Sesim bile dingindi.

"Jean-Claude, eğer isteseydin sadece ihtiyacın olduğunda sakinleşeceğini söylüyor. Bana dokunup bundan hoşlanabilirmişsin. Bu maskenin ardına gizlenmene gerek yokmuş." Parmaklarını etime öyle bir geçirmişti ki adeta dokunduğu yerlerin morardığını hissedebiliyordum.

"Canımı yakıyorsun Damian." Sesimde ufacık bir öfke kırıntısı belirmişti.

"Sana dokunduğum zaman bir şeyler hissediyorsun en azından."

"Bırak beni Damian." Bunu söylediğim anda dediğimi yaptı çünkü benden gelen bir emre itaatsizlik edemezdi.

"Geri çekil Damian," dedim. "Nefes alamıyorum." Vücudunun büyük bir kısmı hala benimkine değdiği halde sinirlenmiştim. Söylediğimi yapıp bana dokunmayı bırakınca tüm bedenim yakıcı bir öfkeyle sarsıldı. Tanrım, gerçekten iyi gelmişti. Zira kızgın olmaya alışkındım. Bundan hoşlanıyordum. Belki kulağa pek hoş gelmiyor ama doğru.

Kollarımın acıyan yerlerini ovuşturdum, sonra hemen durdum. Çünkü insanların canımı yaktıklarını bilmelerini istemezdim.

"Seni incitmek istememiştim," dedi kollarını tutarak. Kısa bir an acımı hissedebildiğini sandım ama asıl yapmaya çalıştığı kendini benden uzak tutmaktı.

"Hayır, tek istediğin beni becermekti."

"Haksızlık ediyorsun."

Haklıydı. Bu adil değildi ama umursamadım. Bana dokunmadığı sürece istediğim kadar adaletsiz olabilirdim. Kendimi öfkemle sarmaladım. Onu günlerdir savaştığım ahlaksızca dürtülerle besledim. Tek bir konuda kontrolünü kaybettiğin an, diğerleriyle de başa çıkamıyordun. Bunu asla unutmamalıydım.

Öfkemi kuduz bir köpeği salar gibi serbest bıraktım. Adeta içimden gürleyerek çıktı ve o an öfkenin hayatıma girmesine izin verdiğim tek duygu olduğu günleri hatır-

ladım. Bir zamanlar yalnızca onunla ısınıyordum. Öfkem tek avuntum, tek kalkanımdı. "Defol Damian! Beni yalnız bırak!" diye bağırdım.

"Bana bunu yapma Anita. Lütfen." Bana elini uzatınca hemen geri çekildim.

"Git buradan."

Buna karşı koyamazdı çünkü sesim buyurgandı ve itaatsizlik etme şansı yoktu.

Yeşil gözlerinde yaşlarla dışarı fırladı. Kapıda beliren Nathaniel'ın yanından geçtiği sırada onun menekşe rengi bakışlarını üzerimde hissettim. "Micah'nın gitmesi gerekti," dedi.

Sesimin nasıl çıkacağına güvenemediğim için kafamı sallamakla yetindim. Uzun zamandır hiç bu kadar öfkelenmemiştim. Birkaç dakika için iyi gelmişti ama pişmanlık daha şimdiden içimi kemirmeye başlamıştı bile. Damian benim hizmetkarım olmayı istememişti ve bunu kazara yapmış olmam beni haklı çıkarmıyordu. O bir yetişkindi ama ben onu bir çocuk gibi azarlayıp yatağına göndermiştim. Oysa çok daha iyisini hakediyordu. Herkes gibi.

Öfkem yavaş yavaş geçerken cildim soğumaya başlamıştı. Hani kavurucu öfke derler ya, hakikaten öyleydi. Az önce yaptıklarımdan utanç duyuyordum. Bunun nedeni belliydi. Bana doğaüstü güçlerle bağlı başka bir erkeğin daha taleplerini karşılamaya gücüm yoktu. Hele de bu erkek *ardeur*'ü beslememe yardımcı olamayacaksa. Çünkü *ardeur*'ün en şiddetli anında bile Damian'ın dokunuşu tüm ateşimi söndürebilirdi. Elleri benimkine değerken *ardeur* ortaya çıkamaz, saatlerce gecikirdi. Öyleyse Damian'ın vü-

cudunu kendiminkine tutkallamam gerekmez miydi? Hayır, çünkü benden ona veremeyeceklerimi istiyordu. Birbirimiz için duyduğumuz fiziksel açlığa gönüllü olarak boyun eğmediğimiz sürece onu *ardeur*'le savaşmak için kullanmazdım.

Nathaniel altındaki saten şort dışında çıplaktı. Yatarken bu şortu giyiyordu. Örgüsünü açıp gür saçlarını bir pelerin gibi omuzlarından aşağı sarkıtmıştı. "İyi misin?" diye sordu.

Tam Damian'a bir özür borçlu olduğumu söyleyecektim ki birden sustum. *Ardeur* ortaya çıkmıştı. Hatta beni adeta kendine çekerek bir girdabın içine sürüklemişti. Birden nefes alamamaya başladım. Nabzım çılgınca atıyordu. Gözlerimde nasıl bir ifade belirdiğini bilmiyorum ama Nathaniel olduğu yerde dondu kaldı. Tıpkı tilkinin yakınlarda olduğunu sezen bir tavşan gibiydi.

Ardeur görünmez bir çağlayan gibi dışarı fışkırdı. Islak, sıcak ve boğucuydu. Gücün Nathaniel'ı da vurduğunu biliyordum çünkü titremeye başlamıştı. Cildi buna tepki verirken tüyleri diken diken olmuştu.

Bu gece *ardeur*'ü bir kez kovmuştum ve bunun bir bedeli vardı. Hizmetkarımın dokunuşunu reddetmiştim ve bunun bir bedeli vardı. Öfkeme sarılmış ve onu önem verdiğim birine kusmuştum. Bunun da bir bedeli vardı. Ve tüm bu bedelleri ödeyenin Nathaniel olmasını istemiyordum.

12

Adım attığımı hatırlamıyorum ama yürümüş olmalıyım ki tam karşısında duruyordum. Gözlerini kocaman açmıştı. Dudakları yarı aralıktı. Boynundaki nabzını görebiliyordum. Adeta kapana kısılmış bir hayvan gibiydi. Dışarı çıkmak için çabalayan bir hayvan. Ona doğru eğilip vanilya kokusunu içime çektim. Nabzını tıpkı bir şeker gibi dilimde hissedebiliyor, bu şekerin kırmızı, yumuşak ve sıcak olduğunu biliyordum. Ağzımı o noktaya bastırıp bir parçasını koparmamak için gözlerimi kapadım. Mecburdum, gözlerimi nabzından ayıramıyordum. Nabzım da hızlanmıştı. Düşüncelerimin seksle hiç alakası yoktu. Yalnızca açtım ve besine ihtiyaç duyuyordum. Jean-Claude ve Richard'la olan bağlarım sayesinde *ardeur*'den daha karanlık yanlarım vardı. Tehlikeliydiler. Ve öldürücü.

Hiç kıpırdamadan durarak kendi nabzıma ve kalp atışlarıma hükmetmeye çalıştım. Ama gözlerim kapalıyken bile Nathaniel'ın teninin kokusunu alabiliyordum. Tatlı, ılık ve... Çok yakınımdaydı.

Gözlerimi açmadan önce nefesini hissettim.

Öylesine yaklaşmıştı ki tek görebildiğim onun yüzüydü. Sesim yumuşak ve savaştığım ihtiyaçlarım yüzünden boğuktu. "Nathaniel..."

"Lütfen." Bana doğru eğilip ağzını benimkine değdirdi ve iç çekerek fısıldadı. "Lütfen." Dudaklarında yakıcı bir sıcaklık vardı. Sanki öpüşsek alev alacaktık.

Bana bu kadar yaklaşması bir şeyin farkına varmama sebep olmuştu. Ya seksle ya et ve kanla beslenecektim. Bir açlığın diğerine dönüşebileceğini biliyordum. Dudaklarını dudaklarıma değdirdiği şu dakikaya kadar bunlardan birini öyle ya da böyle doyurmam gerekeceğini farketmemiştim. Jean-Claude'un kan tutkusu bende de olmasına rağmen bunu beslemiyordum. Richard'm ete doymak bilmeyen hayvani tarafını barındırıyordum ama onu da beslemiyordum. Onlarca açlığım vardı ama tek beslediğim *ardeur*'dü. Ancak Nathaniel beni öptüğü o an *ardeur*'ü neden kontrol edemediğimi anladım. Çünkü tüm açlıklarım ona yönelmişti. Bedenimdeki et ve kan arzusu. Jean-Claude'la Richard'm bana bıraktıkları miras. Şimdiye dek onların tutkularını taşıdığımı görmezden gelmiştim. Ama gerçeği örtbas edemezdim. *Ardeur* insanların gırtlaklarını parçalamamam için bana bir yol sunuyordu.

Nathaniel beni öptü ve bunu yapmasına izin verdim. Geri çekilip savaşsaydım onu kanlar içinde bırakıp öldüre-

bilirdim. Dudakları tenimi ateş gibi yaksa da daha sıcak bir şeyler istiyordum. Bir yanım kanının ağzımı kaynak bir sıvı gibi yakacağını biliyordu.

Birden gözlerimin önünde bir görüntü belirdi. Öylesine gerçekti ki Nathaniel'ı itip geri çekildim.

Dişlerimi ete geçiriyordum. O etin altında çılgınca atan nabzı hissedebiliyordum. Az önce ormanda koşan bir geyiğin nabzı gibiydi. Tatlı tatlı atan şey uzanabileceğim kadar yakınımdaydı. Sadece parçalayıp koparmaya yarayan dişlerimi etine biraz daha geçirdiğimde kanlar fışkırdı. Geyiğin kanı benimkinden daha sıcaktı. Geyikleri benim için çekici kılan, onların bu sıcaklığıydı. Sıcak kanları beni çağırıyordu. Sürtünerek geçtikleri her bir dal ve yaprağa, bacaklarını okşayan çimlere kokularını bırakıyorlardı. Dişlerim kapanıp eti çekiştirerek yırtarken üzerime ve yapraklara yağmur gibi kan yağıyordu. Önce kanı, sonra eti yutuyor ve hala atan nabza, son hayat belirtisine bakıyordum. Et boğazımdan kayıp giderken bile yaşama tutunmaya çalışıyor gibiydi.

Dizlerimin üzerine çökerek çığlıklar atmaya başladım.

Nathaniel bana dokunmak için uzandığında ellerine vurdum çünkü kendime güvenmiyor, teninin tenime değmesine izin verirsem neler olacağını kestiremiyordum. Ağzımda hala et ve kan vardı. Bunların Richard'm boğazından aşağı indiğini hissedebiliyordum. Nathaniel'a vurmamın sebebi yaşadığım dehşet değil bundan hoşlanmış olmamdı. Beni yıkayan kanla içim pır pır etmişti. Hayvanın verdiği mücadele heyecanımı artırmış, ölümünü daha da tatlılaştırmıştı. Richard'a her dokunduğumda tereddüt

eder, böyle bir yaratık olduğu için üzüntü duyar, kendinden tiksinirdi. Ama az önce paylaştığımız ortak görüntüde pişmanlık yoktu. Hayvanı beslenmiş ve içindeki insan bunu umursamamıştı.

Onunla arama koyduğum tüm koruma kalkanlarımı indirmiş ve o an kafasını kaldırıp bana baktığını, kanlı ağzıyla burnunu görmüştüm. Islak ve kırmızı dudaklarını yalarken bana verdiği tek his mutluluktu. Harika bir deneyim daha yaşamıştı ve bununla kalmayacaktı.

Kendimi ondan ayıramıyordum. Ama dişlerini tekrar geyiğe geçirmesini hissetmek istemiyordum. Bir sonraki ısırıkta kafasının içinde olmamalıydım. Bana yardım etmesi için Jean-Claude'a uzandım ama onda bulduğum da... Kandı.

Ağzı bir boynun üzerine kapanmış, dişlerini kurbanının etine geçirmişti. Bu etin kokusunu tanıyordum. Kollarında tuttuğunun *pomme de sang*'ı Jason olduğunu biliyordum. Bir aşığı bu kadar sıkı tutmazdınız çünkü o size direnmez, öpücüğünüzde ölümü hissetmezdi.

Kanı geyiğinkinden daha tatlıydı. Daha tatlı ve temiz. Geyikten daha çok zevk veriyordu çünkü kurban kollarınızın arasındaydı. Böylesine sıkıca kucaklaşmak beslenmeye heyecan katıyordu. Jason'ın kalp atışlarını göğsünde hissetmek, kalbin bir terslik olduğunu kavrayıp çılgıncasına atması, daha çok kan pompalaması ve o lezzetli sıcaklığın giderek çoğalması...

Kan tadı adeta tüm benliğime yayılmıştı. Burnumdaki tek koku kanın kokusuydu. Boğazımdan geçerken nefes alamıyor, boğuluyordum. Jason'ın kanı beni boğuyor-

du. Dünya kırmızıya dönüşmüştü ve ben kaybolmuştum. Tek görebildiğim kırmızı karanlıkta atan nabızdı. Bir nabız ve kalp atışı beni mutfağa geri getirdi.

İlk duyumsadığım üzerinde yattığım serin fayanslar ve birinin bileğimdeki dokunuşuydu. Gözlerimi açtığımda Nathaniel'ın yanıma diz çöktüğünü gördüm. Eli bileğimdeydi. Avcunun sıcaklığı nabzımdaydı. Sanki kolundaki damarlarda dolaşan kanı hissedebiliyor, kokusunu ve tadını alabiliyordum.

Hafifçe yuvarlanarak cenin pozisyonu aldım ve kafamı kalçasına dayadım. Sıcacıktı. Kalçasını öpünce bacaklarını açtı ve yüzümün onların arasına kaymasına izin verdi. Bacağının iç kısmını yaladığımda ürpererek titredi. Eli bileğime sıkıca yapışmıştı. Sanki kalbinin bedenimde atmasını istercesine. Ama içime girmesini arzuladığı asıl şeyin kalp atışı olmadığını biliyordum.

Gözlerimi şortunun ön tarafına kaydırdığımda sertleştiğini gördüm. Bacağının iç kısmını yalayarak kumaşın kenarına kadar geldim.

Nabzını dudaklarımda tattım ama şimdi hissettiğim elindeki değil bacağının iç kısmmdakiydi. Bileğimi bırakıtı. Artık ona ihtiyacımız yoktu çünkü keşfedecek daha tatlı bir yer bulmuştuk. Teninin altındaki kanın kokusu tıpkı egzotik bir parfüm gibi baş döndürücüydü. Titreyen sıcaklığa ağzımı dayadım ve derisinin hemen altında akan kanı öptüm. Nabzına dilimle dokundum. Tatlı ve temizdi. Aynı anda kanın metalik tadını aldım.

Onu hafifçe ısırdığımda bağırdı. Ellerimi kalçalarına koyup sıkıca tutarak dişlerimi daha da derine geçirdim. Eti

ağzımı doldurdu ve teninde atan nabzın tekrar tadına baktım. Dişlerimi biraz daha geçirsem ağzıma kan dolacağını biliyordum. Kalbi ölmek istercesine boğazımdan aşağı dökülecekti.

Dişlerim nabzında, öylece durup ısırmamak için kendimle savaştım. O sıcak ve telaşlı akışı başlatmamak için. Buna izin veremezdim. Beni Jean-Claude'la Richard'a bağlayan doğaüstü bağlara uzandığımda karşıma et, iç organlar ve bana doğru sürünen vücutlardan oluşan bir görüntü çıktı. Sürü besleniyordu. Bu görüntüyü zihnimden hemen kovaladım çünkü beslenme isteğimi artırıyordu. Richard'ın ağzı kurbanının vücuduna kapanmış, içindeki tatlı şeyleri söküp çıkarıyordu. Nathaniel'ı bir geyik gibi görmeye başlamadan evvel buna bir son vermeliydim.

Jason, Jean-Claude'un yatağında yatıyordu. İpek çarşafa serili vücudu solgundu. Jean-Claude'un kan arzusu dinmişti ama başka açlıkları vardı. Bana beni görebiliyormuşçasına baktı. Gözleri masmaviydi. *Ardeur* kabarmıştı. Bunu hissedebiliyordum. Jason'ın kıpırtısız bedenine bakarken aklından geçenlerin kanla alakası yoktu.

Konuştuğunda sesi içimde yankılandı. "Seni engellemeliyim *ma petite*. Bu gece bir terslik var. Beni yapmak istemediğim şeylere zorlayacaksın. *Ardeur*'ü besle *ma petite*. Başka bir açlık gelip seni sarmalamadan evvel onun ateşini seçmelisin." Sözlerini bitirdiği an yok oldu. Sanki aramızdaki kapı pat diye kapanmıştı. Birden farkettim ki sadece bizim aramızdaki kapıyı değil Richard'la benim aramdakini de kapamıştı. Şimdiye dek rüzgara kapılmış sürükleniyordum ve birden durmuştum.

Artık Nathaniel'ın ağzımdaki nabzıyla yalnızdım. Eti ılıktı ve nabzı teninin içinde canlı bir varlık gibi kıpır kıpırdı. Onu kafesinden çıkarıp serbest bırakmak istiyordum. Nathaniel'ı etten kafesinden salıvermek. Özgürleştirmek.

Isırmamak için çabaladım çünkü kanın tadını aldığım an duramayıp beslenecektim ve Nathaniel bundan canlı kurtulamayabilirdi.

Bir el benimkini yakaladı. Nathaniel'ın üzerinden kafamı kaldırırken bunun kim olduğunu biliyordum. Damian yanımıza diz çöktü. Dokunuşu dizlerimin üzerinde doğrulmama ve biraz olsun düşünmeme yardımcı oldu. Ama *ardeur* yok olmamıştı. Tıpkı kıyıdan çekilen okyanus suları gibi uzaklaşmıştı, o kadar. Fakat geri geleceğinden emindim. Başka bir dalga bizi bekliyordu ve bu seferki yıkıcı olacaktı. Dolayısıyla bir plan yapmamız şarttı.

"Bir terslik var," dedim titrek bir sesle. Damian'ın eline sanki son dayanağım oymuşçasına sıkıca yapışmıştım.

"*Ardeur*'ün uyandığını hissettim. Önce harika deyip üzerinde durmadım. Ama sonra değişti."

"Bence muhteşemdi," dedi Nathaniel. Sesi uzaklardan geliyordu. Sanki az önce yaptığımız, ön sevişmeden ibaretmişçesine kaygısızdı.

"Bir değişiklik hissettin mi?" diye sordum.

"Evet."

"Korkmadın mı?"

"Hayır," dedi. "Bana zarar vermeyeceğini biliyordum."

"Birimizin bu kadar emin olmasına sevindim."

Biraz evvel yarı baygın yattığı yerden kalkıp dizlerinin üzerinde doğruldu. "Kendine güvenmelisin. Hislerine

de. Savaşmaya çalıştığında her şey değişti. Artık savaşma." Bana doğru eğildi. "Bırak seni besleyeyim."

Kafamı iki yana sallayarak Damian'ın eline asıldım. Ama dalganın kıyıya yaklaştığını hissedebiliyordum. Giderek kabarıp büyüyecek ve sahilde ne var ne yoksa silip süpürecekti.

"Jean-Claude sana *ardeur*'ü beslemeni söylediyse bunu yapmalısın," dedi Damian. "Çünkü sende kan tutkusu hissetmeye başladım." Sesi çok ciddi, hatta üzgündü. "Bunun seni ne hale getireceğini bilmek istemezsin Anita."

"Bu gecenin ne özelliği var? Neden böyleyim?" Tıpkı bir çocuk gibiydim. Yatağının altındaki canavarın neden giderek korkunçlaştığını öğrenmeye çalışan meraklı bir çocuk gibi.

"Bilmiyorum. Ama bana dokunduğunda hissettim. Bu ilk kez oluyor. Belki henüz açığa çıkmadı ama tüm benliğimle duyumsayabiliyorum. Halbuki önceleri bana dokunduğunda tamamen kaybolurdu." Dudaklarını öne uzatarak boşluğa üfledi. "Tıpkı bir mum gibi sönerdi." Sonra elime uzandı. Dudaklarını eklem yerlerimin üzerine koyacağını biliyordum. *Ardeur*'ün bir özelliği de insanların kalplerinin içine bakabilmenizdir. Onları adeta kitap gibi okuyabilirsiniz. Dudakları tenime değdiğinde Damian'ın ne hissettiğini biliyordum. Tatmin, arzu ve giderek kaybolan bir hüzün. Beni istiyordu. Teninin açlığını bastırmaya ihtiyacı vardı. Orgazmı değil daha çok sıkıca tutulmayı, çıplaklığını başka birinin üzerine bastırmayı arzuluyordu. Yalnızlığını hissettim. Sadece bir gece için bile olsa karanlıkta tek başına kalmak istemeyişini. Bodrumdaki tabut için ne dü-

şündüğünü duyar gibi oldum. Orası onun odası değildi, her şafakta ölmeye gittiği yerdi. Yalnız ölecek ve yalnız dirilecekti. Beslendiği kadınları gördüm. Bir kitabın sayfalarıymışçasına gözümün önünden geçtiler. Bir sarışın. Bir esmer. Birinin boynunda dövme vardı. Beyaz ve koyu tenliler. Biri mavi saçlıydı. Onlarca boyun ve bilek, hevesli gözler, birbirine kenetlenen eller ve her gece Danse Macabre'de bunu bir şovmuşçasına sergilemesi. Damian herkesin içinde beslenmek zorundaydı. Bu bile özel değildi. Sadece ölmemek için yemek yiyordu, bir anlamı olduğu ya da bundan zevk aldığı için değil.

Benliğinin ortasında koca bir boşluk vardı.

Onun efendisi olmalıydım. Onunla ilgilenmeliydim. Ama doğaüstü bağlarla bağlı olduğum diğer erkekler yüzünden Damian'ın hayatının nasıl boktan olduğunu farkedememiştim bile.

"Üzgünüm Damian. Ben..." Ne söyleyecektim bilmiyorum ama parmakları dudaklarıma dokunduğunda düşünme yetimi kaybettim. Elleri hiç olmadığı kadar sıcak, dokunuşu ilk kez böylesine etkiliydi.

Gözleri kocaman açıldı. Sanırım benim kadar şaşkındı. Yoksa tenine o ateşi veren benim dudaklarım mıydı? Birden şişip istekli ve duyarlı bir hale mi gelmişlerdi?

Dudaklarımı kıpırdattım. Belli belirsiz bir hareketti ama şimdi parmaklarının lezzetini daha iyi alıyordum. Buna bir öpücük denemezdi. Sanki temas ettiğim eli değil vücudunun en mahrem yerleriydi. Dokunuşu sert, kokusu ve tadı bedeninin farklı bölgelerine aitmiş gibiydi. Bir av köpeği misali bulmak istediğimin izini sürüyordum.

Nefesini yavaş yavaş bıraktı ve yüzüne baktığımda kendini kaybettiğini gördüm. Sanki tadına bakabilirmişim gibi. Gözleri zümrüt yeşili ateşler saçıyordu ve ağzımdan fışkıran tutku, parmaklarından eline, koluna, göğsüne, kalçalarına ve vücudunun merkezine yayılıyordu. Onun kanla dolduğunu hissedebiliyordum. Sanki dudaklarım kasıklarındaydı. Tadını alabiliyor ve bedenini duyumsayabiliyordum. Dudaklarımı aralayarak parmaklarının uçlarını ağzıma aldığımda kafasını arkaya atıp yeşil gözlerini içine çevirdi. Kızıl renkli kirpikleri bir kuşun kanadı gibi çırpınıyordu. Soluğunu bırakırken dudaklarından tek bir kelime döküldü. "Efendi."

Haklı olduğunu biliyordum. Çünkü o an böyle bir öpücüğün diğer tarafında olmanın ne demek olduğunu hatırlamıştım. Jean-Claude vücudumu öylesine tutuştururdu ki öpücüğünü bedenimde gezinen bir el gibi duyumsardım. Sanki tüm sinir uçlarıma dokunabilir, başka kimsenin ulaşamadığı yerleri okşardı. İlk kez Jean-Claude'un yerine geçmiş, onun yıllardır ne hissettiğini öğrenme fırsatı bulmuştum. Bedenimin en mahrem bölgelerinin tadına bakmıştı. Hem de onları görmeden evvel. Şimdi onun hissettiklerini hissediyordum ve kelimenin tam anlamıyla fevkaladeydi.

Nathaniel elime dokundu. Onu tamamen unutmuştum. Hatta sadece onu değil Damian'dan başka her şeyi. Sonra Nathaniel bana dokundu ve tüm vücudunu avcumda hissettim. Sanki nabzımla onun bedeni arasında bir köprü kurulmuştu. Kor gibi bir tutkudan ve güçten oluşan bir köprü.

O gücün ağzımdan ve elimden fışkırdığını duyumsadım. İkisine doğru akıyordu. Bu benim gücümdü. Hem Jean-Claude'un bana bıraktığı izlerin hem de Damian'ın vücudunda soğuk bir alev gibi yanan nekromansinin gücü. Fakat bu, Nathaniel'da değişime uğramış, ılık ve canlı bir şeye dönüşmüştü. Göz açıp kapayıncaya kadar ateş bedenimi sardı ama artık seks arzusuyla yanıp tutuşmuyor, resmen acı çekiyordum. Buzla ateş arasında sıkışıp kalmıştım. Her yanımı yakacak kadar yoğun bir soğuk ile kızgın alevler. Sanki kanımın yarısı buz kestiği için akmıyordu ve ben ölüyordum. Diğer yarısıysa altın gibi erimişti ve onu tutamıyordum. Çığlık attığımda onlar da attı. Kendi çığlığım değil de onlarınki beni acımdan biraz olsun uzaklaştırdı.

Körleşip ağrıyan yanımın kontrolümü ele geçirmesine izin verirsem hepimiz ölecektik ve bu kabul edilemezdi. Bir yolunu bulmazsam üçümüz de mahvolacaktık. Ama anlam veremediğim bir şeyi nasıl kontrol edebilirdim ki? Görmediğim, dokunmadığım bir şeye nasıl hükmedebilirdim? O dakika ikisine de dokunmadığımı farkettim. Acıdan kasılıp geri çekilmiştim. Tenim yapayalnızdı ama aramızdaki bağ hala orada duruyordu. Birimiz ya da hepimiz kendimizi kurtarmaya çalışmıştık ama bu büyü kolayca başa çıkabileceğimiz cinsten değildi. Tek başıma dursam da onları hissedebiliyordum. Göğüslerinde atan kalplerini duyumsuyor, elimi uzatsam onları yerinden söküp alabileceğimi biliyordum. Sanki etleri sıvıya dönüşmüştü. Bu görüntü öylesine gerçekti ki gözlerimi kocaman açarak acımla amansız bir savaşa giriştim.

Nathaniel yarı sürünerek bana uzanmaya çalıştı. Gözleri kapalıydı ve yüz hatları acıyla çarpılmıştı. Damian dizlerinin üzerindeydi ve suratında bomboş bir ifade vardı. Öyle ki acısını hissetmesem kanının buz kestiğini asla tahmin edemezdim.

Nathaniel'ın eli benimkine dokundu. Çok tuhaftı ama yanma hissi kaybolmaya başlamıştı. Elini tuttum. Artık canım acımıyordu. Sıcaklık geçmemişti ama bu seferki bir yaz günü, güneşin bizi ısıtması gibiydi.

Bedenimin diğer yarısı hala buz gibiydi. Damian'ın elini tutunca bu da tamamen geçti. Büyünün etkisi bitmişti. Mezarın soğukluğuyla hayatın ısısını hissetmiş ve her zamanki gibi yaşamla ölüm arasında bir yerde kalmıştım.

Ölümü hatırladım. Annemin parfümünün -Hypnotique- ve pudralı teninin kokusuyla rujunun tadını. Bana veda ederken verdiği öpücüğü. Ufacık ellerimin altındaki tahtanın, annemin tabutunun pürüzsüz yüzeyini. Karanfillerin kokusunu. Araba koltuğundaki kan lekeleriyle ön camdaki çatlakları. Elimi kurumuş kanların üzerine koymuştum ve sonra kabuslar başlamıştı. Kabuslarda kan daima ıslaktı, araba kapkaranlıktı ve annemin çığlıklarını duyabiliyordum. Oysa ben onu gördüğümde kanlar çoktan kurumuştu. Bana hoşçakal diyemeden ölmüş ve ben çığlıklarını asla duymamıştım. Ölümü öylesine ani olmuştu ki muhtemelen bağırmaya fırsat bulamamıştı.

Yattığım kanepenin ne kadar sert ve küf kokulu olduğunu hatırladım. Çünkü annem gittiğinden beri kimse temizlik yapmıyordu. O an bunun benim hatıram olmadığını anladım. Zira annemin ölümünün ardından babamın

Alman annesi bize taşınıp bütün evi gıcır gıcır parlatmıştı. Ama ben hala hiç tanımadığım bir odadaki o küf kokulu kanepedeydim. İçerideki tek ışık televizyon ekranından geliyordu. İriyarı bir adam bir çocuğu kemerle dövüyordu. Sürekli aynı cümleyi tekrarlıyordu. "Bağırsana lanet olası piç. Hadi bağır!"

Oğlanın sırtından kanlar fışkırınca canhıraş bir çığlık attım. Onun için bağırdım çünkü Nicholas asla bağırmazdı. Onun için bağırdım ve dayak sona erdi.

Nicholas'ı hatırladım. Sırtım ona dönüktü ve arkadan bana sarılmış, saçlarımı okşuyordu. "Bana bir şey olursa kaçacağına söz ver."

"Nicholas..."

"Söz ver Nathaniel. Söz ver."

"Söz Nicky."

Uyudum çünkü tek kaçış yolum buydu. Hem Nicholas bana göz kulak olduğu sürece o adam bana asla kötülük edemezdi. Nicholas buna izin vermezdi.

Sonra görüntüler bir ayna gibi kırıldı. Adamın dev gibi silueti korkunçtu. İlk yumrukta halıya düştüm. Halı benim kanımla lekelenmişti. Nicholas kapıda belirdi. Elinde beyzbol sopası vardı. Sopayı var gücüyle adama vurdu. Televizyon ekranına kanlar sıçradı. Nicholas bağırıyordu. "Kaç Nathaniel, durma kaç!" Koşmaya başladım. Zincirli bir köpek hırlayarak öne atıldı. Koştum, koştum. Bir derenin kenarında oturduğumda çılgınca öksürüp kan tükürüyordum. Sonra karanlık bastırdı.

Savaşı hatırladım. Kılıç ve kalkanları, karmaşayı. Ne yaparsam yapayım tek görebildiğim karmaşaydı. Bir adamın

boğazı kesilirken parlak kırmızı kanı her yana fışkırdı. Bıçağımın sapını öylesine sıkıca kavramıştım ki parmaklarım uyuşmuştu. Kalkanlarımız çarpışınca dar taş basamaklara savruldum. Ama içimi vahşi bir zevk dalgası sarmıştı. Savaşmak için yaşıyordum. Diğer her şey vakit kaybıydı. Çevremde beliren tanıdık yüzlere baktım. Hepsi de benim gibi mavi ya da yeşil gözlü, sarışın yahut kızıl saçlıydı. Geminin gri dalgaların arasında süzüldüğünü hissettim. Issız bir kıyıdaki karanlık şatoyu gördüm. Orada büyük bir çatışma olmuştu. Bunu biliyordum. Ama tek hatıram bu değildi. Önümde karanlık bir kuleye çıkan, helezon şeklinde, dar basamaklar belirdi. Meşalelerin ışığı üzerlerinde dans ediyordu. Bir gölge gördük ve ondan kaçmaya başladık. Çünkü beraberinde dehşeti getirdiğini biliyorduk. Kapı gıcırdayarak açılınca olduğumuz yerde kalakaldık. Öylesine korkuyorduk ki göğsümüz nefes bile almamızı engelleyecek şekilde acımaya başlamıştı. Çoğu, korkudan silahlarını düşürerek aklını oynattı.

Sonra yıldızların ışığı bir gölgeyi aydınlattı. Bu bir kadındı. Cildi kemik kadar beyaz, dudakları kan kadar kırmızıydı ve saçları altından yapılmış örümcek ağlarını andırıyordu. Korkunç olduğu kadar güzeldi ama onun güzelliği erkekleri güldürmekten çok ağlatacak türdendi.

Fakat gülümsediğinde, o kıpkırmızı dudaklar hafifçe aralanıp yukarı doğru kıvrıldığında, hiçbir ölümlü kendini tutamadı. Küçük, beyaz ellerinin dokunuşu kafa karıştırıcıydı. Ve gözleri, sanki küller yanabilirmişçesine, gri alevleri andırıyordu. Sonra başka bir hayal belirdi. Damian bir yatakta yatıyordu ve o korkunç güzellik üzerindeydi. Vü-

cudu zevkten kasılmıştı ve kadının içine patlamaya hazırdı. Ama kadın bu durumu değiştirdi. Sanki kalçalarını oynatır gibi kolayca yapmıştı bunu ve az önce zevk verdiği Damian şimdi korkudan çıldırmak üzereydi. Kadın onunla oynuyordu. Bir zevk veriyordu bir korku ve bu böylece devam ediyordu. Nihayet Damian ölmek için yalvardı. Kadın yalnızca böyle yalvardığında zevkini tamamlamasına izin veriyordu. Yalnızca yalvardığında.

Bir ses hatıraları böldü. "Anita! Anita!"

Gözlerimi kırpıştırdım. Hala Nathaniel'la Damian'ın yanında diz çöküyordum. Adımı seslenen Damian'dı. "Yeter," dedi.

Nathaniel ağlıyor, kafasını sallıyordu. "Lütfen, Anita, bu kadarı yeter."

"Kötü hatıralara döndüğünüz için beni mi suçluyorsunuz? Neden?"

"Çünkü sen efendisin," dedi Damian.

"Yani hayatımızın en kötü dakikalarını tekrar yaşamamız benim hatam?" Elini hala sımsıkı tutuyordum. Bunun erotik bir tarafı kalmamıştı. Onlara dokunmamın tek sebebi güç almak ve güven duymaktı.

"Sen efendisin," diye yineledi Damian.

"Belki de bitmiştir," diye mırıldandım. Ama yüzüme tıpkı Jean-Claude gibi baktı. "Ne demek istiyorsun?" dedim huzursuz olarak.

"Hala hissedebiliyorum," dedi Nathaniel. Sesi dehşetle çatallaşmıştı.

"Eğer tartışmayı bırakıp dikkatini olanlara verirsen sen de hissedersin," dedi Damian bana.

Laf yetiştirmekten vazgeçip çenemi kapadım ama sessizlik bile yetmişti. Bir güç kafamın içindeki kapıyı zorluyordu ve daha fazla dayanabileceğimi sanmıyordum.

"İyi ama biraz rahatladık. Bunu nasıl başardın?"

"Bir efendi vampir olmasam da en az bin yaşındayım. Bunca yıldır bazı taktikler geliştirdim tabii."

"Pekala Bay Zeki Vampir. Şimdi bize neler olduğunu anlat bakalım."

Elimi sıktı ve gözlerine baktığımda bunu yüksek sesle dile getirmek istemediğini anladım. Artık duygularını okuyamıyordum.

"Bize siper oluyorsun, değil mi?" diye üsteledim.

Kafasını salladı. "Ama fazla dayanamam."

"Neler oluyor? Neden hatıralarımızı paylaşıyoruz?"

"Bu bir işaret."

Kaşlarımı çattım. "Ne?" Böyle sorduysam da doğaüstü bağlardan bahsettiğini biliyordum. Tıpkı Jean-Claude ve Richard'la olan bağlarım gibiydi. Onlarla triumvirlik -üçlü güç- oluşturmuştum.

"Sayısını bilmiyorum ama birinci ya da ikinci değil, belki üçüncüdür. Benim insan ya da hayvan bir hizmetkarım olmadı. Üçlü bir triumvirliğim de yok. Dolayısıyla bunu bana sen açıkla."

"Bize," diye düzeltti Nathaniel nefes nefese.

Dehşetle irileşen menekşe gözlerine baktım. Problemimizi benim çözmemi bekliyordu. Ama bunu nasıl yapacağım konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Nasıl başladığını bile anlamamışken bitirmem imkansızdı. Kafamı çevirdim çünkü Nathaniel'ın bana olan güvenini yansıtan gözleri-

ne daha fazla bakabileceğimi sanmıyordum. Üçüncü işareti düşündüm. Daha önce de hatıraları paylaştığım olmuştu ama hiçbiri korkunç değildi. Jean-Claude'un parfümlü bileklerden beslendiğini, değişik kadınlarla iç çamaşırlarını çıkarmadan seks yaptığını görmüştüm. Richard ormanda kurt formuna giriyor ve beni kokular dünyasında bir yolculuğa çıkarıyordu. Hepsi güvenli ve hoştu. Ama onlara benden nasıl hatıralar çaldıklarını sormak aklıma gelmemişti. Belki de bunu öğrenmek istememiştim.

"Sanırım üçüncü işaret. Gerçi sorumluluk Jean-Claude'dayken gayet duyusal ve oldukça güzeldi. Ama az öncekiler..."

"Hatıralar başlamadan evvel ne düşünüyordun?" diye sordu Damian.

"Ölümü," dedim. "Ama nedenini bilmiyorum."

"Öyleyse hemen başka bir şey düşün." Sesinde belli belirsiz bir panik vardı ve nedenini tahmin edebiliyordum. Zihnimdeki kapının aralandığını hissettim. Tamamen açıldığında bir planımız olmalıydı.

"Kimseyi işaretlemeye çalışmıyordum," dedim.

"Nasıl durduracağını biliyor musun?"

"Hayır."

"Öyleyse daha iyi bir şey düşün."

"Aklına güzel anılar getir," diye araya girdi Nathaniel.

Ona dik dik baktım. "Neye benziyorum? Peter Pan'e falan mı?"

"Ne?" diye sordu Damian.

"Evet, yani hayır, yine de dene," dedi Nathaniel. "Uçabildiğini hayal et. Nicholas öldükten sonra... Kendimi

kurtardım. Ama bunu tekrar yaşamak istemiyorum. Lütfen Anita."

"Sizden biri arada aklına güzel şeyler getirse olmaz mı?" dedim.

"Hayır, işe yaramaz. Çünkü efendi sensin," diye atıldı Damian. "Buna senin zihnin, tutkuların ve tavrın yön verecek. Tanrı aşkına, başına gelen berbat olayları hatırlamaktan vazgeç. Çünkü en kötü kabusumu tekrar görmek istemiyorum. Nathaniel haklı. Olumlu düşün."

"Hadi," dedi Nathaniel elimi avuçlarının arasına alarak. "Lütfen."

"Tamam, sayenizde baştan aşağı peri tozuna bulandım."

"Peri tozu mu?" dedi Damian kafasını sallayarak. "Neden bahsettiğini bilmiyorum ama en mutlu anlarından birini hatırlamaya çalış."

Mutlu olmaya çalıştım. Aklıma köpeğim Jenny gelmişti. Öldüğünde on dört yaşındaydım ve onu gömmemizin ardından bir hafta geçmişti ki mezarından çıkıp yatağıma geldi. Onun üzerimdeki ağırlığını ve toprak kokusunu dün gibi anımsıyordum.

"Hayır!" diye bağırdı Damian. Gözlerinde çılgın bir bakış belirmişti. "Hayır! Hikayemin sonunu görmek istemiyorum. Buna dayanamam!" Beni kollarımdan yakalayıp sarsmaya başladı. Nathaniel bana iyice sokularak belime sarılmıştı. "Hiç iyi hatıran yok mu senin?"

Bir şey düşünmeni ya da düşünmemeni söyledikleri oyunlardan birinde gibiydim. Aklıma iyi anıları getirecektim ama asıl sorun hayatımdaki tüm iyiliklerin bir bir kaybolmuş olmasıydı. Annem harikaydı ama ölmüştü. Kö-

peğimi çok sevmiştim ama o da ölmüştü. Richard'a aşık olmuştum ve beni terketmişti. Üniversitedeki sevgilim de öyle. Micah'nın hissettirdiklerini hatırlamaya çalıştığımdaysa aklıma sadece onun da beni terkedeceği geliyordu. Nathaniel bana daha sıkı sarılarak yüzünü sırtıma gömdü. "Lütfen Anita, hadi, iyi bir şeyler düşün. Benim için yap."

Koluna dokunarak vanilya kokusunu düşündüm. Micah bize hikaye okurken yüzünde beliren mutlu ifadeyi. Hala Micah'nın yakışıklı prensten büyük ve kötü kurda -likantroplara karşı bir garezim olmadığını biliyorsunuz ama beni terkedeceğinden emindim- dönüşeceğine inanıyordum. Nathaniel'ınsa sonsuza dek yanımda kalacağından korkuyordum ama bu endişemi bir kenara bırakmaya çalıştım. Onun dokunuşuna odaklandım. Sanki olumlu düşüncelerimi hissetmişçesine gevşedi. Kolları hala belimdeydi. Yüzünü omzuma dayadığında tatlı kokusunu içime çektim. Tüm benliğimi derin bir mutluluk kapladı. Nathaniel beni göklere çıkarmıştı.

Yanağına bir öpücük kondurup ağırlığını sırtıma verdi ve yüzünü boynuma sürttü.

Damian hala kollarımı tutuyordu ama parmaklarını gevşetmişti. İkimize baktı. "Sanırım kendine mutlu bir düşünce buldun?"

Nathaniel'ın vanilya kokusunu bir kez daha içime çekerek Damian'a döndüm. "Evet." Sesim Nathaniel'ın dokunuşunun verdiği hisle kısılmıştı. *Nasıl da rahatlatıcı*, diye düşündüm. Tıpkı bir oyuncak ayı ya da penguen gibiydi. Ama bunun gerçeğin sadece bir kısmı olduğunu biliyordum. Zira oyuncak penguenim Sigmund hiç boynumu öp-

memişti. Zaten Sigmund'un iyi taraflarından biri de benden hiçbir talepte bulunmamasıydı.

Zihnimdeki kapı güneşin altında bırakılan bir buz parçası gibi eriyordu. Birden paniklediysem de eriyen kapının ardına götürmek istediğim his bu değildi. Damian'ı bize doğru çekip "Öp beni," dedim.

Dudakları benimkilere değdiği an kapı kayboldu. Hatıralar yerini *ardeur*'e bırakmıştı. İlk kez ona kollarımı açtım ve sevgi dolu isimler taktım. *Gel beni al,* yerine *Gel bizi al,* dedim.

13

Daha önce *ardeur*'ü hiç böyle kabullenip memnuniyetle karşılamamıştım. Beni boğar ve ele geçirirdi, ben de ona boyun eğerdim. Ama bu gece hariç her seferinde sonuna dek savaşmış, asla en baştan sancağımı indirip teslim olmamıştım. Halbuki Jean-Claude onunla çatışmayı bıraktığım takdirde bu kadar kötü hissetmeyeceğimi söylemişti. Güçle arkadaş olmalıydım. Ona dik dik baktığımda konuyu değiştirmişti ama haklıydı. O muhtemelen bunu gayet baştan çıkarıcı buluyordu. Bense *ardeur*'ü bir nimet değil lanet olarak görüyordum.

Smokin ceketime veda etmeye itirazım yoktu. Damian'ın yeşil paltosunun çıkmasını da sorun etmemiştim. Üst kısmı tamamen çıplak kalmış, kaslı göğsü tüm beyazlığıyla gözler önüne serilmişti. Asıl sorun Nathaniel ve onunla ü-

gili kafa karışıklığımdı. Ellerimi teninin inanılmaz yumuşaklığında dolaştırdım ama menekşe gözlerindeki bakışı gördüğüm anda yine irkildim. Nathaniel'ı gerektiği şekilde sevmiyordum. Ama o benimle ilgili hislerini gizleme gereği bile görmüyordu. Yaptığım yanlıştı. Bunu ondan alamazdım. Eğer bana aşıksa ve ben aşık ona değilsem, onunla sevişemezdim.

Kafamı sallayarak ellerimi çektim. Bu hareketimle Damian'm hevesli elleri yavaşladı. "Kahretsin," diye fısıldayıp yüzünü kafamın tepesine dayadı.

Nathaniel'ın aşkla parlayan gözleri kararmış. Yüzümü avuçlarının arasına alarak "Benden kaçma," dedi.

"Buna mecburum."

"Ya seks ya kan," dedi Damian. "Anita, bunu göremiyor musun?"

Bir şey hissediyordum. Sanki bu defa kalkanları devreye sokan bendim. Ama diğer tarafta hala büyük ve korkutucu bir güç vardı. İstemeden de olsa benim başlattığım bir şeydi. Aç bir şey. Neyle besleneceği umrumda değildi ama beslenecekti, eninde sonunda istediğini alacaktı.

Damian'ın elleri hala omuzlarımdaydı ama vücudunu benden uzaklaştırdığı için tek temasımız buydu. "Anita, lütfen..."

Dönüp Damian'ın yüzüne bakabilmek için Nathaniel'ın ellerinden kurtuldum. "Bu doğru değil Damian."

"Seksin kendisi mi, yoksa yaptığın kişi mi?"

Ona cevap vermek için derin bir nefes alıp ağzımı açmıştım ki Nathaniel'ın elleri tekrar yüzüme kapandı ve ona bakmamı sağladı. Birden ellerindeki gücün farkına

vardım. İstese suratımı parçalayabilirdi. Öylesine uysal biriydi ki ne kadar tehlikeli olabileceği daha önce hiç aklıma gelmemişti.

Tam *Bırak beni Nathaniel,* diyeceğim sırada beni öptü. Benimkinin üzerine kapanan dudakları kelimeleri boğazıma tıkayıp zihnimi adeta dondurdu. Tek düşüncem teninin kadifemsi dokunuşuydu. Sonra içindeki duvarları yıkıp dilini ağzımın derinliklerine itti. Onun kendine böylesine güvenmesi kalkanlarımın tek tek devre dışı kalmasına sebep olmuştu. Kimse onunla savaşmadığı için *ardeur* tekrar gün yüzüne çıktı. Bunu Nathaniel'ın dudakları, elleri ve ihtiyaçları yapmıştı.

Kumaşlar yırtılıp düğmeler yağmur gibi üzerimize yağmaya başladı. Her yerde eller vardı. Giysilerim paramparça olurken bir o yana bir bu yana savruluyor, ben de onların kıyafetlerini yırtıyordum. Sanki bedenimin her bir santimetrekaresi onlara duyduğum şiddetli arzuyla sızlıyordu. Çıplaklıklarını bir an evvel üzerimde hissetmeliydim. Sanki tenim ezelden beri açtı.

Kimin açlığını hissettiğimi biliyordum. Damian'ın tek özlediği seks değildi. Vücudun seksle karıştırılması mümkün olan ve belki onunla sonuçlanacak gereksinimleri vardır ve Damian'ın hasretiyle yanıp tutuştuğu bunlardı.

Pantolonumun kalan parçası ayak bileğime dolanmıştı. Yeleğimin önü tamamen açıktı ve gömleğim lime lime olmuştu. Damian arkamdan uzanıp külotumu yırtarak çıkarınca belimden aşağısı çırılçıplak kaldı. Dönüp ona bakmak istediysem de Nathaniel tam önümdeydi ve kafamı bir türlü çeviremiyordum. Onun şortu da paramparçaydı. Sa-

nırım bunu ben yapmıştım. Dizlerinin üzerinde ve çıplaktı. Halbuki daha önceleri benim yanımdayken tamamen çıplak kalmasına izin vermemiştim. Onunla son aşamaya gelemememizin sebeplerinden biri de buydu. Bu ana kadar asla kontrolümü kaybetmemiştim. Giyinik kal ve kötü bir şey olmasın.

Şimdi önümde duruyordu ve tek yapabildiğim öylece vücuduna bakmaktı. Yüzü, o muhteşem gözleri, ağzı, boynu, geniş ve sert omuzları, kaldırdığı ağırlıklar sayesinde biçimlenen göğsü, karnındaki kaslar, göbek deliği, kusursuz kalçaları ve vücudunun en mahrem bölgesi sere serpe gözlerimin önündeydi. Daha önce onu sadece bir kere çıplak görmüştüm. Ama bu kadar geniş ve büyük olduğunu hatırlamıyordum. Öylesine sertti ki sanki tek bir dokunuşumla bunca zamandır gideremediği ihtiyaçlarını üzerime boşaltacaktı.

Ona uzandığım sırada Damian'ın sertleşmiş organını sırtımda hissettim. Bu hareket daha da öne eğilmeme sebep oldu. Sanki kendimi ona sunuyordum. Birden irkildim. Damian'ı daha önce hiç çıplak görmemiştim ve şimdi çıplaklığını vücuduma bastıracak ve içime girecekti. Bir terslik vardı. Önce onu görmeliydim, öyle değil mi? Bunda bir mantık aramayın. Zaten onu çoktan yitirmiştim. Fakat kontrolümü yeniden kazanıp kafamı çevirdim ve ona baktım.

Kan kırmızısı saçları omuzlarına dökülerek vücudunun inanılmaz beyazlığını çerçevelemişti. Göğsüyle omuzları Nathaniel'inkilerden daha dardı ve pürüzsüz karnı insanda onu yalama isteği uyandırıyordu. Fildişi ve inciden ya-

pılmış gibiydi ve yüzeye yakın akan kanı tüm vücudunun pembemsi bir ışıltıyla parlamasına sebep olmuştu. Adeta bir deniz kabuğunun içi gibi sedefliydi. O anda çıplak gördüğüm vampirlerin hepsinden daha solgun olduğunu farkettim. Damian bir hayaleti andırıyordu. Sanki gerçek değildi.

Nathaniel'ın yüzü benimkine dokunduğunda dikkatimi tekrar ona verdim. Yüzü neredeyse yere değecek şekilde eğilmişti. Yanağını benimkine dayayarak "Lütfen, lütfen, lütfen," diye fısıldadı ve her lütfen deyişinde beni öptü. Öpücükleri ve sesi yüzümü okşuyordu. İkimiz de dizlerimizin üzerinde doğrulduk. Gözlerine, dudaklarına ve sesine öylesine odaklanmıştım ki çıplak bedenini benimkine bastırdığında hafifçe irkildim. Sert organını karnımda hissediyordum. İnanılmayacak kadar ılık, hatta neredeyse sıcaktı. Beni sertçe kendine çektiğinde içime girmemek için zor durduğunu biliyordum. Bedenimi açıp derinliklerine girmeyi arzuluyordu. O anda Nathaniel'ın ihtiyacını hissettiğimi anladım. Onun böylesine arzuladığı aynı zamanda benim isteğimdi. İsteğim ve bunu sürekli inkar edişim bizi bu noktaya getirmişti. Arkamdaki Damian da bana ihtiyaç duyuyordu. Nathaniel'la ikimiz onun insan tenine duyduğu açlığın içinde boğuluyorduk. Öylesine yalnızdı ki. Ve bunun altında Damian'ın korkuları vardı. Başladığımız şeyi bitiremeyeceğimizden, tekrar tabutuna döneceğinden korkuyordu. Şehvetinin altında dehşeti gizliydi. Yine aynı şatoya gittim. Denize bakan bir odadaydım. Pencerelerde gümüş rengi parmaklıklar vardı. Kıyıya vuran köpüklü dalgaların sesi, yazılarla dolu duvarlarda yankıla-

nıyordu. Kadın onu şatonun en güzel odalarından birine hapsetmişti. Çünkü insanları en çok neyin inciteceğini biliyordu. Bu ona verilmiş bir yetenekti.

Biri beni sertçe öptü ve ağzımı zorla açarak dilini içeri soktu. Dalgaların sesiyle inleyen o yapayalnız odadan bugüne döndüm.

Nathaniel sertçe fısıldadı. "Mutlu şeyler düşün Anita." Sonra dilini, dudaklarını, hatta dişlerini hissettim. Öpüşmüyor, adeta beni yiyordu. Boğazımdan zevk dolu bir inilti yükseldi.

Ellerim vücudundaydı. Omuzlarını, sırtını ve ipeksi kalçalarının kıvrımlarını okşuyordum. Sırtı avuçlarımı dolduruyordu. Ön tarafı deriyle kaplı bir ateş gibi yanmaya başladı.

Damian'ın elleri her nasılsa o ilk hezeyanda çıkmayan sutyenimin arkasmdaydı. Kopçasını açınca sutyenim Nathaniel'ın göğsüne düştü. Damian göğüslerimden birini avuçlarken Nathaniel da diğerini okşuyordu. Damian'ın dokunuşu çok hoştu ama Nathaniel tırnaklarını etime geçirerek canımı yakmaya başlamıştı. Dudaklarını benimkilerden çektiğinde haykırdım.

Damian zevkten mi, acıdan mı çığlık attığımı anlamak istercesine duraksadı. Kadınların bağırmasından hoşlanmazdı. O sırada yine anılarına döndük. Kalenin mahzeninde bir odadaydık. Meşaleler, karanlık ve kadınlar. Korkutucu Güzellik, kendisinden daha güzel olduğunu düşündüğü bütün hemcinslerini oraya kapamıştı. Onunkinden daha sarı saçlara, daha mavi gözlere, daha büyük göğüslere tahammülü yoktu. Bunlara sahip olmak günahtı ve gü-

nahlar cezalandırılacaktı. Karmakarışık görüntüler belirdi. Sapsarı saç yığınları, kocaman açılmış mavi gözler ve onları yerinden çıkaran mızrak. Solgun bir göğüs ve kılıç...

Nathaniel "Hayıııır!" diye bağırarak Damian'ın kızıl saçlarına asıldı. Kafasını öylesine sertçe çekmişti ki Damian üzerime abandı ve sırtıma değen organının sertliğiyle kasıldım. "Mutlu düşünceler, Damian, sadece mutlu düşünceler."

"Benim mutlu bir hatıram yok ki," dedi Damian ve yine o karanlık odalara gittik. Burnuma yanık et kokusu çarptı.

Bu sefer ben bağırdım. "Yeter Damian, kabuslarını kendine sakla!" O koku *ardeur*'ü bastırmıştı ve ikisinin vücudu arasındayken bile mantıklı düşünmeye başlamıştım.

"Ona seni becermesini söyle," dedi Nathaniel.

Boş boş baktım. "Ne?"

"Emredersen kafası karışmaz."

İki çıplak erkeğin arasında çırılçıplak dikilirken öfkelenmek aptalca olabilirdi ama buna engel olamamıştım. "Belki asıl kafası karışık olan benimdir."

"Her zamanki gibi," dedi ve sözlerindeki alaycılığı gizlemek için gülümsedi.

Sonra Damian'ın bir fısıltıyı andıran hüzünlü sesini duydum. "Bunu yapmak istemiyor. Ona *ardeur*'ü durdurmasında yardımcı olmamı istiyor, beslenmesinde değil. Hislerini okuyabiliyorum ve arzusunu yerine getirmeliyim."

"Anita, lütfen. Hadi, söyle ona," diye yalvardı Nathaniel çaresizce.

Ama Damian haklıydı. O, şehvet dolu bir çılgınlık anında sığınabileceğim tek limandı. *Ardeur*'ü hissetmeme-

mi sağlayabiliyordu. Bu benim için diğer bütün özelliklerinden ve bedeniyle sunabileceklerinden daha değerliydi. Ben efendisi olduğuma göre arzumu yerine getirmeliydi. Mezarın soğukluğu aramızda bir duvar ördü ve bu kez korkmadım. Hatta rahatlayıp gevşedim.

"Hayır Anita!" dedi Nathaniel. "Hayır." Yüzünü omzuma koydu. Bu hareketi bedenini vücudumdan uzaklaştırırken zihnimdeki tüm bulutların dağılmasına sebep olmuştu.

Damian'a bakmak için döndüysem de mutsuzluğunu hissetmem için yüzünü görmeye ihtiyacım yoktu. Bedeni kaybının acısıyla sızlıyordu. Ne var ki gözlerine baktığımda ıstırabının şiddeti karşısında hayrete kapılmadan edemedim.

İkisinin elleri de hala bedenimdeydi. Nathaniel kafasını sırtına dayayarak sordu. "Ne kadar üzgün olduğunu görmüyor musun? Bunu hissedemiyor musun?"

Damian'ın kedi yeşili gözlerine bakıp "Evet," diye mırıldandım.

Rahatsız olmuşçasına yüzünü çevirdi. Çenesine dokunarak tekrar bana bakmasını sağladım. "Beni istemiyorsun," dedi acı dolu bir sesle. Boğazım düğümlenmiş, göğsüm ağrımaya başlamıştı. Söylediğine itiraz etmek istiyordum. Ama yapamazdım çünkü Damian beni hissedebiliyordu. Haklıydı. Onu istememiştim. Bırak Jean-Claude'u ya da Micah'yı, Nathaniel'ı istediğim gibi bile istememiştim. Biri duygularınızı okuyorsa, bu yüzden kibar yalanların ardına saklanamıyorsanız, ona ne diyebilirdiniz ki? Gerçek korkunçsa ve siz yalan söyleyemiyorsanız, ona ne söyleyebilirdiniz?

Hiç. Söyleyeceğim hiçbir şey Damian'ın yarasını iyileştiremezdi. Ama üzüntünü göstermenin farklı yolları olduğunu öğrenmiştim. *Elimden gelse başka türlü olmasını dilerdim,* demenin. Tabii bu da yalandı aslında. Zira Damian'ın bana verdiği sükuneti kaybetmeyi asla göze alamazdım.

Onu öptüm ve kelimelerle ifade edemeyeceklerimi anlatmasını umdum. Ama Damian bana bir daha asla bu kadar yakın olamayacağını düşünüyordu. Birden tüm korkularından arındığını hissettim. Son bir ümitle kollarımı sıktı, dilini ağzıma soktu ve beni tutkulu bir öfkeyle öptü.

Ağzıma kan tadı gelince onun dişlerini dudaklarıma geçirdiğini tahmin ettim. Hiç düşünmeden bu tadın keyfini çıkardım. Sonra okyanusun kokusunu aldım. Dilimde tuz tadı vardı. Birbirimizin yüzüne baktık. Alt dudağından incecik bir çizgi halinde kan akıyordu. Nathaniel "Tuzlu su tadı alıyorum," dedi. Sonra güç kabararak şiddetle bize vurdu. Adeta kayalara çarpan sandal misali paramparça olmuştuk. Dehşetle haykırıyorduk ama buna bir türlü engel olamıyordum. Gerçek bir efendi olsaydım bizi kurtarırdım ama kimseyi işaretlemek istemiyordum. Kimsenin efendisi olmak istemiyordum. Dördüncü işaret adeta bizi eziyordu ve ben ne yapacağımı bilmiyordum. Kafamın içinde bir patlama oldu ve bembeyaz ışığı hissettim. Zehir içime akıyor, karanlık beynimi kemiriyordu. Tekrar uyanacağımızdan emin olsaydım bayılmaya itirazım olmazdı ama hayatta kalacağımızdan emin değildim. Yine de kafamın içini dolduran karanlığa hep birlikte yuvarlandık. Ne bağırdık ne dehşete düştük ne de acı hissettik. Hepsi bitmişti.

14

Uyandığımda güneş doğuyordu. Gözlerimi kırpıştırdım. Neredeydim? Neden yerde yatıyordum? Niçin çıplaktım? Kafamı çevirmedim. Fakat iskemlelerin ayaklarını görebiliyordum. Tamam, kendi mutfağımdaydım ve çıplaktım. Ama neden?

Bir el benimkine dokunmadan evvel hafif bir hareket sezinledim. Sağıma ya da vücudumun alt kısmına bakmak için büyük bir efor harcamam gerekiyordu. Nihayet kafamı kaldırdım. Nathaniel yerdeydi ve benden de çıplaktı. Bileğime sarılı smokin pantolonunu görünce düğünü hatırladım. Eve döndükten sonra Micah'yla konuşmuştum. Richard'ın kurtlarından birini kurtarmak için gitmesi gerekmişti. *Ardeur*'ün ortaya çıktığını da anımsıyordum ama sonrasında bir terslik vardı. Damien'ın yanımızda olduğu-

nu hatırlıyordum. Bizden evvel uyanıp tabutuna gitmiş olmalıydı. Ölümsüzler çabuk toparlanırdı.

Biri inledi. Ses Nathaniel'dan gelmemişti. Ben de inlememiştim.

Birden kafamı hızla çevirdim. Normalden daha hızlı hareket etmiştim. Adrenalin insanda böyle bir etki yaratır.

Damian yerde yatıyordu. Altın pırıltılı sabah ışığı vücudunun üst kısmını bal rengine boyamıştı. Zihnimin bir yarısı karşımdaki güzelliği sindirmeye çalışırken diğer yarısı dehşete düşmüştü. Dizlerimin üzerinde doğrulup vücudumun itirazına aldırmadan bacağına uzandım. Nathaniel da kalkmıştı. Damian'ı sürükleyerek mutfağın loş bir köşesine çektik.

Kendine gelmişti ve haykırıyordu. Güneş ışığı doğruca üzerine vurmuyordu ama mutfak doğuya ve kuzeye baktığı için içerisi apaydınlıktı. Damian sırtını dolaplara yaslayarak bağırmaya devam etti. Sanki eriyip içlerine nüfuz ederek karanlığa kavuşacaktı. Kolundan tutup onu ayağa kaldırmaya çalıştım. Fakat bana şiddetle karşı koydu. Hiç durmadan kollarını savuruyordu. Üzerinde yürüyen görünmez böcekleri kovmaya çalışırmış gibi bir hali vardı. En korkunç kabuslarından kurtulmak istermiş gibi. Ama gün ışığı böcek gibi değildi, onu üzerinizden silkelemeniz imkansızdı.

Bilinçsizce salladığı kolunu yakalayarak Damian'ın feryatlarını bastıracak kadar yüksek sesle bağırdım. "Nathaniel, bana yardım et!"

Nathaniel diğer kolunu tutmak için çabaladı ve nihayet amacına ulaştığında vampiri salonun loşluğuna sürükledik.

Hala bağırıyordu. Acı feryatları onu duvarın serinliğine dayadığımızda da kesilmedi. Ellerini bıraktığımız an bizim göremediğimiz alevleri söndürme çabasına girişmişti.

Aslında vampirleri yakan ateş görünürdür. Daha önce güneş ışığının yok ettiği bir vampir görmüştüm. Tıpkı magnezyum gibi beyaz alevlerle parlamıştı. Işıkta kalınca kemiklerine dek eriyorlardı.

Nathaniel diz çöküp Damian'ı rahatlatmaya çalıştı. Onu kollarından tutmuştu. Damian'a baktım ve beni nefessiz bırakan korkuyu içimden atmak için çabaladım. Damian'ın dehşetiyle boğuluyordum. Olumlu düşünmeyi başaramıyordum. Kalkanlarımı devreye sokup korkularıma karşı zihnimdeki metalleri kullandım. Biraz sakinleşerek Damian'm beyaz cildine tekrar baktım. Tek bir kırmızı noktacık bile yoktu. Yanmamıştı ve yanmıyordu. Neden acaba? Halbuki güneş ışığı tenine değdiği an tutuşmalıydı. Mutfağın en güneşli yerinde bile yanmadıysa, salonun yarı karanlığında güvende demekti.

Diğer odadaki telefonun çaldığını duyabiliyordum ama Damian'ın çığlıkları telefonun sesini bastırıyordu. Hayatımda ilk kez, belki de bana gelen bir çağrıyı boşverdim. Polis yine arardı nasıl olsa. Eğer arayan bir arkadaşımsa, onunla da sonra konuşabilirdim. Şimdilik elimizdeki acil durum bize yeterdi, başkaları bekleyebilirdi.

Damian'ın önünde diz çöktüm ve o korkunç feryatların arasında sesimi duyurmaya çabaladım. "Damian, Damian, beni dinle. Yandığın falan yok. Gayet iyisin." Yüzünü avuçlarımın arasına alıp ona bağırdım. "Geçti, tamam mı? Güvendesin."

Kocaman açtığı gözlerinde, gözbebekleri küçülüp adeta birer iğne ucuna dönüşmüştü. Söylediklerimin tek kelimesini bile duymuyordu. Şok geçiriyor gibiydi ama şu anda yaşadığının bundan da kötü olduğunu biliyordum. Eski bir filmde olsak ona vururdum ama şu anda işe yarayacağından emin değildim. İsterik bir vampirle nasıl başa çıkarsınız ki? Ya da isterik bir insanla?

Çaresizlikle çırpınırken arkamızdaki kapı gürültüyle kırıldı ve gözlerim üzerimize boşalan güneş ışığıyla kamaştı. Leoparlardan biri, Gregory içeri girdi. Damian öyle bir bağırmaya başlamıştı ki kısa bir an ne söyleyeceğimi bilemeden öylece durdum. Bu ses bir insan gırtlağından yükseliyor olamazdı. Ayağa kalkıp büyük bir hızla, kırmızı-beyaz bir bulanıklık yaratarak evin içlerine, parlak ışıktan uzağa doğru koştu.

Nathaniel tüm şekil-değiştiricilerin sahip olduğu bir hızla arkasından gitti. Ben onlara yetişemeden köşeyi döndüler. Bodrum kapısının açılmasını bekledim. Fakat sonra yukarı çıkan merdivenlerde bir hareket gözüme çarptı. Nathaniel son basamağı çıkınca öne doğru fırlayıp sahanlıkta kayboldu. Damian o panikle yukarı koşmuştu. Oysa vampirler evin o kısmına nadiren uğrardı. Zira üst kattaki bütün perdeler açıktı ve sabah aydınlığı tüm görkemiyle içeri doluyordu. Kahretsin.

15

Gregory'nin arkamdan geldiğini farkettiğimde merdivenlerin tepesindeydim. "Neler oluyor?" diye bağırdı.

Sorusunu duymazdan geldim çünkü verecek yanıtım yoktu. Sahanlığın sonunda kocaman bir pencere olduğu için her yer çok aydınlıktı. *Nerede bunlar?* diye düşündüm ve birden anladım. Onları hissedebiliyordum. Soldaki en küçük odadaydılar. Misafir odasında. Kapıya doğru koştuğumda Damian birden dışarı fırladı. Sanki arkasında cehennemin tüm zebanileri varmışçasına dehşetle kaçıyordu. Bağırarak karşıdaki odaya, yani banyoya girdi. Maalesef onun da penceresi vardı. Yukarıdaki odaların hiçbiri karanlık değildi. Belki bir punduna getirip onu gömme dolaba sokabilirdik.

Çok geçmeden banyodan da dışarı fırladı. Birkaç adım bile gidememişti ki ayağı kayarak yere kapaklandı. Bu sefer de tıpkı bir hayvan gibi elleri ve dizleri üzerinde emekleyerek başka bir açık kapıdan içeri daldı. O odadan da yürek paralayıcı bir çığlık yükseldi. Dedim ya, her yer güneş içindeydi.

"O Damian mıydı?" diye sordu Gregory.

Kafamı evet anlamında salladım.

Nathaniel, Damian'ın dışarı fırladığı ilk kapıdan çıktı. Omzunda kan vardı ve kolunu tutuyordu. Bana baktığında gözlerinde müthiş bir hüzün gördüm. "Tekrar çıldırdı," dedi.

Damian son çılgınlık anında bir sürü kişiyi öldürmüş, onlarla beslenmekle kalmayıp hepsini kasaplık hayvan gibi doğramıştı. Efendisi olduğumdan haberim yoktu ve şehirden ayrılmıştım. Bunun onu sihirli gücümden yoksun bırakacağını ve bir hortlağa, bir ölüm makinesine dönüştüreceğini bilmiyordum.

Önceki katliamı benim suçumdu. Ve ben hala onun efendisiydim, bu kez olayların kontrolden çıkmasına izin veremezdim.

"Gregory, perdeleri kapa. Koridorun sonundakilerden başla." Mavi gözleri hayret ve merakla irileşmişti. Ama Gregory istediği zaman emirlere kolayca itaat edebilirdi. Benimle hiç tartışmadan koridorun sonuna doğru koştu.

Damian'm olduğu odaya girmeye çalıştım fakat birdenbire kapıda belirerek beni sertçe kenara itti. Son anda kolunu yakalamayı başardım. Ancak dokunuşum onu sakinleştiremedi. Bugün o da beni sakinleştirmiyordu. Beni öfkey-

le duvara yapıştırdı. Onu bıraksam tekrar koşacaktı ama buna izin vermedim ve bu kez karşı taraftaki duvara savruldum. Kahretsin.

"Kes şunu!" diye bağırdım. Ama ya beni duymadı ya da onun bana itaat etmesini sağlayan gücümü yitirmiştim. İki türlüsü de hiç hoş değildi doğrusu. Beni tekrar duvara çalmak üzereyken bacaklarımı açıp ayaklarımı yere sımsıkı basarak gelecek darbeye hazırlandım ve onu duvara fırlattım. Duvara öyle şiddetli çarptı ki duvarın boyası çatladı.

Hırlamaya başlamıştı. Sivri dişleri açığa çıkmış, yüzü incelmişti. İnsani tarafı yavaş yavaş kayboluyordu. Üzerime atılıp beni yere mıhlayan yaratık artık Damian değildi. Boğazımı parçalanmaktan kurtaran şey, kahrolası doğaüstü yeteneklerimin bana kazandırdığı hız oldu. Elimi boynuna atıp diğerini de göğsüne dayamıştım. Onu bir kol boyu uzağımda tutuyordum. Boynundaki parmaklarım iyice bükülmüştü. Normalde onu elimle değil kolumla engellemeye çalışırdım ama bu manevrayı bir vampirle denediğim son iki seferde kolumu paramparça etmişlerdi. Dolayısıyla parmaklarını boynuna dolayıp onu benden uzak tutmak daha güvenli olacaktı.

Dişlerini gösterip hırladı. Tıpkı zincirini çekiştiren azgın bir köpek gibiydi. Ağzından süzülen salyalar yüzüme aktı. Resmen aklını kaçırmıştı ve tek derdi boynuma ulaşıp dişlerini etime geçirmekti. Bir insan gibi düşünebilseydi ellerini kullanırdı. Ama Damian göğsünü benimkine bastırıp üzerime abanarak debeleniyordu. Delice bir güçle ellerimi iterek kolumu içe doğru bükmeye başladı. Belki birazcık aklı başında olsaydı yeni güçlerimin faydası olurdu ama

tamamen transtaydı. Hani spor salonunda göğüs çalışırken ağırlığı taşıyamayıp gövdenize düşüreceğinizden korkarsınız ya işte aynen öyle bir his içindeydim. Kollarım direncini kaybetmek üzereydi. Damian giderek bana yaklaşıyordu. Dişlerini boynuma geçirmesine saniyeler kalmıştı. Yeşil gözleri korkunç bir gaddarlıkla parlıyordu.

Üzerimde herhangi bir silah yoktu. Belki boynunu parçalayabilirdim ama o kadar güçlü olup olmadığımı bilmiyordum. Ayrıca Damian bir efendi vampir değildi ve bunu ona yaparsam bir daha asla iyileşemeyebilirdi. Eğer kötü biri olsaydı hiç düşünmeden saldırır, o işimi bitirmeden ben onunkini bitirirdim. Fakat Damian kötü değildi ve başımıza gelenler bir şekilde benim hatamdı. Onu kontrol altında tutacak kadar usta olmamamın bedelini onun ödemesi haksızlık olurdu.

Geri çekilip var gücüyle abandığında kollarım zangır zangır titremeye başladı. Dirseklerim kırılmak üzereydi. Yüzü tüm görüş alanımı kaplıyor, salyaları suratıma damlıyordu. Aklıma gelen tek şeyi yapıp çılgınca haykırdım.

Gregory koşarak yanımıza gelip ellerini Damian'ın omuzlarına attı. Doğaüstü bir güce karşı doğaüstü güçlerini kullanıyordu. Damian'ın yüzüme yaklaşmasını bir nebze olsun engellemeyi başarmıştı. Ama Damian peri tozu etkisindeki bir insan gibiydi. Onu hiç böylesine kuvvetli görmemiştim. Çünkü evde Damian'ın gücünü düzene sokacak biri yoktu. O anda tek hissettiği kendi gücüydü ve hedefi de benim yüzümdü.

Nathaniel, Damian'ın öbür omzuna yapıştı. Kolundan hala kanlar akıyordu ama deminki kadar kötü görünmü-

yordu. Demek ki Damian onu tırnakları ya da dişleriyle yaralamamıştı. Zira onların açtığı yaralar bu kadar çabuk iyileşmezdi. Bir an başaracağımızı sandım. Fakat Nathaniel'ın kanlı kolu Damian'ın yüzüne çok yakındı. Resmen çileden çıktı. Çünkü hortlaklar da dahil olmak üzere tüm yaşayan ölüler taze kana tepki verir.

Parmaklarımı batırdığım boynu birden dönünce afalladım. Gregory yeterince hızlı davranmasa Damian dişlerini Nathaniel'ın koluna geçirecekti. Gregory kolunu onun ensesine atıp bileğini vampirin ağzına soktu ve Damian bütün hayvanların vereceği tepkiyi vererek onu ısırdı.

Gregory haykırarak kolunu çekmeye çalıştıysa da bu hem işe yaradı hem yaramadı. Vampiri bizden uzaklaştırmıştı ama bu sefer de kendisi tehlikedeydi. Öylesine hızlı hareket ediyorlardı ki Nathaniel'a çarptılar ve Nathaniel üzerime savruldu. Neyse ki atik davranıp hemen toparlandı, ben daha dizlerimin üzerinde doğrulmadan o koridorun sonuna koşmuştu bile.

Damian, Gregory'yi yere yapıştırmış, kolunu çekiştiriyordu. Tıpkı önüne kemik atılan bir köpek gibiydi. Gregory'nin feryatları bile kırılan kemiğin çıkardığı çatırtıyı bastıramıyordu. Nathaniel kollarını Damian'ın beline dolamıştı. Onu havaya kaldırdıysa da Damian'ın dişleri hala Gregory'nin kırık kolundaydı. Gregory, Nathaniel'la Damian'm çekiş gücüyle dizlerinin üzerine kalkmak zorunda kaldı. Vampirin, koluna kilitlenen çenesi açılmıyordu.

Tam yanlarına geldiğim sırada Damian uçabildiğimi hatırladı ve yerden yükselip Nathaniel'ı tavana yapıştırdı. Darbe öylesine şiddetliydi ki tavanın alçıları beyaz bir yağmur

gibi üzerimize yağdı. Damian yere indiğinde yuvarlanarak Nathaniel'ın gevşeyen kollarından kurtuldu. Damian bir zamanlar savaşçıydı. Nathaniel'la Gregory ise ne kadar güçlü olurlarsa olsunlar usta bir savaşçıya nasıl karşı koymaları gerektiğini bilmiyordu. Eğitimsiz güç neye yarardı ki?

Koridorda Damian'la karşı karşıya kaldık. İnanılmaz bir hızla bana yaklaştı. Onu kısacık bir an görebilmiştim ama hiç düşünmeden tek bacağımı havaya kaldırdım. Vücudum hamlemi planlamaya bile fırsat bulamadan tepki vermişti. Sebebi yıllarca judo eğitimi almış olmamdı. Gücünü ona karşı kullanarak koluna ve kalçasına saldırdım.

Arkaya savrularak merdivenlerin tepesine doğru uçtu ama ben daha darbemin etkisini algılamaya çalışırken tekrar bana döndü.

Tam o sırada merdivenlerin başında başka biri belirdi ve Damian'ın üzerinden bana baktı. Bu bölgedeki kurtadamların Ulfric'i, eski nişanlım Richard Zeeman'dı. Buraya gelmek için daha kötü bir zaman seçemezdi herhalde. Onunla göz göze geldiğim kısacık anda saçlarının onu son gördüğümden bu yana biraz uzayıp dalgalandığını farkettim. Beyaz tişörtü yazdan kalma bronzluğunu iyice vurgulamıştı ve hala hayatımda gördüğüm en yakışıklı adamlardan biriydi. Sonra vampir dönüp onu gördü ve Richard'ın üzerine atıldı. Richard bir an dengesini koruduysa da diğer adamın ağırlığına daha fazla dayanamayıp arkaya düştü ve ikisi paldır küldür aşağı yuvarlandı. Artık onları göremiyordum. Merdivenlere çarparken çıkardıkları gürültüyü bir kadın çığlığı bastırdı.

16

Hemen merdivenlerin başına koştum. Onları boğuşurken görmeyi bekliyordum ama ortada kimse yoktu. Gürültüleri takip ettiğimde kendimi salonda buldum. Richard uzun kollarıyla bacaklarının avantajını kullanmak için burayı bilhassa seçmiş olmalıydı.

Damian'ın yüzüne sert bir tekme savurunca vampir sersemleyip düşecek gibi oldu. Damian'ın profiline baktım. Dudakları kanla ıslanmıştı. Yüzünün sağ yanında da kanlar vardı. Richard vampirin suratının diğer tarafına sert bir yumruk patlatmak için doğru açının oluşmasını bekledi. Bu sefer tüm gücüyle vurmuş olmalıydı. Damian'dan fışkıran kanlar bir an havada asılı kaldı. Olduğu yerde yalpalayınca dayanamayarak yığılacağım sandım ama arkaya doğ-

ru düşüp duvara çarptı. Richard rakibinin bocalamasından faydalanarak tekrar bacağını savurdu. Arkadaki bacağı gergindi. Vücudunu hafifçe çevirmişti. Karşısındakinin canını nasıl yakacağını, yumruğunun daha etkili olması için bileğini nasıl çevirmesi gerektiğini biliyordu.

Tüm dikkatini vampire veren Richard'a, yumruk yaptığı ellerine, başka bir tekme için hazırladığı bacağına bakarken onun gerçekten de usta bir dövüşçü olduğunu bir kez daha anladım. Sol elinde kan vardı ama kime ait olduğunu kestirmek imkansızdı.

Salonun uzak köşesinden gelen hafif ses dikkatimi çekti. Televizyonun yanında tanımadığım bir kadın duruyordu. Soluk tenli, koyu renk saçlıydı ve çok korkmuşa benziyordu. Onu ancak bu kadarını söyleyecek kadar inceleyebilmiştim çünkü kavgaya çok yakındım.

Damian kötü bir vampir olsaydı silahımı alıp işini bitirirdim ama o bir katil değildi. Hepsi benim hatamdı ve onu öldürmem söz konusu bile olamazdı. Kararsız kaldığım nadir anlardan birini yaşıyordum. Yapacağım seçimler beni boğuyordu.

Damian savrulduğu duvarın dibinde o kadar uzun süre -on beşle otuz saniye arası- kaldı ki kavganın sona erdiğini sandım. Richard onu kendine getirmiş olabilirdi. Ama yanılıyordum. Vampir kırmızı-beyaz bir hayal gibi tekrar rakibinin üzerine gitti. Richard hiç vakit kaybetmeden Damian'm göğsüne tekme attı. Doğrusu pek artistik bir hareket değildi ama hedefini bulunca Damian'dan tok bir ses geldi. Eğer bir insan olsaydı kesin yere düşerdi. Fakat insan değildi ve düşmedi.

Sadece sendeledi. Uzanıp ona dokunacak kadar yakınındaydım. Sonra Damian tüm yaşlı vampirlerin yapabildiği gibi dondu kaldı. Güzel bir heykele benziyordu. Tekrar hareket ettiğinde hedefinin Richard olmayacağını anlamıştım.

Öylesine hızlı döndü ki beyaz cildiyle kırmızı saçları bir girdaba dönüştü. Neyse ki karla kandan oluşan bir hortum misali beni içine çekmeden evvel önlem alacak birkaç saniyem olmuştu.

Kendimi yana atarak kanepenin arkasına yuvarlandım. Şimdi kanepenin diğer tarafındaki kilimin üzerindeydim. Ayağa kalktığımda Damian üzerime atladı.

Kendimi hazırlamıştım ama bu tıpkı bir yük trenini kucaklamaya benziyordu. Ne durdurabiliyor ne savaşabiliyordum. Arkaya düştüm. Damian bir kez daha üzerimdeydi. Son anda düşüşümü avantaja çevirerek bir ayağımı Damian'ın göğsüne vurdum. İki elim kollarındaydı. *Tome nage*, judoda bütün vücudunla yaptığın tek vuruştur. Diğerlerinin çeşitli varyasyonları vardır ve biri işe yaramazsa diğerine geçebilirsin ama *tome nage*'de ya batar ya çıkarsın. Yere düşersin ve rakibin seni mıhlayacak şekilde üzerindedir. Damian başka çare bırakmamıştı. Ya doğru şekilde yapacaktım ya da yüzümü yiyecekti. Dolayısıyla ayağımı göğsüne indirirken tüm gücümü kullandım. Fakat gücümün eskisinden çok daha fazla olduğunu hesaba katmamıştım.

Damian tekrar havaya uçtu. Ancak bu seferkinin doğaüstü gücüyle alakası yoktu. Onun birkaç adım ötemizdeki duvara çarpışını görmek için doğruldum. Çarpmanın etkisiyle duvarın boyası çatlayıp yer yer döküldü.

Birinin arkamda "Vay canına!" dediğini duydum. Richard yanımdaydı ve konuşan o değildi. Ama dönüp bakmaya fırsat bulamadım çünkü iki büyük sorunum daha vardı.

Birincisi Damian'ın yavaşça da olsa ayağa kalkıyor olmasıydı. Evet, onu epey hırpalamıştım ama bilinci hala yerindeydi. İkincisi, kadın tekrar çığlık atmaya başlamıştı ve Damian'ı odanın diğer tarafına savurduğum için şimdi en yakınında o vardı. Damian havaya uçtuğunda üzerine düşmemesi için geri çekilmişti ve vampir yana döndüğü anda ilk onu görecekti. Bu hiç iyi değildi.

Richard kadına doğru atıldıysa da kadın bizim yanımıza geleceğine bizden uzaklaşıyordu. Ardına kadar açık sokak kapısına doğru gidiyordu. Tam bağırmak için ağzını açmışken Richard "Clair, hayır..." dedi. Nihayet doğru kelimeleri bulup haykırdım. "Sakın kaçma." Ama çok geç kalmıştım. Damian onu gördüğü an koşmaya başladı. Bu bir kediyi fare dolu bir odaya kapatmaya benziyordu. İlk peşine düştüğünün kaçan olacağı belliydi.

Richard çabuk davranmıştı. Ancak o müthiş hızı bile Damian'ın önüne geçip kapıdan çıkmasını engellemeye yetmemişti. Neyse ki son anda Damian'a yetişti ve onu içeri çekiştirirken ikisi birden yere yuvarlandı.

Vampir yerdeydi ama üstünlük Richard'da değildi. Birden korkunç bir çığlık attı. Omuzları görüşümü engellediği için yerimi değiştirdim ve Damian'ın dişlerini Richard'ın göğsüne geçirdiğini gördüm.

Duruma hemen müdahale edip Damian'ı durdurmaya çalıştım. Fakat Richard son derece acemice bir hata yaptı.

Damian'ı saçından tutup üzerinden atmaya çalıştı. Vampir ısırıkları yılan sokması gibidir. Yılan dişlerini kendince uygun bir açıyla etinize geçirmişse onu oradan almaya çalışmanız daha ciddi şekilde yaralanmanıza sebep olur. En iyisi yılanın sizi bırakmasını beklemektir. Aynı tavsiyeyi zehirli yılanlar için vermek mümkün değil. Zira etinizde ne kadar uzun süre kalırsa damarlarınıza o kadar çok zehir akıtma riski vardır. Ama vampirler zehirli değildi, yani Richard'ın dişlerini etine tamamen geçirmiş bir vampiri üzerinden atması gereksiz bir güç gösterisiydi. Bedelini de ağır ödemiş ve Damian'ın dişlerini etine soktuğu yerde kocaman ve kanlı bir yara açılmıştı. Richard'ın, Damian'ın omzunu iten eli aniden düştü. Damian'ın onu tekrar ısırmasını engelleyen tek şey, Richard'ın avuçladığı saçlarıydı.

Damian'ın omzuna elimi koyup bastırdım. Öfkeli vampirleri yatıştırma konusunda başarılı değildim ama doğaüstü güçlerim, sağolsunlar, bu sefer az da olsa işe yaramıştı.

Damian dönüp dişlerini bana geçirmeye çalışırken ağzından bir parça et düştü. Richard saçlarını çekerek o delici dişleri benden uzak tutmaya çalışıyordu. Tekrar sol kolunu kullanmayı denedi. Hareket ettirebilmişti ama çok güçsüzdü. Richard tüm kuvvetine rağmen mücadeleye tek kolla devam etmek zorundaydı.

İkimizin arasında kalan Damian bir türlü doğrulamıyordu ama onu uzun süre yerde tutmayı başarabileceğimizi sanmıyordum. Bize tüm gücüyle direnirken boğazından hayvansı sesler yükseliyordu. Kavgayı kaybetmiyorduk ama kazandığımız da söylenemezdi. Başka bir saldırı planına ihtiyacımız vardı.

Omuzlarındaki baskıyı hafifletince biraz daha doğruldu. Richard'ın gözleri irileşmişti. "Tek elle onu tutamam."

"Kolumu boynuna dolayacağım. Kafasını kontrol etmeliyiz," dedim. "Onu biraz kaldırmam gerek."

"Boşuna nefesini kesmeye çalışma. Onlar soluk almaz."

Söylediği bir bakıma doğruydu ama tartışacak gücüm yoktu. "Kafasını tutmaya mecburum."

Başını 'devam et' anlamında hafifçe salladı. İkna olmuşa benzemese de itiraz etmemişti. Damian, Richard'la öylesine meşguldü ki vampirin arkasında diz çöktüm ve ilk kez o an çıplak olduğumu farkettim. Ama bunu umursayacak halim yoktu. Şimdi önemli olan, ben kolumu vampirin boynuna dolayana dek Richard'ın Damian'ın saçlarını tutmaya devam etmesiydi. Tek kolumu boynuna atıp diğer elimi tutarak güç alacaktım. Bu sırada kafamı Damian'm ensesine gömmeliydim ki dönüp beni ısıramasm. Beni ondan koruyacak tek şey Richard'm Damian'ın kafasındaki eli ve vampirin onu dişlemeye odaklanmasıydı. Birden irkildim. Tüm bunları yapmam için çıplak göğüslerimi Richard'ın eline bastırmam gerekiyordu. Olduğum yerde kalakalmıştım. Bu bir ölüm kalım mücadelesiydi ve benim en büyük endişem memelerimin Richard'a değmesiydi. Dikkatini topla Anita. Odaklan. Şu işten kurtulduğunuz zaman utanmak için bol bol vaktin olacak.

"Çabuk ol," dedi Richard güçlükle. Süper güçlüler de yorulurdu.

Derin bir nefes alarak Damian'ın vücuduna ve Richard'ın eline abandım. Atik davranmalı ve kararlı olmalıydım. Tereddüt edecek zaman yoktu. Çünkü Richard tek

kolla olaya hakim olamıyordu. Damian kolumu çenesinin altından geçirmeden evvel beni farkederse Richard'ın beni kurtarabileceğinden emin değildim. Elim Damian'ın kanlı ve kaygan tenine dokundu. Göğüslerimin Richard'ın eline değmesiyle tüm vücudum elektriklenmiş, tüylerim diken diken olmuştu. Aramızdaki sadece fiziksel çekim değildi. Sanki bir an için tüm dünya nefesini tutmuş, Damian bile olduğu yerde donup kalmıştı. Jean-Claude'un uyandığını hissettim. Halbuki geceye saatler vardı. Lanetliler Sirki'nin karanlığında, ipekli çarşafının üzerinde gözlerini açmış, dönüp Asher'ın buz gibi vücuduna dokunmuştu.

Jean-Claude'un sesi kafamın içinde yankılandı. "Ne yaptın *ma petite*?"

Ne cevap vereceğimi bilemedim. Neyse ki tekrar odaklanabiliyordum. Jean-Claude'un kilometrelerce ötedeki varlığını hala hissetsem de bu ana dönmüştüm.

Damian da tekrar yoğunlaşmama yardımcı olmuştu çünkü onu güçlükle tutmaya çalışan Richard'ın elinden kurtularak bana hücum etmişti. Ağzını kocaman açmıştı ve dişleri bir yılanınki kadar sivriydi. Ben de saçından kavrayıp Richard'a yardım ettim. Bu sırada sağ kolumu çenesinin altından geçirerek kafasını kıstırdım. Damian karşısındaki tek tehdit bu kolmuş gibi tepki veriyordu. Hiçbir insani tarafı kalmadığı için Richard'la ve benimle savaşmayı bırakmış ve aklı koluma takılmıştı. O anda ne insandı ne vampir. Hatta hayvan bile doğru kelime olmayabilirdi. Damian'ın dönüştüğü yaratığı tanımlayacak bir sözcük bulamıyordum. Belki başka bir yüzyılda olsaydık ona *iblis*, *ecinni* ya da *lanetli* denebilirdi.

Tekrar Jean-Claude'un sesini duydum. "Onu geri getirmezsen lanetlenecek."

Sesi kulaklarımda yankılanan bir sinek vızıltısıymışçasına kafamı salladım. Dikkatimi dağıtıyordu. Elimden geldiğince yoğunlaşarak *Kapa çeneni*, diye düşündüm. Beni duyduğu için mi bilmiyorum ama sustu.

Damian'ın saçını bırakarak kollarımı boynunun etrafında birbirine kenetledim. Vampirler arada sırada nefes alır ama yaşamak için buna ihtiyaçları yoktur. Kolum kanlar yüzünden kaydığı için bu hareketi yapmam kolaylaşmıştı. Ama şimdi boynundaki kayganlık onu sabit tutmamı güçleştiriyordu. Başımı eğip kafasına bastırdım ve vücudumun üst tarafından güç aldım.

Richard, Damian'ın saçını bırakınca vampir öne doğru düştü. Bu düşüş sırasında onunla birlikte hareket ederek istemeden kolumu daha da sıkmıştım. Kafasını çevirmesine izin vermemiştim ama onu bir türlü boğamıyordum ve Damian'ın hareket etmesini engelleyecek kadar ağır değildim.

Hala Richard'ın üzerindeydi ve ondan çok daha iriyarı olan kurtadamı yere mıhlamıştı. Richard'ın sağlam kolu Damian'ın göğsündeydi. Bense bacaklarımı açıp ikisinin üzerine doğru kaykılmış vaziyetteydim. Boyum kısa olduğundan bu benim için hiç de rahat bir pozisyon değildi. Damian'm boynunu arkaya çekmeye çalışıyordum. Aslında boynunu koparabilirdim ama boynu kopan vampirlerin çoğu ölüyordu. Üstelik böyle bir hareketi yapabilecek tecrübeye sahip değildim. Acaba omurgasını büküp kırsam ölür ya da sakat kalır mıydı?

Richard'ın kolu titremeye, dirseği bükülmeye başlamıştı. Damian'ın gırtlağını öyle bir sıkmıştım ki soluk borusunun kopacak kadar gerildiğini hissedebiliyordum. Sanırım omurgasından evvel boynunu parçalayacaktım. Gözlerimi merdivenlere çevirdiğimde Nathaniel'ı gördüm. Son basamakta hareketsiz yatan Gregory'nin üzerine eğilmişti. Al sana bir sorun daha. "Nathaniel!" diye bağırdım.

Bana döndüğünde vücudunun ön tarafının kanla kaplı olduğunu gördüm. Yüzü neler olduğunu unutmuşçasına şaşkındı ama hemen yanıma geldi. Damian'ın kolunu yakaladığında vampir bir hedefe daha kavuşmuştu. Damian yana fırlayarak Richard'ı bırakıp Nathaniel'ın üstüne çıktı. Kendimi etkisiz eleman gibi hissetmeye başlamıştım. Onu boğamayacaksam ya da hareket etmesini engellemeyeceksem nasıl işe yarayabilirdim ki? Ağırlığımı kullanıp sırtına asılınca Damian sendeledi ve Nathaniel kollarını kaldırıp Damian'm karnına bir tekme atmaya fırsat buldu. Dövüşmeyi bilseydi dahasını da yapabilirdi. Ama kendini vampirden kurtarması bile büyük bir gelişmeydi.

Jean-Claude'un yumuşacık sesini işittim. "Damian'la aranızdaki bağa zarar verdin. Onu tekrar kurmalısın *ma petite*."

"Şimdi yapamam, meşgulüm," diye onu tersledim.

Richard kolunu Damian'ın beline dolayıp onu Nathaniel'ın üzerinden almama yardım edince üçümüz birlikte yere yuvarlandık. Damian'ı farklı bir şekilde etkisizleştirmeliydim. Nathaniel vampirin omuzlarını tutarken ve Richard vücudunun üzerinde otururken onu böyle tutmam gereksizdi. Hafifçe yuvarlanıp ağırlığımı üzerine ver-

dim. Böylece diğer ikisinden kurtulmayı başarırsa onu engelleyebileceğimi umuyordum. Bu tutuşu daha önce judo sınıfında birçok kez denemiştim. Ne var ki çok güçlü tiplerin üzerinde etkili olmuyordu. Zira vücutlarının üst kısmını kaldırmayı başardıklarında ben boyunlarına asılı kalıyordum. Fakat o anda aklımdaki tek düşünce Damian'ın kafasını kontrol etmekti. Belki yalnız olsam farklı bir plan yapardım ama Richard ve Nathaniel var güçleriyle bana yardım ediyordu.

Damian bizimle savaştıysa da üçe karşı birdi. Kendi sesimi duydum. "Damian'la arandaki bağa zarar verdin derken neyi kastediyorsun?"

"Kiminle konuşuyorsun?" diye tısladı Nathaniel.

"Jean-Claude'la," diye çabucak yanıt verdi Richard benim yerime.

"Sen onu duyabiliyor musun?" dedim.

"Bazen."

Şimdi olduğu gibi mi? diye sormak istedim ama Jean-Claude bana cevap veriyordu. "Özellikle Damian için koruma kalkanını devreye sokmuşsun. Bunu neden yaptın?"

"Güneş ışığında uyanınca çok korktu. Onun korkusu Nathaniel'la beni boğacaktı."

"İkinizi de mi?" Jean-Claude'u bembeyaz ipek çarşaflar üzerinde yatarken düşündüm. Siyah saçları karanlık bir rüya gibi yastığa yayılmıştı. Bir eli Asher'ın çıplak sırtındaydı. Hani bir şey düşünürken parmaklarınızı masaya vurur ya da köpeğinizi okşarsınız ya, işte dokunuşu aynı böyleydi.

"Evet."

"Ona uyandığımda ne yaptığını sormuştum. Şimdi biliyorum."

Hayatımdaki doğaüstü facialara bir yenisini daha eklemek istemiyordum. "Biz de biliyoruz," dedim.

"Neyi *ma petite*?"

Damian birden çıldırdı ve beni yere çaldı ama Richard'la Nathaniel onu kontrol etmeyi başarmıştı. Kendime engel olamayarak içimden fısıldadım. *Bizim triumvirlik olduğumuzu.*

"Ne dediğini duydum," dedi Richard kırgın bir sesle. Bunu ondan gizlemek için içimden söylediğimi düşünmüştü. Richard daima zor biriydi ve benim kan arzusu taşıdığıma inanmaktan asla vazgeçmemişti.

Jean-Claude aptalca sorular sormadı. İkinci bir triumvirlik oluşturduysam daha ileri gidemeyeceğimizi biliyordu. "Damian'ın korkusundan kurtulayım derken aranızdaki bağı kesmişsin. Bunu şehirden ayrıldığında da yapmıştın."

"Şimdi buradayım," dedim. Damian'ın yüzünden benimkine damlayan kanlardan korunmak için başımı çevirmiştim.

"Fiziksel olarak evet ama hizmetkarının metafiziksel varlığına da ihtiyacı var."

"Bu işi nasıl düzeltebilirim?"

"Koruma kalkanını devre dışı bırak," dedi.

Kulağa çok basit geliyordu. Bizi Damian'ın korkusundan korumuştum. Aklımda sertlik, soğukluk ve metal vardı. Görünmez bir kapı ve duvarla değil sadece kayaları, suyu ve metali kullanarak kalkan oluşturabilmeyi öğren-

mek aylarımı almıştı. İçinden geçmeyi ya da beni boğmasını istemediğim şeyleri engellemeyi. Marianne hava ve ateşle de kalkan oluşturabiliyordu. Ama ben bunu bir türlü başaramamıştım. Hava yeterince güçlü gelmiyordu. Ateşse sadece ateşti.

İyi de kalkanı nasıl devre dışı bırakacaktım? Eskiden duvarın unufak olduğunu ya da kapının açıldığını düşünürdüm. Son zamanlarda Marianne'in anlattıklarını daha iyi anlıyordum. Kalkanı indirmek için metali düşünmeyi bırakmam yeterliydi. Bıraktım ve bitiverdi. Biraz evvel metalle ilgili düşüncemin arkasında güvendeydim. Şimdiyse Damian'ın öfkesinde boğuluyordum. Aklımı kaçıracağımı düşündüğüm anlar olmuştu ama bunların hiçbirinde deliliğe böylesine yaklaştığımı hatırlamıyorum.

Damian'ı tutmayı unutmuştum. Kalkanımı neden devreden çıkardığımı da. Her şeyi unutmuştum. Düşünce ya da kelime yoktu. Sadece duyularım vardı. Ve kanın taze kokusu. Ağzımdaki kendi kanımın tadı acıydı. Eller bizi yere yapıştırıyordu. Eğer hemen beslenmezsek kendi açlığımız bizi yiyecekti. Kan kokusu ve üzerimizdeki eller çıldırtıcıydı. Bedenim acı içindeydi. Sanki bir ateş beni içten içe yakıyordu. Çığlık attım. Ses çok yüksekti ama bana yetmemişti. İşe yaramamıştı. O ateşi söndürüp acımı dindirecek tek şey kandı. Taze ve ılık kan.

Ellerim tenine dokundu. Sanki karşımdaki Richard değildi. Zaten onu yeterince algılasaydım da durur muydum bilmiyorum. Fakat Richard'ın kaslı kolu açlığın ötesinde bir şey çağrıştırmıştı. Bakışlarımı kahverengi gözlerine dikmiştim. Ama hazırlandığım bir öpücük değildi. Uzun boy-

nu beni çağırıyor, ona dokunmam için yalvarıyordu. Taze kanın kokusu, teninin altındaki damarlarda akan kanın kokusunu bastırmıştı. Ama yarasındaki kan yeterli değildi. Dişlerimi etine geçirip kendi deliğimi açmalıydım. Ancak böyle tatmin olabilirdim.

Kendimi zorlayarak tekrar yüzüne baktım. Gözlerine, çenesine, dolgun ve biçimli dudaklarına. Bir zamanlar sevdiğim insana ait olan bu yüze bakarak onu yiyecek olarak görmekten vazgeçmeye çalıştım.

Damian kıpırdayınca Nathaniel onu tekrar yere mıhladı ve Richard dikkatini sıkıca tuttuğu vampire vermek zorunda kaldı. Zihnimde sakin bir ses çınladı. "Tekrar kalkan oluşturmana yardım ediyorum *ma petite.* Beni affet. Onu indirmenin seni bu hale getireceğini tahmin edememişim."

"Bir hortlağa dönüştü," dedim. Bunu yüksek sesle söylediğimi farketmiştim.

"*Oui.*"

"Ona nasıl yardım edeceğim?"

"Damian'ı yeniden kendine bağlamalısın. Tıpkı tabutundan çıktığında yaptığın gibi. Bırak kanının tadına baksın ve kelimeleri söyle."

"Kelimeler çok mu önemli?"

Omuz silktiğini hissettim. "Onlar şehrin efendilerinin yüzyıllardır hizmetkarlarına söylediği sözler. Dolayısıyla söylememe riskini almanı tavsiye etmiyorum."

Kafamı salladım. "Richard bu söylediğini duydu mu?"

"*Non.*"

"Öyleyse ona da söyle." Bunu dedikten sonra kısa bir süre daha odadan uzak kaldım. Sonra sesler duydum. Salo-

nun zemininde oturuyordum. Kapıya yakındım. Richard'la Nathaniel hala Damian'ı yere bastırıyordu. Üçü de kana bulandığı için kimin ne halde olduğunu anlayamıyordum.

Kafamı eğip kendi vücuduma baktığımda irkildim. Ben de kan içindeydim. Bu hale nasıl geldiğimi hatırlamıyordum. Bir an anımsayamadığım bir şey yapıp yapmadığımı düşündüm. Fakat sonra bu korkunç düşünceyi kafamdan kovaladım. Nasıl olsa er ya da geç gerçeği öğrenecektim. Önce kurtul, sonra endişelen. Evet, işin sırrı buydu. Hem Damian'ın zihnine kısacık bir an göz attıktan sonra, yerine göre psikopatlığın çok da kötü olmadığını anlamıştım. Çünkü artık bundan çok daha korkunç şeyler olduğunu biliyordum.

17

Damian bu kez daha büyük bir güçle debelenince Nathaniel'ı yana fırlattı. Şimdi üzerindeki tek ağırlık Richard'ınkiydi ve bu onu tutmaya yetmezdi. Damian doğrulup oturunca Richard yuvarlanarak vampirin dişlerinden uzaklaşmaya çalıştı.

Kollarımı delicesine savurarak bağırdım. "Damian, hadi bana gel! Bak ben buradayım!" Dikkatini çeken adını seslenmem değil el-kol hareketimdi. Az önce zihnine bakmıştım ve Damian kelimeleri anlayabileceği safhayı çoktan geçmişti.

Bana doğru koştu. Öylesine hızlıydı ki teninin beyazlığı, saçlarının kırmızılığı ve gözlerinin zümrüt yeşili adeta birbirine karışmıştı. Nathaniel onu durdurmak için hemen atıldı. "Hayır, bırak gelsin!" diye bağırdım.

Hala yerde yatan Richard elini vampirin bacaklarına uzatmak üzereyken beni duyup bocaladı. Hem onu tekrar yakalamaları ne işe yarayacaktı ki? Damian'm benim kanıma ihtiyacı vardı.Tıpkı öldüğümde gittiğim o yerdeki gibi, çok huzurlu ve sakindim. Hiç korkmuyordum. Olumsuz hislerimin tamamı kaybolmuştu. Vampirin gökyüzünde kayan bir kuyrukluyıldız misali üzerime gelmesini izledim. Son derece ilkel görünüyordu. Sanki bambaşka bir zamana aitti.

Çarpışmamızın etkisini nasıl tarif edeceğimi bilemiyorum. Beni adeta bir böcek gibi ezmişti. Yerdeydim ve soluğum kesilmişti. Neyse ki bunca yıldır yaptığım egzersizler düşüşümü kontrol etmemi sağlamış ve kemiklerim tuzla buz olmamıştı. Nefesimi toparladığım an bağırdım. Damian ağzını boynuma kapamıştı. Isırdığı yer omzumun hemen yukarısındaydı. Bir vampir tarafından seks dışında ısırılmayalı çok olmuştu ve ne kadar acıdığını unutmuştum.

Tam o sırada tepemizde bir leoparadam belirdi. Yarı insan bacaklarını bükmüştü. Postu altınımsı sarı ve beyazdı. Tüm vücudu siyah beneklerle kaplıydı ve insan formundaki halinden otuz santim kadar uzun boyluydu. Bu Gregory olmalıydı. Çünkü Nathaniel leopar formundayken siyah oluyordu. Gregory'nin göğsü daha geniş, kolları uzun ve kaslıydı. Bunların ucundaki pençelerse son derece korkutucuydu. Yüzü bir leoparın yüzüydü ama çenesiyle boynunda bir tuhaflık vardı. Tıslayarak vampirin soluk sırtına atladı. Damian'ı üzerimden almaya çalışacak ve boynumda tıpkı Richard'ınki gibi bir yara açılmasına sebep olacaktı.

Kollarımı Damian'ın omuzlarıyla sırtına atıp boştaki ayağımı iyice beline doladım. Onu sımsıkı tutarak "Gregory, hayır!" diye haykırdım. Sonumun Richard gibi olmasını istemiyordum. "Bırak onu! Yoksa daha kötü yaralanacağım!"

Leoparadam duraksadı. Sonra yarı insan formunda olduklarında çıkan kalın ve boğuk sesle konuştu. "Ama sana zarar veriyor."

Bu sırada Damian dişlerini etime iyice geçirince dayanamayarak inledim. Yine de nefes nefese konuştum. "Yardımına ihtiyacım olduğunda söyleyeceğim."

Gregory'nin suratındaki tüylere rağmen bocaladığını anlamıştım. Halbuki hayvan formuna dönüştüklerinde dostlarımın ifadesini kolayca okuyamazdım.

"Damian," dedim yumuşacık bir sesle. O sözleri söylemeden evvel dikkatini bana vermesini istiyordum. Gözleri kapalıydı ve hafifçe gevşemişti. Artık beni yere bastırmıyordu, daha çok ben onu tutuyordum. "Damian," dedim tekrar.

Birden kendine geldiğini hissettim. Tıpkı bir şalterin indirilmesi gibiydi. Bir saniye evvel canavardı, şimdi Damian olmuştu. Gözlerini açıp bana bakmadan evvel bile biliyordum. Geri dönmüştü. Rahatlayarak kollarımı gevşetip bacağımı indirdim. Aniden tüm gücüm tükenmişti.

Hala kanımı emiyordu ama artık hiç canımı yakmıyordu. Sonra yavaş yavaş geri çekildi. Ağzı kanımla kıpkırmızı olmuştu. Aniden ikimizin de çıplak olduğunu farkettim. Bacaklarımın iç kısmında hissettiğim vücudu sertti. Kan basıncı muhteşem bir şeydi doğrusu.

Belki de onu durdurmak için bacağımı beline atmasaydım bu kadar çabuk uzlaşmaya varamazdık. Gregory bana yardım etmeye çalışmasaydı... Aman! Neyse ne! Birden farklı bir korkuya kapılmıştım. Hareket edip işleri daha da kötüleştirmek -yahut iyileştirmek- istemiyordum. Vücudumun kolları arasında olması, nabzımın atışı beni ürkütmüş, nefes almamı güçleştirmişti. Sanki gücümle boğuluyordum. Sihir. Onu daha önce de kendime bağlamıştım ama böyle olmamıştı.

Eli yavaşça kayıp vücudumun yan tarafını okşadı. Bunun seksle alakası yoktu. Sırf dokunmuş olmak için dokunmuştu. Parmaklarını gererek elini açmıştı. Tenlerimizin birbirine mümkün olduğunca temas etmesini istediği belliydi. Aramızdaki bariyerlerin kalkması onu adeta büyülemişti. Ten açlığı yeni bir tür hayvan gibi içinden çıkmak için bekliyordu. O kadar uzun süredir bunun özlemini çekiyordu ki hislerinin yoğunluğu onu çılgına çevirmişti.

Yalnızlığını somut olarak hissettim. Gözlerimde yaşlar birikmişti ve Damian'ı avutmak istiyordum.

Ellerimi sırtında dolaştırarak ona sımsıkı sarıldım. "Kanımın kanı," ve ağzını benimkinin üzerine kapayarak kelimeleri mühürleyecek öpücüğü verdi. Fakat çıplak bedenimdeki ufacık kıpırdanışı, önündeki sertliği bacaklarımın arasında hissetmeme sebep olmuştu. Altında hafifçe kıvrandım. Birden bu anlaşmayı, basit ve kuru bir öpücükle mühürlemek istemediğimi farketmiştim.

Bu düşünce geri çekilmeme sebep oldu. Zira bunları düşünen ben değildim. Zümrüt yeşili gözlerine baktığımda kimin hislerinde dolaştığımı anlayıverdim.

Nathaniel yanımızda diz çöktü. Hemen elimi uzattım ve bana dokunduğu an tekrar mantıklı düşünmeye başladım. Fakat Damian, Nathaniel'a bir köpek gibi hırladı. Henüz tamamen iyileşmemişti.

Jean-Claude hala kafamın içindeydi ve ondan belli belirsiz bir korku sinyali alıyordum. *Başladığın işi bitir ma petite,* dedi. *Kelimeleri en baştan tekrar etmelisin.*

Neden korkuyorsun? diye sormak istedim. Çok yoğunlaşmış olmalıydım ki cevap verdi. *O güzel boynuna bu kadar yakınken çıldırması hiç iyi olmaz ma petite. Hadi, bitir işini.*

Sanırım konuştuklarımızı Richard da duyuyordu. Çünkü yanımıza gelip diğer tarafımızda diz çöktüğünde suratında meraklı bir ifade vardı. Herhalde daha saçma sapan bir durum olamazdı. "Buradayım," dedi. Galiba durumumun bana ne kadar utanç verdiği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Damian ona da düşmanca bir bakış fırlatarak hırladı. Onu kaybediyordum. "Kanımın kanı, etimin eti," dediğimde tekrar bana baktı. Her bir kelimem gözlerindeki çılgınlığı biraz daha söndürüyordu. Vücudunu benimkinin üzerinde kaydırdı ve yine o boğucu ihtiyacı hissettim. Hayır, tek bir öpücükle duramayacaktım. Bir an için *ardeur*'ü uyandırdığımızı sandım. Sonra ikisini birden duydum. İki ihtiyacı. Kafamı çevirdiğimde Nathaniel'ın menekşe gözlerini yüzüme diktiğini gördüm. Bana duyduğu gereksinimi hissedebiliyordum. Belki fiziksel değil ama vücutlarını benimkinin üzerine bastırıyorlar, beni ağırlıklarıyla eziyorlardı. Hiçbir fiziksel güç ya da tehdit beni böylesine mahvedemezdi. Çünkü onları önemsiyordum. Düşünün, bir başka-

sının acısını kendinizinmiş gibi hissetseniz onu dindirmeye çalışmaz mıydınız?

Soluk soluğa kalmıştım. Nathaniel'a bakarak devam ettik. "Nefesimin nefesi, seninkine karşı benim kalbim." Damian kalçalarını iterek içime girdi. Altında kıvranırken Nathaniel'ın elini daha da sıkıp tırnaklarımı etine batırdım. Kalçalarım yukarı doğru dönerek Damian'ın organını karşıladı. Tıpkı aldığım nefes kadar istemsizceydi.

Bir ses dikkatimi Nathaniel'dan uzaklaştırmama sebep oldu. Diğer tarafımızdan gelmişti. Richard geri çekilerek sırtını beyaz kanepeye yaslamıştı. Yüzünde ne görmeyi bekliyordum bilmiyorum. Belki şehvet, tiksinti, öfke ya da kıskançlık... Ama orada gördüğüm tek his korkuydu. Öylesine saf ve çıplaktı ki göz göze geldiğimizde canım yandı.

Damian yüzümü avuçlayıp tekrar ona bakmamı sağladı. "Beni düşünmeni istiyorum," dedi ve yavaşça içimden çıktı. *Bitti*, dedim kendi kendime ama buna ben bile inanmamıştım. Damian üzerimde hafifçe kalktı ve yüzüme baktı. Gözleri tıpkı vücudu gibi beni yere mıhlıyordu. "Kanımın kanı," dedi bir kez daha sertçe içime girerken. Çığlık attığımda Nathaniel da aynısını yaptı. Eli benimkine adeta yapışmıştı. Ona baktığımda menekşe gözlerindeki vahşi ifadeyle irkildim. Damian tekrar yüzüme dokundu. "Etimin eti," diye fısıldadı ve bedenini hafifçe geri çekerek kalçalarını hareket ettirdi. Nathaniel'ın elinin şiddetle sarsıldığını hissettim. Nabzını ikinci bir kalp atışı gibi duyumsuyordum. Ama bu kez gözlerimi Damian'ınkilerden ayıramamıştım. Neredeyse içimden çıkacak kadar geri çekildi ve "Nefesimin nefesi," diye mırıldanarak organını sert-

çe derinliklerime itti. Yine bağırdım ve Nathaniel da aynısını yaptı. O anda hislerimin belki hepsini değil ama bir kısmını paylaştığını anladım. Damian yine geri çekildi ve "Seninkine karşı benim kalbim," diyerek kalçalarını bir kez daha bacaklarımın arasına bastırdı.

Şimdi üzerimde hiç kıpırdamadan duruyordu. Organını mümkün olduğunca derine saplamıştı. Soluk alıp verişi hırıltılıydı. Baştan aşağı ürperdi ve ben de aynı şekilde kıvrandım. Nathaniel keşfedilen kendi vücuduymuşçasına inliyordu. Konuştuğunda Damian'ın sesi titriyordu. "Sakın yapma," dedi. "Yoksa dayanamam." Yüzünü saçlarıma gömdüğünde vücuduma yeni bir zevk dalgası yayıldı. İçim gıcıklanarak inledim ve Damian birden kolları üzerinde kalkarak kalçalarını öne itti. Sonra gözlerini kapayarak kafasını arkaya attı ve saçları kızıl bir şelale gibi sırtından aşağı aktı. Nathaniel'la birlikte çığlık attık. Tırnaklarımızı birbirimizin etine geçirmiştik. Nathaniel'ın halıya düştüğünü hissettim. Kendini bırakmıştı. Onun orgazmı tıpkı bir elektrik akımı gibi kolumu dolaşıp Damian'a geçti. Şimdi bağırma sırası ondaydı ve hala içimdeki organının kasılmasıyla kıvrılıp büküldüm. Sanki hiç bitmeyecek bir zevk girdabındaydık. Bir vücudun gevşeyip boşalması diğerini doruğa ulaştırıyordu. Nihayet yerde ter ve kana bulanmış halde hareketsiz kaldık.

Damian titrek bir kahkaha attı. O an şehvetinin maskelediği hüznü farkettim. Çünkü kendime geldiğimde bunu bir daha asla tekrarlayamayacağımızı biliyordu. Aklıma unuttuğum biri geldi ve kafamı çevirdiğimde Richard'ın olduğu yerde durduğunu gördüm. Yüzündeki korku silinip

yerini hayrete bırakmıştı. Richard, Nathaniel'ın hissettiklerini hissetmemişti ama hala kafamın içindeki sesi duyabiliyordu. Jean-Claude da öyle. Ama Richard'ın düşüncesini net bir şekilde okudum. *İkisini de daha önce hiç becermemiştin.* Bunu başka bir düşünce izledi ve bu defa evdeki herkesi becerdiğimi varsaydı, çünkü o da lupanar'da -kurtların buluşma mekanında- aynı şeyi yapıyordu.

Bir erkekle ya da iki erkekle -nereden baktığınıza bağlı- seksin ortasında ve çırılçıplaktım, buna rağmen aniden ahlaki üstünlüğü ele geçirmiştim. Tuhaf.

18

Gregory emekleyerek yanımıza gelip vücutlarımızı kokladı ve hırıltılı bir sesle "Sıra bende," dedi. Ona hakettiği cevabı verebilmek için kafamı çevirip omzumun üzerinden dik dik bakmam gerekmişti fakat vücudunu gördüğümde az önceki utancım ikiye katlandı. Şekil-değiştiriciler genel hatlarıyla filmlerdeki gibidir. Tek bir farkla. Cinsel organları vardır ve gördüğüm kadarıyla Gregory bizimle olmaktan çok ama çok mutluydu. Beni ereksiyon halindeki organından daha fazla rahatsız eden, Damian'la seks yapışımızı seyredip bundan tahrik olmasıydı. Onun gösterinin keyfini çıkarması sinirlerimi bozmuştu.

"Geri çekil Gregory," dedim. Yüzüm kızardıysa da sesim çok sertti.

Kedi suratında gülümsemeye benzer bir ifade belirdi ve dediğimi yaptı. Sonra kafasını eğip geri geri süründü. Bu daha çok kurtların sergileyeceği türden bir davranıştı. Ama likantropların insani özellikleri ağır basardı ve bazı hareketleri insan beyninin algılarına daha çok hitap ediyordu. Yere eğilerek kendini aşağılamak da bunlardan biriydi.

Damian bana bakıyordu ve gözlerindeki ifade hiç de yeni seks yapmış bir adama yakışacak cinsten değildi. Çok mutsuzdu. Sevişmemizin sonundaki duygu patlamasını hatırladım. Şehvet, şeker kaplı bir ilaç gibiydi. Geriye kalan yalnızlığın acısıydı.

Sonra duygularını yüzünden okumadığımı, onları hissettiğimi farkettim. Bana ait bir hüznü yaşamıyordum ama ikinci bir ten gibi üzerime yapışmıştı. Duygusal olarak hala ona bağlıydım. Üstelik Damian hala içimdeydi ve ağırlığını bana verdiği için vücudumun alt kısmını kıpırdatamıyordum. Birbirimize dokunmamız metafiziksel temasımızı artırıyordu. Artık buna bir son vermeliydim. Bir tek Damian olsa iyi! Nathaniel'la olan bağımı da koparmamıştım.

Yanımızda yatıyordu ve parmakları hala benimkilere kenetlenmiş vaziyetteydi. Vücutlarımızın yan tarafları omuzdan kalçaya kadar birbirine yapışıktı. Damian doruğa ulaştığında yanımıza sokulmuş olmalıydı. Damian'la sevişirken Nathaniel'ın vücudu benimkine değseydi bunu kesin hatırlardım.

Menekşe gözleri odaklanmakta güçlük çekiyordu. Uykulu gibiydi. Teninden tatmin ve mutluluk fışkırıyordu. Bu duygular içini ferahlatıp onu gevşetmişti. Ya ona baktığımı hissetti ya da içimdeki huzursuzluğu. Çünkü gözle-

rindeki bakış sabitleşip yeni bir şehvet dalgasıyla gölgelendi. Yüzünde beklenti dolu bir ifade belirmişti. Belli ki bir sonraki seferi düşünüyordu. Daha ilk seferini bile tam anlamıyla yaşamadığını unutup öfkeleniverdim. Öfke daima zihnimi açardı.

"Çekilin başımdan," dedim.

Damian'ın ıstırabı adeta bir yağmur gibi tenime yağdı. Nathaniel üzgün değildi. Fakat yanlış bir şey yaptığını düşünerek anında paniklemişti. "Tamam Nathaniel," dedim. "Sorun yok. Hepimiz iyiyiz." Söylediğime inandığımdan şüpheliydim ama Nathaniel'ı yatıştırdığı belliydi. Hepsi de isteğimi yerine getirip bana nefes alabilmem için biraz alan tanıdı. Ne var ki Damian'ın hüznü üzerime yapışmıştı. Sanki doğaüstü bir örümcek ağının içinde debeleniyordum.

Biz toparlanırken Micah az evvelki arbedenin izlerini taşıyan kapıdan içeri girdi. Daha önce de erkek arkadaşlarıma böyle pozisyonlarda yakalandığım olmuştu ve her seferi utanç vericiydi. Ama şanslıydım çünkü Micah aptalca sorular sorup kendimi bir sürtük gibi hissetmeme sebep olmadı. Zaten ilk dikkatini çekenin biz olduğumuzu zannetmiyorum. "Vay canına!" dedi yerlerdeki ve duvarlardaki kanlara ve yaralarımıza bakarak. "Herkes iyi mi?"

Doğrulmaya çalıştığımda Damian elini uzattı. Başka zaman olsa yardım almadan kalkardım ama biraz evvel sevişiğim birinin elini itmek istememiştim. Elim onunkine değdiği an daha da fazlasının olduğunu hissettim. Onun tenine dokunma arzum geçmemişti. İyi bir sevişme yüzyılların ihtiyacını gidermeye yetmemişti. Seks tıpkı besin-

ler gibi bir çeşit yakıttı ve bir kere ateşledin mi daima fazlasını istiyordun.

Elini bırakıp sendeleyerek yürüdüm. Nathaniel'la Damian'dan birkaç adım uzaklaşmak istemiştim. "Hala yaşıyoruz," dedim.

"Güzel." Micah başını yana eğdi. "Damian'ın sabahın bu saatinde ortalıkta dolaşabildiğini bilmiyordum."

"Dolaşamaz zaten."

"Öyleyse burada ne işi var mı demeliyim, yoksa soru sormamamı mı tercih edersin?"

Birden yoruldum. Muhtemelen hepimiz aynı durumdaydık. "Dün gece uyuma fırsatı buldun mu?"

Kafasını iki yana sallayarak açık yeşil gözlerini ovuşturdu. Güneş gözlüğünü çıkarıp gömleğinin önüne asmıştı. "Dostumuzu bardan alıp evine götürdüğümde beraber yaşadığı kız arkadaşı bizi bekliyordu. Bir çocukları var. Kız sorun çıkardı ve didişmeye başladılar ama öfke de değişmeyi tetikleyebilir."

"Kurt formuna mı dönüştü?"

"Hayır, ama çok yakındı. Teddy'nin söylediği gibi pek tecrübeli değil ve..." Micah tekrar kafasını salladı. "Aklım kızda kaldı çünkü onun ne kadar tehlikeli olabileceğini kavrayamamış gibi görünüyor. Bir şeyden anladığı yok."

"Çünkü anlamak istemiyor," dedi Richard.

Micah dönüp ona baktı. İçeri ilk girdiğinde o hariç hepimizi tek tek incelemişti. "Demek Patrick'in kız arkadaşıyla tanıştın?"

Richard kafasını sallayacakken vazgeçip gözlerini kırpıştırdı. "Hayır, ama böyle vakalarla çok karşılaştım. İnsanlar

bir canavarla beraber olduklarını kabul etmek istemez." Sadece durumu açıklıyordu ama sesindeki acı dikkatimden kaçmamıştı.

Ben Richard'a asla böyle hissettirmemiştim. Hayır, asıl o bana kendimi bir canavar gibi hissettirmeye çalışmıştı. Bu konuda konuşmak istemiyordum. Ne söylenecek bir söz vardı ne de tartışacak takatim. "Koalisyon aileler için aylık toplantılar düzenliyor," dedim. "Kurtadamlara da bununla ilgili broşürler dağıtıldı."

Richard yaralı kolunu tutarak ayağa kalktı. "Şu Patrick dediğin, Patrick Cook mu?"

"Evet," dedi Micah.

"Bütün gece ona bebek bakıcılığı yaptın, öyle mi?"

"Evet," dedi Micah yine.

Richard bir an gözlerini yere diktikten sonra bize baktı. Micah'yla göz göze gelince suratının ifadesi değişmişti. "Kurdumla ilgilendiğin için teşekkür ederim."

"Kurtlar da Koalisyon'un bir parçası," dedi Micah. "Kim olsa aynısını yapardım."

"Yine de teşekkürler."

"Bir şey değil."

Hani kendinizi rahatsız hissettiğiniz tuhaf sessizlikler vardır ya, işte onlardan birini yaşıyorduk. Onları yalnız bırakmak istemememe rağmen acilen duş almak zorundaydım. Suyun boynumdaki yarayı acıtacağından emindim ama prezervatif kullanmadan seks yapmıştık ve Damian içime boşalmıştı. Yani bir an evvel temizlenmeliydim. Keşke prezervatif kullanabilseydik ama o anda bunu düşünecek durumda değildim. Tammy doğum kontrol hapı alır-

ken hamile kalmıştı. Biraz tedbirsizce davranarak bazı antibiyotiklerin hapın etkisini azalttığını hesaba katmamıştı. Şimdi o yüzde birlik ihtimal hiç de uzak gelmiyordu. Damian çok yaşlı bir vampirdi ve muhtemelen kısırdı, yine de... İnsanın erkek arkadaşından hamile kalması da bambaşka bir mevzuuydu. Fakat Damian hayatta bile değildi. "Ben duşa gidiyorum," dedim çabucak.

Çok garip bir şey söylemişim gibi hepsi bana baktı. "Kusura bakmayın ama bütün günü bu halde geçirecek değilim. Bence kendimizi bir an evvel toparlasak iyi olur."

"Ben doktor çağırayım," dedi Micah.

Kafamı sallayıp "İyi olur," diye yanıt verdim. Orada daha fazla durmak istemiyordum. Micah ve Richard'la aynı odadaydım, çıplaktım ve üzerime az önce yaptığım seksin kokusu sinmişti. Üstüne üstlük Nathaniel ve Damian da anadan doğma vaziyetteydi. Artık çıplaklık beni o kadar rahatsız etmiyordu ama seks sonrası çıplaklıkla ilgili hala bir problemim vardı. Anlayacağınız oradan derhal uzaklaşmalıydım.

"Ah, az daha unutuyordum. Arabanda hüngür hüngür ağlayan bir kadın var," dedi Micah.

"Benim arabamda mı?" diye sordum hayretle.

"Hayır, Richard'ınkinde. Yani onun Richard'ın arabası olduğunu tahmin ettim. Gregory'ninkini biliyorum."

Richard kendi kendine küfretti. Bunu nadiren yapardı. "Clair! Clair'i unuttum."

"Clair kim?" dedim.

Bir an duraksadıktan sonra "Kız arkadaşım," dedi kapıya doğru yürüyerek. Hala kolunu tutuyordu.

Kız arkadaşı mı? Harika! Kadın beni ilk kez görmüştü ve neredeyse tamamen çıplaktım. Neyse ki Damian'la sevişmemizi izlemek zorunda kalmamıştı. Eh, bu da bir şeydir, değil mi? Şahane! Kafamı sallayarak banyoya doğru yürüdüm.

Birden Gregory'nin hırıltılı sesini duydum. "İşinize burnumu sokmak istemem ama Richard'ın kapıya çıkması uygun olur mu? Biliyorsun, baştan aşağı kan içinde."

Dönüp leoparadama baktım. "Lanet olsun. Tabii ki hayır." Hemen kapıya koştuysam da Micah beni durdurdu. "Ben giderim. Aranızda polisi başımıza toplamayacak tek kişi benim." Omzumu sıkıp gülümsedi.

Geldiğinde onu öpmediğimi hatırladım. Halbuki ona merhaba öpücüğü vermek gibi bir alışkanlığım vardı. Ama hala kan içindeydim ve vücudum Micah'ya ait olmayan sıvılarla kaplıydı. Yani ona yaklaşmak istememem doğal karşılaması gerekirdi. Suratımda tereddütlü bir ifade belirmiş olmalı ki gülümsemesi kısa bir kahkahaya dönüştü. Sonra beni omuzlarımdan tutup çevirdi ve popoma bir şaplak atarak banyoya doğru itti. "Git temizlen. Ben burayı hallederim."

"Bunu yaptığına inanamıyorum," dedim.

"Neyi?" diye sordu sırıtarak.

Micah'nın bana gülümsediği anların sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi. Gözleri parlardı ama o gülücüğü bana göstermeyi bir türlü başaramazdı. Onun mutlu olmasına sevindiysem de acaba bu kadar komik olan neydi? Belki yaptığım bir hareketi ya da yüzümdeki ifadeyi sevimli bulmuştu. Oysa o anda kesinlikle şirin değildim. Evet, kafam

karışıktı, yaralıydım, işleri arapsaçına çevirmiştim, kısacası bok gibiydim ama şirin değildim. Nathaniel'la Damian beni iyi tanıyordu fakat Gregory'nin yanından geçerken onu uyarmadan edemedim. "Kıçıma dokunacak olursan aletine veda edersin."

"Hiç eğlenceli değilsin," diye homurdandı.

Omzumun üzerinden konuştum. "Aksine gayet eğlenceliyim ama senin için olmadığım kesin."

"Sürtük," diye tısladı.

"Miyavvv," deyip banyoya girdim.

19

Duşa girdiğimde olanları düşünmemeye çalıştım. Sıcak su iyi gelmişti. Musluğu sonuna kadar açıp suyun vücudumu dövmesine izin verdim ve sağıma soluma baktığımda daha önce farketmediğim bir sürü çürük buldum. Eskiden olsa Damian'la bu boğuşmadan çok kötü yaralarla çıkabilirdim. Neyse ki Jean-Claude'un vampir işaretleri sayesinde dayanıklılığım artmıştı. Isırığın iyileşmesi birkaç gün, en fazla bir hafta sürerdi. Hızlı iyileşmek işin iyi yanıydı, gerisi... Eh, jüri henüz son kararını vermedi deyip geçiştireyim bari.

Suyun şıkırtısından farklı bir ses duydum. Birinin kapıyı tıklattığını anlamam bir-iki saniyemi aldı. Duymazdan gelmeye çalıştım. Tıkırtı bir an sustuysa da az sonra daha da yükseldi.

İç çekip musluğu kapadım. "Ne var?"

"Damian iyi değil," dedi Nathaniel kapalı kapının ardından.

Her yerimden sular süzülüyordu. "Ne demek iyi değil?"

"Hissetmiyor musun?"

Kendimi dinledim ve Damian'ı düşündüğüm an göğsümde ezici bir ağırlık hissettim. Kabinde tutunacak bir yer arayıp can havliyle musluğa yapıştım. Bu, evin içinde deli gibi koşturmasına sebep olan korkunun gölgesiydi. Yeniden çıldırırsa bunu kaldırabileceğimizden emin değildim. "Geliyorum," diye seslendim.

Saçlarımı sıkıp kafama bir havlu sardım. Tam vücuduma da bir tane sarmak üzereyken kapı açıldı. İçeri ilk Gregory girdi. Hala postuylaydı. Pençeli eli Damian'm koltukaltındaydı. Richard'sa Damian'ın diğer kolunu tutmuştu. Onu yarı taşıyıp yarı sürükleyerek bana getirdiler. Damian'ın korkusu onlardan daha hızlı ilerliyordu. Daha önce de korkmuştum ama hiçbiri böyle değildi. Göğsüm sıkışıyor, soluk alamıyordum. Panik ıslak bir kumaş gibi boğazıma yapışmıştı. Hissettiğim diğer her şeyden daha soğuk, kaygan ve boğucuydu. Sanki bir his değil somut bir nesne ya da hayvandı. Dehşet adeta yeni bir anlam kazanmıştı.

Damian'ı kucağıma attıklarında cildimin parçalara ayrılıp benden kaçmak için debelendiğini hissettim. İncecik şeritler halinde sürünerek bedenimden ayrılmaya çalışıyordu. Tenim vücudumdan kurtulduğu an yaşayacak ve ben ölecektim. İç organlarım da savaşıyordu. Ama hepimiz Damian'ın ağırlığı altında ezilmiştik. Onun korkusu

bizi kapana kıstırmıştı. Nefes alabilseydim bağıracaktım fakat giderek dibe battığımı hissediyordum. Damian'm dehşetinde boğuluyordum.

Biri omzuma dokundu. Ama kendi tenimi hissedemedim. Sadece Damian'ınki vardı. Biri beni sertçe sarstı. Nefesim yerine geldi. Güçlükle yutkunarak haykırdım.

Richard'ın şaşkın yüzüne bakıyordum. Omzumdaki onun eliydi. Yanımızda diz çökmüştü. "Anita! Beni duyuyor musun?"

Koluna yapıştım. Diğer elim Damian'ın vücudundaydı. Onu bırakırsam kaybolacağından korkuyordum. Korkunun korkunç bir canavar formuna girip onu yiyeceğinden.

Richard beni tekrar sarstı. "Anita, konuş benimle. Bir şeyler söyle!"

"Tanrım... Öylesine korkunç ki."

Damian karnıma bastırdığı kafasını salladı. Bu ana dek baygın gibiydi ama şimdi beni belimden ve kalçamdan kavramıştı. Sanki dünyadaki tek somut varlık bendim. Bir duygu patlaması içindeydi. Bana minnet duyuyordu. Onunla korkusunu paylaşabildiğim için mutluydu. Paylaşmak acısını hafifletip daha katlanılabilir kılıyordu.

Korkumuz bir hatırayı çağırdı. Bu bana ait değildi. Karşımdaki yüzü daha önce hiç görmemiştim ama Damian kendisininki kadar iyi tanıyordu. O sert hatlar, alnından yanağına kadar inen yarayı. Bu ilk krizin ona bıraktığı hatıraydı. 'Bizi yaratan kadın' yaranın adamın hayatını kurtardığını söylemişti. Adamın saçları onunkinden sarı, gözleri onunkinden maviydi ama neyse ki yarası vardı. Bu yara yakışıklılığını bozmuş ve kadının onu tek parça halinde bı-

rakmasını sağlamıştı. Erkekler bile kıskançlığından kurtulamıyordu. Kafamın içinde duyduğum tek isim Perrin oldu. Ama doğru olmadığını biliyordum. Adamın adı bu değildi.

Vanilya kokusu aldım. Tenim ısınıverdi. Gözlerimi kırpıştırdım. Doğru kelime bu muydu bilmiyordum ama uyanmıştım. Nathaniel yanımızdaydı. Örgüsünü açtığı için saçlarındaki vanilya kokusu beni bütünüyle sarmalıyordu. Saçları omzumdan aşağı süzülüp Damian'm üzerini bir battaniye gibi örtüyordu. Ama bize dokunmuyordu. Halbuki öylesine yakındı ki neredeyse hafifçe iç çeksem bedenlerimiz birbirine değecekti. Uyandığım anda tenimde hissettiğim sıcaklık onunkiydi. Bunun için bana dokunmasına gerek yoktu. Sanki bedeninin tüm ısısını dışarı veriyor ve bana onunla dokunmak istiyordu.

Bu beni Damian'm hatıralarından kurtarmak için iyi bir yoldu. Üstelik Nathaniel'ı da onlara sürüklememi engellemişti. Gerçekten zekiceydi ama bir planın başarıya ulaşması için herkesin üzerine düşeni yerine getirmesi gerekir. Damian kucağımda kıpırdadığında önce ne yapmaya çalıştığını anlamadım. Sonra Nathaniel'ı uyarmak için nefes alıp bağırmaya hazırlandım. Fakat geç kalmıştım.

Damian, Nathaniel'ın elini sıkıca kavradı ve bu dokunuş fazlasıyla yeterli oldu. Aydınlıkta boğulmak gibiydi. Dünya alevler içindeydi. Ardından yeryüzünün tamamı sarıyla kaplandı. Sarı bir sıcakla. Gözlerimiz kamaşmış, adeta kör olmuştuk. Sadece aydınlık ve kadının küçük ellerinin dokunuşu vardı. Perrin'in eli avcumdaydı. Kocamandı ve aydınlık kabusumuza adeta demir atmıştı. Kadının ok-

şayışlarının seksle akalası yoktu. Bizi kendi korkularımızla yüzleşmemiz için aydınlığa sürüklüyordu.

Kadın aniden elini benimkinden çekti ve bir zamanlar güzel olduğunu düşündüğüm zehirli sesi kafamın içinde yankılandı. Ona hayır diyemiyordum. "Biri yakmak, biri saklamak için," dedi.

Perrin döndü ve ışık siluetini çerçeveledi. Saçları aydınlık kadar sarı, gözleri pencerenin ardındaki gökler kadar maviydi. Çok uzun boyluydu ve omuzları öylesine genişti ki pencerenin çoğunu kapamıştı. O her zaman en iriyarımızdı. Yakıp yıktığımız köylerdeki insanlar onu görünce çil yavrusu gibi dağılıp "Dev!" diye bağırırdı.

Perrin ayağa kalkıp aydınlıkla kaplandı. Ama yanmıyordu. Bu çılgınlığı başlatan sözler geri döndü. "Belki seninle güneşte yürümelerinin sebebi, gücünü onlarla paylaşman değildir Moroven. Belki kendi güçlerini kazanmışlardır." Konsey'in elçisi bu şeytani sözleri söyleyip 'bizi yaratan kadın'ın zihnine zehirli bir şüphe yerleştirmişti. Kısacık bir an doğruyu söylediğini düşündük. Perrin'in kendi gücüyle aydınlıkta durduğunu sandık. Zafer kazandığımıza inandık. Ama Perrin'in yüzünde korku vardı. Bir şeyler ters gidiyordu.

Cildinden dumanlar yükselmeye başladı. Tıpkı filmlerdeki gibiydi. Hala Anita olan tarafım *Ama bu doğru değil*, diye düşündü. Zira güneş yüzünden ölen tüm vampirler alevler içinde kalırdı. Duman çıkmaz, ölüm aniden gelip onları oracıkta yok ederdi. Kafa karışıklığım bizi tekrar dehşetin sınırlarına sürükledi. Perrin'den yükselen dumanları izlemek korkudan boğulmamızı engelliyordu. Sonra

altın-turuncu alevlerle çevrildi. Uzun, sarı saçları yüksek ısının rüzgarında dalgalandı. Kısacık bir an *Ne kadar güzel görünüyor*, diye düşündüm ama alevler onu yerken teni buruşup kavruldu.

Perrin acı acı feryat etmeye başladı. Korkunçtu. Bir insanın böyle bir ses çıkarabileceğine ihtimal vermezdim.

Biz de bağırdık. Dehşetimiz, üzüntümüz ve korkumuz boğazımızdan yükselmişti. Eğer çığlık atmasaydık bedenlerimiz patlayacak, zihnimiz paramparça olacaktı. Bağırıyorduk çünkü kendimizi delilikten ancak böyle koruyorduk.

Birden burnuma orman kokusu çarptı. Noel zamanı çam ormanlarının ve taze toprağın kokusu. Yanan vampire, en iyi dostuma, kardeşime baktım. Tuhaf bir şekilde sakindim. Deniz tuzunun ya da başka bir şeyin kokusunu duymuyordum. Sonra ağaçların kokusunu başka bir koku bastırdı. Tatlıydı. *Misk*, diye düşündüm. Bir kurttu. Richard.

Onu düşünmek diğer tüm hatıraları silmişti. Görüntüler bulanıklaştı ve o korkunç odadan uzaklaştık. Perrin'in çığlıkları yavaş yavaş azaldı. Onun adını haykırıyordu. 'Bizi yaratan kadın'ın. "Moroven, Moroven!" Sonra başka bir isim söyledi. "Nemhain!" Damian'ın zihninin bir parçası hala bende olduğu için biliyordum. Bu, kadının gizli adıydı. Perrin tekrar tekrar bağırırken Damian yineledi. "Nemhain!"

Banyonun zeminine düştük. Richard'm eli kolumdaydı. Yüzüne baktım. Fakat Damian yine kaçacakmışçasına doğrulunca dikkatimi ona verdim. Kollarımı beline doladım. Nathaniel, Damian'ın koluna yapışmıştı. Onu bıraksak Perrin'in alevine doğru koşacak ve kendini mahvede-

cekti. Hala bağırıyordu. "Nemhain. Lanet olsun sana!" Birden yere yığılınca arkaya düştüm. Richard tutmasaydı başımı çarpacaktım. Nathaniel, Damian'ın omzunu yakalayıp düşüşünü yavaşlattı. Damian hala ağlamaklı bir sesle bağırıyordu. "Lanet olsun sana!" Kucağımda top gibi büzüldü. Sırtım Richard'ın koluna dayalıydı. Nathaniel bir çocuğu avutur gibi Damian'ın saçlarını okşuyordu.

Damian hala kadının adını sayıklamakla meşguldü. Birden tüm dünya korkuya battı. Sanki dehşet, soluduğumuz havaya karışmıştı. Nefes alsak da almasak da ölecektik. Katıksız korku zihnimi ele geçirerek adeta kalp atışlarımı durdurdu. Resmen korkudan ölecektim. Hem de gerçek anlamda. Nefesimi tutarak bekledim. Belki de amacım sessizliğe sığınmaktı.

Richard'ın kolunun desteği kaybolunca aniden duş kabininin buz gibi soğukluğuyla yapayalnız kalmıştım. Sanki bana dokunmamak için kabinin kapısını kapayıp beni ona yaslamıştı.

Hırıltılı nefesler almaya başladım. Kalbim göğsümü zorluyordu. Boğazım acısa da içime çektiğim korku yüklü hava beni bir nebze olsun kendime getirmişti. Her nefesimde onu ciğerlerime dolduruyordum. Moroven'ı -diğer adıyla Nemhain'i- Damian'la Perrin'in yaratıcısını. Onun isminden sözetmemek sadece bir batıl inançtan ibaret değildi. Adını söylediğin anda gücünü çağırmış, dikkatini bize çekmiş oluyordun. Banyoya sessizlik çökmüştü. Nabzımı duyuyordum. Adeta içimde gümbürdüyordu. Sonra başka bir kalp atışı duydum. Benimkinden hızlıydı. Çok daha hızlı. Böylesine korkarken nasıl hayatta kalabiliyordu?

Kafamı yavaşça çevirdim. Korkumu yenip Nathaniel'a baktım. Gözleri irileşmişti. Ağzını açmış, güçlükle nefes alıyordu. Boğuluyordu.

Damian kucağımda ölü gibi yatıyordu. Gözleri kapalıydı ve nefes almıyordu. Kalp atışını da duyamıyordum. *Ona verdiğini geri aldı*, diye düşündüm. Ama sonra kafamı salladım. *Hayır, o benim. Onun kalbini attıran benim. Damarlarındaki kan benim sayemde dolaşıyor. Damian artık senin değil benim.*

Nathaniel parmaklarını koluma geçirdi. Durumu kötüleşmişti. Sanki görünmez bir el onu boğuyordu. İnanılmazdı ama kadının gücü nefes borusunu tıkamıştı. Dehşet dolu bakışlarını yakalamaya çalışarak ismini söylemeye çalıştım ama sesim çıkmadı. Korku düşüncelerimi, mantığımı ve gücümü çalmıştı. Hayır, içimden bir ses bunun böyle olmadığını söylüyordu. O sadece başka bir vampirdi. Basit bir vampir. Bense bir nekromansırdım. Bana zarar veremezdi. Bunu içimden tekrarlayıp dursam da korku beynimi felç etmişti.

Biraz olsun hava alabilseydim bağıracaktım. Korkumu değil öfkemi kusacaktım. Ama onunla nasıl savaşmam gerektiğini bilmiyordum. Hizmetkarlarımdan birini işaretlemeye, bizi baştan çıkarmaya ya da kontrol etmeye çalışmıyordu. Tek yaptığı korkuyu görünmez bir rüzgar gibi üzerimize salmaktı. Ölüp ölmeyeceğimizi öğrenmek istemişti. Umrunda değildik. Hiçbir şey hissetmiyordu. Hiçbir şey.

Hiçlikle nasıl savaşacaktım? Ölüyorduk. Ve ne yapacağımı bilmiyordum.

20

Jean-Claude'un sesini duydum. *Ma petite.* Ama korku kelimelerin üzerini kapladı. Kafamın içinde konuştuğunu biliyordum fakat ne söylediğini bir türlü anlayamıyordum. Tıpkı bir radyo frekansının diğerini bastırması gibiydi. Uzaklardan Jean-Claude'un sesi geliyordu ama benim aklımdaki Moroven'ın korkusuydu.

Akvaryumdan çıkarılan bir balığı andıran Nathaniel'ın ağzı açıktı. Sadece ben ölmeyecektim. Nathaniel'la Damian'ın saçları kucağımda karmakarışık olmuş, tıpkı kırmızı ve siyah kurdeleler gibi birbirine girmişti.

Gregory önümde diz çöktü. Onun varlığını bile unutmuştum. Yüzündeki ifadeyi okuyabiliyordum. Benekli postunun ve sarı renkli kedi gözlerinin ardında açlık vardı. Şehvet değil sadece açlık. "Yemek gibi kokuyorlar," diye hırladı.

"Biliyorum." Richard'ın sesini duyunca hemen kafamı çevirdim ve elimi usulca ona uzattım. Bizi Damian'ın hatıralarından kurtarmıştı, kimbilir belki bundan da çekip alabilirdi.

Son derece mutsuz ve üzgün görünüyordu. Elim aşağı kaydı ama tekrar tutup avcuna aldı. Anında ormanın ve postunun tatlı kokusunu aldım. Korkum hafiflemişti ama yeni bir dalganın geleceğini biliyordum.

Güçlükle de olsa konuştum. "Bana yardım et."

Jean-Claude "Ardeur'ü ortaya çıkarmalısın *ma petite,*" dedi. "O kadın korku ve acıdan uzak bir tutkunun ne demek olduğunu bilmiyor. Sevgili Richard'ımızı kullan ki güçlerimi sizinkilerle birleştirebileyim. Böylece onu yenebiliriz."

Jean-Claude'un *Richard'ımız* dediği adamın yüzüne baktım. Ama o artık bizim değildi. Çam ağaçlarının, taze yaprakların ve tüylerinin amber kokusunu alabilsem de bakışları sakin değildi. Aksine, kahverengi gözleri öfkeyle parlıyordu. Eline dokunduğum için öfkesini hissetmem gerekirdi ama korkunun esiri olmuştum. Tek duyumsayabildiğim Moroven'm başımın tepesinde fırtına bulutları gibi dolaşan gücüydü.

"Beni duyabiliyorsun, değil mi *ma petite?*"

"Evet," diye fısıldadım.

"Öyleyse sorun ne?"

Ona benden ne beklediğini sormak istedim. Richard'ı yere yatırıp üzerine mi çıkacaktım? "Hayır, bunu yapamam," diye fısıldadım.

"Neyi yapamazsın *ma petite?*"

"Richard'dan beslenemem." Bunu eski nişanlımın yakışıklı ve öfkeli yüzüne bakarken söylemek çok saçma geliyordu ama içimden konuşacak kadar yoğunlaşmam imkansızdı.

"Ama Richard kabul ediyor *ma petite*."

Kafamı salladım. "İnanma, çok kızgın."

Richard iyice sinirlenmiş gibiydi ama "Jean-Claude doğru söylüyor Anita," dedi. "*Ardeur*'ü beslemeyi kabul ettim." Buna razı gelmişti ama istemiyordu. Açıkçası ben de istemiyordum. Başka bir doğaüstü yolculuğa çıkacak halim yoktu. Birbirimizden ayrılmak için çok uğraşmıştık ve Richard'la sevişirsem aramızda yeni bir bağ oluşacaktı. Kalbimin bir kere daha kırılmasını atlatabilir miydim bilmiyordum. Bu kez onarılmayacak şekilde parçalanmasından korkuyordum.

"Moroven'ın korkusunu sizden uzun süre uzak tutamam *ma petite*. Gücüm tükenmeden evvel bir karar vermelisin."

"Senin için söylemesi kolay," dedim. Sesim kendim gibi, hafif alaycı çıkmıştı. "Bahsettiğimiz senin süt beyazı kıçın değil."

"İnan bana, eğer sana gelebilseydim bir dakika bile kaybetmezdim. Ama dışarısı hala günlük güneşlik. Bunu Richard'la ikiniz yapmalısınız. Moroven beni altetmek üzere. Kabusun adım adım yaklaştığını hissedebiliyorum. Az sonra ondan kaçmak için karanlığıma sığınacağım. Richard'la birlik olmazsan Damian'la Nathaniel için çok geç olacak ve eğer vampir hizmetkarınla hayvanının ölümünü üzerinden atamazsan, Richard'la ikimiz bir daha ayı-

şığını göremeyebiliriz. Hadi ama! Richard'ın seni beslemesi bu kadar mı korkunç bir şey? Ölüm daha mı iyi *ma petite*?"

Bu açıdan bakarsan, hayır, ama... Of, lanet olsun. Neden daima seks yapmak zorundaydım? Neden başka türlü savaşamıyordum?

Jean-Claude'un kafamın içindeki sesi cevap verdi. "Çünkü sadece yönetebileceğimiz silahlarla savaşırız. Çünkü ben geceleri kadınların rüyalarına giren bir iblisim *ma petite* ve baştan çıkarıcılığım benim en büyük lanetim ve gücüm. Keşke sana önerebileceğim başka bir sihrim olsaydı ama yok."

"Eğer sahip olduğun tek alet bir çekiçse tüm sorunlar çivi gibi gelmeye başlar," dedim.

Jean-Claude tam tekrar konuşacaktı ki yeni bir korku dalgasıyla sürüklenip gitti. Kalbimin ağzımdan dışarı fırlayacağını sandım. Tenim Moroven'm gücüyle buz kesmişti. Çok ama çok korkuyordum.

Richard elimi bırakıp benden uzaklaştı. Şimdi yüzünde öfke yoktu.

Gregory, Nathaniel ve Damian'ın üzerinden uzanıp yarı leopar suratını yüzüme yaklaştırdı ve havayı kokladı. "Mmm, nefis kokuyor. Korku ve et," dedi nefesini bırakarak. Yüzüme üflediği soluğu yanaklarımı karıncalandırmıştı. "Korku ve et," diye yineledi.

Gregory'den korkmuyordum. Benim korkum şekilsizdi. Fakat Gregory dudaklarını aralayıp dişlerini gösterince -sanırım gülümsüyordu- dehşetle yutkundum. Korkum sivri dişlerinde ve açlıkla parıldayan gözlerinde yeniden hayat bulmuştu. Şimdi sadece korkmuyor, Gregory'den korku-

yordum. Pençelerinden ve dişlerinden. Halbuki daha önceleri ne diğer leoparlar ne Gregory beni ürkütmüştü. Birden yüzümü yaladı.

Dehşetle cıyakladım.

Gregory nefesini yüzüne üfleyerek konuştu. "Ahh! Yeniden yapsana."

Tam o sırada Richard onu üzerimden itti. "Onunla oynamaktan vazgeç."

Gregory yere çömelerek bekledi. Duruşunda tuhaf bir gerginlik vardı. Sanki kavgaya hazırdı. Ama "Tamam," dedi. "Onunla oynamayacağım." Bu kez yüzünü Nathaniel'ınkine yaklaştırıp onu ısırmaya çalışınca Nathaniel çılgınca bağırdı. Bunun hiçbir mantığı yoktu ama korkumuz bir leoparadamda şekil bulmuştu.

Gregory güldü.

Richard sonunda dayanamayıp üzerine atıldı ve onu bizden mümkün olduğunca uzağa sürükledi. "Sana onlarla oynamamanı söyledim."

"Ben yalnızca Anita'yı kastettiğini sandım."

"Onları rahat bırak!"

Gregory ayağa kalktı. Leoparadam formundayken boyu Richard kadar uzundu. "Bunu sen de istemiyor musun?" dedi yumuşak ve tehlikeli bir sesle.

"Evet, ama yapmayacağım."

"Neden?"

"Çünkü arkadaşlarına işkence etmezsin Gregory," dedi Micah. Kapıda Richard'ın yeni kız arkadaşıyla dikiliyordu. Kız benimle aynı boydaydı. Koyu kahverengi saçları omuzlarının hizasında kesilmişti. Açık mavi bir etekle, her ta-

rafı mavi çiçekli bir bluz giymişti. Sandaletlerinden görünen pedikürlü ayakları, bakımlı görünüşünü tamamlıyordu. İki eliyle birden Micah'nın koluna asılmıştı. İnsan ancak erkek arkadaşına böyle yapışırdı. Onca korkumun arasında kıskançlık hissedebilmeme hayret etmiştim doğrusu. *Bu ne samimiyet?* diye düşündüm.

Kapıda titriyordu ve sanki gaipten sesler duyuyormuşçasına gözlerini odaklayamıyordu. "Nedir bu?" diye fısıldadı.

"Korku," dedi Gregory.

"Ah," diye mırıldanarak Micah'yı bırakıp banyoya girdi ve tam önümüzde durdu. Bize bakmasıyla gözlerini kaçırması bir olmuştu. Richard'a döndüğünde yüzü kıpkırmızıydı.

Gregory kızın yanına gitti ve ona tepeden bakarak "Sen de oynamak istiyorsun, öyle değil mi?" diye sordu.

Kız tekrar bize baktığında gözleri bir insanın gözleri değildi. Buna binlerce kez şahit olmama rağmen çığlık attım. Nathaniel da irkilmişti. Fakat Damian hala kucağımda baygın yatıyordu.

"Clair'i buradan götür," dedi gürledi Richard. "Daha çok yeni. Hayvanı ortaya çıkarsa insanları öldürebilir."

Çaresizce inledim.

Micah, Clair'i kolundan tutup kapıya götürdü. Clair ona itiraz etmemişti ama güzel yüzündeki vahşi pırıltılar saçan gözlerini bir türlü çıplaklığımızdan alamıyordu. İçindeki insani tarafın yok olmasıyla birlikte utancı da kaybolmuştu.

"Neler oluyor?" diye sordu Micah.

"Damian'ın ilk efendisi onları öldürmeye çalışıyor," dedi Richard.

"Nasıl?" Neyi kastettiğini anlamamıştım. Bizi nasıl öldüreceğini mi soruyordu, yoksa nasıl bu hale geldiğimizi mi?

"Onları ölümüne korkutarak."

Micah, Clair'i kapıdan çıkarmak üzereydi. "Onu nasıl durduracaksınız?"

Richard gözlerini Micah'ya dikti. "Anita'nın benimle beslenmesine izin verdim. Jean-Claude da bize yardım edecek." Sesinde bezgin bir ifade vardı. Sanki gördükleriyle yaptıklarından sıkılmıştı ve artık hiçbirini istemiyordu.

Kısa bir an için birbirlerine baktılar. Sonra Micah kafasını salladı ve "Herkesin hayatta kalmasını sağla," dedikten sonra Clair'i dışarı çıkardı.

Ama Clair kapıya tutunarak başını içeri uzattı. "Çok güzel kokuyorlar."

Micah ani bir hareketle onu kaldırıp omzuna atınca Clair irkilerek kapıyı bıraktı. Dışarıdan sesini duydum. "Bırak beni. Gitmek istemiyorum."

Richard tek eliyle kemerini çözmeye çalıştıysa da yaralı kolunun acısıyla yüzünü buruşturdu. "Yardım et Gregory."

Leoparadam ona baktı. "Hala fırsatınız varken düzüşmeye karar verdiniz ha?"

Richard öfkeyle kükredi. Ben hafifçe bağırdım. Nathaniel inledi. Bunun aptalca olduğunu biliyordum. Richard bana zarar vermezdi. Ama korku kendi kendine hareket edip düşünüyor gibiydi. Nathaniel bir leoparadamdı ve o da korkuyordu. Çoktan mantığımızı yitirmiştik.

"Ben yaparsam pantolonumu paramparça edeceğim ve bunu istemiyorum," dedi Richard. "Çünkü artık bu evde yedek kıyafetim yok."

"Kendini daha iyi kontrol edebileceğini sanırdım Ulfric," diye hırladı Gregory.

Richard öfkesini serbest bırakarak bağırdı. "Korkularını dilimde ve boğazımda hissedebiliyorum. Sanki onları yutmuşum gibi." Sağlam kolunu tişörtünün içine sokarak onu üstünden çıkardı. Şimdi tepemde belden yukarısı çıplak vaziyette duruyordu ve gözlerindeki bakış kendimde olsam bile beni korkuturdu. Nefret ve şehvet. Bu ikisi bir erkeğin gözlerinde birleştiği zaman ortaya hoş bir görüntü çıkmıyordu doğrusu.

Gözlerini benden çekip Gregory'ye baktı. "Hissediyor musun?" dedi.

Gregory yanıt vermek yerine alçak sesle hırlayınca Nathaniel tekrar inledi.

"Çıplakken benden korkuyor ve lanet olsun ki buna bayılıyorum. Benden korkmasına bayılıyorum ve bunun için kendimden nefret ediyorum. *Ardeur* ortaya çıkacak ama ondan evvel ne yaparız, ancak Tanrı bilir. Çünkü o bu kadar korkarken kendime güvenmiyorum. Ayrıca ne yaşanırsa yaşansın kıyafetlerime ihtiyacım var çünkü işimiz bittiğinde buradan defolup gitmek istiyorum."

Kemerini açıp pantolonunun en üst düğmesini çekiştirdi. Düğme açılınca elini hafifçe oynattı ve bütün düğmeler tek tek iliklerinden çıktı. Pantolonun önü açılınca cinsel organı gözler önüne serilmişti. Sanırım iç çamaşırı giymiyordu.

Richard'ı birçok kez çıplak gördüğüm için kendimi kaybetmemiştim ama vücudu beni daima heyecanlandırır, huzursuz eder ve bir nevi korkuturdu. Korku dediysem bunun gerçek dehşetle alakası yoktu tabii. Daha çok, 'bunun hepsini nereye sokacak' tarzı bir korkuydu. Ayrıldığımızda üzülmüş ve kendime kızmıştım. Sonraki her karşılaşmamızda onu hala yakışıklı bulduğum için suratıma bir tokat atıp *Kendine gel Anita,* diye haykırmak istemiştim. Onunla ilgili tüm hislerim tutku ve aşktan ibaretti. Benden ne kadar iri ya da güçlü olursa olsun beni fiziksel olarak asla incitmeyeceğini düşünürdüm. Ama şimdi korkuyordum. Sanki köle olarak satılmış bir bakireydim ve ırzıma geçilmesinden endişeleniyordum. Sevdiğim birinden ilk kez çekiniyordum.

Tıpkı bir çocuk gibi ellerimle gözlerimi kapadım. Çok aptalcaydı ama onu görmezsem bana zarar veremeyeceğini ümit etmiştim. Boğazımdan bir çığlığın yükseldiğini hissediyordum. Kendime hakim olamayacak ve onu serbest bırakacaktım.

Richard bağıracağımı tahmin etmiş olmalıydı ki bana dokunmadı. Yüzünün sıcaklığı ellerime vuruyordu. Bana dokunsaydı tüm korkum dışarı fışkıracaktı. Neyse ki bunu yapmadı.

Nefesi çok sıcaktı. Biri Damian'm kafasını kucağımdan aldı. Kendisi de kalkmış olabilirdi ama her nasılsa bunu yapmadığını biliyordum.

"Anita, bana bak." Richard'ın sesi çok yumuşaktı. Yüzü benimkine o kadar yakındı ki sanki her bir sözcük ellerime fısıldanmıştı. "Lütfen, Anita, bana bak."

Sesi boğazımdaki gerginliği aldı ve omuzlarımdaki kaslar yavaş yavaş gevşedi.

"Anita, bana bak, lütfen," diye fısıldadı yine.

Soluk alıp verişim düzene girmişti.

"Lütfen," diye fısıldadı ve parmakuçları ellerimin arkasına değdi. Ellerimi bir-iki santim indirince parmaklarımın arasından yüzünü gördüm. Çikolata kahvesi gözleri şefkatliydi. Öfke ve tutku silinmiş, geriye sabır ve anlayış kalmıştı. Bir zamanlar Richard'ın bu yönüne aşık olmuştum.

Bileklerimi hafifçe tutarak ellerimi indirdi ve gülümsedi. "Daha iyi misin?"

Kafamı salladım ama sonra Damian bacağımı kavradı ve korku geri geldi. Canhıraş bir çığlık attım. Yalnızca Moroven'ın kudretini değil Damian'ın korkusunun gücünü de hissediyordum ve bunlardan korunmam mümkün değildi.

21

Çığlık attığımda Richard dudaklarını benimkilere bastırdı. Fakat zihnimdeki panik, elektrik akımı gibi parmakuçlarıma ilerledi ve onu sertçe ittim. Öfkelenmeyi bekledim. Bunun gelip korkuyu ve diğer tüm hislerimi sindirmesini bekledim ama dehşetim müthiş bir paniğe dönüştü. Bedenim buz kesmiş, zihnim uyuşmuştu. Vücudumu bir silah gibi kullanabileceğimi unutmuştum. Kafamın içindeki ses bir kurban olduğumu ve boşuna direnmememi söylüyordu. Düşünemiyor ve hareket edemiyorsan başka ne olabilirsin ki?

Richard önümde diz çöktü. Yüzündeki yumuşak ifade değişmişti. Artık heyecanlı ve arzulu görünüyordu. Tek bacağının üzerine çöktü. Diğerini büktüğü için bir an yüzünü göremedim.

Bana doğru eğildi ve aramızdaki havayı içine çekerken göğsü inip kalktı. Kokladığı güzel bir çiçekmişçesine gözlerini kapamış, kafasını hafifçe arkaya atmıştı. Gözlerini açtığında artık kahverengi değillerdi. Bir kurdun kehribar rengi bakışlarını üzerimde hissettim. Bronz teninde turuncu ateşler saçan bu gözler nefesimi kesmişti. Sonra Damian yine bacağıma dokundu. Yeni bir panik dalgası beni kıyıya çarparken gırtlağımdaki çığlığı söküp aldı. Damian'la aynı anda bağırdık. Vücutlar ve eller gördüm. Karmakarışıktılar. Kıyafetler yırtıldı. Bir bedenin ağırlığı bizi masaya bastırdı ve...

Bir el bileğimi kavrayıp beni bu kabuslardan çekip aldı. Damian tırnaklarını etime batırmıştı. Fakat Richard beni Damian'ın ellerinden, anılarından, buhranından ve korkusundan kurtardı.

Damian bana dokunmadığı zaman paniğim geçer gibi oluyor, tekrar nefes alabiliyordum. Korku hala oradaydı ama biraz olsun hafiflemişti. Biri okyanusta boğulmaksa, öteki minicik bir gölette debelenmeye benziyordu. Daha iyi, daha az korkutucu ama en az diğeri kadar öldürücü.

Damian'a baktığımda yerde yattığını gördüm. Bana elini uzatmıştı. O mesafeden ihtiyacını hissediyordum. Ben de ona uzandım.

Ne var ki Richard aniden üzerime atılıp kolumu sertçe çekti. Dengemi kaybetmiştim. Richard beni tutup vücuduna bastırdı. Eli bileğimdeydi ve kolumu sırtıma bükmüştü. Canım yanıyordu. Ancak birdenbire çıplak bedenini hissetmek aklımı başımdan almıştı. Sanki tenim onu hatırlamıştı. Bu kolların arasında olmanın ne demek olduğu-

nu. Duygusal yaralarım yeniden açılmıştı. Birini kalbinizden çıkarmak için çılgınca savaşırsınız ama bazen size ihanet eden kalbiniz olmaz.

Bu duygusal çöküntü anında Moroven'ın geri çekildiğini hissettim. Onu yenmek için illa *ardeur*'ü ortaya çıkarmamız gerekmiyordu. Bize lazım olan tek silah Richard'la birbirimize karşı olan hislerimizdi. Moroven tıpkı saf tutku gibi aşkı da anlamıyordu. Bu duygu onu korkutmuş muydu, yoksa sadece kafasını mı karıştırmıştı bilemiyorum. Ama yalnız değildi. Ben de aşk denen hissi henüz çözememiştim.

Birbirimize dokunuyorduk ve triumvirlik gayet etkiliydi. İkimiz de Jean-Claude'un *ardeur*'ü uyandırmasına yardımcı olmak için kalkanlarımızı devre dışı bırakmıştık. Aşk nedir? En saf hali ne hissettirir? Şehvet, ihtiyaç, arzu ve acı, öyle değil mi? Sanki vücudunuzun ortasında kocaman bir boşluk açılır ve onu yalnızca aşık olduğunuz kişinin dokunuşları doldurabilir.

Richard'ı seviyordum. Bunu ne saklayabilir ne de inkar edebilirdim. Bu bakımdan kollarında çırılçıplaktım. Bir an için onun da aynı duygular içinde olduğunu hissettim. Ama başka bir şey daha hissediyordu. Utanç. Beni sevdiği için değil ama Moroven bizi terkettiği için duyduğu öfkeden utanıyordu. Çünkü beni becerirken korkumu içmek istiyordu. Bu duygusunu kelimelere dökmese de zihnimde oluşan hayal meyal görüntüler haklı olduğumu kanıtlıyordu. Benim korkum, ormanda kovalayıp öldürdüğü geyiğin korkusu gibiydi. Korku sevişmemizi renklendirecek, iki açlığını da -besin ve seks- giderecekti.

Beni bıraktı ve birbirimize dokunmamamız için uzaklaştı. Şimdi yapayalnızdım. Titriyordum ama bunun sebebini bilmiyordum.

Richard'ın gözlerinde ne düşündüğünü gizleyen o öfkeli bakış belirdi. Sonra pantolonunu kaptığı gibi kapıya doğru yürüdü. "Sen de benim kadar korktun," dedi ve çıkıp gitti.

Yanıldığını söylemek istediysem de bir bakıma haklı olduğunu biliyordum. Ama beni tedirgin eden seks sırasında korkmamı istemesi değildi. Şekil-değiştiricilerin çoğu bu oyunu sert oynamaktan hoşlanırdı. Bu, hayvanları kovalayıp öldürmeye programlanmış olmalarıyla ilgiliydi. Korkuyu görmezden gelmeyi ve bundan zevk almayı başaramazlarsa insani yönleri ağır basar ve avlanamazlardı. Ya da belki tamamen başka bir şeydi. Belki Raina ve Gabriel gibi sapkın arzuları vardı. Bilmiyorum. Ama Richard'ın bu isteği beni dehşete düşürmemişti. Moroven'ın korkusu içimdeyken bana sahip olmak istemesini yadırgamamıştım. Bu, leoparadamlarımm bazı zevkleriyle karşılaştırıldığında oldukça zararsız kalıyordu. Onlara katılmamam kör olduğum manasına gelmezdi, öyle değil mi?

Hayır, benim sorunum bu değildi. Dizlerimin üzerine çökerek öylece durdum. Beni sevdiğini hissetmiştim. Fakat kendi kimliğine duyduğu nefret bana olan hislerini bastırmıştı. Hayvanından tiksindiğini sanıyordum ama bundan fazlası vardı. Yatakodasındaki zevklerinden de iğreniyordu. Bazen kesilse de aylarca süren ilişkimiz olmuştu ve onun bir sadist olduğunu anlamamıştım. Görünüşe bakılırsa kendini benden gizlemek için tasmasını çekiştirip durmuştu.

Omzuma bir el dokununca irkilerek sıçradım. Nathaniel menekşe gözlerini üzerime dikmişti. "İyi misin?"

Gözlerim yanıyor, boğazım acıyordu. Tanrım, hayır! Ağlamak istemiyordum. Ağzımı açarsam söyleyeceklerimden korktuğum için kafamı salladım. Ne ağladım ne bağırdım. Birkaç dakika önceye kadar ruhumun derinliklerinde cılız da olsa bir ümit beslediğimi bilmiyordum. Richard'la yeniden biraraya gelebileceğimizi düşündüğümü farketmemiştim. Bunu aştığımı ve hayatıma devam ettiğimi sanmıştım. Ahmak! Hiçbir şeye devam ettiğim yoktu. Sadece hislerimden kaçıyordum. Kendimi kimseye veremiyordum çünkü hala Richard'a aşıktım. Ne kadar aptalım!

Beni sevmişti ama utancını daha çok seviyordu. Hayvanıyla barışık olabildiğim için gitmemişti. Beni terketmişti çünkü birlikte yaşarsak uzun süre rol yapamayacağını ve açık vereceğini biliyordu. Normalmiş gibi yapamayacaktı. Ben asla olmadığım biri gibi davranmayı beceremem ve son zamanlarda kartlarımı eskisinden de açık oynuyordum. İnsan başka biri gibi davranarak mutlu olabilir mi? Hiç sanmıyorum.

Nathaniel yavaşça bana sarıldı. Ona karşı koyacağımdan korkar gibi bir hali vardı. Dokunuşuna itiraz etmedim. Beni isteyen biri tarafından kucaklanmaya ihtiyacım vardı. Beni iyi ve kötü, hoş ve korkutucu yanlarımla ben olarak kabul eden biri tarafından. Richard da çıplak bedenimi bedenime dayamıştı ama bunda kabullenme yoktu.

Kapıda Micah belirdi. "Doktor Lillian mutfakta Richard'ın yarasına bakıyor." Gözleri Nathaniel'dan bana kaydı. "Richard çok sarsılmış görünüyor. Neler oldu?"

Elimi uzattığımda tek kelime daha etmeden bana geldi. Yüzümü omzuna gömdüm ve ılık gözyaşlarım dışarı taştı. Yumruklarımı gömleğine dayayıp sarsıla sarsıla ağlamaya başladım.

Nathaniel dairesel hareketlerle sırtımı okşayıp avutucu sözcükler mırıldanıyordu.

"Neler oldu?" diye sordu Micah tekrar.

Damian'ın sesini duydum. Çok yakındaydı. Bunu omzuma hafifçe vurmadan evvel anlamıştım. "Richard başkalarını sevdiğinden daha çok kendinden nefret ediyor." Richard'la yaşadıklarımız sırasında Damian'la Nathaniel'm benimle temas halinde olduğunu o zaman farkettim. İlk düşüncem *Karanlık sırrını öğrendiklerini bilseydi öfkeden deliye dönerdi*, oldu. Ama sonra *Kimin umrunda?* dedim içimden.

Micah'ya sarılıp öylece durdum. Nathaniel arkamda, Damian yanımdaydı.

O sırada Gregory'nin leopar sesini duyduk. "Neler oldu? Hani Richard'la birbirinizi becerecektiniz?"

Micah hemen atılarak beni kurtardı. "Çık dışarı Gregory. Ve artık saçmalamayı kes."

"Ben..."

"Sana çık dedim!" Micah'nın ses tonu tehlikeli bir hal almıştı. Öfkesi hayvanını uyandırmaya yetecek kadar şiddetliydi. Leoparının bedeninin içinde sırtını kamburlaştırdığını hissettim. Yatağınızı paylaştığınız kediyi okşamak, gece yumuşacık tüylerini yastığınızda ve çarşafınızın üzerinde hissetmek size güven verir. Mırıltıları gevşemenize yardımcı olur. Ama bir şey ters gittiğinde tırnaklarını çıka-

racağını bilirsiniz. Micah'nın hayvanı beni rahatlatıyordu. Sanki görünmez iki vücut birbirine karışmıştı. Yüzümde boynunun sıcaklığını hissetmek, teninin gözyaşlarımla ıslanması, hayvanlarımızın birbirinin kollarında dinlenmesi, beni saran kolları... Bunlar beni kendime getirmişti. Ona izin verirsem bu kollar kendimi evimde hissetmemi sağlayabilirdi.

Nathaniel omzumu hafifçe öptü. "Üzülme Anita, lütfen mutsuz olma." Yüzünü görebilmek için boynumu çevirdim. Yanaklarında yaşlar vardı. Kolumu beline doladım ve ikisine de sıkıca sarıldım. Beni sarmalarına izin verdim. Aşk nedir? Bazen sadece kendin olmak ve sevdiğin insanın da kendi olmasına izin vermektir. Ya da belki kendileri olmalarına.

22

Ben şu isteri krizini atlatınca herkes kanlarını temizledi ve nihayet giyindim. Neyse ki komşular durumdan şüphelenip polisi aramaya kalkışmamıştı. Micah çok yorulduğumuzu, büyük ihtimalle yatacağımıza göre niye giyinmekle uğraştığımızı sormuştu ama benim kıyafetlere ihtiyacım vardı. Bir an evvel çıplaklığımdan kurtulmak istiyordum. Baştan aşağı siyahlar giydim. Buna Browning Hi-Power'ımı koyduğum tabanca kılıfım da dahildi. Saçlarım sırtımdaki kocaman bıçağın sapını saklıyordu. Omurgam boyunca ilerleyen bıçağın kılıfı özel yapılmıştı ve tabancamınkine bağlıydı. Micah kendi mutfağımda büyük ihtimalle bu kadar çok silaha ihtiyacım olmayacağını söylediyse de ben ona dik dik bakınca sustu. Ondan başka kimsenin de bu durumdan bir şikayeti yoktu zaten.

Hiç üç erkeğin bakışları altında giyinmek zorunda kaldınız mı? Yanımda sadece Micah'yı istiyordum ama Nathaniel'la Damian'ı dışarı atmak ayıp gelmişti. Ayrıca vampirin benden ayrıldığı takdirde yapabileceklerinden hepimiz korkuyorduk. Onunla sevişmiştim ve beni çıplak görmüştü. Hatta ikimiz de çıplakken ben önde, o arkada yatakodama gitmiştik. Yine de ben giyinirken duvara dönmesini rica ettim. Sanırım likantroplarla yaşamak, çıplaklık konusundaki fikirlerimi kökünden değiştirmişti. Artık birinin önünde çıplak dolaşmaktan değil giyinmekten utanır olmuştum. Ya da belki bugün bir insanın kaldırabileceğinden daha fazla utanç yaşamıştım ve sınırları zorlamanın alemi yoktu.

Sınırları zorlamak demişken, Richard gidene dek yatakodamda saklanmayı çocukça ve korkakça bulmasaydım öyle yapardım. Ama korkaklıktı! Kahretsin! Nathaniel kahveyi hazırlayacağına söz vermişti. Saat ondan evvel kahvaltı yapmaktan nefret ederdim ama kahve olmazsa olmazımdı.

Damian beni iyi hissettirecek bir laf edip sabahlığını istemişti. Tanıdığım vampirlerin hiçbirinin çıplaklıktan hoşlanmadığını o an farkettim. Elbette seks sırasındaki çıplaklıktan sözetmiyorum. Ama vampirler, leoparlarım gibi anadan doğma takılmaktan hoşlanmıyordu. Komikti ama bunu ilk kez düşünüyordum.

Nathaniel bodrumdan Damian'ın sabahlığını aldıktan sonra kendi odasına uğrayıp altına bir kot geçirmişti. Giyinmeyi kendi başına akıl etmekle benden bir artı puan kazandı.

Damian'ın sabahlığı Victoria İngilteresi'nden kopup gelmiş gibiydi. Hatta 'gibi' değil de gerçekten öyle bile olabilirdi. Koyu lacivert kadifedendi ve sabahlıktan çok paltoyu andırıyordu. Kumaş dirseklerde, yakada ve kol ağızlarında yer yer aşınmıştı. Fakat bu haliyle bile çok değerli ve pahalı görünüyordu. Damian bunu minnetle alıp giydi. Kuşağını da bağlayınca elleri hariç boynundan ayak bileğine dek örtünmüştü.

"Bu cidden bir sabahlık mı?" diye sordum.

Kafasını sallayarak saçlarını ensesinden çıkardı. Kırmızı dalgaların lacivertle buluşması görülmeye değerdi. "Robdöşambr desek daha doğru."

Elimi uzattım. Ona dokunmak istediğimden değil -gerçi bu arzu hala içimdeydi- ama gözlerindeki umutsuz bakış ve ellerini kadifeye sürtüp durması yüzünden. Elimi tutup 'onu yaratan kadın' sorun çıkardığından beri ilk kez gülümsedi. Dudaklarının titremesi durmuştu.

Ona dokunduğumda değişeceğinden korkmuştum. Aramızda şehvet, aşk ya da başa çıkamayacağım herhangi bir duygunun gelişeceğinden. Ama tek hissettiği güvendi. Ona dokunduğuma sevinmişti. Ona dokunduğuma göre o kadar da öfkeli olamazdım.

"Kızgın değilim," dedim.

Gözleri irileşti. "Ne düşündüğümü biliyor musun?"

"Sen benim aklımdan geçenleri okuyamıyor musun?"

"Hayır."

"Ona ne hissettiğini bilip bilmediğini sorsana," dedi Nathaniel.

"E, sordum ya."

"Yanılıyorsun."

Düşündüm. Haklıydı. "Tamam, ne hissediyorum?"

"Hiç," dedi Damian. "Bunun için çaba harcıyorsun."

Tekrar düşünüp kafamı salladım. Doğru söylüyordu. Uyuşmuş gibiydim. Damian'ın kendini güvende hissetmesine memnun olmuştum ama temelde hiçbir şey hissetmiyordum. Tıpkı sahile vuran deniz kabuklarından biri gibiydim. Güzel, temiz, pembe-beyaz ve bomboş. Richard'ın doldurması gereken boşluk bir yara gibi olduğu yerde duruyordu. Deniz kabuğu gibi boş, kaygan ve ıslaktı. Bekliyordu. Bir başkasının gelip içime girmesini ve onu kalkanı, silahı ve evi haline getirmesini.

Bunu düşünürken bile içimde tek bir duygu kırıntısı yoktu. Öldürmem gerektiği zaman yuvarlandığım o durağan boşluğa benziyordu. Ama bu cansız değil huzur vericiydi. Adeta suyun gökyüzüyle birleştiği ufka bakmak gibi. Huzur, sessizlik ve bekleyiş. Ama neyi?

Damian elimi sıktı. Ona gülümsediysem de gözlerimin içi parlamıyordu. Bundan emindim. Gülümsemiştim çünkü ona aynı şekilde karşılık vermek istemiştim. Ama içimde mutlu olmamı gerektiren bir his yoktu. Belki bir nevi şoktaydım. Şok, doğanın sağladığı yalıtımdır. İyileşebilmek için kendini kapatırsın. Bazen de canın yanmadan ve korkmadan ölmen içindir.

Ama ben ölmeyecektim. Çünkü insan kalbi kırıldığında her ne kadar sonunun geldiğini düşünse de ölmez. Tecrübelerime dayanarak söylüyorum ki içten içe kanadığınızı görmezden gelip hayata devam eder ve ölmediğinizi görürseniz, eninde sonunda bunu istemekten vazgeçersiniz.

Micah karşımda durdu. Bir zamanlar zeki bakışlı kedi gözlerinin ciddiyeti tuhafıma giderdi. Ama artık alışmıştım. Yüzüme dokundu. Eli öylesine sıcaktı ki yanağımı eline sürtmek istedim fakat yapmadım. Nedenini bilmiyorum. Yalnızca orada öylece durdum ve Micah'nın suratımı okşamasına, Damian'ın elimi tutmasına izin verdim. Yüzümün en az içim kadar boş göründüğünün farkındaydım.

"İçeri gitmeye mecbur değilsin," dedi Micah.

"Evet, öyleyim."

Diğer elini de kaldırıp yüzümü avuçları arasına aldı. "Yanılıyorsun Anita."

Damian parmaklarını ellerimin eklem yerlerine sürtüyordu. Ne zaman birine öfkeleneceğimi düşünse böyle yapardı. Oysa kızgın değildim. Ama belki korktuğu başka hislerimdi. Damian bana öfkemi kontrol etmemde yardımcı olabilirdi. Daha merhametli davranmamı sağlayabilirdi. Fakat hizmetkarınız size yalnızca paylaşabileceklerini verir. Damian korkumla, yalnızlığımla ve hüznümle başa çıkmamı sağlayamazdı. Çünkü bunlarla o da savaşıyor ve çoğu kez kaybediyordu. Bugün bana önerebileceği tek şey dostça dokunuşuydu. Ama yarın ne olacağını bilmiyorduk.

Gözlerimi kapadım. Amacım Micah'nın ciddi suratından kaçmak değil ılık dokunuşunun keyfini çıkarmaktı. Gözlerimi yummalıydım. Böylece gözlerinin rengi aklımı çelmez ve ellerine odaklanabilirdim. Bu kez istediğimi yapıp yanaklarımı avuçlarına sürttüm. Ellerini benimle birlikte hareket ettirince kendimizce bir dans tutturduk. Tıpkı birbirine sürünen iki kedi gibiydik.

Hareketimize ara vermeden beni öptü. Dudakları yumuşacıktı. Gözlerimi açtığımda yüzü o kadar yakınımdaydı ki onu ancak hayal meyal görebildim.

Sonra geri çekildi ama ellerini indirmedi. "Bana izin verirsen seni bundan kurtarabilirim."

Ellerimi ellerinin üzerine koydum. "Damian'la ikimiz yatakodasında saklanacağız ve sen benim adıma özür dileyeceksin, öyle mi? Hayır."

Biri ön kapıyı yerine takmıştı. Biraz yamulsa da çok kötü durumda değildi. Damian yere vuran ışık huzmelerini görünce omzuma asıldı. Başka ne yapacağımı bilemediğim için elini okşadım. Micah mutfağın perdelerini kapadığını ve içerisinin yeterince loş olduğunu söyledi. Ona gülümsedim. Sanki içimi okuyor ve tüm isteklerimi yerine getiriyordu. Bu bazen beni boğardı ama bugün bana önerilen tüm yardım tekliflerini memnuniyetle kabul etmek niyetindeydim. Tabii Micah'mn az önce bahsettiği hariç.

Damian evin karanlık kısmında kalmak için harika bir bahane olabilirdi. Ancak Richard'ı görmek istemediğim kadar Damian'la yalnız kalmak da istemiyordum. Erkekler seksten sonra komik davranmaya başlar. Bazıları aşırı sahiplenici olur, duygusallaşır, kimileri de tekrar sevişmek için fırsat kollar. Şimdilik bunların hiçbiriyle uğraşacak halim yoktu. Evet, bana dokunduğunda sakinleşiyorduk ama başbaşa kaldığımızda yine erkekliği tutabilirdi. Yok, en iyisi risk almamaktı.

"Eğer olaya bu açıdan bakmak istiyorsan, evet."

"Bunu tartışmak gereksiz Micah. Böyle saklanmak istemiyorum."

"Anita asla saklanmaz," dedi Nathaniel anlam veremediğim bir hüzünle. O anda birbirimize dokunmadığımıza sevinmiştim doğrusu. Zira aklından geçenlerin pek hoş olmadığı belliydi.

"Basiret cesaretten sayılır," dedi Micah. Gözlerinde acı dolu bir bakış vardı. Çok tuhaftı ama hayatımdaki erkekler arasında bir tek onun zihnini okuyup duygularını hissedemiyordum. Düşüncelerini yüzünden, gözlerinden ve beden dilinden anlıyordum ama hisleri daima saklıydı.

"Hayır," dedim. "Bu durumda değil." Ellerine hafifçe vurup geri çekildim. Beni ya bırakacaktı ya da istememe rağmen tutmaya devam edecekti.

Ellerini indirirken gözleri öfkeyle parladı. "İncindiğini görmekten hoşlanmıyorum."

"Ben de kendimi incinmiş görmekten hoşlanmıyorum," dedim.

Hafifçe gülümsedi. "Bakıyorum espri yapmaya çalışıyorsun. Sanırım bu iyiye işaret."

"Sadece çalışıyor muyum? Ben komik olduğunu sanmıştım."

Nathaniel "Hayır, değildi," dedi. Sonra kolumu sıkıp kapıya yöneldi. "Gidip kahve yapsam iyi olur."

"Bizi beklemeyecek misin?" diye sordum.

Gülümseyerek arkasını döndü. "Eninde sonunda mutfağa geleceğini biliyorum. Çünkü korkak bir tavuk gibi davranmak istemeyeceksin. İyisi mi sen burada kendinle hesaplaşırken ben kahveyi hazır edeyim."

Kaşlarımı çattıysam da kızgın değildim.

Damian tekrar elimi yakaladı.

"Sinirlenme," dedi Nathaniel. "Senin için yeni aldığım kahve çekirdeklerini öğütüp Jean-Claude'un hediye ettiği French press'i kullanacağım."

Kaşlarımı daha da çattım.

"Kabul et, French press'i seviyorsun."

"Hiç de bile. Ondan sadece bir fincan kahve çıkıyor." Gereksiz huysuzluk ettiğimin farkındaydım.

"Jean-Claude'a söylerim, sana daha büyük bir tane alır." Dudaklarında ufacık bir gülümseme uçuştu ve ben daha ona bağırsam mı, gülsem mi karar verememişken "Şöyle kraliçelere layık bir şey," diye ekleyip kapıdan çıktı.

23

Nathaniel beni gülümsetmeyi başarmıştı ama asıl keyfimi yerine getiren çekilmiş kahvenin baş döndürücü kokusu oldu. Adeta büyülenmişçesine mutfak kapısından içeri daldım. Hadi kendime olan saygımı boşverdim diyelim, yine de eski nişanlımın benimle kahvem arasında durmasına müsaade edemezdim, öyle değil mi?

Richard mutfak masasının kapıya en yakın köşesinde oturuyordu. Doktor Lillian sağ omzuyla kolunu bandajlamakla meşguldü. Kapıdan girerken bize baktıysa da asıl dikkati hastasının üzerindeydi. Onunla ilk tanıştığımda gri ve tüylüydü ama şimdi karşımda duran kadın elli yaşlarında ve ince yapılıydı. Saçları fare formundaki kürkü gibi gri-beyazdı. Doktor Lillian'm tertipli ve muntazam görüntüsü

hiç bozulmaz, yanında tıbbi malzemeleri olmaksızın dışarı adım atmazdı. Bir kere bile paniklediğini görmemiştim. İnsanların dünyasında, şehirdeki acil travma merkezlerinden birinin başındaydı ama zamanının büyük bir kısmını kürklülere yardım ederek geçiriyordu. Zira Marcus öldüğünden beri ciddi bir doktor sıkıntısı içindeydik.

Bu da kapının diğer tarafında dayanmış, bizi gözetleyen koruma görevlisini açıklıyordu. Boyu bir seksenin üzerinde olmasına rağmen duruş şekli yüzünden daha kısa görünüyordu. Gözlerinin önüne düşen siyah saçları mücevher gibi ışıldıyordu. Zarif elleri deri ceketinin kenarlarını okşuyordu. Ona baktığımı farkettiğinde önünü kapadı. Fakat ceketinin iç kısmında en az dört bıçak sapı olduğu dikkatimden kaçmamıştı. Daha fazlasının da olduğundan emindim.

Bana farelerin geldiğini söylemişlerdi ama çoğul ekini duyduğumda bunun pek üzerinde durmamıştım. Aklım Richard'a takılmıştı. Tabancamla bıçağımı takmıştım, gerçi Fredo bana zarar vermek istese bunu rahatlıkla yapabilirdi. Onu daha önce görmediğime lanet ettim.

Sonra suratıma sakin bir ifade oturtarak Fredo'ya kafamla selam verdim. O da başını salladı. Bir şey söylemek istediysem de sesime güvenmiyordum. *Aptal,* dedim içimden. Böyle tedbirsizlikler bir gün ölümüme sebep olabilirdi.

Nathaniel mutfağın arka tarafında, eviyenin oradaydı. Silahlı bir saldırıdan sonra eviyenin üzerindeki pencerenin camını değiştirmek zorunda kalmıştık. Evimde kötü adamlardan uzak olduğumu sanırdım ama aslında benim dünyamda hiçbir yer kötü adamlardan yeterince uzak de-

ğildi. Fredo bizim tarafımızda olmasına rağmen kesinlikle kötü bir adamdı. Beni öldürecek türde bir adam. Ve ben paldır küldür mutfağa girerek ona arkamı dönmüştüm. İsteseydi rahatlıkla arkamdan saldırıp beni etkisiz hale getirebilirdi.

Yürümeye devam ederek Nathaniel'm yanına gittim. Damian tıpkı annesini kaybetmiş bir köpek yavrusu gibi bir an olsun peşimden ayrılmıyordu. Fredo'yu ancak onun elini bıraktığımda farketmiştim. Ellerim serbest kalmalıydı. Dolayısıyla Damian'a bir daha dokunmak istemiyordum. Birden klostrofobik hissettim. Halbuki mutfak epey genişti. Perdeler açıkken içerisi aydınlık ve huzurlu görünürdü ama şimdi loştu ve tepedeki lambalar yanıyordu. İçimden verandaya çıkıp sabah güneşiyle ışıldayan ağaçlara bakmak geldi. Karanlıkta durup bir vampirle el ele tutuşmak istemiyordum. Bir seçeneğe ihtiyacım vardı. Aniden öfkelendim ve bunun sebebi Damian değildi.

Mutfağın diğer ucundaki perdeler aralandı, verandaya açılan camlı kapıdan Clair içeri girdi. "Harika bir manzaranız var," dedi gülümseyerek.

"Teşekkürler," deyip Nathaniel'ın kahve yapışını izlemeye devam ettim. Belki bir süre böyle sabit dursam öfkem geçerdi. Halbuki Richard'a ağzıma geleni söyleyip onu suçlamak istiyordum. Ama yeni kız arkadaşının ve erkek arkadaşlarımın önünde böyle davranamazdım. Bir dakika, az önce *erkek arkadaşlarım* mı dedim?

Ellerimi serin tezgaha dayayıp gözlerimi kapadım ve tüm düşünceleri aklımdan atmayı denedim. En iyisi düşünmemekti. Hissetmemek daha iyiydi.

Elimin üzerine bir elin kapandığını hissettiğimde sakinleştim. Kim olduğuna bakmama gerek yoktu. Beni yatıştırıyordu çünkü yüzyıllarını kendi sakinliğini kusursuzlaştırmak için harcamıştı. Gözlerimi açtığım anda Damian'ın delici yeşil bakışlarıyla karşılaştım. Ondan nefret etmek istedim. Onunla kapana kısıldığım için ona ateş püskürmek. Ama yapamadım. Bana dokunurken, onun gözlerindeki ıstıraba bakarken öfkelenmem mümkün değildi. Lanet olsun.

Nefes alamıyordum. Öfkemi almıştı ama korkum yerinde duruyordu. Aniden geri çekildim. "Şu anda kızgın olmalıyım Damian. Elimde bir tek bu kaldı."

Bir el koluma dokununca irkildim. Nathaniel'ın gözlerinde tedbirli bir bakış vardı. "Bir sorun mu var?"

Onlardan uzaklaşayım derken ortadaki tezgaha çarptım. Üzerindeki tabaklar mermer yüzeyde tıkırdadı.

"Anita." Micah'nm sesiydi. Ciddi bakışlı kedi gözlerini bana dikmişti.

Yeterince nefes alamıyordum. Sanki oda giderek daralıyordu. Nathaniel önümdeydi ve ortadaki tezgahın bir yanında Damian, diğer yanında Micah vardı.

"Bence Anita'nın biraz temiz havaya ihtiyacı var çocuklar," dedi Doktor Lillian.

"Damian'ı yalnız bırakamam," diye mırıldandım. Sesim çatallaşmıştı.

Doktor yanıma gelip hepsini kovaladı. "Hadi dışarı çıkalım," dedi. "Doktorunun tavsiyelerine itiraz etmeyeceksin, değil mi?" Bana dokunmamaya özen gösteriyordu. Perdeyi aralayıp beni hafifçe dışarı itti.

Aydınlık gözlerimi kamaştırmıştı. Körlüğüm geçince doktorun verandanın diğer tarafında durduğunu gördüm. Tek kelime etmeden manzaraya baktı.

Tam konuşacaktım ki *Boşver*, diye düşünüp parmaklıklara doğru yürüdüm ve gözlerimi önümde uzanan koruya diktim. Ağaçların yeşil, kızıl ve turuncuları bir kaleydoskoba baktığınızda gördüğünüz renk cümbüşünü andırıyordu. Rüzgar yaprakları dalgalandırıp havaya savurduğunda sanki başımdan aşağı bir torba dolusu altın dökülüyormuş gibi hissettim. Gökyüzünde tek bir bulut yoktu. Taptaze ekim havası, ağzımda nane ferahlığı bırakmıştı. Yeryüzünü bal rengine boyayan güneşi içime çektim. Sonbaharı kokladım. Çürüyen yaprakları ve serin gecelerle gündüzleri. Yılın bu zamanı, fırından yeni çıkmış bir kek gibiydi. Yoğun, mis kokulu, biraz ıslak ve çok tatlı. Soluğumu ondan ayrılmak istemiyormuşçasına yavaş yavaş bıraktım.

Parmaklıklara dayanmış yüzümü güneşe vermiştim. Doktor Lillian konuştuğunda tamamen gevşemiştim ve gülümsüyordum. Yerinden kıpırdamadan "Daha iyi misin?" diye sordu.

"Evet," dedim biraz utansam da gülümseyerek. "İçeride kendimi kaybettiğim için üzgünüm."

"Kısa zamanda pek çok değişiklik yaşadın Anita."

"Ne kadarını biliyorsun?"

"Jean-Claude'un seninle Richard'ı kendine bağladığı gibi, sen de Damian'la Nathaniel'a bağlandın. Bunu kazara yaptın. Kimsenin ölmemesi mucize."

İç çektim. Gülümsemem solmuştu. "Evet, bu durumla daha iyi başa çıkabilirdim."

"Hiç sanmıyorum. Bence kimse senden iyi idare edemezdi. Bizi şaşırtmaya devam ediyorsun Anita."

"Biz derken?"

Güldü. "Hepimizi. Şekil-değiştiricileri, vampirleri, hepimizi. Herkes adına konuşamam tabii ama fareadamları hayretler içinde bıraktığın bir gerçek. Kimse sırada ne olduğunu kestiremiyor." Parmaklıklara dayanıp kollarını kavuşturdu.

"Bunu artık ben de bilmiyorum."

"Kontrol kaybından bahsediyorsun, değil mi?"

"Bak, şu anda en son ihtiyacım olan şey psikanaliz yapmak, tamam mı?"

"Pekala," dedi teslim olduğunu belirtmek istercesine ellerini kaldırarak. "Ama gelecek sefere klostrofobik hissettiğinde biraz temiz hava al, anlaştık mı?"

"Bu kadar mı belli ettim?"

"Evet dersem bundan hoşlanmayacağını biliyorum. Çünkü kimsenin hislerini okumasını istemiyorsun. Ama hayır dersem de yalan söylediğimi anlayacaksın ve bundan da nefret ettiğini biliyorum."

"Benimle geçinmek imkansız ha?"

"İmkansız değil ama zor." Hafifçe gülümsedi. "Şimdi içeri girmek ister misin?"

Derin bir nefes daha alıp kafamı salladım. "Tabii."

"Harika. Aman perdeyi açarken dikkat et. Bu güzel güneşin Damian'la buluşmasını istemeyiz."

Yine kafamı salladım. Camlı kapıyı aralarken Damian konusunda ne yapacağımı düşünüyordum. Bütün günü ona dokunarak geçiremezdim ya. Belki bir noktaya kadar

hoşuma gidebilirdi ama her an yanımda olması beni çıldırtırdı. Birden gözlerimin önünde bir hayal belirdi. Hayatımı Damian'la yekvücut geçirdiğimi görür gibi oldum. Korkunçtu.

Kapıdan girdiğim anda sülük gibi üzerime yapışacağını sandım ama yapmadı. Kısa bir an için duraksayarak gözlerimin mutfağın loşluğuna alışmasını bekledim. Gözlerim otomatikman Richard'ın olduğu yere kaymıştı ama kendimi zorlayıp Fredo'ya baktım. Ufak masaya yaslanmıştı. Jean-Claude'un her hafta yolladığı beyaz güller karanlık siluetini çerçeveliyordu. Parmakları yine ceketinin önündeydi. Fredo'yu bıçaklarını kullanırken görmemiştim ama içimden bir ses son derece hızlı olduğunu söylüyordu. Muhtemelen ben tabancamı çıkarmaya bile fırsat bulamadan hepsini vücuduma saplardı. Sırtımdaki uzun bıçak acil durumlarda işe yarıyordu ama asıl silahım o değildi. Eğer öyle olsaydı bıçak kılıfını bileğimde taşımayı tercih ederdim.

Mutfağa adım attığım anda prensip itibarıyla Fredo'dan uzaklaştım. Aslında bana zarar vereceği falan yoktu. Sadece ruh halim pek iyi değildi ve içerideki tek profesyonel kötü adam oydu. Dolayısıyla ona hakettiği şekilde tedbirli davranıyordum, hepsi bu. Eskiden sırf ne kadar sert olduğumu ispatlamak için yok yere kavga çıkarırdım. Fakat o günler çok gerilerde kalmıştı. Bir kadın olarak o aşamayı kolayca atlatmıştım. Zira biz erkeklere nazaran daha işini bilen yaratıklarızdır.

Richard hala masadaydı. Clair elini onun sağlam omzuna atmıştı. Soluk cildi, Richard'ın bronz teniyle tam bir

tezat oluşturuyordu. Beni izliyordu. Gözleri maviydi, grimavi.

Micah ortadaki tezgahın ucundaydı. Bakışları gergindi. Kırpıştırdığı gözlerini takip ederek Nathaniel'la Damian'a baktım.

Vampir dolaplarla eviyenin arasındaki kuytuya büzülmüş, dizlerini karnına çekip yüzünü kapamıştı. Tek görebildiğim sabahlığının lacivert kadifesi ve kırmızı saçlarıydı. Nathaniel yanındaydı ve Damian'ın eline dokunuyordu.

Bana baktığında menekşe gözlerinde acı ve çaresizlik vardı. Artık kızgın değildim. Yanlarına gidip Damian'ın diğer tarafına diz çöktüm ve soru sorarcasına Nathaniel'a baktım. "Sen içeri girene dek benim dokunuşumla avunsun istedim."

Kafamı salladım. Mantıklıydı.

"Ama beni istemiyor." Nathaniel bunu söylerken kırılmışa benzemiyordu.

Damian'ın eğdiği kafasına dokundum. Hemen bileğimi yakaladı. Hareketini gözle göremeyeceğim kadar atik davranmıştı. Hızı ve dokunuşundaki sertlik irkilmeme sebep oldu.

Doğrulup zümrüt yeşili gözlerini bana dikti. Güzelliği karşısında donup kaldım. Adeta fiziksel bir güç gibiydi. Güzelliği bir çekiçti ve bunu gözlerimin tam ortasına vurmuştu.

"Tanrım," diye fısıldadı Nathaniel.

Bakışlarımı Damian'dan güçlükle kaçırdım. Nathaniel'ın yüzünü görmek tekrar nefes almamı sağlamıştı. "Sen de gördün mü?" diye sordum.

Kafasını salladı. "Sanki estetik operasyon geçirmiş gibi. Fazla bir değişiklik yok ama kusursuzlaşmış."

"Siz ikiniz neden bahsediyorsunuz?" dedi Damian.

Yine ona baktım ve büyülendim. Her zaman yakışıklıydı ama bu farklıydı. "Vampir güçleriyle alakalı bir şey. Hizmetkarım olduğu için bunu bana yapamayacağını zannediyordum."

"Bunun akıl oyunlarından ibaret olduğunu sanmıyorum Anita," dedi Nathaniel. O sırada Damian'ın yüzüne dokunmak için elini uzatmıştı.

Fakat Damian geri çekildi. "Ne? Ne olmuş yüzüme?"

"Hiç," dedim. "Sorun da bu zaten. Richard seni öldüresiye dövdü ama tek bir yara izi bile yok."

Elini yüzüne götürüp ağzına dokundu. "Geçmiş," diye mırıldandı.

Kafamı salladım. Gözlerim kamaşmıştı. Ona ne olduğunu bilmiyordum. Nathaniel da benimle aynı durumda olduğu için başka birinin fikrini almak istedim. "Micah, Damian'a bir bakar mısın lütfen?"

Micah ortadaki tezgah boyunca yürüyüp bize yaklaştı. Konuşmasına gerek yoktu. Yüzünde beliren ifade yetmişti. "Vay canına!" dedi.

Zihnimizle mi oynuyordu? Yüzüne dokundum. Damian benden kaçmadı. Hatıralarının bir kısmını görmüştüm ve 'onu yaratan kadın'ın Damian'ı verdiği erkeklerin ona neler yaptığını biliyordum. Kadın onun acısından ve korkusundan beslenmişti. Dolayısıyla homofobik olmasını anlayışla karşılayabilirdim ama Nathaniel onun için bir tehdit oluşturmuyordu. En azından o bakımdan.

Damian'ın yanağına dokundum. Tek kas kıpırdamadı. Nathaniel haklıydı. Sanki başarılı bir estetik operasyon geçirmişti. Hani sizi farklı biri gibi yapmadan mükemmelleştirirler ya, işte aynen öyleydi. Sanırım Damian'ın yüzünü ilk kez böylesine detaylı inceliyordum. Ama farkın nerede olduğunu bir türlü bulamamıştım. Nathaniel bana yardımcı oldu. "Ağzı... Dudakları çok inceydi. Şimdi dolgunlar."

Tamam, işte bu! Damian'ın ağzının eski şekli gözümün önünde canlanıverdi. Gözlerimi kapayıp ağzına dokundum. Fakat önceden parmaklarımı dudaklarında dolaştırmamıştım hiç. Onları hatırlamıyordum. Onu öptüm. Daha iki saat evvel seviştik ve şimdi dudakları daha dolgundu. Sanki kaşla göz arasında kolajen enjekte ettirmişti. Yüzünü net görebileceğim kadar geri çekildim. Gözleri biraz irileşmiş miydi, yoksa bana mı öyle geliyordu? Ya da belki kaşlarının biçimi değişmiş, kirpikleri gürleşip renkleri koyulaşmıştı. Kahretsin. Kafam karman çorman olmuştu.

"Sorun ne?" diye sordu Damian korkuyla.

"Ben bir ayna getireyim," dedi Micah.

"Bu imkansız," diye mırıldandım.

Doktor Lillian'ın sesini duydum. "Benim yapabileceğim bir şey var mı?" Tezgahın üzerinden kafasını uzatmıştı. Damian'ı gördüğü an "Aman Tanrım," dedi.

Damian haklı olarak paniklemişti. "Biri bir şey söylesin. Neyim var?"

Elini okşadım. "Korkma. Her zamankinden de harika görünüyorsun."

Gözleri hayretle açıldı. "Söylediklerinizin tek kelimesini anlamıyorum. Neler oluyor?"

Micah bir el aynasıyla geri döndü. Bunu alıp ona doğru tuttuğumda Damian gözlerini sımsıkı yumdu. Bakmaya korkuyordu. "Hadi Damian, inan bana, kendine hayran kalacaksın." Böyle desem de ona hak veriyordum. Yüzyıllardır değişmeyen yüzünün birdenbire güzelleşivermesi gerçekten çok tuhaftı. Bana olsam ben de korkardım.

Damian hiç durmadan kafasını sallıyordu.

"Lütfen, Damian. Hadi aç gözlerini. Yemin ederim, kötü bir şey yok."

Gözlerini biraz aralaması yetmişti. Aynayı elimden kapıp yüzünde dolaştırdı. Gözlerini, ağzını, burnunu, yüzünün her bir noktasını inceledi. Ben farkı anlayamamıştım ama burnunun da değiştiğini söyledi. Dediğim gibi, yüzünü daha önce detaylı bir şekilde incelememiştim. Ama o kendi yüzünü biliyordu.

Dikkatle suratına dokundu ve aynayı elinden düşürdü. Nathaniel tam zamanında yakalamasaydı ayna tuzla buz olacaktı. "Neler oluyor bana?"

Bilmiyorum, diyecektim ki Micah atıldı. "Bence Jean-Claude'u aramalıyız. Nasıl olsa uyandı."

İyi fikir, dedim içimden. "Bence de."

Telefona doğru yürüyecekken duraksadım. Richard tezgahın ucundaydı ve telefonun tam yanında duruyordu. Sağ kolu göğsüne yapışıktı. Sanki Lillian onu mumyalamaya başlamış ve yarısında sıkılıp bırakmış gibi bir hali vardı. Bana bakmıyordu. Gözlerini Damian'a dikmişti.

"İyileşmişsin," dedi. "Birkaç yeni düzenlemeyle harika olmuşsun." Ses tonu hiç de iltifat edermiş gibi değildi.

"Bunu bilerek yapmadım," diye sızlandı Damian.

"Biliyorum," dedi Richard bitkin bir tavırla. "Jean-Claude kendisiyle Asher'ın Belle'den evvel nasıl göründüğünü hatırlamadığını söylemişti. Ama diğerlerinin önceki ve sonraki hallerini görmüş. Belle daima güzel insanları seçermiş. Değişiklikten sonra mükemmel olabilsinler diye. Bu sıklıkla görülen bir olay değil ama birkaç kez tekrarlanınca sadece onun neslinden gelenlerde görüldüğü konuşulmaya başlamış."

Ona baktım. "Jean-Claude'la bu bilgileri ne zaman paylaştınız?"

"Sen bizi altı aydan uzun bir süreliğine terkettiğinde. O zaman konuşacak bol bol vaktimiz oldu ve benim bir sürü sorum vardı."

Terketme lafına itiraz edemeyeceğim için duymazdan geldim. "Bir keresinde ona yüzüyle vücudunun bir tür zihin hilesiyle mi bu kadar güzel göründüğünü sormuştum, hayır demişti."

"Vampirlerin zihin oyunları gerçek değildir," dedi Richard. "Ama bu," Damian'ı işaret etti, "gerçek."

"İyi de Damian uzun zamandır vampir. Madem değişecekti neden daha önce olmadı?"

"Ben Belle'nin soyundan değilim," dedi Damian. Hala korktuğu için yüzüne parmakuçlarıyla dokunuyordu.

"Ama Anita öyle," dedi Richard. "Jean-Claude'la olan bağı yüzünden, o da Belle'nin soyunun bir parçası."

"Ben vampir değilim," diye araya girdim.

"Belki, ama onlar gibi besleniyorsun."

Öfkem o çirkin ve rahatlatıcı kafasını içimden çıkarmak üzereydi. Kızarsam kendimi daha iyi hissedecektim

ve Richard'ın varlığı umrumda olmayacaktı. "Sen de Jean-Claude'a en az benim kadar bağlısın. *Ardeur*'ün senden uzak durması sadece bir şans Richard. Gelecek sefere belki sıra sana gelir."

"Ben seksle iyileşemem ama sen bundan gayet memnun görünüyorsun."

"Damian'layken munin'i uyandırdın mı?" diye sordu Doktor Lillian.

Kafamı salladım. "Raina etrafta olsaydı bunu mutlaka sezerdim. O es geçebileceğiniz türden biri değildir." Raina'nın 'hayalet' konuşması kafamın içinde yankılandı. *Bunu farkettiğine sevindim,* demişti. Derhal o metafiziksel kapıyı kapayıp kilitledim ve gümüş zincirlerle bağladım. Hem mecazi hem gerçek anlamıyla. Raina içimde yaşıyordu ve ne yaparsam yapayım ondan tümüyle kurtulamıyordum. Onu bir şekilde kontrol edebiliyor ama içimden çıkaramıyordum. Tanrı biliyor ya, bunu çok denemiştim.

"Eğer Raina değilse, içinizden biri seks sırasında iyileştirme özelliğine sahip demektir," dedi Doktor Lillian. Bunu son derece rahat söylemişti. İki artı iki dört eder gibi.

Kafamı salladığımı farkettim. "Bunu ben yapmadım."

"Öyleyse kim yaptı?" diye sordu Richard. Yüzü kibirli öfkesini yansıtıyordu. Böyle zamanlarda daha yakışıklı ama ulaşılmaz görünürdü. Ancak fazlasıyla sinirlenip birine acı vermek istediğinde ne kadar çekici olduğunu farkederdi. Neden öfke insanları güzelleştirir? Nefret aynı etkiyi yapmaz. Ama biraz öfke sizi cazip kılar. Bilmiyorum, belki tabiatın başka bir zalimliğidir ya da daha çok cinayet işlenmesini engelleyen bir güçtür.

"Bilmiyorum. Ama biz seviştikten sonra böyle görünmüyordu. Banyoda Mor... 'Onu yaratan kadın'la cebelleşirken de öyle. Koridorda," Richard'a yaklaştım. "yatakodasında," başka bir adım daha, "ve salonda böyle değildi." Şimdi yüzünü net görebilecek kadar yakınındaydım. Tabii benden otuz santim uzun olduğu için aramızda bazı açı sorunları vardı ama neyse...

"O sırada Jean-Claude'a en yakın kişi ben değildim," dedim imalı ses tonuyla.

Kafasını eğip yüzüme baktı. "Ben ona yaklaşmadım."

"Jean-Claude cevabı biliyor olabilir," dedi Micah. Arkamdaydı. Aramızda belirli bir mesafe bırakmıştı ama aptalca davrandığım takdirde hemen müdahale edebilecek kadar yakındı.

"Micah haklı," dedi Doktor Lillian.

"Tabii ya, Micah hep haklıdır," diye mırıldandı Richard. Sesi tüm duygularını açığa vurmuştu. İlk kez onu kıskandığını anladım. Hem sevinmiştim hem de sevindiğim için kendimden utanıyordum.

"Çoğu zaman desek daha iyi," diye düzelttim sakin ve huzur dolu bir sesle. Bütün cevaplara ihtiyacımız vardı, aptalca hırlaşmalara değil. "Şimdi izin verirsen bir telefon edeceğim."

Kenara çekildiyse de tereddütlü görünüyordu. Bir an bilhassa mı kavga çıkardığını düşünmeden edemedim. Ama bunu genellikle ben yapardım.

Telefonu elime aldığımda çalınca irkildim. "Kahretsin!" Alo derken sesim biraz öfkeli çıkmış olmalıydı ki Jean-Claude "Yine ne oldu *ma petite*?" dedi.

Onu karşımda bulunca öyle rahatlamıştım ki neden öfkelendiğimi bile unutmuştum. "Sesini duyduğuma ne kadar sevindim anlatamam."

"Belli, *ma petite*. Yine soruyorum, ne oldu?"

"Bir şey olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordum. Nedense şüpheciliğim tutmuştu.

"Damian'ın efendisinin seninle Richard'ın duygularından çıktığını hissettim. Zaten bunu ancak ikiniz başarabilirdiniz. Yani şehveti..." Cümlenin devamını getirmeden önce duraksadı, "...böyle bir hayalkırıklığına dönüştürebilmeyi."

"Triumvirliğin yanlış kişisiyle konuşuyorsun Jean-Claude. İstersen onu telefona vereyim de bunu kendisine söyle."

"*Non, non*. Sen bana olanları anlat."

"Zihnimi okuyamıyor musun? Sen hariç herkes yapabiliyor bunu."

"Ama çocukça davranarak vakit kaybetmiyor musun *ma petite*?"

"Haklısın," dedim suratımı asarak. "Richard, Belle'nin soyundan gelen bazı vampirlerin sonradan güzelleştiğini söyledi. Doğru mu bu?"

"İnsandan vampire dönüşmek ufak tefek fiziksel değişimlere sebep olabilir. Bu Belle'in soyunda bile nadir görülen bir durumdur ama *qui*, kesinlikle doğru."

"Yani bir zamanlar bu kadar yakışıklı değildin?"

"Bizim meraklı Richard'ımıza da söylediğim gibi, bunu bilmiyorum. Tanıdığım herkes ezelden beri böyleymişim gibi davranıyor ama eski suratımın bir portresi yok ve be-

nim de yüzyıllar evvelki görüntümü hatırlamama imkan yok. Belle de bu konuyu fazla kurcalamadı çünkü dokunuşunun insanları güzelleştirdiğiyle ilgili efsane hoşuna gitti. Onunla tanıştın *ma petite*. Bilirsin, Belle efsanevi bir karakter olmaktan hoşlanır."

Hafifçe titredim. Belle'yle dolaylı yoldan tanışmıştım. Bizzat karşı karşıya gelmesek de doğaüstü varlığı yeterince korkutucuydu. Onu böylesine korkunç kılan sadece gücü değil karakterindeki noksanlardı. Belle anlamadığı şeylere karşı tamamen kördü. Dolayısıyla aşkı, dostluğu ve bağlılığı kölelikle eşdeğer tutuyordu.

"Evet, Belle efsanesini o kadar çok seviyor ki sonunda onunla ilgili her söylenene kendisi de inanmaya başladı."

"Nasıl istersen öyle ifade edebilirsin *ma petite*. Haklısın da. Ve bu onunla ilgili gerçekleri bulmayı kesinlikle güçleştiriyor."

"O halde Asher'la ikinizin eskiden nasıl göründüğünüzü asla bilemeyeceğiz."

"Asher'a bakılırsa, saçları önceden altın rengi değilmiş."

Kafam karışmıştı. "İyi ama asıl soru ne zaman farklılaştığı."

"Vampir olursun ve ilk kez uyandığında değişmişsindir. İlk kan tutkularını yaşayanların bazıları öyle hırçınlaşır ki önceleri güzelliklerini keşfetmek pek mümkün olmaz. Ama yeni hayatlarına uyum sağlamaya başladıkları andan itibaren değişimi herkes farkeder."

'Yeni hayat' konusunda söylenecek tonla laf vardı ama bunu tartışmak istemiyordum. "Yani bin yıldır şimdi olduğun gibisin, öyle mi?"

Hattın diğer ucundan hiç ses gelmedi. Nefes aldığını bile duymuyordum ama bunda bir gariplik yoktu. Zira Jean-Claude'un oksijen gereksinimi daimi değildi. "Damian'a bir şey mi oldu?" dedi nihayet. "Yani cinnet geçirmesi dışında?"

"Evet," dedim.

"O halde Belle'nin soyuyla ilgili sorularının bir amacı vardı?"

"Kesinlikle."

"Anlat," dedi yumuşacık bir sesle.

Dediğini yaptım.

Son derece sakindi. Arada sorular sorup detaylara vakıf olmaya çalıştı. Telefonda yüzünü ve vücut dilini göremediğim için gerçekten bu kadar rahat mıydı bilmiyorum.

"Çok ilginç," dedi ben susunca.

"Sakın yine o esrarlı tavırlarını takınayım deme. Ne demek çok ilginç?"

"Sadece ilginç, *ma petite*. Damian, Belle'nin soyundan gelmiyor. Dolayısıyla bunun ona olmaması gerekirdi. Dahası Damian bin yaşında ve senin de belirttiğin gibi bunca zaman sonra değişmesi çok tuhaf."

"Ama değişti," dedim.

"Damian'la konuşabilir miyim?"

"Tabii." Telefonu vampire uzattım. "Jean-Claude seninle görüşmek istiyor."

Damian her yanı tutulmuşçasına güçlükle doğrulup telefonu aldı. "Alo?" Ve o dakikadan itibaren Almanca konuşmaya başladılar. Şaşırmıştım çünkü bu dili bildiklerinden haberim yoktu. Fransızcam giderek iyileşiyordu ve

Jean-Claude benim bunu anlayabileceğimi düşünerek lisanı değiştirdiyse tongaya düşmüştü çünkü Almanca biliyordum. Tamam, belki bülbül gibi konuşamıyordum ama duyduğumu anlayabilecek durumdaydım. Büyükanne Blake bebekliğimden beri benimle Almanca konuşmuştu. Hatta yan gelip yatmak için lisede de yabancı dil olarak Almanca'yı seçmiştim.

Bütün kelimeleri takip edemiyordum. Çünkü Almanca konuşmayalı uzun zaman olmuştu ve Damian'ın aksanı çok farklıydı. Ama neden bahsettiklerini anlamıştım. Jean-Claude ona yüzündeki değişikliklerin seks sırasında ya da hemen ardından olup olmadığını soruyordu. Damian hayır dedi ve sevişmemizin üzerinden bir saat geçtiğini söyledi. Anlaşılan Jean-Claude istemeden yaptığım seks konusunda ne kadar hassas olduğumu bildiği için bunu uluorta konuşmak istememişti. Sonra güç kelimesini ve Belle Morte'nin ismini duydum. Ardından Damian bir sürü *nein* dedi. Sanırım Damian, Jean-Claude'un sorduğu davranışları sergilemediğimi belirtiyordu. Hepsini anlayamıyordum. Çünkü konuşmanın sadece tek tarafını duyuyordum ve büyükannemle sohbetimiz sırasında bu kelimelerin çoğunu kullanmıyorduk. Onunla vampirlerden, seksten ve doğaüstü güçlerden bahsetmememizi yadırgamazsınız herhalde.

Hararetli konuşmaları biraz yavaşlayınca Damian'a telefonu kapamadan evvel bana vermesini söyledim. Kısa süre sonra dediğimi yaptığında ilk lafım "*Ich kann Deutsch sprechen*," oldu. Telefonun diğer ucundan bir süre hiç ses gelmedi. "Sizi anlamamı istemiyorsan Fransızca'dan şaşmamalısın," dedim sonra.

"Damian Fransızca bilmiyor," dedi kelimelerin üzerine basa basa.

"Öyleyse şansına küs."

"*Ma petite...*"

"*Ma petite* deyip durma da gerçeği söyle. Başımıza başka neler geleceğini bilmek istiyorum."

"İnan, bilmiyorum."

"Ya, tabii."

"Doğruyu söylüyorum *ma petite*. Belle bile Damian yaşında bir vampiri değiştiremezdi. Bana sorsaydın, bunun imkansız olduğunu söylerdim."

Sanırım sözlerinde samimiydi. "Pekala. Ya Damian'a sordukların neydi? Bazı güçlerden bahsedip bende olup olmadıklarını sordun. Hepsini anlat ve sakın yalan söylemeye kalkışma. Yoksa Damian'a konuştuklarınızı harfi harfine tekrarlamasını emrederim."

"Bak, o konuda şaşırabilirsin *ma petite*. Damian'a olan bağlılığının arttığını biliyorum ama o senin isteklerini yerine getirme konusundaki duyarlılığını yitirmiş olabilir. Bundan pek emin değilim doğrusu ama sen benden vampir işaretleri aldıkça bana eskisi kadar uysal davranmamaya başladın."

Doğru söylüyordu. Damian'ın benim söylediğim her şeyi yapmak zorunda olması beni daima rahatsız etmişti. Ama bazen işe yarıyordu ve şimdi bundan yoksun kalma ihtimalim vardı. Aman ne iyi!

"Peki, o zaman sen anlat."

"Anlamıyorsun *ma petite*. Senin benim yeteneklerimi alman alışılmadık bir durum. Ben bunu asla yapamam. Da-

mian yeni vampir olsaydı onu ancak Belle değiştirebilirdi. Anlayacağın, bu yeni bir yetenek ve eğer seninle alakalı bir şeyse ne yapacağımızı bilmiyorum. Belki de nekromansi sayesinde yeni yetenekler elde ettin."

Derin bir iç çektim. Birdenbire yorulmuştum. "Biliyor musun, tüm bu doğaüstü saçmalıklardan bıktım usandım artık."

"Sevişerek yaraları iyileştirmek o kadar mı kötü? Hem de Raina'nın munin'ini çağırmadan."

"Bunu bilinçli olarak yapsaydım endişelenmezdim Jean-Claude. Ama yoğunlaşmadım bile. Kim bilir başka neler yapacağım?"

İç geçirme sırası ondaydı. "İnsan hizmetkarı olarak bir nekromansırı seçen diğer triumvirlikte böyle bir... Bu tür güçler ortaya çıkmadı."

"Güç demeden önce duraksadın. Neden?"

"Beni iyi tanıyorsun *ma petite*."

"Soruma cevap ver."

"Tuhaflık diyecektim."

Gerçek düşüncelerini söyleyip söylemediğinden emin değildim ama kurcalamaktan vazgeçtim. Zaten ondan öğreneceğimi öğrenmiştim. Bundan sonrası ancak içimi sıkmaya yarayacaktı. "Tamam, ne yapmamız gerektiğini bilmediğine inandım. Peki akıl danışabileceğimiz başka biri var mı?"

"Bunu düşüneceğim *ma petite*. Tanıdığım hiç kimse bizimki gibi iç içe geçmiş iki triumvirlik yaratamadı. Ama bize nekromansi ve triumvirlik konusunda genel bilgi verecek birilerini bulabilirim." Kısa bir sessizlik oldu. "Bir şey

itiraf edeyim mi? Böyle birine nasıl bir soru sormam gerektiğini bile bilmiyorum. Dünyadaki efendi vampirlere böyle sorularla gidemem. Çünkü bunu zayıflık olarak görürler. İyi düşünmem ve akıl danışacağım kişiyi dikkatli seçmem gerek." Karakteriyle hiç bağdaşmayacak şekilde ambale olmuştu.

"Pekala. Öyleyse Marianne'i arayıp onun ya da cadılar meclisinin bu konuda bir yorumu var mı öğreneyim. Balayından döndüğünde Tammy'yle de konuşacağım. O bir cadı ve kilisesi yüzyıllardır doğaüstü güçlerle ilgileniyor. Kim bilir, belki bu konuda bir arşivleri bile vardır."

"İyi fikir," dedi. "Damian'ın sesi çok endişeli geliyordu."

"Bir de halini görsen."

"Kesin konuşamam ama uyumak için tabutuna dönse belki sakinleşir."

"Ya yine çıldırırsa?"

"Biri aşağıda gözcülük etsin. Nathaniel'la Richard olmaz. Triumvirlik dışında biri lazım. Damian uyandığı anda seni çağırır ve gidip onu sakinleştirebilirsin."

Pek kötü bir fikir değildi galiba. Hem aklımda daha iyi bir plan yoktu hem de bütün günü Damian'a bebek bakıcılığı yaparak geçirmek istemiyordum. "Onunla konuşur, ikna etmeye çalışırım."

"Uyumaya razı olmazsa bütün gün elini mi tutacaksın?" Sesinde ufacık bir kıskançlık kırıntısı vardı. Bak, bunu beklemezdim işte.

Düşünmeden konuştum. "Onunla seviştiğim için Damian'a kızgın değilsin, öyle değil mi? Biliyorsun, bunu önceden planlamamıştık."

"*Non ma petite.* Her ne kadar seni paylaşmaktan hoşlanmasam da konu seks değil. Görünüşe bakılırsa üçünüz dört işareti de taşıyorsunuz. Tabii, sizi görmeden bundan emin olmam imkansız. Ama eğer durum buysa ve Damian birdenbire gündüz ortalıkta dolanmaya başladıysa, kendime şunu sormalıyım. Şayet triumvirliğimizi tamamlarsam, ben de mi bir gündüz yürüyen olacağım?"

Buyur buradan yak! "Anlıyorum. Ama dördüncü işareti tamamlama konusunda sen de en az benim kadar isteksizdin. O zaman benim nekromansırlığım yüzünden kimin efendi kimin köle olacağını bilmediğini söylemiştin."

"Konuştuklarımızdan sonra günışığında dolaşmayı denemenin bu riske değip değmeyeceğini düşünmeye başladım. Damian'a hükmedebilme gücünü yitirmişsen, bu bir ipucu olabilir."

"Bir ara ona emreder sana neler olduğunu söylerim."

"Teşekkürler."

"Tabii, bir de yaşlanmama ve ölümsüzlük konusu var. Richard'la ben ölümlü olmaktan vazgeçmek isteyip istemediğimize henüz karar vermedik."

"İyi de, kendini dördüncü işaretle Damian'a bağladıysan artık bir ölümlü olmayabilirsin *ma petite.*"

Mutfağımın ortasında dikiliyordum ve birden içim korkuyla doldu. "Kahretsin," diye fısıldadım.

"*Oui.* Eğer tüm işaretleri tamamladıysan ve ölümsüz olduysan, benimle dördüncü işareti almak sana hiçbir şey kaybettirmez."

"Ama sen günışığında dolaşabilme yetisi kazanırsın," dedim pek de dostça olmayan bir sesle. Çünkü güneş ışı-

ğından etkilenmeme konusunda ne kadar hevesli olduğunu seziyordum. Aslında onu suçlayamazdım. Zira Jean-Claude bazı şeylerin avantajını bilecek kadar uzun zamandır güçleri üzerinde çalışıyordu. Evet, onu suçlayamazdım ama bir yanım suçlamak istiyordu. Jean-Claude için gücümün mü, yoksa aşkımın mı daha önemli olduğunu düşünmeden edemiyordum. Fakat bu sorunun cevabını ne ben verebilirdim ne de o. Çünkü aşk bir aritmetik hesabı değildi ve onda somut gerçeklere ya da mantığa yer yoktu. İtiraf ediyorum ki Jean-Claude'u sevmemin bir sebebi de onun öldürülmesi zor biri olmasıydı. Ölümün gençlere dahi neler yapabileceğini görmüş ve bundan hiç hoşlanmamıştım.

"Belki, *ma petite*, ama bu sanatı yeniden öğrenmek göründüğü kadar kolay olmayabilir." Sesi öfkeliydi.

"Derdin ne senin? Anlayamayacağın bir dilde, gizli saklı konuşmalar yapan ben değilim."

"Ve başka bir vampirle düzüşen de ben değilim. Üstelik seçtiğin kişi benim astım."

Bu açıdan bakıldığında kızmakta haklı görünüyordu. "Özür mü dilemeliyim?"

"*Non*. Ama bundan hoşlanmadım. Senin vücuduna girdi ve karanlığın zulmünden kurtulup bir gündüz yürüyen oldu. Belki birini affedebilirdim ama ikisi biraz fazla oldu *ma petite*."

"Üzgünüm. Bunu planlı yapmadım."

"Ondan eminim zaten. Hatta Damian'ın suçsuz olduğuna da eminim. Sürekli kazara seks yapıp duruyorsun."

Kazara seks. Sanki yere düşmüştüm ve yolumun üzerinde ereksiyon halinde bir penis varmış gibi. Böyle düşün-

düysem de yorumumu kendime sakladım. Gördünüz mü, giderek zekileşiyorum. "Kazara seks, ha?" dedim yüksek sesle. "Bir bakıma öyle tabii. Çok merak ediyorum, bir gün içinde seks barındırmayan bir vampir gücüne sahip olabilecek miyim acaba?"

"Konu sen oldun mu asla kesin konuşamam *ma petite*. Zira nekromansırlığın seni joker pozisyonuna sokuyor. Şimdiye dek Belle'yle benim güçlerimi aldın ve bildiğim kadarıyla Belle'nin güçlerinin merkezinde seks duruyor. Benimkilerin de öyle."

"Süper. En azından bana bir liste ver de ne beklemem gerektiğini bileyim."

"Eğer gerçekten isteseydin bunu yapabilirdim."

İç çektim. "En iyisi bu gece görüştüğümüzde yüz yüze konuşmak."

"Bu gece mi? Aslına bakarsan daha erken gelebileceğini umuyordum."

"Damian'ı günışığında taşıyamayız. Vücuduna zarar gelmeyeceğini biliyorum ama aklını oynatacağından eminim. Ayrıca bu akşamüzeri çalışmam gerek."

"İş, iş, iş. Hep ikinci sıradayım."

"Dinle Jean-Claude, sen zombi diriltmeye uzun süre ara verirsem neler olduğunu henüz görmedin. Hepsi benim peşime düşüyor ve ardımda bir ceset ordusuyla dolaşmak zorunda kalıyorum. Hatta vakti zamanında içlerinden biri paldır küldür yatakodama dalmıştı."

"Gücünü kullanmazsan bunun ölüleri kazara dirilttiğini mi söylüyorsun?"

"Evet, sanırım bu konuyu daha önce de konuşmuştuk."

"Sen bana çocukken ölüleri kazara dirilttiğinden sözetmiştin. Ben de bunu tamamen senin tecrübesizliğine bağlamıştım."

"Hayır," dedim. "Kabul etmek yıllarımı aldı ama, hayır. Ölüleri maksatlı olarak diriltmezsem bu kazara oluyor. Ya da durup dururken hayaletler ve yeni ölenlerin ruhları tarafından takip edilmeye başlanıyorum. Sonuncusundan cidden nefret ediyorum. Benden ailelerine mesaj götürmemi istiyorlar. Yeni ölen biri ne der ki? Merak etmeyin, iyiyim, burada mutluyum falan filan. İnsanların kapılarını çalıp bu saçmalıkları iletiyorum. Düşünsene karşılarında *Selam, ölen oğlunuz benden sizi bulmamı ve iyi olduğunu söylememi istedi,* diyen bir yabancı var." Kafamı salladım. Bunu yıllardır düşünmemiştim. "Ben de zombileri diriltiyorum ve ölüler beni rahat bırakıyor."

"Cidden işe yarıyor mu *ma petite*?" Sesinde alay ve daha karanlık bir şeyler vardı.

"Sen ölü değilsin Jean-Claude. Ölüleri gördüm ve siz onlardan değilsiniz."

"Ama eskiden buna bir türlü inanmıyordun. Hatta bir keresinde bana 'yakışıklı ceset' demiştin."

"Çok toydum, tamam mı? Olup bitenler konusunda hiçbir fikrim yoktu."

"Nihayet 'çekici bir ölü' olmadığıma kanaat getirdin ha?" Benimle dalga geçiyordu.

"Evet."

Tüyler ürpertici bir kahkaha attı. "Buna sevindim. İtalyanca biliyor musun *ma petite*?"

"Hayır, neden?"

"Hiç," dedi. "Öyleyse bu gece görüşürüz. Seni ve yeni arkadaşlarını bekliyorum."

Onların yeni arkadaşlarım olmadığını söyleyecektim ki telefonu kapadı. Keşke İtalyanca konusunda yalan atsaydım. Ama yalan söyleme yeteneğim giderek gelişmesine rağmen içgüdüsel olarak gerçeği ötüveriyordum. İnsan ne yaparsa yapsın yetiştirilme tarzının etkisinden kurtulamıyor.

24

Hala 'kedi kostümü' içindeki Gregory'yi bodruma, Damian'a gözcülük etmeye yolladık. Çünkü evde benimle doğaüstü bağları olmayan tek kişi oydu. Fredo'yla Doktor Lillian da vardı tabii ama Doktor Lillian'ın Richard'm koluyla ilgilenmesi gerekiyordu ve Fredo da onu asla yalnız bırakmazdı. Dolayısıyla bu iş Gregory'ye kalmıştı.

İnsan poposunun ortasındaki benekli kuyruğunu sallayarak bodruma inmeye hazırlanırken arkasını dönüp "Bu gece Suçlu Zevkler'de sahneye çıkacaktım ama böyle gidemem," dedi. "Jean-Claude'un yerime birini bulması gerekecek." Sonra dişlerini gözler önüne seren kedi gülümsemesiyle yüzüme bakıp köşeyi döndü.

"Sahne mi? Ne sahnesi?" dedi Clair.

"Gregory, Suçlu Zevkler'de striptiz yapıyor."

Clair dudaklarını büzerek "Ooo," dedi. Bir striptizciyle aynı mekanda bulunmanın ahlak kurallarını zedelemediğini umdum. Akıl sağlığı açısından ufkunu geniş tutması yerinde olurdu doğrusu.

"Peki, neden sahneye çıkamıyor?" Bunu biraz kem küm ederek sormuştu.

Richard sözü bana bıraktı. "Hayvan formuna girdiğinde altı ya da sekiz saat o şekilde kalmalısın," diye açıkladım.

"Bu kuralın sadece yeniler için geçerli olduğunu sanıyordum."

Richard kafasını sallayıp canı acımış gibi gözlerini kırpıştırdı. "Hayır. Çoğu şekil-değiştirici altı ila sekiz saat arası hayvan formunda kalır. İki-dört saat arası kendilerinden geçtikten sonra da tekrar insan formuna girer."

"Otur artık," dedi Doktor Lillian. Ses tonu buyurgandı.

Richard az önce oturduğu iskemleye çöktü. Göz ve ağız kenarlarında derin çizgiler oluşmuştu. Canının çok yandığı belliydi. Damian ona epey zarar vermişti.

Clair ona yardım etmeye çalıştıysa da neresinden tutması gerektiğini bilememişti. Bir süre kararsızca tepesinde dikildi. "Ama sen sekiz saat hayvan formunda kalmıyorsun," dedi sonunda. "İnsan formuna dönüşmen için kendinden geçmen de gerekmiyor."

"Çünkü o senin Ulfric'in," dedi Fredo. "Hiçbir kral o kadar güçsüz değildir." Sesi boğuktu.

Clair, Fredo onu huzursuz etmişçesine gözlerini kırpıştırdı. Belki bıçaklar yüzündendi. "Sen insan formuna girmeden önce bayılıyor musun?" diye sordu tereddütle.

"Hayır," dedi Fredo.

"Bir tek ben bayılıyorum," diye atıldı Nathaniel. "Bu odadakileri kafana takma, yoksa komplekse girersin."

"Sen ne zamandır..." Clair'in sesi giderek alçalıp kayboldu.

"Leoparadamsın diye mi soruyorsun?"

Kafasını evet anlamında salladı.

"Üç yıl oldu," dedi Nathaniel.

Kafamda hızlı bir hesap yaptım. "Demek Gabriel seni ikna ettiğinde on yedi yaşındaydın?"

Kafasını salladı. "Evet."

"Ama bu yasal değil," dedim.

"Çoğu eyalette bunun için yaş sınırı bile yok. Potansiyel bir ölümcül hastalığı başkasına geçirmek burada suç sayılıyor."

Kafamı salladım. "Sanırım likantropiye yasaların vampirlik konusundaki bakış açısıyla bakmaya başladım. On sekiz yaşındaysan istediğini seçebilirsin, öyle değil mi?"

"Ama kanunlar öyle demiyor."

Bunu biliyordum. Fakat öylesine uzun zamandır şekildeğiştiricilerin arasmdaydım ki bazen unutuyordum. Omuz silktim. "Sanırım unuttum."

"Bir de federal görevli olacaksın," dedi Richard ama bana laf sokmaya çalışırken vücudu acıyla büküldü.

"Çok mu kötüsün?" diye sordum.

"Buna ben cevap vereyim," dedi Doktor Lillian. Gülümsemesine rağmen gözlerinde ciddi bir ifade vardı. "Eğer insan olsaydı kolunu bir daha kullanamayabilirdi. Uzun süren bir tedavi sürecinin ardından ancak yüzde elli şan-

sı olurdu. Vampirin, Richard'ın omzu ve göğsünün büyük bir kısmındaki kaslarla bağ dokularını yırtmış."

"Ama Richard insan değil," dedim. "Yani iyileşecek." Damian'dan 'vampirin' diye sözetmesi pek hoşuma gitmemişti ama üzerinde durmadım. Doktoru seviyordum ve onunla kavga etmek istemiyordum.

"Evet, iyileşecek. Ama değişmeyi kabul etmezse günler, hatta haftalar sürer."

"Eve gittiğimde kurt formuna gireceğime her şey üstüne söz veriyorum."

Doktor ona şüpheci gözlerle baktı.

"Hemen insan formuna girmemin bir bedeli olduğunu biliyorsun," dedi Richard. "İnan ben de günün geri kalan kısmını dinlenerek geçirmek istiyorum. Ama şimdi değişir ve birkaç saat hayvan formunda kalırsam tekrar insan formuna girdiğimde iyice gücüm tükenmiş olacak." Sanırım bu açıklamayı Clair'e yapıyordu. Belli ki kız feci acemiydi. "Onun için en iyisi eve gidene kadar beklemek. Böylece Clair de arabasındaki kurtadamı kimseye açıklamak zorunda kalmaz." Sesinde acı dolu bir ifade belirmişti.

"Anlaşıldı, size söylemeyecek," dedi Clair. "Ben o kadar yeniyim ki sürüden biri yanımda form değiştirirse benim değişimim de başlayabiliyor ve hayvana dönüştüğümde pek güvenilir olmuyorum." Sonra kimseyle göz göze gelmemek için kafasını eğdi.

Richard uzanıp elini tuttu. "Sorun değil Clair, herkes en başta böyle sorunlar yaşar."

Hepimiz kafa sallayıp evet deyince Clair biraz olsun neşelendi. Başta düşündüğümden daha gençti. En fazla yirmi

dört ya da yirmi beş. Richard'ın yeni kız arkadaşı olmasaydı ona yaşını sorardım. Ama fazla meraklı görünmek istemiyordum.

"Evde değişsen bile böyle bir yarayı kırk sekiz saatte iyileştiremezsin," dedi Doktor Lillian.

"Yani?" Richard birden savunmaya geçmiş gibiydi.

"Pazartesi okula bu kolla gidip cumaya kadar düzelirsen öğretmen arkadaşlarından biri durumdan şüphelenebilir."

"Önemli bir sakatlığım olmadığını, bir-iki güne geçeceğini söylerim."

Doktor kafasını salladı. "Bir kurtadam olduğunu öğrenirlerse çocuklara öğretmenlik yapmana izin vermezler."

"Bunu biliyorum," dedi Richard sert bir sesle. Gücü etrafındaki havayı bir ısı dalgası gibi hareketlendirmişti.

Clair hafifçe ürperdi. Başı dönüyormuş gibi bir hali vardı. Micah hemen bir iskemle çekip Richard'ın onu oturtmasına yardım etti.

"Değişeli ne kadar oldu?" diye sordum.

"Üç ay."

Ona dik dik baktığımda Richard gözlerini kaçırdı. "Üç ay mı? Dolunaya bir haftadan az var ve sen onu barınaktan alıp dışarı çıkardın, öyle mi?"

"Senin ev de bir nevi barınak sayılmaz mı?"

"Evet, buraya gelip şekil değiştirebilirsin ama saldırganlaşan çaylakları kapamak için tam teçhizatlı bir odam yok." Gerçek barınakların hemen hepsinde çelik kapılı odalar vardı. Çoğu şekil-değiştirici evlerinin bodrum katına da böyle odalar yaptırıp soranlara kiler olduğunu söylerdi.

"Bugün piknik yapacaktık," dedi Clair usulca.

Richard yüzümü göremesin diye arkamı döndüm. Bu tip problemler yaşayan yeni bir şekil-değiştiriciyi pikniğe götürmek de neyin nesiydi?

"Bu sabah gayet iyiydi," dedi.

Suratıma boş bir ifade oturttuğumdan emin olunca ona döndüm.

"Ama şimdi öfkene ve hayvanına tepki veriyor," dedi Micah.

"Biliyorum." Richard'm sesi hırlama gibi çıkmıştı.

Clair iskemlesinde sallandı.

"Richard," dedi Doktor Lillian. "Bu durumu daha iyi kontrol edebileceğini biliyorum."

Richard kafasını sallamakla yetindi.

Lillian iç çekti. "Kolunu pazartesiden evvel iyileştirmenin bir yolu olsaydı sırrın güvende kalırdı."

"İstemiyorum," dedi Richard hemen.

O zaman anladım. "Eğer düşündüğüm şeyden bahsediyorsan hayatta olmaz. İmkanı yok."

Doktor ellerini kalçalarına koyup ayağını yere vurdu. "İkiniz de çocuk gibi davranıyorsunuz."

Aynı anda "Hayır," dedik.

"İyi. Kolun için yapabileceğim bundan ibaret. Ama o vampirin gene sorun çıkarıp çıkarmayacağından emin olana kadar burada kalacağım."

"Onun adı Damian," dedim.

Kafasını salladı. "Öyle olsun. Richard, eğer Anita'nın sana yardım etmesine izin vermiyorsan, Clair'i alıp eve gitsen iyi olur. Hatta değişmeden evvel onu bodruma kapamanı tavsiye ederim. Görünüşe bakılırsa gücünden çok et-

kileniyor." Söylediği son cümle konusunda tereddüde düşmüş gibiydi.

"Damian tamamen sakinleşene dek bekleyeceğim."

"Bence sen üzerine düşeni fazlasıyla yapmışsın," dedi Lillian.

"Ya tekrar yardımıma ihtiyaçları olursa?"

Cidden tam vaktinde yetişmişti. "Bir dakika," dedim. "Sen bu sabah buraya neden geldin?"

"Gregory'nin yolda arabası bozulmuş ve onu buraya getirecek birini bulamayınca endişelenmiş. Koalisyon'un ona verdiği yardım listesinde benim adım da var."

Richard'ın acil durum çağrılarıyla ilgilendiğinden haberim yoktu. "E, neden arabanın servisini aramamış? Bir çekici yollarlardı."

"Çünkü önce buraya telefon etmiş ve kimse açmayınca arabasını unutup sizi merak etmeye başlamış."

"Gregory'nin bizi bu kadar çok önemsediğini gerçekten bilmiyordum."

"Leoparlar Micah'yla senin güvenliğin konusunda çok hassas," dedi Fredo.

Ona baktım. "Hiç haberim yoktu."

Fredo gülümseyince beyaz dişleri bir an için esmer yüzünü aydınlattı. "Bebek muamelesi görmekten hoşlanmadığını bildikleri için sana çaktırmamışlardır." Gülümsemesi kayboldu. "Seni sığınabilecekleri güvenli bir liman olarak görüyorlar ve buna çok değer veriyorlar."

Ne söyleyeceğimi bilememiştim. Neyse ki Lillian araya girip beni kurtardı.

"Eve gitmelisin Richard."

"Nasıl olsa Micah geldi. Hem Fredo da burada. Gözün arkada kalmasın."

Richard inatla kafasını salladı. "Emin olana dek kalacağız."

Doktor iç çekip omuz silkti. "Amma keçisin. İyi, bana göre hava hoş. Burada oturup acıdan kıvran." Sonra bana döndü. "Kahve kaldı mı?"

Gülümsedim. "Nathaniel sana yardımcı olur."

"Eminim, olur," dedi Doktor Lillian ona yan yan bakarak.

Nathaniel hemen kahve hazırlamaya girişti.

Yüzümde nasıl bir ifade belirmişti bilmiyorum ama Lillian "Elliyi devirdiğim doğru Anita ama henüz ölmedim," dedi.

"Yok, yani ben..." Bunu nasıl söyleyeceğimi gerçekten bilmiyordum ama doktorun erkek arkadaşım hakkında imalı konuşması çok tuhafıma gitmişti. Bak, yine aynı şeyi yapıyor ve Nathaniel'ı *erkek arkadaşım* olarak düşünüyordum.

Lillian dikkatle beni süzdü. "Anlaşılan bilmeden hata ettim. Sanırım Nathaniel sadece leopar sürüsünden biri değil ha?"

Ben "Evet," derken Richard aynı anda "Hayır," dedi. Şaşkınlıkla birbirimize baktık. "Bana yöneltilen sorulara kendim cevap verebilirim Richard."

"Kusura bakma, haklısın. Yalnızca Nathaniel'ın senin sevgilin ya da erkek arkadaşın olmadığını söylemeye çalışıyordum."

"O benim *pomme de sang*'ım," dedim.

Richard kafasını salladı. "Başta seninle yaşadığını düşünmüştüm. Yani hepimiz öyle sanmıştık. Ama şimdi durumun farklı olduğunu biliyoruz."

"Ama Nathaniel gerçekten benimle yaşıyor."

Richard belki bininci kez kafasını sallarken durdu. "Biliyorum. Ama erkek arkadaşın değil."

"Bu seni neden bu kadar çok ilgilendiriyor?"

"Tamam çocuklar," dedi Doktor Lillian. "Dikkatsiz davrandım ve üzgünüm. Bir *pomme de sang*'ın sahibi için ne ifade ettiğini bilemedim." İç çekti. "Kimseyi gücendirmek istememiştim. Hadi bu konuyu kapatalım."

"Beni gücendirmedin," dedi Nathaniel doktora Koalisyon toplantılarının birinden aldığı renkli fincanı uzatarak. Evdeki fincanların birbiriyle uyumlu olmasının hoş görüneceğini söylemiş, ben bu konuyla ilgilenmeyince de alışverişi o yapmıştı. Lacivert ve yaprak yeşiliydiler. Pek hoş.

Bana uzattığı bebek penguenli kahve fincanımı alıp içine baktım. Kahve tam sevdiğim renkteydi. Açık kahverengi. Tadının muhteşem olduğundan hiç şüphem yoktu. "İçsene," dedi. "Kendini daha iyi hissedeceksin."

"Ben zaten iyiyim," dediysem de kahveden bir yudum almıştım bile. Kusursuzdu.

Nathaniel kahve makinesini fişe takmıştı. French press konusunda haklıydım. Bunca insanın kahve ihtiyacını karşılamaya yetmemişti tabii. "Bir fincan daha çıkar," dedi Nathaniel. "Kim ister? Zaten birazdan makinedeki de hazır olur." Bize gülümsedikten sonra dönüp dolaptan birkaç tane daha mavili, yeşilli fincan çıkardı.

"Kendi mutfağındaymış gibi davranıyor," dedi Richard.

"Burada benden daha çok yemek pişiriyor da ondan."

Richard kafasını sallamamak için gözle görülür bir çaba içindeydi. "Hayır, yani... Jason da Jean-Claude'un *pomme de sang*'ı ama Lanetliler Sirki'nde dolanıp orası onunmuş gibi davranmıyor. Ama Nathaniel'a bakan burayı onun evi sanır."

Nathaniel'ın sırtı bize dönüktü fakat ona aniden kasıldığını hissedecek kadar yakındım. Sonra bizi duymazdan gelerek fincanlara kahve doldurmaya devam etti.

"Burası evi zaten," dedim.

Nathaniel'ın gevşeyerek nefesini bıraktığını duydum. Bana bakmadı ama kahveleri koyarken gülümsediğini gördüm.

"Jason da Jean-Claude'la yaşıyor ama...." Richard ne söyleyeceğine karar veremeyerek sustu.

"Jean-Claude, Jason'ı yakışıklı bulmamı takmazdı," diye atıldı Lillian. "Ama sen rahatsız oldun. Madem ikisi de *pomme de sang*, o zaman bana verdiğin tepkinin Richard'la ikimizin kafasını karıştırması doğal."

Nathaniel bilhassa bana bakmıyordu. Buzdolabından krema çıkarıp minicik, mavi bir kaba koydu. Şekerlik yeşildi ve ikisi de fincanlarla uyumluydu. Nathaniel'ın en sevdiği rengin mor olduğunu bildiğim için neden mavi-yeşili seçtiğini sormuştum ve bana *Sen maviyi, Micah yeşili sevdiği için,* demişti. Bu cevabın ona yeterli bir açıklama gibi göründüğü belliydi ama bana bir şey ifade etmemişti aslında. Ama şimdi, etrafımdaki insanları mutlu eden şeyleri ille de anlamam gerekmediğini anlamaya başlamıştım. Yeni fincan takımı Nathaniel'ı mutlu etmişti ve bu yeterliydi.

Fincanları, şekerliği, krema kabını ve minik şeker maşasını ufak bir tepsiye koydu. Az sonra herkese kaç şeker istediğini soracaktı. Tıpkı evcilik oynayan küçük bir çocuğa benziyordu. Ya da ilk kez kendine ait bir evi ve mutfağı olan bir yeni geline. Ama insanların evlerinde nasıl davrandığını bilmediği için bunları filmlerden, kitaplardan ve dergilerden öğreniyordu. Yani, artık kimse bir tepsiye krema, şeker, maşa falan koyup kahve servisi yapmıyor, değil mi?

Nathaniel en sevdiği kotlarından birini giymişti. Kot öyle soluktu ki bazı yerleri neredeyse beyazlamıştı. Kumaş gerçek değilmiş gibi görünüyordu. Sanki bacaklarını kot kumaşı görüntüsü verecek şekilde boyamıştı. Ama yakışmıştı doğrusu. Omuzlarıyla kolları buraya taşındığından beri epey gelişmişti. Ona iyi baktığı takdirde hayatı boyunca bozulmayacak türden bir vücuda sahipti. Büyükannem olsa Nathaniel'ın kabak çiçeği gibi açtığını söylerdi. Gerçekten de giderek hoşlaşıyordu. Halbuki eskiden gözlerindeki bakışla uyum sağlayan narin bir vücudu vardı ve bu özellikleri onu pazarlayan eski Nimir-Raj'ının belirli müşterilerine çok hitap ediyordu. Tepsiyi masaya bırakırken sırtındaki kasların hareketini izledim. "Kaç şeker?" ve "Krema?" diye sordu herkese tek tek. Çıplak ayaklarıyla masanın etrafında dolanırken hareketleri son derece zarifti. Saçlarını bir pelerin misali tek tarafına atmıştı. Benim saçlarım bu kadar uzun olsa onlarla asla başa çıkamazdım ama Nathaniel gayet rahat görünüyordu.

Penguenli fincanımı dudaklarıma götürerek kahvemi yudumladım ve Nathaniel'ın ev hanımlığının beni rahat-

sız etmesini bekledim. Hayır, ondan rahatsız olmuyordum. Aksine eğleniyor, hatta onunla gurur duyuyordum. O kadar tatlıydı ki.

Fakat Richard, Nathaniel ona yaklaşınca gerildi. Kolu acımasa geri çekilirdi. Kahve istemedi çünkü Richard asla kahve içmezdi. Nathaniel çay yapmayı teklif edince de "İstemiyorum," diye homurdandı.

Sonra bana baktı. "Jason hiç böyle yapmıyor."

"Ne yapmıyor?" dedim.

"Misafir ağırlamaca oynamıyor."

"Nathaniel'ın oynadığı falan yok. Burası onun mutfağı ve şu anda misafirlerine ikramda bulunuyor, hepsi o."

Richard bir cevap arar gibi gözlerini yere dikti. Ya da içinden ona kadar sayıyordu. Son beş dakikadır onu sinirlendirecek bir şey yapmadığım için neden bu kadar gergin olduğunu anlayamıyordum. Kahverengi gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda saçlarını ne kadar özlediğimi farkettim. Bukleleri biraz uzamıştı ama kendine kızıp saçlarını kökünden budamadan evvelki haliyle alakası yoktu. "Karın gibi davranıyor," dedi.

Nathaniel kahve makinesinin yanına geldi ve ben tam önünde dikildiğim için mecburen durarak kenara çekilmemi bekledi. Benimle göz göze gelmemek için büyük bir çaba harcıyordu. Bu sohbetin varabileceği nokta onu korkutuyordu sanırım.

"Bu seni neden rahatsız ediyor?"

"Çünkü onunla yatmıyorsun."

"Ah, işte bunda yanılıyorsun. Nathaniel'la neredeyse her gece beraber yatıyoruz."

"Güzel. Madem ısrar ediyorsun açık konuşacağım. Onunla *düzüşmüyorsun*, tamam mı?"

Kafamı iki yana salladım. "Kızdığında ağzından bal damlıyor."

"Kızdığım falan yok. Sadece anlamaya çalışıyorum."

"Neyi?"

Micah, Nathaniel'la Richard'ı değil beni izliyordu. Açık yeşil gözlerinde çok ciddi bir ifade vardı. Sanırım yapabileceklerimden korkuyordu. Onu rahatlatmak için gülümsemeye çalıştıysam da beceremedim. Gözlerindeki ciddiyet endişeye dönüştü.

"Seni, Nathaniel'ı ve Micah'yı."

Bunu anlamak senin için neden bu kadar önemli? diye soracaktım ama dudaklarımdan daha ılımlı bir soru döküldü. "Anlayacak ne var Richard?"

Nathaniel saçlarını tepeden sımsıkı toplayıp atkuyruğu yaptı. Daha çok kadınların kullandığı tarzda bir saç modeliydi. Hani siz yürüdükçe atkuyruğunuz zıplar ya. Ama Nathaniel'ın saçları o kadar uzundu ki mutfaktayken bunları ya örer ya da böyle toplardı. Eğer yanılmıyorsam, zıplayan atkuyruğunu şirin bulduğumu farkettiğinden beri bunu daha sık yapıyordu. Sonra ellerini yıkayıp dolaba uzandı.

"Onunla düzüşmüyorsan evin içinde onu böyle davranırken izlemeye nasıl tahammül ediyorsun?" diye sordu Richard.

Bakışlarımın hiç de dostça olmadığını biliyordum. "Derdin ne Richard? Eğer sert oynamak istiyorsan ben varım ama seni uyarıyorum, bundan hiç hoşlanmayacaksın."

"Neden bahsediyorsun?"

"Sen istedin," dedim. "Sen madem Clair'le düzüşüyorsun, öyleyse sen neden onu benim Nathaniel'ı izlediğim gibi izlemiyorsun?"

Richard'ın yüzü öfkeyle karardı. "Clair hakkında böyle konuşamazsın."

"Öyleyse Nathaniel hakkında atıp tutmayı bırak."

Nathaniel sanki konuşmalarımızın farkında değilmişçesine dolaptan hamur açma tahtasını aldı. Sonra buzdolabını açıp dün düğün için giyinmeden evvel hazırladığı hamuru çıkardı. Görünüşe bakılırsa bugün ev yapımı kurabiye yiyecektik.

"Ne yapıyor bu?" dedi Richard.

"Sanırım kurabiye pişirecek," diye yanıt verdi Micah.

Nathaniel kafasını sallayınca kestane rengi atkuyruğu zıpladı. "Kimler yiyecek? Boş yere fazla yapmayayım." Huzur dolu bakışlarını mutfakta dolaştırdı. Sanki kavga ettiğimizin farkında bile değildi. Çocukluğunda yaşadıkları kavga kavramını değiştirmiş de olabilirdi tabii. Belki de bu ona göre kavga filan değildi.

"Ben isterim," dedi Fredo.

"Ev yapımı kurabiye ha?" diye mırıldandı Lillian.

"Yüzde yüz," dedi Nathaniel. "Hamuru bile ben hazırladım."

"Öyleyse, ben de alırım."

Nathaniel, Richard'la Clair'e baktı. "Ya siz? Gregory'ye sormama gerek yok. O kesin ister."

"Biz Damian'ın sakinleştiğinden emin olunca gideceğiz," dedi Richard.

Nathaniel menekşe gözlerini Clair'e dikti. "Sen kurabiye ister misin?"

Clair, Richard'a tedirgin bir bakış fırlatıp kafasını salladı. "Evet, lütfen." Sonra hafifçe Richard'ın omzuna vurdu. "Daha kahvaltı etmedik."

Richard kaşlarını çattı.

Artık ateşkes ilan etmek niyetindeydim. Nathaniel tek kelime etmemişti ama haklıydı. Bugünlük bu kadar kavga yeterdi. Ama kavgayı başlatmak için de bitirmek için de iki kişiye ihtiyaç vardı.

"Onunla ilgili ne söylediğim neden umrunda? O senin için hiçbir şey ifade etmiyor ki."

Kahvemin son yudumunu içip fincanımı yavaşça tezgaha bıraktım ve gülümsedim. Ama yüzümdeki gülücüğün oldukça tehlikeli göründüğünü bilmem için bir aynaya ihtiyacım yoktu. Fredo yerinde hafifçe doğrulup toparlanmıştı. Çünkü bunun bela anlamına geldiğini biliyordu. Micah da biliyordu. Hatta Clair bile endişeli görünüyordu. Nathaniel kurabiye hamurunu yoğurmaya girişti. Ne olursa olsun bir ara kahvaltı etmemiz gerekecekti, öyle değil mi? Kendi uzmanlık alanında Nathaniel da en az benim kadar pratikti.

Richard kaşlarını çatarak suratıma bakınca kavga etmek istediğini anladım. İşin tuhafı ben hiç istemiyordum.

"Nathaniel sadece *pomme de sang*'ım olsaydı bile benim için hiçbir şeyden fazlasını ifade ederdi."

Micah bana yaklaşıp arkamda durdu. Ne yapacağımdan emin değil gibiydi ama bu defalık sorun etmedim. Uzanıp elini tuttum. Hem endişesini gidermek için hem de eli yakınımda durduğundan.

"Madem onu besinin olarak görmüyorsun, neden..."

"Neden onunla düzüşmüyoruz, öyle mi?"

Micah kollarını belime doladı. Böylece beni yatıştırabileceğini düşünmüştü. Öfkemin o kadar yıkıcı olduğunu sanmayın. Yani çoğu zaman öyleydi ama... Tamam, kabul ediyorum, tedirgin olmakta haklıydı.

Sırtımı Micah'ya yasladım. Gerginlikten adalelerim sızlamaya başlamıştı.

"Ben ikisine de veriyorsun sanmıştım," dedi Richard.

"Çok kibarsın," dedim iyice öfkelenerek.

"Ne yapayım? Düzüşme kelimesini kullandığımda da başka anlamlara çekiyorsun."

"Seks ya da cinsel ilişki gibi daha teknik tabirler de var."

"Pekala. Aslında ben ikisiyle de cinsel ilişkiye girdiğini sanıyordum."

"Şimdi gerçeği öğrendin."

"Evet," dedi daha yumuşak bir sesle.

"Sadece birisiyle yatıyor olmam neyi değiştirir?"

Gözlerini kaçırarak başını eğdi. "Bizi biraz yalnız bırakabilir misiniz lütfen?"

Clair biraz tereddüt ederek de olsa ayağa kalktı. Doktor Lillian da doğruldu ve Fredo onu izlemek için hazırlandı. Nathaniel kurabiyelere şekil vermekle meşguldü. Önceden ısıttığı fırın çın diye ötünce soru sorarcasına bana baktı.

Ellerimi Micah'nın kollarına koyup onu iyice kendime çektim. "Nathaniel'ı kendi mutfağından kovamazsın Richard ve Micah'nın gitmesini de ben istemiyorum."

"Burası onun mutfağı değil," dedi Richard yine öfkelenerek.

"Evet, öyle," dedim.

Nathaniel hafifçe gülümseyerek yuvarlak hamurları önceden yağladığı tepsilere özenle yerleştirmeye başladı.

Richard ayağa kalktığında bir kolu bandajlı olmasına rağmen boyunun uzunluğu ve omuzlarının genişliği karşısında bir kez daha hayrete düştüm. Hani bazıları ancak çok öfkelendiklerinde heybetli görünür ya, işte Richard tam öyle bir tipti. "Hayır, değil. Burası ne onun ne de Micah'nın evi."

"Biz birlikte yaşıyoruz Richard."

Kafasını sallayıp yüzünü buruşturdu ve öfkeyle inledi. "Micah senin Nimir-Raj'ın ve ikinizin arasında tıpkı Marcus'la Raina arasında olduğu gibi bir reaksiyon var. Anlık bir çekim. Ama Marcus asla Raina'nın evine taşınmadı. Evet, birbirlerini istiyorlardı ama Raina başkalarıyla da görüşüyordu. Onlar bir çift değildi."

"Çünkü Raina'nın tekeşliliğin ne anlama geldiğinden haberi bile yoktu."

Doktor Lillian'la Fredo kapıdan çıkmak üzereydi. Lillian yanından geçerken Clair'in kolunu yakalayıp onu da beraberinde götürdü. Richard kız arkadaşının gittiğini farketmemişti bile.

"Bana tekeşlilikten bahsettiğine inanamıyorum," dedi Richard.

"Kafamın içine göz atmış olabilirsin Richard ama ben de seninkine baktım. Sandığın gibi ben önüme gelenle beraber olmuyorum ama sen herkesle yatıyorsun."

"Yeni bir Lupa arıyorum da ondan," dedi Richard.

"Saçma!"

Micah'nm bedenimi saran kolları kaskatı kesilmişti. Yanağımı yüzüne dayadı ama tek kelime etmedi. Beni iyi tanıyordu.

"Biz ayrılır ayrılmaz karşına çıkan bütün kızlarla yatıyorsun."

"En azından ben bunu çıkmadığımız zamanlarda yapıyorum. Sen biz hala beraberken, her defasında başkalarıyla yatmayı becerdin."

Micah'dan uzaklaşacaktım ama kollarını daha da sıkıp buna izin vermedi. Haklıydı. Kendime güvenmiyordum ve Richard'm suratının ortasına bir tane patlatmak hoşuma gidebilirdi. Olduğum yerde kaldım ama giderek geriliyordum.

"Buna bir şey diyemem"

"Jean-Claude'u kastetmiyorum."

"Micah'yla ilk defa ilişkiye girdiğimizde sen benden ayrılmıştın."

Kafasını sallayıp yarı can acısından yarı öfkeden bağırdı. "Biraz sakinleştiğimde seni Micah konusunda affedebilirdim. Çünkü önümde Raina'yla Marcus örneği vardı. Ama sen onunla beraber yaşamaya başladın! Hatta bunu bile sineye çekebilirdim. Fakat ben Nathaniel'la da yattığını düşündüm. İlişkinizin beni bırakmadan evvel başladığını sandım."

"Unuttun galiba, beni terkeden sendin?" Çok kızgındım ve artık Micah'nm beni tutmasını istemiyordum. "Bırak beni Micah."

"Anita..."

"Merak etme, saçma sapan bir şey yapmayacağım."

İç çekip beni bıraktı. Bir adım atıp vücudumu onun ağırlığından kurtardım.

"Söylediğim gibi, asıl sen beni bıraktın Richard. Çünkü canavarların yanında senden daha rahat davranabilen bir kadını sevmek istemedin."

Yüzünde utanç dolu bir ifade belirdi. "Haklısın, saçmaladığımı kabul ediyorum ve özür dilerim."

Nihayet beni kavgacı bir ruh haline sokmayı başarmıştı ve şimdi karşıma geçmiş af diliyordu. Bu da neydi böyle? "Niçin özür diliyorsun? Söylediklerin mi, yoksa inandıkların için mi?"

"Bak, bu konuyu yalnız konuşsak daha iyi olur Anita. Lütfen."

Kafamı iki yana salladım. "Benimle yalnız kalmak için fırsatın varken bunu istemedin. Senin için ağlarken beni teselli eden bu ellerdi ve burada, benimle kalmayı fazlasıyla hakettiler."

Pes etmişçesine kafasını salladı. "Pekala," dedi. "Fakat bilmen gereken şeyler var. Eğer bir gün yalnız kalmamıza izin verirsen sana hepsini anlatacağım ama bugün, bu ikisinin önünde ancak bu kadarını söyleyebilirim. Beni Nathaniel'la aldattığını sanıyordum. Yani Micah'dan çok önce. Ama şimdi yanıldığımı biliyorum."

"Tanrı aşkına, neden Nathaniel'la bu kadar uzun bir geçmişimiz olduğunu düşündün ki?"

"Ona bakışların yüzünden. Onun yanındayken sergilediğin davranışlar böyle hissetmeme sebep oldu." Bana baktığında kendini çok haklı gördüğünü anladım. Gözleri *Neden böyle düşünmeyeyim ki?* diye sorar gibiydi.

"Bir sürü erkeği çekici bulduğum olmuştur ama bu hepsiyle beraber oluyorum anlamına gelmez." Kafamın içinde ekledim. *Sen uçanı kaçanı affetmiyorsun diye beni de öyle mi sandın?* Ama bunu söylemedim tabii. Çünkü biraz abartıyordum ve hazır kavga yatışmaya başlamışken tekrar alevlendirmek istemiyordum.

"Biliyorum. Özür dilerim." Gözleri Nathaniel'a kaydı. Sanırım biz tartışırken kurabiyeleri firma vermişti. Şimdi tabak çıkarmakla meşguldü ve tepsiler ortalıkta görünmüyordu. "Bana Clair'le seks yapıyorsam ona neden senin Nathaniel'a baktığın gibi bakmadığımı sordun."

"Kabalık ettiğimi kabul ediyorum. Üzgünüm, onun yanında böyle konuşmamalıydım."

"Ben kaşındım," dedi Richard. "Sorunun cevabı basit. Ona karşı senin Nathaniel'a hissettiklerini hissetmiyorum."

Kafamı salladım. "Neden herkes bizi bir çift olarak görmeye bu kadar meraklı?"

Nathaniel acı acı gülümsedi. Bana Micah'nın ilişkimizin en başındaki halini hatırlatmıştı. "Çünkü sevgili gibi davranıyorsunuz. Ben seviştiğim hiçbir kadınla bu noktaya gelemedim," dedi Richard.

Buna Clair de dahil, demek istediysem de vazgeçtim. Birincisi, ilişkileri beni hiç ilgilendirmezdi. İkincisi bayağılık etmek istemiyordum.

"İki insanı çift yapan seks değil aşktır Richard." Bu cümleyi söylediğim an pişman oldum. Yüzümün nasıl bir hal aldığını bilmediğim için Richard'a bakmaya korkuyordum. Nathaniel'ın bu dediğimi üstüne alınmasını da istemiyordum ama söz ağızdan çıkmıştı bir kere.

"Hep bunu yapıyorsun," dedi Richard.

"Neyi?" diye sordum neredeyse mırıldanarak.

"Sen hep onunla savaşıyorsun."

"Pardon?"

"Aşktan sözediyorum Anita. Birine aşık olmaktan hoşlanmıyorsun. Nedenini bilmiyorum ama böyle."

Ne diyebilirdim ki?

"İyisi mi gidip Gregory'yi kontrol edeyim. Bakalım Damian hala uyuyor mu, yoksa uyanıp onu yemiş mi?" Şakacı sözlerine rağmen bakışlarındaki hüzün silinmemişti. Mutfaktan çıkıp salonun loş ışığında kayboldu.

Mutfak birdenbire sessizleşmişti. Micah hala arkamdaysa bile çıt çıkarmıyordu. Herhalde nefesini tutmuş, konuşmamı bekliyordu. Ama ne demem ya da yapmam gerektiğini kestirememiştim.

Nathaniel tek kelime etmeden yanımdan geçti. Elinde mavi ve yeşil tabaklar vardı. Bunları masaya yerleştirmeye başladı. Önce yeşili, üzerine maviyi koyuyordu. O masanın etrafında dolaşırken ben olduğum yere kök salmış gibiydim. Ebedi aşktan sözedecek halim yoktu ya? Çünkü hissettiğim bu değildi.

Masadan bir adım uzaklaşıp bana yaklaşınca belli belirsiz vanilya kokusu aldım. Bunun kurabiyelerden gelmediğini biliyordum. Yüzü ciddiydi ama gözlerinin içi gülüyordu. Ben orada salak gibi dururken eğilip yanağıma bir öpücük kondurdu. Korktum. Benden onu sevdiğimi söylememi bekleyeceğinden korktum. Ama yapmadı. Sadece beni öptü ve geri çekilirken gülümsedi. "Bir sürü insan bana beni sevdiğini söyledi ama hiçbiri samimi değildi. Tek iste-

dikleri beni kullanmaktı. Sen o iki kelimeyi hiç söylemesen de hep hissettiriyorsun."

Fırından gelen sesle başını çevirdi. "Kurabiyeler hazır." Eline bir mutfak bezi sararak tepsileri çıkardı. Kızıl kahve bir renk almışlardı ve mutfağa mis gibi bir koku yayılmıştı. Nathaniel fırının kapağını kapayınca tekrar bana bakıp gülümsedi. "Şimdi benim için ne hissettiğini biliyorum. Bunu Richard'ın yanında fazlasıyla belli ettin ve bir daha asla duymasam bile bugünü hatırlayıp mutlu olacağım."

Karanlık salona doğru yürüdü. "Gidip millete kahvaltının hazır olduğunu söyleyeyim." Fakat kapıda durup bana döndü. Yüzünde daha önce hiç görmediğim bir gülümseme vardı. Birdenbire kendine olan güveni gelmiş gibiydi. "Ama hala seninle 'cinsel ilişkiye girmek' istiyorum." Bu sözlerini erkeksi bir kahkaha takip etti.

Micah yanımda durdu. "İyi misin?" Yanıt vermeyince karşıma geçip omuzlarımdan tuttu. "Yüzüme bak."

Gözlerimi kırpıştırarak dediğini yaptım. Hayatımın hızına yetişemediğimi hissediyordum. Kollarına yapışıp aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Eğer bayılırsam Richard buna kendisinin sebep olduğunu sanacak."

"Merak etme, sen hiç bayılmazsın." Bir iskemleye oturmama yardım etti. Başım dönüyordu. Bu insanlarla kahvaltı etmek istemiyordum. Düşünmeye ihtiyacım vardı ve bunu yapabileceğim tek yer yatakodamdı. Ama saklanmak bana göre değildi. Lanet olsun! Hayatımda ilk kez daha az kibirli ve daha az cesur olabilmeyi diledim.

Herkes yeniden içeri daldığında kafam dizlerimin arasındaydı. Bayılmamıştım ama Richard'ın karşısında otu-

rup Clair'in ona kurabiye yedirmesini izlerken keşke bayılsaymışım diye düşündüm.

Nathaniel fincanlara kahve doldurup masaya en az altı çeşit reçelle marmelat getirdi. Dolabımda frenküzümü marmeladı olduğundan hiç haberim yoktu. Zaten nasıl olacaktı ki? Bütün market alışverişini, mutfağımda dolanıp duran şu genç adam yapıyordu.

Bir yanım kaçıp gitmek istiyordu. Bir yanımsa, ki bu yanım daima beni tamamen mutsuz olmaktan kurtarır, *Nathaniel'a uygun fırfırlı bir önlük bulabilir miyim acaba?* diye düşünüyordu. Madem ev hanımlığına bu kadar meraklıydı, şöyle süslü püslü bir önlüğü ve bir inci kolyesi olması gerekmez miydi? Birden deli gibi kıkırdamak istedim. İçimden yükselen kahkahayı ne bastırabiliyor ne paylaşabiliyordum. Sonunda izin isteyip masadan kalkmak zorunda kaldım. Micah beni bulduğunda gülme isteğim gözyaşlarına dönüşmüştü. Nathaniel bizi aramaya gelmedi. Buna sevinsem de bir yanımın kapıdan içeri girmesini dilediğini itiraf ediyorum. Gelseydi kızacaktım ama gelmemesi beni hayalkırıklığına uğrattı. Bazen düşündüklerim bana bile mantıklı gelmiyor.

25

Micah güzel bir kahvaltının beni beklediğini söyleyerek aklımı çelmeye çalıştı. Hem bütün günü yatakodamda saklanarak geçiremezdim, öyle değil mi? Saklanma kelimesi beni can evimden vurmuştu. Onu bunu kasten söylemekle suçladım. "Tabii ki öyle. Biraz rahatlar mısın lütfen? Nathaniel senden dizlerinin üzerine çöküp ona evlenme teklif etmeni falan beklemiyor. Hayatından gayet memnun."

"Hayır, değil. Çünkü seks yapmak istiyor."

Micah bana elini uzatırken ciddileşti. "Açıkçası onunla neden bir türlü son aşamaya gelemediğini ben de merak ediyorum."

Elini tutmak yerine kollarımı kavuşturup kaşlarımı çattım. "Son aşama ha? Çok basitmiş gibi söylüyorsun."

Önümde diz çöktü. "Anita, seni sevdiğimi biliyorsun."

Açık konuşmak gerekirse, hayır, bilmiyordum. İnsanlar seni seviyormuş gibi davranır ama bunu gerçekten hissederek söylediklerinden emin olamazsın. Ne düşündüğümü söylemediysem de Micah yüzümden anlamış olmalıydı ki daha da yaklaştı. Şimdi neredeyse kucağımda oturuyordu ve bacaklarını belime sarmıştı. Dayanamayıp güldüm.

Sonra kollarımı beline doladım ve Micah ellerini omzuma koydu. Ayaklarını sırtımda kenetlemişti. Herhalde bundan daha yakın olamazdık. "Bu pozisyondan da anlayacağın üzere seks için iki tarafın da adım atması gerekir," dedim gülerek.

"Anita, sen de bilirsin ki bazen insanlar seksi sadece yakınlaşmak için ister."

"Ancak kızlar böyle düşünür."

"Bence sen öyle sanıyorsun."

Yüzüm ciddileşti. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Neyi?" diye sordu.

"Richard haklıydı. Aşık olmayı bilmiyorum. O konuda başarılı değilim."

"Bence sen her konuda mükemmelsin ama bunu kabul etmeyi beceremiyorsun." Kalçasını öne doğru kıpırdatarak neredeyse bana yapıştı. Böylece onun bu pozisyondan ne kadar mutlu olduğunu hissetmemi sağladı.

"Dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun."

"Hayır, sinirlenmeni engellemeye çalışıyorum."

"Kızacak ne var ki?" dedim ellerimi sırtında dolaştırarak. Ona bu kadar yakın olup bedenini okşamamak imkansızdı.

"Ne zaman kendini rahatsız hissetsen öfkeleniyorsun ve az önce mutfakta olanlar senin şalterini attırmaya yeter de artar."

Ellerim kemerine kaydı. Eskiden, birine böyle dokunabiliyorsam ona aşık olduğumu sanırdım. Güzel bir düşünceydi ve kendimi güvende hissetmemi sağlardı. Ellerim yeni kotunun sert kumaşında dolaşarak kalçasına kaydı. Micah'nın çok güzel bir poposu vardı. Yuvarlak ve sıkıydı ama benim zevkime göre biraz fazla dardı. Bir keresinde ona önündekiyle denge sağlaması için daha dolgun bir kalçaya sahip olması gerektiğini söylemiştim. Nathaniel'ın kalçasıysa bir kadınınki gibi yuvarlak, aynı zamanda da son derece sıkıydı. Ben kalçalı erkeklerden hoşlanırdım. Hayatta en hoşuma gitmeyen şeyse bir erkeğin kotunun poposundan düşmesiydi. Oraya elimi attığımda avcumu doldurmasını, dişlerimi geçirebileceğim kadar etli olmasını isterdim.

Yüzümü göğsüne gömdüm. Ellerim kalçalarındaydı. Hafifçe sallandı. Bu aşk mıydı? Benim onun her yerine, onun benim her yerime dokunabilmesi aşk mıydı? Yoksa sadece tutku mu?

Başımı kaldırıp yüzümü bu sefer de boynunun ılıklığına gömdüm. İnsan sadece bir kişiyi sevebilirdi. Ben böyle yetiştirilmiştim. Jean-Claude'u seviyorsam Micah'ya aşık olamazdım. Micah'ya aşıksam da ondan başka kimseyi sevemezdim. İşin tuhafı, hiç tereddüt etmeden, seni seviyorum dediğim tek erkek, Asher'dı. Sanırım bunun sebebi Jean-Claude'un, ikisi birbirinden nefret etmeden önce, onu yüzyıllarca sevmesiydi. Jean-Claude'un kollarında Asher'la

onun arasında bir köprü oluştururken aşkı tüm benliğimde hissedip söylüyordum ve bunda samimiydim. Ama şimdi, Jean-Claude yanımda yokken, bu iki kelime boğazımı sıkıyor ve beni adeta ölümüne boğuyordu.

Bazen Micah'yı sevdiğimi düşünüyordum ama *bazen* kelimesi aşkın tanımıyla uyum sağlamıyordu. Bazen sevilmektense hiç sevilmemeyi tercih ederdim.

Elimi poposunun ortasına koyup başparmağımı aşağı yukarı hareket ettirerek orayı okşadım. Diğer elim atkuyruğunun gür buklelerine, sonra ensesine gitti. Micah'nın kafasını hafifçe yana çekip boynunu ortaya çıkardığımda aklımda kimin olduğunu biliyordum. Hemen hemen aynı boyda olduğumuz için eğilip boynunu kolayca yalayabilir ve etinin tadına bakabilirdim. Teni inanılmaz derecede sıcaktı. Dudaklarını boynuna bastırıp kanın akışını düşledim.

Micah'nın bağırması canı acıdığı için değildi. Boynunu ağzıma bastırdı. Tıpkı kalçalarını erkeğine sürten şehvetli bir kadın gibiydi. Dişlerimi etine geçirip kan çıkarma isteğimle savaşmam gerekti. Jean-Claude zihnimi karmaşık görüntülerle dolduruyordu. O, Asher ve Asher'ın uzun yıllar evvel ölen insan hizmetkarı Julianna gözlerimin önünde belirdi. Seks de vardı. Ama daha çok kahkahalar atıyor, satranç oynuyor ya da Julianna şöminenin başında nakış işliyordu. Sevişmeden çok dokunuşlar vardı. Sonra kendimi, Jean-Claude'u, Asher'ı ve Micah'yı gördüm. Dişleri Micah'nın boynundayken ben ikisini seyrediyordum. Jean-Claude bizi ipek çarşaflı, kocaman yatağında uyurken buluyordu. Micah'nın kahverengi bukleleri siyah saçlarıma ka-

rışmıştı. Jean-Claude örtüleri çekip sıcaklığımızı ilk hissettiğinde, duygularını görmeme izin vermişti. Sanki onun soğuk bedeninin içindeydim. Yanımıza yatıyor, kendini sıcağımızla sarmalıyor ve biz ellerinin dokunuşuyla uyanıyorduk. Micah hiç itiraz etmeden ona kanını verse ne kadar mutlu olurdu. Micah'yı kanayarak bıraksa ve bana dönüp Micah bizi seyrederken içime girse. Bunları Jean-Claude'un gözlerinden görmek rahatsız ediciydi. Silkinip kendime gelmek istedim ama kafamın içinde fısıldadı. "Eğer bu aşk değilse *ma petite*, ben aşk hakkında hiçbir şey bilmiyorum demektir. Eğer bu aşk değilse dünya dönmeye başladığından beri kimse aşık olmamış demektir. Kendine aşkın ne olduğunu soruyorsun. Aşık olup olmadığını. Halbuki asıl sorman gereken *Aşk ne değildir?* olmalı. *Bu adam bana aşık değilse bunları neden yapıyor?* diye sormalısın."

İtiraz etmek istedim ama Jean-Claude çok yakındı ve Micah'nın boynu dişlerimin arasındaydı. Etiyle pek çok ihtiyacımı ve açlığımı giderebilirdim. Kanın tatlı lezzetini alınca birden kendime geldim. Micah'nın canını acıtmadan evvel geri çekilmeliydim. Ne var ki o bana sevişmemizden sonra yaptığı gibi sımsıkı sarıldı ve tüm bedeni ürperirken inleyerek nefesini bıraktı.

Onu tutmasaydım olduğu yere yığılıverecekti. Kendini tamamen bana bırakmıştı. Korunmaya çalışmamış, boğazını parçalayacağımdan endişe etmemişti. Bana güvenmiş, canını yakmayacağıma inanmıştı. Onu daha önce hiç kanatmamıştım. Teninde yaralar değil sadece diş izlerimi bırakırdım. Etini dişlerimle tutmak ve ilk kanı hissedene kadar durmamak öylesine güzeldi ki.

Titrek bir kahkaha attı ve hırıltılı bir sesle konuştu. "Nathaniel çok kıskanacak."

"Hı hı," dedim. "Benden onu tekrar ısırmamı isteyip duruyor." Sonra düşündüm. Nathaniel'a istediğini vermek beni öldürür müydü? Hayır, asıl soru, *Kalbimi kırar mı?* olmalıydı. Jean-Claude'un sesi kafamın içinde vızıldadı. "Hayır *ma petite*, hatta belki seni iyileştirir. Ve onu da."

"Beni rahat bırak," dedim.

"Ne?" diye sordu Micah şaşkınlıkla.

"Pardon, kendi kendime konuşuyordum." Jean-Claude dediğimi yaptıysa da kahkahası sabahın geri kalan kısmı boyunca kafamın içinde yankılandı.

26

Mutfakta üzerine bal sürülmüş kurabiyelerimi yiyordum. Doğrusu pek lezzetliydi ama asıl bomba leoparadam formunda kurabiye yiyen Gregory'ydi. Ceylanların boynunu koparmak için tasarlanmış dişlerle kurabiye kemirmeye çalışan birini gördünüz mü hiç? Gerçekten çok ilginçti. Kurabiyenin hepsini bir kerede ağzına atsa sorun yoktu ama öyle yapmıyordu. Aksine sivri dişlerine hiç aldırmadan frenküzümlü marmelada batırdığı kıtır topakları afiyetle ısırıp keyfini çıkarıyordu. Ancak çenesi bu tür bir yemeğe alışkın olmadığı için sürekli kürküne marmelat döküyor ve bunları upuzun diliyle yalıyordu. Dikkat çekici, belki biraz rahatsız edici ama kesinlikle ilginçti. Vahşi kediler üzerine bir belgeselle bir yemek programının karışımını seyrediyor gibiydim.

Kendimi eğlendirecek bir şey bulmam iyi olmuştu. Zira Nathaniel içimi karartacak kadar mutsuz görünüyordu. Micah'nın boynundaki izden hoşlanmayacağını tahmin etmiştim ama böyle bir tepki vermesini de beklemiyordum açıkçası. Mutfak dolaplarından birinin kapısı kapanmayınca bunu gürültüyle çarptı. Buzdolabını keza aynı şekilde açtı, kapadı, içindekiler şangır şungur sesler çıkardı. Plastik saklama kaplarının bu kadar gürültü yapabileceğini bilmezdim.

Bu sırada Gregory'nin söylediklerine cevap vermekle meşguldü ama dilimizi bilmeyen biri ses tonuna bakarak onu kavga ediyor sanabilirdi. "Bu gece sahneye bir leoparın çıkacağı duyuruldu. Ben bu halde yapamayacağıma göre sen dans edersin," dedi Gregory pembe dilini leopar ağzında dolaştırarak.

"İyi. Anlaşılan bu akşam yapacak daha iyi bir işim de yok zaten." Sanırım bana laf sokmaya çalışıyordu.

Micah bana imalı bir bakış fırlattı. Bu durumu bir an evvel düzeltmemi istiyordu. Neden bu evdeki tüm 'tamirat işleri' benim üzerime kalıyordu ki? Sorumun cevabını kendim verdim. Çünkü ortalığı kırıp döken genelde bendim.

Micah'nın boynunda diş izlerim kalmıştı. Yarayı temizlemiştik ama bantla kapamamıza gerek yoktu. Neyse ki canını çok yakmadan durmuştum. Nathaniel'ın üzerinde ilk ve son kez böyle diş izleri bıraktığımda daha çok kan çıkmıştı. O zamanlar *ardeur* yeniydi ve beslenmek için seks içermeyen yollar bulmaya çalışıyordum. Ne salakmışım.

Bardağı taşıran son damla, herkes kahvaltısını bitirmeden tereyağını masadan almaya çalışması oldu. Gregory

onu engelleyeyim derken uzun pençeleri porselene çarptı ve tabak tuzla buz oldu. Uzun süre dışarıda kaldığı için hafifçe eriyen yağ, mutfağın zemininde kayıp uzun bir iz bıraktı. Tam durumu kurtarmak için bir şeyler söyleyecektim, muhtemelen aptalca bir şey, neyse ki telefon çaldı.

"Biri şuna baksın," diye patladı Nathaniel yeri silerken. "Benim işim var."

Micah kahvaltısına devam etti. Nathaniel'ın kendini daha iyi hissetmesini sağlayacak bir şeyler söylemediğim için bana biraz bozulmuştu galiba. Ne diyeceğimi bilmiyordum ki. Ben de kalkıp telefona baktım.

"Anita, ben Ronnie."

"Selam Ronnie." Ah, tabii ya! Özel hayatıyla ilgili sorunlar yaşayan başkaları da vardı. Onun Louie'nin teklifine hayır dediğine hala inanamıyordum. "N'aber?" dedim.

"Louie telefonuma mesaj bırakmış. Olanları biliyormuşsun." Sesi savunmacıydı.

"Bunu konuşmak ister misin?" dedim. Öfkesini üzerime alınmamıştım. Bana kızgın olmadığını biliyordum.

Derin bir nefes aldı. "Evet... Hayır... Bilmiyorum."

"İstersen buraya gel ya da bir yerde buluşalım." Dikkatle, kelimelerimi doğru seçmeye özen göstererek konuşuyordum. Micah'nın bana karşı sık sık başvurmak zorunda kaldığı o temkinli tonla.

"İyi. Gelirken poğaça getiririm."

"Gerek yok. Bizde ev yapımı kurabiye var."

"Hadi canım? Sakın ben yaptım deme."

"Hayır, Nathaniel'ın marifeti."

"Yemek pişirebiliyor mu?"

"İşin aslı, evet."

Ronnie'nin suratının aldığı şaşkın ve şüphe dolu ifadeyi görür gibi oldum.

"Ciddiyim. Nathaniel harika bir aşçı."

"Sen öyle diyorsan."

"Eğer benim yemek pişirmemi bekleseydi açlıktan ölürdük."

Güldü. "Bak bunda haklısın. Tamam, az sonra gelirim. Bana da kurabiye ayırın."

"Merak etme."

Telefonu kapadık.

Birkaç saniye olduğum yerde durup tereyağıyla kırık tabağı öfkeyle çöpe atan Nathaniel'ı izledim. Öfkenin bir atkuyruğunu böyle hoplatıp zıplatabileceğini bilmezdim.

Micah'nın gözlerinde dokunaklı bir bakış belirmişti. Sanırım Nathaniel'ın gönlünü bir an evvel almazsam bana şarlayacaktı. Evinizi iki erkekle paylaşmanızın bazı dezavantajları da vardı. Bunlardan biri de ikisinin aynı anda size kızmasıydı.

Nathaniel ellerini dolabın kenarına koyup öylece durdu. Vücudundan adeta öfke fışkırıyordu. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Benim de kızmam gerekirdi ama sakindim. Sanırım ne isterse onu hissetmekte özgürdü, öyle değil mi?

Söyleyecek uygun bir laf aradım. Az önceki mutlu ev kadınının yerinde yeller esiyordu ve tek değişiklik Micah'nın boynundaki izdi. Nathaniel bunca zamandır Micah'nın benimle tam bir cinsel ilişkiye girmesini, kendisi hiçbir şey elde edemezken onun boşalmasını falan gayet sakin karşı-

lıyordu. Daha önce buna patlamak yerine, şimdi niye boyundaki ufak bir ize bu kadar bozulmuştu ki? Düşündüm, düşündüm, ta ki başıma, gözlerimin arasından başlayan bir ağrı saplanıncaya kadar. Sonra birden anladım. Neredeyse işin içyüzünü aniden kavramıştım. Hayret! Akıllı ve bilge arkadaşlardan yardım almadan, kendi kendime aymakta başarılı değilimdir genellikle. Ama işte bu defa gerçek aniden karşımda belirivermişti.

Ona doğru yürüyüp omzuna dokundum, geri sıçradı. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı. Bu beni korkuttu. Bana bu kadar kızgın olmasını istemiyordum, hiçbir zaman. Micah haklıydı. Durumu bir an evvel düzeltmem şarttı. Ama nasıl?

"Nathaniel..." İsmini söylememle birlikte baraj kapakları açıldı.

"Böyle yaşayamam. Bana doğru bir adım atıyorsun, sonra iki adım geri gidiyorsun. Bugün orgazm oldum ama bunun tek sebebi yaşadığımız doğaüstü saçmalıktı. Bir daha asla tekrarlamamamız için bir bahane bulacağından eminim. Zaten hep bunu yapmıyor musun? O seninle beraber oluyor ve boşalıyor, ben havamı alıyorum. Ama daha önce bende iz bırakmıştın, bende! Bende, onda değil!" Hala dolaba bakıyor, sesi giderek yükseliyordu. "Bu benim tek ayrıcalığımdı." Nefes almak için duraksayınca araya girme fırsatı buldum.

"Özür dilerim," dedim hemen.

"Neden ümitleniyorum ki? Ben..." Birden durdu ve yavaşça bana döndü. "Ne dedin?"

"Özür dilerim, dedim."

Bakışları bir an için yumuşadıysa da sonra yine sertleşti. Gözlerini kısarak bana baktı. "Niçin özür diliyorsun?"

"Seni üzdüğüm için."

"Ah, tabii." Yine atıp tutmaya başladı.

Koluna dokunduğumda bu kez geri çekilmemesine rağmen hala onun için yapmadıklarımı sayıp döküyordu. Oldukça utanç vericiydi doğrusu ama sonraki sözlerim sırf onu yatıştırma kaygımdandı. "Bu gece çalışmalısın," dedim.

Bu onu durdurdu çünkü konumuzla tamamen alakasızdı. "Evet, ne olmuş?"

"Eğer çalışmak zorunda olmasaydın seni şimdi yatakodasına götürüp işaretlerdim. Madem bu kadar çok istiyorsun..."

Lafımı yarıda keserek atıldı. "Bunu sırf ben kızdığım için değil, sen de zevk alacağın için yapmanı istiyorum."

Of, bazen amma talepkar davranıyordu. Durup kendimi yatıştırmalıydım çünkü bu zorla teslimiyet hikayesi beni hem baymış hem sinirlendirmişti. Dünyadaki alt ve üst, efendi ve sahip ilişkilerinin değişik tarzı olduğunu bilecek kadar araştırma yapmıştım. Ön sevişme sırasında dişlerimle tırnaklarımı kullandığım için sapkın ilişkilerden hoşlandığımı düşünen bir sürü insan olmuş, hatta bunu kölelik ve esaret takıntısı olarak algılamışlardı. Evet, seks sırasında biraz sert oynamak zevkimi artırıyordu ve vaat ettiğim şeyi sırf Nathaniel'ın iyiliği için yapmıyordum. Biraz sakinleşince öfkem geçti. İstediği şey hoşuma gitmişti ve bu konuda rahattım. Ama kafamın içindeki tüm engelleri aştığım söylenemezdi.

Ona ve kendime karşı dürüst olmaya karar verdim. "Seni ısırmak hoşuma gitti. Dişlerimi etine geçirmek..." Yüzüm kızarınca cümlemi bitirebilmek için gözlerimi kapadım. "Seni ağzımda hissetmek harikaydı. Seni ısırmaktan zevk aldım ama bunu itiraf etmeye hazır değildim. Hala da biraz gerginim ama sebep sen değilsin. Gerginim çünkü biraz... Of, bilmiyorum."

"Sapıkça mı geliyor?" dedi Gregory.

Gözlerimi açıp ona baktım. "Yardımına ihtiyacım yok Gregory."

"Pardon."

"Söylediklerinde samimi miydin?" dedi Nathaniel hissiz bir sesle. Sanki kızmamak ya da ümitlenmemek için kendini kontrol etmeye çalışıyordu.

Yüzüne baktım. Gözlerindeki bakış bile fazlasıyla özenliydi. Onun kendini bu kadar sıktığım görmekten nefret ediyordum. Sanırım benim kaçıp gideceğimden korkuyordu ve bunda haksız sayılmazdı. Bir bakıma Richard gibi davranıyordum. Tamam, onun kadar kendimden kaçmıyordum ama *ardeur* beni zorlamasaydı bunu yapabilirdim. Tıpkı Richard gibi ahlak kumkuması numarasına yatabilirdim. En azından bu kadarını kendime itiraf edebiliyordum. Doğru, *ardeur*, gerçeği gizlememe izin vermiyordu. Ama Nathaniel'la yaptığımız sözsüz anlaşma da en az onun kadar etkiliydi. Böyle mutlu mesut yaşamak hoşuma gidiyor ve dengemizin bozulmasından ödüm kopuyordu.

Cevap vermem uzun sürdü. Nathaniel ıstırap dolu bakışlarını benden kaçırdı. Kahretsin. Yüzünü avuçlarımın

arasına aldım ve aramızdaki birkaç santimlik farkı kapatmak için parmakuçlarımda yükseldim. Hazırlıksız yakalanarak dolaba dayandı. Üzerine abanıp onu iştahla, adeta yemek ister gibi öptüm. Alt dudağını hafifçe ısırınca inledi. Sonra geri çekildim ve tekrar yüzüne baktım. Düşmekten korkar gibi dolabın kenarını sımsıkı tutuyordu.

Titrek bir sesle konuştum. "Yaşadığımız doğaüstü bir saçmalıktan ibaret değildi. Sadece sen ve ben vardık."

Gözlerini kapayıp baştan aşağı titredi. Onu belinden yakalamasaydım düşecekti. Kollarımı gövdeme sarıp başını omzuma koydu. Baygın değildi de uyuşmuş gibiydi. O anda ona istediğimi yapabilirdim. Ama bu düşünce beni heyecanlandıracak yerde korkuttu. Kendi hayatımla zor başa çıkarken bir başkasının sorumluluğunu üstlenmek istemiyordum. Fakat şüphelerimi kendime sakladım. Zaten onda yeterince vardı, bir de benimkilere ihtiyacı yoktu.

"Bana söz ver," diye fısıldadı. "Bu gece beni ısıracağına söz ver."

Söz mü? Lanet olsun. "Söz veriyorum," diye fısıldadım çaresizce. Vanilya kokulu saçları yüzümü okşuyordu.

Derin bir nefes alarak çıplak göğsünü benimkinden uzaklaştırdı. Vücudum istemsizce tepki vermiş, göğüs uçlarım sertleşmişti.

Bana baktığında yüzündeki ifade o kadar erkeksiydi ki kıpkırmızı kesildim. Nabzım hızlanmıştı. Evet, itaatkardı ama bunun altındaki tehlikeli hisler şimdi tamamen gözlerine yansımıştı.

"Bu gece kulübe gelip gösterimi izle," dedi. "Lütfen."

Kafamı iki yana salladım. "Bu gece çalışıyorum."

"Lütfen," diye yineledi. Sanki gözleriyle yalvarıyordu. Onu sahnede, yüzlerce çığlık atan hayranı arasında görmemi istiyordu. Beni onların arzusuyla etkilemek istiyordu. Hepsini ben başlatmıştım ve sonuçlarına katlanacaktım.

"Kaçta çıkıyorsun?"

Söyledi.

"Belki sonuna yetişirim."

Bana dostça bir öpücük verip atkuyruğunu savurarak kapıya yürüdü. "Gidip bu akşamki kostümümü seçeyim." Birden arkasını döndü. "Ya leopara dönüşürsem, yine de beni ısırır mısın?"

"Kürklülerle takılmam," dedim.

Şımarık bir çocuk gibi dudaklarını öne uzattı.

"Çok ısrarcısın. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Gülümsedi.

"Kürklülerle takılmam," diye yineledim.

"Ama eğer dönüşmezsem yapacaksın." Ses tonu şüphelenmeme sebep olsa da kafamı salladım.

"Evet."

Salona geçerken "Gece kulüpte görüşürüz," dedi.

"Başka bir cinayet işlenirse erkek arkadaşıma verdiğim tüm sözler geçersiz sayılır, ona göre." Bak gene *erkek arkadaş* demiştim.

Merdivenlerden Nathaniel'ın kahkahası geldi. Bu bana hayatımdaki başka bir adamı hatırlattı. Bu sabah bir kahkaha atarak zihnimden giden adamı. Bugün herkesi pek bir eğlendiriyordum canım!

27

Ronnie kapıyı çaldığı sırada Micah'nın öpücüğünün ılıklığı hala dudaklarımda duruyordu. Micah gece boyunca hiç uyumadığı için yatmaya gitmişti. Ayrıca Ronnie de derdini anlatırken etrafta hiçkimseyi istemezdi.

Kapıyı açtığımda kapıyı incelemekle meşguldü. "Burada neler oldu?"

Sabah yaşadıklarımızı özetleyecek bir cümle bulamayınca "Gel önce kahve içelim," dedim.

Kaşlarını kaldırdı. Koyu renk güneş gözlüğünün ardındaki gözlerini göremiyordum. Sonra omzunu silkti. Üzerinde son zamanlarda favorisi olan kahverengi deri ceketi vardı. Fermuarı yarıya kadar çektiği için altından örgü kazağı görünüyordu.

Kaşlarımı çattım. Zira dışarısı günlük güneşlikti. Kapının çerçevesine dayanarak sordum. "Hayrola, neden bu kadar giyindin?"

Omuzlarını kaldırdı. "Dün gece düğünden döndüğümden beri donuyorum. Bir türlü ısınamadım."

Çoğu şekil-değiştiricinin vücut ısısı insanlarınkinden yüksek olurdu. *Belki Louie gittiği için böyle hissediyordur,* diye düşündüm ama zalimlik etmek istemediğim için bunu Ronnie'ye söylemedim.

Loş salondan geçip mutfağa yürüdü. Damian'ın günü bodrumda geçireceğinden emin olunca perdeleri açmıştım. Birden duraksadı. "Herkes nerede?"

"Micah uyumaya gitti. Gregory'yle Nathaniel yukarıda kostüm tamiri yapıyor. Sanırım kıyafetlerinden birinin kayışları kopmuş."

Sabah Richard'ın oturduğu iskemleye çöktü. Böylece hem tüm kapıları hem de dışarıdaki manzarayı görebilecekti. Benim hüsnü kuruntum muydu bilmiyorum ama bana kalırsa Richard da burayı seçerken güvenliğini göz önünde bulundurmuştu. Dediğim gibi, yanılıyor da olabilirdim. Aman, her neyse işte!

Ronnie güneş gözlüğünü çıkarmamıştı. Sarı saçları sanki onları sertçe fırçalamışçasına düz ve elektrikliydi. Bu yüzden omuzlarındaki o sevdiği bukleler bozulmuştu. Onu daha önce markete giderken bile böyle görmemiştim. Sırtını kamburlaştırmış otururken idamlık bir mahkumdan farkı yoktu.

"Nathaniel'ın enfes kurabiyelerini tatmaya hazır mısın?" dedim.

"Gerçekten yemek pişirebiliyor mu?"

Az kalsın *Aramızı açmasaydın bunu bilirdin,* diyecektim. "Evet. Mönüyü oluşturup market alışverişini ona göre yapıyor. Aslına bakarsan neredeyse evdeki bütün işleri o hallediyor."

"Sen şuna ideal hizmetçi desene." Ses tonu hiç hoş değildi.

Morali bozuk olduğu için iyi davranmaya çalışıyordum, umarım beni öfkelendirmeye kalkışmazdı. Çünkü bu sabah bir de Ronnie'yle kavga edecek havamda değildim. "Bir eşe ihtiyacım vardı," dedim ifadesiz bir sesle.

"Hangimizin yok ki?" Bunu kötü niyetle söylememişti. Kahvesinden ufacık bir yudum aldı. "Şimdi bir şey yiyebileceğimi sanmıyorum."

Ben de kahvemi yudumladım. "Evet, seni dinliyorum. Umarım nasıl bir konuşma yapacağımızı planlamışsındır."

Bana baktı ama gözlüğünü çıkarmadığı için gözlerindeki ifadeyi göremedim. "Ne demek istiyorsun?"

"Benimle konuşmak istediğini söyledin. Sanırım Louie'yle dün gece olanlardan bahsedeceğiz. Yanılıyor muyum, sence?"

"Hayır."

"Öyleyse başla."

"O kadar basit değil."

"Ben bir soru sorabilir miyim?"

"Ne olduğuna bağlı."

Derin bir nefes alıp yavaş yavaş bıraktım. "Louie'nin teklifine neden hayır dedin?"

"Ah, sen de mi?"

"Ne?"

"Evet dememi beklediğini söyleme sakın."

Gözlüğünü çıkarmasını ve ne düşündüğünü görmeyi çok istiyordum. "Aslına bakarsan evet, aynen bunu bekliyordum."

"Tanrım, neden?"

"Çünkü daha önce kimseyle bu kadar mutlu olduğunu görmemiştim."

Kahve fincanını öfkeyle itti. "Evet, mutluydum Anita. Hayatım yolundaydı. Ama Louie bununla yetinmeyip tüm düzenimizi altüst etmeye kalkıştı."

"Zamanınızın büyük bölümünü birbirinizin evinde geçirmiyor musunuz?"

Kafasını salladı.

"Önce beraber yaşamanızı teklif ettiğini söyledi. Neden bunu deneyip yürütebilecek misiniz diye bakmıyorsunuz?"

"Çünkü ben kendime ait bir alanım olsun istiyorum. Louie harika biri ama gardırobumu, hatta ecza dolabımı bile ele geçirmesini istemiyorum. Daha şimdiden komodinimin iki çekmecesine yerleşti bile."

"Piç herif."

"Dalga geçme."

"Yo, haklısın. Peki bunu ona söyledin mi?"

"Denedim."

"Louie'nin hayatından çıkmasını mı istiyorsun? Yani tamamen?"

Kafasını salladı. "Hayır, ama dairemin eski haline dönmesini istiyorum. Eve geldiğimde dolaplarımı kendine göre düzenlediğini görmek istemiyorum. Domates püresi-

ni bulmak için mutfağın altını üstüne katmayı seviyorum. Ama o her şeyi düzenleyip diziyor. Bana sormuyor bile. Bir gece eve geldim ve mutfakta ne var ne yoksa indirip hepsini farklı yerlere yerleştirdiğini gördüm." Gözlüğünü çıkarıp hüzünle dolu gri gözlerini gösterdi. "Saçmaladığımı düşünüyorsun, öyle değil mi?"

"Hayır. Evde değişiklik yapmadan önce senin fikrini alması gerekirdi." O sırada Nathaniel'ın da benim mutfağımı kendine göre düzenlediğinden ve birbiriyle uyumsuz tabak çanağı attığından sözetmek pek akıllıca olmazdı sanırım.

"Louie'yle dışarı çıkmayı ve flört etmeyi seviyorum ama kimseyle evlenmek istemiyorum."

"Peki."

"Sadece peki mi diyeceksin? Bunun hakkında konuşmayacak mıyız?"

"Bak, ben de evlilik taraftarı biri değilim. Böyle düşünürken oturup seni ikna etmeye çalışmam çok saçma olmaz mı?"

Bana yüzümde bir samimiyetsizlik arıyormuşçasına şüphe ve merakla baktı. Solgun görünüyordu. Gözaltları mosmordu. "Ama Micah'nın buraya taşınmasına izin verdin."

Kafamı sallayıp kahvemi içtim. "Evet."

"Neden?"

"Ne neden?"

"Of! Onu neden kabul ettin? Senin de en az benim kadar özgürlüğüne düşkün olduğunu sanırdım."

"Ben hala özgürüm Ronnie. Micah'nın buraya taşınması bunu değiştirmedi."

"Sana hükmetmeye çalışmıyor mu?"

Cevap vermeyip boş boş suratına baktım.

"Üzgünüm Anita ama babam lanet olası piçin tekiydi ve annemi asla serbest bırakmazdı. Annemin lisedeyken sahnede çekilmiş fotoğraflarını gördüm. Devam etmeyi çok istemiş ama babam karısının çalışmasına müsaade edecek bir adam değildi. Tek istediği kusursuz bir ev hanımıydı. Annem bundan nefret ederdi."

"Sen annen değilsin," dedim, "ve Louie de baban değil." Bazen açık konuşmak en iyisidir.

"Sen ne yaşadığımı bilemezsin Anita. Annem hiç durmadan içiyordu ama babam bunun farkında bile değildi. Çünkü dışarıdan bakıldığında hiçbir sorun yoktu. Annem ev işlerini aksatmıyordu. İstersen işe yarayan bir alkolikti diyelim."

Ne söyleyeceğimi bilemedim. Yıllar evvel birbirimize hüzünlü hikayelerimizden bahsetmiştik. Annemin ölümünü, buzlar kraliçesi üvey annemi ve üvey kızkardeşimi biliyordu. İkimiz de ailelerimize isyan etmiştik. Bunları biliyordum ve tekrar hatırlatmasına gerek yoktu. Ronnie'nin tek derdinin aldığı evlenme teklifi olup olmadığını düşünmeden edemedim.

"Aylar önce Louie'nin babana hiç benzemediğini söylemiştin."

"Yine de bana sahip olmak istiyor."

"Ne demek o?"

"Çıkıyoruz, seks hayatımız süper, birbirimizin sohbetinden hoşlanıyoruz. Ama o illa bana taşınmak ya da benimle evlenmek istiyor." Yüzü korkuyla doluydu.

Masanın üzerine koyduğu elini tuttum. "Ronnie, seni zorla evlenmeye ikna edemez."

"Ama ona evet demezsem beni terkedecek. Ya ilişkimizi ileri bir noktaya taşıyacağız ya ayrılacağız. Bana manevi baskı yapıyor."

Kendimi ona akıl verebilecek pozisyonda hissetmemeye başlamıştım çünkü Ronnie kendi açısından haklıydı. Ama Louie'yi de tanıyordum ve Ronnie'nin, evlilik teklifini, onu zapturapt altına alma isteği olarak algılaması karşısında dehşete kapıldığını biliyordum. Neredeyse yüzde yüz emindim ki Louie öyle bir adam değildi. Arkadaşımın elini sıkıp durumu düzeltebilecek bir açıklama aradım. Fakat aklıma hiçbir şey gelmiyordu.

"Ronnie, inan ne söyleyeceğimi bilmiyorum ama Louie seni asla incitmez. Seni seviyor ve aşkının karşılıklı olduğunu düşünüyor. İnsanlar birbirini çok sevdiklerinde evlenmek ister."

Elini çekti. "Bunun aşk olduğundan nasıl emin olacağım? Yani 'ölüm bizi ayırana kadar' türünden bir aşk olduğundan?"

Nihayet cevap verebileceğim bir soru gelmişti. "Bunu asla bilemezsin."

"Nasıl yani? Bir işaret olması gerekmez mi? Gerçekten aşık olduğumda böyle bir panik yaşamayacağımı sanıyordum. Kesinlikle emin olacağımı ve korkmayacağımı düşünüyordum. Ama şu anda ödüm patlıyor. Ya Louie doğru erkek değilse? Ya büyük bir hata yapıyorsam?"

Bu konuşma için uygun olmadığımı biliyordum. Çaresizce köşeye sıkışmıştım. Keşke yanımızda aşk konusunda

daha tecrübeli biri daha olsaydı. "Bilmiyorum," diye mırıldandım.

"Micah'dan buraya taşınmasını isterken hiçbir tereddüdün yok muydu? Kendinden tamamen emin miydin?"

Bir an düşünüp sonra omzumu silktim. "Bizimki aynı değil ki. O buraya taşındığında daha doğru düzgün flört bile etmiyorduk. Ben..." Hislerimi açıklayacak kelimeler bulamazken bunu nasıl anlatacaktım? "Micah yanıma geldiğinde hiç paniklemedim. Ama nedenini bilmiyorum. Bir gün banyoya gittim ve orada tıraş takımı duruyordu. Çamaşır yıkandığında tişörtleri benimkilere karıştı. Aynı beden giydiğimiz için onları ayırmaya bile gerek görmedik. Daha önce kıyafetlerini giyebildiğim biriyle çıkmamıştım hiç. Bazen çok hoşuma gidiyor. Özellikle de üzerine kokusu sinmişse."

"Tanrım, sen onu cidden seviyorsun." Sesi neredeyse bir feryat gibi çıkmıştı.

Omzumu silkip kahvemi içtim. "Belki."

"Yok, yok. Baksana, ondan bahsettiğinde yüz ifaden yumuşayıveriyor. Sen ona aşıksın." Kollarını kavuşturup ona ihanet etmişim gibi suratıma baktı.

"Micah da bana aşamalı olarak taşındı ama ben senin gibi hissetmedim. Yani onun eşyaları beni bunaltmadı. Hatta eşyalarının banyomda durması hoşuma gitti. Tıpkı buzdolabının dolu olması gibiydi."

"Nasıl yani?"

"Bazen çekmeceye elimi atıp bir tişört aldığımda ve bunu gözlerinin yeşilini ortaya çıkardığı için ona benim hediye ettiğimi hatırlayınca mutlu oluyorum. *Dolabım dolu,*

diyorum kendi kendime. İçinde en sevdiğim yiyecekler var ve dışarı çıkmama gerek yok. Yani ihtiyacım olan her şeyi evimde bulabileceğimi biliyorum."

Bana yarı dehşetle baktı.

Bunları yüksek sesle söylediğimi duymak beni de biraz korkutmuş ama aynı zamanda heyecanlandırmıştı. Çünkü onunkine cevap vermeye çalışırken kendi sorumu yanıtlamıştım. Ronnie bana dehşetle bakarken bile gülümsüyordum. Çünkü günlerdir ilk kez bu kadar iyi hissediyordum. Sonra aklıma başka bir düşünce geldi ve ciddileştim. "Hani Richard bana evlenme teklif ettiğinde bunun için heveslenmediğime şaşırmıştın?"

"Ama onunla evlen diye ısrar etmedim. Sadece vampiri terketmeni, yola kurtadamla devam etmeni söyledim."

Gülümsedim. "Eve geldiğimde ve Richard'ın anahtarıyla içeri girip bana akşam yemeği hazırladığını gördüğümde sinirlenmiştim. Sanki özel hayatım tecavüze uğramıştı."

Kafasını salladı. "Tıpkı hayalindeki kazağı alıp giydiğinde seni kaşındırması gibi. Üzerinde harika duruyordur ama içine bir tişört giymek zorundasındır. Yani teninle arasına biraz mesafe koyman gerekir."

Biraz düşünüp kafamı salladım. "İyi anlattın."

"Ama Micah böyle hissettirmedi?" dedi güçlükle duyulacak kadar alçak sesle.

"Çok garipti. Onun hakkında hiçbir şey bilmememe rağmen daha en baştan doğru gelmişti."

"İlk görüşte aşk," dedi yumuşacık bir sesle.

"İyice düşünüp taşınmadan evlenirsen ileride çok pişman olursun derler."

"Ama sen onunla evlenmedin," dedi. "Neden?"

"Birincisi böyle bir teklif almadım ve ikimizin de bu tip bir ihtiyaç hissettiğini hiç sanmıyorum." Bir de Jean-Claude, Asher ve Nathaniel konusu vardı tabii ama sularını bulandırmak istemediğim için bundan hiç ama hiç bahsetmedim.

"Öyleyse Louie neden evlenelim diye tutturuyor?"

"Bunu ona sormalısın Ronnie. Bana sadece beraber yaşamınızı da teklif ettiğini ama senin bunu da kabul etmediğini söyledi."

"Yaşam alanımı kimseyle paylaşmak istemiyorum."

"Öyleyse bunu ona söyle."

"Ve onu kaybedeyim."

"O halde yaşam alanından mı, yoksa ondan mı vazgeçemeyeceğine karar vermen lazım."

"Bu kadar basit ha?"

"Aynen öyle."

"İyi ama ben bunu yapamadığım için bu noktadayım zaten."

"Louie her gece beraber uyumanızı ve her sabah beraber uyanmanızı istiyor. Bu o kadar da korkunç bir şey değil Ronnie."

Kafasını kollarına koyarak yüzünü benden gizledi. Ağlayıp ağlamadığını göremiyordum ama... "Yanlış bir şey mi söyledim?" diye sordum.

Kendi kendime mırıldandı.

"Pardon, duyamadım."

Kafasını kaldırdı. "Ben her gece onunla uyuyup her sabah onunla uyanmak istemiyorum."

"Öyleyse yatakodalarını ayırın." Söylediğimin ne kadar saçma olduğu ancak ağzımdan çıktıktan sonra kafama dank etmişti.

Ronnie yanaklarından süzülmeye başlayan yaşları sildi. Sabırsız ve öfkeli görünüyordu. "Ya hoş biriyle tanışırsam? Ya onunla yatmak istersem?" Israrla yüzüme baktı. *Neden anlamıyorsun?* der gibiydi.

"Yani tekeşli yaşamak istemiyorsun?"

"Hayır, öyle değil. Ama buna hazır olup olmadığımdan emin değilim."

Buna ne cevap vereceğimi kestirememiştim çünkü ben Micah için diğer beraberliklerimden vazgeçmek zorunda kalmamıştım. "Biliyorsun, çoğu insan tekeşli olmak ister Ronnie. Kendini onun yerine koy. Louie başka biriyle yatsa sen ne hissederdin?"

"Rahatlardım," dedi. "Çünkü öyle bir durumda kıçına tekmeyi basardım ve bir daha bunları düşünmek zorunda kalmazdım."

"Bunu inanarak mı söylüyorsun?" diye sordum ve Ronnie'nin kafa karışıklığıyla ıstırabının ötesini görmeye çalıştım.

"Tabii ki evet," dedi. "Lanet olsun, Anita, hayır. Yani bilmiyorum. İlişkimiz çok iyi gidiyordu. Hatta belki biraz yavaşlasak daha bile güzel olabilirdi ama Louie tam tersini yapıp gaza bastı."

"Ne kadardır çıkıyorsunuz?"

"Neredeyse iki yıl oldu."

"Daha önce Louie'nin seni boğduğundan bahsetmemiştin hiç."

"Söylesene, bunu nasıl yapabilirdim ki? Ev hayatının güzelliğiyle kafayı bozmuş birine nasıl dert yanacaktım? Benim istemediğim her şeyden hoşlanıyor gibiydin."

Louie'nin söylediklerini anımsadım. Ronnie'nin asıl probleminin Jean-Claude'la çıkmam değil Micah'yla mutlu mesut yaşamam olabileceğinden bahsetmişti. O zaman yanıldığını sanmıştım ama şimdi bundan pek emin değildim. "Yine de derdini anlatabilirdin," dedim. "Seni seve seve dinlerdim."

"Yapamazdım Anita. Huyunu suyunu bilmediğin biriyle yatağa atlayıp sonra da birlikte yaşamaya başladın. Resmen korkunçtu. Daha doğru düzgün tanımadığın biri evine yerleşip yaşam alanına el koydu ve sen buna kızmak yerine balıklama daldın." Sesinde yine aynı ifade vardı. Ona ihanet ettiğimi düşünüyordu.

"Mutlu olduğum için özür mü dilemeliyim?"

"Gerçekten mutlu musun?"

İç çektim. "Hayır desem sevinecek misin?"

Kafasını salladı. "Hayır, öyle demek istemedim Anita, ama..." Elimi tuttu. "İnsanları nasıl bu kadar kolay evine sokuyorsun? Artık bir saniye bile yalnız değilsin. Eski hayatını hiç özlemiyor musun?"

Kısa bir süre düşündükten sonra cevap verdim. "Hayır. Bütün çocukluğumu beni hiç anlamayan ailemin yanında yapayalnız geçirdim. Oysa şimdi, birlikte yaşadığım insanlar beni yargılamıyor ve garip biri olduğumu düşünmüyor."

"Doğru. Çünkü onlar senden daha tuhaf."

Elimi geri çektim. "Haksızlık ediyorsun."

"Amacım seni kırmak değildi. Peki, Jean-Claude, Richard gibi Micah'yı da kıskanmıyor mu?"

"Hayır," dedim yalnızca. Ronnie üçümüzün arasındaki ilişkiyi anlayabilecek durumda değildi. Zaten tuhaf olduğumuzu düşünüyordu. Ah, bir de yaşadıklarımızı bilseydi!

"Neden?"

Kafamı sallamakla yetinip biraz daha kahve almak için ayağa kalktım. Sevgilimi bir hilkat garibesi olarak görüyordu. Jean-Claude'dan oldum olası nefret ederdi zaten. Özel hayatımı Ronnie'yle tartışmak istemiyordum, bu ayrıcalığını kaybetmişti. Louie'yle yaşadığı krizin arkadaşlığımızı eski haline getirebileceğini düşünmüştüm ama işler hayal ettiğim gibi gitmiyordu. Kahretsin.

Kahve koyarken söylenecek mantıklı bir şeyler aradım ve sonunda Ronnie'yle bir daha asla eskisi gibi olamayacağımızı farkettim.

Dolaba yaslanıp ona baktım. Sanırım yüzümdeki ifadeden ne düşündüğümü anlamıştı. "Bana kızdın, öyle değil mi?" dedi.

"Birlikte yaşadığım insanların benden daha tuhaf olduğunu söylerken benim de tuhaf olduğumu ima ettiğinin farkında mısın? İnsan arkadaşlarının tuhaf olduğunu düşünmez Ronnie."

"Öyle demek istemedim."

"Peki ne demek istedin?"

"Bak, üzgünüm Anita. Ama Micah'nın birdenbire hayatına girip senin evine taşınmasını onayladığımı söyleyemeyeceğim. Üstelik Nathaniel'a da anlam verebilmiş değilim. Burada yaşayıp senin yemeklerini ve temizliğini yapması-

na. Söylesene, ona nasıl davranmalıyım Anita? Hizmetçi mi, yoksa arkadaş gibi mi?"

"O benim *pomme de sang*'ım," dedim buz gibi bir surat ve ses tonuyla.

"Yani yemeğin?"

"Bazen," dedim dik dik yüzüne bakarak. Bundan sonraki sözlerine çok ama çok dikkat etmesi gerekiyordu.

"Ben bifteğimi yatağıma almıyorum Anita. Muzlu sütüme gece yatarken masal okumuyorum." Ronnie'ye ev hayatım hakkında fazlasıyla detay vermiştim ve şimdi bunları beni aşağılamak için kullanıyordu. Harika! "Bence artık kapa çeneni Ronnie."

"Ne oldu? Kendini hakarete uğramış gibi mi hissettin?"

"Evet," dedim. "Sana sırlarımı anlattım çünkü o zamanlar yatağımı Micah ve Nathaniel'la paylaşmak garibime gidiyordu. Ama birbirimize kitap okuduğumuzu söylerken bundan şikayet etmek gibi bir niyetim yoktu."

"Nathaniel'la aranızda neler oluyor? Onu son gördüğümde sadece yemekti ve leoparlardan biriydi, hepsi bu."

"Bazı değişiklikler oldu," diye mırıldandım.

"İki erkekle birlikte yaşıyorsun."

Kafamı salladım. "Evet."

"Ve ikisi de sevgilin, öyle mi?"

Derin bir nefes aldım. "Evet."

"Bir de kalkmış beni Louie'yle evlenmem konusunda cesaretlendiriyorsun."

"Ben öyle bir şey yapmadım. Sadece Louie'ye mi, özgürlüğüne mi daha çok değer verdiğini sordum. Senden bir seçim yapmanı bekleyen ben değilim Ronnie."

"Ama senin böyle bir mecburiyetin olmadı."

"Henüz olmadı," dedim.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ben hayatımdaki erkeklerin işleri karıştırabilme potansiyelini asla küçümsemem. Buraya kadar iyiydik ama geleceğin neler getireceğini bilemem."

"Buraya kadar iyiydi ha? Ve bu sana yetiyor? Kalbini yerinden söküp üzerinde tepinmeyecekleri ne malum? Kendini garantiye almak gibi bir kaygın yok mu senin?"

"Evet, bir güvence isterdim ama hayat böyle değil Ronnie. Tereddütlerini bir kenara bırakıp yoluna devam etmek zorundasın."

"Yani Louie'yle evlen diyorsun."

"Bak, evlilik takıntısı olan ben değilim, tamam mı? Uzun vadede böyle bir planım da yok."

"Ne yani? Sonsuza dek ikisiyle birlikte yaşamaya devam mı edeceksin?"

"Bilmiyorum. Şimdi böyle mutluyum." Kahvemden bir yudum alıp gözlerimdeki hınç dolu ifadeyi silmeye çalıştım.

"Ya sonrası?"

"Eminim sonrası da kendiliğinden gelir."

"Bu benim için yeterli değil Anita. Doğru kararı verdiğimden emin olmam lazım."

"Bak Ronnie, hayatta fazlasıyla emin olduğun kararlar bazen en yanlışları olabiliyor. İnan bana, bunu tecrübelerime dayanarak söylüyorum."

"Sonuç?"

"Onunla evlen ya da evlenme. Ama sakın benim ilişkilerimi yargılamaya çalışma."

"Nasıl yani? Cidden böyle yaptığımı mı düşünüyorsun?"

"Az önce erkek arkadaşlarımın tuhaflığından bahsettiğini hatırlatırım."

"İki erkekle yaşamayı çok mu normal buluyorsun?"

"Biz mutluyuz Ronnie."

"Peki, hem Nathaniel hem Micah'yla yatmana Jean-Claude ne diyor?"

"Hiç. Bunu sorun etmiyor."

Kaşlarını çattı. "Bir dakika. Yani sen üç erkekle birden mi yatıyorsun?" Ağzı hayretle açılmıştı.

"Dahası da var," dedim. "Toplamda beş kişiler."

"Beş mi? Jean-Claude, Nathaniel, Micah. Başka?"

"Asher ve Damian," dedim. Suratımda bomboş bir ifade vardı.

Maalesef onun yüzü için aynısını söyleyemeyeceğim. Resmen şoka girmişti ve söyleyecek söz bulamadığı belliydi. Eğer bana çemkirseydi kalbini kıracağımı biliyordum. Ama anlayışla yaklaşmam gerektiğinin de farkındaydım. Ronnie bir vampirle çıkmamı bile kaldıramazken yeni tanıdığım bir erkekle aynı evde yaşamaya başlamış, *pomme de sang*'ımla yattığımı, üstüne üstlük iki ayrı vampirle daha takıldığımı öğrenmişti.

"Doğru mu anladım? Yani hepsiyle düzüşüyor musun?"

Hepsiyle cinsel ilişkiye giriyor muydum? Teknik olarak hayır. Nathaniel bu listede değildi. Yine de "Evet," dedim.

"Ne zamandır?"

"Asher'la, Jean-Claude'la olan ilişkimizi onaylamadığını söyledikten sonra yattım. Vampirlerle takılmamdan hoşlanmadığın için de bundan sana bahsetmedim."

"Nathaniel erkek arkadaşlığa terfi edeli ne kadar oldu?"

"Daha çok yeni."

"Ya Damian? Onunla ilgilenmiyordun bile."

"O da yeni. Gerçekten çok yoğun bir gün geçirdim."

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Ciddi misin? İkisiyle de bugün mü yattın yani?"

Kafamı salladım. Şaşkınlığı hoşuma gitmişti.

"Ve bana bunların hiçbirinden sözetmedin?"

"Duymak istemeyeceğini düşündüm. Jean-Claude'u bir türlü kaldıramadın. Louie'yle yapmak istemediklerini benim Micah'yla paylaşmaktan ne kadar hoşlandığını öğrenmek de hoşuna gitmedi. Kabul et, bu kadar mutlu olmam seni rahatsız ediyor Ronnie. Bunu az önce kendin söyledin."

Derin bir nefes aldı. "Özür dilerim. Seni çok eleştirdiğimi biliyorum."

"Yine de seninle konuşmayı özlemişim."

"Evet, konuştuk," dedi. "Ama birbirimize laf sokup durduk. Arkadaşlığımıza böyle devam edemeyiz." Çok üzgün görünüyordu.

"Haklısın," dedim. "Hayatımı aşağılayarak bir yere varamazsın."

"Ama Jean-Claude'a güvenmiyorum Anita. *Vampirler ne kadar yakışıklı olursa olsun, neticede birer ölüden ibaret,* diyen sen değil miydin?"

"Fikrimi değiştirdim."

"Ben değiştirmedim."

"Öyleyse biz de vampir sevgililerimden bahsetmeyiz olur biter."

"Geriye iki erkek arkadaş kalıyor."

"Tabii, bunlardan birini biftek ve muzlu sütle karşılaştırdığını da unutmamak gerek."

"Bana Nathaniel'dan en son sözettiğinde ondan ne kadar rahatsız olduğundan şikayet etmiştin. Tıpkı benim Louie'ye hissettiğim gibi hissediyordun. Ama ortak bir nokta yakaladığımızı sandığım sırada değişmeye başladın. Şimdi Nathaniel'dan gayet memnunsun. Ondan bahsederken de ses tonun yumuşayıveriyor."

"Öyle mi?"

Kafasım salladı. "Evet."

"Ben Nathaniel konusunda ne hissettiğimi bile bilmezken herkes onu sevdiğimi söylemeye başladı. Hatta Richard bile."

"Ne? O da nereden çıktı?"

Kafamı salladım. "Richard'dan bahsetmek istemiyorum. Ama yeni kız arkadaşı Clair'le tanıştığımı söylemeden geçemeyeceğim."

"Vay canına! Ne zaman?"

Yine kafamı salladım. Çünkü hikayeyi vampirleri katmadan anlatmama imkan yoktu. Ronnie vampirlere tahammül edemezken onunla hayatımı ve sırlarımı nasıl paylaşacaktım? Bugün olanları *ardeur*, Jean-Claude, Damian ve onun eski efendisinden bahsetmeden nasıl açıklayacaktım? Ama bunları anlatsaydım da bana Jean-Claude'un hayatımı cehenneme çevirdiğiyle ilgili başka bir ders vermeye başlayacaktı. Ona itiraz edemezdim çünkü haklıydı. Fakat ben Jean-Claude'u olduğu gibi kabul etmeyi çoktan öğrenmiştim.

Nihayet düşüncelerimin bir kısmını yüksek sesle ifade ettim. İlişkilerin ayakta kalmasını sağlayan en önemli etken dürüstlüktü ve mümkünse Ronnie'yle tekrar arkadaş olmak istiyordum. "Bugün olanlar tamamen vampirlerle alakalı Ronnie. Dolayısıyla onları katmadan anlatamam."

"Jean-Claude yine hayatının içine etmekle meşgul değil mi?"

Kafamı iki yana salladım. "Bugün olanlar Jean-Claude'un hayalgücünü bile zorlardı. Ayrıca Damian'la beraber olmama çok bozuldu."

Kaşlarını çattı. "Yani şimdi sizin sevgili olmanızı mı kıskandı?"

"Sevgili olduğumuzdan emin değilim. Sadece seviştik. Henüz ilişkimiz hakkında başka bir karar vermiş değilim."

"Hayret. Sen oldum olası cinselliği birine bağlanmak olarak görürsün. Bunu asla anlayamamışımdır. Seks sekstir ve bazen hiç de iyi değildir."

Omuz silktim. "Bu konuda asla fikir birliğine varamayacağımıza karar vermiştik zaten."

"Öyle. Seni tanıdığımdan beri tekeşliydin. Biriyle çıkardın ve ancak onunla ayrıldıktan sonra başkalarıyla ilgilenirdin. Jean-Claude hayatına girene dek tanıdığım en muhafazakar tiptin. Ben de önüme gelenle yatmıyordum ama senin rahibe tarzının yanında tam bir sürtük gibi kalıyordum."

Bunlar acı sözlerdi. "Böyle hissettiğinden hiç haberim yoktu."

"Merak etme, kendimi asla kötü hissetmedim. Hatta beni birtakım yanlış kararlar almaktan kurtardın. Bir er-

kekle tanıştığımda *Anita ne der?* diye düşünüp onu dış görünüşünün ötesinde tanımaya çalışırdım."

"Vay be! Birinin omzundaki melek olabileceğim aklıma gelmezdi doğrusu."

Omuz silkti. "Ahlaki değerlerinin benimkilerle bağdaşmamasına asla sinir olmazdım Anita. Bir de şimdiki halimize bak! Ben tekeşli, monoton bir hayatın eşiğindeyken sen kendine bir harem kurdun."

Haklıydı. "Biraz önce Louie'nin yatakta süper olduğunu söyledin," dedim.

"Ama en iyisi o değildi. Şimdiye kadar yaptığım en iyi seksi..."

Hikayeyi onun için tamamladım. "Şu kocaman aletli sarışınlaydı. Süper bir tipti. Masmavi gözleri ve geniş omuzları vardı."

Güldü. "Tamam, yüzüncü baskıyı yapmayacağım."

Anlatmaya devam ettim. "Gece yattınız ve sabah uyandığında ortalıktan kaybolmuştu. Onu bulmaya çalıştın ama sana kim olduğuyla ilgili yalan söylemişti. Sonra da kimseyle o kadar harika sevişmedin."

"Sanki senin hiç tek gecelik ilişkin olmadı."

"Oldu diyemem."

"Öyleyse ne kaçırdığını bilmiyorsun."

İtiraz etmedim. Zira Ronnie'yle erkekler, seks ve ilişkiler konusunda bariz fikir ayrılıkları yaşadığımız ortadaydı. "İstediğini söyle," dedim. "Öyleyse Louie de şimdiye dek en iyi seviştiğin erkek arkadaşın."

Bunu bir süre düşündükten sonra kafasını salladı. "Katılıyorum. Evet, en iyi düzenli seks Louie'yleydi."

"Onsuz kalırsan kendini nasıl hissedeceksin?"

"Abazan," dedi gülerek. Ama ben gülmeyince birden ciddileşti. "Yapma Anita, bu kadar surat etmene gerek yok. *Evlilik boktan bir şeydir, onu terket ve arkana bile bakma,* diyecek bir arkadaşa ihtiyacım var. Louie'nin ültimatomlarına katlanmak zorunda olmadığımı söyleyecek birine."

"Louie'ye aşık değilsen onu bırak. Ama kararını sorgulamazsam arkadaşın sayılmam Ronnie. Benim anlamaya çalıştığım, onu gerçekten sevip sevmediğin. Eğer Louie'yi sırf birine aşık olmaktan korktuğun için terkediyorsan çok yazık olur."

Kaşlarını çattı. "İyi ya işte. O zaman bir sürü kedim ve silahımla yapayalnız yaşayıp ölürüm."

"Belki de terapiye gitmelisin."

Bana hayretle baktı. "Bunu söylediğine inanamıyorum. Ben bilmiş bilmiş suratına bakıp hayatını didikleyen psikiyatristlerden nefret ettiğini sanırdım. Karşısına oturduğum anda çocukluğumda tacize uğrayıp uğramadığımı sorgulayamaya başlayacak bir doktorla konuşmaya niyetim yok, anlaşıldı mı?"

"Hepsi öyle değil Ronnie. Biliyorum, benim de önyargılarım vardı ama bir profesyonelden yardım almak işine yarayabilir."

"Yoksa benden habersiz doktora mı gittin?"

"Marianne'le görüşmemin tek sebebinin psişik yeteneklerimi kontrol etmeyi öğrenmek olmadığını farkettim, hepsi o. New York'takiler terapistlerinden evvel medyumlarına koşuyor. Ben de modaya uyayım dedim."

"New York'takilerin ne yaptığını nereden biliyorsun?"

"Orada bir tanıdığım var. O da bir vampir celladı. Terapisttense medyuma gitmesinin en önemli nedeni, ona psişik güçlerinden bahsetmesine gerek olmamasıymış. Medyum bunu zaten hissettiği için fazladan açıklama yapmıyormuş. Babam küçükken beni bir psikologa götürmüştü. Annemin ölümünden ve babamın tekrar evlenmesinden bahsetmiştik ama kazara ölüleri diriltebildiğimi söylediğimde bana inanmamıştı. Bunu babamla Judith'den intikam almak için uydurduğumu düşünüyordu."

"Bana bundan hiç sözetmemiştin."

"Terapist tam bir şeytan olduğumu söyledikten sonra babam Büyükanne Flores'le bağlantı kurdu ve neler yaşadığımı ancak o zaman anladı."

"Yani Marianne'le görüşmeye başladığında bunun terapi gibi olacağını biliyordun?"

"Tabii ki bilmiyordum. O zamanlar olaya böyle bakmıyordum ki."

Gülümsedi. "İşte benim sevdiğim Anita!"

Ben de gülümsedim. "Şimdi de bunu itiraf etmek zoruma gidiyor ve ilk kez seninle paylaşıyorum. Gerçi Micah şüpheleniyor ya neyse. Ama bu sayede geçinilmesi daha kolay biri haline geldim."

"Yani faydasını gördün?"

Kafamı evet anlamında salladım.

"Sence ben de mi Tennessee'ye gitmeliyim?"

"Hayır, sen yakınlarda birini bul. Nasıl olsa sorunlarımız aynı değil. Hiçbir terapistin senin şeytan olduğunu düşüneceğini sanmıyorum."

"Benim sorunlarım sıradan, öyle mi?"

"Louie'nin ayda bir kez hayvana dönüşmesini dert etmiyorsan, evet, gayet olağan problemlerin var."

Kaşlarını çatıp kahve fincanını kendine doğru çekti. "Pek sayılmaz. Yani onu dönüşürken gördüm. Böyle zamanlarda yatmıyoruz. Louie bunu dert etmiyor çünkü seks sırasında salgılanan vücut sıvılarıyla bana bulaşabileceğini biliyor." Beni uyarmaya çalışıyormuş gibi bir hali vardı.

"Bunu biliyorum," dedim.

"Ah, pardon. Senin bir doğaüstü olaylar uzmanı olduğunu unutmuşum." Yine iğnelemeye başlamıştı. Bana olan kızgınlığını bir türlü üzerinden atamamasının sebebi neydi?

"Sorun değil. İkimiz de aya meydan okuyanlarla çıkıyorsak birbirimizle bilgi paylaşımında bulunmamız gayet doğal."

"*Aya meydan okuyan* mı?"

"Son internet deyimi."

"Ne zamandan beri internette takılıyorsun?"

"Bunu duyup araştırdığımdan beri." Dolaba dayanmıştım. Ronnie'nin bana hala öfkeli olduğunu hissettiğim için ona fazla yaklaşmak istemiyordum. Vampirlere tepkili olmasını anlayabilirdim ama erkekleri hayatıma sokabilmeme bozulmasına anlam veremiyordum.

"Aya meydan okuyanlar ha? Bunu Louie'ye söylemeliyim." Böyle dediği anda suratı düştü. "Lanet olsun! Ben ne yapacağım Anita?"

"Bilmiyorum." Masaya gidip elimi onunkinin üzerine koydum. Karşımdaki Catherine olsaydı muhtemelen bana yapışırdı ama Ronnie mesafeli biriydi. İnsanlarla yakınlaşmak konusunda tutuktu. Ben de eskiden aynısını seksle il-

gili yaşıyordum. Biriyle seks yapıp kucaklaşmayı istememeyi bir türlü anlayamıyordum doğrusu.

"Hayatımdan çıkıp gitmesini istemiyorum ama henüz evliliğe hazır değilim ve belki asla olmayacağım." Sesi kederliydi. "Louie çocuk istiyor. Ben bir şekil-değiştirici olmadığım için çok mutlu. Böylece bebek yapabileceğimizi söylüyor. Ben çocuk istemiyorum Anita."

Elini sıkmakla yetindim.

"Ben bir özel dedektifim ve daha otuz yaşındayım. Eğer evlenirsek bu sefer de bebek yapalım diyecek. Bunu kaldıramam."

"Asla mı çocuk istemiyorsun?"

Kafasını salladı. "Pembe panjurlu bir ev ve çocuklar. Ben böyle hayallerden vazgeçeli çok oldu. Zaten bunu hiçbir zaman tam manasıyla istemedim. Ama herkes kadınların hepsi bunu istemeliymiş gibi davranıyor."

"Biliyorum."

Ciddi ve hüzünlü gözlerini bana dikti. "Sen çocuk istiyor musun?"

"Hayır," dedim. "Hayatımda buna ayıracak yer yok."

"Peki başka bir iş yapsaydın yine de anne olmak istemez miydin?"

"Bir zamanlar evlenip iki çocuk doğurmak isterdim."

"Jean-Claude'dan önce mi?"

"Hayır, bir vampir celladı ve federal olmadan önce. Belki de asla evlenmeyeceğimi bile farketmeden evvel. Şimdilik hayatım iyi gidiyor ama bir çocuk asla böyle yaşayamaz."

"Bir kocan olmadığı için mi?"

"Hayır, beni öldürmeye çalışan bir sürü insan olduğu için."

"Hazır şiddetten bahsetmişken, kapına ne oldu?"

"Gregory kırdı. Telefonla aramış ve kimse cevap vermemiş. Sonra da içeriden gelen çığlıkları duymuş."

"Ne çığlığı?"

"Vampirlerden sözetmezsem anlatamam."

İç çekti. "Bir zamanlar Jean-Claude'u geçici bir heves sanmıştım. Şehvetten ne yaptığını bilmiyordun ama kötü biriydi ve eninde sonunda akıllanıp ilişkinize bir son verecektin." Yüzümü dikkatle inceledi. "Ama onu kısa bir macera olarak görmüyorsun, öyle değil mi?"

"Hayır," dedim.

Derin bir nefes alıp yavaş yavaş bıraktı. "Bütün detayları kaldırabileceğimi sanmıyorum fakat kapına ne olduğunu anlatabilirsin."

Sabah yaşadıklarımı özetlemek bile uzun sürmüştü. Tam Richard'ın beni bırakıp gittiğini anlatıyordum ki Nathaniel'la Gregory içeri girdi.

Yüzündeki ifade tamamen yumuşayan Ronnie bana sarılmak üzereyken onları gördü. Olduğu yerde donup kaldı.

Nathaniel yarı çıplaktı. Üzerinde deri bir tanga ve vücudunun üst kısmında deri kayışlar vardı. Sanki bağlanmış gibi görünüyordu. Son derece rahat bir tavırla mutfakta yürüdü. Ronnie'yi dumura uğratan bu da olabilir, hala leoparadam formundaki çırılçıplak Gregory de. Cinsel organı ereksiyon halinde değildi ama olduğu gibi ortadaydı.

Ronnie'nin suratındaki ifadeye bakılırsa Louie fareadam formuna girdiğinde daha dikkatli davranıyor olmalıy-

dı. Gregory'nin pençesinde üç tane kayış vardı ve bunlardan birindeki çiviyi incelemekle meşguldü.

"Selam Ronnie," dedi Nathaniel ağzı beş karış açık ona bakan Ronnie'ye. "Delgimi gördün mü Anita?"

"Neyini?"

"Delgimi diyorum. Hani deri kostümlerimi delmek için zımba gibi bir şeyim var ya."

"Hiçbir fikrim yok," dedim kahvemi yudumlayarak. Ronnie suratına rahat bir ifade oturtabilmek için gözle görülür bir çaba içindeydi.

"Hay aksi. Nereye koydum ben onu yahu?" diye mırıldandı Nathaniel alt çekmecelerden birini açmak için yere diz çökerken. Bize sırtını döndüğünde deri tangasının açıkta bıraktığı poposu olduğu gibi gözler önüne serildi.

Ronnie karşımda olmasaydı oraya odaklanabilirdim ama arkadaşımın gizlemekte zorlandığı hislerini seyretmek daha komikti doğrusu. Halbuki bir zamanlar yanakları pembeleşen hep ben olurdum. Aslında Ronnie'nin kızardığı falan yoktu. Daha çok solmuştu. Yine de bir şekilde rolleri değiştirmiştik. Nathaniel'ı altı aydır görmemişti ve tepkilerine bakılırsa onun vücudunun geliştiğini tek farkeden ben değildim. Fakat Ronnie onu uzun zamandır görmediği için bu değişiklikten daha çok etkilenmiş gibiydi.

"Delginin mutfakta işi ne?" dedim alaycı bir sesle. Bu kez utanan ben olmadığım için çok eğleniyordum.

Nathaniel kendi kendine konuşarak çekmeceleri karıştırmaya devam etti. Saçını açmadığı için atkuyruğu zıp zıp zıplıyordu. "Zane deri ceketini tamir etmek için almıştı. Herhalde getirmedi. Zane'i bilirsin. Düşüncesizin tekidir.

Onunla konuşacağım. Madem aldıklarını geri vermiyor, bundan sonra hiçbir eşyama dokunamaz."

Zane leoparadamlardan biriydi ve kendini herkesten üstün görüyordu. Ama işe yaramazın tekiydi. Nathaniel haklıydı. Hakikaten de ödünç aldıklarını yerine koyma gibi bir alışkanlığı yoktu. "Bunu ona sen öğretemezsin," dedim.

"Kostümü bunlar olmadan da giyebilirsin," diye fikir yürüttü Gregory kayışları havada sallayarak. "Merak etme, kimse farketmez." Tırnağını Nathaniel'm sırtındaki kayışlardan birine sokup çekti. "Zaten yeterince var."

"Milletin farkedip etmemesi önemli değil ki. Ben rahatsız oluyorum." Nathaniel hala çekmeceleri açıp kapıyordu. "Zane'in yerinde olsanız onu nereye koyardınız?"

Ronnie nihayet ağzını kapamış ve suratına kayıtsız bir ifade oturtmuştu. Sözde, mutfakta dolanan iki çıplak leopar hiç umrunda değildi. Ara sıra onların olduğu tarafa kaçamak bakışlar atıyordu, hepsi o. Ya hala utanıyordu ya da içlerinden birinin benim erkek arkadaşım olması ilgisini çekmişti. Fakat arkadaşlığın en temel kuralını, en yakın dostunun sevgilisine karşı şehvet içeren duygular beslememe kuralını çiğnemiyordu.

Kalkıp delgiyi aramaya giriştim. Nathaniel bunun zımbaya benzediğini söylemişti ve ben bile bir zımbayı tanıyabilirdim.

Sonunda Nathaniel kepçelerle kocaman tencerelerin durduğu dolapta delgiyi buldu. "Niye buraya koymuş ki acaba?"

"Belki büyük bir zımbayı andırdığı içindir," dedim laf olsun diye.

Nathaniel kafasını sallayınca saçlarının uçları omuzlarını okşadı. "Neyse ne. Bir daha benim eşyalarıma dokunamayacak."

"Yerden göğe kadar haklısın," dedim. "O kayışlarla nasıl striptiz yapıyorsun? Çok sıkı görünüyorlar."

Nathaniel gülümsedi. "Ne o, yoksa sana gösteri yapmamı mı istiyorsun?" Bakışlarında alaycı bir ifade vardı ama söylediklerinin anlamını sezdiğim an boşboğazlığıma pişman oldum. Benim onu istememi istiyor, bunun için yanıp tutuşuyordu. Fakat ben karşılıklı cilveleşmek konusunda hiçbir zaman başarılı olamamıştım.

İşte yine kıpkırmızı kesilmiştim ve bundan nefret ediyordum. "Hayır," dedim. Sesim tam bir kişneme gibi çıkmıştı.

Durumu kötüleştirecek bir sürü şey söyleyebilirdi ama bana acıdı. "Çok zor olmuyor," dedi. "Giydiğim gibi çıkarıyorum." Sol elini kayışların arasından sokup kolunu kaldırdı. Sonra omzunu hafifçe oynatınca kayışlardan tamamen kurtuluverdi. Üst tarafı çıplak kalmış, kayışlar deri bir çiçeğin yaprakları gibi açılmıştı. "Tekrar giymek uzun sürdüğü için tamamen çıkarmak istemedim. Ama bu akşam gelirsen tüm şovu izleyebilirsin." Şefkatle gülümseyince utancım geçti. Beni Ronnie'nin varlığının mı, yoksa yakında yüzleşmek zorunda kalacağım gerçeğin mi utandırdığından emin değildim.

"Omzunla yaptığın şey canını yakmıyor mu?" diye sordu Ronnie gergin bir sesle.

Nathaniel kestane rengi saçlarını savurarak kafasını salladı. "Hayır, eklemlerim çok oynak ve esnektir."

Ronnie'nin suratında tuhaf bir ifade belirdi. Sanki dilini tutamayacağından korkuyor gibiydi. "Söylesene ne kadar esneksin ha? Ya da oynak?" dedi dayanamayarak.

"Ronnie," diye atıldım.

Omuz silkti. "Ne bileyim, artık yemek olmadığını, bugün erkek arkadaşlığa terfi ettiğini söyleyince sormadan edemedim."

"Ronnie!" dedim tekrar. Çenesini bir an evvel kapamalıydı.

Somurttu. "Tamam, kusura bakma. Bugün kendimde değilim ve tıpkı senin gibi saçmalıyorum."

"Ah, çok kibarsın."

"Niye kızıyorsun? Bence doğru söylüyor," dedi Gregory. "Ne zaman gerilsen ya da abazanlaşsan kendi kendine söylenirsin."

"Kes sesini Gregory."

Leoparadam omuzlarını silkince ortaya tuhaf bir görüntü çıkmıştı. "Pardon."

"Sorusuna cevap vermemi ister misin?" dedi Nathaniel temkinli bir sesle.

"Bana ne! Bildiğini yap."

Kafasını yana eğerek yüzüme baktı. Bunun doğru olmadığını biliyordu. Soruya cevap vermemesini yeğlediğimin farkındaydı. Bana efendi olma fırsatı tanımış ve ben değerlendirememiştim. Oysa Nathaniel benim hükümdar olmamı istiyordu ve sorumluluk almazsanız yaşanacakları kontrol edemezsiniz.

Göz alıcı kalçasını sallayarak Ronnie'ye doğru yürüdü. Bazen Nathaniel'ın görünüşünün farkında olmadığını dü-

şünürdüm. Bazense, tıpkı şimdi yaptığı gibi, bana yanıldığımı kanıtlardı.

Yürüyüşünü izlerken neden utandığımı anladım. Onda iz bırakmaya söz vermiştim ama o benimle cinsel ilişkiye girmek istiyordu. Şimdi onu seyrederken ergenlik yıllarıma geri döndüğümü farketmiştim. Hani şehvetli rüyalar görmenin kötü bir şey olduğuna, iyi kızların içlerinde böyle arzular barındırmayacağına inanırsınız ya.

Birden kafasını öne eğip saçlarını Ronnie'nin üzerine döktü. Ronnie hiç kıpırdamadan oturuyordu. Nathaniel onunla dalga geçmesine rağmen suratına tokat yemiş gibi bir hali vardı. Sonra doğruldu ve ellerini arkasında kavuşturdu. "İstersen soruna şöyle cevap vereyim," dedi kollarını sırtı boyunca kaldırarak. "Ben..." Ellerini omuz başlarına değdirdi. "Çok ama çok..." Kollarını büküp tavanı gösterdi. "Oynak eklemliyimdir." Sonra kollarını indirip Ronnie'ye dik dik baktı.

Kendimi kapana kısılmış gibi hissediyordum ama neden? İşte asıl soru buydu ve verecek tek bir cevabım yoktu.

Sonra Gregory'yle ikisi kostümü tamire devam etmeye gitti. Mutfağa derin ve rahatsız edici bir sessizlik çökmüştü. En azından benim için. Ronnie'ye bakmadım çünkü ne konuşacağımı düşünmeye dalmıştım. Halbuki buna hiç gerek yoktu. Zira o durumuza cuk oturan kelimeyi bulmuştu. "Kahretsin, Anita."

Kafamı kaldırdım. "Nasıl yani?" diye sordum. Sesim öfkeden titriyordu.

Ronnie'nin gözlerinde hiç hoşuma gitmeyen bir ifade belirdi. Beni okuyabiliyordu. Yıllardır çok yakın arkadaş-

tık ve biraz ayrı kalmamız beni çok iyi tanıdığı gerçeğini değiştirmezdi. "Henüz onunla yatmamışsın." Bunu o kadar kendinden emin söylemişti ki hayrete düşmemek imkansızdı.

"Nereden çıktı bu?"

"Ah, yapma Anita! O noktayı geçtiğin birinin yanında asla bu kadar tedirgin olmazsın. Sen seksi bağlılık yemini olarak algılıyorsun ve bu olana dek hoşlandığın erkeğin yanında asla rahat davranamıyorsun."

Yine kızarmıştım. Kollarımı kavuşturarak tezgaha yaslandım ve saçlarımı önüme döktüm. "Yani kiminle sevişip sevişmediğimi anlayabileceğini mi söylüyorsun?"

"Elbette. Ama Jean-Claude bir istisnaydı. O ikimizin algılarının da ayarını bozdu."

Kafamı kaldırdım. "Nasıl?"

"Onun yanındaki huzursuzluğun siz yattıktan sonra da geçmedi. Sanırım Jean-Claude'dan hoşlanmamamın bir sebebi de bu. Kafanı böylesine karıştıran birini terketmen gerektiğini düşündüm."

Omuz silktim. "Ben huzursuzluğumun hiç farkında değildim."

Bana dik dik baktı.

Olduğum yerde resmen kıvranıyordum. "Tamam, belki öyleydim. Ama biriyle bir kere sevişiktikten sonra rahatladığım doğru değil. Onunla biraz olsun monotonluk aşamasına gelebilmeliyim."

Gülümsedi. "Anladım. En iyi seks iki tarafın birbirini tanıdıktan sonra yaptığıdır." Birden ciddileşti. "Ama Nathaniel'la beraber olmadın, değil mi?"

Kafamı iki yana salladım.

"Neden?"

Sustum.

"Yaptığı şu ufak gösteriden sonra, ben kesinlikle onunla yatardım."

Kaşlarımı çattım.

"Nathaniel sen ve Micah'yla birlikte uyuyor, değil mi?"

Kafamı sallamakla yetindim.

"Ne kadardır?"

"Yaklaşık dört aydır."

"Dört aydır koyun koyunasınız ve onunla bir kere bile düzüşmedin ha?"

"Başka bir kelime kullanmanı tercih ederim. Madem bu konuşmaya devam etmekte kararlısın bari biraz seviyeli olsun lütfen."

"Tamam, pardon. Onunla henüz sevişmedin, değil mi?"

Kafamı salladım.

"Peki, neden? Belli ki o seni istiyor."

Yine omuz silktim.

"Hayır, soruma bir yanıt almadan pes etmeyeceğim. Yoksa Jean-Claude seni başka erkeklerle paylaşmaya bozuluyor mu?"

"Hayır," dedim.

"Ya Micah?"

"Hayır."

"O halde sorun ne?"

İç çektim. "Çünkü Nathaniel buraya ilk geldiğinde yaralı bir köpek yavrusu gibiydi. Birinin onunla ilgilenmesi ve onu iyileştirmesi gerekiyordu. Öylesine itaatkardı ki bi-

rine hayatını teslim edip ondan emir almak istiyordu. Onu değiştirmek ve özgür biri haline getirmek için çok uğraştım. Nathaniel büyük gelişme kaydetti ve onunla gurur duyuyorum."

"Evet, onu son gördüğümden bu yana çok değişmiş," dedi Ronnie. "Neredeyse başka biri olup çıkmış."

Kafamı salladım. "Hayatını kazanmak için striptiz yapıyor. Dolayısıyla temelde özgüveni olduğunu düşünüyorum. Ben sadece bunu ortaya çıkardım."

"Sana katılmıyorum. Üniversitedeki oda arkadaşım haftasonları striptiz yapıyordu ve kendine güveni sıfırdı."

"Öyleyse neden striptiz yapıyordu?"

"Sırf birilerinin onu istediğini hissedebilmek için. İnan, geçirdiği çocukluğun yanında bizimki *Alice Harikalar Diyarında* gibi kalır."

"Of, düşünmek bile istemiyorum."

"Evet, sahnede soyununca kendini hem iyi hem kötü hissediyordu."

"Sonra ne oldu? Yani okuldan sonra?"

"Bir iş buldu, evlendi ve iki çocuğu oldu. Düzenli olarak kiliseye gidiyor ve öyle tutucu ki iki çift laf bile edemezsin."

"Eski günahkarlar herkesten dindar olur derler."

"Ama striptiz yapmak günah değil Anita. Tanrı bizi dünyaya çıplak göndermedi mi? Öyleyse bunun nesi kötü?"

Omuz silktim.

"Seks de günah değil."

"Bunu biliyorum Ronnie. Ama bir yanım büyükannemin sesinden kurtulmayı başaramıyor. *Seks şeytan işidir,*

derdi. Sana dokunmaya çalışan bütün erkekler şeytandı ve bedenin kirliydi. Bu sözleri tamamıyla aklımdan çıkaramıyorum."

"Sanırım Katolikler her zaman Katolik olarak kalıyor."

İç çektim. "Galiba öyle." Hayatımdaki problemlerin birçoğunun temelinde büyükannemle Judith'in yanlış davranışlarının etkisi vardı. Annem öldükten sonra fiziksel temastan uzak bir çocukluk ve gençlik geçirmiştim.

"Nathaniel konusunda neden suçluluk duyuyorsun?"

"Ondan ben sorumluyum Ronnie. Dolayısıyla onunla yatamam."

"Biriyle hem ilgilenip hem beraber olabilirsin Anita. Evli çiftler bunu her gün yapıyor."

Tekrar iç çektim. "Onunla ilgili huzursuzluğumun sebebini tam olarak anlayamıyorum."

"Tedirginsin çünkü onu istiyorsun."

Neredeyse ellerimle yüzümü kapayıp *Evet, onu deli gibi istiyorum,* diye bağıracaktım. Ama düşüncesi bile içimi sıkmıştı. "Onu potansiyel erkek arkadaşım olarak göremem Ronnie. İlk karşılaştığımızda yardıma muhtaç bir çocuk olarak gördüğüm biriyle yatamam."

"Sen ve erkek arkadaşların birbirinizle ilgilenmiyor musunuz?"

Bir an duraksadım. "Sanırım, evet. Yani, bunu daha önce hiç düşünmemiştim."

"Neden Nathaniel'dan hoşlandığını gizlemek için bahaneler üretiyorsun ki?"

Kaşlarımı çattım. "Jason, Nathaniel'ın yeterince atak olmadığını düşünüyor. Dediğine bakılırsa erkekler daha bu-

yurgan olmalıymış. Galiba haklı. Yani bu işte karar tamamen bana ait olmasın istiyorum. Aynı şekilde suç da benim olmayacak. Nathaniel beni ona hükmetmem için zorluyor. İlk hareketi benim yapmamı istiyor. Böylece..."

"Çıkabilecek sorunların sorumluluğundan sıyrılacak."

"Belki."

"Anita, hayatımın geri kalanını tek bir erkekle geçireceğim düşüncesi beni dehşete düşürüyor. Ya Louie'ye evet dedikten sonra Nathaniel gibi muhteşem vücutlu biri karşıma çıkarsa? Onu ret mi edeceğim?"

"Evet," dedim. "Aşk bu değil midir?"

"Şu konuşana bakın hele! Arkadaş son üç yıl içinde çıktığımdan daha fazla erkekle aynı anda yatıp bir de bana ahkam kesiyor."

"Ben evliliğin tüm pislikleri temizleyeceği inancıyla büyüdüm. Birdenbire içindeki tüm şehevi hisler kutsallaşıveriyor. Bunu beynimden silip atamıyorum ve kendimi rahat bırakamıyorum."

"Nasıl yani, ne bakımdan?"

"Asla evlenemeyeceğimi düşünüyorum. Jean-Claude, Micah, Nathaniel ya da Asher ve Damian konusunda bir karar veremeyeceğimden ve sonsuza dek günah içinde yaşayacağımdan korkuyorum."

"Yani asıl isteğinin bir erkeğe aşık olup onunla evlenmek olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet, eskiden kesinlikle böyle düşünüyordum," dedim masaya çökerek. "Of, Ronnie, inan bilmiyorum. Artık tekiyle yaşayamam gibi geliyor. Sanki hepsi birden hayatımı tamamlıyor."

"Ve bundan rahatsızsın?"

"Evet."

"Ama neden?"

"Çünkü olması gereken bu değil."

"Anita, sen çocuk değilsin. Hayatını olması gerektiği gibi yaşamak zorunda değilsin."

"Öyle yapmıyorum zaten. Nathaniel karım gibi. Micah da evdeki öteki koca. Koalisyon için çalışıp leoparlar ve diğer şekil-değiştiricilerle ilgilenmeme yardım ediyor. Anlayacağın, evlilik benzeri bir ortaklık sürdürüyoruz. Ama evlilik bu değil."

"Peki, ev düzeninizde Jean-Claude'un yeri ne?"

"Sanırım kimi isterse onu oynuyor. Kendi işini yönetip bölgesini koruyor ve flört ediyoruz."

"Sen, o ve Asher, öyle mi?"

"Bazen."

Kafasını salladı. "Ve Damian?"

"Onunla çok yeniyiz. Henüz ne olduğumuzu bile bilmiyorum."

Masaya koyduğu ellerine baktı. "Sanırım ikimiz de özel hayatlarımızla ilgili bazı kararlar almalıyız." Bana bakıp kaşlarını çattı. "Ama senin kararlarının sonuçları benimkinden çok daha eğlenceli olacak."

Gülümsedim. "Senin evlilik, bağlılık ve tek bir erkeğe sadık kalma konusunda çekincelerin var. Bense tekeşlilik haricindeki tüm ilişkilerin fahişelik olduğunu düşünüyorum. Sorunlarımızla acilen yüzleşmeliyiz Ronnie."

"Terapiden yeni dönmüş birine benziyorsun."

"Mantıklı konuşabildiğime sevindim."

"Özel hayatlarımız bir nevi sınanıyor sanki, değil mi? Böylece içimizdeki şeytanlarla savaşıp kazanacağız."

"Ya da onlarla ateşkes yapmanın daha hayırlı olduğuna karar vereceğiz."

"Canavarlarımızla barışmak ha? Bir zamanlar vampirlerin yürüyen cesetler olduğunu söylerdin."

"Sadece söylemekle kalsam iyi. Buna tüm kalbimle inanırdım."

"Öyleyse onlardan birine aşık olmak senin için çok zor olmalı."

Kafamı salladım. "Evet."

Ellerimi tuttu. "Jean-Claude konusunda uyuzluk ettiğim için özür dilerim. Bundan sonra sana karşı daha anlayışlı olmaya çalışacağım."

Dostça bir tavırla ellerini sıktım. "Özrün kabul edildi."

"Otuz yaşındayım ve hayatım boyunca hiç kimseyle bu kadar mutlu olmamıştım. Louie'yle konuşup bana biraz sabır göstermesini isteyeceğim. Belki evlilik öncesi sorunlarla ilgilenen bir danışmana gideriz."

"Çok mutlu olduğumu söylersem beni suçlar mısın?"

Gülümsedi. Utanmış gibiydi. "Az önce söylediklerim için de özür dilerim."

"Önemi yok Ronnie. Zaman zaman hepimiz agresifleşiriz."

"Bakıyorum bir cadıdan yardım almak işine yaramış. Hatta kendini geliştirirsen terapistlik bile yapabilirsin."

"Marianne'le yaptığımız şeyin bir nevi terapi olduğunu ancak aylar sonra anladım."

"Yani farkında olmadan psikolojik destek aldın?"

Omzumu silkip ayağa kalktım. Kahvenin hala sıcak olduğunu umuyordum.

"Kazara terapiye gittin ha? Buna uzun süre direndikten sonra Şehir Efendisi olan vampirin sevgilisi oldun. Farkına bile varmadan kendini üçlü aşk kombinasyonları içinde buldun ve bir de kalkmış tekeşlilikten sözediyorsun."

French press buz gibiydi ama kahve makinesinde hala biraz kahve vardı. Süper. "İyi özetledin."

"Ve ben kimseye bağlanmamayı ve asla evlenmemeyi planlıyordum. Şimdi karşılıklı oturmuş, kendimiz için hayal ettiğimiz hayatları birbirimizden dinliyoruz."

İçinde bulunduğumuz durumu daha iyi açıklayamayacağımı bildiğim için denemeye bile kalkışmadım. Tanrı'nın sadistçe bir espri anlayışı olabileceğini düşünmemiştim hiç. Acaba ilişkilerle ilgilenen bir melek mi vardı? Eğer öyleyse bir sürü soruya acilen cevap vermesi gerekiyordu. Dua ettiğimde kafamın içinde hafif bir zonklama oluyordu. Kelimelerden çok bir histi ve bana mutlu olmamı söylüyordu. Sadece mutlu ol diyordu. Söylemesi kolay, uygulaması çok zordu.

28

O akşamüzeri saat üçte -tam vaktinde- işteydim. Zira seks, vampirler, şekil-değiştiriciler ve doğaüstü kargaşalar beni çalışmaktan alıkoyamazdı. En azından bugün öyle hissediyordum.

Bert Vaughn'ın ofisindeydim. Bir zamanlar Animatörler A.Ş.'nin patronuydu ama bir süre önce çalışanlar darbeye benzer bir şey yapmıştı. Hala görevinin başındaydı. Ancak şimdi patrondan ziyade idare müdürü gibi bir konumdaydı. Bu ona para kaybettirmediği için halinden gayet memnundu. Şimdi şirketteki animatörlerin çoğu bir hukuk firmasının ortakları gibi çalışıyordu. İnsan bir şirkete ortak oldu mu oradan ancak birini öldürür ve yakalanırsa ayrılabilirdi. Yani Bert artık patronumuz değildi ve bize işe aldığı elemanlar gibi davranamıyordu. Gerçi başta işin bu kıs-

mından hiç hoşlanmamıştı ama ya bizim şartlarımızı kabul edecekti ya da gidecektik. Ölüleri kendi başına diriltemediğine göre, sonunda dediğimizi yapmak zorunda kalmıştı. Sanırım rakip bir firma açıp onunkini batıracağımızdan korkmuştu. Sizin anlayacağınız ipleri elimize almıştık ve en ufak bir rahatsızlığımızda bunu sonuna dek kullanmak niyetindeydik.

Bert'in ofisinin duvarları turuncuya bakan sarı renkteydi. Eski soluk mavi halinden daha hoş görünüyordu. Kattaki diğer ofisleri alınca şirket epey genişlemiş, tüm animatörlerin kendine ait bir odası olmuştu. Vaktimizin çoğunu dışarıda, mezarlıklarda geçirdiğimiz için bunun boşuna israf olduğunu söylemiş ama kimseye laf geçirememiştim. Charles, Jamison ve Manny büyük ofis isteriz diye tutturmuştu. Larry'yle benim aynı odayı paylaşmaya itirazımız yoktu ama Bert diğerleriyle birlik olunca aradaki duvarlar kalkmış, şirket neredeyse iki kat genişlemişti. Dekorasyonda sarı, kahve, bronz ve ekru gibi sıcak ve doğal renkler kullanılmasının sebebi Bert'in bir iç mimarla çıkmasıydı. Adı Lana'ydı ve Bert için fazla iyi olduğunu düşünmeme rağmen onda beni rahatsız eden bir şeyler vardı. Sürekli renk biliminden bahsediyor ve bizimki gibi bir işin insanlara sevildiklerini ve önemsendiklerini hissettirmesinin gerekliliğinden dem vuruyordu.

Ona müşterilerimi sevmek zorunda olmadığımı söylemiş, öyle bir meslek icra etmediğimi anlatmaya çalışmıştım. Bunu yanlış anladığı için o günden beri bana kıl oluyordu. İşin aslı, ne düşündüğü çok da umrumda değildi. Benden uzak durması yeterliydi.

İçeri girdiğim anda gündüzcü sekreterimiz Mary, Bay Vaughn'ın beni görmek istediğini ve onu ofisinde beklemem gerektiğini söyledi. Bu iyiye işaret değildi. İş konusunda herhangi bir hata yapmadığımdan emindim. Yani toplanmamızı gerektirecek bir sebep yoktu. Bir zamanlar ofiste olup biten her şeyi bilmek isterdim ama zaman geçtikçe bu 'dünyadan haberi olmama' durumuna alışmıştım.

Bert içeri girip kapıyı arkasından kapadı. Bu da iyiye işaret değildi. Bert bir doksan küsur boyundaydı ve lisede futbol oynamıştı. Göbeği kırkını geçip elliye yaklaşan her erkek gibi biraz irileşmesine rağmen Lana'nın diyet ve egzersiz programı yavaş yavaş etkisini göstermeye başlamıştı. Onu uzun zamandır hiç bu kadar iyi görmemiştim. Hatta Lana onu her yaz kakao kahvesine dönüşme sevdasından bile vazgeçirmiş, güneşin altında o kadar kalmanın sağlıklı olmadığına ikna etmişti. Dolayısıyla solgun ama sağlıklı görünüyordu. Saçları her yaz sonunda olduğu gibi beyaz sarıya dönüşmemişti. Şakaklarının kırlaşmaya yüz tuttuğunu yeni farkediyordum.

Koyu kahverengi, şık müşteri koltuklarından birinde oturuyordum. Bunlar da Lana'nın fikriydi ve eski, sert arkalıklı sandalyelerden daha rahat oldukları bir gerçekti. Kibarca bacak bacak üstüne atıp ellerini kucağımda kavuşturdum. Tam bir hanımefendilik timsaliydim.

"Bu etek, iş için biraz fazla kısa, Anita," dedi çalışma masasının etrafından dolaşıp benimkinden daha büyük ve daha kahverengi deri koltuğa çökerek.

Bacaklarımı havaya kaldırıp çizmelerimi çalışma masasına dayadım. Bu hareketimle eteğim iyice yukarı sıyrılmış,

jartiyerimin dantel kısımları gözler önüne serilmişti. Kısa boyum dolayısıyla oturuş pozisyonum son derece rahatsız olmasına rağmen diz hizasında biten topuklu siyah çizmelerimin ardından Bert'e küstah bir bakış attım.

"Üstelik siyah," dedi. "İşe siyah giymeyeceğimizi konuşmuştuk. Çok iç karartıcı görünüyor."

"O *senin* fikrin. Ayrıca eteğimin yanındaki mavi, yeşil ve turkuvaz çiçek işlemeleri, turkuvaz ceketimle ve mavi bluzumla gayet uyumlu." Boynumda altın bir zincire geçirilmiş, iki yanında Asher'la Jean-Claude'un minicik yağlıboya portrelerinin olduğu antika bir madalyon vardı. Bir zamanlar Julianna'ya aitmiş. Elle işlenmiş altındandı ve en az üç yüzyıllıktı. Kenarlarını minik safirler süslüyordu. Ortadaysa hepsinden büyük bir taş vardı. Bunun kıyafetime mükemmel uyum sağladığını düşünmüştüm ama görünüşe bakılırsa herkes benimle aynı fikirde değildi.

Kısa ceketim omuz askımı ve sol kolumun altındaki Browning Hi-Power'ı gizliyordu. Bileklerime bıçak takmamıştım. Hem ceketin kolları sıvandığında bluzumun ince kumaşından çok belli oluyorlardı hem de ofis sıcak olduğunda onlardan kurtulmak için önce bluzumu çıkarmam gerekiyordu. Tüm bu çabaya değmediği için vazgeçmiştim.

Bert'in özel olarak onun için dikilen çikolata kahvesi takımının içinde silah taşımadığını biliyordum. Kilo verdiği için takımlarının atletik tarzı omuzlarının genişliğini vurguluyor, bu da belini daha ince gösteriyordu. Gömleği açık sarı, kravatı açık kahverengi üzerine minik altın rengi ve mavi desenliydi. Renklerin tamamı ona yakışmış, hatta buz gibi gri gözlerine biraz sıcaklık vermişti.

Sırtımla kafamı koltuğa yaslayıp kaykıldım. Eteğim iyice yukarı sıyrılmış, siyah ipekli iç çamaşırım ortaya çıkmıştı ama Bert'in oturduğu yerden bunu göremeyeceğini biliyordum.

"Sana eteğin kısa dediğim için yarın daha kısa bir şey giyeceksin, değil mi?"

"Hı hı."

"Siyahtan şikayet edersem de..."

"Bir sürü siyah elbisem var," dedim. "Küçük, siyah elbiseler."

"Neden uğraşıyorum ki?"

"Bana laf anlatmaya çalışmakla mı?"

Kafasını salladı.

"Hiçbir fikrim yok."

"En azından makyaj yapmışsın. Bak bunu takdir ettim."

"İşten sonra randevum var," dedim.

"Bir sorun daha." Bert öne eğilip ellerini çalışma masasının üzerinde kavuşturdu. Babacan davranmaya çalışsa da pek başarılı olduğu söylenemezdi. Aksine kendini beğenmiş ve azametli görünüyordu.

Koltuğumda doğruldum çünkü rahat değildim. Eteği de indirmiştim. Popomu kapatacak kadar kumaşı vardı. Benim kısa etek kavramım oturduğunuz zaman poponuzu kapamayacak etektir. Sınavı başarıyla vermişti. Bert'in beni eleştirmekten vazgeçmesine de seviniyordum. Böylece ertesi gün rahat etmeyeceğim kısalıkta bir etek giymekten kurtulmuştum. Sırf Bert'e inat olsun diye boş yere sıkıntı çekecektim.

"Neymiş o sorun Bert?"

"Mary bekleme odasındaki genç adamın senin erkek arkadaşın olduğunu söyledi.

Kafamı salladım. "Öyle." *Ardeur* tuhaf bir şekilde bugün hiç ortaya çıkmamıştı. Hiçbir belirtisi de olmadığı için işyerinde ani bir patlama yaşayacağımdan korkmuştuk. Ofiste sevişmek isteyeceğim kimse yoktu. Dolayısıyla yanımda birini getirmeye karar vermiştim. Nathaniel portakal renkli bekleme odasındaki kahverengi, deri koltuklardan birinde otururken son derece dekoratif görünüyordu. Üzerinde günlük kıyafeti vardı. Bol siyah bir pantolon, düğüne giydiğinin bir benzeri olan menekşe rengi bir gömlek ve ayak bileğinde biten siyah botlar. Ciddi görünmek için upuzun saçlarını sımsıkı örmüştü. Abonesi olduğu müzik dergilerinden birinin içine düşmüş vaziyetteydi. Beni uzun süre bekleyeceğini tahmin ettiği için çantası bunlarla doluydu.

"Burası bir işyeri Anita. Sana erkek arkadaşının neden bekleme odasında olduğunu sorabilir miyim?"

"Onu işten sonra ben bırakacağım," dedim sesime sakin bir ton vermeye çalışarak.

"Arabası yok mu?"

"Evde sadece iki araba var. Biri bende ve diğeri de Micah'ya lazım."

Bert yavaşça gözlerini kırpıştırdı. Bunlardaki sıcaklık tamamıyla kaybolmuştu. "Ben bekleme odasındakini erkek arkadaşın sanmıştım."

"Öyle."

"Yani Micah'yla ayrıldınız mı?"

"Varsayımların senin problemin Bert."

Koltuğunun arkasına dayandığında suratında şaşkın bir ifade vardı. Bert'i sadece özel hayatım konusunda değil, daima hayrete düşürürdüm. "Micah senin şeyle çıktığını biliyor mu?"

"Nathaniel," dedim.

"Nathaniel," diye yineledi Bert.

"Evet."

İnce dudaklarını yalayıp başka bir taktik denedi. "Charles'la Manny karılarını ofise getirse bunu profesyonelce bulur muydun?"

Omzumu silktim. "Ben kendi işime bakardım."

İç geçirerek şakaklarını ovaladı. "Erkek arkadaşın burada oturamaz Anita."

"Neden?"

"Çünkü eğer sana izin verirsem herkes aynısını yapmaya başlayacak ve ofiste tam bir curcuna yaşanacak. İşimizin kesintiye uğramasını istemiyorum."

İçimi çektim. "Benden başka kimsenin karısını ya da sevgilisini işe getireceğini sanmıyorum," dedim. "Charles'ın karısı tam gün çalışan bir hemşire ve çok meşgul. Rosita desen Manny'nin mesleğinden nefret ediyor. Belki Jamison ara sıra etkilemek istediği kızları getirir, o kadar."

Bert biraz oflayıp pufladıktan sonra "İnadına sorun çıkarıyorsun Anita," dedi.

"İnadına sorun mu? Beni daha iyi tanıdığını sanırdım."

Aniden kahkaha atarak bana müşterilerden biri gibi davranmaktan vazgeçti. Şimdi daha rahat ve daha güvenilmez görünüyordu. "Erkek arkadaşını neden ofise getirdin?" diye sordu bir kez daha.

"Seni ilgilendirmez."

"Oturduğu bekleme odası ortak kullanımımıza açıksa ilgilendirir. Müşterilerle oturması da öyle."

"Müşterilerle oturacağı falan yok."

"O halde fazla kalmayacak?"

"En fazla birkaç saat."

"Neden?" diye sordu üçüncü kez.

"Seni ilgilendirmez dedim ya."

"Neden aynı diyaloğu tekrarlayıp duruyoruz? Burası bir işyeri. Belki artık patronunuz değilim ama demokrasi denen bir şey var. Jamison'ın sorun çıkarmayacağını mı sanıyorsun?"

Haklıydı. Nathaniel'ın orada bulunmasını açıklayacak akla yatkın bir yalan uyduramadığım için mecburen gerçeğin bir kısmını anlatmaya karar verdim. "Benim Şehir Efendisi Jean-Claude'un insan hizmetkarı olduğumu biliyorsun, değil mi?"

Kafasını evet anlamında sallarken şaşkın görünüyordu. Sanırım bunun konumuzla ne alakası olduğunu kestirememişti.

"Bende garip bir yan etki oluştu. İnan bana, işler karışırsa Nathaniel'm burada olmasına çok sevineceksin."

"Anlayamadım. İşler karışırsa da ne demek?"

"Onu ofisime götürüp kapıyı kilitleyeceğim ve kimsenin bizi rahatsız etmemesi gerekiyor. Bu kadar basit."

"Neden yalnız kalmanız gerektiğini anlayamadım. Sözünü ettiğin yan etki nedir? Tehlikeli bir şey mi?"

"Boşver, anlatsam da anlamazsın zaten. Evet, çok tehlikeli ve başladığında yanımda birinin olması gerek."

"Ne başladığında?"

"Cevabı biraz önce söylediğim ilk cümlede bulabilirsin."

"Ofistekileri rahatsız edecek bir sorundan haberdar olmam gerek Anita. Ne de olsa buranın müdürüyüm."

Haklıydı ama bunu ona nasıl açıklayabileceğimi bilmiyordum. "Mary işimizi bitirene dek rahatsız edilmememizi ayarlarsa problem çıkmaz."

"Hangi işi bitireceksiniz?"

Bakışlarıma etkili bir ifade vermeye çalışarak doğruca ona baktım.

"Kastettiğin..."

"Efendim?"

Gözlerini açıp kapadı. "Bana bak Anita, erkek arkadaşının bekleme odasında oturmasını istemiyorsam onunla ofisinde yiyişmeni kesinlikle istemiyorum demektir." Bert'in öfkelendiği nadir anlardan birine şahit oluyordum.

"Umarım iş o noktaya gelmez," dedim.

"St. Louis'nin Şehir Efendisi olan vampirin insan hizmetkarında neden böyle yan etkilerin ortaya çıktığını sorabilir miyim?"

Çok mantıklıydı ama bu kadarını Bert'le paylaşmak istediğimden emin değildim. "Şanssızlık işte," dedim.

"Duyduklarıma inanmakta güçlük çekiyorum Anita. Ama bana şaka yapmaya çalışsaydın mevzu bu olmazdı diye düşünüyorum." Bu yorum Bert'in beni düşündüğümden daha iyi tanıdığını ispatlıyordu.

"Hayır," dedim, "bu olmazdı."

"Şimdi sen bana bir nemfoman olduğunu mu söylüyorsun yani?"

Bert daima doğru kelimeyi bulurdu zaten. "Evet Bert, maalesef bir nemfomanyak oldum. O kadar sık sekse ihtiyacım oluyor ki erkek arkadaşımı yanımda taşımak zorunda kalıyorum."

Gözleri kocaman açıldı.

"Sakinleş patron, içimden bir ses bugünün istisna olacağını söylüyor."

"Neden?"

"Biliyor musun, Mary ofise girdiğim anda benimle görüşmek istediğini söyledi. O zaman ne kısa, siyah eteğimi görmüştün ne de erkek arkadaşımı. Dolayısıyla beni buraya çağırma sebebinin gardırobum ve aşk hayatım olmadığını tahmin ediyorum. Evet, anlat bakalım."

"Fazla direktsin. Herhalde bunu ilk söyleyen ben değilimdir ha?"

"Hı hı. Hadi, seni dinliyorum."

Bert doğrulup profesyonel bir tavırla bana baktı. "Endişelenmeden evvel sözlerimi bitirmemi bekle, lütfen."

"Vay canına! İşte şimdi sabırsızlanmaya başladım."

Kaşlarını çattı. "İşi reddettim çünkü bunu kabul etmeyeceğini biliyordum."

"Madem reddettin, neden hala konuşuyoruz?"

"İki katı ödeme yapmayı kabul ettiler de ondan."

"Bert," dedim.

"Merak etme..." Elini havaya kaldırdı. "Yine kabul etmedim."

Gözlerimi ona diktiğimde suratımda beliren ifadenin şüphe dolu olduğunu tahmin edebiliyordum. "Bu kadarını asla reddetmezsin Bert."

"Bana ilgilenmek istemediğin davaların bir listesini vermiştin. O günden beri aykırı bir istekte bulundum mu?"

Bir an düşünüp sonra kafamı salladım. "Hayır, galiba bu ilk olacak."

"Bana inanmıyorlar."

"Kim?" dedim.

"Onları görürsen tekliflerini kabul edeceğinden eminler," diye devam etti. "Onlara hayır diyeceğini söyledim ama bir saatine on beş bin dolar önerdiler. İstedikleri şeyi yapmasan bile para Animatörler A.Ş.'de kalacak."

Bir hukuk bürosu gibi çalıştığımızı söylerken çok ciddiydim. Bu para ofis çalışanlarının cebine girecekti. Aldığımız komisyon oranları değişse de bir şekilde hepimiz sebeplenecektik. Oranları kıdeme göre belirlemiştik. Yani teklifi reddetmem sadece beni ve Bert'i değil, en üstten en alta kadar tüm şirketi etkileyecekti. Çoğunun aileleri ve çocukları vardı. Topluca bana gelip danışmanlık ücretimi artırmamı talep etmişlerdi. Manny'nin kızı pahalı bir üniversitede eğitime başlayacaktı. Jamison üç eski karısına nafaka ödüyordu. Anlayacağınız, Larry hariç hemen hepsinin benden fazla masrafı vardı. Dolayısıyla tarzıma uymayan ama yüksek rakamlar teklif eden müşterilerle bile en azından konuşmaya başlamıştım. Yani bazen.

"İş ne?" dedim somurtarak.

Bert gülümsedi. Bazen çalışanların zam yapmamı istemesinde onun parmağı olduğundan şüphelenmiyor değildim ama Manny'yle Charles yanıldığım konusunda yemin etmişti. Jamison'a sorma zahmetinde bile bulunmamıştım. Nasıl olsa ne dese inanmayacaktım.

"Brown'ların oğlu üç yıl önce ölmüş. Onu diriltip bazı sorular sormak istiyorlar."

Gözlerimi düşmanca bir tavırla kıstım. "Tüm hikayeyi duymak istiyorum Bert. Çünkü buraya kadar bir terslik yok."

Boğazını temizleyip huzursuz bir şekilde kıpırdandı. Oysa Bert genelde sakin biridir. "Oğulları bir cinayete kurban gitmiş."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Lanet olsun Bert. Öldürülen birini diriltemem. Hiçbirimiz yapamayız. Sana verdiğim liste hepimiz için geçerliydi ve sadece kişisel değil kanuni sebepleri de içeriyordu."

"Eskiden yapardın ama."

"Bir cinayet kurbanını zombi olarak diriltmenin başımıza ne işler açacağını bilmeden evvel, evet. Ayrıca o zaman yeni yasalar yürürlüğe girmemişti. Cinayete kurban giden biri mezarından kalktığı anda katilinin peşine düşer ve yoluna çıkan herkesi ezip geçer. Bu, bu kadar basit. Daha önce iki kere başıma geldi Bert. Zombiler onları kimin öldürdüğüyle ilgili sorulara cevap vermez. Tek dertleri intikamdır."

"Polis zombileri takip edemiyor mu? Belki onları polis köpeği gibi kullanıp suçluları yakalayabilirler."

"Ama bu köpekler insanların kollarını bacaklarını koparıp evlerine zorla giriyor. Zombiler katillerine giden en kestirme yolu takip eder. Şimdiki yasaya göre sebep olduğu tüm yıkımların ve işlediği suçların sorumlusu onu dirilten animatör sayılıyor. Eğer bu çocuğu kaldırırsak ve o birini öldürse, ki bu katili de olsa sonuç değişmez, hepimiz

cinayetten yargılanırız. Güçlerini suistimal etmenin cezası idamdır. Yani ne ben ne de buradaki başka biri onlara yardım edebilir."

Bert üzgün görünüyordu. Muhtemelen para konusunda hayalkırıklığına uğramıştı. "Bunu onlara senin açıklayacağını söyledim," dedi.

"Keşke sen anlatsaydın Bert. Böylece boş yere ümitlenmemiş olurlardı."

"Bana bir animatör olup olmadığımı sordular ve hayır dediğimde anlattıklarımın hiçbirine inanmadılar. Bayan Blake bizi görürse reddedemez diye tutturdular."

"Tanrım, Bert, bu cidden haksızlık olur. Hem kanunlara aykırı hem de oğullarının mezarından canavar bir zombi olarak çıkıp önüne geleni katletmesi yaralarını iyileştirmek yerine kanatacaktır."

Bert kaşlarını kaldırdı. "Belki senin kadar güzel açıklayamadım ama inan bana anlatmaya çalıştım."

"Anladığım kadarıyla onlarla konuşmak zorunda kalacağım çünkü bir saatime on beş bin dolar önerdiler, öyle değil mi?"

"Yirmi istesem onu da verirlerdi. Öylesine çaresizler ki. Şayet tekliflerini reddedersek abuk sabuk bir şirkete gidecekler ve sonuçları daha kötü olacak."

Gözlerimi kapayıp nefesimi yavaş yavaş bıraktım. Haklı olmasından nefret ediyordum ama öyleydi. İnsanlar kapana kısıldıklarını hissettiklerinde aptalca davranır ve bu da korkunç sonuçlar doğurabilirdi. Orta Batı'daki tek animatör şirketi bizdik ama New Orleans'la California'da da şirketler vardı. Ne var ki bu işi onlar da almayacaktı çün-

kü yeni yasaları bizim kadar iyi biliyorlardı. Eskiden bunu yapmıştık. Sadece müşterilerin acılarını dindirmek için değil aynı zamanda bir cinayet kurbanını mezarından kaldırıp ona katilini sormak kulağa çok çekici geldiği için. Önceleri bunun işe yaramama sebebini kurbanın geçirdiği ağır travmaya ya da onu dirilten animatörün yeterince güçlü olmamasına bağlardık. Ancak artık gerçeği biliyorduk. Eğer öldürülmüşseniz, dirildiğinizde ölü beyninizde tek bir düşünce olur. İntikam. İntikamınızı alana kadar kimseye boyun eğmezsiniz. Ne bir animatöre ne voodoo büyücüsüne.

Fakat Bert'in sözlerinde gerçeklik payı vardı. Saygın firmaların bu tip teklifleri reddetmesi müşterilerin amaçlarına asla ulaşamayacağı anlamına gelmiyordu. Ülke genelinde bir sürü yetenekli ama ahlaksız insan vardı. Hiçbiri tanınmış firmalarda iş bulamıyordu çünkü ya geçmişteki bir olay sebebiyle işten atılmışlardı ya da ahlaksızlıkları yüzünden asla saygın bir şirkette iş bulmayı başaramamışlardı. Bunlar tanıtım yapmayıp işlerini el altından yürütüyorlardı ama saatine on beş bin ödemeye razı bir müşteriye ulaşmalarının fazla zaman almayacağını biliyordum. Brown'lar eninde sonunda istediklerini yaptıracak birini bulacaklardı. Biri onlarla görüşürken sahte isim kullanıp çocuğu diriltecek, paralarını aldıktan sonra da kayıplara karışıp aileyi polisle baş başa bırakacaktı. Şu anda New England'da bununla ilgili bir dava görülüyordu. Bir büyücüye birini büyüyle öldürmesi için para ödeyen bir adamın idamı isteniyordu. Sonuç henüz belli değildi ve muhtemelen temyize gideceklerdi. Bunları düşünürken Brown'larla görüşmezsem ve başlarına bunlar gelirse kendimi asla affetmeye-

ceğimi anladım. Onları ikna etmezsem işlerin sarpa sarması an meselesiydi.

Bert'e hakettiği şekilde, 'seni açgözlü piç' dercesine baktım. Koltuğuna yaslanıp bana gülümsedi çünkü kararımın ne olduğunu gayet iyi biliyordu. Bundan nefret etsem de Brown'larla görüşecektim.

29

Bayan Barbara Brown sarışındı. Bay Steve Brown'un kestane rengi saçları vardı ve şakakları kırlaşmaya başlamıştı. Karısından sekiz-on santim uzundu ve birbirine oldukça yakışan bir çifttiler. Bayan Brown'un lisede amigo kız olduğundan emindim. Bay Brown'sa yakışıklı futbol oyuncusuydu. Kadının güzel yüzü yılların ve acı tecrübesinin izlerini taşıyordu ve adamın geniş omuzları yaşadıklarının etkisiyle çökmüştü. İkisinin gözleri de şok ve dehşetle parlıyordu. Bayan Brown çok hızlı konuşuyordu, kocası çok yavaş. Adam her bir kelimeyi düşünüp tartarak söylüyordu. Karısıysa oğlundan bahsetmek zorundaymış gibiydi, sanki aksi takdirde patlayacaktı.

"Çok başarılı bir öğrenciydi Bayan Blake. Bakın, bu yaptığı en son resim. Kızkardeşinin suluboya bir tablosu.

Öyle yetenekliydi ki." Bayan Brown kılıfı açarak resmi çıkardı.

Eğilip resme baktım. Renkler yumuşacıktı. Açık maviler ve sarılar. Çocuğun bukleleri neredeyse beyazdı. Küçük kız gülüyordu ve ressam gözlerindeki pırıltıyı yakalamayı başarmıştı. Gerçekten başarılıydı. Hele bu kadar genç birine göre muhteşemdi.

"Çok güzel bir resim Bayan Brown," dedim.

"Steve getirmemi istemedi. Bunu görmeniz gerekmiyormuş. Ama oğlumun nasıl biri olduğunu anlarsanız belki isteğimizi geri çevirmezsiniz diye düşündüm."

"Stevie'nin resimlerinin Bayan Blake'in kararını etkileyeceğini sanmıyorum Barbara." Bay Brown karısının eline dokunduysa da kadın hiç tepki vermedi. Sanki kocasının dokunuşunu hissetmemişti. Bu trajik sahnenin ardındaki arzuyu anlamıştım. Bayan Brown oğlunu diriltmemi katilini öğrenmek için istemiyordu. Benden ona Stevie'sini geri vermemi bekliyordu. Acaba Bert bunu farketmiş miydi, yoksa Bayan Brown tüm hislerini benim için mi saklamıştı?

"Atletizm ve futbol takımındaydı." Yanında getirdiği yıllığı açıp bana birkaç fotoğraf gösterdi. Şortlu Stevie kafasını arkaya atmış koşuyordu. Saçları koyu renkti ve fazla uzun değildi. Başka bir resimde futbol üniformasıyla yerde diz çökmüştü. Koltuğunun altında kaskını tutuyor ve kameraya gülümsüyordu. Babasınınkilere benzeyen saçları alnına düşmüştü. Yüz şekli annesini andırıyordu ama dudaklarıyla gözleri babasına çekmişti.

Bir başka resimde ciddi bir suratla masanın üzerine eğilmişti. Kaslı ve zayıf vücudu futboldan çok koşuya müsa-

itti. Ben Stevie'yi Amerikan futbolu takımına seçmezdim çünkü onlar daha iriyarı olur. Kim bilir, belki koçu o yaştaki erkek çocuklarının yaz tatilinde epey değiştiklerini göz önünde bulundurmuştu. Ama Stevie'nin böyle bir şansı olmamıştı.

Balo gecesinde kız arkadaşıyla kral ve kraliçe seçilmiş, yaldızlı kağıttan yıldızlarla süslü bir panonun önünde resim çektirmişlerdi. Yine gülümsüyordu. Saçlarını kestirip özenle taradığı için yüzü daha belirgindi. Burada omuzları biraz daha genişti. Beyaz smokini içinde uzun boylu görünüyordu. Kız sarışındı ve annesinin daha genç ve ince bir versiyonu gibiydi. Kendinden emin ve esrarlı bir gülümsemeyle poz vermişti. Bu resim çekilirken altı saat içinde öleceklerini nereden bilebilirlerdi ki?

"Cathy'yle Stevie neredeyse iki yıldır çıkıyordu. Biz de Steve'le lisede tanışmıştık." Bayan Brown bunu söylerken öne eğilip kuruyan dudaklarını ısırdı.

Kocası hala onun elini okşuyordu. Koyu renk gözlerini bana dikmişti ama bakışlarında hiçbir ifade yoktu. Sanki oğlunun ölümünden sonra pırıltıları sönmüştü. O gözlerle bana ne kadar üzgün olduğunu söylerken, *Keşke buna şahit olmak zorunda kalmasaydım,* diye düşündüm.

O anda tek yapabileceğim göz temasımızı kesmeyip onu anladığımı hissettirmekti. Karısının göremeyeceği şekilde hafifçe kafasını salladı. İkimiz birbirimizin duygularını hissetmiştik, birbirimizin içini görebiliyorduk. Eğer daha iyi bir kız olsaydım belki onu rahatlatacak birkaç şey söylerdim.

"Oğlunuz harika biriymiş," diyebildim ancak.

Bayan Brown bu sefer de elinde ufacık bir fotoğraf albümüyle bana doğru eğildi. Büyükannelerin torunlarını göstermek için çantalarında taşıdıklarına benziyordu. Bunu açtığında koyu renk saçlı bebeğe, çocuğa ve öğrenciye baktım.

Elimi onunkinin üzerine koyup sayfaları çevirmesini engelledim. "Bayan Brown, Barbara..."

Ama bana bakmadı. Gözleri yaşarmıştı.

"Bayan Brown, bana oğlunuzun iyi bir çocuk olduğunu kanıtlamanıza gerek yok. Size inanıyorum."

Bay Brown ayağa kalkıp karısının albümü çantasına koymasına yardım etmeye çalıştı. Ama Bayan Brown bunu istemiyordu. Dolayısıyla ne yapacağını bilemeyerek karısının yanında öylece durdu. İri ve kemikli elleri vücudunun iki yanından sarkıyordu.

Bayan Brown diğer sayfaya geçti. "Bakın, beşinci sınıfta fen projesiyle birincilik ödülü almıştı."

Zalim davranmak istemiyordum ama buna bir an evvel son vermeliydim. Koltuğuma yaslanıp resimlerle ilgilenmeyi bıraktım. Steve'e baktığımda gözlerinin tıpkı karısı gibi dolduğunu gördüm. Sanırım onları yalnız bıraksam ikisi de hüngür hüngür ağlamaya başlayacaktı. Keşke yardım edebilseydim ama maalesef mümkün değildi. Ayrıca Barbara Brown'un bana oğlunu bir zombi yapayım diye gelmediğine emindim.

Stevie'nin sekizinci sınıftaki haline baktım. Futbol takımında ilk senesiydi. Biraz geç kalması beni şaşırtmıştı. Babasından onu minikler takımında oyuna başlatmasını beklerdim doğrusu. Oğlunun kararını beklemesi Steve'e olan saygımı artırmıştı.

Tekrar bir denemede bulunup Bayan Brown'un ellerini sıkıca tuttum. Bu kez bana baktı. Gözlerindeki zalimce bakış irkilmeme sebep oldu.

Söyleyeceklerimi duymaya hazır değildi. "Bana bunun balo gecesi olduğunu söylediniz ama detay vermediniz," dedim sırf çaresizlikten. Aslında detay falan istediğim yoktu ama bu hazin fotoğraf gösterisine derhal bir son vermem gerektiğini hissetmiştim. Cinayeti kaldırabilirdim. Ama mutlu anılar sinirlerimi bozuyordu.

Bakışları bir sağa bir sola kaydı. Sonra albümü avuçlarıma bırakarak arkasına yaslandı. Stevie'nin on üçüncü doğum gününün olduğu sayfa açık kalmıştı. Arkadaşlarıyla pastanın etrafında toplanıp gülümsemişlerdi.

Bayan Brown hırıltılı bir nefes aldı. Yaşayanlar nadiren böyle sesler çıkarır. Neredeyse çırpınarak yutkunup kocasının elini yakaladı. Bay Brown hala ayaktaydı. Karısı ona doğru uzanınca adamın yüzündeki kaslar biraz da olsa gevşemişti.

"Stevie'nin arabasını yoldan çıkmış vaziyette buldular. Bir hendeğe yuvarlanmışlardı. Polis bu yüzden otostop çektiklerini düşünüyor," dedi Bay Brown.

"Stevie yabancıların arabasına binmezdi," diye atıldı karısı. Sesi net ve kararlıydı. "Cathy de öyle." Gözlerinde çılgın bir ifade belirmişti. "Onlar iyi çocuklardı."

"Bundan eminim Bayan Brown." İnsanlar ölülerinin birer aziz olduğunu kanıtlamaya meyillidir. Adeta iyiliklerinin onları koruyacağına inanırlar. Ama masumiyet şiddete karşı kullanabileceğiniz bir kalkan değildir. Hatta bazen saflık, ölüme gitmenizi kolaylaştırır.

Steve itiraz etti. "Ben kötü çocuklardı demiyorum ki." Barbara kucağındaki çantaya sımsıkı yapışmıştı. Sanki güç alabileceği bir şeyler arıyordu ve kocasının eli yetmiyordu.

"Yabancıların arabasına binmezlerdi. Stevie, Cathy'ye karşı çok korumacı davranırdı. Bunu asla yapmazdı." Bayan Brown polisin senaryosunu kabul etmediğini vurgulamak istercesine kafasını salladı.

"Öyleyse onları arabalarına alan insanları tanıdıklarını düşünüyorsunuz?" dedim.

Bayan Brown köşeye sıkışmış gibiydi. Gözlerini bir sağa bir sola kaydırdı. "Tanıdığımız hiç kimse Stevie'yle Cathy'ye zarar vermezdi."

Tamam, yabancılardan şüpheleniyordu ama söyledikleri hiçbir mantığı yoktu. Ya tanıdıkları birinin arabasına binmişlerdi ya da tanımadıkları birinin. Aklıma başka bir seçenek gelmiyordu.

"Polis silah zoruyla başka bir arabaya bindirilmiş olabilecekleri ihtimalini de göz önünde bulunduruyor," dedi Steve.

Ama Bayan Brown kafasını salladı. "Birinin onlara silah doğrulttuğunu düşünmek istemiyorum. Buna inanamam."

Steve karısının omzumu okşadı. "Barb, belki ben Bayan Blake'e olanları anlatırken diğer odada beklesen daha iyi olur."

Hala kafasını sallıyordu. "Hayır, hayır. O bize yardım edecek. Stevie'yi geri getirecek ve oğlumuz bize Cathy'yle ona bunu kimin yaptığını söyleyecek. Katilin kim olduğunu öğrenmeliyiz." Bana dikkatle baktı. "Stevie'yle Cathy yabancıların arabasına binmezdi. Onları bu konuda uyar-

mıştık. Biri ona silah doğrultup arabaya zorla bindirmeye çalışırsa kaçması gerektiğini çünkü o arabaya bindiği anda yaşama şansının kalmayacağını biliyordu. Ona küçüklüğünden beri hep böyle söyledik." Nefesi kesildiyse de henüz ağlamıyordu. "Öyle bir durumda Cathy'yi alıp koruluğa kaçardı. Arabaları ağaçların hemen yanındaydı. Orada saklanabilirlerdi. Evet, sanırım, ya oğlumun ya Cathy'nin tanıdığı biriydi." Nihayet biraz mantıklı konuşmaya başlamıştı. "Canım oğlumuzu evimize gelen, bize çiçek getiren ve yemeğimizi yiyenlerden biri aldı. Onun bir canavar olduğunu bilemedik." İşte bu gerçekten dehşet vericiydi. Sadece oğulları ve kız arkadaşı öldürülmekle kalmamıştı, katilleri tanıdıkları biri de olabilirdi.

Kim bilir dostlarının tek tek yüzüne bakıp acaba oğullarını hangisinin öldürdüğünü düşünmek nasıl feci bir histi.

Zaten cinayetlerle ilgili istatistikler incelendiğinde kurbanların yüzde sekseninin katillerini tanıdığı ortaya çıkar. Korkunç ama kesinlikle gerçek bu.

"Az önce canavar dediniz. Bunun oğlunuzun öldürülüş biçimiyle bir alakası var mı?" diye sordum. Belki doğaüstü bir olaydı. Belki bana gelmelerinin bir sebebi de buydu. Belki o zaman bu insanları buradan eli boş göndermezdim.

Barbara elleriyle yüzünü örtüp hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Steve karısının hıçkırıkları arasında konuştu. "Onlara yapılan şey canavarlıktı Bayan Blake. Tek kelimeyle canavarlık." Steve bu kelimeyi kullanmayı alışkanlık haline getirmiş bir adama benzemiyordu. Kendimi duyacaklarıma hazırladım.

Barbara Brown öne arkaya sallanmaya başladı. Sanırım sesi dışarıya kadar ulaşıyordu çünkü masamın üzerindeki telefon çaldı. Toplantı sırasında bana kimseyi bağlamayacaklarını biliyordum. Demek ki arayan ofisten biriydi.

Önce irkildiysem de telefonu açtım. Arayan iyi kalpli sekreterimiz Mary'ydi. "Her şey yolunda mı?"

"Hayır," dedim.

"Başka bir müşterin gelmiş gibi yapayım mı?"

"Bana on beş dakika ver."

"Daha kötüleşirse müdahale ederim."

"Tamam." Kaparken Mary'ye bir ara çiçek ya da çikolata yahut ikisini birden almam gerektiğini düşündüm.

Steve Brown karısını sakinleştirmeye çalışıyordu. Barbara sallanmayı bırakıp ona yaslandı. Hıçkırıkları biraz hafifleyince mavi gözlerini bana dikti. Bunlarda yine çılgınca bir ifade belirmişti. Oğluyla kız arkadaşının katillerini bilseydi onlara ne yapacağından emin değildim doğrusu. Suratındaki ifadeye bakılırsa mahkeme sürecini beklemeye dayanamayabilirdi.

O kadar hızlı konuştu ki neredeyse kelimeler birbiri üzerine geçti. "Cathy'ye tecavüz etmişler ve Stevie'yi kesmişler..." Eliyle ağzını kapayarak sustu. Gözleri yuvalarından fırlayacak kadar açılmıştı. Bunlar acıdan aklını kaçıran birinin bakışlarıydı.

Gözlerimi ondan alamadan Steve Brown'a sordum. "Arabayla kaza yaptıktan sonra birisi onları arabasına almış ve..."

"Onları koruluktaki bir kulübede buldular," dedi Steve. "İkisine de tecavüz etmişler." Bunu usulca söylemişti.

Ses tonunda hiçbir duygu belirtisi yoktu. Sanki ne dediğinin farkında değildi. Acısıyla yüzleşmeyip onu iteklemeye çalışıyordu. Çünkü kendini karısına destek olmak zorunda hissediyordu.

"Onu kesmişler..." Bir an duraksadıktan sonra deminkinden daha yüksek sesle devam etti. "Hadım etmişler." Gözlerinden biri seğirdi. "Hala canlıyken." Sesi yumuşamıştı.

"Polis organını bulamadı," dedi Barbara. "Canavarlar ondan bir parçayı alıp götürdü ve biz onu oğlumuza geri veremedik." Sesi iyice yükselip tizleşmişti. Bir sinir krizinin eşiğinde olduğunu hissedebiliyordum. "Cathy'den hiçbir şey almamışlar. Onu neden kesmediklerini bilmiyoruz. Neden sadece Stevie? Neden? Onu neden aldılar?"

Yatıştırıcıyla dolu bir tabancam olsaydı kesinlikle kullanırdım. Anlattıkları korkunçtu ama onlara yardım edebilecek kişi ben değildim. Hem yasalara aykırıydı hem de kabuslar listeme bir yenisini eklemek istemiyordum. Stevie'yle Cathy'nin katili insan bir canavardı ve ben o konuda tecrübeli değildim.

"Bayan Brown!" dedim. "Barbara!" Dayanamayıp bağırmıştım ama Barbara zerre kadar etkilenmişe benzemiyordu. Sanki karşımda bir duvar vardı.

Mary kapıyı açıp Bayan Brown'un çığlıkları arasında sesini duyurmaya çalıştı. "Bir sonraki müşterin burada Anita. On beş dakikadır seni bekliyorlar." Mary'nin gözleri hayretle açılmıştı. Burada çalışmaya başlamadan evvel cinayet davalarına bakan bir avukatın yanında sekreterlik ve hukuk stajı yapmıştı. Dolayısıyla ıstıraptan isterikleşen müşterile-

re alışıktı ama Barbara'nın hali onu da en az benim kadar etkilemişe benziyordu.

"Diğer ofislerden birini kullanacağım Bay Brown," dedim kapıya doğru yürüyerek. "Böylece karınız kendini biraz toparlayabilir."

Barbara bana doğru koştu. "Lütfen, Bayan Blake, lütfen bize yardım edin." Ceketimi yakalamıştı. Eli tabancamın sapma değince kısa bir an duraksadı. Bir erkek olsaydı beni kendisine doğru çekerdi ama orada öylece asılı kalmış suratıma bakıyordu. "Lütfen, Steve, ona çeki göster."

"Bayan Blake bize yardımcı olmayacak Barbara."

Ellerini yumruk yapmış, ceketimi çekiştiriyordu. Kumaş yırtılmasın diye omuzlarımı öne vermiştim ve hiç hareket edemiyordum. Şu anda bir olay olsa silahıma uzanamazdım. Barbara'nın silaha ihtiyaç duyacağım kadar zıvanadan çıkacağına ihtimal vermesem de huzursuz olmuştum. Kimse tabancamla arama giremezdi. Ama onu fiziksel olarak incitmeden geri çekilmenin bir yolunu bulamıyordum.

"Ona çeki göster Steve," diye yineledi. Neredeyse öpüşecek kadar yakındık. Kavga ediyor olsak asla düşmanla bu kadar samimi olmak istemezdim.

"Ne istiyorsa gösterin Bay Brown," dedim sakin bir sesle. *Tanrı aşkına, alın şunu başımdan,* diye düşündüğümü belli etmek istememiştim. Tamam, çok acı çekiyordu ama bir yabancı kişisel alanıma girmişti ve ne olursa olsun bu hiç hoş bir durum değildi.

Steve bana özür dilercesine bakıp takımının iç cebinden bir kağıt çıkardı. Bu kocaman bir banka çekiydi. Rakamı

net bir şekilde görebilmem için kağıdı yüzüme doğru tuttu. Tam yüz otuz bin dolar!

"Bunu alırsanız anında adınıza imzalarız. N'olur Bayan Blake."

Kafamı iki yana sallayıp ellerimi Barbara'nınkilerin üzerine koydum. Onu kendimden uzaklaştırmak zorundaydım. "Paranızı alamam Bayan Brown," dedim ellerini çekmeye çalışarak fakat bana daha da yapıştı. Anlaşılan bütün gün kırış kırış bir ceketle gezmem gerekecekti.

"Tüm birikimimiz bu. Ama yetmez derseniz evimizi ipotek ettirebiliriz. Daha çok para verirsek kabul eder misiniz?" Gözlerinde doğal olmayan bir ışıltı vardı. Acaba sakinleştirici mi kullanıyordu? Eğer reçeteli bir ilaçsa bile yanlış ilaçtı. Zira Barbara'nın hali haraptı.

Canını yakmak istemediğim için çaresiz kalmıştım. Ellerini okşadım. Dostça davranmaya karar vermiştim. "Bakın Bayan Brown, bunun parayla ilgisi yok. Keşke oğlunuzu diriltip bunu yapanı öğrenebilseydim ama imkanı yok. Dürüst olmam gerekirse, evet, belki Stevie'yi mezarından çıkarabilirim ama sonrasında olacakları bilmiyorsunuz."

Tam bunları söylüyordum ki Nathaniel kapıda belirdi. Yüzünde 'yardım ister misin' der gibi bir ifade vardı. Kafamı iki yana salladım.

Mary, Bert'i çağırmaya gitmiş olmalıydı çünkü az sonra ikisi birlikte geldi. "Bayan Brown, Anita'yı bırakın lütfen. Size daha önce de anlatmaya çalıştım." Sesi bu tip olaylara alışık olduğunu ispatlamak istercesine sakin ve melodikti. Ama benim ilk kez onun yardımına ihtiyacım oluyordu. Eh, ne de olsa herkes benim kadar çekici ya da korkutucu

değildi. Genelde tabancam çoğu müşteriyi huzursuz ederdi ama Barbara'nın umrunda bile olmamıştı.

Kısacık bir an Bert'e göz attıktan sonra tekrar bana döndü. "Bize hayır diyemezsiniz Bayan Blake. Eğer hayır derseniz her şey biter ve buna dayanamam." Konuşurken sesi titriyordu. *Buna dayanamam,* derken içler acısı bir hali vardı.

Tanrım! Ben bu kadına nasıl yardım edecektim? Ona zarar vermeden beni bırakmasını nasıl sağlayacaktım? Ona acısıyla başa çıkmasına yardımcı olabilecek birkaç terapistin numarasını verebilirdim ama içlerinden biriyle görüşmek isteyeceğini hiç sanmıyordum. Üstelik terapiden faydalanma aşamasını çoktan geçmişti. Neredeyse deliliğin eşiğindeydi.

Ellerini bıraktım. Fakat sarsılmaktan çok sıkılmıştım. Doğruyu söylemeye karar verdim. "Öldürülen bir zombi, ilk iş olarak katilini öldürür."

"Zaten ölmelerini istiyorum," diye bağırdı. Şimdi beni daha sıkı tutuyordu ve birbirimize çok yakın durduğumuz için konuşurken tükürükleri yüzüme sıçramıştı.

"Zombiler dolaylı yollar kullanmaz ve doğruca katillerine gider. O sırada önüne çıkan herkesi hiç acımadan öldürür. Zombilerin bu tip cinayetler işlediğine çoğu kez şahit oldum."

"Stevie kimseye kötülük etmez," dedi. Barbara'yı net görebilmek için kafamı yüzünden uzaklaştırmaya çalıştım ama ceketimin önünü öyle bir kavramıştı ki kıpırdamama imkan yoktu. "Stevie çok iyi huylu bir çocuktu. O kimseyi incitemez. Bize bu korkunç şeyi yapanın kim olduğunu söylemekle yetinecektir."

"Bayan Brown," dedim. "Bak Barbara, dirilttiğim Stevie değil, yürüyen bir ölü olacak. Karşında oğlunu bulacağını sanıyorsan çok yanılıyorsun."

Boynunu büktüğünde sarışın kafasının tepesini gördüm. Omuzları ıstırapla çökmüştü. Galiba onu ikna etmeyi başarmıştım.

"İsterseniz ofisime geçelim Bayan Brown. Böylece biraz sakinleşip hepimiz işimize bakabiliriz," dedi Bert.

Sanırım onu çıldırtan bu oldu, her şeyin bittiğini anlamıştı. Kaskatı kesilince biraz bocaladım. Çabuk karar vermem gerekiyordu. Ya canını acıtacaktım ya o bana zarar verecekti. Beni öyle sıkı tutuyordu ki geri çekilmeye fırsat bulamadım. Aniden atılarak yüzümü tırmaladı ama bunu yapabilmesi için bir elimi bırakmak zorunda kalmıştı. Serbest kalan elimi havaya kaldırıp bu kez gözümü tırmalamaya çalışan Barbara'yı tuttum. Bileğinden yakaladığım an geri çekilmiştim. Arkasını dönmek için davranınca bileğini büktüm ve Barbara kendini dizlerinin üzerinde buldu. Tam anlamıyla boğazına sarılmamıştım. Çünkü iş daha büyümeden birilerinin onu benden uzaklaştıracağını umuyordum.

Yüzümde keskin bir acı vardı. Sol gözümden yanağımın ortasına kadar çizdiğini tahmin ediyordum. Karıncalanmaya başlamıştı ve kanayacağından emindim.

Barbara çatallanan sesiyle korkunç çığlıklar atıyordu.

Bize en yakın kişi Steve Brown'du. "Bırakın, canını yakıyorsunuz," diye bağırdı.

"Evet," dedim. "Çünkü gözümü çıkarmaya çalıştı."

Onu sımsıkı tuttuğum söylenemezdi. Hala bu zavallı, matemli kadına iyi davranmaya çalışıyordum. Bileğimi

çevirip tırnaklarını elime batırmaz mı! Dirseğimi boynuna dayayıp arkadaki kolunu sertçe çekince kesik bir çığlık attı. Ama hemen sustu çünkü boynuna baskı yapıyordum. Bu tutuş konusunda uzmandım ve amacım onu bayıltmaktı. Soluk borusunu ezmeyeceğimden ya da aptalca başka bir şey yapmayacağımdan emindim. Tamam, şimdiye dek durumu iyi idare edemediğimi kabul ediyordum ama Bay Brown'un yaptığının affı yoktu.

"Bırak onu," diye bağırdı.

Sesimin sakin çıkmasına mümkün olduğunca dikkat ederek "Karınızı kontrol edemiyorsanız ben etmesini bilirim," dedim.

Barbara debelenmeye başlayınca kafamı eğip ona baktım, o sırada Nathaniel bağırdı "Anita, dikkat et!" Ve aynı anda Mary de çığlığı bastı. Başımı kaldırdığımda Bay Brown'un yumruğu suratımın ortasına indi.

Kafam arkaya savrulmuş, görüntü bozuk bir televizyon gibi gidip gelmişti. İlk anda canım acımadı. Barbara'nın tırmıkları gibi değildi. Bir acıyı ne kadar uzun sürede hissediyorsanız o kadar kötü yaralanmışsınız demektir. Hızlı acılar önemsiz yaralanmalar içindir. Fakat acı hemen gelmiyorsa ortada ciddi bir sorun vardır.

İyi bir yumruktu. Sanırım bunu savuşturacağımı sanmıştı çünkü suratında hayret dolu, şapşal bir ifade belirmişti. Ya da belki de daha önce bir kadına vurmadığı içindi. Bir ömür kadar uzun gibi gelen ama aslında kısacık bir an birbirimize baktık.

Dudaklarının kıpırdadığını duydumsa da ne söylediğini anlayamadım. İşittiğim tek ses kafamın içindeki vınla-

maydı. Ağzımda kendi kanımın tadını hissettim. Çok ama çok kızmıştım.

Kalp atışı kadar kısa bir an Barbara Brown'un tatlı parfümün maskelediği ten kokusunu aldım. Tuz ve hastalık kokuyordu. Sanki ıstırabı onu zehirliyordu. Yaralanmıştı, acı çekiyordu ve ben acısına son verebilirdim. Vücudumu onunkine yasladım. Böylece kocasının olası bir saldırısını engellemiştim. Hala Steve'in sesini duyuyordum ama sonra Barbara'nın kalp atışlarını işittim. Gümbür gümbür, kalın ve tok bir sesti. Bir steteskoptan dinlediğiniz sese hiç benzemiyordu. Daha çok kulağımı göğsüne dayamış gibiydim. Hayatın sesi buydu işte. Bir bedenin içinde küt küt atıyordu. Barbara Brown daha önce de yiyecek gibi kokmuştu ama şimdi bir terslik olduğunu o da farkediyordu. Tehlikeyi çok yakınında hissediyordu.

Gözlerimi kapamış olmalıydım ki onun üzerime atıldığını görmeyip sadece hissettim. Tekrar gözlerimi açtığımda Steve Brown bana dokunmak üzereydi. Sanırım saçlarımdan yakalayıp beni karısından uzaklaştıracaktı. Ama elini gördüğüm anda tuttum. Elim onunkinin yanında minicik kalmıştı fakat bileğim çelik gibi sert ve sabit olduğu için geri çekilmeyi başaramadı.

Karısı hala dizlerinin üzerindeydi. Diğer elim bileğindeydi ve kolunu omuzlarına kadar kaldırmıştım. Birden omzumu çıkarabileceğimi farkettim. Ama içimden bir ses bunun mantıklı olduğunu söylüyordu. Onu yiyeceksek parçalara ayırmalıydık, öyle değil mi?

Eskiden içimizdeki hayvanın tutkularımızla doğrudan bağlantısı olduğuna inanırdım. Çünkü ne zaman hararetli

bir an ya da yoğun bir duygu fırtınası yaşasak ortaya çıkıveriyordu. Ama şimdiki durumun tutkuyla en ufak bir alakası yoktu. Kafamda yanlış ya da doğru kavramı kalmamıştı. Karşımdaki insanlara karşı hiçbir sempati beslemiyordum. Onları incitebileceğimin bilincinde değildim. Canımı yakmışlardı ve açtım. Üstelik Barbara çok güzel ve aynı zamanda çok kötü kokuyordu. Buruk ve acı. Hastalığın kokusu. Sanırım ilaçlar yüzündendi

Onu aniden bırakınca öne doğru düşüp halıya çarptı ama diğer elim hala Steve Brown'un bileğindeydi. Onu karısına doğru ittiğimde hemen yere eğilip Barbara'ya baktı. Kolunu sertçe çektim ve öfkeyle korku kokusu aldım. Başka bir şey yoktu. Temizdi.

Yere yuvarlandı. Elim gömleğine yapışmıştı. Diğer elimle onu kendime çektim. Şimdi kalbinin atışını duyabiliyordum. Küt, küt, küt... Çok güzeldi.

Arkamda bir hareket oldu. Steve Brown'u bırakmadan döndüm. Adam ayaklarımın dibine yığılmıştı ve elim hala kolundaydı. Öyle ya, yemek yerde olmalıydı.

Nathaniel yüzüme dokunduğunda sanki bana vurmuş gibi geri çekildim. Ama bu ufacık temasla kafamın içindeki vınlama kesilmişti. Bir kadın bağırıyordu. "Polis çağırayım mı?" diyordu Mary.

"Hayır," dedi Bert. "Biz hallederiz."

Bak ona şüpheliydim. Ama bunu düşündüğüm an kafamı eğip Bay Brown'a baktım. Gözleri korkuyla irileşmişti. Teni benimkini yakmışçasına elimi çektim. Nathaniel'a çarpana dek geri geri yürüdüm. Sonra ona bakmadan eline yapıştım. Nathaniel'a dokunmak düşünmeme yardım

ediyordu. Genelde deniz ya da besin çağrışımı yapardı ama bugün onun sayesinde insan olduğumu ve bunun ne anlama geldiğini hatırlamıştım.

"Yardım et," diye fısıldadım.

"Herkes dışarı," dedi.

Odadakiler ona şaşkın şaşkın baktı.

Dayanamayıp bağırdım. "Duymuyor musunuz, çıksanıza!" Üzerlerine yürüyecektim ki Nathaniel belimden yakaladı ve beni kaldırmasına müsaade ettim. Direnmemek için büyük bir savaş veriyordum. Ama bağırmaya devam ettim. "Onları dışarı çıkar!"

Steve Brown karısını kolundan tutup kapıya doğru sürükledi. Bert nihayet yerinden kıpırdayıp Barbara'nın diğer kolunu yakaladı. Fakat gözlerini benden bir türlü ayıramıyordu. Sanki beni ilk kez görüyordu. Belki hakikaten öyleydi. Zira Bert'in sadece istediklerini görmek konusunda özel bir yeteneği vardı.

Kapı kapandıktan sonra hatırladığım tek şey, Mary'nin solgun yüzüydü. *Onları dışarı çıkar*, kelimeleri değişip tuhaf bir çığlığa dönüşmüştü. Boğazım kuruyana dek haykırıp Nathaniel'ın kollarına yığıldım.

Önceleri içimdeki yaratığı aklıma ve vücuduma sürtünen kocaman ve evcil bir hayvan olarak hayal ederdim ama bugün asıl tehlikenin ne olduğunu anlamıştım. Gerçek hayvanların doğru ve yanlış kavramı yoktur. Son bir gayretle haykırmaya devam ettim çünkü durup başka bir şey yaparsam o hayvanın zihni benimkini yine ele geçirecekti ve bu sefer durabileceğimden emin değildim.

30

Nathaniel ismimi seslendi ama ona cevap veremedim. Çünkü korkuyordum. Düşünmekten bile çekiniyordum. Ya o ruhsuz şey beynimin kontrolünü eline alırsa, o zaman ne yapacaktım? Nathaniel dizlerinin üzerine çöktü. Kolları hala belimdeydi. Bu ani hareket bir düğmeye basılmışçasına çığlıklarımı susturdu. Diğer zihin sessizliğe aktı. Artık ruhsuz değildi, dehşet içindeydi. Leoparlar yalnız yaşar. Vahşi doğada bir başka leoparla birarada bulunmaları için üç sebep vardır. Kavga, çiftleşme, beslenme. Dolayısıyla Nathaniel ya bizim canımızı yakacak ya bizi becerecek ya da yiyecekti. Zihnimde kükreyen korkuda başka seçenek yoktu. Ya savaş ya kaç tepkisinin ne olduğunu bildiğimi sanırdım ama yanılmıştım. Bu, insan olarak hissettiğim tüm duyguların ötesindeydi. Karşı

koyma ve kaçma ihtiyacı beni baştan aşağı dehşete düşürmüştü. Daha önce böyle bir adrenalin patlaması yaşamamıştım. Tüm vücudum kasılmıştı. Güçlü ve hızlıydım çünkü ölümüne savaşacaktım.

Panikle boğuştum. Nathaniel'a direnmemeliydim. Kaçabilirdim. Bunu biliyordum. Diğer zihin de biliyordu. Kaçabilir, yine güvende olabilirdik. Ama içimdeki insani taraf, Nathaniel'ın beni incitmeyeceğinden emindi. Bizi yere mıhlamasına izin vermek zorundaydık. Çünkü kaçarsak ne olacağını bilmiyordum. Nathaniel bizi tutamazsa ve elinden kaçırırsa neler olacaktı? Bunu öğrenmek istemiyordum. Zira birine kötülük ettiğim takdirde hayatımın geri kalanını vicdan azabıyla yaşamaya dayanamazdım.

Sabit durmaya çalıştım. Nathaniel'ın beni yere yatırmasına izin verip hiç kıpırdamamalıydım. Fakat vücudum halıya değer değmez içimdeki diğer zihin korkunç bir çığlık attı. Öleceğimize inanıyordu ve feryadı canhıraştı. Burada hiç dostu yoktu. O ana dek içimdeki hayvanın en azından bir yanının Richard'ın kurdu olduğunu sanıyordum ama yanılmışım. Zihnimde savaşan şey bir sürünün sosyal düzeninden çok uzaktı. Sadece avlar, rakipler, eşler ve yavrular vardı ve artık Nathaniel'ı bir çocuk olarak görmüyordum.

Yüzümü halıya yapıştırmasına izin verdim. Eteğim yukarı sıyrılmıştı. Vücudu sırtımda, elleri bileklerimdeydi. Kafamda yankılanan çığlıklardan kurtulmak için hiç kıpırdamadan yatmaya odaklandım. Nathaniel'ın işini kolaylaştırmak zorundaydım çünkü birini yere mıhlamak konusunda herhangi bir eğitim almamıştı. Bunu bildiği tek yolla, bacaklarımı kalçalarıyla ayırarak yapıyordu. Böyle-

ce dizlerimin üzerinde doğrulup onu sırtımdan atamıyordum. Etek kalçalarıma kadar sıvanınca onunla aramda ipek çamaşırım ve pantolonundan başka bir engel kalmadı. Çok savunmasızdım ve bundan hiç hoşlanmıyordum. Çünkü birinin altında bu pozisyonda yatarken seçeneğiniz kalmaz. Halbuki ben seçenekleri severim. Onlar sizi güvende tutar.

Nathaniel bana zarar vermeyecek. Nathaniel bana zarar vermeyecek. Üzerime abanırken içimden bu cümleyi tekrarlayıp duruyordum. Hayvan onun omurgamızı kırabileceğini biliyordu. Bense tecavüze uğramak üzereymişim gibi hissediyordum. Ama Nathaniel asla bana karşı zor kullanmazdı. Ayrıca tecavüze niyeti olan bir adam kadını yere yapıştırmadan evvel gerekli hazırlığı yapardı. Çünkü bu pozisyondayken beni bırakmadan soyunması imkansızdı ve erkeklerin pantolon fermuarları kendiliğinden açılmazdı. Mantıken güvendeydim ama böylesine korkarken kazanan mantık olmayabilirdi. İçimdeki hayvan başka bir leopara güvenmediği için korkuyordu. Bense hayatımdaki en uysal insanın beni tutmayı başaramayacağından, onun boğazını parçalayıp kapıyı kıracağımdan ve içerideki herkesi katledeceğimden korkuyordum. Nathaniel'a bana zarar vermeyeceği konusunda güvensem de beni kontrol edebileceğinden emin değildim. Daha bu sabah kanatana kadar dişlerimi boğazına geçirmem için yalvarmamış mıydı? Nathaniel yeterli değildi. Ne yeterince erkek ne olması gerektiği kadar leopardı ve bu şüphe tüm korkularımı besliyordu. Korkuya yuvarlandım. Kontrolümü kaybettim. Kendimi kaybettim.

Panik beni ele geçirmeden evvelki son net düşüncem yerden kalkmaya mecbur olduğumdu. Derhal kalkmalıy-

dım. Vücudumu nasıl kullanmam, nasıl dövüşmem gerektiğiyle ilgili tüm bildiklerimi unutmuştum. Tek hissettiğim panikti ve panik asla plan yapmaz, sadece tepki verir.

Biraz evvel Nathaniel'ın altında yarı baygın halde yatmak için çaba gösterirken şimdi debeleniyor, kendimi oradan oraya atıyordum. Vücudumdaki her bir kas bu mücadeleye katılmıştı. Kesinlikle abartmıyorum, ayağa kalkmak için resmen bir ölüm kalım mücadelesi veriyordum.

Nathaniel'ın vücudu benimkiyle birlikte sarsılıyordu. Bileklerimi halıya bastırmak, kalçalarımı yerde, bacaklarımı ayrık tutabilmek için müthiş bir çaba gösteriyordu. Onun üzerimde verdiği savaşı hissedebiliyordum. Ne var ki Nathaniel üstte olmaya alışık değildi.

Kendimi sola atmamla ikimiz birden havalandık. Ama Nathaniel beni tekrar yere yapıştırdı. İşte o zaman gücünü tam anlamıyla duyumsadım. Çok uğraşıyor, kapasitesini zorluyordu. Belki bileklerimden birini bırakıp başka bir taktik deneseydi işe yarardı. Tamam, ayağa kalkamıyordum ama beni kontrol ettiği de söylenemezdi.

Bir şey demeye çalışıyordu. Bunu ne kadar zamandır tekrarladığını bilmiyordum ama ilk kez anlamıştım. "Beni canını yakmak zorunda bırakma Anita. Lütfen, lütfen, yapma bunu." Sesi neredeyse bir feryada dönüşmüştü.

Sesindeki panik içimdeki leopara kazanmamıza az kaldığını söyledi. Onu korkutursak bizi bırakacaktı. Bu, koca kediyi kışkırttı ve kendimizi tekrar sola attık. Eğer Nathaniel'ın sırtı çalışma masasına çarpmasaydı onu yere yuvarlayacaktık. Yine bağırdım ama bu kez korkudan değil zaferin coşkusundan.

Nathaniel'ın sırtı masaya dayalıydı ve oturuyorduk. Bacaklarını sıkıca belime dolamıştı. Onları tırmaladım ve bir yanım kumaşın yırtılıp kan çıkmamasını tuhaf karşıladı. Bir kolu göğsüme gitti ve ancak sonra tabancamın kabzasını eliyle kapadığını farkettim. Diğer eliyle saçlarıma yapışıp kafamı arkaya çekince gırtlağım parçalanırcasına haykırdım. Bir an nefesinin sıcaklığını ensemde hissetmiştim. İçimdeki leopar boynumuzu kıracağını söylese de iyice kafam karışmıştı. Sonra Nathaniel beni ısırdı.

Dişlerini etime geçirmişti. Birden savaşmayı bıraktım. Sanki bedenimde varlığını bile bilmediğim bir düğmeye basmıştı. Önce öylece durdum. Ellerim iki yanıma düştü. Vücudum gevşedi ve acının rahatlatıcı sıcaklığını duydum.

Nathaniel ağzını ensemden çekmeden hırlayınca hafifçe inledim. Sonra hırlaması bir kedi mırıltısına dönüştü. Derin ve rahatlatıcı bir titreşime. Ağzı omurgamın başladığı noktada olduğu için bu ritim tüm vücudumda dolaştı. Sanki onun sesini ayarlayan bir akort çatalıydım.

Yine bağırdım. Ama ne korkudan ne de zafer coşkusundan.

Belimdeki bacakları gevşedi. Artık direnmiyordum. Uyuşmuş gibiydim. Çok yavaşça ve tek tek bacaklarını uzattı. Benden tepki gelmeyince rahatlamıştı. Şimdi bekliyordum. Bana hükmetmesini. Kullanabileceğim tek kelime buydu. Ne harika bir histi. Harika, güven verici ve huzurlu.

Dişleri ensemde, eli saçımdaydı fakat diğer elini yavaşça benden uzaklaştırdı. Kendimi kucağına bırakmıştım. Sadece dişleri ve tek eliyle tuttuğu vücudum onunkiyle birlikte hareket ediyordu. Eteğim bir kemer gibi belime dolan-

mıştı. Nathaniel kolunu belime atınca etek iyice sıvandı. Sanırım bunu kazara yapmıştı. İkimizi yavaşça dizlerimizin üzerine kaldırdı ve kolunu belimden çekti. Olduğum yerde sallanıyordum. Çünkü kaslarım tamamen gevşemiş ve kontrollerini yitirmişti. Yere düşmemeye konsantre olmam gerektiğini düşündüm. Halbuki eliyle dişlerini benden çekmemişti ve bunlar beni sabit tutuyordu. Belki bunu düşünememem iyi olmuştu çünkü harcadığım azıcık efor aklımın yerine gelmesine yardımcı oluyordu. Endişem ve ensemdeki dişlerinin verdiği zevk yavaş yavaş kaybolmaya başlamıştı. Endişelenmiştim çünkü beni bıraktığında kendimde olacağımdan emin değildim. Zevk almıştım çünkü kedi olmayan diğer yanım sımsıkı tutuşundan ve dişlerimi etine geçirmesinden hoşlanmıştı.

Kendimi daha iyi hissettiğimi biliyordum. Zira belli belirsiz de olsa Nathaniel'ın duygularını algılayabiliyordum. Bunu nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum ama bir ses ya da his değildi. Nathaniel korkmuştu, heyecanlıydı, bıkkındı, aklı karışmıştı ve endişeliydi. Her bir duygusunu karanlıkta vücuduma dolanan bir örümcek ağı gibi duyumsadım. Hiçbir şey görmüyordum ama ona dokunduğum an parçalanıp yok oluveriyordu. Hayvanlar böyle duyguları aynı anda yaşamaz. Evet, kafaları karışır ve korkarlar ama diğerleri onlar için geçerli değildir. İçimdeki hayvan için de böyleydi.

Nathaniel el yordamıyla iç çamaşırıma dokundu. Eteğim tamamen belime dolanmıştı. Çamaşırımı tutup dizlerime doğru indirdi. Ama bunu tek eliyle yaptığı için hemencecik aşağı kaymamıştı. Sabırsızca homurdanınca ade-

ta nefesim kesildi. Dizlerim titriyordu. Saçımı sıkıca kavradı. Yere yığılırsam düşüşümü yavaşlatmak için onları kullanacaktı. Ama bu hareketi yoğunlaşmama ve bilincimin biraz daha yerine gelmesine yardımcı oldu.

Adını söylemek istiyor, işe yaracağını hissediyordum. Fakat ismi bir türlü aklıma gelmiyordu. Sanki bir yabancıydı. Ne var ki kokusunu tanıyordum. Konuşmaya çalıştım. Nihayet tam üç kez içimden tekrar ettikten sonra "Vanilya," diye fısıldadım.

Hala çamaşırımı indirmekle meşguldü ama ne söylediğimi duyunca zınk diye durdu. Eli saçımdaydı ama ağzını ensemden çekince nefesi orada açtığı yarayı sıcacık okşadı. "Anita, beni duyabiliyor musun?" dedi. "Orada mısın?"

Gerçekten burada mıydım? Ne kadar zor bir soruydu. Sanırım cevap vermem çok uzun sürdü çünkü kemerinin çıplak popoma çarptığını ve pantolon kumaşının kımıldadığını hissettim.

İçimdeki hayvan kalçalarımı ona bastırdı ama bu kez amacı onu yavaşlatmak değildi. Düşüncelerim çok net değildi fakat beni yendiğini ve çiftleşmeye hak kazandığını hissediyordum. Şimdi büyük kedilerin çiftleşmeden evvel neden kavga ettiğini biliyordum. Yeterince güçlü olduğunu kanıtlamalıydın. Hayvanların doğası buydu. Nesillerini ancak güçlü olanlarla devam ettirebilirlerdi. Dolayısıyla erkeğin genleri kuvvetli olmalıydı.

Leoparın umrunda değildi. O hazırdı. Asıl problem bendeydi. Tabii ki ne olduğunu hatırlayamıyordum çünkü düşünemiyordum. Fakat insan tarafım Nathaniel'ın orada olmaya hakkı olduğu konusunda hemfikirdi. Bizi ve ofis

kapısının dışındaki masum insanları kurtarmıştı. Ofis! İşte buydu. İşyerinde düzüşmek istemiyordum. Nathaniel'dan uzaklaşınca korkusu tavan yaptı. Çünkü ondan uzaklaşanın içimdeki insan olduğundan emin değildi. Hayvanım korkusunun kokusunu alınca boğazımdan daha önce hiç çıkarmadığım türde bir ses yükseldi. İnsana ait bir ses değildi.

Nathaniel saçımı öyle bir çekti ki güçlükle yutkundum ama tuhaf bir şekilde rahatlamıştım. Canımın yanması iyi gelmişti. Sanki ensemi ısırdığında hissettiğim o muhteşem huzurun ekosu gibiydi.

Cinsel organının vücuduma sürtündüğünü hissedebiliyordum. İçimdeki hayvan zevkle kıvrandı. "Böyle yapamayız," diye fısıldadı ve saçımla diğer elini kullanarak beni istediği pozisyona getirdi. Şimdi ellerimle dizlerimin üzerindeydim.

Leopar kollarını öne uzatarak azgın bir tavırla kalçalarını ona sundu. Nathaniel iç çamaşırımı indirip botlarımın üzerinden geçirerek çıkardı. Belki hayvanım iyice kızışmıştı ama ben öyle değildim. Çamaşırımın tamamen çıkmasından huzursuz olmuştum ve poposu havada beklemek bana biraz onursuzca geliyordu. Tekrar kollarımın üzerinde doğrularak emekler vaziyete geçtim. Tam konuşmak için ağzımı açmıştım ki sertçe içime girdi.

Hayvanım çok istekliydi ama neredeyse hiç ön sevişme olmadığı için sıkı ve kuruydum. Nathaniel güçlükle ilerledi. Elini ve saçlarımı kullanarak beni yere yatırınca yine başladığımız pozisyona döndük. Artık onursuzluğu falan takıntım yoktu. İlk kez hayvanımla aynı fikirdeydik.

Nathaniel'la sevişmiştim ama gayet sıkı kurallarımız vardı. Bacaklarının arasına hiç dokunmamıştım. Bu tip bir dokunuştan bile uzakken içime girmesi tuhafıma gidiyordu. Sıkıntım zevk almadığım için değildi. Sadece arkamdakinin Nathaniel olduğunu bilmek beni kahrediyordu. Ne var ki bir yanım bunu hep istemişti. Asla yüksek sesle dile getirmesem de aramızdaki bendi yıkmayı istemiştim.

Organını derinliklerime itince duraksadı. Sanki birdenbire buz kesmişti. "Anita, beni duyabiliyor musun?"

Duyabiliyor musun? Duyabiliyor musun? Kedi, kafamda çığlıklar atıyor ve ben yüksek sesle bağırıyordum. Ama kendimi biraz olsun toparlamıştım çünkü içimdeki hayvanla olan anlaşmazlığımız sona ermişti. O, ben, ikimiz de kalçalarımızı oynatarak hiç kıpırdamadan duran Nathaniel'dan uzaklaştık. Şimdi sadece aletinin ucu içimizdeydi. Sonra kalçamızı tekrar ön tarafına ve kasıklarına bastırdık.

Nathaniel'ın inlediğini duydum.

Öne arkaya, yukarı aşağı gidip geliyor, sanki her seferinde daha derine girmesini sağlıyorduk. Yaptığımız hiçbir şey yetmiyordu. Böylesine haşin sevişecek kadar cüretkar biri olmamıştım hiç. Hala dardım. Ama bekleyecek vaktim yoktu. Resmen kendimi kaybetmiş, adeta zıvanadan çıkmıştım. Beni becermesini istiyordum. Seks bunun için çok yumuşak ve kibar bir sözcüktü. Daha derine girmesini, daha sert ve hızlı olmasını istiyordum. Bunun için bana yardım etmeliydi.

Saçımı bırakıp kalçalarımı tuttu ve kediyle benim ritmime uyum sağladı. Biz abanıyorduk, o geri çekiliyordu. Tıp-

kı dans pistinde hareketlerini takip ettiğim gibi, şimdi de o bana ayak uyduruyordu.

Tenlerimiz dans ediyordu. Ben ısınıp kayganlaşınca rahatça içime girip çıkmaya başladı. Vücudumun ne istediğini anlamıştı. Kalçalarımdan kavrayıp sanki doğru noktayı bulmak istermiş gibi beni sertçe hareket ettirdi ve kasıklarını öne itti. Adeta bir hançer gibi vücuduma saplanmıştı. Çığlık attım.

Omzumun üzerinden arkaya baktığımda gözlerinin menekşe renginin kaybolduğunu gördüm. Gri-maviydiler ve artık bir insana ait değildiler. Gömleği açıldığı için göğsünü görebiliyordum. Kalçasını bir dansöz gibi kıvırarak içimde daireler çiziyor, böylece her bir noktama dokunuyordu.

Sertçe girip çıktığı için genişlemiştim. Şimdi içimde rahatça hareket ediyor ve vajinamın duvarlarını okşuyordu. Daha önce hiçbir erkeğin bana bu kadar zevk verdiğini hatırlamıyordum. Nathaniel hem çok özenli hem de alabildiğine sertti. Kontrollü hareketleri sadece içime girip çıkmaktan daha çok güç gerektiriyordu.

Hassas noktamı bulmuştu ve bunu okşaması içimi gıcıklıyordu. Daha önce oranın elle okşanarak sevişmeye katılmasını yaşamıştım ve bunun gibi değildi.

Nathaniel'ın her dokunuşunda nefesim kesiliyor, benim soluk alıp verişimi dinleyerek ritmini ona göre ayarlıyordu. Organının sadece ucunu değil her yerini hissediyordum. Beni daha önce ancak parmaklarımla yaptığım şekilde okşuyordu. Her doğru dokunuşta olduğu gibi o noktadaki basınç hiç rahatsız edici değildi. Boşaldığımda sadece iste-

diklerimin değil vücudumdaki tüm sıvıların akıp gideceğini hissettim. Bu şekilde orgazm olduğunuzda bedeninizin kontrolünü tamamen kaybedeceğinizi düşünürsünüz. Hatta Jean-Claude ilk birkaç seferinde beni yatıştırmak zorunda kalmıştı. Her şeyin yolunda gideceğine ve muhteşem olacağına ancak telkinlerinden sonra ikna olmuştum.

Basınç öylesine çoğaldı ve zevkim öyle artttı ki adeta acı çekiyordum. Sanki orgazmım benden ayrı bir yaratıktı ve vücudumda patlamaya hazırlanıyordu.

Neredeyse tıslayarak ismini söylemeyi başarabildim. "Nathaniel."

Kısa bir an duraksadı. "Anita..."

"Sakın durma, lütfen."

Tekrar konuşmadı. Onun yerine pozisyonunu biraz değiştirerek gözlerini kapadı ve kendini vücudunun ritmine bıraktı. Kalçalarımı oynatmaya çalıştığımda beni sabit tuttuğu için kıpırdayamadım.

Basınç arttı, arttı ve vücudum bununla dolunca patladı. Bacaklarımın arasından sıvılar boşalırken tırnaklarımı halıya geçirdim. Bir şeyleri tırmalamalı, zevk sarhoşluğunu atabilmek için bir şeyler yapmalıydım. Vücudumun bu kadarına artık dayanamayacağını hissediyordum. Sanki içimdeki hayvan bacaklarımın arasındaki sıvıya karışıp akmıştı.

Nathaniel içimden çıkınca hareket edemeyeceğimi anlayıp halıya uzandım. Bakışlarımı odaklamakta bile güçlük çekiyordum.

Nathaniel emekleyerek kafamın yanına geldi ve saçlarımı yüzümden çekti. "İyi misin?"

Gülmeye başladım. Bir yandan da daha iyi görmek için gözlerimi kırpıştırıyordum. Hala sertti ve organı ıslak olmasına rağmen sıvı onun olmayacak kadar şeffaf ve akışkandı.

Yutkunup ciddileştim. "Sen boşalmamışsın."

"Bana izin verebilecek durumda değildin."

Gözlerimi kapayıp ayılmaya çalıştım. Onları tekrar açtığımda artık etrafı bulanık görmüyordum. Güzel. "Ne demek izin vermek?"

"Sen söylemedikçe orgazm olamam."

Suratımda beliren ifadeye bakıp gülümsedi. "Bunun saçma geldiğini biliyorum ama iyi taraflarını da görmen lazım. Kendimi çok uzun süre tutabilirim çünkü bu konuda eğitim aldım."

"Eğitim mi?"

Kafasını salladı.

Yine gözlerimi kapadım. "Orgazm olmak, benimle ilişkiye girmek için yalvarıyordun. Şimdi bu isteğine kavuştun ve fırsatı değerlendirmedin, öyle mi?" Gözlerimi açıp suratına baktım. "Neden?"

"Beni istemeni istiyorum Anita. Sadece doğaüstü arzularını geçiştirmek için kullanmanı değil."

Doğrulup oturduğumda altımda çamaşırım olmadığını hatırladım. Neyse ki halı kahverengiydi ve ıslaklık görünmeyecekti. "Külotum nerede?" diye sordum.

Nathaniel kalkıp etrafa bakındı. Harika. Organı hala dimdik ve sertti.

"Eğer şey yapmayacaksan..." Elimle erkeklerin mastürbasyon yapışını taklit edecekken birden durdum. "Şunu gözümün önünden çeker misin lütfen?"

Suratında tehlikeli bir gülümseme belirdi. "Neden? Rahatsız mı oldun?"

"Evet," dedim mümkün olduğunca ciddi bir tavırla. Sonra eteğimi aşağı çektim.

Bana külotumu uzattı. Gülümsememek için zor durduğu menekşe gözlerinin muzip ışıltılar saçmasından belliydi.

Çamaşırımı aldım ve giyinirken aptal gibi görünmeyeceğim bir pozisyon düşündüm. Açıkçası o kadar ıslaktım ki külotumu giymeden önce kurulansam iyi olurdu.

Sendeleyerek çalışma masasının etrafında dolaştım. Çekmecemde ıslak mendil olduğunu hatırlamıştım. Bir gün işe suratımda kanla geldiğimde temizlenmem için almışlardı. Nathaniel tekrar konuşmaya başladığında, acaba çekmecedeki yedek tişörtümü de feda etsem mi diye karar vermeye çalışıyordum.

"Biliyor musun, kadınların pek azı bunu yapabilir."

Açık çekmecenin önünde, elimde ıslak mendille duruyordum. "Neymiş o?"

"Yağmur yağdırabiliyorsun." Çalışma masasının diğer tarafındaydı. Çenesini masanın üzerine koyduğu kollarına dayamıştı. Çok çocukça bir hareketti ama kendimi iyi hissetmeme yardımcı olmamıştı.

"Anlayamadım," dedim. "Yağmur bulutu ya da büyücüsü gibisin demeye mi çalışıyorsun?" Duyduğum rahatsızlık sesime yansımıştı. Ben onun karşısında kendimi temizlemekten bile huzursuzken bir de bunu konuşuyorduk. Neredeyse dizlerime kadar sırılsıklamdım. Of, berbattı!

"Cinsel doyum sırasında erkekler kadar boşalan kadınlara az rastlanır."

Derin bir nefes alıp yavaş yavaş bıraktım. "Bu konuyu kapatabilir miyiz lütfen?"

"Neden kızıyorsun?"

Bunu sormakta haklıydı. Hakikaten neden kızıyordum ki? Kendime karşı dürüst olabilmem için doğru düzgün düşünmem gerekiyordu. Alt çekmeceden yedek tişörtü çıkarıp kurulandım ve külotumu giydim. Anında rahatlamıştım. Oldum olası giyinikken daha huzurluyumdur zaten. Evet, neden kızmıştım?

Sandalyeme oturup yedek çorabımı çıkardım. Bunu çekmecemde bulundurma sebebim çoraplarımı sürekli kaçırmamdı. İlla kötü adamları kovalamam ya da bu tip buhranlar geçirmem gerekmiyordu. Botlarımın fermuarını açıp halıdaki boğuşmamız sırasında paramparça olan çorabımı çıkardım.

"Neden mi kızgınım?" diye mırıldandım kendi kendime. Parmakuçlarım acıyordu. Endorfinin etkisi geçer geçmez vücudumda keskin acılar duymaya başlamıştım. Tırnaklarım kırılmıştı ve ellerim kanıyordu. Kanı gördüğüm anda daha çok acımaya başladılar. Hep öyle olur zaten ama mantığını bir türlü çözemem.

Nathaniel ayağa kalkıp pantolonunun fermuarını çekti. Ne var ki üzerinde ıslak mendilin çıkaramayacağı lekeler vardı ve Nathaniel'a verecek yedek kıyafetim yoktu. "Evet," dedi hala sert ve hazır olan aletini ortadan kaldırdığında. "Neden kızgınsın?"

"Boşalmadın," dedim çorabımı aşağı indirerek. Onunla göz göze gelmemek için kafamı eğip yaptığım işe odaklanmıştım.

"Boşalmadığım için mi kızdın?"

"Evet. Çünkü boşalsaydın aramızdaki engelleri aşmış olacaktık ama şimdi yine başladığımız noktadayız."

"Ve?" dedi.

İç çektim. "O zaman tekrar yapmamız kolaylaşırdı. Ama şimdi, bunu bu şekilde yapmış olmak, olayı daha..."

"...önemli kılıyor," diye cümlemi tamamladı.

Kafamı salladım. "Evet."

Yanıma gelip bacaklarımın dibinde diz çöktü. "Ben zaten bunu istiyorum Anita. Senin için önemli olmasını istiyorum. Benimle sadece o anda el altında olduğum için yatmanı istemiyorum. *Beni* arzulamalısın."

"Bunu daha önce de söylemiştin."

Ellerimi tuttu ve yeni çorabı yavaşça alıp masanın üzerine koydu. Sonra ellerimi avuçlarının arasına hapsederek yüzüme baktı. Gözlerindeki ciddi bakış endişelenmeme sebep olmuştu. Söyleyeceklerinden korkuyordum. "Beni bugünden evvel, seks yapmadığımız zaman da seviyordun. Daha önce beni kimse sevmedi, hatta istemedi bile. Yani seksten önce. Annem öldüğünden beri ve... Nicholas..." Başını eğip ellerimi sıktı. Hatırasını görmüştüm. Bunu bir daha yaşamasını istemiyordum. Korkunçtu ve Nathaniel o zamanlar çok küçüktü. Onu koruyup kollamak istiyordum. Tüm kötülüklerden uzak tutmak.

Bana gülümsedi. "Gabriel'la Raina bana değerli olduğumu hissettirdi ama değerim sadece vücudum ve yüzümdü. Bir de sekste iyi oluşum." Ellerimi daha da sıktı. "Sense bana sadece seksten ibaret olmadığımı gösterdin. Kullanılıp atılacak bir oyuncak olmadığımı."

Konuşmak için ağzımı açmıştım ki parmaklarını dudaklarıma değdirip beni susturdu. "Ne söyleyeceğini biliyorum. *Ardeur* yüzünden beni kullandığını düşünüyorsun. Çünkü ben senin *pomme de sang*'ımım. Ama sen birini gerçekten kullanmanın ne demek olduğunu bilmiyorsun Anita. Bunu kesinlikle bilmiyorsun."

Gözlerinde yine onu olduğundan olgun gösteren o bakış vardı. Nathaniel onun yaşında birinin kaldıramayacağı kadar çok umuduna veda etmek zorunda kalmış, çoğu insanın dayanamayacağı acılara göğüs germişti.

Parmaklarını öpüp yüzümü eline dayadım. "Bazen gözlerindeki bu ifadeyi silmek istiyorum," dedim. "Hayatını onu yok edecek kadar iyi bir hale getirmek."

Gülümserken bakışları öyle şefkatliydi ki gayriihtiyarı gözlerimi kaçırdım. "Gördün mü Anita? Sen katı biri değilsin. Sen insanları kullanmıyorsun."

Biraz geri çekildim. "Gerektiğinde sert olabilirim."

"Ama bana ve Micah'ya karşı değil. Ya da sana iyi davrananlara karşı. Sen insanlara iyi olma şansı veriyorsun. Eğer bunu değerlendiremezlerse hadlerini bildirmen kadar doğal bir şey olamaz."

Kafamı salladım. "Ben iyi biri değilim Nathaniel."

Gülümseyip Barbara Brown'un yüzümde bıraktığı izlere dokundu. "Evet, öylesin. Ama bunu kabul etmekten hoşlanmıyorsun."

"Biri polis çağırmadan önce toparlanıp dışarı çıksak iyi olur."

"Bert asla polis çağırmaz. Şirketin itibarının zedelenmesinden ödü kopuyor."

Güldüm. "Bravo! Bert'i iyi çözmüşsün doğrusu."

"Onunla çok sık birarada bulunmadım ama Bert gibi insanları tanırım. Tamam, belki diğerleri kadar kötü biri değil ama düşünüş tarzı aynı. Derdi gücü para. İnsanların güvenliği ve mutluluğu sonra geliyor."

Nathaniel'ın gencecik yüzüne baktım. Beni süzen gözler olgun ve bilge birine aitti. Ben Nathaniel'ın başına gelenlere dayanamayabilirdim. Yüzünü avuçlarımın arasına aldım. "Seninle ne yapacağım ben?"

"Benimle sevişmeni istiyorum." Sesi yumuşak ama çok ciddiydi.

İşi şakaya vurmaya çalıştım. "Umarım şimdiyi kastetmiyorsundur."

Bana gülümsediyse de konuyu geçiştirmeye çalıştığımı farkettiği belliydi. "Hayır, şimdi değil. Ama yakın bir zamanda."

Ondan uzaklaştım. Nathaniel'dan korkuyordum çünkü silahlarımın onda işe yaramayacağını biliyordum. "Neden bu kadar zorluyorsun?"

"Aşk zor olmalıdır Anita. Yoksa ne değeri kalır? Bunu bana sen öğrettin. Aylarca yatağında yattım, hiç gevşemeden. Bana aşkın ne kadar zor olabileceğini gösteren sensin."

"Üzgünüm," dedim. "Düne kadar farkında değildim."

Dizlerinin üzerinde doğrularak yüzünü benimkine yaklaştırdı. "Üzgün olma, sadece seviş benimle."

Sesim titriyordu. "Şimdi olmaz."

"Biliyorum," dedi nefesini dudaklarıma üfleyerek. "Ama çok yakında." Dudaklarıma bir öpücük kondurup ayağa kalktı.

Onun kapıya doğru yürüyüşünü izledim. "Onlara iyi olduğumuzu söyleyeyim," dedi.

Sesime güvenmediğim için kafamı sallamakla yetindim. Bana fiziksel olarak hareket alanı tanımıştı ama duygusal baskısını hala üzerimde hissediyordum. Paniklemeyi bekledim ama sakindim. Aklıma içime girişi gelmiş, o da boşalsa neler hissedeceğimi merak etmiştim.

31

O kadar bağırmıştım ki keşke kimseye görünmeden kaçabileceğim bir arka kapı olsaydı diye hayıflandım. Ama maalesef yoktu ve oradan tüymek yerine insanlarla yüzleşmek zorundaydım. Ayrıca kaçarsam Bert bunu bana karşı kullanabilirdi. Sanırım en iyisi cesaretimi toplayıp rahat davranmaktı. Bert'e meydan okumalı, karşısında ezilip büzülmemeliydim. Hadi, derin bir nefes al...

Ellerimi saçlarımda gezdirdim. Eğer saçlarınız benimki kadar kıvırcıksa bu kadarı yeterlidir. Aksi takdirde elektriklenirler. Çalışma masamda bulundurmaya başladığım aynada makyajımı inceledim. Kız kıyafetleri giymenin külfeti ağırdır. Bir kere ruj sürdünüz mü ikide bir kontrol etmezseniz sirk palyaçolarına dönersiniz. Rujun bana yakış-

tığını düşünmeme rağmen sürekli aynaya bakma mecburiyetinden nefret ediyordum.

Göz farım gayet iyi durumdaydı ama rujum her yere bulaşmıştı. Halının koyu renk oluşuna bir kez daha şükrettim. Açık renk halıda kırmızı ruj lekeleri hemen göze çarpardı ama koyu kahverengide belli bile olmuyordu.

Göz makyajını temizlemekte kullanılan jeli dudaklarıma sürdüm ama maalesef hiç işe yaramadı. Sonra ıslak mendillerden birini kullanarak ağzımı ovuşturup rujumu tazeledim. Üf, amma uzun işti. Neyse ki suratımda pudra ya da fondöten yoktu. Zira onlar halıya bulaştı mı daha zor çıkardı.

Dudaklarım ofise ilk geldiğimdeki gibi kıpkırmızı olunca tüm malzemeleri çekmeceme koyup eteğimi düzelttim, derin bir nefes aldım ve kapıya yürüdüm. Son yirmi dört saatte yaşadıklarım göz önünde bulundurulursa, sanırım en zoru Bert'le yüzleşmekti. Çünkü işyerinde seks yapmazsın ve aksini iddia etmek ahmaklıktır. Kahretsin.

Resepsiyona adım attığım anda bir sürprizle karşılaştım. Kimse içeride seks yaptığımızı anlamamıştı. Çığlıklarım o kadar korkunçtu ki herkes kanlı bir boğuşma yaşandığını düşünüyordu. Nathaniel'la ikimizin kan revan içindeki hali de bu kanıyı kuvvetlendirmeye yardımcı olmuştu. Mary onu kendi iskemlesine oturtmuştu. Masada bandajlar vardı ve Nathaniel elindeki yaraları temizlemekle meşguldü. Tırnaklarım derin izler bırakmıştı. Eskiden olsa pençe yemiş gibi göründüğünü söylerdim ama leoparların neler yapabildiğini öğrendiğimden beri bu tip benzetmeler kullanmıyordum. Yine de verdiğim hasar beni hayrete düşürmüştü.

Yanma gittim. "Özür dilerim."

"Dert etme, sorun yok."

Ellerinin eklem yerleri sıyrılmıştı. Kaşlarımı çattım. "Bunları ben yapmadım."

"Halı yüzünden," dedi.

Kanlı yaralara bakıp yüzümü buruşturarak ofladım.

"Boşver," dedi Nathaniel.

Mary bana baktı. "Kadınla adam hala Bert'in yanında. Oğullarına ait eşyaları almak için bekliyorlar." Çok kızgın görünüyordu. "Seni öyle taciz ettiklerine inanamıyorum."

Steve Brown'un yumruk attığı üst dudağımı yaladım. Tuhaf bir şekilde iyileşmişti. Ruj sürmüştüm ve canım yanmamıştı. Kahretsin ve vay canma! Olumlu bir yan etki ha? Süper!

Ama yanağımdaki çizik hala acıyordu. Üstelik görüntüsünün giderek kötüleştiğinden emindim.

"Arkadaşınla işimi bitirince seninle de ilgilenirim," dedi Mary. Arkadaş kelimesini söyleyişinde hiçbir gizli ima yoktu. Mary'yi işe almamızın tek sebebi sekreterlik yeteneği değildi. Başkalarının işine burnunu sokmamak ve olaylar karşısında makul tepkiler vermek konusunda sıradışı bir yeteneği vardı. Nathaniel'a bir gazlı bez uzatıp bunu eline bastırmasını tembihledikten sonra bandaj yapmaya girişti. Plastik eldiven takmamıştı ve ona Nathaniel'm ne olduğunu söyleyip söylemediğimi hatırlamıyordum.

Gerçi insan formundayken bulaşmasına imkan yoktu ama Mary'nin yine de bilmeye hakkı olduğunu düşündüm. Nathaniel zihnimi okumuşçasına açıkladı. "Merak etme, ona söyledim."

Mary gözlerini bana dikti. "Ben de ona likantropinin insan formundayken bulaşıcı olmadığını söyledim."

Nathaniel'ın iri gözlerinde 'ben masumum' ifadesi belirmişti.

"Haklısın, insan formundayken bulaşmaz."

Mary, Nathaniel'a anaç bir tavırla gülümsedi ve "Gördün mü?" diye sordu.

"Yine de çoğu kişi rahatsız olurdu," dedi Nathaniel.

Mary bandajlamayı bitirince dostça omzuna vurdu. "Onların hepsi aptal."

Nathaniel ona gülümsese de gözlerinde acı dolu bir ifade belirmişti. Mary rahattı çünkü bununla yaşamanın ne anlama geldiğini bilmiyordu. İnsanlar benden yeni yeni şüphelenmeye başlamıştı ve benim bugünlerde aldığım tepkilerle Nathaniel çok uzun zamandır başa çıkmaya çalışıyordu.

Mary bana dönüp usulca yanağıma dokundu. Kafasını sallıyordu. "Polis çağırmak lazım. Onlara dava açmaya yetecek kadar kanıtın ve şahidin var." Çizikleri alkollü bir bezle temizlemeye koyuldu. Yanağım kor gibi yanmaya başlamıştı.

Sabit durabilmek için derin bir nefes aldım. "Şikayetçi olmak istemiyorum."

"Onlara acıdığın için mi?" diye sordu Mary.

"Evet."

"Sen benden daha iyi kalpli birisin Anita."

Gülümsemeye çalıştığımda yanağım iyice gerildi. "Çünkü bundan daha korkunç yaralar almaya alışkınım."

"Ama müşterilerden değil."

İtiraz etmeyip böyle düşünmesine izin verdim. Mary'nin bilmediği bir sürü hikaye vardı ve hapse atılmaktan kurtulmamızın bir sebebi de ketumluğumuzdu.

Kaşlarını çatarak bana baktı. "Tuhaf ama iyileşmeye başladın bile."

"Sağol Mary, yeterince temizledin." Etrafından dolaşıp yara bantlarıyla bandajların durduğu masaya yaklaştım. Nathaniel'ın eline koyduğumuzdan daha büyük bir gazlı beze ihtiyacım vardı. Çiziklerin muhtemelen ertesi güne kadar iyileşeceğini biliyordum ama aynısını Nathaniel'ın eli için söylemem mümkün değildi. Zira benim sebep olduğum yaralanmaların iyileşme süreci başka bir likantropun ya da vampirin açtığı yaralarınkiyle aynıydı.

Mary elini omzuma koyarak beni kendine çevirdi. "Sen gazlı bezi tut, ben yara bandını yapıştırayım. Tıpkı arkadaşına yaptığım gibi."

Yüzümün sol tarafı boydan boya çizilmişti. Barbara Brown'un bunu daha önce de yaptığına bahse girebilirdim. Kadınlar kavga ederken tırmık atmaya meyillidir ama çoğu karşısındakine zarar vermeyi başaramaz. Halbuki Barbara hedefi on ikiden vurmuştu.

Mary kırık tırnaklarıma baktı. "Of, berbat görünüyorlar. Canın çok yanıyor mu?"

E, herhalde! "Evet," dedim kısaca.

Bana oksijenli su şişesini uzattı. "Tuvalete gidip kanama durana kadar ellerini bununla yıka."

Ona dik dik baktım. "İstemem."

Mary pes etmeyerek beni küçük bir çocukmuşum gibi azarladı. "Hayır efendim, derhal dediğimi yapıyorsun. Ne-

redeyse tırnaklarının hepsini yerinden sökmüşsün. Enfeksiyon kapmak mı istiyorsun?"

Önce ona enfeksiyon kapmamın imkansız olduğunu söylemeyi düşündümse de sonra vazgeçtim. Zira bundan emin değildik. Ben gerçek bir likantrop değildim ve onların iyileşme kabiliyetini almama rağmen hiç hastalanmamayı başarabilir miydim bilmiyordum. En iyisi Mary'nin tavsiyesini dinleyip yaralarımı temizlemekti. Dik kafalılığım yüzünden kangren olmak istemiyordum. Kahretsin, çok canım yanacaktı.

Ne var ki tuvalete gitmeye fırsat bulamadan Bert'in ofisinin kapısı açıldı. Yüzü çok ciddiydi ama gözlerinde güven sarsıcı bir pırıltı vardı.

"Anita, Brown'lardan şikayetçi olmak istiyor musun?" dedi ciddi bir sesle. Şimdiye dek müşterilerin iliğini kemiğini kurutmam için epey telkinde bulunmuştu ama ilk kez davadan sözediyordu.

Yüzüne bakıp bunun nereye varacağını anlamaya çalıştım. "Hayır, buna gerek olduğunu sanmıyorum."

Steve Brown kolunu karısının beline dolamıştı. "Çok üzgünüz Bayan Blake. Bize ne olduğunu bilmiyorum. Yaptığımız... Bağışlanmaz bir şeydi."

"Şikayetçi olmayacağınız için teşekkürler," dedi Barbara Brown. Ağladığı için makyajı dağılmıştı. Ofise geldiği halinden daha yaşlı görünüyordu ve bunun tek sebebi silinen pudrasıyla ruju değildi. Sanki olanlar yaşam enerjisinin son damlasını da alıp götürmüştü.

"Oğlumuzun resimlerini aldıktan sonra hemen gideceğiz," dedi Bay Brown. O da berbat görünüyordu. Tamam,

bu doğaldı ama içimden bir ses bir şeyler daha döndüğünü söylüyordu. Acı, utanç ve polis korkusunun ötesinde bir dertleri vardı.

"Mary sizinle gelip resimleri toplamanıza yardım etsin," dedi Bert.

Mary'nin onlar hakkında ne düşündüğü yüzünden açıkça okunuyordu ama itiraz etmeden denileni yaptı. Bizi duyamayacak kadar uzaklaştıklarında Bert'e yaklaştım. "Ne işler karıştırıyorsun sen?"

Gözlerinde masum bir ifade belirdi. Hah, kesin yalan söyleyecekti.

"Ne yaptın Bert? Biliyorsun, bunu er geç öğrenirim. Onun için şimdi söylemen en iyisi."

Bana ne söylediğimi hiç anlamıyormuş gibi dikkatle baktı. Brown'larla odadan ilk çıktığında da yüzünde tıpkı böyle sahte bir samimiyet ifadesi vardı. Aklıma bir fikir gelmişti ama Bert bile böylesine ahlaksız ve adi olmazdı. Yani sanırım.

"Polis çağıracakmış gibi yaptın, öyle değil mi?"

Bana 'kim, ben mi' dercesine baktı. Demek ki yanılmamıştım.

"Ve çeklerini aldın."

"Anita, inan bunu ben bile yapmam."

"Eğer paçayı kurtarabileceğine inansaydın kesinlikle yapardın."

Şimdi o hin ifadesi biraz olsun kaybolmuş, gözlerindeki samimiyetsizlik derecesi normale inmişti. "Şşşt, geliyorlar. Hadi gülümse ve sakın oyunu bozayım deme."

"Ya bana ne yaptığını söyle ya da rezalet çıkaracağım."

Kolumu tutup -bunu asla yapmaz- kafamın üzerinden gülümsedi. "Bayan Blake'in anlaşmamızı kabul etmesi için ikna edilmeye ihtiyacı var."

"Ah, lütfen, lütfen Bayan Blake, lütfen hakkımda şikayette bulunmayın. Yaptığım çılgınlığın kayıtlara geçmesini istemiyorum. Kızlarımızın itibarı yeterince zedelendi zaten."

Tam ağzımı açacaktım ki Bert beni ofisine doğru itip kapıyı arkamdan kapadı. Ya başka bir kavga çıkaracaktım ya kuzu kuzu dediğini yapacaktım. Dolayısıyla beni odasına götürmesine itiraz edemedim.

Kaçacağımdan korkuyormuşçasına kapıya yaslandı. "Buna hakkımız var Anita."

"Neye?" İyice öfkelenmeye başlamıştım.

"Onlara dava açabilirdik."

"Ama bunu yapmayacağız."

"Ama yapabilirdik."

"Bert ya bana doğruyu söyle ya o kapıdan çekil."

"Sana saldırmasının cezasını ödedi. Bunun nesi yanlış?"

"Ne kadar aldın?" diye sordum.

Rahatsız görünüyordu.

"Ne kadar?"

"On bin," dedi ve hemen açıklamaya girişti. "Adamın kendi inşaat şirketi var Anita. Bu parayı ödemek ona koymaz ki. Hem çizgiyi fazlasıyla aştılar."

Kafamı salladım. "Seni pislik!"

"Kadın davadan bahsettiğim anda evi ipotek ettirebileceklerini söyledi. Ama oralı olmadım. Düşündüğün kadar kötü kalpli biri değilim."

"Birine dava açmamak için rüşvet kabul edemezsin. Bu yasalara aykırı."

"Parayı neyin karşılığında istediğimi söylemedim ki. Sadece ima ettim. Ama uygun bir dille. Dünkü çocuk değilim Anita. Güven bana."

Ona öfkeli bir bakış fırlattım. "Sana ancak hakettiğin kadar güveniyorum Bert. Sakinleşip bunu düşündüklerinde polise gitmeye karar verirlerse parayı ne için aldığını söyleyeceksin?"

"Tabii ki avans olarak.

"O insanların oğlunu diriltemem Bert. Kız arkadaşını da öyle."

"En azından bu davaya bakan dedektifle konuşamaz mısın?"

"Böylece paraları sende kalır ha? İyi dümen. Ama bana yutturamazsın."

"Yeteneklerini kullanarak polise yardım edebilirsin."

"Ben cinayet uzmanı değilim Bert. Olaya canavarlar karışmadığı sürece elimden bir şey gelmez."

"Seri katiller canavar sayılmaz mı?" diye sordu.

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Oğlanla kız arkadaşı ilkmiş ama son olmamış. Adam sonraki yıl da başka bir çifti öldürmüş."

"Aynı kişi olduğundan emin misin?"

Omuz silkti. "Bence davayı polisle konuş ama önce ailenin iznini alman gerek. Zira az önce belirttiğin gibi bu uzmanlık alanına giren bir vaka değil." Neredeyse gülecekti.

"Gel bir anlaşma yapalım patron. Ben vakayla ilgilenen polisle konuşayım. Eğer bunu kimin yaptığı hakkında fi-

kirleri varsa ve yeterli kanıt bulamıyorlarsa, onlara yardım edemem. Ama tamamen kayıp durumdaysa, belki bir fikrim olabilir."

Bert güldü. "Bundan emindim zaten."

"Fakat fikrim işe yaramazsa ve Brown'ların eli boş kalırsa, onlara kendi hesabından on binlik bir çek yazacaksın."

"Aman, paralarını geri veririm olur biter."

Kafamı iki yana salladım. "Hayır, kendi hesabından on bin. Ne diyorsun?"

"Beni tongaya düşüremezsin."

"Ama seni buradan attırmak için bir imza kampanyası başlatabilirim. Ölüleri diriltme, cinayet ve vampirler konusunda hiçbir bok bilmiyorsun. Ancak işin para yönüyle ilgilenebilirsin ve dünyada senin gibilerden bir sürü var. Anlayacağın, yerini doldurmakta zorlanacağımızı hiç sanmıyorum."

"Sen ciddi misin?" Sesi şaşkındı.

"O insanları gözünü bile kırpmadan dolandırdın Bert. Bu da başka neler yapmış olabileceğini düşünmeme sebep oluyor. Belki de şirketin muhasebe dosyalarını tekrar gözden geçirmeliyiz."

Sinirlenmeye başlamıştı. Gözleri kısılmış, ağzı incecik bir çizgi haline gelmişti. "Haddini aşıyorsun Anita. Ben bu şirketteki kimseyi kandırmadım."

"Olabilir. Ama bir adamın kanında dolandırıcılık varsa ona asla güven olmaz."

"Beni bu şekilde suçladığına inanamıyorum."

"Ben de bunları daha önce düşünmediğime inanamıyorum."

Suratı kıpkırmızı kesilmişti. Kontrolünü kaybetmemek için gözle görülür bir çaba harcıyordu. "Bütün hesapları inceleyebilirsiniz. Sonunda utanan sen olursun."

"Ben seninle bir anlaşma yapmaya çalışıyorum Bert. Madem biraz evvelki teklifimi kabul etmiyorsun, onlara çeklerini iade et ve bu saçmalığa bir son ver. Yeterince para kazanıyoruz. İnsanları kandırmamıza gerek yok."

"Ben para istemedim. Onlar teklif etti."

"Evet, ama onları bu noktaya getiren sendin. Kanuna aykırı bir teklifte bulunmasan da dava açmamızı istemiyorlarsa karşılığını vermeleri gerektiğini ima ettin."

Ağzını açıp kapadı. "Olabilir Anita ama onlar da rüşvet önermeye dünden razıymış."

"Peki neden itiraz etmedin? Neden hemen tekliflerinin üzerine atladın?"

Derin bir iç çekince omuzları titredi. "Kafayı yemiş olmalıyım."

Neredeyse gülecektim. "Öyleyse bir daha kafayı yeme Bert."

"Deneyeceğim ama yemin edemem. Yoksa bana inanmazsın."

Bu sefer güldüm. "Haklısın."

"Çeki yırtmamı mı istiyorsun?"

Yüzündeki acı dolu ifadeye baktım. Bunca parayı reddetmek Bert gibi bir adam için çok ıstırap verici olmalıydı.

"Henüz değil."

Kafasını kaldırdı. Soluk renkli gözleri umutla parladı.

"Hemen heyecanlanma. Küçük fikrim işe yararsa biraz para kazanmış oluruz. Aksi halde paralarını iade ederiz."

"Planının ne olduğunu bilmek ister miyim?" Bert aklımdakinin kanunsuz olup olmadığını soruyordu. Böylece sorun çıktığı takdirde kolaylıkla inkar edebilecekti. Bert daha önceleri beni değil hapse, idam sandalyesine götürecek işlere karıştığımı biliyordu. O hilebazsa bende de soğukkanlı bir katil olabilme potansiyeli vardı. Bazı patronlar bırakın bundaki gerçeklik payını, şüphesiyle bile baş edemezdi. Olduğumuz yerde dikilip birbirimizin gözlerinin içine baktık ve bir anlaşmaya vardık. Bert ve ben.

"Polisi, çocuğun kıyafetlerini bir de Evans'ın incelemesine izin vermesi için ikna etmeye çalışacağım."

"Kendi ellerini kesmeye kalkışan bir kahine mi güvenecekler?" Bert suratını buruşturdu.

"Hastaneden çıktı," dedim.

Kaşlarını çattı. "İyi de adam dokunarak gaipten haber veriyordu ve ellerini kesmeye çalıştı. Bunu daha fazla şiddet ve cinayet görüntüsüne şahit olmamak için yapmamış mı?"

Kafamı evet anlamında salladım.

"Anita, bunu söyleyeceğime hiç ihtimal vermezdim ama zavallıyı rahat bırak. Sanırım en iyisi parayı iade etmem."

Gözlerimi kıstım. Acaba sırf beni kafalamak için mi böyle davranıyordu? "Evans senelerdir ilk kez bu kadar iyi hissediyor. Yeniden müşteri kabul etmeye bile başladı."

Bert bana düşmanca bir bakış fırlattı. "Adam bunları görmemek için intihara kalkıştı. Sen de tutmuş onu genç bir çifti öldüren seri katilin davasına karıştırmaya çalışıyorsun. Bu çok zalimce Anita."

"Evans kendi isteğiyle tekrar mesleğe başladı Bert. Onu ben zorlamadım. Şimdi evli ve eskisine göre çok rahatladı."

"Aşk çok yüce bir histir Anita ama tüm acıları geçirmeye yetmez."

"Öyle," dedim. Evans'm yeni karısının koruyucu psişik güçlerini Bert'e açıklama zahmetine katlanmamıştım. Yanına yaklaşıldığı anda tüm doğaüstü yetenekleri etkisizleştiriyordu ve Evans o etraftayken çok sakindi. Karısı onu kurtarmıştı.

Bert'in gözleri kısıldı. "Dışarıdaki çocuk, gerçekten erkek arkadaşın mı?"

Kafamı salladım.

"Sadece erkek arkadaş mı?"

"Başka ne olabilir Bert?" Şimdi saf numarasına yatma sırası bana gelmişti.

Kafasını salladı. "Bilmem. Ama ofisinden gelen sesler gerçek bir şovdu. Bir de görüntü olsaydı..."

Yüzüm kızarmadı çünkü kendimi tamamıyla kontrol altına almıştım. "Gerçekten bilmek istiyor musun Bert? Yoksa sonradan inkar etme hakkın olmasını mı tercih edersin?"

Bir an düşündükten sonra başını salladı. "Haklısın. Bilmeme gerek yok."

"Bence de."

"Peki, öğrenmek isteseydim gerçeği söyler miydin?"

Kafamı evet anlamında salladım.

"Neden?"

"Yüzünün alacağı ifadeyi görmek için." Sesim sakin ve yumuşak olmasına rağmen tehlikeliydi.

Güçlükle yutkundu. Bronzluğunu yitiren yüzü her zamankinden de solgundu. "Kötü bir şey ha?"

Omzumu silktim. "İstersen seni meraktan kurtarayım."

"Hayır, gerekmez."

"Madem öyle, cevabını öğrenmek istemeyeceğin soruları sorma."

"Ne sen sor ne ben söyleyeyim diyorsun ha?"

"Aynen öyle."

Yüzünde yine o düzenbazca gülümsemesi belirdi. "Ama on bin bizde kalıyor, öyle değil mi?"

"Şimdilik, evet. Eğer Evans kanıtı görmeyi kabul ederse kalm bir banknot destesine ihtiyacımız olacak."

"Demek o kadar pahalı?"

"Dokunduğu her ipucunda hayatını ve akıl sağlığını tehlikeye atıyor. Sence iyi kazanmayı haketmiyor mu?"

Bert'in gözlerinde kıvılcımlar çaktı. "Birlikte çalıştığı bir acente var mı?"

"Bert," dedim sert bir sesle.

"Sadece sordum canım."

Bert'in insanların lanet olarak nitelendirdiği doğaüstü güçleri paraya çevirme yeteneğini azımsayacak değildim. Evans'ın daha çok para kazanmasına yardım etse fena mı olurdu? Elbette hayır. Ama Bert'in, Evans'ın dünyadaki en güçlü kahinlerden biri olduğunu anladığından emin değildim. Bir insana parmağının ucuyla dokunması yeter, onun hakkında en yakınlarından bile daha fazla bilgi sahibi olurdu. Yani Bert tokalaşmak için elini uzattığı sırada anlaşma güme gidecekti. Şu hayatta ancak Evans ondan kaçmazsa Bert'e güvenebilirdim. Bense Evans'la asla tokalaşmayacağımı biliyordum. Birincisi, onun gibi güçleri olan bir kahine elinizi uzatmak istemezsiniz. İkincisi, Evans bir keresinde kazara bana dokunmuş ve gördüğü şey hiç hoşuna git-

memişti. Benimki de iyi cesaretti doğrusu. Bert belki onun radarından kazasız belasız geçebilecekken ve ben kanlı ateşlerde yanmaya mahkumken, kalkmış eski patronumu eleştiriyordum.

32

Brown'larla yaptığım görüşmeyle karşılaştırıldığında öğleden sonraki diğer randevularımın hepsi çok sıradandı. Neyse ki! Nathaniel bir sorun olduğu takdirde müdahale edebilmek için ofisimin bir köşesinde sessiz sakin bir şekilde oturuyordu. Bert bu kez itiraz etmemişti. İki avukatla birden randevum vardı. Müvekkillerinin vasiyetnameleriyle ilgili bazı mevzuları konuşacaktık. Nathaniel'ın odada bulunmasına itiraz ettiklerinde, ben de görüşmemizin kanunen gizli olması gerekmediğini söyledim. Avukatlar hukukla ilgisi olmayan birinin yasalar konusunda haklı olmasından nefret eder. Ya da belki de benimkiler ekstra uyuzdu çünkü Nathaniel'ın kim olduğunu ve neden yanımızda durduğunu öğrenmek için ısrar ettiler.

Birincisine siz bu toplantıyı yapmak istiyor musunuz, istemiyor musunuz diye sorduğumda pes etti. Fakat ikincisi inatçıydı. Parmaklarım çok acıyordu, yüzümdeki çizik yanıyordu ve ofiste seks yaptığım için gururum kırılmıştı. Dolayısıyla ona gerçeği söyledim.

"Acil seks yapmam gerekirse diye burada." Bunu söyleyip adama sahte bir gülücük attım.

Nathaniel kahkahasını son anda öksürüğe çevirdi.

Avukat tabii ki bana inanmadı. "Son derece mantıklı bir soru sordum Bayan Blake. Müvekkilimi ve menfaatlerini korumaya mecburum. Böyle saçma bir şaka yaparak bizi aşağılamanızı çok yersiz buluyorum."

Böylece onu saçma şakalarımla aşağılamayı bıraktım ve işimize baktık.

O gün görüştüğüm bütün müşteriler ağız birliği etmişçesine Nathaniel'ı sordu. Onlara evdeki hizmetlimden tutun sevgilime, özel sekreterimden tutun ofiste getir götür işleri yaptığına kadar bir sürü bahane uydurdum. Ama hiçbiri cevabımdan hoşlanmadı. Görüşmelerimin sonuna geldiğimde artık iyice umursamaz olmuştum. Hatta son birkaç tanesine, tıpkı avukata yaptığım gibi gerçeği söylemeye kalkışınca onlara hakaret ettiğimden şikayet ettiler. Şu hale bakın, gerçeği söylüyorsunuz ve kimse size inanmıyor. Şaka gibi!

Halbuki öğleden sonrayı hayvanımdan bahsetmekle geçirmeyi tercih ederdim. İçimdeki hayvan uyanmıştı ve bunu konuşacak beş dakika bile bulamamıştım. Onlarca sorum vardı ama onları soracak vaktim yoktu. Belki müşterilere bu kadar aksi davranmamın bir sebebi de buydu. Ya

da sahiden çok huysuz biriyim. Bazen ben bile kendimden emin olamıyorum.

Cipe bindiğimizde saat yediydi. Bert yedi buçuktaki mezarlık randevumu Manny'ye devretmiş, böylece ondan bunu istememe gerek kalmamıştı. Hatta bugüne çok fazla görüşme ayarladığı için özür bile dilemişti. Daima çok fazla randevu alırdı ama daha önce özür dileme gereği duymamıştı. Sanırım onu şirketten attırmakla ilgili tehdidim işe yaramıştı. Veya tek huzursuzluğu bir imza kampanyası başlatabileceğimi bilmemdi. Anlaşılan Bert şirkette çevirdiği dalavereleri algılayan ve kıçına tekmeyi bastırabilecek biri olduğunu farkedince cici çocuk olmaya karar vermişti. Biraz korku işe yarar. Hatta bazı insanlarda iyileştirici özelliği bile vardır. Hoş, Bert'in bu halinin fazla sürmeyeceğini biliyordum ama her dakikasının keyfini çıkarmaya kararlıydım.

Olive'e sapıp şehir istikametinde ilerlemeye başladım. Neyse ki Nathaniel'ı Suçlu Zevkler'e atıp o günün dışarıdaki ilk randevusuna on beş dakika gecikmeyle de olsa yetişebilecek kadar vaktim vardı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Nathaniel.

"Suçlu Zevkler'e."

"Önce bir şeyler atıştırman gerek."

Trafik ışığında durunca ona baktım. "Vaktim yok."

"Bir açlığını beslemezsen diğerlerinin kötüleştiğini biliyorsun." Sesi çok yumuşaktı ama bu sevimli tona artık güvenmemeye başlamıştım. Nathaniel bunu yüzde yüz haklı olduğunda bana meydan okumak için kullanıyordu ve tartışmayı daha en başından kaybetmiş oluyordum. Bir kere

de mağlubiyetini kabul edip kavga çıkmasını engelle be kadın! Ama ner'de!

"Eğer *ardeur*'ü reddedersem hayvan daha çok et, vampir daha çok kan istiyor. Bunların hepsini biliyorum."

"Peki, insan mideni doyurmazsan acıkacağından haberin var mı?"

Yeşil yanınca gaza bastım. Olive'deki cumartesi gecesi trafiği her zamanki gibi rezaletti. "Hı hı." Kendimi haklı çıkaracak bir şeyler aradım ama bulamadım.

"Yani vücudun aç kalırsa bütün açlıkların ortaya çıkacak ve daha kötüleşecekler."

Nathaniel'a baktığım için az kalsın öndeki arabaya bindirecektim. Son anda frene basıp öfkeli korna seslerine katlanmak zorunda kaldım. Ortalık biraz aydınlık olsa bana çekilen el hareketlerini de görme fırsatım olacaktı. "Pardon, ne dedin?"

"Beni duydun Anita."

İç çekip dikkatimi trafiğe verdim. Ama içim içimi yiyordu. "İş sırasında düzenli yemek yemediğim için akşam eve *ardeur*'ün etkisinde geliyorum, öyle mi?"

"Bazen gecede iki kere ortaya çıkıyor," dedi. "O gecelerde yemek yiyor musun? Yani gerçek yemek."

Hafızamı zorladım. "Bazen hiç yemiyorum."

"Bence bir defter tutsan çok ilginç olurdu. Böylece ne kadar sıklıkta yemek yediğine bakıp bunun diğer açlıkların üzerindeki etkisini takip ederdik."

"Bu konuyu önceden araştırmış gibisin."

"Likantropların yemek pişirebildiğine ve düzenli yediklerine dikkat etmedin mi hiç?"

Omzumu silktim. "Bilmem." Sonra düşündüm. Richard ya evde yemek pişirmek için ısrar eder ya beni dışarıda yemeğe götürürdü. Micah yemek pişirmeyi biliyordu. Nathaniel'dan sözetmeme bile gerek yok. Diğer leoparlar günde en az bir öğün bizde yerdi.

"Yani çıktığım tüm likantropların mutfak işlerine yatkın olmasının tesadüf olmadığını mı söylüyorsun?"

Kafasını salladı. "Bizim protein ağırlıklı ve dengeli beslenmemiz gerek. Böylece hayvanı kendimizden uzak tutuyoruz."

Ona baktım. Sokak lambalarının loş ışığı yüzünü gölgede bırakmıştı. Bir tek menekşe rengi gömleği sararmış, solmuş görünüyordu. "Peki neden daha önce kimse bana bundan bahsetmedi?"

"Şimdiye dek sana insanmışsın gibi davrandık Anita. Çünkü o yönün ağır basıyordu. Ama bugün gördüklerimden sonra..." Doğru kelimeleri bulmaya çalışıyormuş gibi bir hali vardı. "Eğer insan olduğunu ve leopar formuna dönüşemeyeceğini bilmeseydim, seni kesinlikle bizden biri sanırdım. Hissettiklerin, dövüşme şeklin, kokun, bunların hepsi bir şekil-değiştiriciye aitti. Bir insan gibi değildin. Şuradaki otoparka sap."

"Neden?"

"Çünkü konuşmalıyız."

Bu fikirden hoşlanmasam da en sonda Culpeppers'ın olduğu bir dizi dükkanın otoparkına girdim ve bulduğum ilk yere park ettim. Restoranların bulunduğu bölgeden uzaktık ve dükkanlar kapalıydı. Kontağı çevirdiğimde etraf aniden sessizleşiverdi. Olive'den trafiğin uğultusu, uzaktaki

restoranların birinden de müzik sesi geliyordu ama cipin içi sessizdi. Hani karanlık bastıktan sonra ıssız bir yere gidip motoru susturursanız dünya o arabadan ibaret olur ya, işte aynı öyleydi.

Yüzüne bakmak için döndüm. Emniyet kemeriyle biraz zor olmuştu ama arabadayken gitsek de dursak da bunu takmak gibi bir alışkanlığım vardı. "Evet?" dedim sakin bir sesle.

Nathaniel emniyet kemerinin elverdiği ölçüde bana döndü. Takıntımı bildiği için çıkarmaya kalkışmamıştı. Dizini torpidoya dayayıp biraz kıpırdandı. "Bugüne kadar sana hep insanmışsın gibi davrandık ama şimdi doğru yapıp yapmadığımızdan emin değilim."

"Yeni bir triumvirlik kurduğum için değişeceğimi mi söylüyorsun?"

Kafasını sallayınca uzun örgüsü kocaman bir yılan gibi kucağına kaydı. "Belki onun da etkisi var ama *ardeur*'ü kontrol edememenin sebebinin tüm tavsiyelerini bir vampirden alman olabileceğini düşünüyorum. Onun yemeğe ihtiyacı yok Anita. Jean-Claude için sadece kan tutkusu ve *ardeur* var. Ama bir likantrop zamanının çoğunu insan olarak geçirir. Hala bir insan gibi yemek yemek zorundadır. Normal açlığına hayvanınkini de eklersin, o kadar."

Söylediğini düşündüm. "Yani insani açlığımı ihmal edersem *ardeur*'le savaşmam güçleşiyor?"

Kafasını sallayınca örgüsü adeta başka bir varlıkmışçasına hareket etti. "Evet."

Çok mantıklıydı. "Tamam, diyelim ki haklısın, ne yapmam gerek? Bu gece yine geç kalacağım ve çok işim var."

"Araba kullanırken kolayca yiyebileceğin bir sandviç ya da hamburger alacaksın, ben de salata."

Kaşlarımı çattım. "Salata mı? Neden? Fast food'cuların salatası pek iyi olmaz."

"Bu gece sahneye çıkmadan evvel yemek yemem gerek."

"Böylece hayvanını daha iyi kontrol edeceksin."

"Evet."

"Ama neden salata? Hani proteine ihtiyacınız vardı?"

"Eğer bir sürü yabancının önünde soyunsaydın sen de salata yemek zorunda kalırdın."

"Daha sahneye çıkmana saatler var. Bir hamburgerle kilo alacak halin yok ya?"

"Kilo almam ama göbeğim çıkar."

"Ben böyle şeyleri sadece kızlar düşünür sanırdım."

"Yanılmışsın."

"Demek salata ye, güzel görün ha?"

Kafasını salladı. Örgüsü bu sefer de vitesin üzerine düşmüştü. Birden saçına dokunmak için müthiş bir arzu duydum. Kafamın içinden bir ses *Neden olmasın?* dedi. Nasıl olsa bugün yaptığımızın yanında gayet masumcaydı. Mantıken öyleydi ama Nathaniel'ın yanındayken mantığım işlemiyordu.

Ona dokunmamak için ellerimi kucağımda kavuşturdum ve kendimi tam bir ahmak gibi hissettim. Ne yapıyordum ben? Cesaretimi toplayıp ona uzandım ve saçını evcil bir hayvanmış gibi okşadım. Yumuşak ve ılıktı. Konuşurken saçıyla oynamaya devam ettim. "Hayvanın seninle hiçbir anlaşmazlığa düşmüyor, değil mi?"

"Hayır," dedi. Sesi karanlıkta yumuşacık yankılanmıştı.

Örgüsünü hafifçe çekerek sordum. "Sizin tek savaştığınız et ve kan açlığı değil."

"Hayır, değil."

Elimi örgüsünün ucuna kaydırdım. "Ben açlığın hayvanın olduğunu sanmıştım. Kovalama ve beslenme arzusunun. Şimdi düşünüyorum da..."

"Evet?"

Örgüsünün elimi okşaması bile beni heyecanla ürpertiyordu. Titrek bir sesle konuştum. "Richard hayvanından içgüdülerinin ilkel bir yansımasıymış gibi sözederdi. Bilirsin işte. Şehvet, miskinlik ve bunun gibi klasik günahlar. Günahlar iyiyle kötüyü ayırt etmemiz içindir. Aslında tüm düşüncelerimin temelinin bunlara dayandığını hiç düşünmemiştim. Birinin diğerini bu kadar etkilemesi şaşırtıcı değil mi? Hareketlerinin sonuçları hayatının akışını değiştiriyor." Örgüsünü kaldırdım. Kocaman bir yılanı tutmak gibiydi. Bunu adeta bağrıma bastım. Emniyet kemeri elverdiği ölçüde ona yakın olmak istiyordum.

"Brown'ların ölen oğulları için duyduğu ıstırabı düşünmedim. Bunu umursamamayı seçtiğim için değil. Ben duygusuz biri değilim ama aklıma bile gelmedi. Tek bildiğim bana zarar verdikleriydi ve öfkeden deliye dönmüştüm. Ama çılgınlığım doğrudan beslenme isteğine dönüştü. Onları öldürüp yersem bir daha canımı yakamayacaklarını düşündüm ve çok açtım." Gözlerimi doğruca onunkilere diktim.

Dışarıdan gelen ışık yüzüne vurunca gözleri kısa bir an için parladı. Tıpkı bir kedinin gözleri gibiydi ama kafasını çevirdiğinde gözleri yine gölgede kaldı. Saçı ellerimin

arasından kayınca bir an ne yapacağıma karar veremedim, sonra sıkıca tuttum. Kafasındaki gerginliği net bir şekilde hissediyordum. Bir yere sımsıkı bağlı bir halatı çekmeye benziyordu.

Konuştuğunda biraz nefes nefeseydi. "İlk şekil değiştirdiğinde hep aç olursun. Özellikle de tecrübesizsen."

"Peki, kulüpte insanların üzerine atlayıp onları parçalamamayı nasıl başarıyorsun?" diye sordum titrek bir sesle.

Geri çekilince saçı iyice gerildi. "Açlığımı beslenmektense sekse yönlendirerek. Eşini yemezsin. Onu beceriyorsan yiyemezsin." Sesi alçalmıştı.

"Peki ben neden kimseyi yemedim? Brown'ların yanında seks falan düşündüğüm yoktu."

"Başta sadece açlık vardır. Birkaç dolunaydan sonra düşünmeye başlarsın ama bir insan gibi değil hayvan gibi. Birkaç dolunay daha geçer. Bu kez hayvan formundayken bile kendin olmayı seçersin. Yani bazıları öyle yapar."

"Seçmek mi?" dedim örgüsünü bir ip gibi kullanarak onu kendime çekip. Ama bu ip kafatasına bağlıydı ve Nathaniel düşündüğüm gibi hemen bana gelmek yerine karşı koydu.

Sesi yumuşak bir fısıltı gibiydi. "Kimileri hayvanın saflığından hoşlanır. Dediğin gibi, onda kafa karışıklığı ve iç çatışma yoktur. Sadece ne istediğine karar verir ve yapar."

"Emniyet kemerini çöz," dedim.

Dediğimi yaptı.

Onu kendime çekince saçları kollarıma dolandı. "Hayvanını suç işlemek için kullananlar var mı? Çoğu insanı vicdanları engeller. Ama hayvanın vicdanı yoktur."

Yüzü benimkine o kadar yakındı ki istesek kolayca öpüşebilirdik. Örgüsünü çektiğim için kafasını hafifçe yana yatırmıştı. "Hayvanın düşünce tarzı çok basittir," diye fısıldadı. "O yüzden insanlar cinayet işlerken ekseri bunu kullanmaz. Kazara öldürmelerinden bahsetmiyorum tabii çünkü kontrolleri yoktur. Ama karmaşık cinayetler onlara göre değildir."

"Mesela?"

"Diyelim amcan sana bir servet bırakacak ve parayı almak için onun ölümünü beklemek istemiyorsun. Ama hayvanın acıkmadıkça amcanı asla para için öldürmez. Çünkü o paradan anlamaz."

Biraz daha yaklaştım. Neredeyse dudaklarımız birbirine değecekti. "Neden anlar?"

"Gerçekten korktuğu birini ya da seni fiziksel olarak inciten birini öldürür. Hayvan ancak fiziksel şiddetten anlar."

Az kalsın onu ve ağabeyini döven adamı avlayıp avlamadığını soracaktım. Hatıralarını görmüştüm. Acaba biri bana böyle davransa ne yapardım? Muhtemelen kötü şeyler. Arabayı korkunç anılarla doldurmak istemiyordum. Bugün onlarla yeterince uğraşmıştım.

Dudağına bir öpücük kondurduğumda beni koltuğuma bastırarak karşılık verdi. Emniyet kemerimi hala çözmediğim için hareketlerim kısıtlanıyordu. Örgüsü kollarıma dolanmıştı ve kendimi bağlı gibi hissediyordum. Birden panikledim ama kısa sürdü. Çünkü Nathaniel bana zarar vermezdi. Örgüsünü koca bir yılan gibi kucaklamak ve kollarıma dolamak benim fikrimdi. Beni kapana kıstırmamıştı ve bunu asla yapmazdı.

Konuşabilecek kadar geri çekildi. Dudakları hala benimkilere değiyordu. "Müşterilerin ne olacak? Seni beklemezler mi?"

Kafamı mümkün olduğunca arkaya attım. "Sana burada sevişmeyi teklif ettiğim falan yok."

"Emin misin?"

Nedense böyle demesi beni sinirlendirdi. "Evet," dedim kendimi saçından kurtararak.

Otoparka giren bir arabanın farları yüzüne vurunca gülümsediğini gördüm. "Bana dokunman için cesaret vermeye çalışıyordum. Ama *ardeur* beslenmeden fazla ileri gider ve ikimiz de aç kalırsak gece biter ve sen hem kendine hem bana kızarsın."

Kendimi örgüsünden kurtarmıştım ama Browning'in kabzasına dolanan telleri de açmam gerekiyordu. Gerçi emniyeti kapalıydı fakat tedbiri elden bırakmamakta fayda vardı. Aptalca kazalarda bir sürü insan vuruluyordu. Edward'la Zerbrowski bu tip olayları bir an olsun unutmamıza izin vermezdi. Derin bir nefes alıp kabzadaki telleri tek tek ayırmaya koyuldum.

Nathaniel arkasına yaslandı. "Bunu durmamamız gerekmediği bir an ve yerde tekrarlayalım."

Hala saçlarıyla uğraşıyordum. Benden uzaklaşmasına rağmen uzun örgüsünden bir türlü kurtulamamıştım. "Üzgünüm ama şansını değerlendiremedin," dedim öfkeyle.

"Uyuzluk etme," dedi. "Seni kucağıma oturtan ben değildim."

Neyse ki tabancama dolanan saçları açmayı başarmıştım. Tam örgüsünü ona doğru fırlatacaktım ki kendime

hakim oldum. Haklıydı. Bu işi ben başlatmıştım. *Ardeur* akşamki randevularıma gitmeden evvel ortaya çıkarsa çok kızacağım konusunda da haklıydı. İnsanlar haklıyken onlara öfkelenmemelisiniz.

"Pekala, şimdi gidip bana hamburger, sana salata alalım. O zaman mutlu olursun herhalde?" Kontağı çevirip geri vitese taktım.

"Hayır, ama çalışabilmek için buna ihtiyacımız var." Sesi üzgündü.

Park halindeki arabaların arasından çıkarken ona baktım. "Üzülme."

"Ben iyiyim," diye mırıldandı.

"Hadi ama sorun ne?"

"Bana yaklaşman. Bunun doğaüstü enerjilerle alakası yoktu. Henüz *ardeur* ortaya çıkmadı. Ne hayvan ne kan tutkusu. Görünürde ikisi de yok ama sana dur demek zorunda kaldım. Çünkü *ardeur* bu gece mutlaka yükselecek Anita ve onu beslemeden seks yapmak bir sürü soruna davetiye çıkaracak." Başını cama yasladı. Omuzları çökmüştü.

"Konuşmamızın başından beri söylediğin her şeyde haklıydın Nathaniel. Bana ne oldu bilmiyorum ama birden öfkelendim."

Bir sokak lambasının altında olduğumuz için yüzünü net bir şekilde görebildim. Bana acı dolu gözlerle bakıyordu. "Sadece bana dokunmak istediğin için dokunman bu kadar yanlış mı? Buna hakkımız yok mu?"

İç çekip yola konsantre oldum. Böylece kendimle kalıp biraz düşünecek vaktim oldu. Tekrar anayola çıktık fakat bu sefer McDonald's'ta mola vereceğimizi biliyordum.

Nathaniel'ın yüzündeki ifadeyi silmek için aklıma gelen tek şeyi yapıp bacağına dokundum. Koltuğunda öyle bir büzülmüştü ki ancak orasına uzanabilmiştim. Biraz evvelki saçma sapan öfkem için özür dilemem gerekse de araba kullandığım için şimdilik bu kadarını yapabiliyordum. Bacağını şefkatle okşadım ama seks haricinde insanlara dokunmak konusunda pek başarılı değildim. Kendimi geliştirmeye çalışıyordum ama öğrenme eğrim ruh halime göre yükselişe ya da inişe geçebiliyordu.

Parmaklarıyla elime dokundu. Gözlerimi yoldan ayırmadan elini tuttum.

"Üzgünüm Nathaniel. Bazen cidden çok lanet biri oluyorum."

Elimi sıktı ve başımı yana çevirdiğimde bana gülümsediğini gördüm. Bu gülümseme el tutuşmamızdan daha değerliydi. "Takma kafana, unuttum bile," dedi.

"Bakıyorum lanet biri olduğuma itirazın yok."

Gülümsedi. "Yalan söylememden hoşlanmadığını sanıyordum."

Ağzım hayretle açıldı. Sonra gözlerimi tekrar yola çevirdim. "Bunu söylediğine inanamıyorum."

Sarsılarak kahkaha atınca bacağındaki elim hopladı. "Ben de."

Ama kızmamıştım. İnsan sevdiği birine lanetlik ettiğinde bunu kabul etmeli ve bir daha yapmamaya çalışmalı.

33

Landing'de tek bir park yeri bile yoktu. Dar ve çoğu parke taşlı sokakların nostaljik bir hoşluğu vardı ama bunlar arabalar değil atlar için planlanmıştı ve yer bulmak bazen tam bir işkence haline gelebiliyordu. Suçlu Zevkler'in çalışanlar için bir otoparkı yoktu çünkü yerleri zaten kısıtlıydı. Dolayısıyla cipi uzak bir sokağa park edip yürümek zorunda kaldık. Fakat kulübün kan kırmızısı neon ışıklı tabelasına yaklaştığımızda Nathaniel kolumu tutup beni daha önce varlığından bile haberimin olmadığı bir arka sokağa yönlendirdi. Buranın da Lanetliler Sirki gibi çalışanların kullandığı bir arka kapısı olduğunu bilmiyordum.

Bütün arka sokaklar gibi karanlık, dar ve pisti. Tam klostrofobimi azdıracak türden bir yerdi. Henüz kötüleş-

memiştim ama iki yanındaki duvarlara dokunabileceğim sıkışık sokaklardan nefret ettiğimi bir kez daha belirtmeden geçemeyeceğim.

Planım Nathaniel'ı kulübe atıp randevuma yetişmekti ama biz yoldayken gelen telefon programımı değiştirmişti. Geceki ilk toplantım iptal olmuştu. Mary avukatın acil bir işinin çıktığını ve başka bir müvekkiliyle ilgilenmesi gerektiğini söylemişti. Anlaşılan birini kefaletle serbest bıraktırmaya gitmişti. Kesin konuşamam tabii ama muhtemelen beklenmedik sorun buydu. Yıllar içinde avukatların söylediklerini tercüme etmek konusunda epey tecrübe kazanmıştım. Ama hukuki jargon konusunda pek başarılı olduğum söylenemezdi. Zaten jargonun amacı da o meslekten olmayanların tek bir kelime bile anlamaması değil miydi?

Dolayısıyla gecenin ilk randevusu dokuza kaymıştı ve Nathaniel'la içeri girip Jean-Claude'u görecek kadar vaktim vardı. Tanrı biliyor ya, epey konu birikmişti. İşte kendimi bu dar sokakta Nathaniel'ın geniş omuzlarını takip ederken bulmamın sebebi buydu. Omuzları neredeyse iki duvarın arasındaki mesafe kadardı. Herhalde Dolph burada ancak yengeç gibi yan yan yürüyebilirdi.

Nathaniel birden duraksadı. Ne önümü ne yüzünü görebildiğim için sorunun ne olduğunu anlamamıştım. Sonra bir kadın heyecanla bağırdı. "Brandon, Brandon!"

Nathaniel el sallayıp yan dönünce bir kapının önündeki merdivenlerde duran bir grup kadın gördüm.

Ona eğilip fısıldadım. "Neden Brandon olduğunu düşünüyorlar ve burada olmamaları gerekmez miydi?"

Nathaniel telaşla merdivenlerden inen kadınlara gülümseyerek fısıldadı. "Brandon sahne adım ve evet, güvenliğin buraya kimseyi yaklaştırmaması gerekirdi." Böyle dediyse de kadınlara doğru yürümeye devam etti.

Kolunu tuttum. "Bence geri dönelim."

"Merak etme, eminim birkaç fotoğraf çektirip giderler. Ya da tek dertleri bana dokunmaktır."

"Herhalde," dedim.

Elimi okşadı. "Doğruyu söylemek gerekirse bazen çizgiyi aşanlar oluyor ama bunlar zararsız görünüyor."

"Geri dönsek kendimi daha iyi hissederdim."

"Olmaz," dedi Nathaniel kısa keserek. "Bunlar benim hayranlarım, Anita ve işim gereği onlara gülümseyip birkaç çift laf etmek zorundayım. Senden de güvenlik görevlisi ya da korumam gibi davranmanı rica ediyorum. Eğer kız arkadaşım olduğunu düşünürlerse bütün büyü bozulur. Anlıyor musun?"

"Büyü mü?"

Gülümsedi. "Daima ulaşılabilir olmalıyım. Bana sahip olabileceklerini sanmalılar."

Ona 'istediğimden daha çok bilgi verdin ve bununla ne yapacağımı bilmiyorum' dercesine imalı bir bakış attım. "Tamam," dedim. "Güvenlik görevlisiyim." Bu rolü kesin iyi kıvırırdım.

Önüne geçmeme izin verdi çünkü gerçek bir güvenlik görevlisi olsaydım öyle yapardım. Kafamın üzerinden onlara el sallayıp gülümseyebildiği sürece sorun yoktu. Yüzümdeki aksi ifadeyi silip boş boş bakmaya çalıştım ama başarılı olduğumdan emin değilim.

Dört kişiydiler. İki sarışın, bir kumral ve bir esmer. Esmerin saçları benimki kadar koyuydu ama bu hale bir boya tüpü sayesinde geldiği belli oluyordu. Çünkü saçları kömür karasıydı ve hiçbir yerinde doğal gölgeler yoktu. Siyah saçın kafana mürekkep dökülmüş gibi durmasından nefret ederim. Ya da belki sırf uyuzluğumdan bana öyle geliyordu.

Nathaniel, namı diğer Brandon, profesyonelce bir tavırla kadınlarla sohbete koyuldu. İki sarışın kulübün müdavimlerindendi ve hatırlı müşteriler oldukları belliydi. "Bu gece sahneye senin çıkacağını bildiren e-mail gelince çok heyecanlandık," dedi biri aşırı bir sevinç gösterisi eşliğinde. Konuşurken elini Nathaniel'ın kolundan ayırmıyordu. Nathaniel'ı arkadaşlarının da görmesini istemişti. Anlaşılan esmerin buraya ilk gelişiydi. Kadın, Nathaniel'ın fotoğraflarını web sitesinde görüp çok beğenmişti. Suçlu Zevkler'in bir web sitesi olduğunu bilmiyordum. Nereden bilecektim ki? Bir bilgisayarım bile yoktu.

Kuzguni saçlı kadın utanmış ve tedirgin olmuş gibiydi. Nefes nefese konuştu. "Fotoğrafların harikaydı." Nathaniel'a kaçamak bakışlar fırlatıyordu. Sarışınlardan biri bir kağıt çıkarıp kuzguni saçlı adına Nathaniel'dan imza aldı.

Kumral, heyecanla cıyaklayan arkadaşlarına katılmamıştı. Beni süzüyordu ve gözlerindeki bakış hiç dostane değildi. "Bu kim?" diye sordu.

Merdivenlerin tepesinde, kapının yanında dikilmiş, koruma numarası yapıyordum. Ama mavi ceketimle siyah eteğim ve topuklu çizmelerim inandırıcılığımı yok ediyordu.

"Güvenlik," dedi Nathaniel kuzguni saçlının defterini imzalarken.

"Böyle güvenlik mi olur?" dedi kumral.

"Burada yeni çalışmaya başladım da," diye atılıverdim hemen.

Kumral bana inanmışa benzemiyordu. Kollarını küçük göğüslerinin altında kavuşturup beni baştan aşağı süzdü.

Şirin şirin gülümsedim.

İyice kaşlarını çatınca bunların arasında derin çizgiler oluştu. Şimdi kendimi daha iyi hissediyordum.

Nathaniel beni uyarırcasına yüzüme baktı. Madem onlara kibar davranmamı istiyordu, bu arzusunu yerine getirecektim. Yerimden kıpırdamayıp sarışınların kollarına ve sırtına dokunmasını izledim. Ama bir tanesi poposunu okşayınca sabrım taşıverdi.

Bir-iki adım atıp "Bayanlar, Brandon'ın içeri girip gösterisi için hazırlanması gerek," dedim. Sarışınlardan biri kolunu Nathaniel'ın omzuna atıp onu yanağından öperken bile hiç istifimi bozmamış ve gülümsemeye devam etmiştim. Sonra diğer sarışın uzanıp onu öbür yanağından öptü.

Bu kadarı yeterdi. Merdivenlerden çıkan Nathaniel'ı kolundan tutup kapıyı açtım. İki sarışın hala ona yapışık vaziyetteydi. Kuzguni saçlı kıpkırmızı kesilmişti ve kumral hala bana kaş çatmakla meşguldü. Gülümsemeye devam ettim ama suratımda ekşi bir ifade belirdiğinin farkındaydım.

"Beth, Ann ve Patty, eğer beni bırakmazsanız sahneye çıkamayacağım," dedi Nathaniel.

"Bizimle kaldığın sürece bunu sorun etmeyiz."

Arkama baktığımda siyah gömlekli bir adam gördüm. Buzz'dı. Genelde kapıda duran vampir. Siyah saçları kısacık ve fırça gibiydi. Gözleri küçük ve soluk renkli, kasları ölü bir adama göre gayet gösterişliydi. Siyah gömleğinin sırtında kırmızı harflerle SUÇLU ZEVKLER-GÜVENLİK yazıyordu. Buzz'a bayıldığım söylenemezdi ama bu gece onu gördüğüme memnun olmuştum.

Aslında bu işle rahatça başa çıkabilirdim ama aynı anda kibar olmaya çalıştığım için ne yapacağımı şaşırmıştım. Maalesef yeteneklerim arasında baş belası hayranlardan nezaketle kurtulmak yoktu.

Buzz arkamdaki kadın onu görmeden evvel yüzüne bir gülümseme oturttu. Öleli çok olmamıştı -yirmi yıl- ve bir cesede göre epey canlı görünüyordu. Kalabalığa karışsa kimse farkı anlamazdı. Çoğu kişi vampirlerin insandan farkı olmadığını düşünür ama yanılıyorlar. Aslında yaşlandıkça insanlıktan uzaklaşırlar ama geçen yıllarla birlikte zihin oyunları konusunda tecrübe kazandıkları için bunu kimseye hissettirmezler.

"Bayanlar, burada olmamanız gerekiyor," diye ikna etmeye çalıştı onları Buzz. Yanımdan geçerken bir an hepimizi duvara yapıştıracağını sandım. Adaleli gövdesi o kadar genişti ki daracık sahanlığa güçlükle sığıyorduk.

"Bu kadın sahiden güvenlik görevlisi mi?" dedi kumral.

"Öyle dediyse öyledir," dedi Buzz bana selam verircesine. Nathaniel'ı sarışınlardan kurtarma işinin hoşuna gittiği belliydi. Zira kadınlar Nathaniel'ı bırakıp Buzz'ın kaslı vücuduna yapışmıştı. Sarışınların onu da gayet iyi tanıdığı belliydi.

Kuzguni saçlı kadın, gözlerini kocaman açıp biraz geriledi. Anlaşılan o bu oyuna katılmak istemiyordu. Kızı takdir etmiştim doğrusu.

Nathaniel'ı kapıdan içeri sokarken kumral bana korkunç bir bakış fırlattı. Anlaşılan meseleyi kişisel almıştı ve bu tavrı sinirlerimi zıplatmıştı. Nathaniel'la kapıyı ardımızdan kaparken Buzz'm dışarıda onlarla kalmasından hoşlanmadığımı düşünüyordum. Ne de olsa bize yardım etmişti. Acaba güvenlik görevlileri nasıl korunuyordu? Onlar yaralandığında kim müdahale ediyordu? Yoksa sırf müşteriler ve dansçılar mı önemliydi? Ne yapacağımı bilemeyerek Nathaniel'a baktım.

"Merak etme, Buzz onlara nasıl davranması gerektiğini biliyor."

"Onu düşündüğümü nereden bildin? Aklımı mı okuyorsun?"

Gülümsedi. "Hayır, sadece seni iyi tanıyorum. Bize yardım ettiği için kendini ona karşı sorumlu hissediyorsun."

İnsanların düşüncelerimle hislerimi bu kadar kolay tahmin etmesinden nefret ediyordum. Neydim ben? Şeffaf falan mı? Sanırım evet.

Konuyu değiştirmeye karar verdim. "Bu gece Brandon'ın burada olacağını nereden biliyorlardı?"

"Program değiştiğinde bunu e-mail listemizdeki tüm müşterilere haber veriyoruz. Hatta Brandon'ın özel bir listesi bile var."

Ona baktım. "Yani bu kadınların işlerini güçlerini bırakıp planlarını değiştirerek Brandon'ı izlemeye geldiğini mi söylüyorsun?"

Omzunu silkip utanmış gibi yaptı. "Bazıları, evet."

Kafamı salladım ve tekrar konuyu değiştirdim. "Hayranları kapıdan uzak tutma görevi kimin?"

Kapı bana cevap verircesine açıldı ve Buzz kapıyı ardından kapayana dek kadınlarla gülüşüp şakalaşmaya devam etti. Sonra kapıya yaslandı. Yorulmuşa benziyordu. "Primo'nun."

Sorumu kapalı kapının ardından duyduğunu ancak bir iki saniye sonra farkedebildim. "Ne sorduğumu duyabildin mi?"

Kafasını salladı. Sonra vampirlikte yeni olduğunu kanıtlayan parlak ve sivri dişlerini göstererek sırıttı. "Seni kapalı kapının ardından işitebileceğimi bilmiyor muydun?"

"Evet, ama dikkatini dışarıdaki kadınlara verdiğini sanmıştım."

Gözlerini benden ayırıp Nathaniel'a doğrulttu. "Sen iyi misin?"

"Hı hı."

Buzz dayandığı kapıdan ayrılarak sırtını dikleştirdi ve iki yanındaki kollarını salladı. Geniş omuzlarıyla, kanatlarını silken dev bir kuşu andırıyordu. "Primo'yla konuşacağım ama işe yarar mı bilmem."

"Neden?" diye sordum.

Bana baktı. "Primo çok yaşlı. Jean-Claude'un vampirlerinden biri olmak istiyor ama gözü yükseklerde. Striptiz kulübünün güvenliğinde çalışmak istemiyor. Bir de müdürünün benim gibi bir bebek olacağını öğrenince iyice bozuldu." Buzz endişeli görünüyordu. "Eski kafalının teki. Beni yeterince kışkırtırsa onu düelloya davet edeceğimi sa-

nıyor. Kusura bakmasın ama ona o fırsatı verecek değilim. Yoksa beni öldürür."

"Bundan Jean-Claude'a bahsettin mi?"

Kafasını salladı. "Primo'ya eğer bu işi kaldıramayıp bana itaatsizlik edecekse şehirden ayrılmasını söyledi."

"En azından bir süreliğine işe yaramadı mı?" diye sordum hemen.

Buzz gülümsedi. "Bu tip hikayeleri daha önce de duymuş gibisin."

"Hayır, ama yaşlı vampirlerin nasıl olduğunu bilirim. Kibirlerinden yanlarına yaklaşılmaz."

Nathaniel koluma dokundu. "Jean-Claude'la bu akşamki performansım hakkında konuşmalıyım."

"Birazdan yanınıza gelirim."

Nathaniel tam itiraz etmek için ağzını açmışken vazgeçip beyaz koridorda ilerledi. Onun birkaç kapıyı geçip Jean-Claude'un ofisine girişini seyrettikten sonra Buzz'a döndüm. "Primo sadece emirlere itaat etmeyi mi reddediyor, yoksa başka sorunlar çıkardığı da oluyor mu?"

"Bizim istemediğimiz insanları bahşiş karşılığında içeri sokuyor."

"Mesela kimi?"

"Erkekleri."

Kaşlarımı kaldırdım. "Erkek müşterileri kabul etmiyor musunuz?"

"Genelde hayır. Kadınlar rahatsız oluyor. Bazı dansçılar da öyle. Diğer erkeklerin önünde aletini sallamaktan hoşlanmayabilirsin, öyle değil mi?"

"Sanırım haklısın. Yine de girenler oluyor, değil mi?"

"Çiftleri alıyoruz. Tıpkı nehrin karşısındaki striptiz kulüplerinin yaptığı gibi. Oralara da kadınlarla girebiliyorlar."

"Ama Primo yalnız gelen erkekleri de alıyor?"

Kafasını evet anlamında salladı.

"Peki Jean-Claude bu konuya nasıl bir çözüm getirmeni istedi?"

"Başımın çaresine bakmamı söyledi. *Primo'yu kontrol edecek kadar vampir değilsen bu işi haketmiyorsundur,* dedi. Jean-Claude da çok yaşlı, Anita. Galiba amacı beni Primo'nun önüne atmak. Öyle bir durumda hiç şansım kalmaz."

"Neden? Kendini koruyabilecek gibi duruyorsun."

"İş kasla bitse tamam ama Primo sadece iriyarı değil ki, aynı zamanda her yerinden güç fışkırıyor. Hatta ben bile Jean-Claude'un onu gerektiği gibi kullanmadığını düşünüyorum. Böylesine düşük bir kademede çalışmak için fazla yetenekli. Ayrıca yaradılış gereği güvenlik görevlisi olmaya uygun değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kavgayı bitireceği yerde başlatıyor. Adamları para karşılığı içeri sokup sonra kıçlarına tekmeyi basmaya kalkıyor."

Kafamı salladım. "Jean-Claude'un işin bu kadar büyümesine izin vereceğini sanmıyorum Buzz."

"Evet, normalde öyle olması gerekirdi. Galiba önce kendi başımıza ne yapacağımızı görmek istiyor. Umarım yardım etmeye karar verene dek hayatta kalmayı başarırım."

"Durum o kadar mı kötü?"

"Deminki kadınların sorun olduğunu sanıyorsan yanılıyorsun. Dansçılarımızdan biri ciddi şekilde tacize uğra-

dı. Bir başkası az kalsın öfkeli bir koca tarafından bıçaklanıyordu. Herif karısının dansçının fan kulübüne üye olmasına bozulmuş."

"Dansçıların fan klüpleri mi var?"

"Yıldızlarımızın, evet."

"Ya Nathaniel?"

"Evet, Brandon'ın da var." Bana bakıp güldü. "Yoksa bilmiyor muydun?"

"Buradaki günlük işlerle pek ilgim yok."

Kafasını salladı. Endişeli haline geri dönmüştü.

Buzz'dan hoşlanmıyordum. Ona karşı bir garezim yoktu ama arkadaşım da değildi. Ancak Primo'yla ilgili anlattıkları gerçekse başı belada demekti. Jean-Claude'un zehir gibi bir iş kafası vardı ve Buzz'ın anlattıkları onun tarzına hiç uygun değildi.

"Jean-Claude'la konuşacağım Buzz. Primo hakkında ne düşündüğünü öğreneceğim."

Buzz iç geçirdi. "Daha ne isteyebilirim ki?" diye sordu. Aniden sırıtınca yine sivri dişlerini gördüm. "İlgin beni şaşırttı doğrusu. Şimdiye dek benden hoşlanmadığını düşünüyordum."

Gülümsedim. "Madem öyle düşünüyordun, dert yanmak için neden beni seçtin?"

"Başka kime gidecektim?"

"Jean-Claude'dan sonra Asher geliyor."

Kafasını salladı. "Ben burada çalışıyorum ve iş sorunlarım burada kalır. Bütün işler böyle yürür."

"Bunu bilmiyordum," dedim. Belki de her işin başka bir vampir tarafından yönetildiği günlerden kalma bir alışkan-

lıktı. "Peki, bütün işleri ziyaret ettiğime göre ben ne oluyorum? Büyükelçi mi?"

Yine sırıttı. "Bir nevi."

"Elimden geleni yapıp neler döndüğünü anlayacağım. Eğer Jean-Claude'un derdi seni Primo'yla bir güç savaşına sokmaksa gelip bunu sana söylerim."

Rahatlamışa benziyordu. "Ben sadece durumumun ne olduğunu merak ediyorum. Bilmem anlatabildim mi?"

Kafamı salladım. "Anladım."

Koridorun sonundaki kapıdan siyah gömlekli bir adam çıkıp bize doğru koştu. Çıktığı yerden sağır edici bir müzik ve gürültüler geliyordu. Adam sarışındı ve tıpkı bir kolej talebesine benziyordu fakat insanüstü hızına bakılırsa bir likantroptu.

Daha yanımıza varmadan konuşmaya başladı. "Bir sorunumuz var. Primo bir grup herifi içeri almış. Byron'a laf atmaya başladılar. Bir dahaki sefere iş çirkinleştiğinde bana gel demiştin. Doğrusunu söylemek gerekirse iş bayağı çirkinleşti."

Buzz koridorun aşağısına doğru yürümeye başlamıştı bile. Kısa bir an duraksadıktan sonra arkalarından koştum.

Buzz bana baktı. "Sen de mi geliyorsun?"

Omzumu silktim. "Hiçbir sorun yokmuş gibi davransam komik olmaz mıydı?"

"Bizim işimiz çıkan olayı yatıştırıp insanları sakinleştirmek," dedi. "Daha beter hale getirmek değil."

"Beni istemediğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Sen ona bakma," dedi sarışın. "Cellat bizden yana olduktan sonra vay hallerine."

"Kimsin sen?" diye sordum hızlarına yetişmek için koştururken.

"Clay," dedi Buzz'ın önünden elini uzatarak.

"Sonra sosyalleşseniz olmaz mı?" diye homurdandı Buzz. Kapıya geldiğimizde kendine çekidüzen vermek istercesine duraksadı. İçindeki enerjinin belli belirsiz uğultusunu duydum. Daha önce onda böyle bir şey hissetmemiştim hiç. Gri gözleri parladı. "Bu zırvalıklardan çok sıkıldım," dedi ve kapıyı açtı.

34

Müziği kesmemişlerdi ama sahnedeki adam dans etmiyordu çünkü artık asıl şov o değildi. Velet kılıklı üniversite öğrencileri onlara tepeden bakan bir adamın etrafını çevirmişti. Adam, kotlu ve armalı montlu gençlerin ortasında soluk bir kule gibi yükseliyordu. En uzun boylusu, adamın ancak omzuna geliyordu ama bayağı kalabalıktılar ve görünüşlerine, aynı montlardan giymelerine bakılırsa bir spor takımının oyuncularıydı. Bazıları kulübün güvenlik elemanları kadar kaslıydı. Primo'nun derdi bela çıkarmaksa iyi bir seçim yapmıştı doğrusu.

Diğer siyah gömlekli güvenlik görevlileri ne yapacaklarını bilemezmiş gibi etrafa bakınıyordu. Anlaşılan Primo'nun tavırlarından onlar da rahatsızdı. Zira hiçbiri ona yardıma

koşmamıştı. Üniversite veletlerinin etrafını sarıp dağılmalarını engellemeye çalışsalar da onları büyük vampirin yanından uzaklaştırmak gibi bir dertleri yoktu. Primo hakkında hiçbir şey bilmeseydim ve az önce öğrendiklerim olmasaydı bile, sırf diğer güvenlik görevlilerinin bu davranışından onun nasıl bir adam olduğunu anlardım.

Sorun Primo'nun cüssesi değil yaydığı güç dalgalarıydı. Çoğu vampir ve hatta likantropun gücü bir yeri su gibi doldurur ve sen içinde boğulursun. Primo'nun gücü de adeta nabız gibi atıyor ve bir şelale misali çağıldıyordu. Kocaman elleriyle ne zaman içlerinden birini itse gücü artıyordu ve onu tenimde hissedebiliyordum. Görünüşe bakılırsa gücünün kaynağı kendi zalimliğiydi. Onları itmesi üniversite öğrencilerinin zoruna gitmiş, bunu erkekliklerine hakaret olarak algıladıkları için de iyice zıvanadan çıkmışlardı.

Nihayet grubun en iriyarılarından biri Primo'nun üzerine atlayıp koluyla omzuna yapıştı. Fakat Primo onu omzundan tutup neredeyse hiç efor harcamadan vestiyere fırlattı. Orada görevli kız canhıraş bir feryat kopardı.

Bir an için Primo'nun gücü üzerinde yürünebilecek kadar somutlaştı ve sonra azaldı. Onu sabit tutamıyordu.

"Yeter," dedi Buzz ama bunu söylemekten hiç memnun değilmiş gibi görünüyordu. Onlara doğru yürüyünce diğer güvenlik görevlileri düğmeye basılmışçasına harekete geçip üniversiteli çocukları kapıya doğru sürdü. Biraz ilerleme kaydetmişlerdi ama çocuklar arkadaşlarını dev vampirin insafına bırakmak istemiyordu ve bunda haksız sayılmazlardı.

Olay uzmanlık alanımın dışındaydı. Primo'yu tutuklamak ya da öldürmek isteseydim rozetimle silahımı çıkarıp araya girebilirdim ama bunun ortalığı sakinleştirmek yerine karıştıracağının farkındaydım. Buzz'ın da söylediği gibi, onların görevi kavgayı yatıştırmaktı ve benim yeteneklerim farklı alanlardaydı.

Buzz bağırmaya başlamıştı. "Hemen sakinleş Primo! Sakın karşılık verme. Onları kulüpten çıkarmak zorundayız."

Primo, Buzz'm dediğine uymak yerine her iki eliyle iki oğlanı boynundan tutup havaya kaldırdı. Sanırım niyeti kafalarını birbirine tokuşturmaktı. Fakat vampirin ellerinin meşgul olmasını fırsat bilen uyanık bir oğlan suratının ortasına bir tane patlatıverdi. Kahverengi, kısa saçları ve neredeyse Buzz'ınkiler kadar geniş omuzları vardı. Ayrıca nasıl yumruk atması gerektiğini de biliyordu. Zira vampirin kafası arkaya savrulmuş, ağzından fışkıran kanlar Primo'nun solgun teniyle ürkütücü bir tezat oluşturmuştu.

Aniden müzik kesildi ve o tuhaf sessizlikte Primo hınç dolu bir savaş narası attı. Sonra ellerini açıp oğlanları külçe gibi yere bırakarak ona vuran çocuğa saldırdı. Kurbanını diğerleri gibi sağa sola fırlatmasını bekledim ama yapmadı. Onu ceketinin önünden kavrayıp ayakları yerden havalanana dek kaldırdı. Çocuğun bacakları ipte sallanan bir adam gibi birbirine karışmıştı. Muhtemelen kendi yakası boğazını sıkıyordu. Ama Primo'nun geniş ve solgun omuzları onu yere çalmak için öne doğru eğileceğine, kolunu arkaya savurup yumruk yaptı. O kadar yakın mesafeden vurursa adamın boynu kırılabilirdi.

Browning'i çektim ama elimde bir vur emri olmadan sıradan bir polis memuruyla eşit şartlardaydım. Dolayısıyla sırf birini incitebileceğini düşündüğüm için ona ateş edemezdim.

Mahkemede vampir gücünün bir insanmkine oranla katbekat etkili olduğunu nasıl savunacaktım? Ayrıca Primo'yu vurursam onu öldürmek zorunda olduğumu hissediyordum. O dev kas yığınının bana büyüleriyle dokunmasını istemiyordum. Evet, öldürülmesi güç biriydim ama ölümsüz değildim.

Sonunda kararımı verip nişan aldım. Çünkü mahkeme falan sonraki süreçti ve çocuk ölmek üzereydi. Primo'nun omzunu hedeflemiştim. Etrafta bu kadar insan varken ancak bu kadarını yapabilirdim.

Clay yakınlarındaydı ve şansını deneyerek dev vampirin üzerine atladı. Fakat Primo şekil-değiştiriciyi masaların oraya fırlattı. Kadınlar cıyaklayarak çil yavrusu gibi dağıldı. Clay güçbela ayağa kalkarken Primo yumruk atmaya hazırlandı.

Buzz "Hayır Primo, yapma!" diye bağırıyordu.

Tabancamı yere indirdim. Çünkü eğer gerginseniz parmaklarınız da gerilir. Birini vuracaksam bunu planlı programlı yapmalıydım. Yavaş yavaş yaklaştım. Böylece daha uygun bir açı elde etmeyi ümit ediyordum. Ancak Primo'nun etrafı bir böcek sürüsünü andıran siyah gömleklilerle doluydu.

Şayet vampiri gebertmek isteseydim onlara seslenip geri çekilmelerini söylerdim ama ben bu olayın kimse incinmeden kapanmasını istiyordum. Masalardan uzaklaşarak di-

ğer taraftan Primo'ya iyice yaklaştım. Daha önce bir bar kavgasının ortasında adam vurmamıştım. Öncekilerde birkaç kişinin oraya buraya savrulması yetmişti. Şimdiyse her yanı sivillerle çevrili bir hedefe ateş etmek zorundaydım.

Primo, çocuğu elinden bırakmadan ona saldıran herkesi sağa sola fırlattı. Savaştıkça enerjisi çoğalıyor ve sanki ondan ya da diğerlerinden gelen her bir darbe onu kuvvetlendiriyordu. Tam bir grup siyah gömleklinin arkasında kaybolmuştu ki gücünü adeta bir atom bombası gibi hissettim ve bağırdım. "Herkes yere yatsın!" Henüz neler olacağını bilmiyordum ama sonumuz iyi görünmüyordu.

Herkese söylediğim gibi ben de kendimi yere atarak yüzükoyun kapandım. Arkama baktığımda garsonlarla müşterilerin masaların altında emeklediğini gördüm. Tanrım, milletin nasıl korunacağından haberi bile yoktu!

Primo bu kez bedenini değil büyülerini kullanmıştı. Havada uçuşan siyah gömlekliler gördüm ve vücutlarının yere çarparken çıkardığı tok sesi duydum. Eğer korunmayı bilmedikleri için eleştirdiğim insanlar gibi emekleseydim daha hızlı hareket edebilirdim. Ama yere yapıştığım anda kafamı korumam mı, yuvarlanarak uzaklaşmam mı, yoksa emekleyerek kaçmam mı gerektiğine karar vermek zorunda kalmıştım. Şimdi anlıyordum ki eğer üzerinize ağır vücutlar yağıyorsa yere kapanmak pek bir işe yaramıyordu. Kendimi siyah gömlekli yağmurundan kurtarmam gerekti ama kıpırdamaya bile fırsat bulamadan adamın teki bam diye tepeme düştü. Onu başka bir tanesi izledi.

Yumruk yemiştim, yerden yere vurulmuştum, başıma daha bir sürü iş gelmişti ama ilk kez gökten tepeme adam

yağıyordu. Vücudumun üst kısmı ezilirken ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı. Göründüğüm kadar insan olsaydım kırılmadık kemiğim kalmazdı. Orada birkaç saniye yattım. Afallamıştım ve üzerimdeki adamlar hiç kıpırdamıyordu.

Kafamı hafifçe oynatabildiğim zaman omzumun üzerinden Primo'nun az önce durduğu yere baktım. Hala oradaydı. Hala dikiliyordu. Bu sefer de başka bir çocuğu kapıp havaya kaldırmıştı. Kocaman yumruğunun kalktığını gördüm. Hass.ktir!

Aynı anda iki şey farkettim. Bir, ellerimi oynatabiliyordum. İki, tabancam ikisinde de değildi. Vücudum onlarca kilonun altında eziliyordu. Güçlüydüm ve kalkabilirdim ama o kadar çabuk davranabileceğimi hiç sanmıyordum. Ayrıca tabancamın nerede olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Primo'nun savurduğu kimse hareket etmiyordu. Vampirin yumruğuna odaklandım ve olacakları adeta ağır çekim halinde gördüm. Çocuğa vuracak ve boynunu kıracaktı. Onu durduramayacağımı biliyordum.

35

Elimi uzatarak "Hayır!" diye bağırdım. Bunun işe yarayacağını düşündüğümden değil, sadece bir şeyler yapmalıydım.

Primo'nun kollarından kanlar fışkırdı. Birden duraksayıp ona bağıranın kim olduğunu anlamak için etrafına bakındı.

Aylarca güçlerimi kontrol edebilmeyi öğrenmeye çalışmıştım ve az önce ona dokunmadan kolunu kesmiştim. Bunu ikinci yapışımdı ve her iki durumun tek bir ortak özelliği vardı. O da başka çaremin olmaması. Asıl soru, karşımdakini kontrollü olarak etkisiz hale getirip getiremeyeceğimdi.

Primo çocuğu tekrar havaya kaldırdı. Sanki hedefini belirlemişti ve bu kez kimse onu engelleyemeyecekti. Elleri-

mi öne uzatıp biraz evvel ne hissettiğimi hatırlamaya çalıştım. Düşüncelerimin Primo'nun yakınlarındaki bir nesneye çarpıp onu vampiri yaralaması için cama dönüştürdüğünü hayal ettim.

Primo çocuğu biraz daha kaldırdı. Arkamdaki birini selamlıyormuş gibi bir hali vardı ama oraya bakamadım çünkü vaktim yoktu.

Sonra ölülerden aldığım güce ve iki vampirle olan bağlantıma dokundum ve Primo'yu kestim. Kolundan yine kanlar fışkırdı. Her yer kıpkırmızıydı. Ne yaptığımı tam olarak anlamamıştım ama birkaç kanlı yaranın dev bir vampiri uzun süre durdurmayacağını biliyordum.

"Bunu sen yapmıyorsun," dedi. İriyarı vücuduyla uyum sağlayan sesi derinden gelmesine rağmen gürdü ve tuhaf bir aksanı vardı.

Arkamda Jean-Claude'un sesini duydum. "Hayır, ama bunu yapıyorum."

Kafamı çevirip ona bakmak istedim. Fakat gözlerimi Primo'dan ayırmaya cesaret edemiyordum. Zaten Jean-Claude'un gücünü hissetmem için gözlerime ihtiyacım yoktu. Rahatlatıcı bir dokunuş gibi bana uzanmıştı. Beni yere mıhlayan bedenleri okşadı. Burnuma misk ve kurt kokusu gelince iki adamın sürüden olduğunu anladım. O bildik koku beni de kendime getirmişti. Bunun Richard'la olan bağı yüzünden olduğunu biliyordum ama fazlası vardı. Büyüsü onların bedenlerinden sızarak bana geçiyordu. Bilinçli yapmamıştı ama benim de Richard'la ve kurtlarıyla kendi bağlarım vardı ve onlara uzanıp bana dokunmaması imkansızdı.

İki adam uzun ve hırıltılı nefesler aldı. Sanki hayata geri dönmüşlerdi ama ben öyle olmadığını biliyordum. Clay gözlerini kırpıştırarak bana şaşkınlıkla baktı. En üsttekinin saçı benimkinin rengindeydi ama onunkiler dümdüzdü. Adamın beni daha önce görüp görmediğini hatırlamaya çalışırmış gibi bir hali vardı. Nasıl olup da üzerime çıktığını anlamış değildi.

"Kusura bakmayın bayan," diye mırıldandı yavaşça kıpırdanmaya çalışarak.

Clay üzerindeki adamın hareket etmesiyle homurdanmaya başlamıştı.

"Bir de benim halime bak," dedim. "Altta kalanın canı çıksın!"

Clay güçlükle gülümsedi.

Birkaç adım ötemizdeki Buzz dizlerinin üzerinde doğrulmuştu. Göz göze geldiğimizde bana imalı bir bakış fırlattı. Onu iyi tanımıyordum ama sanırım 'bu iş buraya kadar' demek istemişti.

Ne de olsa Jean-Claude buradaydı ve gücü orayı sıcacık bir battaniye gibi örtmüştü. İnsana kendini iyi hissettiriyordu ama bizi saran güç nedense hiç tanıdık gelmemişti. Bir-iki saniye sonra neden böyle hissettiğini farkettim. Bu güç çok canlıydı. Jean-Claude bir Şehir Efendisi'ydi ve vampirlerinden hiçbiri ona meydan okumaya cesaret edemezdi. Sanırım tedbiri elden bırakıp gözlerimi Primo'dan ayırmamın tek açıklaması buydu. Ama ister canlı ister ölü olsun, deli yine deliydi.

"Beni kimse durduramadı Jean-Claude. Üç kişiden mi korkacağım?"

Ses tonu tekrar Primo'ya bakmama sebep olmuştu. Hiç de pes edecekmiş gibi bir hali yoktu. Bak bu çok garipti. Zira Buzz'a meydan okuyabilirdi ama Jean-Claude'a asla.

"Buraya seni durdurmaya gelmediler Primo çünkü sen zaten durdun. Ben Şehir Efendisi'yim ve sana durmanı emrediyorum."

"Bu insanlar beni kanattı!" Sesi öylesine hınçla doluydu ki adeta içime işledi. Kendi öfkesiyle besleniyordu. O an onun bir efendi vampir olduğunu anladım. En azından bazı güçleri o seviyedeydi ve bu hiç iyi değildi.

Clay elleriyle dizlerinin üzerine kalkmıştı. Nihayet altından çıkabilecektim. Etrafıma bakınıp tabancamı aradım ama nafile. Oysa buralarda bir yerlerde olmalıydı. Kahretsin! Olay hareketlenmek üzereydi ve tabancamı kaybetmiştim. Yineliyorum. Kahretsin!

"Senin kadar güçlü bir vampir basit bir insanın onu incitmesine nasıl izin verdi?" Jean-Claude'un sesi sakindi ama kafamın içinde farklı bir fısıltıya dönüştü. *Korkarım onu hafife aldım.*

"Kahretsin!" dedim.

Clay bana baktı. "Efendim?"

Kafamı 'hiç' dercesine salladım. Hala gözlerimle yeri tarıyordum. Ama tabancam ortalıkta yoktu. Sonra şöyle düşündüm. *Boşversene, onu iki kere yaraladın ve tekrar yapabilirsin.* Bir yanım buna inanmıyordu ama o yanıma sesini kesmesini söyledim. Kendimden şüphe etmekten bıkıp usanmıştım artık.

Primo hala günah keçisi olarak seçtiği çocuğu bırakmamıştı ama şimdi onu, elinde olduğunu unuttuğu önemsiz

bir torba gibi tutmuş, konuşurken öne arkaya sallıyordu. Çocuğun kendinde olmadığını farkettim ve ayağa kalkarak nefes alıp almadığını görmeye çalıştım. Primo'nun ceketini tutuş tarzı hiç hoşuma gitmemişti doğrusu. Kendi yakası çocuğu boğmuş olabilirdi. Galiba aklımı Primo'nun atacağı yumruğa takmakla hata etmiş ve kurbanının boğulmasına izin vermiştim.

Jean-Claude'un sesi kafamda yankılandı. *Nefes almıyor ama kalbi hala atıyor.*

Yüksek sesle cevap verdim. "Vakit kaybediyoruz."

"Evet," dedi ve sanırım o da yüksek sesle konuşmuştu. Bana gücüyle uzandı ve bu bir likantropun canlı ve sıcak enerjisi değildi. Mezarın serinliğini hissettiğimde ölüleri dirilten yanım harekete geçti. Primo'yu nasıl kestiğimi anlamıştım. Sanki kafamın içindeki bulmacayı çözmüş, parçaları yerine oturtmuştum. Dev vampiri kendi yarattığı büyülü atmosferi kullanarak yaralamıştım. Sihirli kalkanı görünmez bir bıçağa dönüşmüştü. Jean-Claude bunun usulünü yüzyıllardır bilmesine rağmen uygulayamıyordu. Bense yapıyordum ama nasıl yaptığımı bilmiyordum. Şimdi ikimiz birlikte başarmıştık.

Maksadım Primo'yu öldürmek değildi ama çocuğu bir an evvel bırakmasını istiyordum. Ellerimi ona doğru uzattığımda hiç korkmadı.

"Ufak tefek kesiklerinin beni durdurabileceğini mi sanıyorsun?" dedi.

"Hayır," diye bağırdım ve ona gücümü fırlattım. Tıpkı bir top gibi. Ve bu top etrafındaki atmosfere, kalkanına yapıştı. Ama top olarak kalmayıp eridi ve Primo'nun kal-

kanına nüfuz etti. Sonra koruyucu tabakayı uzun, ince ve keskin bir şeye dönüştürdü. O keskinliğin karnını yardığını hayal ettim. Gömleği yırtılarak solgun teninden fışkıran kanları gözler önüne serdi.

Diğerlerinden daha büyük bir yaraydı. Primo'nun eli canı yanmışçasına ya da nasıl yaralandığını anlamaya çalışıyormuşçasına karnına gitti.

"Ya buna ne dersin?" diye sordum. "Senin için yeterince büyük mü?"

Bana hırlayınca ağzından fırlayacakmış gibi görünen sivri dişlere baktım.

Hedefi on ikiden vurmuş, Jean-Claude'un yıllar süren özenli çalışmaları sayesinde yeni bir silah elde etmiştim. Halbuki tabancamı kullansaydım kurbanı vurmaktan korkardım. Tek bir hatamla ona Primo'dan daha çok zarar verebilirdim. Ama şimdi başaracağımı hissedebiliyordum.

Bu kez vampirin çocuğu tutan kolunu hedef aldım ve kol dirsekten bileğe kadar yarıldı. Primo kan içinde kalmıştı. Eğer kalbi yeterince atıyor olsaydı kesilen damarlardan fıskiye gibi kanlar fışkırırdı ama dev vampirin kan basıncı bunun için yeterli değildi.

"Bunu mu almaya çalışıyorsun?" dedi çocuğu burulan yakasından tutup havaya kaldırarak. "Üzgünüm ama çoktan geberdi. Artık hayvanların önüne atılan etten farkı yok."

"Kalbi hala atıyor," dedi Jean-Claude.

Ama birkaç dakika daha soluksuz kalırsa onu hayat öpücüğü bile kurtaramaz ve beyni ciddi hasar görürdü. İki elimi de savurarak Primo'yu kestim. Kolunu parçalamaya ça-

lışmıştım fakat derin dokulara zarar vermeyi başaramamıştım. Derisini ve etini kesebiliyordum ama lifler sağlamdı ve Primo'nun tek yapması gereken kurbanı ölene kadar öylece tutmaktı. Kahrolası inatçı pislik!

"O adamı hemen bırakmazsan bunu otoriteme karşı gelmek olarak algılayacağım Primo."

"Ne istersen onu düşün Jean-Claude. Karşında ezilip büzülmeye niyetim yok, anladın mı?" Benimle, yerde yarı baygın yatan adamlarla ve birkaç adım ötemizdeki Buzz'la ilgilendiği bile yoktu. Onun derdi biz değildik.

"Nasıl istersen," dedi Jean-Claude ve kafamın içinde fısıldadı. *Kullandığın tek bir bıçak değil ki ma petite, büyü. Eğer Primo'nun gücünün bir kısmını ona yönlendirebiliyorsan neden hepsini yapmayasın?*

Ona ne demek istediğini soracakken bana gösterdi. Sanki zihnim bir duvardı ve cevabı fiş misali ondaki bir prize takmıştı. Anlamıştım ve tereddüt etmeyecektim. Birinin hayatı söz konusuyken duraksayamazdım.

Bu sefer elimi savurmadım. Artık bir top oyunu olmaktan çıkmıştı. Tüm bedenini kaplayan koruma kalkanını etkileyebilirdim. Hepsini hayal ederek gücümü fırlattım ve kalkanını görünmez bir teni okşar gibi hissettim. Sonra hepsini ona karşı kullandım. Şimdi bıçakların uçları ona çevriliydi. Sanki çelik dikenli bir kirpiyle karşı karşıyaydı.

Cildinin her bir santimetrekaresi kanla kaplandı. Kanlar fışkıran ağzından boğazı parçalanırcasına bir feryat yükseldi. Sonra elindeki çocuğu bıraktı.

Clay'le koyu renk saçlı kurtadam çocuğu tutup arkadaşlarının vücutlarına basmamaya çalışarak Primo'dan uzağa

sürükledi. Ona gerektiği gibi yardım ettiklerinden emin olmak istesem de ilgilenmem gereken başka problemler vardı.

Primo bize doğru yürümeye kalkıştığında elleriyle dizlerinin üzerine düşmüştü. O an onu kör ettiğimi anladım. Geçiciydi ama bir süre böyle kalacaktı.

Bize gürledi ve kırık camları yutmaya çalışıyormuş gibi boğuk bir sesle bağırdı. "Lanet olsun Jean-Claude, sen bunu yapabilecek kadar vampir değilsin. Asla olmadın."

"St. Louis'ye beni yok edip sonra da yerime geçmek için mi geldin?"

Primo kanlı yüzünü Jean-Claude'un sesinin geldiği tarafa çevirdi. "Neden olmasın? Neden Şehir Efendisi olmayayım?"

"Çünkü sen kendinin efendisi bile olamazsın Primo. Bir şehri yönetmek için sadece güç yeterli değil."

Arkama bakıp onu konuşurken izlemek istedim ama buna gerek yoktu. Zira Jean-Claude'u elini tutuyormuşçasına yakınımda hissediyordum. O an anladım. Eskiden de biliyordum ama hep zihnimin derinliklerine itelemiştim. Aramızdaki vampir işaretlerini her zamankinden de açıkça ve içtenlikle kullanmıştı. Belki kızgın olmalıydım. Ama değildim.

Garsonlardan biri Primo'nun öldürmeye çalıştığı çocuğun üzerine eğilmiş, suni teneffüs yapıyordu. Çocuk birden sarsılarak derin bir nefes aldı.

Koyu renk saçlı kurtadam bize bakarak zafer işareti yaptı. Çocuk iyileşecek ve yaşayacaktı. Jean-Claude'la işbirliği yapmasaydık buradaki kas gücü onu kurtarmaya yetme-

yecek, Primo'yu öldürmekten başka çaremiz kalmayacaktı. Hala da Primo'yu öldürmemiz gerektiğini düşünüyordum ve bunu iyileşmeden evvel yapmalıydık.

Jean-Claude'un sesi kulağıma fısıldadı. *Eğer biri ölürse onları burada kötü şeyler olmadığı konusunda ikna etmem güçleşir.*

Kafamı salladım ve şöyle düşündüm. *Dünyada bunca kişinin hafızasını silebilecek bir vampir gücü yok. Hele de olay bu kadar sarsıcıysa.*

"Yoksa bana güvenmiyor musun *ma petite*?" Birden arkamda bitivermişti. Uzun, ince ve solgun elini omzuma koyunca gömleğinin beyaz dantelini ve ceketinin onu çerçeveleyen siyah kadifeden kol ağzını gördüm.

Ona dokunduğumda buz gibiydi. Sanki beslenmemiş ya da büyük bir enerji harcamış gibi. Parmaklarıma değen kadife bile daha sıcaktı. Resmen tükenmişti. Kim bilir zihinlerimiz aracılığıyla benimle temas kurmak için ne kadar enerji harcamıştı?

Siyah gömlekli güvenlik elemanları yavaş yavaş kıpırdanmaya başlamıştı. Primo bu hareketi farketmiş olmalıydı ki "Şu kör halimle bile onları altedebilirim," dedi.

Güçbela kollarını kaldırıp yerde çömelir vaziyete geçti. Bunu yapmanın canını fena halde acıttığından emindim ama bir an bile belli etmemişti. Sonra kocaman, kanlı ellerinden birini yere dayayıp diğerini havaya kaldırdı. Dövüş sporlarında rahatlamak için kullanılan hareketlerden birine benziyordu. Dev gibiydi, acıya karşı müthiş bir dayanıklılığı vardı, manyağın tekiydi ve dövüş sporlarında ustaydı. Ama bu haksızlıktı!

Tam o sırada Nathaniel yanıma geldi. Elinde tabancam vardı. Bunu tek kelime etmeden ve tam öğrettiğim gibi bana uzattı. Avcuma ilk kabzası gelecek şekilde ve parmaklar tetikten uzak.

Ona hafifçe gülümsedim ama gözlerimi yerde duran dev vampirden bir an olsun ayırmıyordum. Tabancayı kılıftan çıkarmadan evvel emniyetini açtım. İçimden bir ses Primo bize saldırdığında fazla vaktimiz olmayacağını söylüyordu.

Ama bize saldırmadı. Hayır, Primo'nun kafasında daha ilginç bir plan vardı. Jean-Claude'a bağlı olmak-güvende hissetmemi sağlıyordu ve az kalsın kibrimin kurbanı olacaktım. Yaşlı vampirlerin tek yapabileceğinin fiziksel zarar vermek olmadığını unutmuştum. Jean-Claude'un kendini beğenmişliği bunu bana unutturmuştu.

Primo tek bir kasını bile kıpırdatmadan bize güç fırlattı ve üzerimize öfkesini boşalttı. Adeta başımdan aşağı bir kova kaynar su dökülmüştü. Kalkanımı devreye sokacak vaktim olmamıştı. Bunu karşılamaya mecburdum. Jean-Claude gücün üzerinden akıp gitmesini sağlamaya çalıştı. Fakat o korkunç öfkenin içine sızmaya çalıştığını hissedebiliyordum. Şehir Efendisi'nin öfkeyle tükenmesi korkunç olurdu. Ama ben öfkeyi tanıyordum ve Şehir Efendisi falan değildim.

O öfkeyi üzerimden aşırtmaya çalışmak yerine içmeye, yutmaya, hatta içinde yıkanmaya karar verdim. Öfkesini ateşten bir örtü gibi bedenime sardım ve benimkiyle çarpışmasına izin verdim. Annemin ölümünden beri içimde taşıdığım öfkeyle. Sonsuz kızgınlığım onu karşıladı, kucak-

ladı ve onunla beslendi. Öfkesini yedim ve bunu yaptığımı hissetmesini sağladım.

İkimizin öfkesiyle yanarken olduğum yerde durup kahkahalar attım. Onun öfkesi sönüp geri çekildi. Hıncının benimkine karışmasını duyumsadığımda gülüyordum. İçimde zaten dipsiz bir kuyu vardı. Birkaç kova daha atılsa ne farkederdi ki?

Görmeyen gözleriyle bize baktı ve zaten tahmin ettiğim gibi öne atıldı. Ama kudurmuş gibi değil, gayet bilinçli ve kontrollüydü. Nefes kesici bir hızla bize saldırdı ve yanımızda duran Nathaniel'ı yakaladı. Kör olduğu için bunu bilinçli yapıp yapmadığından emin değildim. Nathaniel'ın bileğini kavradı ve onu yana fırlatmaya çalıştı. Ancak Nathaniel ona sımsıkı yapışmış bırakmıyordu.

Hepimiz aynı anda hareket ettik. Güvenlik elemanlarının bize doğru koştuğunu gördüm fakat çok geç kalacaklardı. Tabancamı kılıfından çıkarmıştım ama Primo, Nathaniel'ın direncini farkedince yine öne atılmıştı ve en yakınlarında ben vardım. Dolayısıyla planladığımdan daha hızlı olmam gerekti ve ben bu tip bir hıza alışık değildim. Nathaniel'ın koluna uzanmaya çalıştım ama bu kez de vampirin yüzüne yaklaşmak zorunda kalmıştım.

Primo dişlerini bileğime geçirdiğinde kolumu geri çekmemem gerektiğini biliyordum. Yoksa bileğim paramparça olabilirdi. Bağırırken silahımı doğrulttum. Ağzı kolumdaydı. Kafasına silahı dayarken hala bağırıyordum.

Parmağım tetiği çekmek üzereyken Primo'nun zihni benimkine çarptı. Bu kez öfke değil sadece anıları vardı. Roma ordusu, onu mahkum eden cinayet, kalbinin arzula-

rını tatmin edebileceği ve öfkesini kusabileceği arena, ardı arkası kesilmeyen ölümler ve her birinin onu beslemesi...

Sonra karanlık bir gecede asil bir kadın, vücudunda zaferinin ispatı olan kan ve terle ondan yatağına gelmesini istemişti. Primo gitmiş ve hayal ettiğinin çok ötesine kavuşmuştu. Kadın ona özgürlüğünü ve öfkesini beslemenin yeni bir yolunu teklif etmişti. Öldürmek için yeni bir yol. Gerçek adını bilmiyordu. Sadece "Ben Dragon'um ve sen de bana hizmet edeceksin," demişti, Primo da öyle yapmıştı.

Birden hatıralar kayboldu. Sersemlemiştim ve tetiği çekip çekmemek arasında bocalıyordum. Tabancamın namlusunu yukarı doğrultup tekrar nefes almayı ve vücudumu kullanmayı öğrenmeye çalıştım.

Primo'nun ağzı hala bileğimdeydi ama artık yaraları iyileşmeye yüz tutmuş, gözleri görmeye başlamıştı. Jean-Claude'dan bildiğim kadarıyla Primo özel bir kan sayesinde tamamen iyileşebilecekti. Tek yapması gereken bir likantrop bulmasıydı ve ben amacına ulaşması için yeterli olmuştum. Şimdi Jean-Claude'un onu neden istediğini anlıyordum. Primo, onu kontrol edebildiğin sürece çok işine yarayacak, güçlü bir askerdi. O anda bu kadar sakin düşünebilmeme şaşıyordum doğrusu.

Primo bileğimi bıraktı. Gözleri adeta yuvalarından uğramıştı. "Nesin sen?" diye fısıldadı.

"Ne değil, kim diye sormalıydın," dedim yaralı bileğimi ona doğru uzatarak. Yüzüne dokunmak istemiştim ama ona zarar vereceğimi düşünmüşçesine geri çekildi. "Kimim ben Primo?"

Dev vampir dizlerinin üzerine yığılarak dehşetle yüzüme baktı. Bana adeta tapınıyordu ve bunu çok uzun zaman önce onu yaratan için yaptığını hatırladım. "Efendi," diye fısıldadı. Bu kelime sanki ağzından zorla çekilip alınmıştı. Asla kendi efendisi olamayacaktı ve bundan nefret ediyordu. O kanlı öpücüğü aldığında bir gün gelip hükmedeceğini sanmıştı ama şimdi böyle olmayacağını biliyordu. "Sen benim efendimsin."

Kanımın tadına baktığı anda seks, aşk ya da dostlukla hiç alakası olmayan bir bağla bana bağlanmıştı. Diğerlerinden farkı bunun sadece bir sahiplik olmasıydı. Primo benimdi, hayır, bizim.

Jean-Claude'la aramızdaki işaretler sonuna kadar açılmıştı ve Primo bana saldırdığında hala o vaziyetteydi. Beni ısırınca sadece tadıma bakmamıştı. *Kanımın kanı*, hoş ve boş bir deyiş değil gerçekti. O anda anladım ki işaretler açık olduğunda birine kan yemini ederken ikisine birden yemin etmiş oluyordun. Ben ölüleri kontrol edebiliyordum ve Jean-Claude'un gücü kan yemini eden bütün vampirler üzerinde etkiliydi. Primo bu ikili darbe karşısında dehşete kapılmıştı. Çünkü o an benim kanım Jean-Claude'un, onunki benimdi. Bu olaya kerhen karışan Richard'ın o sırada neler hissettiğini merak etmiştim. Ama kısa sürdü çünkü yeterince sorunum vardı ve şimdi bir de onunkilerle uğraşamayacaktım.

Ayaklarımın dibindeki dev gibi adama baktım ve Jean-Claude'un ondan kesinlikle emin olduğunu anladım. Primo'nun bize ettiği yemin onu durduracaktı. Bu, zihin okumaya hiç benzemiyordu. Sadece Jean-Claude'un ar-

tık Primo konusunda endişelenmediğini biliyordum. Ona gerçekten güveniyordu. Keşke aynısını kendim için de söyleyebilseydim.

Arkamı dönüp Jean-Claude'a baktım. Onu Primo'nun hala çok tehlikeli olduğuna ikna etmek istiyordum. Fakat Primo'ya sırtımı dönerek aslında benim de ona güvendiğimi kanıtladığımı farkettim. Büyük bir hata yapmıştım. O adeta yürüyen bir öfkeydi ve bunu desteklemeye yarayacak kocaman, kaslı bir vücudu vardı. Ona arkamı dönmem kesinlikle güvenli değildi.

Sanırım Primo'ya bakmam gerekirdi ama gözlerimi Jean-Claude'dan alamıyordum. Tüm dünya yitip gitmişti ve sadece Jean-Claude vardı. Gümüş düğmeli, siyah kadifeden asker ceketi belinin hizasında bitiyor, sert ve dik yakasının içinden beyaz fuları görünüyordu. Bunun düğüm yerinde safir uçlu gümüş bir iğne vardı. Ceket geniş omuzlarına tam oturup belinin inceliğini vurgulamıştı. İnsanın gözleri ister istemez siyah deri pantolonuna kayıyordu. Sanki onu nadiren giyiyormuşçasına sımsıkıydı. Dize kadar çizmeleri ceketinin kadifesindendi. Efsunlanmış gibiydim ve bunu bilmeme rağmen gözlerimi ondan ayıramıyordum. Yüzünü en sona bırakmıştım çünkü bu kadarıyla bile kontrolümü yitirmişsem suratına baktığım an tamamen kaybolacağımı biliyordum.

Beyaz dantellerle çevrili ince, uzun eliyle çenemi tuttu ve başımı kaldırdı. Dokunuşu hoşuma gittiği için onu durdurmaya çalışmadım. Halbuki ona bakmak istemiyordum. O zaman irademi tamamen kaybedeceğimin farkındaydım.

Siyah bukleleri kadifeye karışmıştı. Hangisinin nerede bitip hangisinin nerede başladığını söylemek imkansızdı. Güzel gözlerinin rengi, boynundaki safirden birkaç ton koyuydu. Adeta laciverttiler ama içlerinde tek bir siyah pırıltı bile yoktu. Solgun yüzü kusursuz bir sanat eseri gibiydi. Evet, solgundu ve bana dokunan parmakları buz gibiydi. Tıpkı birinin onu diriltmesini bekleyen bir heykeli andırıyordu. Ama o derin bakışlı gözler dünyanın tüm canlılığını içinde barındırıyordu.

Sesi alçak ve yumuşaktı. Zihnimi okşarcasına mırıldandı. *Bırak içeri gireyim ma petite. Beni soğukta bırakma.*

Neredeyse *Elbette,* diyecekken sustum. Bir keresinde kanımı bile emmeden içimdeki tüm enerjiyi almıştı. Üstelik o zaman birbirimize bu kadar sıkıca bağlı bile değildik. Bunu şehre gelen büyük ve kötü vampirlerin karşısında zayıf görünmemek için yapmıştı. İnsan hizmetkarının onun kanını almasına izin vermediğini öğrenirlerse kesinlikle zayıf görünecekti.

Beslenmeye ihtiyacı vardı ve çılgıncasına bir umutsuzluk içindeydi. "Neden?" Sesim onunkinin aksine sert ve kısıktı. "Enerjin neden bu kadar düşük?"

"Gününü kolay geçirmeni sağlamak için elimden geleni yaptım. Uzaktan ancak bu kadar oluyor."

Uzanıp parmaklarımı yanağına koydum. "Benim için kendini tükettin."

"Zihninin huzura kavuşmasını istedim," diye fısıldadı ve sesi küçücük bir su damlası misali omurgam boyunca ilerledi.

"Beslenmek istiyorsun," dedim.

Başını sallayıp soğuk tenini parmaklarımın sıcaklığına dayadı. Kafamın içinde sesini duydum. *Primo üzerindeki kontrolümü kaybetmemek için beslenmeliyim.*

"Kandan bahsetmiyorsun, öyle değil mi?"

"Hayır." Diğer elini kaldırıp yara bantlı yanağıma dokundu. "Nedir bu? Yoksa yaralandın mı?"

"Önemli değil," dedim ve sesim bu defa kendim gibi çıktı. Onun geri çekildiğini farkettim. Düşünmeme izin veriyordu. Buna mecbur değildi ama beni çok iyi tanıyordu. Eğer şimdi düşünmem için fırsat tanımazsa sonra öfkeden kuduracaktım.

"Sanırım Konsey şehirdeyken yaptığın gibi de değil? Sen farklı bir şey kastediyorsun."

Sesini kafamın içinde duydum. "Damian ve Nathaniel'la olan bağında bir tuhaflık var. Çok fazla güç var ama ihtiyaç da aynı oranda fazla. Kendimi çok uzun zaman inkar ettim *ma petite*." Ellerini çenemden kaydırarak yüzümü avuçlarının arasına aldı. Sonra parmaklarını saçlarıma doladı. Sanırım onları saçlarımda ısıttığını fısıldamıştı. Soğuk, bomboş ve muhtaçtı. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim.

Bu Jean-Claude'un ihtiyacı değildi. Duvara yaslanan Nathaniel'ı görmek için döndüm. Kendi hislerini yansıtacak kadar yakınımdaydı. Menekşe rengi, masum bakışlarını yüzüme dikti. Onu zihnimde hissedemiyordum. Sadece Jean-Claude ve ben vardık ama ikimiz birbirimize bağlıyken bile hala Nathaniel'ın ihtiyacını ya da Damian'ın ten açlığını algılayabiliyordum.

Jean-Claude'un koyu mavi gözlerine bakıp fısıldadım. "Onların ihtiyaçları sana geçti."

Bu kez yüksek sesle konuştu. "Korkarım evet."

"Ne yapabiliriz?" diye sordum.

"Beni içeri al *ma petite*. Bırak o muhteşem kalkanlarına sızayım." Sesini duyduğumda saten bir çarşafı çırılçıplak bedenimin üzerinden geçirmişler gibi hissettim.

Ürpererek titredim. Ellerinin serin dokunuşu olmasaydı dizlerimin bağı çözülüverecekti. O gözlere ve yüzüne bakıp fısıldadım. "Peki."

Yüzü görüntümü kapladı ve dudakları benimkilerle buluştu. Beni kollarına alıp ihtiyacında hissettiğim umutsuzlukla öpmesini bekledim ama yapmadı. Bana yalnızca dudaklarıyla dokundu. Öpüştüğümüz bile söylenemezdi. Neredeyse hiçbir basınç hissetmiyordum. Dayanamayarak üzerine abandım ama elini omzuma koyarak vücutlarımızın arasındaki mesafeyi korudu. Sebebini ancak birkaç saniye sonra anlayabildim. Çünkü ruhum dudaklarıma dökülmüş gibiydi. Benim özümü onlarda tadıyordu. Gücüm, büyülerim, kalbim, ruhum, hepsi onun hafif dokunuşuyla kendilerini sunmaya hazırdı. Daha önce *ardeur*'ü birbirimizde beslediğimizi sanırdım ama yanılıyordum. Resmen dudaklarımı yudum yudum içiyordu. O kadar hoş ve hassas bir duyguydu ki ihtiyacını tüm benliğimde hissedebiliyordum. Ama ona yaklaşmama izin vermiyor, ben bunun için uğraşırken omuzlarımı sımsıkı tutuyordu. Ancak onun tecrübeleriyle biliyordum ki teni beni tüketebilirdi.

Hayatım boyunca hiç bu kadar dikkatli öpüşmemiştim ve bir bakıma son derece asap bozucuydu. Boğazımdan boğuk inlemeler yükseliyordu çünkü daha fazlasını istiyordum. Çok daha fazlasını.

Geri çekildiğinde dudaklarının ortasında rujumun kırmızılığı vardı. Yanaklarına biraz renk gelmişti. İlkbaharın, nefesiyle dokunduğu kış gibiydi. Dolayısıyla ılık hava gerçek değildi ve ancak hoş bir vaatten, uzak bir umuttan ibaretti. Ama umut umutsuzluktan iyidir, öyle değil mi?

İki büklüm vaziyette güçlükle yutkunurken gözlerini kapadı. Sonra doğruldu ve omuzlarını sıktı. "İhtiyacım olanın tadını aldım *ma petite*."

"Durma, devam et." dedim.

Suratında hüzün dolu bir gülümseme belirdi. "Önce etkilerin geçmesini bekleyelim, sonra bana fazlası konusunda bir cevap ver."

Kafamı salladım. Neden bahsediyordu? Elbette daha fazlasını alabilirdi.

"Benim hatam *ma petite*. Senden beni kalkanlarının içine almanı istedim. Ama kastettiğim tüm savunmalarından vazgeçmen değildi. Bu ikimiz için de oldukça boğucu oldu." Bana ilk kez gördüğü biriymişim gibi baktı. "Şimdi işimin başına dönmeliyim." Tam bana veda öpücüğü vereceğini sandığım sırada geri çekilip birine seslendi. "Kendine gelene dek Anita'ya göz kulak ol. Yok, vazgeçtim. Onunla ancak tamamen iyileştiğinde ilgilenebilirsin. Anita'ya şimdi dokunursan yapabileceklerini düşünmek bile istemiyorum."

Bir süre sonra sesi kulübün duvarlarında yankılanıp gölgelerine karışsa da sanki tenime fısıldıyormuşçasına yakındı. "Primo kan ve ateşten geçti ve bu gece sizin için tekrar doğacak. Gözlerinizin önünde kabuslarınızın savaşçısından hayallerinizin aşığına dönüşecek."

"O kadar korktular ki ona asla inanmazlar." Nathaniel'ın sesiydi.

Sese doğru döndüğümde hemen yanımda farklı bir yüzle karşılaştım. Nathaniel ilerideydi fakat Byron öyle yakınımdaydı ki ister istemez irkilmiştim. Byron gençti ve onun hareketlerini bir insanınki gibi kolayca işitirdim. Güçlü değildi ve asla olmayacaktı ama bu gece bana dokunacak kadar yakınıma geldiğini bile anlamamıştım. Birden ayıldım. Zira Jean-Claude'un şehre kabul ettiği en güçsüz vampirlerden birini işitmemem affedilemezdi. Kötü bir nekromansır olabilirdim ama ahmaklığı asla kabul edemem.

"Onu bu şekilde beslendikten sonra hiç görmedin," dedi Byron, İngiliz aksanlı, hoş sesiyle. "İzle."

Jean-Claude'a bakmamak için direnerek gözlerimi izleyicilere diktim. Renkleri uçmuş, bakışları donuklaşmıştı. Bazıları hala masaların altında saklanıyordu. Kavga salonun kapısıyla masaların durduğu alanın arasında cereyan etmeseydi muhtemelen çoktan tüymüş olurlardı. Hepsini biraraya toplayıp tepelerine 'ödlek tavuklar' yazılı bir tabela koyabilirdiniz. Herhalde hayatları boyunca bu geceki kadar kan görmemişlerdi.

Müşterilerin suratlarındaki ifadelere bakılırsa Nathaniel haklıydı ama gözlerim onlarla konuşan Jean-Claude'un sırtına kayınca... Yok, ona bakamazdım. Çünkü hala ihtirasla yanıp tutuşuyordum. Ona dokunma arzumun bana özgü olmadığı, her hizmetkarın efendisine böyle hissettiği söylenmişti. Fakat ben buna inanmıyordum. Benimki kesinlikle gerçek bir tutkuydu.

Bunları düşünürken Primo'ya baktığımı farkettim. Hala dizleri üzerindeydi ve yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Siyah gömlekli güvenlik elemanları yarım daire şeklinde arkasında duruyordu. Bana baktı ve gözlerinde tuhaf bir hüzün belirdi. Konuştuğunu sadece ben, güvenlik, vampir ve arkamdaki leopar duydu. "Beni tuzağa düşürdün."

Tam *Bunu isteyerek yapmadım,* diyecektim ki biri sol bileğimi tuttu ve anlık ama etkili bir acı bir duydum. Hızla arkamı döndüğümde Byron'la karşılaştım. "Bırak beni."

Parmaklarını açtı. "Kanaman var," dedi. "Ve Jean-Claude yanında kalmamı söyledi. Bırak da yaranla ilgileneyim." Byron'ın yüzü Nathaniel'mkinden bile taze ve masumdu. Efendisi onu dönüştürdüğünde ergenlik çağının sonlarındaydı. Yumuşacık dalgalı, kahverengi saçları ancak kulaklarını örtecek kadar uzundu. Bornozunun yakasından uzun boynu ve teninin beyazlığı görünüyordu. Biri kavganın üniversiteli gençlerin Byron'a laf atması sonucu çıktığını söylemişti. Herhalde o sırada sahnedeydi.

Benden daha kısa boylu ve inceydi. Ergenlik çağında biri gibi görünmüyordu ama çok gençti ve sonsuza dek böyle tamamlanmamış kalacaktı. Belki yaşasa omuzları genişleyip boyu uzardı ama artık bunu bilmemize imkan yoktu. Jean-Claude'un ısrarıyla ağırlık çalışmanın belki görünümüne ufak tefek katkıları olabilirdi ama hiçbir zaman, onu öldüren vampirin bir-iki yıl daha beklemesi halinde sahip olacağı vücuda kavuşamayacaktı.

Gözleri o kadar iriydi ki yüzü onlardan ibaretmiş gibi görünüyordu. Hani sisten göz gözü görmeyince tüm dünya kopkoyu bir griye bürünür ya, işte tıpkı o renkteydiler.

Kafamı iki yana sallayıp geri çekildim. Kahretsin. Byron beni adeta gözleriyle ezip geçmişti. Halbuki bunun olmaması gerekirdi. Jean-Claude tüm savunmalarımı yok ettiğimi söylemişti. Sanki bunu ben isteyerek ve bilerek yapmıştım! Hepsi onun marifetiydi. Ama Byron, Jean-Claude değildi ve onu savunma kalkanımın dışında tutabilmeliydim.

Gözlerimi kapayıp öğrendiğim nefes tekniğini uygulamaya başladım. Kendini vücudunun merkezine çek ve yeryüzüne aktığını hayal et. Toprağa. Marianne buna *topraklama* diyordu. Amaç ayakları yere sağlam basıp kendini güvende hissetmekti.

Fakat odaklanmakta güçlük çekiyordum çünkü Jean-Claude'un sesi hala kulaklarımdaydı ve gözlerimi kapamam ondan kurtulmama yetmiyordu. *Hanginiz vahşi bir yüreği dize getirmek, onu değiştirmek istemez ki? Onu dilediğiniz birine dönüştürmeyi? Primo güzelliğiniz karşısında eğiliyor ve onu ne hale getireceğinizi görmeye hazır. Sizin arzularınıza göre kükreyecek ya da itaat edecek.*

Jean-Claude'un benimle Primo arasında yürüdüğünü hissettim. Zihnimi toparlamaya çalışsam da tıpkı yanından geçerken çıplak kolunuza sürtünen bir el gibi tüm konsantrasyonumu alıp götürüyordu. Primo'nun yüzüne hafifçe dokunduğunu gördüm. "Onlara muhteşem vücudunu göster."

Primo kafasını salladı. Bu oyuna katılmak istemiyordu.

Jean-Claude'un kendini esnettiğini, Primo'nun etrafına dolandığını hissettim. Ondan dev vampire akan sıcaklığı duyumsadım. Onlara birkaç adım yaklaştığımı ancak Byron beni geri çektiğinde farkettim.

"Bunu hiç tavsiye etmem," dedi ve o yumuşacık gri gözlerin çekimini bir kez daha hissettim. Beni bir battaniye gibi sarmalamışlardı.

Fakat Primo ayağa kalkınca dikkatimi yine onlara verdim. Dev vampir sıkılı yumruklarını, kana bulanan siyah gömleğinin içine sokup üstündekini ani bir hareketle çıkarıverdi. İriyarı erkeklerden hoşlananlar için biçilmiş kaftandı doğrusu. Üstelik bu muhteşem görüntüsü ağırlık çalışmalarının eseri değil tamamen doğaldı.

"Onunla ilk kim öpüşmek ister?" diye sordu Jean-Claude.

Hareketi arkamı dönmeden evvel hissettim. Seyirciler artık korkmuyordu. Jean-Claude'un sesi salondaki tüm dehşeti alıp götürmüştü. Şimdi tek hissedebildiğim heves ve kararsızlıktı. Nihayet birkaç kişi elindeki paraları salladı ve onları diğerleri takip etti. Kimse ilk olmak istemiyor ama oyunun dışında bırakılmaya da tahammül edemiyordu.

Byron yavaşça omzuma dokundu. "Yaranı sarmamız gerek Anita. Hadi kulise gidelim."

"Haklı," dedi Nathaniel. Şimdi bana daha yakındı. Menekşe rengi gömleğinde kan lekeleri vardı. Primo'ya hatırladığımdan daha çok yaklaşmış olmalıydı. Doğru düzgün düşünemiyordum. Sanki buraya adım attığımdan beri kendimde değildim. Bana neler oluyordu böyle?

Kafamı salladım. "Peki, olur."

Byron ve Nathaniel'ın önüme düşüp bana yol göstermesine izin verdim. Ama bakışlarımı salonda olup bitenlerden ayıramıyordum. Nathaniel'a askıntı olan kadınlardan kumral olanı elini Primo'nun teninde gezdiriyordu.

Dev vampirin vücudu artık mücadelenin izlerini taşımıyordu, temiz ve pürüzsüzdü. Kadın onu okşarken Primo bana baktı. Adeta gözleriyle yardım dileniyordu ama nedenini anlayamamıştım.

Jean-Claude dev vampirin sırtına dokununca tekrar kadına dönmek zorunda kaldı. Şimdi yüzünde hiçbir tereddüt yoktu. Adeta gözünü şehvet bürümüştü. O an Jean-Claude'un Primo'yu kontrol altına aldığını anladım. Onu ustaca idare ediyordu. Müşterilerin hepsi şehvetli bir eğlence yaşamak için buradaydı. Primo, Şehir Efendisi olmayı amaçlarken Suçlu Zevkler'in bir başka zevk oyuncağı haline gelmişti. Kollarındaki kadını adeta onu içine çeker gibi öptü. Sanki onu değil hayatı öpüyordu. Kumralı bıraktığında güvenlik elemanlarından biri zangır zangır titreyen kadını yerine götürdü. Şimdi salondaki ellerin hemen hepsi havadaydı. *Gösteri dünyasına hoşgeldin Primo*, diye düşündüm.

36

Kapı ardımızdan kapanınca, sihirli bir değnek değmişçesine ortalık derin bir sessizliğe büründü. Sahne arkasında ses yalıtımı vardı ama bugünkü sükunet olağandışıydı. Sanki o kapı kapanınca yeniden mantıklı düşünmeye başlamıştım. Jean-Claude'a yakın olmanın işleri karıştırdığını biliyordum ama eskiden yakınlıktan kastım birbirimize dokunmamızsa bu gece aynı odada bulunmamızdı.

Kafamı salladım. "Bana neler oluyor?"

"Soyunma odalarında ilkyardım çantası var," dedi Byron beni sağdaki odalardan birine sokmaya çalışarak.

Kolumu ondan kurtararak Nathaniel'a baktım. "Jean-Claude bana dokunmamamı mı söyledi, yoksa ben mi yanlış duydum?"

Kafasını salladı. "Evet, öyle dedi. Çünkü bu tip bir durumda neler olabileceğinden emin değil." Yüzü kederli ve çok ciddiydi. Benim yanımda yine dikkatli davranmaya başlamıştı ve ben bunun nedenini bilmiyordum.

"Pardon ama bir şey mi kaçırdım?"

"Bırak şimdi, kan kaybediyorsun," dedi Byron kolumu göstererek.

Elimden süzülen kanlar beyaz zemine damlıyordu. Koridor öylesine beyaz ve boştu ki o kırmızı noktalar adeta kendilerine ait sesleri varmışçasına bağırıyordu. Tekrar kafamı salladım. "Bir terslik var."

"Sandığından daha çok kan kaybettin," dedi Byron.

"Anita," diye araya girdi Nathaniel. Dönüp ona bakmam normalden daha uzun sürdü. "Anita, hadi soyunma odalarına gidelim. Seninle bir an evvel ilgilenmemiz gerek."

Kafamı salladım ve kolumu göğsümün hizasına kaldırdım. Bu, kan kaybını azaltırdı. Ceketimin kolu daha önce farketmediğime şaşıracağım kadar perişan haldeydi. Evet, bir terslik olduğu muhakkaktı ama aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Muhtemelen Nathaniel ve Damian'la kurduğum yeni triumvirlikle bir alakası vardı ama ben nedenini değil bana neler olduğunu bilmek istiyordum. İlk etapta sebebin çok önemi yoktu. Fakat beni nelerin beklediğini acilen öğrenmem gerekiyordu.

Byron koluma yavaşça dokundu, tutmamıştı, sadece Nathaniel'ın açtığı kapıya doğru yönlendirmekle yetinmişti. Nathaniel'ın yanından geçtiğimde vücutlarımızın arasında bir kapı varmış gibi hissettim. Kapı etrafımızı sarıp kapanmak ve bizi birbirimize sımsıkı bastırmak istiyordu.

Fakat Byron kendini önüme atıp Nathaniel'a dokunmamı engelledi. Ona tısladım ve Nathaniel'ın da aynı şeyi yaptığını duydum. "Hey, sakin olun pisicikler. Ben sadece Şehir Efendisi'nin emirlerini uyguluyorum." Gözleri biraz irileşmişti ve burnuma tam olarak korku değilse de ona yakın bir koku çarptı. "Jean-Claude'un öpücüğünün nasıl bir etki yaptığını hatırlamıyor musun?" Birden yaralı bileğimi kavrayıp parmaklarını kanayan yere bastırdı.

"Canımı yakıyorsun," dedim öfkeyle.

"Ama şimdi daha mantıklı düşünebiliyorsun, öyle değil mi?"

Bu, soyunma odalarına doğru bir adım atmama yardımcı olmuştu. Byron bileğimi bırakmadan beni izledi. Fakat parmaklarını gevşettiği için artık canım acımıyordu.

"Bize neler oluyor?" diye sordum.

"Görünüşe bakılırsa hepiniz yeni bir güç platosuna rastladınız," dedi Byron ışıklı tuvalet masaları arasında bana yol gösterirken. Her yer makyaj malzemeleri ve kostümlerle doluydu.

"O ne demek?" dedim.

Byron en dipteki metal dolabın önünde durdu. "Önce soruma cevap ver. O öpücüğün nasıl hissettirdiğini hatırlıyor musun?" Bu sırada dolabın kapağını açmıştı. İçinde temizlik malzemeleri ve insanların ihtiyacı olabilecek çeşitli alet edevat vardı. İlkyardım çantası en üst raftaydı. Byron ona yetişebilmek için parmakucunda yükseldi. Çanta beklediğimden daha büyüktü doğrusu.

"Ruhumu içiyor gibiydi," dedim. Kullandığım ifade benim için fazlasıyla şiirseldi. Yanaklarımın pembeleştiğini

hissederek tekrar denedim. "Benimle sevişirken *ardeur*'ü beslediğini düşünmüştüm ama o öpücük aynı şeyi besliyorsa şimdiye dek kendini tutuyormuş derim."

Byron ilkyardım çantasını açabilmek için boş ve temiz bir masa aradıysa da sonunda pes edip çantayı Nathaniel'a uzattı ve içini karıştırmaya başladı. "Kesinlikle kendini tutuyordu hayatım. Bana bu konuda güvenebilirsin."

"Nereden biliyorsun?"

Kocaman gri gözlerini suratıma dikti. "Jean-Claude bir keresinde Londra'da çok zevk almıştı. Hem de çok. Ve ben de bundan mutlu olmuştum." Sesinde düşmanca bir tını vardı.

"Neden özür dilemem gerektiğini hissediyorum?"

"Kolunu daha yukarıda tut," dedi. Eline bir sürü malzeme aldığı halde hala çantayı karıştırıyordu. "Özür dilenecek bir şey yok sevgilim. Asher hariç, Jean-Claude daima tercihini yumuşak etlerden yana kullanır. Ah, işte!" Açılmamış bir gazlı bez paketini havaya kaldırıp salladı. Bana içinde bulunduğumuz duruma zerre kadar uymayan sevimli bir gülümsemeyle baktı. "Şimdi şu kocaman, kötü yaranı Byron amcana göster bakalım."

Ona uyuz bir bakış fırlattım. "Beyin özürlü değilim. Sadece kanamam var. Benimle bebekmişim gibi konuşmaktan vazgeçsen iyi edersin."

Omzunu silkti. "Nasıl istersen aşkım."

Byron herkes için böyle sevgi sözcükleri kullanırdı. Yani bana özel bir durum değildi. Sinir bozucu olduğu kesindi ama tartışamayacak kadar yorgundum.

"Nathaniel'a dokunmamı neden istemedi?"

Byron bana gerizekalıymışım gibi baktı. "Çünkü Jean-Claude'un öpücüğü birdenbire daha etkin hale geldiyse, seninki de öyle olur şekerim. Efendisiyle birlikte hizmetkarın da gücü artar." Ellerindekilere bakıp başını iki yana salladı. Sabırsız bir hali vardı. Sonra bunları çantanın içine attı. "Hepsini tutamıyorum. Ben istedikçe verirsin," dedi Nathaniel'a.

Nathaniel kafasını salladı ama bana bakıyordu. Ben de kendimi o menekşe gözlere bakarken buldum.

Byron elini aramıza sokarak parmaklarını şaklattı. İkimiz de irkilmiştik. "İyi ki birbirinize dokunmuyorsunuz," dedi. "Yoksa sonuç felaket olabilirdi. Şimdi hemen ceketini çıkar."

Benden istediğini yaptığımda çok canım yandı ama bileğimin halini görünceye kadar durumun ciddiyetinin farkında değildim. Nathaniel "Oha!" diye bağırdı.

Çoğu vampir ısırığı düzgün delikler şeklindedir ama bu değildi. Sanırım uzun dişlerini etime batırınca diğer dişlerini de beni ısırmak için kullanmıştı. Dolayısıyla vampirlerin açtığı yaralardan çok bir hayvan ısırığını andırıyordu. Kocaman, öfkeli bir hayvamnkini. Sivri dişlerini derine saplamıştı ve bunlardan yol yol kan akıyordu. Başım dönmeye, midem bulanmaya başladı. Üstelik çok canım yanıyordu. Bak, gene aynı şey olmuş, kan gördüğüm anda acım artmıştı.

"Hala ayakta durabildiğin için şanslısın," dedi Byron. Çıplak ayağıyla bir iskemle çekip "Otur," diye emretti.

Dediğini yaptım. İtiraf etmem gerekirse epey sarsılmıştım. Bu yarayı daha önce farketmediğime şaşırıyordum.

Dişleri birkaç milim daha derine inse ya da yana kaysa farkına bile varmadan kan kaybından ölecektim.

"Halime bakın. Neden daha önce anlamadım?" dedim.

Byron cevap verdi. "Ufacık yaralarla kan kaybından ölen ve büyülendikleri için sonuna dek gülümseyen bir sürü insan gördüm aşkım." Gazlı bez paketini açtı. "Bunu yaranın üzerine koyup iyice bastır. Bir gece için yeterince kan kaybettin zaten. Gerisinin sende kalması için elimizden geleni yapalım ha?" Ciddileşince sevgi sözcükleri ortadan kayboluveriyordu. Sadece birkaç haftadır şehirdeydi ama 'aşkımlar, sevgilimler, şekerimler' rafa kalktığı zaman ortada ciddi bir sorun olduğunu bilecek kadar tanımıştım onu.

"Nasıl yardım edebilirim?" diye sordu Nathaniel.

"Daha çok gazlı bez bul. Burada sadece bir paket var ve yetmeyecek."

Nathaniel ilkyardım çantasını bir iskemleye koyup Byron'a biraz daha yaklaştı ve yanından geçip kapıya doğru yürüdü. Belli ki yedek gazlı bez paketinin nerede olduğunu biliyordu. "Burada ne kadar kötü yaralanıyor olabilirsiniz ki?" diye sordum.

"Çizikler olağandır ama bizi ısırmaya çalışan kadınların sayısını bilseydin şaşar kalırdın."

Ona inanmayan gözlerle baktım.

Byron sırıttı. "Neden yalan söyleyeyim tatlım?"

Gözlerimi Byron'dan çekmemiştim ama aklımda tek bir düşünce bile yoktu. Bileğim çok acıyordu. Bunu neden farkedemediğimi anlayamıyordum. Sonra birden Byron'ın o bornozun altında çıplak olup olmadığını merak ettim. Sanırım öyleydi.

Gözlerimi kapayıp koruma kalkanlarımı devreye sokmaya çalıştım. Jean-Claude'la aramdaki hiçbir şeyi ve her şeyi sıkı sıkıya bağlamaya. Tam o anda sesini duydum. *Üzgünüm ma petite, çok üzgünüm ama Primo benimle hala savaşıyor ve yeterince beslenmedim. Hem beslenip hem onu kontrol edemem ama sen benim için beslenebilirsin. Bana ihtiyacım olanı verebilirsin ma petite. Lütfen, lütfen beni reddetme. Eğer Primo'nun kontrolünü kaybedersem bu kadınları katledecek. Çünkü onların onu aşağıladığını düşünecek. Lütfen ma petite, duy beni ve gerçeği söylediğime inan. Bana yardım et!* Bağlantı pat diye kesiliverdi ama Primo'nun öfkesinin Jean-Claude'un onu sarmaladığı tutkuyu bir bıçak gibi kesmeye çalıştığını görmüştüm. Dev vampir, sersemlemiş bir insan gibiydi. Ama hala savaşıyor ve özgür kalmaya çalışıyordu.

"Lanet olsun Jean-Claude," diye fısıldadım.

Byron koluma dokundu. "Sakın bayılayım deme."

Gözlerimi açıp onunkilere baktım. Yüzü çok yakınımdaydı. Gözlerimde ne gördüğünü bilmiyorum ama kolumu sanki tenim onu yakmışçasına bırakıverdi. Konuştuğunda sesi nefes nefeseydi. "Bakışlarını hiç beğenmedim," dedi. "Adeta karşımdaki sen değilsin."

Ona doğru eğildiğimde geri çekildi. Ama vazgeçmedim ve Byron aynı şekilde benden uzaklaşmaya devam etti. Ayağa kalkmadan evvel bir an için yere çökmüştü. Ben dizlerimin üzerindeydim ve bornozuna yapışmıştım. Kumaş gerilince çırılçıplak olmadığını gördüm. Ama giyinik de sayılmazdı. Arzularım kabarmıştı fakat dahası vardı. Sanki seks yemekti. En kötüsünün *ardeur* olduğunu sanırdım. Yanıl-

mışım. Bu daha farklıydı. Birini illa tanımam ya da ondan hoşlanmam gerekmiyordu. İhtiyacım o kadar ilkeldi ki bunun hiçbir önemi yoktu.

Jean-Claude kafamın içinde bağırdı. *Bana yardım et Anita!* Gerçek ismimi kullanmıştı ve umutsuzluğu tenimi bıçak gibi kesti.

Onun umutsuzluğu sesime yansıdı. "Üzgünüm Byron ama Jean-Claude, Primo üzerindeki kontrolünü yitirmek üzere ve daha çok besine ihtiyacı var."

"Peki, besin kim olacak?" diye sordu korkuyla.

Gözlerimi kapayıp derin bir nefes almak zorunda kaldım. "Konuşacak vakit yok."

"Sırf efendi, eğitebileceğinden fazlasını ısırdı diye boğazımı parçalamana izin verecek değilim."

Gözlerim hala kapalıyken kafamı iki yana salladım. "Lütfen korkma Byron çünkü korku hayvanı kışkırtıyor. Ben sana *ardeur*'ü sunuyorum." Gözlerimi açıp ona baktım. Benden hala siyah bornozunun izin verdiği ölçüde uzak duruyordu. Konuştuğumda sesim homurtu gibi çıkmıştı. "Ama teklifim kısa bir süre için geçerli. Ya yanıma gel ya da gerçekten besin ol."

Yüzünde komik bir ifade belirdi. "Sen seksi mi kastediyorsun? Gerçek seks? Yani yiyecek olmayacağım?"

Bu konuşmanın devamı epey eğlenceli olabilirdi fakat vaktimiz dardı. "Evet," dedim sabırsızlıkla.

"Ah, neden daha önce söylemedin hayatım?" Bana yaklaşırken bornozunun kuşağını açıp bunu rahat bir hareketle çıkarıverdi. Üzerinde sadece minicik bir tanga vardı ve bunun siyah rengi solgun vücudunu iyice vurguluyordu.

Benim önümde dizlerinin üzerine düşerken son bir ayda geliştirdiği kaslarının hareketini izledim. "Üstte kim olacak?" diye sordu gülümseyerek.

Ellerimi çıplak omuzlarına koydum. Vücuduna dokunduğum anda gülümsemesi kaybolmuştu. "Ben," dedim ve onu yere yatırdım.

37

Byron üzerinde benim vücudumla birlikte yere uzandı. Ellerim bileklerindeydi ve onu yere yapıştırmıştım. Kendi vücudumdan çıkardığım tek kıyafet iç çamaşırımdı. Nasıl olsa ön sevişme faslı falan olmayacaktı. Hiç vaktimiz yoktu. Ayrıca Byron'la sevişmem gereksizdi. Her yerine dokunarak biraz beslendim. O anda ihtiyacım olan tek şey çıplak teniydi. Ama yetmemişti. Dudaklarımızı birbirimizinkilere bastırdık ve dilimi ağzının içine ittim. Besleniyordum ama bu da yetersizdi. Üzerinde hafifçe hareket ettim fakat üzerinde hala tangası vardı. Tek kolunu bırakınca Byron'ın eli hemen ona doğru gitti.

"Yırt gitsin," dedi kendisininkinden daha gerçek ve derinden gelen bir sesle.

Kumaşı tek bir hareketle yırttığımda birdenbire çırılçıplak kalmıştı. Henüz içimde değildi ama sıcaklığını hissedebiliyordum. Bir başkasından aldığı kanla ısınmıştı. Çıplaklığını benimkine bastırınca zevkle bağırdım.

Nathaniel "Anita?" dedi. Bize yaklaşmasa da olduğum yerden onu görebiliyordum. "Tıpkı *ardeur* gibi ama daha kötüsü. Daha fazlası," dedi. Suratında müthiş bir panik vardı. Elinde gazlı bez paketleriyle öylece kalakalmıştı.

Üzgün olduğumu söylemek istiyor, bir çift medeni laf etmek istiyordum ama Byron kalçalarını oynatınca dikkatim yine altımdaki adama yöneldi. Gözleri fırtınadan evvelki gökyüzü gibi kararmıştı. Onlara bakarken bir zamanlar yumuşacık baktıklarını düşünerek yanıldığımı anlıyordum. Uzun zamandır vücuduyla uyumlu bir tavır sergileyerek şirin genci oynuyordu ama şimdi nasıl bir yetişkinle karşı karşıya olduğumu çok net görebiliyordum.

"Hadi, becer beni," dedi ve ikinci kez daha yumuşak bir sesle söyledi. "Becer beni, becer." Bunu defalarca fısıldadı. Son kez söylediğinde adeta nefesiyle konuştu. "Becer beni."

Üzerine abanıp dudaklarımı onunkilere bastırdığımda ruhunu tüm benliğimde hissettim. Sanki ona nasıl ulaşacağımı ve çekip alacağımı biliyor gibiydim. O an anladım ki Byron'ın tüm sahip olduklarıyla beslenebilirdim. Onu bir vampire dönüştüren şeytani kıvılcımla da. Onu tamamıyla yiyebilir ve geride sırf o tatlı cesedini bırakabilirdim.

Dudaklarımı onunkilerden çektiğimde çığlıklar atıyordum çünkü artık dayanamayacak vaziyetteydim. Açlığım hepsini istiyordu. Byron'ın tamamını. Ama yapamazdım. Bunu kimseye yapamazdım. İlk kez ölümden beter bir ka-

derle neyi kastettiklerini anlıyordum ve seksin bununla hiç alakası yoktu.

Şayet *ardeur*'ü besleyebilirsem belki bu karanlık şey defolup gidecekti. Fakat bunu istesem bile zorlanıyordum. Byron'ın vücudunu tanımıyordum. Yerimde kıpırdanarak içime girmesini sağlamaya çalıştım ama tam iki kere buna ramak kalmasına rağmen hala tam anlamıyla sevişemiyorduk. Nihayet öfkeyle bağırdığımda, "Bırak da elimi kullanayım güzelim," dedi.

Aramıza bir el girdi ve bunun Nathaniel'a ait olduğunu anlamam bir-iki saniyemi aldı. Bana prezervatif vermeye çalışıyordu. "Onu yeterince tanımıyoruz," dedi.

Ona öfkeyle tıslayınca bana aynı şekilde karşılık verdi. "Bir vampir ya da likantroptan bir şey kapmanın tek yolu budur. Byron'ın kimlerle yattığını bilmiyoruz. Bu riski göze almak istediğinden emin misin?"

"Ellerimi bırakırsan istediğini yapmaya hazırım bebeğim," dedi Byron bana bakarak.

Bileklerini serbest bırakınca prezervatif paketini açıp içindekini taktı. Sonra başladığımız noktaya geri dönerek erkekliğini bacaklarımın arasına bastırdı, ellerini kalçalarıma koyup beni hafifçe kaldırarak kendi kalçalarını uygun bir vaziyete getirdi ve yumuşacık bir hareketle kayarcasına içime girdi. Kafamı arkaya atıp "Ah, evet," diye bağırdım.

Ona baktığımda gri gözlerini odaklayamıyordu ve dudakları yarı aralıktı. Dudaklarımı onunkilere bastırıp ruhunun tatlı lezzetini tekrar almak istedim. Nihayet savaştığımızın sadece *ardeur* olmadığını anlamıştım. Başka bir şey oluyordu, daha karanlık, daha kötü bir şey. Yapabile-

ceklerimin en kötüsünün yabancılarla sevişmek olduğunu sanırdım ama çok yanılmıştım. Evet, Byron henüz arkadaşım bile değildi. Zaten kolay kolay hiç kimseyle dost olamazdım. Ama kötü biri de değildi. Ondan ve sevgi sözcüklerinden hoşlanıyordum. İlk karşılaştığımızda *Hayır, ben o Byron değilim,* demişti. *Lord Byron bizden biri değildi,* diye devam etmişti. Onu bir direğe bağlayıp yakmak isteyen insanlar bunu bahane etmeye çalışmıştı, hepsi bu. *Gerçi büyük şairin otuzundan evvel boğulacağını bilseydim bunu kesin teklif ederdim,* demişti sonra da.

Byron'ı seviyordum ve ölmeyi haketmiyordu. Kafamın içinde öfkeli bir ses duydum. Önce Primo olduğunu sandım ama çok geçmeden yanıldığımı anladım. Onun bu kadar uzak mesafeden benimle iletişime geçmeye yetecek kadar gücü yoktu. Bunu yapsa bile Jean-Claude'la kalkanımızı aşamazdı. Kendime şu soruyu sordum. *Byron'ın hayatını emersem bu güç nereye ve kime gidecek?* Ve aynı soruyu Jean-Claude'a yönelttim. Onun zihnimdeki en karanlık arzuları görmesine izin verdim.

"Bu bizim açlığımız değil," dedi.

"O halde kimin?"

Sesi sabırsızdı. "Dragon'un."

Primo'nun yaratıcısının mı? dedim ve o anda yüksek sesle konuşmadığımı farkettim.

"Onu kendi gücünü iletmek için bir kanal olarak kullanıyor."

Peki, nasıl durduracağız?

Byron birden geri çekildi ve tekrar hızla içime girdi. Bu sırada kalçaları ve bacaklarıyla bir şey yaparak dikkatimi

dağıtmıştı. Kafamın içinde yankılanan sesle konuşmayı bırakıp ona baktım. "Erkekler kızları baymadığını bilmek ister," dedi ama yüzü bu hafif yoruma hiç uymayacak şekilde ciddiydi.

Jean-Claude yine konuştu. "Onu Moroven'ı yaptığımız gibi durduracağız ve ona anlamadığı bir şey yollayacağız."

Bırak tahmin edeyim, dedim içimden.

"Seks ya da aşk *ma petite.* Bizim başka ne gücümüz var ki zaten?"

Buna nasıl cevap verdiğimi bilmiyorum çünkü Byron beni yere yuvarlamış ve böylesine hızlı hareket etmesine rağmen içimden hiç çıkmamıştı. Kendimi birden yerde ve ona bakarken bulmuştum. Ellerim omuzlarındaydı. Sanki düşüşümü yavaşlatmak için ona asılmış gibiydim. Yüzümdeki şaşkın ifadeyi görünce gülümsedi. "Yeterince hareket etmiyorsun hayatım. Bırak da sana bu işin nasıl yapıldığını göstereyim."

İki kere geri çekilip hızla içime girdikten sonra ellerinin üzerinde şınav çekecekmiş gibi yükseldi. Tekrar hareket etmesini beklerken gülümsemesi soluverdi ve kaşlarını çattı. "Kanaman var bebeğim."

Bileğimi bir kez daha unutmuştum. Bakışlarını takip ettiğimde yaramdan kanlar süzüldüğünü gördüm. Mavi bluzum kıpkırmızı olmuştu.

"Biraz gazlı bez lütfen," dedi.

Nathaniel'la ikimiz onun kiminle konuştuğunu anlamayarak boş boş baktık Fakat Nathaniel az sonra ayılıp gazlı bez paketlerinden birini açtı ve ona uzattı. Nathaniel yanımdayken yabancı bir vücudun altında olmak çok tu-

haf bir histi. Hatta Richard'ın beni Damian'la izlemesinden bile daha utanç vericiydi. Özür dilemem gerektiğini hissediyordum.

Tam bunu yapmak üzereyken Byron gazlı bezi yaralı bileğime bastırdı. Çok canım yanmıştı. Yüzüne bakıp güçlükle yutkundum. Sonra diğer kolumu da yere yapıştırdı. Kıpırdayamaz haldeydim.

Ama şikayet etmeye fırsat bulamadan Jean-Claude tekrar konuştu. "Beslenmem gerek *ma petite*. Byron'la yeterince hareket etmiyorsunuz."

"Sen güçlü bir vampirsin," dedim. "Kendin beslen." Bunu yüksek sesle söylemiştim.

"Neye izin verdiğini biliyor musun *ma petite*?"

"Evet Jean-Claude, lütfen bana yardım et. Lütfen kendin beslen."

Byron duraksayıp bana baktı. "Bir sorun mu var?"

"Görünüşe bakılırsa onun için yeterince hızlı değiliz."

Byron'ın yüzünde şeytani bir gülümseme belirdi. "Ah, bunu düzeltebiliriz aşkım." Ve dediğini yaptı. Vücudunu ileri geri hareket ettirerek içime girip çıkmaya başladı. Sanki gerilim omuzlarından başlıyor, tüm vücudu kaskatı kesiliyor ve bana bir bıçak gibi saplanıyordu. İçimdeyken kalçalarını dans edermiş gibi hareket ettirdi. Ahenkli bir kıvranış gibiydi. Bunu bedenimin her noktasında hissetmiştim. Çok sert olmasa da nefes kesiciydi.

Soluk alıp verişim hızlanmıştı ve vücudum onun hızına uyum sağlayınca ben de kalçalarımı öne doğru hareket ettirip onu karşılamaya başladım. Adeta dans ediyorduk. Tek farkı yatay pozisyonda olmamızdı. Altında kıvrandı-

ğımı görünce kalçalarıyla bacaklarının üzerimdeki baskısını azalttı. Şimdi beni yerde tutan tek şey hareketimiz ve bileklerimdeki elleriydi. Vücudumun üst tarafını kaldırarak göğsümü ona dayadım.

Bileklerimi bırakmasını söyleyecekken unutuyor, tam tekrar hatırlamışken zihnimden uçup gidiveriyordu. Nihayet hiçbir şey söylemek istemediğimi farkettim.

Arkamızdan İngiliz aksanlı bir ses geldi. "Jean-Claude burada bana ihtiyaç olduğunu söyledi ama şimdiden bir sıra oluşmuş bile."

Adını söyledim. "Requiem." Başka tek kelime etmememe rağmen yanıma geldi ve siyah cüppesinin eteklerini yere sererek diz çöktü. Sonra kukuletasını arkaya atıp en az onun kadar düz ve kara saçlarını gözler önüne serdi. Mavisi mineçiçeklerini andıran gözleri solgun yüzünde parlıyordu. İncecik bıyığı ve Vandyke sakalı, saçları ve kaşları kadar siyahtı. Bir keresinde Belle'nin onu eski efendisinden almak istediğini söylemişti. Onun üçüncü mavi gözlü aşığı olmasını arzu etmişti. Asher'ınkiler açık maviydi, Jean-Claude'unkiler koyu ve Requiem'inkiler en canlısıydı. Efendisi Belle'yi reddetmiş ve Fransa'ya kaçmışlardı.

Kara bir melek gibi üzerimize eğildi. Requiem bu cüppeyi modern paltolara değişmezdi. "Emrin nedir leydim?"

Sesim nefes nefese ama netti. Neyse ki! "Onunla beslenirken kan emersen ikinizle birden beslenebilirim."

Hiç itiraz etmedi. Arkamıza yattı ve yüzünü benimkine yaklaştırdı. "Leydim öyle istiyorsa elbette."

"Madem yapılması gerekiyor, çabuk ol," dedi Byron. Sesi benimkinden daha gergin çıkmıştı.

Requiem dirseklerine dayanıp kalktı ve ona baktı. "Çok fazla dayanamayacağını mı söylüyorsun?"

"Evet," dedi Byron boğuk bir sesle.

"Amma hamsın."

"Bence onu becerene kadar kimseyi eleştirmeye kalkışma sen."

"Demek seni erken getirecek kadar iyi ha?"

"Kes sesini de işine bak," dedim hala Byron'ın hareketlerine uyum sağlamak için çaba harcarken. O da ritmini kaybetmemek için uğraşıyordu ama içimde eskisi kadar rahat ve ahenkli değildi. Üzerimdeki dansını bıraktığı an her şeyin biteceğini biliyordum. "Çabuk ol," dedim. "Yoksa bu anı kaçıracaksın."

"Leydim nasıl emrederse," dedi Requiem ve ellerini saçlarıma soktu. "Kötü açı," diye fısıldadı. "Doğrusunu bulmama izin verir misin leydim?"

"Evet," diye fısıldadım güçlükle.

Parmaklarını buklelerime geçirip kafamı sertçe yana yatırdı ve boynumu ortaya çıkardı. Sonra saçlarımı hızla çekti. Hafifçe inledim ama acıdan değil.

Kendimi Byron'm gri gözlerine değil Nathaniel'a bakarken buldum. Hala yakınımdaydı ama artık yanımda durmuyordu. Gözlerinde hem korku hem heves vardı. Dolayısıyla ne düşündüğünü kestirememiştim. Halbuki bunu öğrenmeyi istiyordum. Kısacık bir an için hislerine göz attım. Aşıklarımdan biri kollarımı yere bastırmış, yaralı bileğimi sımsıkı tutarak içimde gidip geliyordu. Başka bir adam saçlarımı çekip boynumu ortaya çıkarmıştı ve orgazm olduğumda dişlerini etime batıracaktı. İki vampir aynı anda

kendilerini vücuduma kilitleyecekti ve bunu engellemek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Nathaniel için onlara izin vermem önemli değildi. Önemli olan kapana kısılmam ve hayatımın onların insafında olmasıydı. Bu sahneyi izlemekten hoşlanıyordu çünkü aylardır ilk kez arzusuna böylesine yaklaşmıştı.

İhtiyacının ağırlığını hissettim. O anda altta olabilmek için her şeyini verirdi.

Byron'm vücudu ritmini kaybetmeye başlamıştı. Hızlı hızlı gidip gelmemek için zor duruyordu. "Az kaldı," diye fısıldadı.

Yüzünü görebilmek için arkaya bakmaya çalıştığımda Requiem'in parmakları beni daha sıkı kavradı ve kıpırdayamaz hale geldim. Sıcak nefesini boynumda hissediyordum ve bu sıcaklığı bir başkasından ödünç aldığını biliyordum. "Sen de yakın mısın leydim?" diye fısıldadı. Sesi ısı gibi tenime yayılmıştı.

Byron bileklerime bastırdı. Adeta yerle avuçları arasında eziliyorlardı. Sonra hareketleri hızlandı. Ağırlığını gövdemde hissettim. Artık içimdeki patlamaya hazırdım. "Neredeyse," dedim.

Requiem'in dudakları boynuma değdi. Sanki beni öpüyordu. Byron kontrollü davranmaya çalışsa da gücü tükeniyordu. Nefes nefese kalmış, sesi çatallanmıştı. "Geliyor."

O ağır sıcaklık içimde patlayınca çığlık attım. Tam o sırada sipsivri dişler etime geçti ve Byron'ın vücudu şiddetle sarsıldı. Requiem dudaklarını boynuma bastırıp ısırığını mühürleyerek beslenmeye başlamıştı ve her bir emişi yeni bir orgazm dalgasını beraberinde getiriyordu.

Byron inlerken vücudu benimkiyle birlikte sallanıyordu. Requiem'in parmakları saçlarıma değiyor, eli omzumu sıkıyordu. Tırnaklarını etime geçirmişti ve bizimle birlikte hareket halindeydi.

Sesim kısılana dek bağırdım ve o hiç ara vermeden beslenmeye devam etti. Byron hala içimden çıkmamıştı. Sonsuz bir zevk devinimindeydim. Her bir hareketim bir başkasını besliyordu. Nihayet titreyerek ayrıldık. Requiem geri çekildi. "Daha fazla içemem." Güzel sesi çatlak bir fısıltıya dönüşmüştü.

Byron ipleri bırakılan bir kukla gibi üzerime yığıldı. Kalbi çılgınca atıyordu. Soluğu kesilmişti ve benim de ondan aşağı kalır yanım yoktu.

"Zaten ölü olmasaydım kalp krizi geçirdiğimi sanabilirdim," dedi titrek sesiyle.

Gülmeye çalışınca öksürmeye başladım.

"Ah, hayır," dedi Byron. "Yapma." Öksürmek vajina kaslarımı sıkmama ve onu bir kez daha tutmama sebep olmuştu. Kendini içime iterken altında kıvrandım.

Tekrar yığılarak yalvardı. "Lütfen yapma Anita. Bir kerede bunu söyleyeceğim hiç aklıma gelmezdi ama bana nefesimin düzene girmesi için biraz vakit tanı."

"Nefes almak için değil," dedi Requiem. Yüzü benimkinin yanındaydı. "Ben kalbimin attığını bile sanmıyorum. Sende *ardeur* olduğunu biliyordum ama vampirleri böyle şeyler yapabildiğine dair uyarsan iyi edersin."

"Neden bahsediyorsun sen?" diye sordum güçlükle.

Kafasını kaldırıp yüzüme baktı. "Benden besleneceğini biliyordum ama doruğa ulaşacağımdan haberim yoktu."

"İkimizi de getirttin," dedi Byron. "Hem de defalarca." Göğsüme yığıldığı için sadece kahverengi buklelerini görebiliyordum. "Genelde böyle şeylerin çetelesini tutarım ama beşi geçtiğimizde saymayı bıraktım. Yoksa altı mıydı?"

"Sekiz," dedi Requiem. "Belki daha bile fazlaydı. Sanırım beslenmeye devam etseydim hiç duramayacaktık." Gözlerini kapadı. Belli belirsiz ürperdiğini hissettim. "*Ardeur*'ün değişik yollarla beslenebildiğini unutmuşum. Ne kadar iyi hissettirdiğini de öyle."

"Sanırım bununla karşılaştırabileceğim türden bir tecrübem olmadı," dedi Byron çatallı sesiyle.

"Belle Morte'yle tanışmadın, değil mi?" diye sordu Requiem.

Byron konuşurken Requiem'e bakmaya çalıştıysa da kafasını kaldırmak zoruna gittiği için nefesini vücuduma üfledi. "Hayır, o zevki tadamadım."

"Ah, cidden büyük bir zevkti."

Eğer kıpırdayacak kadar gücüm olsaydı bana biraz alan tanımalarını söyleyecektim ama hareket edemiyordum. Ben bu haldeysem Byron asla kalkamazdı çünkü o benden daha çok fiziksel efor harcamıştı. Ama biri kafamın yanında, diğeri üzerimde, ben yokmuşum gibi sohbet etmeleri tuhafıma gitmişti. "Öyleyse neden Belle'nin seni alıkoymasına izin vermedin?" diye sordum.

"Onunla tanıştın mı?"

"Sayılır."

Mavi gözlerinde acı dolu bir bakış belirdi. Silinmeye yüz tutan hatıralara dalıp gitmişti. "Öyleyse cevabı biliyor olmalısın. Hiçbir zevk ödeyeceğim bedele değmezdi. Ayrı-

ca erkeklerden hoşlanmıyorum ve Belle'nin sarayında hayatta kalabilmen için biseksüel olman şart."

"Neden?" diye sordum.

"Çünkü erkeklerle düzüşmediği zamanlarda onların birbirini düzmesini izlemekten keyif alıyor. O sarayda sekssiz geçen bir dakika bile olduğunu sanmıyorum. Ya onu beceriyorsundur ya onun ve konuklarının eğlenmesi için başkalarıyla düzüşüyorsundur."

Byron kafasını biraz olsun kaldırarak gri bakışlarını diğer vampire dikti. "Erkeklerden hoşlanırım ama anlattıklarına bakılırsa ben bile orada bulunmaktan zevk almazmışım."

"Her zevkin bir karşılığı vardır. Hepsinin sonu acıyla biter ve o acı hoşlanacağın türden bir acı değildir. Belle önce en büyük arzunun ne olduğunu keşfeder, vücudunu başka hiçbir aşığın yapamayacağı kadar iyi tanır ve isteğini kasıtlı olarak yerine getirmez. Öyle ki sonunda yalvarmaya başlarsın. Seni kendine bağımlı hale getirir. Sana tamamen sahip olduğunda da geri çekilir ve sonsuza dek cennetin yüzüne bakmakla yetinip o parıltılı kapıların dışında hapsolmaya ve ancak hayallerinle yetinmeye mecbur kalırsın."

Tekrar kolumu oynatabildiğimi farkedince uzanıp Requiem'in yüzüne dokundum. "Ama sen Belle'den kaçmayı başardın."

Gözlerindeki acı hatıralar silinmişti fakat her zamanki parlaklıktan eser yoktu. "Eski efendim idam edildiğinde Jean-Claude bana bir yuva vermeseydi Belle beni alabilirdi. Eğer benim için başka bir efendi önerilseydi, bir *le sourdre de sang*'dan daha düşük biri, Belle'yi reddedemezdim. Jean-Claude gibilere az rastlanır. Ondan evvel pek az vam-

pir kendi kan kaynağı olmayı başarabildi. Sekiz yüz yıldır sadece üç vampir bu gücü elde etti. Eski efendimiz aklını kaçırıp Konsey'in emirlerine karşı gelince hepimizi korudu. Belle'nin neslinden gelen koca bir saray fikir ayrılığına düştüğünde, Belle kırılan parçaların hepsini toplamaya çalıştı."

İngiltere burası dışında vampirlerin yasal olduğu tek ülkeydi. Hakları vardı ve onları sırf vampir oldukları için öldüremezdin. Fakat Amerika bu bakımdan İngiltere'den dört yıl öndeydi. İngilizlerin kanunları henüz çok yeniydi. Dolayısıyla bazı terslikler yaşanmış ama insanların medyası bundan asla haberdar olmamıştı. Londra'nın Şehir Efendisi çok yaşlıydı. Belle Morte'nin göreve getirdiği ilk efendi vampirlerden biriydi. Bazı çok yaşlı vampirler yeni fikirleri iyi karşılamaz. Elektrik, modern tıp ve bir rock yıldızı edasıyla izleyicilerin karşısına çıkmak onlara göre değildir. Londra, Belle'nin yarattığı üç vampir çetesinden yaka silkmişti, ki buna Belle'nin saraymdakiler de dahildi. Dolayısıyla vampirler yasallaştığında Vampir Konseyi, Şehir Efendisi'nin insanların medyasında gövde gösterisi yapmasına karar vermişti. Kendine Drakula diyordu çünkü gerçek Drakula öldürüldüğünden beri bu isim resmen kapanın elinde kalıyordu. Belirli bir zaman diliminde ve bir ülkede iki vampirin aynı ismi taşıması vampir kurallarına aykırıydı. Bu yüzden böyle ünlü isimler de onları ilk kapana kalıyordu. Drakula tabii ki gerçek Drakula değildi ama medya bunu bir türlü kabul etmek istemedi, Londra'nın Şehir Efendisi'nin gerçek Drakula olduğunu iddia etmek hoşlarına gitti. Ondan sadece Jean-Claude ve Amerika'daki

diğer efendiler gibi politik davranması beklenmişti ama yeni Drakula olayı tamamen yanlış yorumlayıp insanları katletmeye başladı.

Konsey işlediği cinayetlerin çoğunu örtbas etmeyi başardı. Drakula'yı tekrar yok edebilmek ve vampirlerin de batıl inançlara sahip olduğunu kanıtlamak için Drakula'nın ölü bir isim olduğunu açıkladılar. Artık hiçbir vampir bu isme sahip olamayacaktı. Zira Drakula adını alan iki vampir de Konsey'in emirlerine karşı gelmiş ve idama mahkum edilmişti.

Jean-Claude, Londra vampirlerine kucak açtı. Hepsine olmasa da çoğuna. Belle'yle bağları belirgin olanlara. Zira onların dünyadaki en iyi striptizciler ve en baştan çıkarıcı vampirler olacağını biliyordu. Haklıydı da. Şimdi bunlardan ikisiyle beraberken aklıma tek bir soru geliyordu. Acaba vampir feromonu diye bir şey mi vardı? Muhtemelen evet.

"Artık güvendesin," dedim. "Hadi bakalım, herkes animatörün başından çekilsin. Ayağa kalkmak istiyorum."

"Bunu ben teklif etmediğim için artık kendimi bir centilmen saymıyorum," dedi Requiem ve müthiş bir zarafetle dizlerinin üzerinde doğruldu.

Byron elleri ve dizleri üzerinde durup kafasını eğdi. Bu haliyle yorgun bir atı andırıyordu. "Dizden aşağımı hissetmiyorum aşkım. Kalkmak için biraz beklemek zorunda kalacaksın."

Birden alt tarafımın çırılçıplak olduğunu hatırladım. Tamam belki jartiyer çoraplarım, çizmelerim, bluzum ve tabanca kılıfım üzerimdeydi ama eteğim göbeğime ka-

dar sıyrıldığı için her yanım meydandaydı. Gene Orta Amerika'daki küçük şehrimden bahsedecek değilim ama yalan söyleyecek halim de yok. Evet, bir an evvel örtünsem kendimi daha iyi hissedecektim.

Eteğimi indirmeye çalıştım ama kumaşın üzerinde yattığım için bir türlü çekiştiremiyordum. Requiem bana elini uzattı ama aynısını diğer tarafımdaki Nathaniel da yapmıştı. Yüzünde okuyamadığım bir ifade vardı ve bu kez aklından geçenlere göz atmamak için kendimi zorladım. Zaten bir akşam için yeterince heyecan yaşamıştım, öyle değil mi? Ama Requiem'in eli yerine onunkini tuttum.

Nathaniel beni Byron'ın altından çekip almak için iki elini birden kullanmak zorunda kaldı. Kalktığımda dizlerim tutmadı, neredeyse yığılacaktım ki Nathaniel tam zamanında atılıp beni belimden yakaladı. Siyah cüppesine sarınan Requiem'e baktım ve hakarete uğradığını düşünmemesi için fısıldadım. "Bunu kişisel alma, olur mu?"

Yüzünde bir gülümseme belirip kayboldu. "İnan hiç alınmadım leydim." Birden kollarını kaldırıp cüppesinin önünü açınca vücudunu görme fırsatı buldum. Cüppesi siyahtı ama açık gri pantolonunun önü, altını ıslatmışçasına lekeliydi. Ne var ki bunun idrar gibi bir sıvı olmadığını biliyordum. Benimki de değildi. Vücudundan akanlar pantolonun bir bacağını dizine kadar lekelemişti.

Kaşlarımı kaldırdım.

Utanmasını beklerdim. Ama sesi ve tavırları son derece rahattı. "Görev başarıyla tamamlandı leydim."

Yanaklarım kızarınca boğuk ve erkeksi bir kahkaha attı. Byron da ona katıldı. Onunki daha canlı ve kıkırdama-

ya yakındı. Ama aynı çekiciliğe sahip olduğunu inkar edemezdim. Byron nihayet dizlerinin üzerine kalkmayı başarmıştı.

Nathaniel gülmedi. Çünkü eteğimi çekiştirmeme yardım ediyordu. Sessizliği ve yüzündeki ifade vampirleri de susturdu.

Requiem yerlere kadar eğilip selam verdikten sonra cüppesini tekrar bedenine sardı. Bunu ve benzerlerini sahnede de kullanıyordu. "Lütfen özrümü kabul et Nathaniel. Belki senden izin almalı ya da yardımını istemeliydim ama Jean-Claude bizim efendimiz ve onun isteklerine uymak zorundayız." Mavi gözlerini Nathaniel'a dikip ısrarla baktı.

"Anita yaptıkları için benden izin almak zorunda değil," dedi Nathaniel ama ses tonu hiç samimi değildi.

İç çektim. Sanırım onu suçlayamazdım. Zira son zamanlarda bütün ayrıcalıklarını kaybetmiş gibiydi. Üstüne üstlük beni başkalarıyla seks yaparken seyretmek zorunda kalmıştı. Ama vampirlerin önünde açıklama yapmadan özür dilemem imkansız olduğu için denemeye bile kalkışmadım.

"Sen her gece onunla yatıyorsun dostum. Masandaki birkaç kırıntıyı topladık diye bizi suçlamaya kalkmayacaksın, öyle değil mi?"

Tam konuşmak için ağzını açmıştı ki parmaklarımı dudaklarına koydum. "Az önceki sadece doğaüstü bir ihtiyaçtı ve Nathaniel bir süreliğine bu tip durumlardan uzak kalmak istiyor."

Bana bakınca gülümsemesini elimde hissettim. Sadece benim için gülümsüyordu ve bunu başka kimse göremezdi.

Avcumu öpüp elimi dudaklarından uzaklaştırdığında kederli bakışı silinmişti. Rahatlayarak gülümsedim.

"Hadi bileğini saralım."

Koluma baktım. Byron bileğime bastırdığı için gazlı bez kapanmaya yüz tutan yaraya yapışmıştı. "Ve külotumu bulalım," dedim.

Byron tuvalet masalarının altına eğilip siyah çamaşırımdan artakalan parçayı havada salladı. "Bence bunun işi bitmiş aşkım."

Derin bir iç çektim. Bert haklıydı. Eteğim çok kısaydı ve çamaşırım olmadan ortalıkta dolaşmam imkansızdı.

"Belki bir şeyler ayarlayabilirim," dedi Byron.

"Nasıl?"

"Tangalarımdan birini giyersen en azından ön tarafı kapamış olursun." Bunu söylerken sırıtıyordu.

Kafamı iki yana salladımsa da teklifini kabul etmekten başka çarem yoktu. Ufacık bir tanga bile donsuz gezmekten iyidir, öyle değil mi?

38

Kulüp, sahnenin ortasındaki tek bir spot ışığı dışında karanlıktı. Jean-Claude etrafını saran solgun aydınlıkta dikiliyordu. Işık sadece yüzünü ve omuzlarını aydınlatıyordu. Vücudunun geri kalanı karanlığa karışmıştı. Sanki bedeni karanlıktan varolmuştu. Solgun yüzü ve fularının beyazlığı insanın gözlerini kamaştırıyordu. Bunun üzerine takılı safir uçlu iğne, ışığı yakaladığında adeta gökteki yıldızlar gibi göz kırpıyordu. Karanlık başının etrafında kıvrılarak buklelere dönüşmüştü. Yüzündeki tek renk, gözlerinin kopkoyu mavisi ve kırmızı bir ruj lekesiydi. Bunun benim bıraktığım iz olmadığını biliyordum.

Sesi salonda yankılanıyordu. "Kim öpücüğümün tadına bakmak ister?" Birden dilim sanki şeker yalamışçasına

zevkle kamaştı. Öpücük kelimesi adeta dudaklarımı okşadı. "Kim beni kucaklamak ister?" Bedenim sevdiğim birine sarılmışçasına ısınıverdi.

Jean-Claude'un sesi her zaman güzeldi ama bu derece değil. Belki ben bağışıklık kazandığım için etkisini tam anlamıyla hissetmiyordum ama onu izleyen kadınları zevkten çıldırtıyor olmalıydı. Bakışlarımı güçlükle ondan ayırıp müşterilere döndüm ve gözlerim karanlığa alıştığında tüm dikkatlerin Jean-Claude'da olduğunu gördüm. Sanki geceye doğan güneşti ve ondan daha parlak bir şey olamazdı. Sadece birkaç kadın ona arkasını dönmüştü. Kafalarının karıştığı belli oluyordu. Marianne biraz psişik güç ve doğru eğitimle vampir oyunlarına bağışıklık kazanıldığını kanıtlamıştı. Yani illa benim gibi bir nekromansır olmak şart değildi.

İçerideki az sayıda erkekten bir tanesi kalkmaya çalışınca yanındaki kadın onu durdurmak için koluna asıldı. Ne var ki adam inatla kafa sallıyordu. Hayır, karanlıkta oturup bu sesin onu büyülemesine izin vermeyecekti. Bunun cinsel yönelimlerle alakası olmadığının farkında değildi. Jean-Claude'un gücü baştan çıkarıcılığıydı ve erkek-kadın herkesi etkileyebilirdi.

Garsonlardan ikisi bir kadının sahneye çıkmasına yardım ediyordu. Kadın uzun boylu ve hastalık derecesinde zayıftı. Belli ki havaya kaldırdığı para herkesinkinden fazlaydı. Aksi takdirde Jean-Claude daha kıvrımlı bir kadını tercih ederdi. Bana onun zamanındaki Fransız sarayında bugün büyük beden sayılan kadınların beğenildiğini söylemişti. Dolayısıyla çoğu eski vampir, kısa boylu ve yuvarlak

hatlı kadınları beğeniyordu. Yani birçoğumuz yanlış yüzyılda dünyaya gelmiştik.

Sahne ışığı kademeli olarak arttı. Belki dönüp izleyicilere bakmasaydım değişikliği farketmezdim. Şimdi etrafları ancak seyircilerin onların vücut hatlarını görebileceği kadar aydınlıktı. Jean-Claude'un solgun elleri, kadının bedeninde kayıyordu. Bunun bayağı bir tarafı yoktu çünkü sadece sırtını, omuzlarını ve belini okşuyordu. Fakat Jean-Claude'un öyle bir tarzı vardı ki kadının göğüslerini ellese ancak bu kadar müstehcen görünebilirdi. Bazen önemli olan nereye değil nasıl dokunduğunuzdur.

Kadını gövdesine bastırınca o incecik vücut adeta kollarında eridi. Yüzünü kaldırıp solgun avcuna yasladı. Böylece öpüşmelerini o kontrol edebilecekti. Kolu kadının beline dolandı ve onu sıktı. Nefesi kesilen kadının dudakları hayretle aralandı. Bir keresinde müşterilerden biri ona elle sarkıntılık ettiği için, artık öpüştükleriyle arasında hiç mesafe bırakmıyordu. Kadınlar onun kendilerine bu kadar yaklaşmasını bir hoşlanma belirtisi olarak algılasa da asıl amaç kontrolü sağlamaktı.

Kafasını eğdi ve dudaklarını kadınınkilere kenetlediğinde onu bir nefeste içine çekecekmiş gibi üzerine abandı. Müşterisinin dudaklarıyla açlığını gidermesini izledim.

Jean-Claude onların ağızlarından, Dragon'un zihnimdeki varlığının bana anlattığı gibi besleniyordu. Fakat Dragon'un bir farkı vardı. O, ölülerin özünü yiyor, canlılarıysa ölü haline getiriyordu. Jean-Claude'un yaptığı aynısı olmasa da bir benzeriydi. O da öpüşerek *ardeur*'ü besliyordu.

"Nikolaos onun böyle beslenmesine asla izin vermezdi," dedi arkamdan bir ses.

Döndüğümde Buzz'la göz göze geldim. Onu ne duymuş ne hissetmiştim. Demek ki gösteri gereğinden fazla dikkatimi dağıtmıştı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Nikolaos kalabalığa temas bile etmeden onlardan beslendiğini bildiği için Jean-Claude'un müşterilerle temas etmesini yasaklamıştı." Bakışları sahneye kaydı. "Sanırım Jean-Claude'un neye dönüşebileceğiyle ilgili bazı sezgileri vardı ve onun bu güce kavuşmaması için elinden geleni yaptı."

"O öleli neredeyse üç yıl oldu. Neden bu gösteriyi ilk kez görüyormuşsun gibi konuştun?"

Bana baktı. "İlk."

Gözlerimi kocaman açtım. "Nikolaos öldü, Jean-Claude'u artık engelleyemezdi ki."

"Ama sen engelleyebilirdin."

"Ne demek istiyorsun?"

"Üç yıl evvel buna şahit olsaydın onunla yine de çıkar mıydın?"

Tekrar sahneye baktım. Jean-Claude o tuhaf kadınla sanki hayatının en büyük aşkıymışçasına tutkuyla öpüşüyordu. Üç yıl evvel buna tolerans gösterir miydim? Hayır. Peki bunu kıçına tekmeyi basmak için bir bahane olarak kullanır mıydım? Kesinlikle.

Kadın, Jean-Claude'un kollarında kendinden geçmiş, dudakları bayılmak üzereymiş gibi yana kaymıştı. Belki Jean-Claude'u tanımasam kadının rol yaptığını düşünebi-

lirdim ama garsonların onu sahneden indirip arkadaşlarının yanına götürmesini izlerken gerçekten bilincini kaybettiğini biliyordum.

Jean-Claude alt dudağındaki taze ruj lekesiyle kalabalığa baktı. Tıpkı kana benziyordu. Bence ağzına bulaşan rujların bu çağrışımı yaptığının o da farkındaydı. Koyu mavi gözleri yaz günlerinin bulutsuz alacakaranlığını andırıyordu. "Sırada kim var?" Sesini arkamda durup çıplak tenime üflemiş kadar yakınımda hissettim. Bu aldanış öylesine kuvvetliydi ki az kalsın dönüp arkama bakacaktım. Oysa böyle numaralara karşı bağışıklığım olması gerekiyordu. Ben bile böyle hissederken kim bilir şu zavallı kadınlar ne haldeydi?

Kalkanlarımı birazcık indirdiğimde Jean-Claude'un güçle parladığını gördüm. Sadece *ardeur*'ü beslemiyordu. Bu kan açlığının yerine koyduğu bir beslenme tarzı değil başlı başına bir sondu. Daha önce Jean-Claude'da ya da bir başkasında böyle bir şey görmemiştim. Belki diğer yeteneklerine benziyordu ama aynı değildi.

Tekrar Buzz'a döndüm. "Beni koruyan şey böyle beslenmesi."

Kafası karışmış gibiydi. Bunu anlayabilmiştim çünkü yirmi yıldan kısa bir süredir ölü olan vampirlerin yüz ifadeleri insanlarmkiyle aynı olurdu. "Neden koruyor?"

"Eğer beslenmeseydi, onun için ben beslenmek zorunda kalacaktım. İnsan hizmetkarın bir görevi de budur. Vampirler beslenemediği zaman bunu biz yaparız. Hala sahne arkasında doğaüstü safsatalarla kafayı yiyor olacaktım." Kafamı salladım. "Teşekkür ederim ama ben almayayım."

"Yani yabancılarla düşüp kalkması seni hayalkırıklığına uğratmıyor?"

Yüzümde beliren ifadenin pek dostça olduğunu sanmıyordum. "Peki sen neden buna bu kadar üzüldün?"

Ellerini iki yana açtı. Son derece zararsız bir jestti ama kolları o kadar kaslıydı ki bir anda ürkütücü görünmüştü.

"Bana fikirlerin çok çabuk değişmiş gibi geldi de o yüzden üzüldüm."

İç geçirdim. "Jean-Claude bana kalabalıkla beslenip beslenemeyeceğini sorduğunda neden bahsettiğini anlamamıştım." Laf olsun diye gülümsedim. "Ayrıca o zamanlar ben de vampir güçlerimi beslemek için yabancılarla seks yapmıyordum. Tuhaf ama zaman içinde tahmin edemeyeceğin kadar çok konuda fikrim değişti."

Buzz'ın çok ciddi bir hali vardı.

Sorununun ne olduğunu anlayamadığım için konuyu değiştirdim. "Primo'nun tabutu diğerlerinden uzağa mı kondu?"

"Evet, sen temizlenmeye gittiğinde icabına baktık."

Kafamı salladım. Bana bundan bahsetmeleriyle yetinmeyip tabuta ellerimi koymuş ve Primo'nun içinde hapsolduğunu hissetmiştim. Artık gümüş zincirlerle kutsal bir nesnenin altında yatıyordu. Bunu yapmamın sebebi diğerlerine güvenmemem değildi ama daima tedbirli olmayı ilke haline getirmiştim ve sırf Buzz tuhaf davranıyor diye ona açıklama yapacak halim yoktu.

"Lisandro ona tabutun başında bebek bakıcılığı yapmasını emrettiğini söyledi."

Kafamı salladım. "Doğru söylemiş."

"Primo'nun tabutunda haç var Anita. Oradan asla çıkamaz."

Omuz silktim. Lisandro uzun boylu, esmer ve yakışıklıydı. Yeni güvenlik görevlileri arasında saçları en uzun olanıydı. Silahını siyah gömleğinin içinde ve belinin hemen yukarısında taşıdığını gördüğümde bir fareadam olduğunu düşünmüş, çok geçmeden de yanılmadığımı anlamıştım. Ona Primo tabutundan çıkmaya çalışırsa dev vampiri öldürmesini söylemiştim. Jean-Claude sahnede olduğu için ondan fikir alamamıştık ama bu konuda bana hak vereceğinden emindim.

"Lisandro'nun gümüş kurşunu ve içindeki öldürme arzusuyla o tabutun başında oturduğunu bildiğim sürece gönül rahatlığıyla ölülerimi diriltmeye gidebilirim."

"Buradaki güvenlik şefi benim Anita. Dolayısıyla bunu benimle konuşmalıydın."

İç çektim. "Yerden göğe kadar haklısın ve özür dilerim."

Bana araba farlarının şaşkına çevirdiği bir geyik gibi baktı. Sanırım tartışma çıkarmamı bekliyordu. Ama yorgundum ve geç kalmıştım. Ayrıca Byron ve Requiem'le yaptığım seksin ardından pelte gibi gevşemiştim.

"Artık gitmeliyim Buzz."

"Korumaların kapıda bekliyor," dedi. Şaşkın şaşkın suratına bakınca kapıyı işaret etti.

Requiem siyah cüppesi ve muhtemelen başka bir dansçıdan ödünç aldığı deri pantolonu içindeydi. Yanında Primo'nun çıkardığı kavga sırasında Clay'le üzerimize düşen koyu renk saçlı kurtadam vardı. Adı Graham'di ve omuzlarıyla kollarının genişliğine bakılırsa özel zevklerin-

den biri de ağırlık kaldırmaktı. İpeksi saçları kulaklarının üzerine düşüyordu fakat dikkatli incelediğimde sadece tepe kısımların uzun olduğunu ve kafasının diğer yarısını tamamen kazıttığını farkettim. Doğrusu epey tuhaf bir saç modeliydi ama herkesin bir zevki vardı, öyle değil mi?

Yüzü egzotikti. Hani atalarından biri Kuzey ya da Güney Avrupa'dan gelmeyen insanlar öyle görünür ya. Dümdüz saçlarıyla gözlerinin belli belirsiz çekikliği kökenlerinin Uzakdoğu'ya dayandığını düşünmeme sebep olmuştu.

Koruma istemediğimi söyledim ama Jean-Claude sahneye çıkmadan evvel kesin emir vermişti. Anlaşılan ben Lisandro'ya Primo'ya bebek bakıcılığı yapmasını tembihlediğim sırada, o da aynısını benim için yapmıştı. Dragon'un henüz işini bitirmediğini düşünüyordu ve yalnız başıma adım bile atmayacaktım. Ama vampirlere o gün ofisimde olanları anlatmamıştı. Öğleden sonra yaşadıklarımızın Dragon'la hiçbir alakası yoktu. O tamamen benim doğaüstü saçmalıklarımla ilgiliydi. Benim ve Jean-Claude'un.

Jean-Claude beni koruması için uygun gördüğü tiplerin bir listesini bile yapmıştı. Byron'la Clay listede yoktu. Niye uzatıyorum ki? İşin doğrusu listede sadece iki isim vardı. Requiem ve Graham. Herhalde o anda isteyeceğim en son şey Requiem'le bir arabaya tıkılmaktı ama tartışacak vaktim yoktu. Randevularımdan bir tanesi iptal olunca vakit geçirmek için Suçlu Zevkler'e gelmiştim ama şimdi bir sonraki müşterimi arayıp gecikeceğimi ve beni mezarlıkta biraz beklemek zorunda kalacaklarını bildirmeliydim.

Kanlı ceketimi çıkarıp Byron'ın deri montunu giymiştim. Zira dansçılar arasında vücut ölçülerimin uyuştuğu

tek kişi oydu. Diğerlerininkini giysem dişi bir gorile benzeyeceğimden şüphem yoktu. Byron'ın parfümünün belli belirsiz kokusunu alabiliyordum.

Buzz'm bakışları seyircilere kaydı. Sevgilisiyle tartışan adam hala ayaktaydı ama şimdi kadın da kalkmıştı ve her an olay çıkartabilecekmiş gibi duruyorlardı. "Kusura bakma ama şunlarla ilgilenmeliyim."

"Rahatına bak," dedim.

Nathaniel birdenbire burnumun dibinde bitti ve bana sokak kapısına kadar eşlik etti. Gülümsüyordu ve uzun zamandır ilk kez onu bu kadar rahat görüyordum. Mutlu olmak için ilginç bir gece seçmişti doğrusu. "Gösterimin bir kısmını izlemek için geleceğine söz verdin," dedi gülümseyerek.

"İki müşterim mezarlıkta beni bekliyor." dedim.

Bana yarı somurtarak yarı meydan okurcasına baktı. "Ama bana söz verdin."

"Sonra evde sevişsek olmaz mı?"

Kaşlarını çattı. "Form değiştireceğim ve sen kürklülerle takılmazsın."

Birden aklıma berbat bir fikir geldi. "Seni bu gece ısıracağıma söz vermiştim. Sakın bunu bana seyircilerin önünde yaptırmayı planlıyor olmayasın?"

Gülümsemesinde daha önce hiç görmediğim bir tuhaflık vardı. Kendine olan güveni yerine gelmiş gibiydi. Beni iki yabancıyla seks yaparken seyredip güveni artmıştı. Doğrusu buna anlam vermek güçtü.

"Seni küçük teşhirci," diye azarladım onu. "Demek seni onca insanın içinde ısırmamı planlıyorsun?"

Sözde utanmış numarasına yattı ama gözleri parlıyordu. "Benim bir sürü farklı eğilimim var Anita."

Ona kaşlarımı çatmaya çalıştıysam da beceremedim. "Benden bir söz aldın ve şimdi bunu bana karşı kullanıyorsun."

"Geç kalıyorsun," dedi. "Müşterilerin mezarlıkta seni bekliyor." Gözlerindeki muzip pırıltı dışında gayet ciddi görünüyordu.

Gülümseyerek kafamı salladım. "Gitmem gerek."

"Biliyorum."

"Sana veda öpücüğü versem buradaki imajın sarsılır mı acaba?"

"O riski göze almaya hazırım."

Onu öptüm. Son derece masum bir öpücüktü. Belli belirsiz bir dokunuş ve yok denecek kadar az vücut dili. Sonra yüzümde şüpheci bir ifadeyle geri çekildim. Bu halim Nathaniel'ı güldürmüştü. Beni kapıya doğru itekledi. "Geciktiğini unuttun galiba?"

Ekim gecesi karanlığına çıktığımda erkekler hakkında hiçbir şey bilmediğimden iyice emin olmuştum. Daha doğrusu hayatımdaki erkekler hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Jean-Claude'u sahnede bir başka kadına 'bademcik ameliyatı' yaparken görmek için arkama baktım. Çoğu insan böyle öpüşürken tuhaf ve itici görünür. Ama Jean-Claude öyle değildi. Aksine son derece erotikti. Nathaniel'a veda öpücüğü verdiğimi ama ona uzaktan el bile sallamadığımı farkettim. Onu rahatsız etmek istememiştim ama kendini dışlanmış hissetmesini de istemiyordum. Hemen hatamı düzeltip geri döndüm ve kadını bırakmasını bekle-

dikten sonra bir öpücük gönderdim. Soluk elini dudaklarına götürerek aynı şekilde karşılık verdi. Ağzıyla çenesi kadınların rujları yüzünden kıpkırmızı olmuştu. Gerçek kan gören biri için pek rahatsız edici olmasa da hoş bir çağrışım yapmadığı da açıktı. Hayatımdaki adamlardan bir diğeri de kapıda dikilmiş gülümserken gecenin ilerleyen saatlerinde onu seyircilerinin önünde ısırmamın hayalini kuruyordu. Bazen ömrümün en tuhaf anlarının vampirlerle, kurtadamlarla ve zombilerle uğraşırken geçirdiklerim olmadığını düşünürüm. Zira vampir dünyası bile beni kendi aşk hayatım kadar şaşırtmayı başaramıyor.

39

Gravois Caddesi'ndeki bitip tükenmek bilmeyen mağazaların önünde takılıp kalmıştık. Bu bölge eskiden daha nezihken gün geçtikçe 'karanlıktan sonra tekin olmayan' o yerlerden birine dönüşmeye başlamıştı. Şimdilik hala umut vardı fakat bir iki yıl daha önlem alınmazsa çok geç olacaktı. Binası gerçek bir yel değirmeni olan Bevo Mill restoranı özelliksiz dükkanların arasında oldukça dikkat çekici bir şekilde parlıyordu. Burası hala son derece kaliteli Alman yemekleri servis ediyordu. Yavaşça dönen yel değirmeni tam karşımızdaydı. Sonra birdenbire bir üstgeçidin altından geçtik. Geçidi son anda farketmiştim. Dikkatim çok dağınıktı ve açıkçası bu hayra alamet değildi. Graham bir fare gibi tiz bir sesle ciyakladı. Bu sesi ikinci kez çıkarmıştı. Hani derin de-

rin nefes alıp verirken sesi bastırmaya çalışırsınız, işte aynen öyleydi.

Ona baktım. "Bir sorun mu var?"

"Neredeyse iki tane arabaya çarpıyordun," dedi boğuk bir sesle.

"Hiç de bile."

"Doğru söylüyor," dedi Requiem arkadan.

Birdenbire önümde beyaz bir araba bitivermişti. Sertçe frene basınca Graham tekrar cıyakladı. Kalbim deli gibi atıyordu. Çünkü arabayı görmemiştim. Sağa dönmek için sinyal vermiştim. Yani trafik akan hiçbir şeritten geçmek zorunda değildim. Dolayısıyla birdenbire çıkan araba beni korkutmuştu.

Affton Postanesi'nin, bir Save-A-Lot'ın ve birçok boş dükkanın bulunduğu Grasso Plaza'ya girdim. Gravois boyunca uzanan bu bölge çok eski ve yorgun görünüyordu. Ya da belki benim ruh halim öyleydi ve yansıtma yapıyordum. Kontağı kapadım ve bir dakika boyunca sessizce oturduk.

"İyi misin?" diye sordu Requiem. Sesi bir kuyunun içinden konuşuyormuşçasına boğuktu.

Arkamı dönüp ona baktım ama bu hareketim bile ağır çekimde gibiydi. Sanki dünyanın geri kalanıyla aynı hızda hareket etmiyordum.

Requiem arka koltukta elleri kucağında oturuyordu. Uzakta değildi ya da tuhaf bir hali yoktu. Sadece kılını bile kıpırdatmadan öylece duruyordu. Dikkati üzerine çekmek istemezmiş gibi bir hali vardı.

"Ne dedin?" Sesim boşlukta yankılandı.

"İyi misin?" diye tekrarladı yavaşça. Gözlerimi dudaklarına dikmiştim. Çıkan ses ve ağzının hareketi eşzamanlıydı.

Çok zor bir soru sormuş gibi beynimi zorlayarak cevabı düşündüm. "Hayır," dedim nihayet. "Sanmıyorum."

"Neyin var?" diye sordu Graham.

Neyim var? Bak, bu iyi bir soruydu. Asıl sorun iyi bir cevabım olmamasıydı. Neyim vardı? Galiba şoktaydım ama neden? Belki düşündüğümden daha çok kan kaybetmiştim. Olabilirdi de olmayabilirdi de.

Üşüyordum. Ödünç aldığım monta sarınıp yüzümü yakasına gömdüm. Fakat Byron'ın parfümünü alınca hemen geri çekildim çünkü deriye sinen koku, kulüpte yaşadıklarımızı tüm canlılığıyla geri getirmişti. Kokular hatıralara dönmek için kullanabileceğiniz en iyi araçtır. Birdenbire Byron'ın vücudunun hissettirdiklerinde boğulur gibi oldum. Bakışı, üzerime verdiği ağırlığı, içimde gidip gelişi. Adeta hepsini tekrar tekrar yaşıyordum.

Koltuğa sırtımı bastırıp kafamı arkaya yasladım. Sanki tüm zevki tekrar hissediyordum. Tabii ki gerçek deneyimle ilgisi yoktu ama çok güçlü bir yankısıydı. Bedenimin titremesine, ellerimin açılıp kapanmasına sebep olacak kadar güçlüydü. Tutunacak bir şeyler aradım.

O sırada Requiem'in sesini duydum. "Hayır, dokunma...." Ve tutunacak bir şey buldum.

Graham beni tutmaya çalıştı. Sakinleştirmeye, kendime zarar vermemi engellemeye. Bana kalırsa bir sinir krizi geçirdiğimi düşünmüştü. Eli benimkine değdiği anda elim onunkini kavradı ve avuçlarımız birbirine kenetlendiği da-

kikadan itibaren kulüpteki tüm hatıralar, tüm zevkimiz benim elimden onunkine aktı.

Graham şiddetle titredi. Kolundan elektrik akımı gibi yayılan ürpertiyi hissettim. Kendini arkaya atarak sırtını koltuğuna dayadığında koca cip bu çarpmanın etkisiyle sarsıldı. Onun anıları, görüntüleri, kokuları ve zevkimizi almasına izin verdim. Hepsi benden ona geçti. Bunu bilinçli yapmamıştım çünkü bu hisleri onunla beraber olmadan bir başkasına verebileceğimi bilmiyordum. Belki kasten yapmamıştım ama mutluydum. Bir kereliğine de olsa sakin kalabilen taraf bendim. Dolayısıyla keyfini çıkarıp Graham'in sadece yaptıklarımızın bir yansımasıyla kıvranmasını seyretmeye koyuldum. Şimdi biraz önceki, yani doğaüstü güçlerim çığırından çıkmadan evvelki şok halimin sebebini biliyordum.

Öldürürken fazla düşünmem. Soğukkanlı bir katil olduğumu söylemiyorum ama eğer öldürme zamanı gelmişse bununla ilgili bir sıkıntı yaşamam. Öldürmenin benim için sıradanlaştığını anladığım an büyük bir üzüntüye kapılmıştım. Sonra Richard'ı -o zamanlar beraberdik- geri getirmek için Tennessee'ye ilk gidişimde birine işkence ettim. Kötü adamlar bize içinde Richard'ın annesinin parmağıyla kardeşi Daniel'ın bir tutam saçı olan küçük bir kutu yollamıştı. Onları bulmak için vaktimiz kısıtlıydı çünkü işkence gördüklerini biliyorduk. Kutuyu bize ulaştıran adam ikisinin de tecavüze uğradığını böbürlenerek anlatmıştı. Ona işkence edip yerlerini öğrendim ve işimiz bittiğinde çığlıkları kesilsin diye adamı kafasından vurdum. Bunu Richard'ın ailesini kurtarmak için yapmıştım çünkü başka seçeneğim

yoktu. Bunu bizzat yapmıştım çünkü kendi yapmayacağım bir şeyi yapmasını asla bir başkasından istemem. Bu en önemli kurallarımdan biridir. Tabii ondan önce de asla işkence yapmam gibi bir kuralım vardı. İşkence benim için tabuydu ama o sınırı aşmıştım. En kötüsü de pişman değildim. Adam Richard'ın annesine tecavüz etmişti ve elimden gelse onu daha bile yavaş öldürürdüm. Ama her ne yapmış olursa olsun, o kadarı içimde yoktu. Onları kurtardık fakat bunlar yaşanmadan evvel Zeeman'lar, Walton'lar gibiydi ve artık değişmişlerdi. Belki tamamen bitip tükenmemişlerdi ama ciddi şekilde yaralanmışlardı. Evet, onlara bunu yapanı işkenceyle öldürmüştüm ama intikam almak bütün yaraları sarmaya yetmez.

Birine masumiyetini geri vermenin imkanı var mıdır? Hani insanlar kendilerinin başına hiçbir kötülüğün gelmeyeceğini düşünür. Peki bu inançları yıkıldığında onları eski hallerine geri döndürmek mümkün müdür? Keşke cevabı bilebilseydim.

Yıllar içinde pek çok tabumu yıkmıştım ama bu geceye dek sadece beslenmek için seks yapmamıştım. Yabancılarla yatmamıştım. Byron'la Requiem yabancıydı. Onları aşağı yukarı iki haftadır tanıyordum. Ama Jean-Claude'un beslenmeme ihtiyacı olunca ikisini birden becermiştim.

Requiem beni ve hala titreyen Graham'i daha iyi görebilmek için yana kaydı. Ama uzanıp ona aniden dokunamayacağım kadar uzakta kalmayı tercih etmişti. "Geçmişe döndün, öyle değil mi?"

Gözlerimi yanımda oturan kurtadamdan bir an olsun ayırmadan kafamı salladım.

"Daha önce de olmuş muydu?"

"Sadece Asher beni zihniyle sarıp hepimiz sevişti̇ği̇mi̇z zaman." Konuşurken ona bakmadım. Graham'in biraz olsun sakinleşmesini izliyordum.

"Ama bu gece Asher yoktu."

"Hayır, yoktu," dedim. Sesim son derece ifadesiz, içim bomboştu.

"Anılarını bir başkasına yollayabileceğini biliyor muydun?" diye sordu.

"Hayır," dedim.

Graham'in gözkapakları kanat çırpan kelebekler misali titriyordu ama bir türlü gözlerini açmayı beceremiyordu. Vücudundaki tüm kemikler tuzla buz olmuş gibiydi. Gevşeyip pelteleşmişti.

"Onun içine akıp kıvranmasını seyrettin. Bu nasıl bir histi?"

Kafamı hafifçe salladım. "Kıvranan ben olmadığım için sevindim."

Requiem, Graham'in koltuğunun arkasına yaslanabilmek için biraz yaklaştı. "Sahi mi? Cidden böyle mi hissettin?" diye sordu.

Kafamı çevirip gözlerinin içine baktım ve içimin ne kadar boş ve donuk olduğunu görmesini bekledim. "Sen bir efendi vampirsin. Yalan söyleseydim hissetmez miydin?"

Tedirgin olmuşçasına dudaklarını yaladı. "Senin az önce yaptığını yapabilen bir başka vampir tanıyordum. Ama o bunu bilinçli yapıyordu. Bir zevk anını çağırıp bunu vermek için birini seçiyordu. Kulağa bir nevi ödül gibi geliyor, öyle değil mi? Ama bazen ceza da olabiliyordu. Kimi za-

man böyle zevklerden uzak durmaya çalışanları seçip bunu onlara zorla yaşatıyordu."

"Bir çeşit tecavüz gibi," dedim.

Kafasını evet anlamında salladı.

"Belle Morte'den bahsediyorsun, öyle değil mi?"

Tekrar kafasını salladı.

"Kurbanlarının kıvranmasını izlemekten zevk alıyordu. Özellikle de bunu istemeyenleri," dedim.

"Soru soracağın yerde yorum yaptın. Neden?"

"Onunla tanıştığımı unuttun galiba."

"Haklısın. Ağırbaşlı ve ciddi erkek ve kadınları yerlerde süründürmekten, onlara daha önce hiç tatmadıkları türden zevkler vermekten hoşlanırdı. Erdemli insanları aşağılamaya bayılırdı."

"Tam ona göre."

"Ama sen hiçbir şey hissetmedin. Yani Graham'in halini seyretmek seni heyecanlandırmadı."

"Neden heyecanlandırsın ki?"

Bunu söylediğimde rahatlayarak gülümsedi. "Şimdi senin için biraz daha az endişelenebilirim."

"Endişe mi? Neden?"

"Yüzyıllardır süren bir tartışma var. Bazıları Belle'nin *ardeur* yüzünden böyle bir yaratığa dönüştüğünü savunuyor. Kimileriyse onun zaten böyle olduğunu, bir de üzerine bu güç eklenince iyice azıttığını söylüyor."

"Ben tecrübelerime dayanarak söylüyorum ki insanlar bu tip güçlerle zaten sahip oldukları karakterin daha abartılı bir haline dönüşüyor. İyilere bir güç verdiğinde daha iyileşiyor, kötülerse iyice kötüleşiyor. Asıl sorun aradaki in-

sanlara ne olduğu. Yani melek ya da şeytan değil sıradan olanlara. Çünkü sıradan insanların içlerinde hangi ateşin yandığını asla net olarak anlayamazsın."

Yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. "Çok akıllıca bir değerlendirme."

Dayanamayarak gülümsedim. "Şaşırmış gibisin?"

Kibar bir tavırla kafasını eğdi. "Lütfen özrümü kabul et ama ben seni beyninden ziyade kaslarını çalıştıran biri olarak düşünmüştüm. Aptal olmadığını biliyordum ama böyle bilgece laflar edebileceğin hiç aklıma gelmezdi doğrusu."

"Hakaretini duymazdan gelip iltifatın için teşekkür ediyorum."

"Amacım hakaret etmek değildi Anita." Yüzünde endişeli bir ifade belirmişti.

"Boş yere canını sıkma. Zaten çoğu kişi ilk başta beni hafife alır."

"Çünkü katili değil eşsiz güzelliğini görüyorlar."

"Ben eşsiz güzellikte değilim ki."

Hafifçe kaşlarını çattı. "Kesinlikle öylesin."

Kafamı iki yana salladım. "Hayır. Yani belki şirin ya da hoşum ama güzellik başka bir şey."

Requiem'in gözleri hayretle irileşti. "Eğer güzel olmadığını düşünüyorsan kesin baktığın aynada bir sorun var demektir."

"Bu hoş sözler için teşekkür ederim ama etrafım ölü ya da diri öyle yakışıklı erkeklerle çevrili ki. Tamam, belki idare ederim ama onların yanında çok sıradanım."

"Haklı olabilirsin çünkü senin güzelliğin Asher'ın, Jean-Claude'un yahut Nathaniel'inki gibi çarpıcı değil. Ama

daha değerli çünkü karşındakinin hemen gözüne çarpmak yerine yavaş yavaş içine işliyor. Bunun için onunla sohbet etmen ya da senin duruma hemen el koyan tavrını izlemesi gerekiyor. Bir de güzel olmadığını söylerken gözlerinde beliren samimi ifadeyi görmesi lazım. Mütevazılık yapmaya ya da iltifat almak için abuk sabuk oyunlar oynamaya kalkışmıyorsun. Sen cidden kendinin farkında değilsin."

"Gördün mü bak? Bu saydıklarının hepsi kişilikle ilgili özellikler."

"Bazı güzellikler insanı yıldırım gibi çarpıp kör eder Anita. Onlar zevkten çok acı verir. Ona bakanları felakete sürükler. Ama senin güzelliğin huzur veriyor, gözlerini ışıktan korumak zorunda kalmıyorsun. Senin güzelliğin karanlık bir geceyi yumuşacık aydınlatan ay gibi."

Kafamı salladım. "Kimden bahsettiğini bilmiyorum ama bu ben değilim."

Derin bir iç çekti. "İltifat etmesi çok güç bir kadın olduğun muhakkak."

"Biliyor musun, bunu söyleyen ilk kişi sen değilsin."

Gülümsedi. "Hiç şaşırmadım."

Graham derin derin iç geçirerek silkindi. Sanki deminki sıvılaşmış hali tekrar katılaşıyor ve bedeni tekrar somut bir forma bürünüyordu. Onda da tüm likantroplarda olan zarafet vardı. Yavaşça kafasını çevirip gözlerini kırpıştırdı. Gözleri kurtların kehribar rengi gözlerinin rengini almıştı. Belki bilmeyenler bunu kahverengi sanabilirdi ama ben anlayabiliyordum.

Tembelce gülümsedi. "Harikaydı."

"Bilinçli yapmadım," dedim.

"Umrumda değil."

Kaşlarımı çattım.

"Benim tek bilmek istediğim bir daha yapıp yapamayacağın."

Kaşlarımı biraz daha çattım.

Yüzündeki tembel ifade kaybolmaya başlamıştı. "Bana hayatımın en muhteşem orgazmlarından birini yaşattın ve şimdi hakarete uğramış gibi davranıyorsun. Oysa üzerime gelen sendin."

"Bilerek yapmadım."

"Özür diler gibi bunu söyleyip duruyorsun. Neden? Neden özür diliyorsun?"

Fazla ümidim olmamasına rağmen bana yardım etmesi için Requiem'e baktım. "Sanırım Anita bunu izin almadan yapılan bir cinsel ilişki gibi görüyor," dedi Requiem. "Tecavüz gibi."

"İki taraf da istiyorsa tecavüz olmaz ki," dedi Graham gerinerek. Gözlerinin rengi normale dönüyordu.

"Ben istediğini bilmiyordum."

Kafasını salladı. "Benim için sorun yok, tamam mı?" Bana baktı. "Ama gördüğüm kadarıyla senin için var. Neden?" diye sordu.

"Neden mi? Demin aniden geçmişe döndüm ve hala araba kullanıyor olsaydım korkunç bir kaza yapabilirdik. Anılarımı yanlışlıkla sana ilettim. Bunu yapmayı istememiştim. Söyle, ne yapmamı beklerdin ha? Yüzsüzce sırıtmamı falan mı?"

"Anita'yla Jean-Claude yeni bir güç platosuna denk geldi," dedi Requiem.

"Ah, anlıyorum." Graham gayet sakin görünüyordu. "Yani yeni güçlerinizle neler yapabileceğinizi henüz bilmiyorsunuz."

"Aynen öyle," dedim.

Kafasını salladı. "Korkmakta haklısın. Üzgünüm, ben az önce yaptığının senin için bir ilk olduğunu bilmiyordum. En azından beni dert etme çünkü gerçekten çok zevk aldım."

"Peki, ya gelecek sefere bir müşterime denk gelirse?"

"Korkma, önceden hissedersin," dedi Requiem. "Bence bunu da hissettin. Yoksa arabayı durdurmazdın."

"Ben bunun yeni güçlerimle alakası olduğunu sanmıyorum."

"O halde art arda üç kere kaza yapmana ramak kalmasını nasıl açıklıyorsun?" diye sordu Graham.

Ağzımı açıp ne diyeceğimi bilemeden kapadım. "Sanırım bu gece birkaç tabuyu yıktım."

Graham sordu. "Nasıl yani?"

"Kişisel kurallarımı çiğnedim."

"Asla çiğnemeyeceğini düşündüğün kuralları," dedi Requiem usulca.

Şaşkınlıkla ona baktım. "Sanki içimden gelenleri biliyormuş gibi konuştun."

"İnsanlar kendilerini belirli sınırlar içinde görür ve hayatlarını kendi koydukları kurallara göre yaşar. Bunları bir kale gibi düşünürsün ve kalenin duvarlarından biri yıkıldığında, sandığın kişi olmadığını anlayıp eski halin için yas tutmaya başlarsın."

Kafamı salladım. "Ben hala sandığım kişiyim."

Omzunu zarifçe silkişi bana Jean-Claude'u hatırlattı. O da ne zaman tartışmak istemese böyle yapardı. "İstediğine inanmakta özgürsün leydim."

Öne dönüp kafamı direksiyona dayadım. Bu gecenin bitmesini istiyordum. Kendimi, bırak bu gece kazara seks yaptığım adama, kimseye açıklayacak halim yoktu. Requiem ve Byron'la sevişmem dışında içimi sıkan bir başka konu da Jean-Claude'un zihnimin derinliklerine girmesine izin vermemdi. Daha önce hiç bu kadar ileri gitmemişti. Bu gece ilk kez olabileceklere dokunmuştuk. Bugüne dek bizi böylesine köstebeklediğimin farkında değildim. Bir nevi Richard'ın yaptığını yapmıştım. Jean-Claude'la yatmamı ve ufak tefek işbirlikleri yapmamı onun insan hizmetkarı oluşuma vermiştim. Ama bir saatten az bir süre evvel bu düşüncenin içimi kemirdiğini farketmiştim. Böyle hissetmem triumvirliğimize sandığım kadar az zarar vermiyordu. Evet, limitlerimin bizi engellediğini biliyordum ama bu kadarını tahmin bile etmemiştim. Bunca zamandır öğrenmemek için direndiğim şey, Jean-Claude'un beni sarmalamasına izin vermenin ne kadar iyi hissettirdiğiydi. Yaşadığımız harika bir seksten ibaret değil aynı zamanda huzur verici ve arındırıcıydı. Şu ana dek zihnimin derinliklerine girmesine müsaade etmemiştim ve o da bu isteğime saygı duymuştu. Ama anlıyordum ki ben aslında ne yaptığımızı bilmiyordum.

Ne var ki Jean-Claude benim dileğime saygı göstererek tahmin edemeyeceğim kadar büyük bedeller ödemişti. Onu daha önce sahip olabileceği güçlerden, vampirler arasında oluşturabileceği saygınlıktan ve zevklerin en büyü-

günden mahrum etmiştim. Sırf ben bunlarla başa çıkamam diye kendini tutmuştu. Kendimi suçlu hissediyordum ama asıl sorunun bir kısmı Jean-Claude'a izin verdikten sonra Byron'la yatmam ve Requiem'in beni ısırmasına aldırmamamdı. Evet, belki buna mecburdum. Durumumuz acildi. Kulüpteki kadınların hayatı bizim elimizdeydi. Belki bu şekilde Jean-Claude'un hayatını da kurtarmıştım. Primo'nun gücünü ve Dragon'un fısıltısını hissetmiştim. Ama beni en çok endişelendiren bunlar değildi.

Jean-Claude, Nathaniel'la Damian'ın ihtiyaçlarına sahip olmuştu. Peki, ben ne kazanmıştım? Byron ve Requiem'le yatmış ve bu konuda kendimi kötü hissetmemiştim. Şimdi bile suçluluk duymadığım için rahatsızdım. Neredeyse üç arabaya toslamamamın ve cipi durdurmamın sebebi, yaptıklarımın şokunu yaşamak için kendime fırsat tanımaya çalışmamdı.

Byron konusunda kendimi suçlu hissetmiyordum. Tek sıkıntım suçluluk duymamaktı. Şimdi bile Jean-Claude'a geri dönmek istiyordum. Onun bana dokunmasını, beni öpmesini ve benimle beslenmesini arzuluyordum. Öpücüğünün tadı hala damağımdaydı ve ben verebileceklerinin hepsini arzuluyordum. Tıpkı bir uyuşturucu bağımlısı gibiydim. Bunun aşkla alakası yoktu. Bu kontroldü. Ama kimsenin beni böylesine kontrol etmesine izin veremezdim çünkü bir süre sonra ben olmaktan çıkacağımı biliyordum.

Bunları Graham'le Requiem'e açıklamaya kalkışmadım. Çünkü onları kalbimi açacağım kadar yakın hissetmiyordum. Sadece "Kim kendini daha iyi hissediyorsa arabayı o kullansın," demekle yetindim.

"Ben araba kullanmayı bilmiyorum," dedi Requiem.

"Ben kullanırım," diye atıldı Graham. "Ama sakın direksiyondayken bana dokunayım deme."

Gülerek kapısını açıp indi. Graham sürücü tarafına doğru yürürken Requiem "Bu gece çok ciddisin Anita," dedi.

"Ben her zaman ciddiyim," diye karşılık verdim.

"Belki öyle ama..." Graham'in kapıyı açmasıyla sustu. Arabadan inip yolcu koltuğuna oturdum ve Graham kontağı çevirdi. "Nereye gidiyoruz?"

"Sunset Mezarlığı'na. Buraya beş dakika uzaklıkta."

"Bu gece ölüleri diriltebilecek kadar iyi hissediyor musun?" diye sordu Requiem.

"Beni oraya götürün ve müşterilere dokunmama izin vermeyin yeter," dedim. "Gerisini ben hallederim. Sizin göreviniz kimseyi becermememi ve boğazlarım parçalamamamı sağlamak."

"Ya bize birini becermene izin vermemizi emredersen?" diye sordu Requiem.

"Ya da öldürmene?" dedi Graham.

"Rahat olun. Bu gece böyle bir planım yok."

"Daha önceden de yoktu," diye mırıldandı Requiem.

Graham bizi tekrar Gravois Caddesi'nin trafiğine çıkardı. Biraz evvelki kötü şoförlüğümü vurgulamak istercesine son derece dikkatli kullanıyordu. "Ya yeni vampir güçlerin ortaya çıkarsa ne yapacağız?" diye sordu kırmızıda durduğumuzda.

"Birilerine zarar vermemi engelleyin."

"Tekrar beslenmen gerekirse ne yapalım?" diye sordu Requiem.

Sokak lambalarının aydınlığında yüzünü görebilmek için emniyet kemeri elverdiğince arkama döndüm. Solgun ışıklar gözlerine tuhaf bir parıltı vermişti. Fakat arka koltuk yine gölgelere karışınca eski maviliklerine geri döndüler. "Nereye varmaya çalışıyorsun?" dedim.

"Jean-Claude'un seni korumak için neden bizi seçtiğini merak etmedin mi?"

"Bazı fikirlerim var tabii ama beni senin aydınlatmanı tercih ederim."

"Çünkü yanında güçlü ve baskın karakterli kişilerin olmasını istedi. Yeri geldiğinde seni ezebilecek birilerinin. Böylece bir sorun çıktığında inisiyatifi biz ele alacağız ve emirlerine körlemesine itaat etmeyeceğiz."

"Yani bana kabadayılık edeceksiniz."

"Ama tek sebep bu değil."

"Ön sevişme baymaya başladı. Hadi dökül."

Graham atıldı. "Bunu duymuştum."

Ona döndüm. "Neyi?"

"Ön sevişmeden hoşlanmadığını."

Ona buz gibi bir bakış fırlattım. "Bir, beni bunu bilecek kadar iyi tanıyanlar sana tek kelime etmez. İki, kazara seks yaptık diye o kadar samimi olduğumuzu sanma. Biraz evvelki ne ön sevişmeydi ne sonrasıydı, anlaşıldı mı?"

"Affedersin."

Tekrar Requiem'e döndüm. "Şimdi ne söyleyeceksen söyle bakalım. Uzatma ve söyle."

"Ama bundan hoşlanmayacaksın."

"Şimdiki durumumuza da bayılmıyorum. Hadi Requiem!" Başım ağrımaya başlamıştı. Kan kaybından mıydı,

yoksa gerginlikten mi bilmiyorum ama gözlerimin arkasına çekiçle vuruluyormuş gibi hissediyordum.

"Eğer işler çığırından çıkarsa... Yani çok kötü olursa..."

"Kelime oyunları yapma da konuş!"

Derin derin iç geçirince sesi adeta cipin içinde yankılandı. "Eğer *ardeur*'ü beslemen gerekirse veya hayvanın uyanırsa, biz senden gelebilecek bir saldırıyı seni incitmeden püskürtebilecek kişileriz."

"Hepsini anlatmadın," dedim.

"Bu kadarı yeter."

"Hayır. Madem başladın, hepsini duymak istiyorum."

"Olmaz," dedi Graham sert bir sesle.

"Sen dikkatini yola ver," diye çıkışıp vampire döndüm. "Anlat," dedim.

Yine iç geçirdi. Bu kez sesi cipi doldurdu.

"Ses oyunlarına devam edersen daha da sinirleneceğim," diye bağırdım hafifçe.

"Kusura bakma, öfkeli bir kadınla karşı karşıya kalınca hep böyle oluyor ve onu sakinleştirmek için otomatikman bunu yapıyorum."

"Neredeyse mezarlığa geldik. Lütfen konuş benimle Requiem. Arabadan inmeden evvel bütün hikayeyi öğrenmek istiyorum."

Oturduğu yerde sırtını dikleştirdi. Şimdi iyice resmi görünüyordu. "Eğer ihtiyacın artarsa şiddeti şehvete dönüştürmeye en yakın kişiler biziz."

"Anlaşılan Jean-Claude'un üzerinde iyi bir etki bırakmışsınız. Bendeyse tam tersi."

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun," dedi Requiem.

İç çektim. "Bu gece ne söylersen söyle, fikrimi değiştiremezsin."

"Byron'la takıldığın için kendini fahişe gibi hissediyorsun, öyle değil mi?" dedi Graham.

Ona baktım. "Belki ben böyle ifade etmezdim ama dediğin doğru."

"Haklı olduğumdan emindim."

"Neden?"

"Davranış biçimin yüzünden. Ayrıca bu konudaki şöhretini biliyorum. Şehveti inkar etmekte üstüne yokmuş."

"Herkes bunu söyleyip duruyor ama benim hiçbir şeyi inkar ettiğim yok. En azından artık."

Requiem hemen cevap verdi. "Yüzyıllar boyunca Belle Morte'nin soyundan gelen ve benden daha güçlü olanlarla yaşadım Anita. Onların gücüne yenik düşmemek için nasıl savaşman gerektiğini benden daha iyi kimse bilemez." Bir an duraksadı. Sonra fısıltısı sessiz arabayı doldurdu. "Şayet dikkatli olmazsan güzellikleri hem cennete hem cehenneme dönüşebilir ve onları bir gece daha yakınında tutabilmek için her yeminine ihanet edebilir, sadakatini yok sayabilir, kalbinden, ruhundan ve bedeninden vazgeçebilirsin. Sonra soğuk bir gecede, tutkularının tükendiğini ve geriye sadece küllerin kaldığını görürsün. Kafanı kaldırdığında göz göze geldiğin bakışı daha önce de görmüşsündür. Yüz yıl sonra biri sana bakar ve sende cenneti görür. Halbuki tüm kalbinle biliyorsundur ki onlara asıl sunduğun cehennemdir."

Ne söyleyeceğimi bilememiştim ama Graham duygularıma tercüman oldu.

"Şimdi sana neden Requiem[1] dediklerini anlıyorum. Sözlerin şiir gibi ama öyle kasvetliler ki resmen insanın içine ediyorlar."

Bu gece kesinlikle haklıydı.

1 Ölülerin ruhu için okunan ilahi. (Ç.N.)

40

Sunset Mezarlığı yeniyle eskinin hoş bir karışımıydı. Üzerlerinde melek ve ağlayan bakire heykelleriyle kabartmaları olan anıtlarla modern, dümdüz ve zerre kadar ilginç olmayan mezar taşları adeta birbirinin içine geçmişti. Buraya zengin ve ünlü insanlar defnediliyordu. Tıpkı şehrimizin meşhur biracı ailesi Busches'lar gibi.

Edwin Alonzo Herman zamanında çok mühim bir adammış ve anıtı da onun kendini ne kadar beğendiğinin kanıtıydı. Adeta kanatlı bir dev gibi karanlığa doğru yükseliyordu. Anıtın tepesindeki meleğin bir kılıç ve kalkan taşıdığını görecek kadar aydınlıktı. Sanki seni yargılamak için bekliyordu ve kararı ne olursa olsun bundan hoşlanmayacaktın. Tabii gördüğüm her şeyde kötü bir yan bulmamın sebebi bu geceki ruh halim de olabilirdi.

Parke taşlı yolda bir düzineden fazla insan bekliyordu. Kalabalığın büyük bir kısmı avukatlardan oluşuyordu ama aile bireylerinin sayısı da az değildi. Kendimi kısaca tanıtıp ne yapacağımı açıkladım. Öndeki insanlara büyük bir bıçak kullanıp tavukların kafasını keseceğimi anlattım. Bu kadar detaya girmemin iki sebebi vardı. Bir keresinde bıçağımı çektiğimde zengin bir adamın fazlasıyla heyecanlı koruması beni neredeyse vuruyordu. Diğer vakaysa bir tarih kurumunun sekreterinin üzerime atlayıp tavukları kurtarmaya çalışmasıydı. Kadın vejetaryendi ve bu konuda aşırı tutucuydu. Sonradan havanın pek soğuk olmadığına sevinmiştim çünkü montlarımın neredeyse hepsi deriydi.

Ekim ayı St. Louis'de çok serin geçmez fakat bu gece istisnai bir soğuk vardı. Ya da belki popomda sadece tanga olduğu için bu kadar üşüyordum. Bu ufacık iç çamaşırı beni iki bakımdan şaşırtmıştı. Bir, poponun arasındaki ipe alıştığın zaman hiç de rahatsız değildi. İki, soğuk bir gecede kısa bir eteğin altına giyilen tanga adamı cidden çok üşütüyordu. O anda kalçalarımı biraz daha kapatacak bir külot için neler vermezdim. Çimlerin üzerinde topuklu botlarım ve ufacık eteğimle yürürken bunları düşünüyordum. Deri montuma iyice sarındım ama yüzümü yakadan uzak tuttum. Arabada yaşadıklarımın tekrarlanmasını kesinlikle istemiyordum. Tek amacım vücudumun üst kısmındaki sıcaklığı alta yayabilmekti. Keşke uzun bir palto ödünç alsaydım. Belki kıyafetimle uyumlu olmazdı ama kıçımın donmasını engelleyeceği kesindi.

Mezarın önünde durdum. Gerçi Sunset gibi iki yüz yıllık bir mezarlıkta ölüden geri kalanların tam yerini sapta-

mama imkan yoktu. Zira yıllar içinde artan nüfusla birlikte bir sürü mezar taşınıp yerden kazanılmıştı. Ama kalkanımı biraz indirdiğim için Edwin Alonzo Herman'ın kemiklerinin nerede olduğunu biliyor, onları hissedebiliyordum.

Gösterimi yoldan izleyenler, etkileyici melekten biraz uzak durduğumu düşünüyor olmalıydı. Ama önceki deneyimlerimden biliyordum ki zombi mezarından çıktığında hepsi paralarının hakkını aldıklarına ikna oluyordu. İşin şov tarafını pek beceremediğim için takdir dolu bakışlara ancak ölü dirildiğinde kavuşacağımı öğrenmiştim.

Hafif hafif gıdaklayan tavuklarla dolu sandık ayağımın dibindeydi. Graham bunu taşımış ve koymasını istediğim yere bırakmıştı. Cipten indiğimizden beri ciddi bir koruma görevlisine dönüşmüştü ve benimle hiç tartışmıyordu. Tıpkı kulüpte onu ilk gördüğümdeki gibiydi. Üzerinde beyaz bir tişört, siyah kot ve kısa bir deri ceket, ayağında spor ayakkabılar vardı. Neyse ki Suçlu Zevkler gömleğini çıkarmayı akıl etmişti. Biraz evvelki şakacı adam gitmiş, yerine sert bakışlı biri gelmişti. Koyu renk gözleriyle mezarlığı tarıyordu. Avukatlar yanımda koruma taşımamı yadırgamasın diye onlara yüzüm, bileğim ve parmaklarımdaki bandajları göstermiştim. Zaten Graham karanlık bakışlarını üzerlerine diktiği anda hiçbiri bunun özel bir iş olduğunu ve yanımda birini getirmekle hata ettiğimi söylemeye kalkışmamıştı. Graham konusunda şaşkındım. Zira bu kadar çabuk değişebilmesi ilginçti.

Requiem de içinde zombi diriltme alet edevatımın olduğu spor çantayı taşımıştı. Onu ben de alabilirdim ama tavukların taşınma işinde Graham'in başında durmam ge-

rekmişti. Onları bu gece öldürmeyi planladığım için bir de korksunlar istemiyordum. Ne yazık ki ölüyü diriltmem için onları feda etmem şarttı. Acı çekmemeleri için elimden geleni yapıyordum ve korku bu yöndeki tüm çabalarımı boşa çıkarabilirdi. Kurban olmak iyi bir his değildir. Tavuksan bile.

Requiem'i uzun, siyah cüppesini arabada bırakmak konusunda ikna etmiştim çünkü onun içindeyken Azrail'in hoş bir versiyonunu andırıyordu. Cüppeyi çıkarınca da gece kulübünden fırlamış bir tipe dönmüştü. Belki deri pantolonu yüzündendi. Ya da botları ve teninin beyazlığını iyice ortaya çıkaran uzun kollu, koyu yeşil ipek gömleği yüzünden. Gömlek, gözlerinin rengini turkuvaza dönüştürmüştü. Sanki o parlak mavinin içinde yeşil ışıltılar oynaşıyordu. Onun varlığını Graham kadar kolay açıklayamamıştım. Zira cüppesini çıkarsa bile kesinlikle koruma görevlisine benzer bir tarafı yoktu. Tıpkı kendi gibiydi. Oysa Herman'ın torunlarının bu gece burada görmek istediği tek yürüyen ölü, Herman'dı. Onlara isteseler de istemeseler de vampirin mutlaka benimle kalacağını söyledim. Ayrıca Edwin Herman'ı mezarından kaldırmaktan vazgeçtikleri takdirde paralarını iade etmeyeceğimi belirttim. Ben pazarlığımızın üzerime düşen kısmını yapmaya hazırdım.

İş yüz yıldan uzun süredir ölü olan birini diriltmeye gelince istediğim rakamı talep etmeye hakkım oluyordu. Zira Amerika'da bu işi yapabilecek benden başka sadece iki animatör vardı ve biri California'da, diğeri New Orleans'taydı. Onların da benden daha ucuza çalışmayacağını biliyor-

dum. Hatta ücretin üzerine bir de uçak ve otel masrafı eklenecekti.

Bunu en az benim kadar iyi bilen avukatlar aileyi susturdu. Fakat Herman'ın mal varlığından nasibini alan aile bireylerinden biri -yaşlı bir kadındı- şeytan kaldığı sürece burada durmaya devam etmeyeceği konusunda ısrar ediyordu. Şeytan mı? Eğer Requiem'in şeytan olduğunu düşünüyorsa hayatında hiç gerçek bir şeytan görmemiş demekti. Ben görmüştüm ve farkı biliyordum.

Neyse ki avukatlar herkesi susturdu, torunlardan biri büyükanneyi yatıştırdı ve karanlıkta işimi yapmamı beklemeye başladılar.

Tavuklarım kutuda, bıçak ve diğer ıvır zıvır spor çantamdaydı. Ama önce kalkanlarımı indirmeliydim. Artık kalkanı kapatmayı öğrenmiştim. Yani yeteneğimin ortaya çıkması için hissettiğim sabırsızlıkla savaşabilirdim. Gücüme hükmetmeyi başardığımdan beri kimseyi yanlışlıkla diriltmiyordum. Bir keresinde intihar eden bir profesör yatakhanemin kapısına dayanmıştı. Karısına üzgün olduğunu söylemek istiyordu. O zamanlar kimseyi diriltmiyor, kendimi görmezden geliyordum. Fakat bunu yapamayacak kadar yetenekliydim. Ayrıca doğaüstü güçler mutlaka karşına çıkmanın bir yolunu bulur ve bu yoldan hiç hoşlanmayabilirsin. En iyisi onları kabul ve kontrol etmeyi öğrenmektir.

Kalkanlarımı kapattım. Hepsini değil, ancak yapacağım işe yetecek kadarını. Böylece ölüleri dirilten yanımı ortaya çıkardım. Sanki zihnimde sımsıkı bir yumruk vardı ve ancak o doğaüstü parmakları açtığımda özgür olabiliyordum.

Ölüleri diriltme yeteneğini kazanmak için animatör ve voodoo büyücüleriyle çalışan insanlar tanıyordum. Bense onları *diriltmemek* için eğitim almak zorunda kalmıştım. O yumruğu sadece istediğimde açabilmeyi öğrenmek o kadar kolay olmamıştı. Sanki bir yanım kesinlikle huzur bulamıyordu. Hatta uyuduğumda bile. Ancak ölülerleyken rahat edebiliyordum. Şimdi birinin mezarı başındaydım ve az sonra özgür kalacağımı biliyordum.

Orada durup gücün beni sarmalamasını bekledim. Rüzgar gibiydi ama saçlarımı uçuşturmak yerine tenime sürünüyordu. Sanki günlerdir nefesimi tutuyordum ve artık bırakabilirdim. Korkmaktan vazgeçtiğimden beri kendimi ölülerin yanında rahat hissediyordum. Huzur doluydu çünkü mezardaki kalıntıların ruhlarla ve acıyla alakası yoktu. Mezar kadar sessiz derler ya. Ama yakınımda başka ölüler olduğunu unutmuştum. Toprağın altında olmayan ölüler.

Gücüm Requiem'e dokundu. Halbuki onu görmezden gelmesi gerekiyordu ama böyle olmadı. O serin ve tuhaf rüzgar onu uzun zamandır özlemini çektiği bir sevgilinin kolları gibi sardı. Daha önce bu tip bir şey hissetmemiştim. İlk kez ölüler üzerindeki gücümü kesin olarak anlıyordum. Neticede ölümsüzler de birer ölüydü, öyle değil mi? Vampirlerin, onlar tarafından kontrol edilme korkusu yüzünden nekromansırları öldürdükleri söylenirdi ve ben de bu görüşe katılıyordum. Ama şimdi bütün gerçeğin bundan ibaret olmadığını biliyordum. Sanki içimde bir kapı açılmış, önceden varlığını bile bilmediğim bir odaya girmiştim. O doğaüstü odanın ortasında bir şey vardı. Gözümün

görebileceği bir şekle, ağırlığa, dokunabileceğim ve tutabileceğim bir forma sahip değildi ama oradaydı, gerçekti ve benimdi. Bir nevi güç platosuydu. Byron'la Requiem onlardan bu isimle sözediyordu. Ama platolar sabittir, büyümez ve değişmez. Fakat bu kesinlikle durağan değildi.

Bana doğru esti. O kadar şiddetliydi ki eğer gerçek bir evdeki gerçek bir oda olsaydı bu güçle paramparça olurdu. Tahtaları, camları ve metalleri delip geçer, etrafında o gizemli patlamanın sıfır noktası dışında tek bir nesne kalmazdı.

İçimdeyken bana çarpması aptalca ve imkansız geliyordu ama değildi. Darbenin etkisiyle bir anlığına kör ve sağır oldum. Ağırlığım kalmamış, adeta hiçliğe karışmıştım. Sadece o gücün katıksız enerjisi vardı.

Graham'in sesiyle kendime geldim. "Anita, Anita, beni duyabiliyor musun? Anita!" Onun bana dokunduğunu farkettim. Mezarın tam üzerinde olduğumuzu biliyor, Edwin Alonzo Herman'ın altımda yattığını hissediyordum. Tek yapmam gereken adını söyleyip onu çağırmaktı.

"Bir sorun var Requiem."

"Hayır," dedi ve o kelime bana yetti. Gözlerimi açtığımda Requiem'in tepemde dikildiğini gördüm.

"Uyandı," dedi Graham beni doğrultmaya çalışarak ama ben elimi Requiem'e uzattım.

Vampirle birbirimize uzandık. Graham beni yukarı doğru ittiyse de kurtadam o anda beni zerre kadar ilgilendirmiyordu. Benim işim ölülerleydi ve Graham benim için fazla sıcaktı. İstediğim kan yoğundu, çok yavaş akıyordu ve şu anda bana elini uzatmıştı.

Requiem'in parmakları benimkilere değdiğinde içimdeki güç durağanlaştı. Sanki dünyanın sarsıntısı kesilmişti. O ani dinginlikte eline dokundum ve nabzının atmadığını hissettim. Duyularımı çalıştıracak bir kan akışı yoktu. Gözlerini kırpıştırarak bana baktı, dudakları kıpırdadı ama nefes almadı. Vücudu tamamen hareketsizdi. Requiem ölüydü ve benimdi.

Beni ayağa kaldırdı ve mezarın ucunda el ele durduk. Yüzüne baktığımda gözlerinin turkuvaz ateşini hissettim. Fakat ona doğru çekilen ben değildim. Aksine Requiem bana karşı koyamıyordu. Bunu biliyordum çünkü zihnine bakmış, onun gözlerinden kendimi görmüştüm. Benim gözlerim de, tıpkı üzerinde yıldızların akisleri parlayan karanlık bir gölü andırıyordu. Bir Aztek tanrıçası olduğunu düşünen Karacamdan Kelebek adlı vampir bana güçlerinin bir kısmını gösterdiğinde de gözlerim böyle görünmüştü. O kadar güçlüydü ki kimse tanrılığına karşı çıkamıyordu. Bazı şeylerle savaşmanın anlamı yoktur. Ondan öğrendiğim gücü iki kere kullanmıştım ve ikisinde de gözlerim yıldızlarla dolmuştu.

Aniden gece hafifçe aydınlandı. Detayları, renkleri ve kendi gözlerimin asla göremeyeceği şeyleri görüyordum. Requiem'in gömleği o kadar yeşildi ki gözleri gibi yanıyordu. Doğaüstü bir odaklanma yaşıyordum ama sadece görüntü konusunda değildi. Benimkini tutan eli, olması gerektiğinden ağırdı. Parmakuçlarındaki helezon çizgileri adeta tek tek hissedebiliyordum. Bu haldeyken sevişmek ya hayatının en muhteşem deneyimi olur ya da seni delirtirdi.

Bu gücü hatırlıyordum ama benim ihtiyacım farklıydı. Gözlerimin önünde Requiem'in zihninden alıntı bir başka görüntü belirdi. Korkuyordu. Fakat sadece bir-iki saniye sürdü çünkü elini tutuyordum ve korkmasını istemiyordum. Gözlerimdeki yıldızlar telaşlı alevlerde kayboldu. Şimdi karanlığın ortasında bir kahverengilik vardı. Sanki tahtalar tutuşmuş, siyah bir ateşle yanıyordu.

Gözlerim bir anlığına vampirlerinkine benzedi. Ben vampir olsaydım böyle görüneceklerdi. Kara bir ışıkla doldular. Parlak bakışlarımı mezara çevirdim. Graham bana hayretle baktı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı.

"Mezardan çekil Graham," dedim kendi sesimle.

Ama Graham yerde diz çökmüş dehşet içinde beni süzüyordu.

"Kalk," dedim. "İşimi bitirdiğimde orada olmak istemeyeceğinden eminim."

Güçbela ayağa kalkıp ağır adımlarla uzaklaştı. Korkusunun kokusunu alıyordum ama kaçmadı. Aferin, cesur çocuktu doğrusu.

Sert zemine diz çöktüm. Requiem'i benimle birlikte aşağı çekmiştim. Şimdi arkamda diz çökmüş vaziyette duruyordu ve elleri omuzlarımdaydı. Tıpkı beni koruyan sağlam bir duvar gibiydi. Requiem'in yanında olmamın onun güçlerini artırdığını biliyordum ama daha önce asla şimdiki gibi hissetmemiştim. Aramızda oluşan bir triumvirlik değildi. Ne var ki Requiem, Jean-Claude'un vampirlerinden biriydi ve bu onu aynı zamanda benim yapıyordu. Onu çağırabilir, kullanabilir ya da ödüllendirebilirdim.

Ellerim yere değene ve ölüyü hissedene dek eğildim. Adeta zemin suya dönüşmüştü ve ben tam altımda birinin boğulduğunu biliyordum. Tek yapmam gereken dalıp onu kurtarmaktı.

"Duy beni Edwin Alonzo Herman," diye fısıldadım. Derin uykuda olan birinin bir rüyanın etkisiyle kımıldanması gibi hareket ettiğini duyumsadım. "Edwin Alonzo Herman, seni mezarından çağırıyorum." Kemikleri birleşiyordu. Tıpkı kırık bir oyuncak bebeği tamir etmeye benziyordu. Kendini yeniliyordu ve bu inanılmaz bir kolaylıkla oluyordu. Güç yayılarak başka mezarlara da ulaştı. O anda tüm mezarlığı diriltebileceğimi biliyordum. Kurban vermeme, tavuk ya da keçi kesmeme gerek yoktu. İçimden fışkıran güç ve sırtıma dokunan vampirle istediğimi diriltebilirdim. Güç kullanılmak istiyordu. Bana yardım etmek, hepsini mezarlarından çıkarmak, onları yıldızların aydınlığına çekmek ve hayatla doldurmak istiyordu. Bu çok güzel olurdu. Çok güzel.

Kafamı sallayıp güçle savaştım. Tatlı bir hastalık gibi bütün mezarlara yayılmasını engelledim. Kendime, olduğunu sandığım insana tutundum. Yardıma ihtiyacım vardı. Jean-Claude'u düşündüm ama benim asıl hatırlamam gereken canlı olduğumdu.

Triumvirliğin üçüncü üyesine, Richard'a uzandım. Bana ailesinin yemek odasından, sanki odanın tavanında uçuyormuşum gibi baktı. Babası Richard'ın yaşlı bir kopyası gibiydi. Erkek kardeşlerinin çoğu masada oturuyordu. Mavi bir kaseyi elden ele geçiriyorlardı. Annesi Charlotte mutfağın kanatlı kapısını açıp iskemlesinin yanında durdu.

Hala benim ölçülerimdeydi. Saçları bal rengiydi ve hem ufak tefek hem epey kıvrımlı bir vücudu vardı. Renkleri dışında beni andırdığı bile söylenebilirdi. Çoğu Zeeman'ın ufak tefek ve zorlu kadınları seçmesinin sebebi anneleriydi. Charlotte'ın elindeki kocaman tabakla gülümseyip ailesiyle sohbet etmesini izledim. Ne söylediğini duyamıyordum. Hepsi öylesine mutlu görünüyordu ki bir an bunu bozmayı hiç istemedim.

Tam geri çekiliyordum ki Richard'ın sesi kafamda yankılandı. "Bekle Anita, lütfen gitme." İzin isteyip masadan kalktı ve kocaman salondan geçip verandaya çıkarak benimle aynı gökyüzüne baktı. O anda yaşadıklarımın bir kısmını o da hissetti ve "Tanrım, neler oluyor? diye sordu. Gücünü daha önce de hissederdim ama bu şekilde değildi."

İçimden konuşmak için yeterince kontrolüm yoktu. Yani Requiem konuştuklarımızı duyacaktı ama buna kafayı takacak halde değildim. "Vampirler yeni bir güç seviyesine denk geldiğimizi söyleyip duruyor."

Tişörtünün açıkta bıraktığı çıplak kollarına sarıldı. Dışarı çıkarken ceketini almamıştı. "Sanki gece, gücünü soluyor. Ne yapabilirim?"

"Bana ölü olmadığımı hatırlat. Kalbi atanlarla bağlantılarımı."

"Bunun nasıl bir faydası dokunacak?"

Bütün hüsranımı kusmak istedim. "Tanrım, Richard, sadece bana yardım et. Sorulara cevap verecek vaktim yok. Eğer dediğimi yapmazsan bu gece bu mezarlıkta diriltebileceklerimden korkuyorum."

Kafasını salladı. "Özür dilerim Anita. Her şey için." Aşağı baktı. Düşünüyor, söyleyeceklerini toparlamaya çalışıyordu. Özür dilemekten hoşlanmazdı. Ama bu gece Richard'ın duygu karmaşalarıyla ilgilenecek durumda değildim. Altımda nabız gibi atan güçten korkuyor, bunun tüm mezarlara yayılmasından endişeleniyordum. Bu gece filmlerde canlandırmaya bayıldıkları o ayaklarını sürüyerek yürüyen zombi ordularından birini diriltebileceğimi biliyordum.

Richard arkasını dönüp eve doğru seslendi. "Ben iyiyim anne. Sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Lütfen yanıma gelmeyin." Kafasını salladı. "Hayır anne, dolunaya daha çok var."

Verandanın merdivenlerinden inip evin ışıklarından uzaklaşarak açıklığa doğru yürüdü ve kalkanlarını -hayvanını kafeste tutan ve insan formuna geçmesine yardımcı olan doğaüstü duvarları- indirdi. Gece birdenbire canlanmıştı. Durgun havada binlerce koku gizliydi. Evin arkasında bulunan meyve bahçesindeki elmaların olgun aroması, yeşil, kalın bir battaniyeyi andıran çimlerin taze, sığla ağaçlarının keskin ve baharatlı, huş ağacının yumuşak kokusu. Bir de kuruyan yaprakların hafif çürük rayihası. Yılın son ağustosböceklerinin hüzünlü şarkılarını duydum. Koruluktaki diğer böcekler de soğuk bastırmadan evvelki son şarkılarını söylüyordu. Rüzgar esince dallar gıcırdayıp üzerlerinde kalan tek tük yapraklar kulağıma fısıldarcasma hışırdadı. Araba yolundaki büyük meşe, dallarını yıldızlara doğru savurdu ve Richard kafasını kaldırıp rüzgarı izledi. Yeryüzü kıpırtısız olmasına rağmen ağaçla-

rın tepeleri nazlı nazlı salınıyordu. Çoğu insan kafasını yukarı kaldırmaz. Bunu ancak hayvanlar yapar çünkü onlar güvende olmadıklarını sezer. Belki bizim gibi endişeler taşımazlar ama gerçekte güvenlik diye bir şeyin olmadığını bilirler.

Richard aile arazisinin batı sınırını çizen koruluğun kenarına kadar yürüdü. Sonra elini bir ağaç gövdesine dayadı. Sertti ve üzerinde minicik tünelleri andıran oyuklar vardı. Yüzünü sert tahtaya değdirdi. Burnuma keskin ve baharatlı bir koku geldi. Bu bir sığla ağacıydı. Çıplak dallardan sarkan kurumuş çiçek topçuklarına baktı. Ağaca sımsıkı sarıldı, öyle ki gövdesi tenini tırmaladı. Richard yanağını buna sürtüp orayı adeta işaretledi. Sonra geri çekilerek korulukta koşmaya başladı. Avlanmıyor, sadece doğanın keyfini çıkarıyordu.

Sık çalılıklara değmeden, adeta uçarcasına ilerliyordu. Sanki ağaçlarla tüm yeşillikler ona hoşgeldin diyordu. Ormanın bitki örtüsünü yemyeşil bir deniz olarak hayal ettim. Richard bunun içine daldı ve kendini neşeyle oradan oraya attı. Ağaçlar, dallar, tomurcuklar, yabani otlar... Baktığı her yerde hayat vardı. Yaşam ondan kaçıp saklanmıyor, aksine tüm canlılığını önüne seriyordu. Bunu çoğu insan hissedemez, anlayamazdı.

Richard koştu ve beni de tıpkı uzun zaman önce bir gece yaptığı gibi beraberinde götürdü. Sonra elimi tuttu. Onu dinlemek için savaştım. Ama artık çok kolaydı çünkü kafasının içindeydim. Gece, Jean-Claude ve benim için olduğunun aksine capcanlıydı. Ben fazlasıyla insandım ve Jean-Claude'un yaşayanların dünyasına olan ilgisi son de-

rece sığdı. Dolayısıyla hiçbirimiz Richard'ın hayvanının ona verdiğini hissedemezdik.

Bir şey elime dokundu ve aniden mezarlığa geri döndüm. Requiem hala arkamda hiç kıpırdamadan duruyordu ama Graham mezarın üzerindeydi. Kararsız bir hali vardı. Fakat tenimin kokusunu almaya çalışırmış gibi burnunu havaya dikmişti. "Üzerinde ağaçların ve sürünün kokusu var," dedi usulca.

Richard kafasını kaldırıp bize baktı. "Graham'in orada ne işi var?"

"Beni koruyor. Jean-Claude olabileceklerden korktuğu için yanıma onları verdi."

"Ona seni koruması gerektiğini ama mezarın üzerindeyken bunu yapamayacağını hatırlat."

"Graham, senin beni koruman gerek ama orada durursan işe yaramazsın." Bunu söyler söylemez etrafımdaki kurt kokusu keskinleşti.

Graham suratının ortasına bir yumruk yemişçesine bocaladı ve kurt gibi yere kapandı. "Özür dilerim. Ama öyle güzel kokuyordun ki kendime hakim olmadım."

"Yerde sürünmekten vazgeçip işinin başına dön," dedi Richard ve aynı cümleyi tekrar ettim.

Graham hemen dediğimi yaptı. Tekrar ciddi fedai pozlarına bürünmüştü. Karanlığı izlemeye başladı.

Richard derin bir nefes alınca koruluğun yoğun ve tatlı kokusunu duydum. Hiç çaba harcamadan kilometrelerce koşabilirdi. Ama bunu insanlarla aynı sebeplerden ötürü yapmıyordu. Arazi koşmasına yardım ediyor, ona güç veriyor, adeta onu kucaklıyordu.

Orada durup ayaklarını kök salmak istercesine toprağa sıkıca bastı. O an Richard'ın benim toprağım ve merkezim olduğunu farkettim. Neşesi, koşmaktan ötürü inip kalkan göğsü beni hayata bağlıyordu. Onunla, kokularla ve seslerle olan bağımı açık tuttum. Sonra ellerimi mezara koydum. Requiem bana dokunmasına rağmen kilometrelerce uzaktaki Richard'ı daha yakınımda hissediyordum.

"Edwin Alonzo Herman, seni kendi isteğin ve bedeninle mezarından çağırıyorum. Şimdi yanımıza gel!" Her zamankinden farklıydı ama böyle demek istemiştim.

Cesedin hareket ettiğini, katılaştığını, bir bulmacanın parçaları gibi biraraya geldiğini ve toprağın altından yükseldiğini hissettim. Buna sayısını hatırlamadığım kadar çok şahit olmuştum ama hiçbirinde yerde dizlerimin üzerinde değildim. Toprak eğrilip büküldü ve deprem olurcasına dalgalandı. Yeryüzü ellerimin altından aktı ama ne su ne çamur gibiydi. Bu daha katıydı. Requiem'in neler hissettiğini bilmiyordum ama arkamda hiç kıpırdamadan duruyordu. Her şeyi benimle birlikte yaşadığı halde çıtını bile çıkarmamıştı. Cesur bir vampirdi, orası kesin.

Yer değiştiren topraktan eller uzanıp serin parmaklar benim sıcaklığıma dokundu. Edwin Alonzo Herman'ın elleri benimkine adeta gücü tükenen bir yüzücü gibi yapıştı. Mezar onu topraktan fışkıran bir bitki misali dışarı fırlattı. Öylesine kuvvetle itmişti ki Requiem'le birlikte ayağa kalkmıştık. Eğer vampir orada olup beni dalgalanan toprağın üzerinde sıkıca tutmasaydı yere kapaklanabilirdim. Ölü adamı mezarından bir bütün olarak çekip çıkardım. Siyah takım elbisesi yeni ütülenmişçesine jilet gibiydi. Bana tepe-

den baktı. Kelleşmeye yüz tutan kafasının sadece yanlarında ve ensesinde saç vardı. Favorileri bir denizaygırının dişlerini andıran gür bıyığıyla birleşiyordu. İriyarı ve cüsseliydi. Onun zamanında şişmanlık bir statü simgesi olarak görülür, sadece fakirler zayıf olurdu.

Richard'ın bir derenin kenarında durduğunu hissettim. Suyun ahenkli şıkırtısı havaya karışıyordu. Nabzı yavaşlamış, tenindeki incecik ter tabakası kurumaya başlamıştı. Korkmuyordu. Sadece orada durmuş, kalbinin atışını dinliyor, kurdunun yoğun kokusu geceye karışıyordu.

Zombiye baktığımda iyi bir iş çıkardığımı gördüm. Yeterince kan döktüğümde canlıya yakın bir zombi diriltebilirdim ama bu kusursuzdu. Cildi yıldızların ışığında sağlıkla parlıyordu. Yüzünde hafif bir gülümseme vardı ve kıyafetini biraz evvel giymiş gibi duruyordu. Hatta ayakkabıları bile tertemiz ve cilalıydı. Bana dokunan elleri serin olsa da bunların bir ölüye ait olduğunu anlamak güçtü. Birden sinirim bozuldu. Bu gece çok fazla güç olduğunu biliyordum ve hepsini tek bir mezara yöneltmiştim. Önce bu kadar iyi görünmesine sevinmiştim ama şimdi içime bir korku düşmüştü. Benden istenenden fazlasını yaptığımdan ürküyordum. Yine de gözlerine baktığımda rahat bir nefes aldım. Yıldızların ışığında gri pırıltılar saçıyorlardı ve etraf daha aydınlık olsaydı muhtemelen masmavi görüneceklerdi ama bu gözlerin ardında hiç kimse yoktu. Bomboştular, bekliyorlardı ve ben neyi beklediklerini biliyordum.

Sol elimi zombininkinden çekerken bana itiraz etmedi. Aksine parmaklarını hemen açtı ve beni bıraktı. Elimi arkamdaki vampire uzattım. "Bandajımı aç."

Requiem bir elini omzumda tutarken diğeriyle bileğimdeki bandajı açtı.

"Tamamen çıkar," dedim.

Bunu yaptığında kısa bir an için acıyla irkildim.

Richard'ın sesi geldi. "Ne yapacaksın?"

"Konuşmak için kana ihtiyacı var. Hiçbir hayvan öldürmediğime göre bu kadar kanla yetinmek zorunda."

Cevap vermese de ben kalp atışlarının hızlandığını hissettim.

Bileğimi kaldırıp karşımdaki benden hafifçe uzun adama sundum. Solgun renkli gözlerinde tuhaf bir bakış belirip kayboldu. Bunu daha önce iyi muhafaza edilmiş zombilerde görmüştüm. Sanki içlerinden karanlık bir güç geçiyor ve yerleşebileceği bir vücut arıyordu. Belki şeytani demek abartılı olurdu ama iyi de değildi. Bıyıklı surat bileğime döndü, havayı kokladı ve kan kokusunu aldığı an gözlerindeki ötekilik kayboluverdi. Tüm ölülerin en değer verdiği şeyin vaadiyle umutlanmıştı. Yaşamın.

Zombi iki eliyle birden kolumu kavradı ve ağzını bir sevgilinin dudaklarına bastırırcasına bileğime yapıştırdı. Yaram acıyınca hafifçe irkildim. Beni neyin beklediğini gayet iyi biliyordum. Daha önce de zombileri kendi kanımla beslediğim olmuştu. Çok sık değil ama yeterince sık. Ağzı yaramın etrafına kilitlendi ve dişlerini kenarlarına koyarak beni içine çekti. Hafifçe bağırdım. Genelde zombilerin ağzı bunun kadar gerçek bir his vermezdi. Oysa teninin soğukluğu olmasa Herman'ı gerçek bir insan sanabilirdim. Hakikaten mükemmel bir işti. Başkalarının hissetmesi mümkün olmayan noktalara bile kusursuzluk hakimdi.

Derenin kenarındaki Richard yerinde duramayıp karşı kıyıya koştu. Adeta geceyi, ağaçları ve kokuları beraberinde sürüklemişti.

Edwin Alonzo Herman kanımı emmeye başlamıştı. Yara ben farkına varmadan iyileşmeye yüz tutmuş olmalıydı çünkü kanımı içebilmek için etimi çekiştirmesi gerekiyordu. Canım çok yanıyordu. Evet, farklı durumlarda dişler hoşuma giderdi ama seks sırasında beni zevklendiren, şiddet sırasında felaket acı vericiydi.

Richard çılgınca bir koşu tutturmuştu. Önceden hızlı koştuğunu sanmıştım, oysa şimdi anlıyordum ki o zaman sadece eğleniyordu. Öyle bir koşuyordu ki dallar bedenini yırtıyor, yeryüzü süratine dayanamayıp su gibi yarılıyordu. Koşuyor, koşuyor... Kendinden kaçıyordu. Kafasının içini tüm netliğiyle görmüştüm. Bileğimdeki dişler, yaramı zorlayan dudaklar onu heyecanlandırmıştı. Hem erkek hem kurt olarak. Hissettikleri sadece beslenmekle ilgili olsaydı bunu kabul edebilirdi ama değildi. Hayvanla insanın karışımı, besinle seks arasındaki ayrımı net bir şekilde yapamıyordu. Richard zihninde varlığını bile bilmediği bir bulanıklıkla savaşıyordu.

Koştu, çürük yapraklara basıp kaydı, düştü ama vücudu yerde olduğunu farketmediği için devam etmeye çalıştı. O an omzundaki yarayı hatırladım. Şekil değiştirip kendini iyileştirmiş, istediğinden daha güçlü olmuştu.

Zombi, bileğimden emdiği kan hayatta aldığı en nefis tatmışçasına dizlerinin üzerine düştü. Dili yaramı keşfetmeye başlamıştı.

Nefesimi bırakırken "Lanet olsun!" diye mırıldandım.

"Canını mı yaktı?" diye sordu Requiem usulca.

Kafamı iki yana salladım. Acımıştı ama zombi benim canımı yakmak istemiyordu. İkisi arasında fark vardı. Ama zombinin normalde şimdiye kadar yavaşlamaya başlaması gerekirdi. Oysa uzun süre aç kalan bir bebek gibi heves ve telaşla emmeye devam ediyordu. Gerçi böylesine uzun süredir ölü olan birini hayvan kurban etmeden dirilttiğim olmamıştı hiç. Belki fark buydu. *Umarım öyledir,* diye düşündüm. Aksi takdirde çok ciddi bir sorunla karşı karşıyaydık.

Bileğim sanki bir köpeğin ağzındaki kemikti. Beni sertçe çekiştirince çığlığımı güçlükle bastırdım. Canımın yanmasını sorun etmiyordum fakat bir zombinin bu kadar heyecanlı olması beni endişelendirmişti. "Beslenmeyi bırak Edwin." Sesim gayet net olmasına rağmen beni duymazdan geldi. Kahretsin. Birden kuruyan dudaklarımı yaladım. "Yeterince emdi. Ondan kurtulmama yardım et," diye fısıldadım. Müşterileri korkutmamalıydım. Bu gece hiçbir şeyin yolunda gitmediğini bilmemeliydiler.

Richard'ın ayağı kayınca tekrar düştü. Yoluna bir ağaç çıkana kadar kaymıştı. Aniden durunca yukarı baktı ve o kocaman kahverengi gözlerin derinliklerinde neden kaçtığını gördüm. Orada dizlerinin üzerinde olup yaramı emmek, kanımın tadına bakmak, hatta yaramı sivri dişleriyle genişletmek istiyordu. Bu düşünce onu heyecanlandırmakla kalmamış, resmen azdırmıştı. Ruhunun derinliklerinde sakladığı gizli arzular oral sekse yepyeni bir anlam kazandırmıştı.

Dehşete kapılmamı bekledi ama öyle hissetmiyordum. Zira öfkesine olmasa da kendi üzerindeki kontrolüne yüz-

de yüz güvendiğim tek kişi Richard'dı. "Bir şeyi yapmak istemen onu yapacağın manasına gelmez," diye fısıldadım. "Sen insansın Richard. Akıl ve irade sahibisin. Sırf hayvanından ibaret değilsin."

"Anlamıyorsun," dedi ve o an kazara ne yaptığını farkettim.

"Zombinin yaptıklarını hissedebiliyor musun?"

Benden yüzünü gizleyip ayağa fırladı ve koşmaya başladı. Ağaçların arasında ilerleyerek asfalt döşeli bir yola çıktı ama arabalarındaki insanlar gördüklerinin ne olduğunu bile anlayamadan evvel koruluğa girdi. Çılgınca koşuyordu fakat kaçmaya çalıştığı kendisiydi ve bundan kurtulması imkansızdı. Ölesiye korktuğu canavar ta kendisiydi.

"Zombinin benden beslenmesine engel ol Richard."

"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum." Sonra çekti gitti. Artık ne ağaçlar ne dostluğu vardı.

Zombi beni hart diye ısırınca acıyla irkildim. "Requiem, ondan kurtulmam gerek. Bana yardım et."

Vampir etrafımdan dolaşıp zombinin yüzüne ve ellerine dokundu. Fakat işimiz hiç kolay değildi. Daha önce, işler ters gittiğinde zombileri insanların üzerinden almak zorunda kalmıştım ve bazen kurbanlarını ciddi şekilde yaraladıklarını biliyordum. İnsan dişleri damarları yırtabilecek kadar kuvvetliydi. Ondan hemen kurtulmalıydım.

Requiem zombiyi kımıldatmaya çalıştıysa da sonunda pes ederek bana baktı. "İstersen onu paramparça edebilirim ama seni bırakmasını sağlayabilir miyim bilmiyorum."

Kurtadam fedaime seslendim. Yüzü çok ciddi, elleri arkasındaydı. Sanki bir daha bana dokunmaya cesaret edemi-

yormuş gibiydi. Acaba üzerimde kurdun ve ormanın kokusu mu vardı, yoksa alabildiği tek koku taze kan mıydı? Bilmek istemediğin şeyi sorma ve ben bilmek istemiyordum.

Zombi kanın akışını hızlandırmak istercesine dilini yarama soktu. Canım acıyınca dayanamayarak bağırdım. Avukatlardan biri "İyi misiniz Bayan Blake?" diye seslendi hemen.

"Evet," dedim. Müşterilere dirilttiğim zombinin beni yediğini çaktırmamam gerekiyordu. Kahretsin.

Graham gücünün son damlasına kadar kullanıp zombinin bileğime kenetlenen parmaklarından birini açmayı başardı. Ama parmak anında tekrar kıvrıldı. "Bu kadar güçlü olması çok tuhaf."

"Daha önce zombilerle savaşmadın, öyle değil mi?" diye sordum.

Dehşetle irileşen gözlerini bana dikti. "Eğer hepsi bu kadar güçlüyse bundan sonra yanlarına bile yaklaşmam."

"Sadece güçlü değiller, acı da hissetmiyorlar."

"Parmaklarını koparabilirim," dedi Requiem. "Ya da olmazsa çenesini kırabilirim. Aklıma daha iyi bir fikir gelmiyor Anita."

İşin kötüsü benim de gelmiyordu. Zombi beni sertçe ısırdı. Vaktim daralıyordu. Zira bu işe derhal bir çözüm bulmazsam damarlarımdan birini yırtması an meselesiydi. Dişlerinin baskısı kademeli olarak artıyordu ve er geç ağzı taze kanla dolacaktı. Et yiyen zombilerin insanları ne hale getirebildiğini görmüştüm. Ben tam anlamıyla insan sayılmazdım ama elim koparsa yerine yeni bir tane çıkaracak gücüm de yoktu.

Onu ateşe versek bile beni bırakmazdı ve ikimiz birlikte yanardık. Kahretsin.

Richard bir ağacın birbirinin içine geçmiş, çıplak dallarının altında oturuyordu. "Aramızdaki bağlantıyı kesmem gerek Anita. Buna mecburum. Çünkü kendimi zombiden ayıramıyorum. Onu ve ne yaptığını hissetmekten kurtulamıyorum. Daha çok kan bulmasını istiyorum." Yüzünü avuçları arasına aldı. Gömleğini bir yerlerde kaybettiği için kamburlaştırdığı gövdesi çıplaktı. *Üzgünüm Anita. Denedim. Gerçekten denedim.*

"Önemi yok, Richard. Sen git. Biz elimizden geleni yapacağız."

Kafasını kaldırdığında yıldızların ışığında parlayan gözyaşlarını gördüm. *Sana yardım etmem gerekirdi.*

"Bizimki bir ortaklık Richard. Hepimiz birbirimize yardımcı olmalıyız."

Kafasını iki yana salladı. *Her şeyi mahvettim Anita. Üzgünüm. Çok üzgünüm.*

"Evine git Richard. Daha fazla oyalanırsan ailen seni merak edecek."

Zombi bileğimi sertçe ısırınca bağırdım ve Richard kayboluverdi. Aramızdaki bağı o kadar ani kesmişti ki Requiem'le Graham beni tutmasaydı yere düşecektim.

"Anita!" dedi Graham. Beni yakalarken zombiyi bırakmıştı. Fakat bileğimdeki ellerin gevşediğini hissediyordum.

Önümde diz çöken zombiye baktım. Artık gözlerinin ardı boş değildi, orada bir kişilik vardı. Çok aptalca davranmıştım. Richard kazara zombiyi kendisine bağlamış, bağımızı kestiğinde de zombi yine benim olmuştu. Bu sevin-

dirici bir gelişmeydi. Fakat bunu daha önce düşünemeyip paniğe kapılarak ahmaklık etmiştim. Halbuki ölüler benim uzmanlık alanımdı. Zaten bu gece kendimi hiçbir bakımdan özel hissetmiyordum.

Zombi, gözlerini kırpıştırarak ağzını bileğimden çekti. Kocaman bıyığı kan içinde kalmıştı. Kaşlarını çatıp bana baktı. "Üzgünüm, burada ne yaptığım konusunda hiçbir fikrim yok." Beni bırakıp ayağa kalktı. Gözlerini elleriyle kanlı bileğimden bir türlü ayıramıyordu. "Affedersiniz bayan. Size ne yapıyordum bilmiyorum ama çok üzgünüm. Tanrım, bu resmen canavarlık." Kanlı elleriyle ağzını sildi.

Kahretsin, ölü olduğunu bilmiyordu. Ölü olduklarını bilmemelerinden nefret ederdim. Tam bunu düşünüyordum ki geri geri gidip kendi anıt mezarına çarptı ve kafasını kaldırıp meleğe baktığında cin çarpmıştan beter oldu. Çünkü mezar taşının üzerinde kendi ismi vardı. Hem de ölüm tarihiyle birlikte. Yıldızların soluk ışığında bile yüzündeki rengin uçup gittiğini görebiliyordum.

"Duy beni Edwin, tadına baktığın kanın hakkı adına duy beni."

Dehşetle irileşen gözlerini bana çevirdi. "Neredeyim ben? Bana neler oldu?"

"Korkma Edwin. Lütfen, sakin ol."

Gözleri sahte bir sakinlikle doldu. Sahteydi çünkü bunu kendi isteğiyle değil benim emrimle yapmıştı. Onu mezarından kaldırıp kanımı içmesine izin verdiğim için buyruklarıma boyun eğmek zorundaydı.

Ona sakin olmasını söyledim. Avukatların sorularına dürüst cevaplar vermesi gerekiyordu. Bana daima açık ve

net biri olduğunu söyledi. Şimdi avukatlarıyla ailesinin isteklerini yerine getirebilecek durumda olduğunu biliyordum. Bu seferki müşteriler soruları benim sormamı istememişti. Zombiyi kontrol edebildiğim için cevapları belirli bir grubun isteği doğrultusunda yönlendireceğimden korkuyorlardı. Anlaşılan aile üyelerinden bazıları diğer taraftan rüşvet alacağımdan korkmuştu. İlk başta güvensizliklerine biraz alınsam da şimdi buna memnundum. Çünkü onlar zombiyi sorguya çekerken cipe girme fırsatım olacaktı ve acilen ilkyardım çantasına ihtiyacım vardı.

Zombi yeni bir yara açamasa da eski yarayı kanatmış ve bileğimde diş izlerini bırakmıştı. Dolayısıyla eski yaranın etrafında yeni bir tanesi açılmış gibi görünüyordu. Bazen sol kolumda belirli bir noktanın hedef haline geldiğini düşünürüm. Çünkü ne zaman etkili bir darbe alsam hep aynı yere isabet eder.

"Çok kan kaybettin," dedi Requiem.

"Kahretsin, farkındayım."

Kaşlarını çattı. "Bence bu gece bu kadar hareket yeter. Zombiyi evlerine götürseler olmaz mı? Yarın onu tekrar mezara koyarsın."

Kafamı iki yana sallayıp bileğimdeki gazlı bezi havaya kaldıran Graham'e baktım. "Beni ısırıp canımı yaktı. Zombiler normalde bunu yapmaz. Yalnızca açık yaradan ya da zaten ölü bir hayvandan kan emerler. Asla yeni bir yara açıp aktif olarak beslenmezler."

"Ama bu herif öyle yapmadı," dedi Graham yeni bir gazlı bezi bileğime bastırırken. Kaşları çatıktı ve endişeli bir hali vardı.

"Bu gece yeterince terslik oldu. Bir de adamı onlarla gönderip başıma iş almak istemiyorum. Onu sorgulamaları bittiği anda mezara geri dönecek."

"O kadar çabuk ha?" diye sordu Requiem.

"Risk almak istemiyorum."

"Seni endişelendiren ne?" diye sordu Graham.

"Bir et yiyici haline gelmesinden korkuyorum."

İkisi de 'dalga mı geçiyorsun' der gibi suratıma baktı. "Ben bunun bir efsane olduğunu sanıyordum," dedi Graham, meraklı bir sesle.

"Uzun zaman önce o tip olaylara rastladım," diye lafa karıştı Requiem. "Ama buna sebep olabilecek güçlerin çoktan kaybolduğunu sanıyordum." Konuşurken bir ara duraksamıştı.

"Şeytani güçlerden bahsediyorsun, öyle değil mi?"

Hafifçe gülümsedi. "Afedersin."

"Önemi yok. Kimse nekromansırlardan hoşlanmaz. İnsanlar, vampirler, hiç kimse."

"Asıl sorun sizden hoşlanmamamız değil," diye açıkladı Requiem.

"Evet. Daha kötüsü bizden korkarlar."

"Sanırım haklısın," dedi vampir usulca.

İç çektim. "Bu gece ilk kez hiçbir kurban vermeden tüm mezarlığı diriltebileceğimi hissettim. Onları diriltebilirdim ve benim olabilirlerdi. Tamamen benim. Richard'la, kendi ölüler ordumu oluşturma isteğimle savaşmak için temasa geçtim."

"Ama konuşmalarından anladığım kadarıyla Ulfric sana yardımcı olmadı," dedi Requiem.

"Yine de denedi," diye atıldı Graham.

"Evet, denedi. Fakat Richard da tıpkı Jean-Claude'la benim gibi bazı güçler kazandı. Onun zombiyle bağlantı kurabileceğine hiç ihtimal vermedik."

"Daha önce hiç böyle bir şey duymadım ben," dedi Requiem.

"Hay, ben böyle işe... St. Louis'nin rüya takımı olduk desene!" diye söylendim.

"Rüya takım mı?" dedi Graham'le ikisi kolumu sararken. "Bak bu lafı iyi buldun ha."

"Ya kabus çetesine ne dersin?" diye sordum.

Bana, içlerinde gömleğinin yeşilinde pırıltıların oynaştığı masmavi gözleriyle baktı. "Bu da güzel," dedi. "Hatta süper."

Evet, maalesef kabus gibiydik.

41

O geceki diğer müşterileri iptal ettim. Bu zombiyi geri gönderdikten sonra işim bitecekti. Fakat Bert'le müşterilerin sonradan kafamın etini yiyeceğini biliyordum. Aman umrumdaydı sanki! Herhalde ayaklarını sürüyen ölülerle şehirde terör estirmemi tercih etmezlerdi, öyle değil mi? Şirketimizin şöhretine böyle bir gölge düşerse bizi Bert'in dalavereleri bile kurtaramazdı.

Ayrıca çok kan kaybettiğim için kendimi iyi hissetmiyordum. Bunun doğaüstü güçlerimle alakası yoktu, tamamen fizikseldi. Başım dönüyor, midem bulanıyordu. Titrememe engel olamadığım için cipin bagajından çıkardığım battaniyeye sarılmıştım. Yıllar içinde pek çok kez yaralandığım için bu belirtilere aşinaydım. Kan nakline ihtiyacım yoktu, daha fazla kaybetmemem yeterliydi. Aslına bakarsa-

nız, Graham bizi kulübe geri götürdüğünde Nathaniel'dan beni bu gecelik affetmesini istemeliydim. Herhalde kan kaybını yeterli bir mazeret olarak görürdü.

Hepimiz cipin arka koltuğuna büzülmüştük. Kendimi berbat hissediyordum. Graham'le Requiem yanımda durmak zorunda kalmıştı çünkü kendi kendime ısınamıyordum. Üzerimde hem battaniye hem deri mont olmasına rağmen hala zangır zangır titriyordum.

"Biraz cüretkar bir teklifte bulunabilir miyim leydim?" diye sordu Requiem.

Dişlerimin takırdamasını durdurmaya çalışarak "Tabii," dedim.

"Eğer seni bir an evvel ısıtamazsak bu gecenin devamını getiremeyeceksin."

"Lafı uzatma," dedim ürpererek. "Ne söyleyeceksen söyle Requiem."

"Graham battaniyenin altına girerse vücut ısını arttırır." Demek, istediği zaman az ve öz de konuşabiliyordu.

Eğer cevap verebilseydim hayır derdim ama dişlerimin birbirine çarpmasını engelleyemediğim için itiraz etmedim. Ayrıca bu gece olanlar düşünülecek olursa giyinik bir kucaklaşmadan hiçbir zarar gelmezdi. Uf, hazır unutmuşken yine hatırlamıştım işte!

Graham hala sert fedai pozlarındaydı ve battaniyenin altına girerken gayet tedbirli görünüyordu. "Bu halde nasıl korumalık yapacağım?" diye sordu.

Üç denemeden sonra "Şeyin var mı?" diye sordum.

"Ne? Silah mı?"

"Hı hı."

"Hayır."

"Benim var. O halde fedailiğine ihtiyacım yok."

Tam itiraz edecekken Requiem araya girdi. "Birini korumanın başka yolları da vardır Graham. Eğer onu hemen ısıtmazsak bu geceyi hastanenin acilinde bitireceğiz ve fırsatın varken bunu neden engellemediğini Jean-Claude'a sen anlatırsın, ben değil."

"Tamam, tamam," dedi Graham battaniyeyi açıp kolunu omzuma atarken. Sanki arabada orgazm olan adam o değildi. Şimdi çok soğuk, tedirgin ve mesafeli duruyordu.

"Korkma kırılmaz," dedi Requiem, Graham'e bakarak.

"Bu gece işimi iki kez ihmal ettim ve bunu tekrar yapmak istemiyorum," diye homurdandı Graham.

Ona iyice sokulup deri ceketiyle teni arasına girmeye çalıştım. Vücudu inanılmayacak kadar sıcaktı.

"Amma da ufak tefekmiş," dedi Graham. Kolu istemsizce beni sarmalayıvermişti. "Halbuki konuşurken ya da etrafta dolaşırken daha iriyarı görünüyor." Kafası karışmış gibiydi ve sesinde samimi bir şefkat vardı. Beni kendine çekince bedenini hissettim. Haklıydı. Gerçekten de oraya rahatça sığmıştım. Beni bir çocuk gibi sallamasından nefret etsem de hiç sesimi çıkarmadım çünkü ancak ona sarılarak ısınabilmiştim. Teni adeta kor gibi yanıyordu. Dolunaya bir hafta vardı ve bazı likantropların değişimden evvel ateşi çıkardı. Ya ben sandığımdan daha soğuktum ya da Graham o tip likantroplardan biriydi.

Dişlerimin takırtısı durmuş, kaslarım gevşemeye başlamıştı. İstemsiz kasılmalarım hala devam etse de kendimi daha iyi hissediyordum.

"Seni kucağıma alayım mı?" diye sordu Graham. Hayır dememi bekler gibiydi.

"Neden?"

"Daha iyi ısınırsın."

Bir an düşündüm. Haklı olabilirdi ama beni bir bebekmişim gibi kucağına oturtması fikrinden nefret etmiştim. Öte yandan hala tam manasıyla ısınmamıştım. Amaaan, ne takıyordum ki? Ufak tefektim işte ve bunun gizlenip saklanacak bir tarafı yoktu.

"Peki," dedim aksi bir sesle.

"Emin misin?"

"Neden üzerine gidiyorsun Graham?" dedi Requiem. "Hanımın dediğini yapsana."

Graham kısa bir tereddüdün ardından beni kucağına alınca tanganın bir başka dezavantajıyla karşı karşıya kaldım. Muhtemelen kotu yeniydi çünkü kumaşı kaskatıydı ve bende ne yeterince çamaşır ne yeterince etek vardı. Böyle giyinmemin sebebi gece Jean-Claude ve Asher'la olan randevumdu. Tabii o sırada başıma gelecekleri bilmiyordum.

Vücudumun çoğunu ceketinin içine saklamış, bacaklarımı toplayıp kucağında büzülmüştüm. Yan taraftan sadece bileklerimle ayaklarım çıkmıştı. Graham bir elini ayak bileklerime koyarken diğer kolunu sıkıp beni kendine bastırdı. Requiem üzerimize battaniyeyi çekmemize yardımcı olunca bir tek kafamın tepesi açıkta kaldı. Başımı göğsüne yasladım. Teniyle aramda yalnızca tişörtünün incecik kumaşı vardı. Kokusunun neden bu kadar rahatlatıcı geldiğini anlamıştım. Sürünün kokusuydu. Richard'ın bütün kurtlarında olan koku. Pek çoğuyla dostça ilişkilerim oldu-

ğu için bu belli belirsiz misk kokusu bana güven veriyordu. Kendimi derinin, battaniyenin, Graham'in vücudunun ve kurt kokusunun sıcaklığına bıraktım ve uyudum.

Bir süre sonra Graham'in yumuşacık sesini duydum. Sanki beni uyandırmak istemiyormuşçasına fısıldıyordu. "Anita, Anita, zombiyle işleri bitmiş."

Önce nerede olduğumu anlayamadım. Graham'in sesi kulağıma yabancı gelmişti. Uykudan yeni kalktığım için bedenini Richard'ınkinden ayırt edememiştim. Tamam, misk kokusu ve beni sarmalayan kaslı vücut onunkinin aynısıydı ama ses farklıydı.

"Anita, seni mezarın yanında bekliyorlar," dedi Requiem İngiliz aksanıyla.

Uykum açıldı ve kurt kokulu rüyalar siliniverdi. Birden nerede olduğumu ve kimin kucağında uykuya daldığımı hatırladım.

Graham saçlarımı okşadı. "Anita, uyandın mı?"

Kolunu itip doğruldum. Ceketi üzerimden kaydı ama hala battaniyenin altındaydık. Yumuşak, yünlü kumaşı çekiştirmeye çalıştım. Fakat Graham bunu yanlardan poposunun ve bacaklarının altına sıkıştırmıştı. Yine o saçma sapan klostrofobik hisle sarsıldım. Kapana kısıldığım falan yoktu ama doğru düzgün tanımadığım iki insanın yanında olmak beni huzursuz ediyordu. Onlara tam manasıyla güvenseydim bunu yaşamazdım. Fakat Graham'i fazla tanımamama rağmen kollarında uykuya dalmıştım. Canımı ona ve Requiem'e emanet etmiştim.

Belki hatırlamadığım bir rüyanın etkisiyle ya da hiçbir bahanem olmadan kendimi kaybettim. Korkunç bir pani-

ğe kapılmıştım ve doğru düşünemiyordum. Bu aptal battaniyenin altından kolayca çıkabilirdim ama zihnimde bir türlü susturamadığım bir çığlık yankılanıyordu. *Tuzağa düştük, tuzağa düştük!*

Graham kollarımı yakalayınca var gücümle ona dirsek attım.

Beni bırakıp "Aaahhh," diye bağırdı. "Lanet olsun! Az kalsın kaburgamı kıracaktın!"

"Bana dokunma, tamam mı? Sakın bana dokunma!" Nefes nefese olmama rağmen bir nebze sakinleşmiştim. Şimdi bu salak battaniyeyle savaşabilirdim. Graham'e karşı koymamam gerektiğini biliyordum. Yoksa çıldırdığımı sanabilir ve panikleyip daha büyük sorunlara yol açabilirdi. Nabzım çılgın gibi atmasına rağmen düşünme yetimi geri kazanmıştım.

Requiem üzerimize eğilmişti. Yeni bir panik dalgasıyla sarsılınca parmakuçlarım karıncalandı ama bu sefer korkumu yendim ve battaniyenin ucunu çekerek kendimi rahatlatmaya çalıştım.

"Kusuruma bakmayın," dedim. "Sanırım kötü bir rüya gördüm."

"Neredeyse beni gebertiyordun!" diye sinirle homurdandı Graham.

Tekrar özür diledim. Yıllar evvel yaşadığım iki olay klostrofobik olmama sebep olmuştu. Bir tanesi bir araba kazası, diğeri bir vampirin tabutunda uyanmaktı. Karanlıkta, daracık bir yerde, ölü bir bedene sarılı uyanmak korkunç bir histi. Sonrasında bununla ilgili yüzlerce kabus görmüştüm.

Requiem'in yüzünde beliren ifadeye bakılırsa yalan söylediğimi anlamıştı. Ama umrumda değildi. Zira insanlara fobilerimden bahsetmemeyi prensip haline getirmiştim. Onlara seni neyin korkuttuğunu asla göstermemeliydin, yoksa bunu sana karşı kullanırlardı.

Battaniyeyi çekince hemen dışarı çıktım. Belki yaptığım kabalıktı ama temiz havayı ciğerlerime çektiğim anda kendimi daha iyi hissetmiştim. Fakat sakinleştikçe bacaklarım tekrar üşümeye başlamıştı. Kahretsin.

"Yine titriyorsun," dedi Requiem tam arkamdan.

Birden irkildim çünkü arabadan indiğini duymamıştım. "Ben iyiyim."

"Hayır, değilsin."

Kaşlarımı çattım.

Graham arka koltuktan aşağı kaydı. "Requiem haklı."

Bu sefer ikisine de kaş çattım. "Nasıl hissettiğimin önemi yok. Yapacak işlerim var."

"Evet, ama nasıl hissettiğin de önemli," dedi Requiem ısrarla.

Ön kapıyı açıp spor çantamı aldım. İçindeki bıçak yüzünden onu mezarın yanında bırakmamıştım. Bıçak bir tek benim ve diğer animatörlerin elinde sihirliydi ama yine de etkili bir silahtı ve sivillerin güvenliğini tehlikeye atamazdım.

Kapıyı kapatıp kilitledim ve elimdeki spor çantayla mezarlığa doğru yürümeye başladım. Birkaç adım atmıştım ki sendeledim.

Requiem'in elini dirseğimde hissettim. "İyi değilsin Anita."

Orada durup bir süre ona dayanarak durdum. "Neyim var anlamıyorum. Halbuki ölüleri diriltmek bana hep iyi gelirdi."

"Bu gece planladığın gibi gitmedi ha?"

Kafamı salladım. "Aynen öyle ve olanların bir kısmı tamamen benim hatam."

"Yanılıyorsun."

"Yeni güçlerim dikkatimi dağıttı ve koruma çemberi oluşturmadım. Halbuki zombiyi dış etkenlerden uzak tutmalıydım. Bir sürü doğaüstü pislik ele geçirebilecekleri bir vücut arar. Bunu bilmeme rağmen onlara fırsat tanıdım."

"Dediğin gibi dikkatin dağıldı."

"Hı hı."

"Çantanı taşımamı ister misin?" diye sordu Graham. Bizden uzak duruyordu. Kim bilir ona nasıl vurmuştum? Şu anda insan gücünde olmadığım için onu kötü bir şekilde yaralayabilirdim. Ucuz kurtulmuştu.

"İyi olur. Sağol."

Çantayı alıp Requiem'le birlikte yürümemi bekledi. Vampirin eli hala dirseğimdeydi. Beni tutmasına izin verdim. Yine üşümeye başlamıştım.

"Bundan daha çok kan kaybettiğim zamanlar oldu ama daha önce hiç bu kadar kötü hissetmemiştim," dedim usulca. Davayı açan grubun arabaları mezarlığı terketmişti. Kazanan tarafın avukatları ve aile üyeleri mezarlıkta neşeyle sohbet ediyordu.

"Bu gece beslendin mi?" diye sordu Requiem. Sesi beni kendime getirmişti. Mezarlık gözüme öylesine uzak görünmüştü ki bir an çaresizce duraksadım.

"Evet, akşam yemeği yedim."

Kafasını salladı. "Ben onu kastetmedim."

Bir-iki saniye düşündüm. "*Ardeur*'ü mü diyorsun?"

"Evet."

"Seninle ve Byron'la beslendim ya."

"Hayır, o sırada Jean-Claude için besleniyordun. Bütün enerjiyi o aldı."

"Sanırım öyle. Ama *ardeur* beslenmeye ihtiyaç duyarsa kendiliğinden ortaya çıkar." Bacaklarım titreyince elimi koluna koydum.

"Belki üzerinde daha çok kontrol sağladın."

"Nasıl yani?"

"Onu beslemeyi seçene kadar hayatına devam edebiliyorsun."

Durup yüzüne baktım. "Ne?"

"Sende yeterince beslenmeyen vampirlerde görülen yan etkilerden var. Önce kan tutkusunun esiri oluruz ama tecrübe kazandığımızda beslenmeden yaşayabiliriz. Yani beslenme saatlerimizi kendimiz seçebiliriz."

"Ama ben kendimi çok kötü hissediyorum."

"Çünkü bu seçimin bir bedeli vardır."

"Kafam karıştı."

"Sanırım o zombiyi diriltmek ve Ulfric'in kazara sebep olduğu olayla baş etmek enerjinin büyük bir kısmını alıp götürdü. Primo'yu yenmek için güç harcadın. Byron ve benden beslenmek için de öyle. Bunların hepsi sadece fiziksel değil zihinsel gücünü de alıp götürdü. Sen sıradan tutkular için yaratılmamışsın ve bu gece efendini beslemek kaldıramayacağın kadar ağır geldi."

Efendi kısmına itiraz edebilirdim ama dırdırcı biri gibi görünmemek için sustum. "Peki, ne yapacağım?"

"Beslenmelisin," dedi kısaca.

Ona dik dik baktım.

Gülümseyerek 'ben masumum' dercesine ellerini kaldırdı. "Bunu benimle ya da Graham'le yapmak zorunda değilsin. Hemen şu dakika yap da demiyorum. Ama çok yakında ihtiyacını hissedeceksin Anita."

Orada öylece dikilip ona baktım. Uzun zamandır *ardeur*'ü kontrol edebilmeyi istiyordum ve şimdi bu yeteneğe sahiptim. İstemediğim sürece beslenmek zorunda değildim ama çok beklersem hastalanacaktım. Kafamı salladım. "Ben *ardeur*'ü kontrol etmeyi onu görmezden gelip unutabilmek olarak algılamıştım."

"Böyle düşünmene kim sebep oldu?"

Tam *Jean-Claude,* diyecekken sustum. *Ardeur* hakkında ne söylemişti? Onu kontrol etmeyi öğrenebileceğimi. Ve uzaktan beslenmeyi. Peki, yok olacağına söz vermiş miydi? Hayır. Bunu tamamen ben uydurmuştum. Yoksa kimsenin bana bunu vaat ettiği falan yoktu. Kimsenin. Kahretsin.

"Hiç kimse," dedim. "Sadece öyle anladım çünkü *ardeur*'den kurtulmak istiyorum. Buna inanırsam yok olacağını düşündüm."

"Sana bunu söyleyen ben olmak istemezdim ama yanlış düşünmüşsün."

Yüzüne baktım. "Neden bahsettiğini biliyor gibisin."

"Ben *ardeur*'ü taşımıyorum. Karanlık ruhlu hanımımız dışında buna sahip olan oldukça az kişi vardır. Kendi soyundan gelenlerde bile."

"Öyleyse bana neler olduğunu nereden biliyorsun?"

"Mantığımın sesini dinliyorum," dedi. "Ayrıca onu taşımamam böyle vampirler tanımadığım anlamına gelmiyor."

"Kimden bahsediyorsun?"

"Ligeia'dan." Bu ismi söylerken başını çevirdiği için yüzünü görememiştim.

"Daha önce ondan sözedildiğini duymamıştım."

"Önemi yok. Zaten öldü."

Yüzüne dokundum. "Ne oldu?"

Suratındaki ifadeden ne düşündüğünü anlayamıyordum. Yaşlı vampirler aklından geçenleri kolayca gizlerdi. "Belle Morte onu öldürdü."

"Neden sorduğum için özür dilemeliymişim gibi hissediyorum?"

Bana gülümsedi. "Çünkü duygusuz biri değilsin."

Bu yorumla Ligeia'nın ölümünün Requiem için Belle'nin diğer vahşetlerinden farklı olduğunu anlamıştım. Ligeia denen kadına önem veriyordu ama özel hayatına burnumu sokmak istemediğim için nedenini sormadım.

"Müşteriler sabırsızlanmaya başladı," diye seslendi Graham bize. Elinde çantayla biraz ilerimizde duruyordu. Her iyi fedai gibi bize biraz yalnız kalabilmemiz için fırsat tanımıştı.

Gözümü mezarın oraya çevirdiğimde avukatlardan birinin bize el salladığını gördüm. Evet, gerçekten sabırsız görünüyordu.

"Ben istesem bile *ardeur*'ü besleyecek kadar zamanımız yok. Bu insanların işimizi bitirmemizi bekleyeceğini hiç sanmıyorum."

Requiem'in yüzünde içten bir gülümseme belirdi. Gözlerindeki ruhsuz bakış kaybolmuştu. "Korkarım haklısın."

"Önce şunların icabına bakalım, sonra beni kulübe bırakırsınız."

"*Pomme de sang*'ının yanına ha?"

"Evet." Nathaniel'ın gösterisine yetişip yetişemeyeceğimi düşündüm. Birden Nathaniel'ı bir aynanın önünde gördüm. Menekşe gözlerine kalem çekiyordu. Kalemi indirmeden durup "Anita?" dedi.

Requiem şimdi iki kolumu birden tutuyordu. Yanımda olmasaydı yere yığılacaktım. "Anita, neyin var?"

"*Pomme de sang*'ını düşündüm ve onu gördüm. Gösteriye çıkmaya hazırlanıyordu." Başım o kadar dönüyordu ki Requiem beni göğsüne yaslayınca hiç ses etmedim. "Richard ve Jean-Claude'la da zihinlerimiz aracılığıyla konuşuyoruz. Ama onlar beni böyle tüketmiyor."

Requiem beni kucağına aldığında eteğimin daha uzun olmadığına hayıflandım. Kim bilir mezarın başında dikilenlere nasıl bir frikik veriyordum? Ama tüm dünya dalgalanıyordu ve ayakta duramıyordum. "Jean Claude ve Ulfric'le kurduğun triumvirliğin efendisi Jean-Claude," dedi Requiem. "Fakat Nathaniel ve Damian'la olanın efendisi sensin. O güç birliğini senin gücün hareket ettiriyor. Dolayısıyla diğer triumvirlikte olduğundan daha fazla enerji harcıyorsun."

"Üçümüz arasında olanları herkes biliyor mu?"

"Hayır, Jean-Claude vampirlerinden bir tek Asher'la bana söyledi. Ve belki bir de *pomme de sang*'ı Jason'a anlatmıştır. Ondan nadiren sır saklar."

Sanki başımın dönmesini durdurabilecekmişim gibi kaşlarımı çattım. "Neden sen?"

"Ben Asher'dan sonra üçüncü sıradayım."

Bunu ilk kez duyuyordum. Gerçi tanıdığım diğer vampirler arasında o işe uygun gördüğüm biri de yoktu ya neyse. Başımın dönmesi hafiflemişti. "Sanırım yürüyebilirim."

Requiem bana şüpheci bir bakış fırlattı.

"Bırak da deneyeyim."

İsteğime uyup beni aşağı indirdi. Fakat her an yığılabileceğimi düşünüyormuşçasına kollarımı tutuyordu. Onu suçlayamayacağımı bilmeme rağmen öfkelenmiştim. İşte yeniden ayaklarımın üzerinde durabiliyordum. Harika! Elimi kolundan çekmeden ağır adımlar atmaya başladım. Uzaktan bakıldığında titrediğimin belli olmadığından emindim. Nasıl bir şokta olduğumu sadece Requiem ve Graham biliyordu.

Edwin Alonzo Herman etrafına toplanan kalabalığa, birini ona küçük bir servet bağışlaması için nasıl kandırdığını anlatarak eğlendiriyordu. Bunun günümüzdeki adı dolandırıcılıktır ama 1800'lerin sonu 1900'lerin başında durum öyle değildi. Parayla ilgili birçok yasal uygulama 19. yüzyılın başında, bazı işadamlarının ülkeyi soyup soğana çevirmesi yüzünden tekrar düzenlenip günümüze kadar gelmişti. Bu ülkedeki ilk milyonerler servetlerini bugün kanuni sayılamayacak yollarla elde etmişti. Ama Herman onları güldürüyordu. Yanakları pembeleşmişti ve aile üyeleri ve avukatlar arasında olmaktan pek memnun görünüyordu. Herkes mutluydu. Davayı kazanmışlardı ve Herman onlara bugün harcadıkları parayı nasıl kazandığını anlatıyor-

du. Eğer biri bana milyonlarca dolar bıraksaydı ben de ondan hoşlanırdım.

Herman hikayesini kahkahalar eşliğinde bitirdi. "Hanımlar, beyler, anlaşmamız gereğince görevimi tamamlamaya hazırım," dedim.

Bazıları elimi sıktı.

"Harika bir iş çıkardınız Bayan Blake."

"Süperdiniz."

"Gözlerimle görmesem hayatta inanmazdım."

Anladığım kadarıyla gayet rahattılar. Halbuki bazı müşteriler zombiyi mezara döndürme vakti geldiğinde huzursuz olurdu. Özellikle de Herman kadar canlı görünüyorsa.

Requiem iltifatlara bir son vermek için araya girdi. "Bayan Blake zor bir gece geçirdi beyler. Eğer işini bitirmesine müsaade ederseniz artık evine gidip dinlenmek istiyor."

"Ah, pardon... Düşünemedik. Çok teşekkürler." Ve geri çekildiler.

Edwin Alonzo Herman bana baktı ve gözlerindeki ifade hiç dostane değildi. "Anladığım kadarıyla ölü olmam gerekiyor ve bana yeniden can veren sizin büyünüzdü."

Omzumu silkip Graham'den çantayı açmasını ve bıçakla tuzu çıkarmasını rica ettim.

"Bana vampirlerin hakları olduğu ve vatandaş kabul edildikleri söylendi. Eğer ben de bir vampir olup canlı ilan edilirsem çok zengin bir adam olacağım. Bunu gerçekleştirebilirseniz servetimi sizinle paylaşmaya hazırım Bayan Blake."

Requiem'in koluna asılıp kendine son derece güvendiği belli olan zombiye baktım. "Biliyor musunuz Bay Her-

man, uzun zaman önce ölüp de diriltiklerim arasında seçeneklerini en kolay kavrayan sizsiniz. Kendi zamanınızda çok mühim biri olduğunuz anlaşılıyor."

"İltifatınız için teşekkür ederim. Ama sizin de inanılmaz bir yeteneğiniz var. El ele verirsek bir imparatorluk kurabiliriz."

Gülümsedim. "Teklifiniz için teşekkür ederim ama zaten beraber çalıştığım bir menajerim var." Requiem'i bıraktığımda kendi başıma ayakta durabildiğimi farkettim. Zombiyle birlikte mezarın üzerinde dikilmek iyi gelmişti. Graham'in elinden tuz kavanozunu aldım.

Herman tekrar konuştu. "Bayan Blake, madem beni yürüyen ölülerin kategorisine sokuyorsunuz, öyleyse şu vampirin sahip olduğu haklara kavuşmamı engellemeniz haksızlık değil mi?"

"Siz vampir değilsiniz," dedim.

"Aramızda ne kadar büyük bir fark olabilir ki?"

Marianne'in bana öğrettiği ama daha önce sırf inadımdan denemediğim bir şey yaptım. Yürüyerek daire çizebilecek enerjimin kalıp kalmadığından emin olmadığım için onu zihnimde canlandırdım. Gözlerimin önünde mezarı, melekli anıtı ve bizi içine alan parlak bir daire canlandı. Onu çelik ve kanla yürüyerek çizdiğimde olduğu gibi, hemen çevremizi sarmıştı.

"Farkı görmek istiyorsanız mezardan uzaklaşın."

Kaşlarını çattı. "Anlayamadım."

"Sadece yola kadar yürüyün. Böylece sorunuzun cevabını almış olursunuz."

"Neyi ispatlamaya çalışıyorsunuz?"

"Bana onunla aranızda nasıl bir fark olduğunu sordunuz. Ben de bunu öğrenmeniz için uğraşıyorum."

Herman kaşlarını çatıp derin bir nefes aldı ve yola doğru yürüdü. Sonra birdenbire durup bana baktı. "Görünüşe bakılırsa daha ileri gidemiyorum. Sebebini bilmiyorum ama adım atamıyorum. Neden? Az önce durduğum yere neden gidemiyorum?"

"Requiem dairenin dışına çık."

Vampir bana bakıp sonra hızla yürüdü ve adamın yanından geçti. Fakat bir an duraksayınca daire konusunda gereğinden fazla başarılı olduğumu düşünmeye başladım. Oysa sadece zombiyi içeride tutmalı, vampir bundan etkilenmemeliydi. Requiem itince daire parladı. Onu bir çeşit ölü olarak algılamıştı ama mezarına bağlı duranla aynı olmadığını biliyordu. O an daire konusunda biraz ayar yaparsam bir vampiri mezarına, tabutuna ya da bir odaya hapsedebileceğimi farkettim. Onu sonsuza dek orada tutamazdım ama herhangi bir tehlike anında bana zaman kazandırabilirdi.

Herman daireyi ve kendi kararlılığını ısrarla zorlarken Requiem birkaç kere bunun içine girip çıktı.

"Yeter," dedim. "Bence Bay Herman ne demek istediğimi anladı."

"Ben neden dışarı çıkamıyorum?"

"Çünkü bu sizin mezarınız Bay Herman. Bedeniniz burayı, burası da sizi tanıyor. Sizi kendine bağlıyor. Şimdi uslu bir zombi olun ve geri gelip mezarın üzerinde durun."

"Ben zombi değilim."

"Size mezarın üzerinde durun dedim."

Bana doğru yürüdü fakat durmadan evvel benimle savaştı. Tıpkı daireyi geçmek için vücuduyla boğuştuğu gibi yanıma gelmemek için direndi. İlk kez doğrudan emir verdiğim bir zombi bana meydan okumaya kalkışıyordu. Üstelik kanımın tadına bakmıştı. Karşımdaki capcanlı adamın bana karşı verdiği savaşı izledim.

Sonra tüm gücümle tekrar emir verdim. "Edwin Alonzo Herman, gel ve mezarının üzerinde dur."

Yavaşça bana doğru yürüdü. Tıpkı kötü teknolojiyle üretilmiş bir robotu andırıyordu. Yürümeye başlamıştı ama hala bana karşı koyuyordu. Bunu yapabilmesi tuhaftı. Mezarının üzerinde durup bize baktı. Hala otoritemle savaştığı için vücudu spazmlarla kasılıyordu.

Tuz kavanozunu açıp Requiem'e uzattım. "Sadece tut."

Graham bana bıçağı verince zombinin gözleri kocaman açıldı. "O bıçakla ne yapacaksınız?" Sesinde korku belirtisi yoktu. Daha çok meraklanmış gibiydi.

"Sizin için değil," dedim. Deri montumun kollarını dirseklerime kadar sıyırmıştım bile. Bıçağın ucunu etime dayamıştım ki Requiem atılıp kolumu tuttu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Onu mezarına bağlamak için kana ihtiyacım var. Sol kolumdaki yarayı tekrar açmak yerine birazcık keseceğim."

Requiem elini çekmedi. "Bu gece yeterince kan kaybettin Anita."

"Ama işimi bitirmek için kana ihtiyacım var."

"Seninki mi olmak zorunda?"

"Normalde hayvan kanı kullanıyorum ama sırf bir zombiyi mezara yatırmak için tavuklardan birini kesmeyece-

ğim. Madem şimdiye dek paçayı kurtardılar, bu gece hayatta kalacaklar."

"Benim kanım işine yaramaz mı?"

Kaşlarımı çattım. "Anlaşılan işimi yapmama müsaade etmeyip illa tartışma çıkaracaksın."

"Evet, aynen öyle yapacağım."

İç çekip sımsıkı tuttuğu kolumu hafifçe çekiştirdim. Yoksa kramp girecekti. "Bir keresinde yanlışlıkla vampir kanı kullanmıştım ve işler biraz tuhaf gitmişti. Bu gece daha fazla sorunla uğraşabilecek durumda değilim, tamam mı Requiem."

"Peki, ya onunki?" Graham'i işaret etti.

"Ne olmuş benimkine?" dedi Graham hemen.

"Biraz kan veremez misin?" diye sordu Requiem son derece rahat bir tavırla.

"Ne kadar lazım?" Graham de sanki her gün bu taleple karşılaşıyormuşçasına sakindi.

"Zombinin yüzüne serpiştirecek kadar."

"Tamam," dedi Graham. "Bu gece daha fazla kan kaybetmemen gerektiğine katılıyorum. Eğer benimki işe yarayacaksa alabilirsin. Nereyi keseceksin?"

"Dirseğinden aşağısını. Ama bilek olmaz. Yoksa kanamayı durduramayabiliriz. Ayrıca bilekte açılan yaralar daha çok acır."

Graham ceketini çıkarıp yere fırlattı.

Yüzünü dikkatle inceleyerek kendini kullanılmış ya da aşağılanmış hissedip hissetmediğini anlamaya çalıştım. Ama gayet rahat görünüyordu. Ondan kan alınmasını dert ettiği yoktu.

"Bana öyle bakma, dedi. "Gerçekten sorun değil. Zaten düzenli olarak kan bağışında bulunuyorum."

"Ama boynunla kolların gayet temiz," dedim. "Isırık izi filan yok."

"Kan vermek için başka yerler de var Anita. Bunu biliyor olman gerekir."

Kıpkırmızı kesildim. Evet, kan verecek başka yerler vardı ve çoğu vücudun 'özel' bölgeleriydi. "Birinin *pomme de sang*'ı mısın?"

"Hayır, henüz değil."

"Ne demek henüz değil?"

"Ulfric'in aniden cömertliği tutunca kardeşlerimden bazıları kendilerini tek bir kurda bağlamak konusunda kararsız kaldı demek," diye atıldı Requiem.

"Sadece gönüllü olan var mı diye sordu," dedim.

"Ah, ben gayet istekliyim," dedi Graham. "Yalnızca kendimi afişe etmekten hoşlanmıyorum. Ayrıca," dedi ellerini kalçalarına koyarak, "beslenirken gerçekten çılgına dönüyorlar." Ellerini pantolonundan aşağı kaydırarak iki kasığına koydu. Parmaklarıyla önündeki kabarıklığı çerçevelemişti.

Ellerinin hareketini izlerken hipnotize olmuş gibiydim. Sanırım sadece çok yorgundum. Gözlerimi kırpıştırarak yapmam gereken işe konsantre oldum. Beslenene dek kendimi iyi hissetmeyecektim ama buradakilerden biriyle beslenmeye de niyetim yoktu. Nathaniel'la Jean-Claude kulüpte beni bekliyordu. Artık *ardeur*'ün yükselmesini engelleyebildiğime göre yabancılara minnet etmek zorunda değildim.

"Sol kolunu uzat," dedim. "Solak değilsin, değil mi?" Bıçak elimdeydi. Daha büyük ya da yaşlı zombileri diriltmek istediğimizde güçlerimizi birleştirebilmemiz için diğer animatörlerin kollarına küçük kesikler atardım. Bıçağın sapını sımsıkı tutup öteki elimi koluna uzattım. Bana elini vermeye çalışınca "Hayır, ikimiz de sabit durabilelim diye bileğini tutacağım."

"Nasıl istersen," dedi ve sol elimle bileğini tutmama izin verdi. Başka zaman olsa hemen halledebilirdim ama bu gece ellerim titriyordu. Bu haldeyken insanları kesmek hiç mantıklı değildi. Tabancamı doğrultup nişan aldığımda yaptığım gibi, ciğerlerimdeki tüm havayı boşalttım ve bıçağın ucunu koluna dayadım. Derin bir nefes alıp tam verirken etini kesmeliydim. Bu kadar titremeseydim daha hızlı davranabilirdim. Ama çok derine inmemek ve canını yakmamak için uğraşıyordum.

Graham soluğunu bırakırken hafifçe inledi.

Kolundan süzülen kan, gecenin karanlığında kopkoyu görünüyordu. Çok fazla değildi. Sadece açtığım kesiğin kenarından hafifçe sızmıştı. Parmaklarımı buna sürüp hala mezarında bekleyen zombiye döndüm.

"Sakın bana dokunayım deme," dedi Herman benden bir-iki adım uzaklaşarak.

"Kıpırdama," diye emrettim ve olduğu yerde dondu kaldı. Artık hareket edemiyordu. Gözleri dehşetle irileşmişti.

Yüzüne dokunabilmek için parmakucumda yükseldim. Hafifçe sendeleyince Requiem beni tuttu. "Seni kanla mezarına bağlıyorum," dedim.

Herman'm gözlerindeki korku silinmemişti.

Bıçağı havaya kaldırdığımda itiraz etmek için belli belirsiz inledi. Ona hareket etmemesini söylediğim için bağıramıyordu. "Seni çelikle mezarına bağlıyorum."

Requiem'e döndüm. "Tuz."

Mezarın ayakucuna koyduğu kavanozu alıp bana uzattı. Bir avuç dolusu tuz aldım ama yanlış elimi kullandığım için hepsi kana bulanmıştı. Maalesef geri kalanı hiçbir işe yaramayıp çöpü boylamak zorunda kalacaktı. Kahretsin!

Korkudan ödü patlamış vaziyetteki zombiye dönüp tuzu üzerine serpiştirdim. "Seni tuzla mezarına bağlıyorum." Sonradan olacakları beklerken en azından işin bu kısmını kazasız belasız atlatmamız için dua ettim.

O soluk gözlerdeki dehşet ve ölü adamın amansız kişiliğinin izleri yavaş yavaş kaybolmaya başladı. Nihayet bakışları donuklaştı. Gözleri açık olmasına rağmen arkaları boştu. Bunlar bir ölünün gözleriydi.

Rahatlayarak derin bir nefes aldım. Eğer gözleri bu hale dönüşmeseydi bu gece başka sorunlar da çıkacak demekti. Ama o sadece bir zombiydi, evet, iyi yapılmış ve son derece gerçekçiydi ama bir ölüydü. Benimle savaşsa da çürük bir bedenden ibaretti. Tıpkı diğerleri gibi.

"Seni kan, çelik ve tuzla mezarına bağlıyorum Edwin Alonzo Herman. Şimdi git, uyu ve bir daha yürüme."

Zombi bir yatağa yatar gibi yere uzandı ve toprağa battı. Yeryüzünün onu içine alıp şekil değiştirmesine izin vermek için mezardan uzaklaştık. Az sonra her şey bitmiş, mezar eski haline dönmüştü. Eski bir mezarlıktaki eski bir mezara.

"Vay canına," dedi Graham sessizliğe. "Vay canına!"

"Hakikaten öyle," diye mırıldandı Requiem. "Bu işte çok iyisin."

"Teşekkürler. Cipte ıslak mendil var. Graham'in yarasıyla ilgilendikten sonra beni kulübe bırakırsınız."

"Leydim nasıl emrederse."

Uzun boylu vampire bakıp kaşlarımı çattım. "Bir gün öyle bir an gelecek ki ben senden bir şey yapmanı isteyeceğim ve sen bunu söyleyemeyeceksin."

"Bundan nasıl emin olabilirsin ki?" diye sordu. Sonra tutunabilmem için bana kolunu teklif etti. Graham bıçak hariç tüm eşyalarımızı toplamıştı. Bıçağı silmek ve parlatmak için iki ayrı bezim vardı. İçlerinden biri kanlanınca yerine bir başkası gelirdi. İş söz konusu olunca düzenli biri olduğumu söylemiş miydim?

"Çünkü eninde sonunda herkes hayır der."

"Böylesine olumsuz olmak için fazla gençsin," dedi Requiem.

"Benim o konuda özel bir yeteneğim var," dedim bıçağı kılıfına sokup Graham'in açık bıraktığı çantaya koyarak. Bir kurtadama göre çok becerikliydi.

"Hayır," dedi Requiem. "Bence o bir yetenek değil, acı tecrübeler sayesinde sonradan öğrenilmiş bir ders."

Hazır acı tecrübeler demişken kontrol etmem gereken son bir şey kalmıştı. Önceki haline dönen mezarın önünde diz çöküp sert zemine elimi koydum.

"Ne yapıyorsun, Anita?" diye sordu Requiem.

"Daha önce hiçbiri benimle bu kadar savaşmamıştı ve çok canlı görünüyordu. Onun tamamen kemiğe dönüşüp dönüşmediğinden emin olmak istiyorum."

"Neden? Dönüşmemişse ne olur?" diye sordu Graham.

Gözlerimi kapayıp zihnimde yumruk yaptığım doğaüstü eli hafifçe açtım. "Zombi tıpkı bir insan gibi düşünebiliyorken ve etrafında olup bitenin farkındayken orada hapis kalır. Asla çürümez ve ölemez." Gücümü soğuk zemine akıttım. Aşağısı çok sessiz ve huzurluydu. Sadece kemikler ve Herman'ın vücudundan geriye kalanlar vardı. Güzel.

"Sahiden birini o şekilde hapsedebilir misin?" diye sordu Graham.

"Bundan emin değilim ama böyle bir riski göz ardı edemem. Kimseyi o halde bırakmak istemem." Ellerimi birbirine vurarak tozları silkeledim.

"Tamam mı?" dedi Graham.

"Evet, sadece kemikler kalmış."

"Vampirler de gömüldüklerinde ölmez," dedi Requiem. "Yeni vampirlerin kazara çok derine gömüldüğü ve onları geri çıkarmaya gidenlerin eli boş döndüğü olaylar biliyorum."

Graham titredi. "Korkunç!"

Ayağa kalktığımda az kalsın düşüyordum. Requiem beni tuttu. "Bu diri diri gömülme hikayesi uslu durmayan vampirleri yola getirmek için kullanılmıyor muydu?"

Requiem bana baktığında gözlerinde yüzyılların ıstırabını gördüm. "Benim de ders aldığım bir sürü acı tecrübem var Anita."

"Hadi beni Suçlu Zevkler'e bırakın ve bu geceyi burada kapatalım ha?"

"Leydim nasıl emrederse," dedi gülümseyerek ve koluna girmemi işaret etti. Dediğini yapıp bana cipe kadar eş-

lik etmesine izin verdim. Çünkü tek başıma yürüyebileceğimden emin değildim. Nathaniel'ı herkesin içinde ısırabileceğimi de sanmıyordum. O kadar yorgun ve hastaydım ki şovun bir parçası olacak halim yoktu. Öte yandan, beslenmek zorundaydım ve Nathaniel gösteriden sonra hayvan formuna dönüşecekti. Bir sürü seçeneğim varmış gibi görünmesine rağmen yeterince yoktu.

42

Cipe vardığımızda soğuktan donuyordum. Graham'in arabayı kullanması gerekiyordu, ben emniyet kemerini takmadan yolculuk edemezdim, dolayısıyla bir uzlaşmaya vardık. Ben battaniyeyle arka koltuğa geçip emniyet kemerini taktım ve Requiem bana sarıldı. İnanın, düşündüğünüzden çok daha rahatsız bir pozisyondu.

Kolunu omzuma atmış, kendini vücudumun yan tarafına bastırmıştı. Sonra battaniyeyle üzerimizi örttük. Requiem benden aldığı kanla sıcacık olmuştu. Ama o bir vampirdi ve vücut ısısı bir kurtadamınkiyle karşılaştırılamazdı. Üstelik birinin sana sarılmasıyla onun kucağında oturman arasında dağlar kadar fark vardı. Mezarlıktan çıktığımızda titriyordum. Gravois Caddesi'nde bir-iki ki-

lometre kadar ilerlemiştik ki vücuduma kramplar girmeye başladı.

Requiem battaniyenin altından elimi tuttu. "Of, buz gibi."

"Evet," dedim.

Beni saran kollarını sıkınca battaniye yana kaydı. Onu alıp ikimizin üzerine örtmeye çalışırken "Bırak da emniyet kemerini açayım. Graham'in yaptığı gibi seni kucağıma almama izin ver," dedi.

"Eğer..." Dişlerimin takırtısı yüzünden konuşamayarak duraksadım. "...kaza yaparsak ölebilirim."

"Evet, sen vampir değilsin ve araba kazasında ölebilirsin. Ama vampirlerin uzun süre besinsiz kalmaktan ölmediği de doğru. Tıpkı susuz kalan bir fidan gibi boyunlarını bükerler ama kanın tadını aldıkları anda tekrar hayatla dolarlar. Sende aynı şey olmayabilir Anita. Bırak sana yardım edeyim."

Sanki araba koltuğunda değil bir buzdolabının içinde oturuyordum. Halbuki kalorifer sonuna kadar açıktı ve Requiem'in ılık vücudu benimkini sarmalamıştı. O kadar üşüyordum ki kaslarım ağrımaya başlamıştı.

"En azından izin ver de seni daha çok sarayım. Biliyorum, bu kadar yakınlaşmamızdan rahatsız oluyorsun ama bana istediğimi yapma özgürlüğü tanırsan biraz olsun yardım edebilirim. Lütfen, sana yalvarıyorum."

Hayır diyebilirdim ama birbirine çarpıp duran dişlerimin kırılmasından korkuyordum. Sessizliğimi teklifini kabul edişime vererek yere kaydı. Sonra battaniyeyi kaldırıp başını karnıma dayadı ve kollarını bana doladı.

Ona itiraz etmek istedim fakat kaslarım biraz olsun gevşemiş, dişlerimin bir kastanyetin çıkardığı seslere benzer takırtıları son bulmuştu. Haklıydı, vücudunun ne kadar çoğunu kullanırsa o kadar iyiydi. Ama yetmiyordu. Kendimi hala karların içinde oturuyormuş gibi hissediyordum. Donarak ölmenin kolay olduğunu sanırdım. Sadece uyuduğunu ve göçüp gittiğini. Ama bu hiç kolay değildi ve zerre kadar uykum yoktu. Hatta içime feci bir korku düşmüştü.

Isınmak istiyordum. Daha sıcak bir şeylere ihtiyacım vardı.

Battaniyenin altından Requiem'in sesi geldi. Üst tarafı tamamen, gri battaniyenin kıvrımları arasındaydı. "Titremen yavaşladı."

"Farkındayım," dedim. Dilimi parçalayacağımdan korkmadan konuşabilmek güzeldi.

Tıpkı sırnaşık bir kedi gibi yüzünü benimkine yaklaştırdı. Leoparadamlarla yeterince haşır neşir olduğum için kedi davranışları üzerine bir uzman olup çıkmıştım. "Leydim için yapmayacağım yok."

"Bu da ne demek?" diye sordum. Kendimi şüphelenecek kadar iyi hissediyordum.

Gülerek gövdesiyle bacaklarıma abanınca dizlerim hafifçe aralandı. Bu ufacık hareket bir şeylerin başlangıcı gibiydi. Erkekler kadınların belden aşağısına dokunurken düşüncelerini belden yukarı tutmakta zorlanır. Yani bu dokunuşun ne kadar masumca olduğunun önemi yoktu. Requiem bir vampirdi ve erkekti. Fakat onu sırf düşünceleri için suçlayamazdım, öyle değil mi?

"İyiyim," dedim. "Daha ileri gitmemize gerek yok."

"Ses tonun, vücudunun kasılması..." diye mırıldandı Requiem battaniyenin altından. "Umarım sana tecavüz edeceğimden korkmuyorsundur. Aklından geçen buysa beni çok üzersin."

"Üzerine alınma. Ben kolay kolay kimseye güvenmem." İçinde bulunduğum durum o kadar tuhaftı ki. Resmen karnımdaki kocaman ve yamuk yumuk bir çıkıntıyla konuşuyormuş gibi görünüyordum. Üstelik bu çıkıntı doğru düzgün tanımadığım bir vampirdi ve kollarını belime dolamasına, başını karnıma dayamasına müsaade etmiştim.

Vücudunun geri kalanı bacaklarımı kaplamışken kafasını kucağımda tutamayacak kadar uzun boylu olduğu için başını karnımdan çekip yana kaydırdı. Elleri belimle koltuğun arasındaydı. Erkeklerle seks dışında bu kadar yakınlaşmam. Ayrıca bundan kısa bir süre evvel bu tip temaslar *ardeur*'ü ortaya çıkarmaya yeterdi ama Requiem bana sarılmış dururken kesinlikle böyle bir hissiyatım yoktu. Tek duyumsadığım bana aktarmaya çalıştığı sıcaklığı ve bir yabancıyla bu şekilde oturmanın verdiği huzursuzluktu. Kendimi berbat hissediyordum. Daha bu gece benden kan almasını ve doyuma ulaşmasını izlemiştim ama ona karşı en ufak bir arzum yoktu. Eğer böylesine üşümeseydim çok mutlu olabilirdim. Çünkü *ardeur* artık benim efendim değildi. Bundan sonra utanç verici ilişkilere girmek zorunda kalmayacaktım. Evet, onu hala beslemek zorundaydım ama bunu kendi seçtiğim kişilerle, kendi istediğim şartlar altında yapacaktım.

Orada, bacaklarımın arasındaki çekici erkekle otururken gülümsedim. Soğuğa ve acı verici boşluğa rağmen sevinç-

liydim. Bu soğuk bekleyişi o bunaltıcı ateşe tercih ederdim. Çünkü bu bekleyişi hissedebiliyordum. *Ardeur* tamamen kaybolmamıştı. Adeta sönmeye yüz tutan bir alev, küle dönüşen bir odun parçasıydı. Ama ortası hala kor gibiydi. Tek yapmam gereken ateşi karıştırıp alevleri hissetmekti.

Bu düşünce içimde ufacık bir kıvılcıma dönüşünce onu hemen söndürmeye çalıştım. Hayır, henüz vakit gelmemişti.

Requiem kafasını kaldırınca göğüslerime değdi. Ama üzerimde deri montum olduğu için dokunuşu kalbimi çarptırmadı. Fakat bunun Requiem'e engel olabileceğinden emin değildim. Eğer o da Jean-Claude ve Asher gibiyse hem vücudunun hem yaptıklarının verdiği hislerin fazlasıyla farkında olmalıydı. Birden içimi bir coşku kapladı ve tekrar rahatladım. Ne yaparsa yapsın artık karşısında kolayca elde edebileceği biri yoktu. *Ardeur* benim kontrolümdeydi. Oh be, nihayet!

Birdenbire Damian'ı hissettim. Onu duydum ya da gördüm demek isterdim ama bu doğru değildi. Tam manasıyla onu hissetmiştim. Sırtını bir duvara dayamış oturuyordu ve buz gibiydi. Benim soğuğum onunkinin yanında hiç kalırdı. Ona seslendim. "Damian, sorun ne?"

Cevap verdiğini duymadım ama vücudunu hissettim ve tam ortasındaki ıstırap verici soğuğu. Ama neden? Ona neler oluyordu? Sorun neydi? "Damian, konuş benimle."

"Damian mı dedin?" diye sordu Requiem.

"Evet, Damian'ın başı dertte. Bir duvar dibine büzülmüş. Etrafında insanlar var ama onları göremiyorum. Çok üşüyor. Resmen donuyor."

Requiem dizlerinin üzerinde doğrularak kafasını battaniyenin altından çıkardı ve gözlerimin içine baktı. "Artık onun efendisi sensin Anita. Onu sen yaşatıyorsun. Sen ve senin enerjin."

"Ah, lanet olsun!"

"Evet, *ardeur*'ün çağrısını duymazdan gelebilirsin ama Damian'ı ısıtan senin sıcaklığın. Bu bir bakıma kan paylaşmak demek."

Gözlerimi kapayıp kafamı arkaya yasladım. "Kahretsin, kahretsin!"

"Sırf başka bir utanç yaşamayasın diye ölmesine izin mi vereceksin?"

Gözlerimi açtım. "Bacaklarımın arasında olmasaydın, bu soruyu sadece ahlaki gerekçelerle sorduğuna inanabilirdim belki."

Kafasını yana eğdiğinde gözlerinde acayip bir ifade belirmişti. Sanki bir şey diyecekken vazgeçmişti. Sonra söylediğinin aklına gelen ilk düşünce olmadığından yüzde yüz emindim. "*Ardeur*'ü cinsel ilişki ya da kan bağışı olmaksızın besleyebiliyor musun?"

"Evet," dedim.

"Öyleyse kulübe gidip *pomme de sang*'ına kavuşana dek kendimi atıştırmalık olarak sunmama izin ver."

"Ne demek *atıştırmalık*?"

Damian kafamın içinde korkunç bir çığlık attı ve onun gözlerinden üzerine eğilen sarışın bir kadın gördüm. Yeni vampirlerden Elinore'du. Konuşuyordu ama Damian artık onu duyamıyor, sadece rujlu dudaklarının kıpırtısını izliyordu.

Requiem'in gömleğine sıkıca yapıştım. "Vakit doldu. Damian'ın ısınması gerek."

"Öyleyse sıcaklığımı seninle paylaşmama izin ver," diye fısıldadı Requiem yüzünü benimkine yaklaştırarak. Bu gece fazlasıyla yakınlaştığımız için kendimi ona direktif vermek zorunda hissetmiyordum. Nasıl olsa ihtiyacımı kavramıştı ve ona göre davranacaktı.

Dudakları benimkilere dokundu. Öpücüğü yumuşacıktı ve kibarlık etmiş, dilini ağzından çıkarmaya kalkışmamıştı. Fakat *ardeur*'ün bu şekilde ortaya çıkmasına imkan yoktu.

Geri çekilip yüzümü inceledi. "Hala her bakımdan buz gibisin."

Kafamı salladım ve doğaüstü bağlantımız sayesinde bir kez daha Damian'ın yardım çığlığını duydum. Ölüyordu. Ama bunun bir insanın ölümüyle alakası yoktu. Daha çok bir mumun oksijensiz kalıp sönüşünü andırıyordu. Sanki biri Damian'ın içindeki görünmez ateşi üfleyerek söndürmeye çalışıyordu. Artık kıvılcımı bendim ama bu durumu nasıl düzeltebileceğimi bilmiyordum.

Önümde duran adama baktım. Yeterince yakışıklıydı ama *ardeur*'ün ateşi olmaksızın benim için hala bir yabancıydı ve ben yabancılara karşı şehvet hissetmezdim. Beni birinin gözlerinin rengi değil tanıdık gülümsemesi, kulağıma müzik gibi gelen konuşması baştan çıkarırdı. Birini tanımak içimin güvenle dolmasını sağlar ve kendimi teslim etmemi kolaylaştırırdı. Ben güven hissedene dek şehvete kapılmazdım. En azından mantıklı düşündüğümde böyleydi ve şimdi mantıklı düşünmeye ihtiyacım vardı. Niha-

yet bilinçaltımın anahtarını bulmuştum ve şimdi ilk kez bilerek ve isteyerek *ardeur*'ü ortaya çıkaracaktım. Bu kez onunla savaşmamam gerekiyordu. Gücümü bu dereceye kadar kontrol edebilmemin bana neler getireceğini düşündüm. Hayatım kargaşalar yaratmaktan ve bunları ancak iş işten geçmek üzereyken farketmekten ibaretti.

Requiem'in kollarını tutup parmaklarını etine batırdım. "Damian ölüyor ve onu nasıl kurtaracağımı bilmiyorum."

"Çok basit. *Ardeur*'ü ortaya çıkar ve beslen."

"Bunu nasıl yapacağım? Şimdiye dek hep *ardeur* beni zorluyordu."

"Yani beni istemiyorsun ve kendini nasıl tahrik edeceğini bilmiyorsun, öyle mi?"

"Lütfen üzerine alınma ama benim için bir yabancısın."

"Cinsel istek duymanın ve şehvete kapılmanın utanacak bir tarafı yok ki."

"Damian ölüyor," diye fısıldadım çünkü bunu net bir şekilde hissedebiliyordum. Benden uzaklaşıyordu. Beni kendisiyle birlikte mezara sürüklememek için kalkanlarını örtmüştü.

"Seni tahrik edebilirim Anita. *Ardeur* gibi olmaz ama benim böyle bir yeteneğim var."

Eğer zamanımız olsaydı ikisi arasındaki farkı sorardım ama yoktu. "Ne yapıyorsan yap ve beslenmeme yardım et. Damian'ın bu şekilde ölmesine izin verme."

"Kalkanını indir, yoksa seni büyüleyemem." Yüzümü ılık avuçlarının arasına aldı.

Damian kafamın içinde esen soğuk bir rüzgar gibiydi. Kalkanımı indirdim ve aynı anda iki şey oldu. Requiem'in

gücü bana çarptı. Sanki gecenin başından beri beni zorluyordu ve ben onu görmezden geliyordum. Koruma kalkanımı geçemezdi ama onları indirdiğimde birdenbire ıslanıvermiştim. Nefes nefese ve çaresizce ona baktım. Vücudum ıslak ve kaygandı. Hazırdım ve onu bekliyordum. Sanki dakikalardır birbirimizi okşuyorduk. İkincisi benim ufacık gücüm doruğa ulaşmıştı. Requiem'in gücü bilinçaltımdaki kilidin anahtarıymışçasına *ardeur*'ü tamamlamıştı. Ya da belki Belle'nin soyundan gelenlerin hepsi aynı etkiyi yaratıyordu.

Sebep ne olursa olsun *ardeur* tüm şiddetiyle ortaya çıkmıştı. Gücü bana nasıl çarptıysa benimkinin de onu sarstığını gördüm. Gözleri mavi bir alev gibi parladı. Dudaklarımız buluştu ve bu kez tutkuyla öpüştük. Daha çok besleniyor, birbirimizin ruhlarını emiyor gibiydik. Bu düşünce Dragon'un bana gösterdiği hatırayı geri getirdi. Ama geldiği gibi aniden kayboldu. Biz ruhlarımızın peşinde değildik.

Ondan beslendim ve tüm enerjiyi Damian'a gönderdim. Kafamın içinde sesi yankılandı. "Anita," diyordu. Hala soğuktu ve birinin kollarında yatıyordu.

Cip bir yere sapıp zınk diye durdu. "Hey, siz arkada ne yapıyorsunuz ha? Resmen her yerim uyuşmaya başladı."

Elim gayriihtiyarı emniyet kemerine gitmişti. Requiem beni arkaya yatırarak üzerime abandı. Birden deri pantolonunun önünü hissettim. Bağcıkları bacaklarımın arasına sürtünmeye başlamıştı. Tangamın kenarını yırtıp çıplak tenimi pantolonunun önüne bastırdım.

Canımı acıtmaktan korkmuşçasına duraksadı ama onu çekiştirince tekrar üzerime yığıldı. Alevler saçan gözleriy-

le bana baktı ve yüzümde gördüğü ifade kararını vermesini kolaylaştırmışçasına ellerini çıplak kalçalarıma kaydırıp popomu avuçladı ve açımı pantolonunun deri bağcıklarına sürtünebileceğim şekilde ayarladı. En hassas noktalarım uyarılmıştı.

Omurgam bükülürken kafamı arkaya attım. Bacaklarımı beline doladım ve baldırlarımın iç kısımlarını sıkıp kendimi o tuhaf sertliğe bastırdım.

Kıvılcım parlaklaşıp büyümeye başlamıştı. Bu enerjiyi Damian'a doğru ittim. Hissettiklerimi ve sıcaklığımı ona yolladığımda uyandığını ve dünyaya yeşil gözlerinde oynaşan alevlerle baktığını biliyordum.

Kafamın içinde yankılanan sesi artık telaşlı değildi. "Anita, ne yapıyorsun?"

"Besleniyorum."

Requiem kalçalarını oynatınca yine kendime döndüm. Hala Damian'a enerji ve biraz olsun zevk veriyordum ama gözlerim Requiem'deydi. Kolları belimdeydi ve kasıklarını bacak arama bastırarak deri bağcıkları bana sürtüyordu. Aşağı yukarı gidip gelirken önündeki sert kabarıklığı hissediyordum.

Tekrar kafamı yaslayınca saçlarım koltuğa yayıldı ve o anda kapının açıldığını gördüm. Graham bize bakıyordu. Beni öpecekmiş gibi eğildi. Fakat Requiem beni alıp ondan uzaklaştırdı. Bir eli omuzlarımda olduğu için sırtım koltuğa yaslanmış vaziyetteydi. Birden vücuduyla koltuk arasına sıkışmıştım. Şimdi daha hızlı hareket edip iyice üzerime abanıyordu. Sanki en özel yerimin kıvrımlarını tek tek açmıştı ve doğruca o noktaya sürtünüyordu.

Ne yaptığını gayet iyi biliyordu. Çünkü kıvılcımlar saçan gözlerini bana dikip "Acıyor mu?" dedi.

"Hayır, henüz değil." Ellerimi omuzlarına koyup onu öpmeye çalışınca geri çekildi ve kendini bana sürtmeye devam etti. Hem çok sert hem son derece yumuşaktı. Deri, bedenimden çağlayan sıvılarla ıslanmıştı. Eğer bu kadar kaygan olmasaydı canım yanabilirdi. Kalçalarını hareket ettirip kasıklarını sürtmeye devam etti. Fakat bu sefer sadece aşağı yukarı değil daireler çizerek hareket ediyordu. Buna bir an bile ara vermeden o noktayı kesintisiz olarak uyarmaya devam etti. Bedenime zevk dalgaları yayılmaya başlamıştı. Baştan itibaren iyi hissediyordum ama artık iyice tahrik olmuş durumdaydım. Kıvılcım büyüdü, büyüdü ve kocaman bir aleve dönüştü. Her bir sürtünüşü, derinin teması, altımdaki kayganlık, o noktama her dokunuşu o alevi körüklüyordu. Üzerimdeki her bir hareketini tüm benliğimde hissetmeye başlamıştım. Adeta alt tarafım tutuşmuş, yanıyordu. Sonra nihayet tüm ateşim ve üzerimdeki yoğunluk dışarı fışkırdı ve bedenim dalga dalga sarsıldı. Boğazımdan çığlıklar yükseliyor, ellerim titriyordu. Dayanamayıp gömleğine yapıştım ve kumaşı yırtarak tırnaklarımı etine geçirdim.

Sonra üzerimde hareket edince acı verici bir ağırlık hissettim. Bedeni şiddetle sarsılıyordu. Elleri koltuktaydı ve bizi olduğumuz yere mıhlamıştı. Kafasını eğip gözlerini kapamıştı. Sanki organı deriyi delip geçmek ve içime girmek için çabalıyordu. Vücudu ikinci kez sarsıldı ve beni koltuğa bastırınca yarı acı yarı zevkle bağırdım.

Ardeur tam manasıyla beslenmişti. Requiem çelik gibi bir iradeyle kendini kontrol etmiş ve hem ihtiyacım olanı

almamı sağlamış hem beni bunun dışında tutmuştu. Zira kendini serbest bırakıp boşalmasaydı duvarları yıkılmayacak ve *ardeur* başına buyruk hareket edecekti.

Requiem koltuğa yığılıp kalmıştı. Hala dizlerinin üzerindeydi ve bacaklarım belindeydi ama artık bizi koltuğa bastırmıyordu. Omuzları düşmüş, yüzünü kafamın üzerine dayamıştı. Bir eli koltuğun arkasında, diğeri belimdeydi.

Kalbinin çılgınca attığını duyabiliyor, nabzını yüzümde hissedebiliyordum. Boynu ağzımın çok yakınındaydı. Eğer ondan kan alsaydım, bu onu buz gibi bırakırdı ama *ardeur* kan değildi ve onu iyi besleyenlerle sıcaklığını cömertçe paylaşırdı.

Damian'ı kafamın içinde esen ılık bir rüzgar gibi hissettim. Bana bir öpücük yolladı. "Teşekkürler Anita, çok teşekkürler." Sonra geri çekildi. Biri koluna dokunuyor, elini tutuyordu. Onu dans pistine çıkarmalarına izin verdi ve kafamın içinde yalnız kaldım.

"Ah," diye inledi Graham cipin açık kapısının önünde diz çökerek. "Neden paylaşmadın Requiem? Neden?"

Requiem kafasını yavaşça çevirdi. "Anita benim değil ki paylaşayım."

Graham kafasını koltuğa dayadı. Biraz sonra gözyaşlarına boğulacakmış gibi bir hali vardı.

Requiem'in çok beğendiğim ama şimdi yırtık pırtık olan yeşil gömleğine baktım. Tırnaklarımla yırttığım eti kızarmıştı. Sağ kolu ve göğsü böyle izlerle doluydu. Aklıma gelen ilk lafı ettim. "Canını çok yaktım mı?"

İçten bir kahkaha attıktan sonra gözlerini kırpıştırdı. "Bunu asıl benim sana sormam lazım leydim." Vücudunu

üzerimden çekip dizlerinin üzerine kaydı. Şimdi ben koltukta, o yerdeydi. Başladığımız pozisyona geri dönmüştük.

Yere oturup sırtını kapalı kapıya dayadı. Graham hala diğer kapının oradaydı. "Ya ben? Ben senin canını yaktım mı?" diye sordu Requiem.

"Hayır," dediysem de endorfinin etkisi geçerken ilk ağrılarımı hissetmeye başlamıştım. Artık koltukta bile rahat oturamıyordum.

"Kahretsin, beceriksiz salağın tekiyim!" dedi. "Canını yaktım!"

Ağırlığımı tek kalçamın üzerine verdim. "Salaklığını bilemem çünkü henüz seni yeterince tanımıyorum ama beceriksiz kelimesine itirazım var. Bir sürü şey olabilirsin ama beceriksiz değilsin."

"İltifatın için teşekkür ederim ama rahatsızlığın yüzünden okunuyor."

"Neden pantolonunu çıkarıp onu becermedin?" diye sordu Graham. Yüzüne bakan ikimizden beter halde olduğunu sanabilirdi.

"Ona kalkanını indirmesini söyledim ve dediğimi yaptı. Bana güvendi ama gücümle neler yapabileceğimi bilmiyordu."

"Beni tahrik edebileceğini söylemiştin," dedim tembel ve uykulu bir sesle.

"Evet, ama benimki Jean-Claude'la Asher'ın yaptığı türden bir baştan çıkarma değil. Daha çok hayvansı bir şehvetti."

"Ön sevişmeye saatler ayırmışız gibiydi. Kendimi harika hissettim."

"Ama bu tamamen fizikseldi. Benim yeteneğim zihne dokunmaz. Sadece vücutla ilgilidir."

"Bunun nesi yanlış?" diye sordu Graham.

"Eğer bir kadının vücudu gücüme tepki verip zihni vermezse bunu tecavüzle eşdeğerde tutarım ve asla yapmak istemem." İç çekti. "Anita benimle cinsel ilişkiye girmek istemedi ve bunu gayet açıkça ifade etti. Bu gece bana kanını teklif etti ama geri kalanını kendine saklamak istiyordu. Aslında çok daha evvel durabileceğimi sanıyordum ama sen devam etmemizi sağladın. *Ardeur*'ü umduğum gibi dindiremedim."

"Hissettim," dedi Graham "Muhteşemdi. Tıpkı bana yaptığın gibi ama daha fazlasıydı. Sana dokunabilseydim gerisi gelecekti."

Requiem "Sadece gerisi gelmekle kalmayıp çok daha fazlası olurdu," diye karşılık verdi.

"Orgazmdan fazlası ne olabilir ki?"

Requiem bana, ben ona baktım. Ama ikimiz de Graham'e bakma gereği duymadık.

"Biliyordum," dedi Graham. "Lanet olsun, biliyordum!"

"Anita'nın isteğine uydum. Cinsel ilişkiye girmeden vampir hizmetkarını kurtardık ve *ardeur* beslendi.

Requiem'e baktım. Perişan halde olmasına rağmen hala asil görünmeyi başarabiliyordu. Eğer deri pantolonunun bağcıklarını çözseydi cinsel ilişkiye girecektik ve ona kesinlikle hayır demeyecektim çünkü Damian'ı kurtarmanın tek yolu bu sanıyordum. Yahut fazlasıyla Amerikalı olduğum için cinselliğin sadece iki organın birleşmesiyle olabileceğini düşünüyordum. Ne olursa olsun Requiem çoğu erkeğin

faydalanmaya kalkışacağı bir durumda kendini tutmuş ve benim takdirimi kazanmıştı. Eğer yıldızlı bir rozetim olsaydı kesin yakasına takardım.

Uzanıp yanağına bir öpücük kondurdum ve "Teşekkür ederim," dedim. Elimden ancak bu kadarı gelmişti.

43

Graham cipi Suçlu Zevkler'in önündeki yolun tam ortasında durdurup inmemi ve arabayı kendisinin park edebileceğini söyledi. Bunu kabul ettim, ki bu da kendimi nasıl hissettiğimle ilgili bir ipucu veriyor olmalı. Evet, daha iyiydim ama son beslenmemden elde ettiğim enerjinin çoğunu Damian'a yolladığım için bana fazla bir şey kalmamıştı. Anlaşılan *ardeur* üzerindeki yeni kontrolüme alışmam zaman alacaktı.

Requiem elini uzatıp cipten inmeme yardım etti. Bacaklarım uyuştuğu için hiç itiraz etmeden elini tuttum. Ayrıca benden kazandığı artı puanlardan sonra onu kırmayı hiç istemiyordum. Bana yardım etmesine müsaade etmemin bir başka sebebi de altımda çamaşır namına bir şey olmamasıydı ve hayattaki en büyük hedeflerimden biri

de bu geceyi tek bir frikik bile vermeden tamamlayabilmekti.

Sarışın kurtadam Clay kapıda üç kızla çene çalıyordu. Paltolu bir adam arkasından geçip kulübe girdi. Clay gözlerini karşısındaki kızıl saçlı hatunun memelerinden ayıramadığı için bunu farketmemişti bile.

Neyse ki bizi görünce biraz toparlanıp kızı içeri buyur etti ve bir elini diğer bileğine kenetleyerek sanki bütün gece orada öyle durmuş pozlarına yattı. Ama bakışları eli kurabiye kavanozunun içindeyken yakalanan bir çocuk gibiydi.

Requiem kapının oradaki merdivenleri çıkarken biraz zorlanmıştı. Demek sürtünme onda da belirli bir hassasiyete sebep olmuştu. Clay'in yanından geçerken "Umarım o kızlar reşittir Clay," dedim.

Söylediğim onu çok şaşırtmış gibiydi. "Tabii ki öyleler. Hepsi yirmi birin üzerinde."

"Kimliklerine baktın mı?"

Resmen ambale oldu. "Marla arkadaşının kimliğini evde unuttuğunu söyledi ama Marla'yı iyi tanıyorum."

Kafamı salladım. "Dua et de sorun çıkmasın," dedim Requiem bana kapıyı açtığında ve kurtadamı bırakıp içeri girdim.

Gecenin biri olmuştu. Belli ki eğlence tam gaz devam ediyordu. Salondan kulakları sağır edecek bir gürültü geliyordu. İçerisi sıcaktı ama bu ısıtma sisteminin değil kalabalığın marifetiydi. O kadar insanı küçücük yere doldurursan olacağı buydu. Tam önümdeki siyah gömlekli koruma yüzünden sahneyi göremediğim için Nathaniel'ın gösterisinin başlayıp başlamadığını bilmiyordum.

Buzz deminki kızlarla konuşuyordu. "Kimliği yoksa içeri giremez."

"Ama Clay sorun olmaz demişti," diye vızıldadı kızıl saçlı. Marla olmalıydı.

"Kuralları biliyorsun Marla," dedi Buzz. "Hatırlı müşterilerimiz için bile kural ihlali yapamıyoruz."

Bizden hemen önce içeri giren adam hayatımda gördüğüm en iriyarı fedailere laf anlatmakla meşguldü. Güvenlik elemanlarının biri Clay gibi sarışın, diğeri neredeyse Afrika kökenli biri kadar esmerdi. İkisi de bir doksanın üzerindeydi ve enleri boyları kadardı desem herhalde abartmış olmam. Buzz bile yanlarında ufacık kalmıştı. Primo ortalığı birbirine katarken neredeydiler diye düşünmeden edemedim.

Esmer olan "Buraya giremezsiniz," dedi.

"Oğlumu görmeye hakkım var."

"Size söyledim, Marlowe bu gece sahneye çıkmayacak. Arayıp hasta olduğunu söyledi."

Marlowe, Gregory'nin sahne adıydı ve çocuklarını taciz eden, onları diğer pedofillere pazarlayan, hatta porno filmlerde oynatan bir babası olduğunu biliyordum. Şehre geldiğinden haberdardım. Fakat bildiğim kadarıyla Gregory'yle Stephen'a yaklaşmasını engelleyen bir mahkeme emri vardı.

Requiem'in eline dokunup "Bana bir saniye izin verir misin?" dedim ve iki korumanın yanına gittim. Buzz beni görünce kimliği olmayan kızla arkadaşlarını kibarca dışarı atma görevini bir başkasına devredip arkamdan koşturdu. Sanırım sorun çıkaracağımdan endişe etmişti.

"Pardon," dedim, "siz Anthony Dietrich misiniz?"

Adam dönüp beni baştan aşağı süzdü. "Siz kimsiniz?"

Stephen'la Gregory gözlerini ondan almıştı. Kırışık yüzünün ortasında tüm güzellikleri ve mavilikleriyle parlıyorlardı. Boyu bir seksenin üzerindeydi ve gözlerinin aksine yüzü oğullarına hiç benzemiyordu. Onlarınki gibi hoş bir kemik yapısına sahip değildi. Bilakis gayet sert ve acımasız ifadeliydi.

Fakat gözleri beni sarstığı için bir an öylece kalakaldım. Buzz atıldı. "Oğlanların elinde mahkeme emri var ve bu kulübe giremezsin. Charon, Crebus, bu adamı derhal dışarı atın. Canını yakmayın ama defolup gittiğinden emin olmanızı istiyorum, anlaşıldı mı?"

İki yarma onu koltukaltlarından tutup kapıya götürdü.

Yere değmeyen ayaklarıyla vargücüyle debelenmeye çalışan Anthony'ye baktım. "Buraya sık geliyor mu?" diye sordum Buzz'a.

"Onu birkaç kere gördüm. Harlow'la Marlowe'un gösteri yapacağı günlerde."

Buzz kafasını sallayıp derin bir nefes aldı ve omuzlarını oynattı. "Clay'le konuşsam iyi olur."

"Önce sen konuş, sonra bana yolla. Benim de ona edecek bir-iki lafım var."

Buzz bir an yüzüme baktı. "Tamam, ama Brandon sana sahnenin önündeki masayı ayırdı. En azından gösterisinin sonuna yetiş, yoksa çok hayalkırıklığına uğrar."

Kısa bir an için Brandon'ın Nathaniel'ın sahne adı olduğunu toparlayamamıştım. "Ah, tabii. Pardon, isim yüzünden kafam karıştı."

"Ben de o piç herifin oğullarını striptiz yaparken seyretmeye bu kadar heveslenmesine takıldım. Lanet olası sapık!"

Kafamı salladım. "Haklısın."

"Requiem seni yerine götürür. İyi eğlenceler."

Vampir birdenbire yanımda bitip dirseğime dokundu. Beni kalabalığın içine sokarken gözüm hala kapıdaydı. Anthony Dietrich, Gregory'yle Stephen'dan ne istiyor olabilirdi? Aradan geçen bunca yıldan sonra derdi neydi? Oğulları bir pedofilin ilgisini çekmek için fazlasıyla büyümemiş miydi?

Bunları düşünürken bir iskemleye bindirince bunda oturan kadından özür dileyip arkamdansa önüme bakmaya karar verdim. Zaten karşımdaki manzaranın lanet olası Dietrich'den daha eğlenceli olduğu kesindi.

Nathaniel sahnedeydi. Ne beklediğimi bilmiyordum. Striptiz yaptığını, soyunmayı bir gösteri haline getirdiğini biliyordum ama onu ilk kez seyredecektim.

Çekingen, sessiz ve şefkatli halinden eser yoktu. Sahnedeki adam bunların hiçbiri değildi. Yürüyüşü ve dans edişi son derece kurumluydu. Bana müziğin ritmine göre dans etmeyi öğretmeye çalışmıştı. Ama bu çok farklıydı. Kendini oradan oraya atıyor, ok gibi havaya fırlıyor ve tekrar yere indiğinde aynı zarafeti korumayı başarıyordu. Hareketleri akıcı ve muhteşemdi.

Üzerinde bir tek krem rengi tangası kalana kadar soyunmuştu. Poposu çıplaktı fakat kumaşın ön tarafı cinsel organını sıkıca sararak gayet tahrik verici bir görüntü oluşturuyordu. Onun heyecanlandığını ve bu işi yapmaktan zevk aldığını biliyordum. Gözleri neşeyle parlıyordu. Havaya

sıçrayıp şmav pozisyonunda yere inince seyirciler heyecanla tezahürat yaptı.

Requiem beni sahnenin hemen önündeki bir sandalyeye oturttu. Kaşla göz arasında iskemlenin üzerindeki 'Rezerve' yazan kartı kaldırmıştı. Eteğimi düzeltmeyi unuttuğum için çıplak popom buz gibi iskemleye değince irkildim. Hafifçe doğrularak eteğimi çekiştirdim. Zira sonradan bir başkasının kullanacağı iskemleye çıplak popomu koymak kabalık gibi geliyordu. Gözlerimi sahneden bir an olsun ayırmamıştım.

Nathaniel şınav çekip kalçalarını indirdi ve sahnenin zeminini beceriyormuş gibi öne arkaya gidip gelmeye başladı. Salonu kadınların isterik çığlıkları doldurmuştu. İki sandalye yanımdaki bir kadın bluzunu açmış, Nathaniel'a göğüslerini gösteriyordu.

Nathaniel tüm likantropların sahip olduğu bir esneklikle yerde süründü ve tıpkı bir kedi gibi sahnenin önüne geldi. Elleri ve dizleri üzerinde ilerlerken sanki kemikleri bir insanınkinden farklıymışçasına zarif ve tehlikeli bir görüntüsü vardı.

Bacaklarını birleştirdiğinde arkası tamamen çıplakmış gibi duruyordu. Kafasını yere koyunca kestane rengi atkuyruğu bir pelerin gibi üzerini örttü. Bir an için o halde kaldı. Sonra müzik değişti ve kafasını arkaya attığında saçları havada yay çizerek sırtına doğru savruldu. Atkuyruğunu tepeden yaptığı için saçları her hareketinde onunla birlikte zıplıyordu. Onları vücudunu saklamak için bir kostüm gibi kullanıyor, sonra birden kafasını oynatarak bu kez saçlarını gösterinin kendisi haline getiriyordu. Elleri ve ayak-

ları üzerinde dolaşarak sahnenin her tarafına gitti. Müşteriler tangasının incecik ipine para sıkıştırmaya başlamıştı. Sahnenin diğer tarafında zaten bahşişlerden oluşan bir yığın vardı. Belli ki gösterisi boyunca epey para kazanmıştı ama şimdi onların kendisine dokunmasına izin veriyordu.

Kadının teki tangayı çekiştirince Nathaniel eliyle ön tarafını kapadı. Neredeyse ayağa fırlayıp onu kurtarmaya koşacaktım ama yardımıma ihtiyacı yoktu. Onu öptü ve kadın büyülenmişçesine iskemlesine çöktü. Nathaniel müşterilerin elleri arasından adeta bir sıvı gibi aktı. Çok yakınlarında ama geri çekilebileceği kadar uzaktaydı.

Kadınları ve müşteriler arasındaki bir-iki adamı izlerken şehveti hissettim. Öylesine somuttu ki sanki elimi uzatsam etraflarındaki havayı çekip alabilecektim. O anda Jean-Claude'un sesi zihnimin derinliklerinde yankılandı. "Onların şehvetiyle nasıl besleneceğini öğrenmek istiyor musun *ma petite*?"

"Cevabı biliyorsun," diye fısıldadım.

Tıpkı daha önce Primo'yla yaşadığımız deneyimdeki gibi tenime nüfuz etti. Birdenbire onun bildiği her şeyi bilir olmuştum. Kendimi açmayı ve yoğun havayı çekip almayı. Nefes almak ya da birine dokunurken beslenmek gibi değildi. Daha çok doğaüstü ellerin havayı çekmesi ve şehveti elden ele geçirip içime sokmasına benziyordu. Çok tuhaftı. Sanki tutku ipek ya da satendi ve ben onu tenimden içeri itiyordum. Adeta vücudumda onu emen bir yara vardı. Hissettiğim şey acıya yakındı.

Jean-Claude kafamın içinde konuştu. "Birkaç denemeden sonra bu kadar rahatsızlık vermeyecek."

"Berbat bir şey."

"Ama besleniyorsun, değil mi?" diye sordu.

Bunu düşünmem gerekti çünkü şu anda yabancıların şehvetini içimde toplamanın rahatsız edici yönüne takılmış vaziyetteydim. Ama durup kendimi dinlediğimde gerçekten beslendiğimi farkettim. Şimdi eskisi kadar çok üşümüyordum ama... "Bu şekilde doyuyor musun?"

"Açlığınla başa çıkmanı sağlıyor ama hayır, bu gerçek bir yemek sayılmaz."

Buna ne cevap vereceğimi bilmiyorum çünkü o anda birden Nathaniel tam karşımda belirmişti ve bir anda dilim tutulmuştu. Sanırım söylediğini ikinci kez tekrar ediyordu. "Sana gelip kedicikle oynamak ister misin diyorum."

Jean-Claude'un kafamın içindeki sesi kesilmişti ve artık kalabalıktan beslenmiyordum. Sahnenin kenarından bana bakan bir çift menekşe göz dışında hiçbir şey kalmamıştı. Elini bana uzatmıştı. Kadınlar bağırıyordu. "Ben çekingen değilim... Eğer o istemiyorsa beni al. Brandon, Brandon, o seni istemiyor ama ben istiyorum..."

Elini tuttum ama rahatsızlığımı belirtmek için suratımı buruşturmayı da ihmal etmedim. Yabancıların ve hatta arkadaşlarımın beni görebileceği bir yerde dans etmek istemiyordum. Bir striptiz kulübünde sahneye çıkacak kadar rahat ve özgüvenli değildim. Hatta o ana dek bu gece onu sahnede ısırmamın ne anlama gelebileceğini bile düşünmemiştim. Sahnede ve insanların bakışları altında! Ah!

Tam apar topar sahneye çıkacaktım ki altımdaki eteğin kısalığını ve popomun tamamen açıkta olduğunu hatırladım. Çok dikkatli ve tam bir hanımefendi gibi davranma-

lıydım. Ama sahne yerden o kadar yüksek ve ben o kadar ufak tefektim ki neredeyse bir rezalete imza atıyordum. Doğrusu çok şanslıydım çünkü Nathaniel beni tam zamanında yukarı çekti. Bir an göz göze geldik. *Eğer sen yapamayacaksan başkasını alırım,* der gibiydi. Açıkçası onu başka bir kadınla oynaşırken seyredersem neler hissedeceğimi bilmiyordum. Bunun hoşuma gideceğini hiç sanmıyordum. Dolayısıyla Nathaniel'la şov yapmak, yabancı kadınların onunla cilveleşmesini izlemekten daha normal geliyordu. Kabul, bütün utangaçlığıma rağmen ben de meyilliydim.

Sahneye bir iskemle koymuşlardı. Nathaniel'ın tangasındaki para ortadan kaybolduğu için onu diğer taraftaki yığına koyduğunu düşündüm. Demek ki seyircilerden beslenmekle meşgulken bazı detayları atlamıştım.

Beni iskemleye götürüp gösterişli bir tavırla oturttu. Ona şüpheci bir bakış fırlattım. Yüzümdeki ifadeden ne düşündüğümün açıkça belli olduğunu tahmin ediyordum. Bana ne yapacaktı?

Nathaniel güldü. Yakışıklı yüzünde masum ve çocuksu bir ifade vardı. Böyle bir kahkahayı ondan çok duyamadığım için bu beni mutlu etti. Burada oturmama sevinmişti. Öyleyse yaptığım o kadar da kötü olamazdı, öyle değil mi?

Ellerini iskemlenin arkasına koydu ve yüzünü benimkine yaklaştırdı. Şimdi menekşe gözlerini çerçeveleyen kalemi görebiliyordum. Biraz da rimel sürmüş ve güzel gözleri insanın başını döndürecek kadar muhteşem bir çekiciliğe bürünmüştü. "Bana dokunman yasak ve ben de sana ancak bir aşamaya kadar dokunabilirim. Ama ellerin iskemlede kalmalı." Dudaklarında muzip bir gülümseme uçuştu.

Ne cevap vereceğimi düşünüyordum ki müziğin sesini duydum. Zaten çalıyor muydu, yoksa yeni mi açmışlardı, bilmiyordum. Nathaniel dans etmeye başladı. Onu sahnedeyken izlemek olağanüstüydü ama gösterinin bir parçası olmak kesinlikle utanç vericiydi. Hemen her gece onunla uyumam ya da onu bundan daha bile çıplak görmüş olmam hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Önemli olan insanların bizi izlemesiydi.

Elleri hala iskemlemin arkasındayken üzerimde kıvranmaya başladı. Göğsü yüzüme o kadar yakındı ki dudaklarımın ona değmemesi için çaba göstermem gerekmişti. Daha önce de vücudunu bu şekilde kullandığına şahit olmuştum ama şimdi yaptığı hepsinden farklıydı. Sanki omuzlarından kasıklarına kadar her bir kası kendi kendine hareket edebilme yetisine sahipti ve Nathaniel bunların hepsini aynı anda çalıştırıyordu. Muhteşemdi ve yalnız olsak bunu ona söylerdim. Ama kızarmakla yetindim.

Bacaklarını açıp elleri hala iskemlenin arkasındayken kucağıma oturdu. Eğer oturmakla kalsaydı bununla baş edebilirdim ama kalçalarını ileri geri ve daireler çizecek şekilde hareket ettirmeye başladı. Sanki bir şey karıştırıyordu. Fakat bu hareket sadece kalçalarında değildi. Adeta tüm vücuduna yayılmıştı ve giderek daha abartılı hale geliyordu. Neyi taklit ettiği gayet açıktı.

Yüzüm alev alev yanmaya başlamıştı.

Yüzünü saçlarımın arasına sokarak "Bu kadarı fazla geldiyse başka birini çıkarabilirim," diye fısıldadı.

Gözlerine bakabilmek için kafamı hafifçe kaldırdım. "Başka biri mi?"

"Gösteri aynı kalacak," diye fısıldadı. "Sadece senin yerine başkası olacak." Gözlerindeki pırıltı sönmüştü ve yine çok ciddi görünüyordu. Ya ben ya utancım mutluluğunu yok etmiştik. Of!

Yüzüne dokundum ve avcumu yanağına yasladım. Etrafımızı saran müziğin ritmine aldırmadan birdenbire ciddileşen gözlerinin içine baktım. O anda kalabalık yoktu. Yüzünden ve kararımdan başka hiçbir şey yoktu. İnsanları unuttum, utanmam gerektiğini unuttum. Aklımda sadece onu tekrar mutlu etmem gerektiği vardı.

"Hayır, başka birini seçme. Elimden geleni yapacağım."

Birden gülümsedi ve tam önümde yere çöktü. Elleri dizlerimdeydi. Bacaklarımı ayırmaya başladı ama dizleri üzerindeyken bile dans etmeyi bırakmamıştı. Tabii böylece asıl sorunun ne olduğunu kalabalıktan evvel görme fırsatı buldu.

Vücudunu bacaklarımın arasına koyup öne eğildi. "İçinde bir şey yok."

Yüzündeki mahcup şaşkınlığa bakıp dayanamayarak güldüm. Nathaniel'ın da ara sıra utanabildiğini öğrenmek hoşuma gitmişti doğrusu. "Evet," dedim.

Tekrar güldü ve dizlerinin üzerinde doğrulup üzerime abandı. Elleri hala iskemlenin arkasındaydı. Kim bilir seyircilerin bulunduğu yerden ne yapıyormuş gibi görünüyorduk ama heyecanlandıkları belliydi. İsterik çığlıklar atıp sahneye para yağdırmaya başladılar.

Üzerimde olmasına rağmen ağırlığını hissetmiyordum. Tüm likantroplarda olan o tuhaf zarafet ve tüy gibi hafiflikle hareket ediyordu. Yüzünü kucağıma, eteğimin gerilen

kumaşına dayadı. Gövdesi bacaklarımı izleyicilerden gizliyordu. Etek o kadar yukarı sıvanmıştı ki herkes siyah dantelli jartiyer giydiğimi öğrenmişti. Ellerini çoraplarımda kaydırdı, dizlerimi okşadı ve parmakları dantelin kenarına gelene dek devam etti.

Parmakları bir süre dantellerin üzerinde dolaştıktan sonra çıplak bacaklarıma dokundu. Kucağımdaki kafasını yan çevirince dudakları bacağımın iç tarafına değdi ve beni öptü. O ufacık dokunuş baştan aşağı ürpermeme sebep olmuştu. Titreyerek iç geçirip gözlerimi kapadım.

Gözlerim kapalıyken ayağa kalktı ve bacaklarımın arasından çıktığı anda dizlerimi kapadı. Böylece kimse çıplaklığımı görmedi. Sonra arkama geçip saçlarını bir şelale gibi üzerime akıtarak dans etmeye başladı. Kendimi saçlarının vanilya kokusuna bırakmıştım.

Bana sadece saçlarıyla dokunarak etrafımdan döndü ve elimi tutup beni hızla kendine çekti. Sanki bir dans figürüydü ama çok daha sertti. Eğer beni sıkıca tutmasaydı düşebilirdim ama vücudu oradaydı ve ellerim vücudundaydı. Buna engel olamamıştım. Sadece koluna ve göğsüne tutunmuştum ama ona böyle dokunmam hem sahneye atılan paraları hem ön masalardaki kadınların azgınlığını artırdı.

Nathaniel'ın diğer eli eteğimin arkasına gitti ve onu aşağı çekti. Asıl maksadı frikik vermemi engellemek olmasına rağmen izleyiciler bunu erotik şovunun bir parçası olarak görüp çığlık attı.

Müzik yavaşlayıp değişti ve kendimi birden onunla dans ederken buldum. Sanki vals yapıyorduk ama Nathaniel beni üç kere hızla çevirdikten sonra iskemlenin arka-

sına götürdü. Sonra beni ustaca idare ederek vücudundan ayırdı. Şimdi yüzüm iskemlenin arkasına dönüktü. Ellerimi buna koydu ve vücudunu benimkine yapıştırdı. Eteğimin arka tarafında sertliğini hissediyordum.

Saçlarıma doğru fısıldadı. "İç çamaşırı giyseydin işim daha kolay olurdu."

Tam dönüp neyin kolay olacağını soracaktım ki sertliğini popoma dayayınca iskemleye abandım.

Hani daha önce seks taklidi yaptığını söylemiştim ya, yanılmışım. Çünkü asıl seksi şimdi yapıyordu.

Kendini arka tarafıma doğru itti ve elleri sandalyede duran ellerimin üzerine kapandı. Bacaklarım birbirine bitişik olduğu için Requiem'in acıttığı bölgeye dokunmuyordu ve gerçekten seks yapmaya çalışsak açımızı değiştirmemiz gerekti. Ama gösterinin amacı da buydu zaten. Nathaniel saatler evvel büyüden bahsetmişti. Sahnede bir illüzyon yaratılıyor ve müşterilere Nathaniel'ın onlardan birine herkesin gözleri önünde sahip olabileceği izlenimi veriliyordu.

Tangası satendi. Fakat satenin içindeki sertlik aklıma ofiste yaşadıklarımızı getirmişti. Onu gerçekten içimde hissettim. Erkekliğini derinliklerime itişi, vücuduma dokunuşu, içimdeki o noktayı okşayışı, hem sert hem alabildiğine nazik oluşu. Ancak hayalgücüm dostum olmaktan çıkıp anılar beni bunaltmaya başladı. Tüylerim diken diken olmuş, bedenime müthiş bir sıcaklık yayılmıştı. Nathaniel'ın vücuduyla iskemle arasında kasıldım. Hala üzerime abanıyor, doruğa ulaşırken tüm ağırlığını hissediyordum. Standartlarım göz önünde bulundurulduğunda hafif bir or-

gazmdı. Çığlık atmamış, hiçbir yeri ya da hiç kimseyi tırmalamamıştım.

Yüzüme doğru eğilip sıcak nefesini üfledi. "Anita..."

Arkamızda tuhaf bir hareket oldu. Havanın yer değiştirdiğini hissettim ve hiç tanıdık gelmeyen keskin bir ses duydum. Sanki ağır bir şey ete çarpmıştı. Nathaniel'ın vücudu bu darbeyle sarsıldı. Neredeyse benimle aynı haldeydi. İkinci darbe Jean-Claude'un sözleriyle birlikte geldi. "Seni kötü kedi," dedi. "Ondan uzak dur."

Nathaniel'ın bedeni her bir darbeye ufak çaplı bir orgazmla tepki verdi. Kaskatı kesilmişti. Jean-Claude onu kırbaçlarken beni bir an olsun bırakmıyordu. Fakat Jean-Claude onu alaycı bir sesle çağırıp benden uzaklaştırdı. Nathaniel gitmeden evvel eteğimin açılıp açılmadığını kontrol etmeyi ihmal etmemişti.

İskemleye yapışmış halde duruyordum. Dizlerimde derman kalmadığı için hareket etmeye korkmuştum. Jean-Claude'un elinde birkaç kuyruklu ufak bir kırbaç vardı. Bununla dayak yiyen Nathaniel yere sinmişti. Eski sirklerdeki aslan terbiyecisi gösterisinin bir benzerini sunuyorlardı. Tek farkla. Ortadaki iskemle başka işe yarıyordu.

"Sen çok kötü bir kediciksin. Çok kötü. Söyleyin bakalım, bu yaramaz kediyi nasıl cezalandıralım?" Bir an Jean-Claude'un bunu bana sorduğunu sandım fakat sahnenin önündeki kadınlar çoktan tempo tutmaya başlamıştı. "Bağla! Bağla! Bağla!"

Jean-Claude sözde bu fikir hiç aklına gelmemiş de şimdi onlardan duyunca çok beğenmiş gibi gülümsedi. Sonra artistik bir tavırla işaret verince tavandan zincirler sarkıver-

di. Bunları daha önce farketmediğime şaşırmıştım. Anlaşılan buraya bu kadar gelmeme rağmen bir kez olsun tavana bakmamıştım.

Ardından sahneye iki garson çıktı. Deri pantolonları dışında çıplaktılar. Nathaniel'ı ayağa kaldırıp biraz sürüklediler ve kollarını açarak zincirlediler. Şimdi bilekleri kafasının üzerinde asılıydı.

Jean-Claude kalçalarını gereğinden fazla sallayarak yanıma gelip koluma dokundu ve yüzündeki gülümsemeyi bozmadan fısıldadı. "Sen iyi misin *ma petite*?"

Başımı sallayıp fısıldadım. "Geçmişe döndüm."

"Ama sevgili Asher'ımızın verdiği kadar canlı görüntüler değildi, öyle değil mi?"

Kafamı iki yana salladım.

"Çok ilginç," dedi. "Peki, şovu bitirebilecek misin?"

"Nathaniel'a söz verdim."

Gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı ve sesi salonu doldurdu. "Şimdi kötü kedimizi cezalandırmamıza yardım edebilirsin. Cüretinin bedelini ödemeli." Seyircilere yaptığının ekosuyla sarsıldım. 'Ceza' dediğinde vücudum çekilir gibi oldu; 'kötü kedi' akla ahlaksızca düşünceler getiriyordu; 'bedel' ve 'ödemek' sözcüklerini kullandığında sahneye paralar yağdı, 'cüret' şehvetlerini kabartmış, akıllarından geçenler bu gece gördüklerinden bile daha çılgıncaymış gibi gergin kahkahalar atmalarına sebep olmuştu.

Kafamı sallamakla yetinip elimi tutmasına izin verdim. O tek dokunuş hem hata hem hızır gibi yetişen yardımdı. Titremem hafiflemiş ama kendimi ona daha çok açmıştım. Jean-Claude'un sadece elini tutmak bile son derece baştan

çıkarıcıydı. Beni Nathaniel'ın yanına götürdü ve onun çıplak vücudunun arkasında durduk.

Jean-Claude elimi bırakıp ona yaklaştı ve sırtına dokundu. "Buraya vurabilirsin." Eli Nathaniel'ın sırtından kalçalarına kaydı. "Ya da buraya. O çok körü bir kedi ama bu güzelliğe kıymak yazık olur, öyle değil mi?"

Seyircilerin çoğu onunla aynı fikirdeydi.

Jean-Claude bana kamçıyı verdi. "Bu kırbacı nasıl kullanmam gerektiğini bilmiyorum."

"Öncelikle... Ona ne deniyordu güzellerim?"

Kadınlar bağırdı. "Kamçı!"

"Ayrıca sana göstermek benim için bir zevk olur." *Zevk* derken sesi adeta cildimin üzerinde süründü. Belli ki kadınlar da aynı hisler içindeydi. Hep bir ağızdan bağırdılar. Jean-Claude'un seçtiği kelimeler giderek daha kışkırtıcı hale geliyordu.

Kamçıyı önce Nathaniel üzerinde kullanmayı göstermeye çalıştı. Deri kuyruklar Nathaniel'ın teninde şaklıyordu. Nathaniel her bir vuruşa bir kasılmayla tepki verdi. Gözleri kapalı, dudakları yarı aralıktı ve yüzündeki ifadeden zevk aldığı beliydi. Jean-Claude vurduğu yerler pembeleşene ve sahne parayla dolana dek onu kamçıladı.

Sonra Nathaniel'ın yüzüne doğru eğildi ve kısa bir süre fısıldaştılar. Jean-Claude doğrulurken gözlerini bana dikti ve kamçıyı uzattı. "O çok kötü bir kedi."

Kafamı salladım.

"Ona nasıl yapıldığını göstereyim mi?" diye sordu müşterilere ve hep birlikte çılgıncasına bağırdılar. *Keşke o lanet şeyi ilk başta alsaydım,* diye düşündüm. Ama artık çok geçti.

Kamçıyı elime tutuşturup arkama geçti ve vücudunu bana dayadı. Bir eli belimde, diğeri kamçıyı tutan elimdeydi. Hani şehvet düşkünü erkekler kadınlara golf öğretmeye çalışırken popolarına dayanır ya, işte aynen o pozisyondaydık. Kolumu havaya kaldırıp Nathaniel'ın sırtına sert bir darbe vurmamı sağlamaya çalıştı. Fakat vuruşum öyle cansızdı ki kamçı daha hedefi bulmadan aşağı sarktı.

"Rahatla ve bu işi bana bırak *ma petite*." Sonra kalabalığın duyabileceği şekilde bağırdı. "Rahatla, bebeğim, rahatla ve ona acının, hatta daha ötesinin ne demek olduğunu gösterelim." Sesi karanlıkta adeta tenimi okşuyordu.

Tuttuğum nefesi bırakıp rahatlamaya çalıştım ama bir türlü beceremiyordum. Öte yandan bir an evvel rahatlamazsam şovun bu kısmının bir türlü bitmeyeceğini hissediyordum. Çok aşağılayıcı bir durumdu. Tamam, ne olmuş yani kamçı kullanmayı bilmiyorsam? Dünyanın sonu gelmiş gibi davranmanın ne alemi vardı?

Nihayet Nathaniel'ın titreyip kollarındaki zincirleri şakırdattığı birkaç iyi vuruş yapmıştık. Sonra Jean-Claude kamçıyı elimde bırakarak geri çekildi. "Kötü kediye istediğini ver." Bu sefer sesi kafamın içinde, tenimde ya da vücudumun derinliklerinde yankılanmadı. Sahnenin önündeki kadınlardan mırıltılar yükseldi. Kahretsin.

Kamçıyı Jean-Claude'a fırlattım. Hani karşınızdakinin yakalaması için dikkatle atarsınız ya. Jean-Claude ondan beklediğimi yapıp ileri atıldı ve sapından yakaladı. "Kötü kedinin ne istediğini biliyorum ve bunu ona vereceğim."

Kadınlardan 'aaah' ve 'oooh' sesleri yükseldi. Bazıları, "Yürü be!' diye bağırdı. Bir tanesi "Seni şanslı kaltak!" dedi.

Nathaniel'ın tam karşısında durdum. Gözlerini odaklamakta güçlük çekiyordu. Belli ki kamçılama faslı hoşuna gitmişti. Karakter analizlerime dayanarak bundan zevk alabileceğini tahmin etmiştim zaten ama yüzündeki ifadeyi görmek apayrıydı. Rahatsız olmuştum. Aslında gösterinin tamamı tedirgin ediciydi ama Nathaniel'ın bundan bu kadar hoşlanması hiç iyi değildi. Fakat şüphelerimi bir kenara bıraktım çünkü yapabileceğim bir şeyi yapmak üzereydim. Söz verdiğim bir şeyi.

Kısa bir an zincirlere göz attıktan sonra Jean-Claude'a "Bunlar dönebiliyor mu?" diye sordum.

"Evet," dedi, "neden?"

"Çünkü yüzünü görmek isteyeceklerdir."

Seyirciler bundan hoşlanmıştı. Beni cesaretlendirmek için tezahürat yapmaya başladılar. Halbuki hiç ihtiyacım yoktu. Nedendir bilinmez, üzerime tuhaf bir sakinlik gelmişti. Artık sahnede olmamızı umursamıyordum. İçim huzurla doluydu.

Garsonlar Nathaniel'ın yüzünü seyircilere çevirdi. Gözleri normale dönmüştü. Yüzünü salonun sonundaki camda görebiliyordum. Birden içeride görüntümüzü yansıtan ne kadar çok parlak yüzey olduğunu farkettim. Sahnedeki her ifademiz açıkça belli oluyordu.

Atkuyruğunu tutup bunu sıkıca elime sardım. Sanırım seyirciler çığlık atıyordu fakat bu ses benden giderek uzaklaşmaya başlamıştı. Şimdi sadece Nathaniel'la benim soluk alıp verişlerimiz vardı.

Vücudumu sırtına bastırıp onu sertçe kendime çektim. Kalçası karnımda, göğüslerim sırtındaydı. Saçını onu ida-

re etmek için bir dümen gibi kullanıp hareketlerini kısıtladım. Nihayet Nathaniel hiç kıpırdamadan öylece durdu. Boynuna yetişip doğru açıyı yakalayabilmem için parmakucumda yükseldim ve boştaki kolumu gövdesine atıp vücutlarımızın birbirine sımsıkı yapışmasını sağladım. Sonra saçını çekerek boynunu gerdim ve pürüzsüz tenini açığa çıkardım. Nefes alıp verişi hızlanmıştı. Hevesle beklediğini biliyordum.

Boynunu boydan boya yalayınca zevkle yutkundu. Dilimi tenine biraz daha bastırdığımda ürperdi. Sonra boynunu öptüm ve Nathaniel zevkle mırıldandı. Ağzımı açtım, sıcak nefesimi ona üfledim ve onu ısırdım. Ön sevişme ve oyunlar bitmişti.

Dayanamayarak biraz debelendi fakat saçlarını ve kolumu kullanarak vücudumu onunkine sımsıkı bastırdım. Tenini dişlerimde, etini ağzımda hissediyordum ve bunların altında nabzı çılgınca atıyordu. İstesem canını alabileceğimi biliyordum. Hayatı benim ellerimdeydi ve Nathaniel içten içe onu bana vermek istiyordu.

Öylesine yoğun ve bunaltıcı bir his içerisindeydim ki ısırıp etini koparmamak, bana sunduğunu almamak için kendimle savaşıyordum. Onu ısırdım, bilekleri zincirleri çekiştirdiğinde tuttum, vücudu spazmlarla sarsılırken dişlerim hala etindeydi. Kanın tuzlu ve metalik tadı ağzımı doldurdu. Nathaniel kıvranarak bağırdı. Ve beslendim. *Ardeur*'ü, henüz ortaya çıktığını bile bilmeden besledim. Eti, kanı ve cinselliğiyle açlığımı giderdim. Ona baktığımda gözlerinde kendi aksimi gördüm. Siyahın ortasında kahverengi ışıklar yanıp sönüyor, gözlerim güçle parıldıyordu.

Birden geri çekildim ve dudaklarımdan çeneme süzülen kana baktım. Dehşetle saçlarını bırakıp hala o karanlık ışıkla parladıklarını bildiğim gözlerimi boynuna diktim. Bir an için yapmış olabileceklerimden korkmuştum ama dişlerim Nathaniel'ın nabzını bulmamış, sadece boynunda kanlı bir kolyeyi andıran izler bırakmıştı. Ona zarar vermemiştim. Çok ileri gitmemiştim.

Jean-Claude tam karşımda durdu. "*Ma petite*," diye fısıldadı, "*ma petite*." Ne düşündüğünü, ne istediğini biliyordum. Aramızdaki bağ hiç olmadığı kadar kuvvetliydi. Dudaklarının kıpırdadığını gördüm. Bana nasıl olduğumu soruyordu. İyiydim ama o sırada aklından daha farklı şeyler geçiyordu. Bundan emindim.

"Ne istiyorsun?" dedim. "Bana ne istediğini söyle."

Özenli davranmayı bir kenara bırakıp "Öp beni," dedi.

Ona gittim ve beni öptü. Sanki tadıma bakıyordu. Dili, dişleri ve dudakları benim Nathaniel'm kanıyla karışık lezzetimi almaya çalışıyordu. Damağımı yalayınca hafifçe inledim. Gözleri siyaha yakın bir laciverde dönüşmüştü ve içinde minicik parıltılar oynaşıyordu.

Kendi gözlerimi gördüm. Hala ışıkla doluydular. Algılarım inanılmaz derecede açılmıştı. Etrafımdaki sesleri, kokuları, tatları, dokuları tüm benliğimde duyumsuyordum. O ışık yanmaya devam ettikçe böyle olacaktı. Mezarlıkta ne düşündüğümü hatırladım. Bu şekilde seks yaparsam ya hayatımın en muhteşem deneyimini yaşardım ya aklımı kaçırırdım. Ama şimdi Jean-Claude'un koyu mavi gözlerine bakarken birinci seçeneğe daha yakın olduğumu biliyordum.

"Önce Nathaniel'la ilgilenmeliyiz," dedi Jean-Claude ihtiyacı yüzünden kısılan sesiyle.

Kafamı salladım. "Evet, önce Nathaniel."

"Sonra?"

"Durma, aklından geçeni söyle," dedim. Sesim en az onunki kadar boğuktu. Sanki bana ait değildi.

"Sonra ofisimde bir kanepe var."

"Ben çalışma masasını düşünmüştüm."

Bana baktı. Gözlerindeki tuhaf ve uykulu ifadeye rağmen öylesine erkeksiydi ki hafifçe titredim. "İkisi de olur. Altta olacağın için seçim senin."

"Altta mı?"

"Evet."

"Neden?"

"Çünkü ben öyle istiyorum."

"Peki."

44

Nathaniel'a bu kadarı yetmişti, sahnede şekil değiştirmeyecekti. Çünkü yaptığı muhteşem seksten sonra bunu başarabilecek kadar bilinci kalmamıştı. Müşterilerden bazıları şikayet ettiyse de birçoğu parasının hakkını aldığını düşünüyordu. Nathaniel'ı sahneden indirip striptizcilerin Sessiz Oda dedikleri yere götürdük. İçeride kocaman bir kanepe, battaniyeler ve çok az ışık vardı. Burası sadece uyumak ve işler ters gittiğinde sığınmak içindi. Kucak dansı isteyen müşterilere gösteri yapılan odalar ayrıydı.

Nathaniel'ın saçlarını okşarken sordum. "İyi misin?"

Gözlerini hafifçe araladı ve kocaman gülümsedi. Hiç olmadığı kadar mutlu görünüyordu o anda. "Evet, hem de çok iyiyim."

Ona keyfini çıkarmasını söyleyip dışarı çıktım ve kapıya Requiem'i diktim. Çünkü Nathaniel benimdi ve onunla ilgilenmem gerekiyordu ama bir süreliğine ortalıktan kaybolmayı planlıyordum.

Koridorda Jean-Claude'un ofisine doğru yürürken gözlerim normale dönmüştü. Birden arkamdan seslendi. "Nereye gidiyorsun *ma petite*?"

Kapıda durup ona baktım. "Ofisine."

"Ama şimdi sakinsin. Güç seni terketti," dedi. Sesinin nötr çıkması için çabalamış ama hayalkırıklığını saklamakta başarılı olamamıştı.

Gözlerimi ondan ayırmadan kapıyı açtım. "Buraya gel Jean-Claude ve kapıyı kilitle." Ne yaptığını görmek için beklemeyip içeri girdim. Doğruca çalışma masasına gidip kenarlarına dayanarak kendimi yukarı çektim. Daha gizemli davranıp onunla oyun oynayabilirdim ama buna halim yoktu. Çizmelerimi masaya dayayıp bacaklarımı açtım ve eteğimin sıyrılmasına müsaade ettim. Yaptığım kaltakçaydı ama Jean-Claude'un beni gördüğünde yüzünde beliren ifade içgüdülerime güvenmekte haklı olduğumu ispatlıyordu.

Kapıya dayanıp kilitledi ve bana doğru yürürken ceketinin düğmelerini açmaya başladı. Deri montumu çıkarıp yere fırlattım. O da aynısını yaptı. Beyaz fularını çözünce göğsünün solgunluğu ortaya çıkmıştı. Tabancamın kılıfını omzumdan çıkardım. Şimdi sadece bel kısmı bağlıydı. Jean-Claude gömleğini kafasının üzerinden geçirip çıkardı. Kılıfın belimdeki kayışını çözerken tam önümde durdu ve bunu elimden alıp içindeki tabancayla birlikte yanıma koydu. Çalışma masası siyah renkte, vernikli ve kocamandı.

Masada dizlerimin üzerinde doğrulup kendimi ipeksi göğsüne, ellerine ve dudaklarına bıraktım. Haç şeklindeki yanık yarasını yaladım. Göğüs uçlarını ağzıma aldım ve dilimi etraflarında gezdirip emdim. Ellerimle göğsünü sıkıştırarak onun ağzımı doldurmasını sağladım. Sonra onu hafifçe ısırdım ve Jean-Claude inleyerek yüzümü vücudundan ayırıp kendisininkine yaklaştırdı.

Tıpkı sahnedeki gibi öpüştük. Sanki dillerimizi, dudaklarımızı ve dişlerimizi keşfedercesine. Geri çekildiğinde gözlerinin değiştiğini gördüm. Benimkiler hala aynıydı ama umrumda değildi. Elleri bluzumu buldu ve bunu kafamın üzerinden geçirerek üzerime abandı. Boynumu, omuzlarımı ve siyah dantel sutyenimden taşan göğüslerimi öptü. Ellerini sutyenimin içine kaydırıp göğüslerimi dışarı çıkardı. Şimdi sutyenin kumaşı sıyrılmıştı ve göğüslerim bunun altındaki demir desteğin üzerindeydi.

Dizlerinin üzerine çöküp beni masanın kenarına çekerek dilini göğüslerimin üzerinde dolaştırmaya başladı. Memelerimin uçları ıslanırken hafifçe inledim. Dudaklarını birinin üzerine kapayıp kenarlardaki uzun ve sivri dişlerinin elverdiği ölçüde göğsümü ağzına aldı. Dilini göğsümün ucu etrafında döndürerek emiyordu. Bende diş izi bırakmamak için özenli davrandığının farkındaydım. Benimle ilk oynayışı değildi. Fakat ilk kez bunun sadece basit bir başlangıç olduğunu biliyordum. Telepatiyle ya da zihnimde belirli görüntüler canlanmasıyla alakası yoktu. Yalnızca biliyordum, o kadar. Ne istediğini ve onu yapmamak için savaştığını.

"Kanat beni," dedim.

Bakışları yüzüme kaydı.

"Kanat beni. Bunu uzun zamandır istediğini gayet iyi biliyorum."

Durup göğsümü yavaşça bıraktı. "Şimdi yeni güçlerinin sarhoşluğu içindesin *ma petite*. Ama yarın akşam öyle olmayacaksın."

Kafamı salladım. "Bırak da tenimi ağzının içinde gerip benden birazcık kan almanın nasıl hissettirdiğini öğreneyim. Çok ileri gitmemizi istemiyorum. Sadece hoşlanıp hoşlanmayacağımı merak ettim."

Ne var ki Jean-Claude tedirgindi. Sanki gözlerindeki bakış ondan çok bana aitti. Böyle bakmayı ona ben öğretmiştim.

"Seni bu gece deneyeceklerimiz için cezalandırmayacağıma söz veriyorum. Sadece ufacık bir işaret istiyorum. Tadıma bakacaksın, hepsi bu." Ona doğru eğildim. "Beslenmek istediğini biliyorum. Ama bana söylemiyorsun."

"Senden kan almama nadiren izin verdiğin için buna cesaret edemedim *ma petite*. Benimle boynunu bile paylaşmadığın için daha hassas bölgeleri sormaya gerek duymadım."

"Şimdi kabul ediyorum. Yerinde olsaydım fırsatı kaçırmazdım çünkü bana hayır dersen bir daha sorar mıyım bilmiyorum." Yüzüne iyice yaklaşıp hiçbir şüphemin olmadığını görmesini, hevesimi farketmesini bekledim.

"Sana ne oldu *ma petite*? Yoksa içine şeytan mı girdi?"

"İçime giren sensin. Seni istiyorum. Seni içimde istiyorum Jean-Claude. Beni masanın üzerine yatırmanı istiyorum. Çıplak göğüslerimde diş izlerini görmek ve hissetmek

istiyorum. İçime girerken açtığın yaradan kanların süzüldüğünü izlemeni istiyorum. Beni becerirken kan akışının hızlandığını seyretmeni."

"Bana benim fantezimi anlatıyorsun *ma petite*. Yoksa kontrolünü elime mi aldım?"

"Sanmıyorum," dedim ama bu düşünce bile beni dehşete düşürmemişti. "Bu gece ufacık bir işaret istiyorum Jean-Claude."

Kollarını arkama uzattı ve elleri sutyenimin kopçasına gitti. Sonra askıları indirip bunun yere kaymasına izin verdi. Gözlerini yukarı kaldırdıysa da bakışlarını göğüslerimden alamıyordu.

Onları avuçladı ve her ikisinin üzerine birer öpücük kondurdu. Bu kez gözleri benimkilerle buluştu ve yine eski hallerine döndüklerini gördüm. Hatta her zamankinden de canlıydılar. "Emin misin *ma petite*?"

Kafamı salladım. "Ah, evet."

Sağ göğsümü eline alıp ucunu iyice sertleşene dek emdi. Nefesim hızlanmış, kalbim deli gibi çarpmaya başlamıştı. Yüzüme bakabilmek için bakışlarını bana dikti ve orada gördüğü ifade onu ikna etmişçesine beni sertçe kendine çekti. Sonra yavaş yavaş göğsümün geri kalanını ağzının içine aldı. Bunu daha önce hiç yapmamıştı. Ağzı sıcak ve genişti. Beni hala dişlerinden uzak tutmaya çalışıyordu.

Ellerini uzatıp göğsümü alttan desteklerken nefesinin sıcaklığı tüm bedenime dalga dalga yayıldı. Yavaşça göğsümü bıraktı. Şimdi ağzında yalnızca mememin ucu kalmıştı. Boğazımdan iniltiler yükselene dek bunu şehvetle emdi.

Sonra göğsümü elleri arasına alıp sıkarken tekrar yüzüme baktı. Ona durmasını söylemeyince daha da sıktı. Sanki göğsümü boğuyordu. Aslında can acıtıcıydı ama ucunu dudaklarıyla çekiştirip emmesinden o kadar zevk alıyordum ki iki his birbirine karışmıştı.

"Ah, evet, evet," diye inledim. "Lütfen, devam et."

Yine bana baktı fakat bu sefer gözleriyle beni uyarıyormuş gibiydi. Ve birdenbire beni ısırdı. Zihninde gördüğüm kadar hoyrat davranmamış, sadece dişlerini hafifçe etime geçirmişti. Göğsümü sıkıp emerken o sipsivri dişlerinin ucunu tenime batırmıştı, hepsi o. Canım yanmamıştı çünkü başka duyguların esiri olmuştum. Eli ve dudakları o kadar baştan çıkarıcıydı ki keskin dişlerini doğru düzgün hissetmemiştim bile.

Dudaklarını kaydırarak geri çekildi ve ağzında yine bir tek göğüs ucum kaldı. Göğsümün kabarıklığında iki tane kırmızı nokta gördüm. Bunlardan incecik yollar halinde kan akmaya başladı. Jean-Claude göğsümün ucunu bıraktı ve birlikte tenimin üzerinde kayarak ilerleyen kırmızılığı izledik. Sonra göğüs ucumu öyle bir coşkuyla emdi ki dayanamayıp "Yeter," diye bağırdım.

Geri çekilip kısa bir an için dişleriyle parmaklarının ciddimde bıraktığı izlere baktı. Parmaklarının izleri yavaş yavaş kaybolsa da iki küçük nokta hala oradaydı. Göğsüm kaybettiği hissini tekrar kazanarak karıncalandı. Kanın süzülüşü içimi ürpertmişti.

Elleriyle bacaklarımın iç taraflarını okşadı ve parmakları hassaslaşan bölgelere değince bu kez gerçek bir acıyla inledim. "Bu gece elle oynaşma yok," dedim.

Kaşlarını çattı. "Neden? Canın mı yanıyor?"

Elimden geldiğince özetlemeye çalıştım. "İstersen şöyle diyelim. *Ardeur*'ün beslenmeye ihtiyacı oldu ve Requiem gerçek bir centilmen gibi davrandı. Halbuki beyefendiliğini bir kenara bırakaydı, ikimiz için de bu kadar acı verici bir deneyim olmayacaktı."

Jean-Claude boş boş yüzüme baktı.

"Söz veriyorum, bütün hikayeyi anlatacağım. Ama sonra. Şimdi pantolonunu çıkar. Bu gece deri pantolonlarla yeterince samimileştim zaten. Bırak da seni doya doya çıplak göreyim."

Jean-Claude çizmeleriyle pantolonunu onları giymeye alışık birinin ustalığıyla çıkardı. Onu defalarca çıplak görmeme rağmen güzelliği beni her seferinde aynı şekilde şaşırtıp büyülüyordu. Kusursuz kelimesi onun için yaratılmış gibiydi. Beyaz, solgun ve muhteşemdi. Sanki biri mermeri oyup sonra ona hayat vermişti. Bir tek kasıklarının ortasında sert ve hazır bekleyen organında hafif bir renk vardı. Göbek deliğinden aşağı doğru çoğalan kıllar, omuzlarına düşen bukleleri kadar siyah ve neredeyse gerçek olamayacak kadar parlak ve ipeksiydi.

Arzumu dile getirmek için daha kibar kelimeler kullanabilirdim ama onu içimde hissetmek istiyordum. Sertliğini bana saplamasını ve derinliklerime itmesini. "Becer beni," dedim çünkü *Seviş benimle,* şehvetimi ifade edemeyecek kadar basit ve yavan kaçıyordu. Göğsüme yaptığı şeye yakışır bir seks istiyordum. Tenimden süzülen kanlara yakışacak bir seks.

"Becer beni. Hadi yap artık."

Üzerime eğilip göğsümdeki kanlara dilini değdirdi ve sanki hayatı boyunca hiç bu kadar lezzetli bir şey tatmamışçasına uzun uzun yaladı. Tek bir damlayı bile israf etmek istemez gibiydi. İnleyerek masanın üzerinde kıvrandım ve bana baktığında gözlerindeki mavi alevleri gördüm.

"Lütfen Jean-Claude," diye fısıldadım.

Zihninde gördüğümü, bana vaat ettiğini yaptı. Beni yatırdı ve kalçalarımı masanın kenarına çekti. Eteğim tamamen sıvanmıştı. Çizmelerim hala ayağımdaydı ve üzerimde başka bir şey yoktu. Elleriyle bacaklarımı açıp aletini içime soktu.

"Islanmışsın ama hala çok darsın."

"Hadi becer beni," dedim. "Lütfen, lütfen, lütfen, yap şunu..."

Kalçalarını tekrar itti. Evet, çok dardım. Çok dar ve çok ıslak. Başka bir gece olsa gevşemem için ön sevişme önerirdim. Ama bu gece Jean-Claude'un derinliklerime giden yolu erkekliğiyle açmasını istiyordum. Onun kendini içime itmesini hissetmeye açtım.

Bacaklarıyla kalçalarını kullanarak bir kez daha denedi ve onun itişine karşı direndim. Kaçmaya çalıştığım yoktu ama kendime hakim olamıyordum. Kollarımı masanın üzerine yaymıştım. Bunları hareket ettirince tabancam dahil etrafımdaki her şeyi yere düşürdüm. Dokunacak daha yumuşak bir şey arıyordum. Onu tırmalamak, ona tutunmak istiyordum ama tek bulabildiğim masanın sert ve soğuk tahtasıydı.

İlerleyebildiği yere kadar gidip sonra yavaş yavaş geri çekildi. Sanki vücudum onu bırakmak istemiyordu. Bu kez

kendini yine aynı yavaşlıkla itti. Eğer acele etmezse genişleyecektim. Halbuki sert davranmasını, o gücü içimde hissetmeyi istiyordum.

"Hadi, becer beni Jean-Claude. Daha hızlı yap. Ben hala darken. Lütfen."

"Ama canın acır," dedi.

"Acımasını istiyorum zaten."

Bana tuhaf bir bakış fırlatıp kalçalarımı avuçlayarak doğaüstü gücünü hissetmemi sağladı ve dediğim şekilde hareket etmeye başladı. İçimde hızla gidip geliyordu. Henüz hazır olmadığım için canım acıyordu ve istediğim tam olarak buydu.

Vücutlarımız darbelerin etkisiyle kasılırken ikimizden de daha önce hiç duymadığım sesler çıkmaya başlamıştı. Elleri kalçalarımı sıkıyor, kendini zorla içime itiyor, vücudumun sıkılığıyla savaşıyor, adeta kendisi için yeni bir delik açıyordu.

Kalp atışlarım hızlandıkça göğsümdeki yaradan daha çok kan akmaya başladı. Beyaz tenim üzerindeki kan damlacıkları kıpkırmızı görünüyordu.

Bacaklarımı kaldırınca ayaklarım yüzüne değecek gibi oldu. Kalçalarımdan tutup beni iyice kendine çekti ve ağırlığını kullanarak bacaklarımı tekrar bana bastırdı. Böylece vücudumun açısı değişmiş, içime daha sertçe girip çıkmaya başlamıştı.

Çığlık attım.

Elleri belime kaydı ve beni iyice kendine çekti. Kalçalarım masadan kaymıştı ve boşluktaydı. Vücudum neredeyse ikiye katlanmış vaziyetteydi. Bunun daha yumuşak ver-

siyonlarını yapmıştık ve yeterince esnek olduğumu biliyordu. Ama bu seferki hepsinden farklıydı. Bacaklarımı kendime çekmiştim ve Jean-Claude üzerime abanmış beni becerirken aynı zamanda göğsümü yalıyordu.

Kafasını kaldırdığında dudaklarıyla çenesinin kanımla ıslandığını gördüm. Bacaklarımı iç kısımlarından iterek iyice ayırdı ve beni belimden tutup hafifçe havaya kaldırdı. Dengemi sağlamak için bacaklarımı gövdesine doladım ve kendimi kanımın metalik tadıyla dolu dudaklarına bıraktım.

Çılgınca öpüşürken boğazından boğuk iniltiler yükseliyordu. Sonra beni kaldırıp duvara götürdü. Kafamı eliyle tutmasaydı az kalsın duvara çarpıyordum. Tekrar tekrar içime girip çıktı. Çok sert ve hızlıydı. Artık genişlemiştim ve kaygandım ama önemi yoktu.

Göğsüyle karnı benim kanımla boyanmıştı. Teninin beyazlığındaki bu kırmızı lekeler gözlerimi alıyordu. Beni duvara yaslayıp vücuduma abanırken aramızdaki kanın kayganlığı ve ıslaklığını hissettim. Bacaklarım belinde, kollarım omuzlarındaydı. Beni bu pozisyonda becermeye devam etti. Sanki vücuduyla duvar arasında eziliyordum. Öyle bir bastırıyordu ki bir an betonun çatlayacağını düşündüm. Tam *Yeter,* demek için derin bir nefes almıştım ki orgazm kocaman bir dalga gibi bedenime çarptı. O dalga beni sürüklerken Jean-Claude'u tırmalayarak çığlıklar attım. Ağırlığına ve gücüne karşı direniyordum ve orgazmım adeta bir savaş haline gelmişti. Dişlerimi omzuna geçirdim, tırnaklarım sırtında dolaştı ve beni son bir güçle duvara bastırırken kasıldığını hissettim. Kalçalarını hızla içime itti.

Doruğa ulaşırken bağırdı ve içime boşaldı. Dizleri ağırlığını taşımadığı için elini duvara dayamaya çalıştı ama sonunda ikimiz birlikte yere düştük. Bacaklarım belinde, organı içimdeydi.

Güçlükle nefes aldı. Yüzüme baktığında gözlerini odaklayamadığını farkettim. "*Mon Dieu.*"

"Lise öğrencileri gibi 'Vay canına!' demek istemiyorum," diye mırıldandım. "Ama 'Harikaydı,' desem de çok yavan kalacak." Yüzüne dokunmaya çalıştığımda kollarımı istediğim gibi hareket ettiremediğimi farkettim. "Bunu başka bir gece tekrarlayacağımıza söz ver."

Yüzünde yorgun ama zevk dolu bir gülümseme belirdi. "Hayatımda vermek zorunda kaldığım en harika söz bu olsa gerek *ma petite.*"

"Sözüne sadık kalmanı sağlayacağım."

"Ah hayır," dedi gücünün son damlasını harcayıp bana doğru eğilerek, "bunu asıl ben sağlayacağım."

45

Gecenin geri kalanını planlamıştık. Tekrar yürüyebilecek kadar gücümüzü topladığımızda elbiselerimizi giyip Nathaniel'ı alacak ve Lanetliler Sirki'ne gidecektik. Sonra Nathaniel'ı bir yere yatırıp Jean-Claude'la şöyle uzun bir banyo sefası yapacaktık. Ama daha giyinme faslına bile geçemeden telefonum çaldı.

Neredeyse açmayacaktım çünkü gecenin üçünde iyi haber gelmezdi. Küçücük ekranda yazan isme baktım. Komiser Yardımcısı, Dedektif Zerbrowski. "Kahretsin," dedim.

"Kim arıyor *ma petite*?"

"Polis." Telefonu açıp "Selam Zerbrowski! N'aber?" diye sordum.

"Sana da selam. Nehrin karşısında, Illinois'deyim ve bil bakalım şu anda neye bakıyorum?"

"Başka bir striptizcinin cesedine."

"Nereden bildin?"

"Benim medyum olduğumu unuttun galiba? Sanırım gelip cesedi incelememi istiyorsun, öyle değil mi?"

"Aynen."

Kanla kaplı göğsüme ve yarama baktım. "Temizlenir temizlenmez oradayım."

"Ne o, yoksa tavuk kanma mı bulandın?"

"Sayılır."

"Çabuk olursan sevinirim. Ceset bir yere gitmiyor ama görgü tanıkları sabırsızlanmaya başladı."

"Görgü tanıkları mı?" dedim. "Bu iyi haber."

"Valla görgü tanığı mı desek, yoksa şüpheliler mi, ondan henüz emin değilim."

"Nasıl yani?"

"Sapphire denen kulübe gelip kendin öğren."

"Sapphire, hani şu yağlı müşterilerin takıldığı yer değil mi? Kendini 'centilmenler kulübü' statüsüne sokan yer?"

"Vay be, şoktayım. Senin o tip kulüplere takıldığını bilmiyordum."

"İşe vampir striptizciler almak istediklerinde görüşmeye gitmiştim."

"Demek resmi iş tanımında böyle görevler de var?"

Karşımdaki Dolph olsaydı cevap verme zahmetine bile katlanmazdım. "Ebedi Hayat Kilisesi, üyelerinin striptiz yapmasını ve kilisenin ahlak kuralları dışına çıkmasını istemiyor. Dolayısıyla kulübün başka bir bölgeden vampir ithal etmesi için Jean-Claude'un iznine ihtiyacı oldu."

"İzin verdi mi bari?"

"Hayır."

"Karar vermesine yardım etmek için onunla gittin ha?"

"Hayır."

"Yalnız mı gittin?"

"Hayır."

İç çekti. "Aman neyse ne! Hadi, çabuk buraya gel. Eğer erkek arkadaşın vampirlerin buraya gelmesini yasakladıysa, bu işten hiç memnun olmayacağını söyleyebilirim."

"O sadece vampirler sahneye çıkamaz dedi. Gerisi bizi ilgilendirmez."

"Yok sahnede değiller. Yani para karşılığında değil."

"Biraz evvel görgü tanığı ya da şüpheliler dedin. Şimdi sahnede vampir yok diyorsun. Sözünü ettiğin vampirler seyirci mi?"

"Buraya gelip kendi gözlerinle gör. Acele et de şafak sökmesin." Pat diye kapadı.

Kendi kendime küfrettim.

"Galiba banyo sefamızı yapamayacağız ha?" dedi Jean-Claude.

"Maalesef."

"O halde çabuk tarafından duşa ne dersin?"

İç çektim. "Evet, polisin yanına bu halde gidemem."

Kendi kanlı vücuduna bakıp gülümsedi. "Sanırım ben de yıkansam iyi olur."

"İstersen duşa birlikte girip su tasarrufu yapalım."

Tek kaşını kaldırıp bana baktı. Yüzünde imalı bir gülümseme belirmişti.

"Tamam, tamam, birlikte yıkanırsak aklımız dağılabilir," dedim.

"Kusura bakma ama aklımızın dağılması sonucunda olabilecekler için yeterli gücüm olduğundan hiç emin değilim."

"Pardon, erkeklerin kızlar kadar çabuk toparlanamadığını unutmuşum."

"Ben insan değilim *ma petite*. Başka bir kan bağışıyla hemen düzelebilirim."

"Sahi mi?" dedim. Bu düşünce kalp atışlarımı biraz olsun hızlandırsa da fazlasıyla yorgundum.

"Evet," dedi.

"Bu gece daha fazla kan kaybetmem tehlikeli olabilir."

"Senin kanın olmak zorunda değil ki."

Birbirimize baktık ve aklıma ilk geleni söyledim. "Ne yani, benden kan alacaksın ve düzüşeceğiz, sonra yanımıza başka birini getireceksin ve ondan kan alıp tekrar düzüşeceğiz, öyle mi? Oda donörlerle dolana ve biz yorgunluktan geberene kadar sevişebiliriz yani?" Dalga geçiyordum ama Jean-Claude'un yüzündeki ifadeye bakınca yanaklarımın pembeleştiğini hissettim.

Birden zihnimde bir görüntü canlandı. O kadar gerçekçi ve etkiliydi ki ayaklarımın üzerinde olsam yere yığılabilirim. Belle Morte mum ışıklarıyla çevrili kocaman bir karyolada uzanıyordu. Yanında Asher ve Jean-Claude vardı. Karyolanın direklerine çıplak ve solgun vücutlu erkekler bağlanmıştı. Göğüs, boyun, kol ve bacaklarındaki yaralardan kanlar süzülüyordu. Vücutlarında sayamayacağım kadar çok ısırık izi vardı. Adamlardan birinin başı göğsüne düşmüştü ve bağlarını çözseler yere yığılacak vaziyetteydi. Nefes alıp almadığını göremiyordum.

Jean-Claude beni o hatıradan çekip aldı. Bunu neredeyse fiziksel olarak hissetmiştim. Kendime geldiğimde ofisinin zemininde, kendi kanıma bulanmış haldeydim ve telefonum hala elimdeydi.

"Bunu görmeni istemezdim."

"Bahse girerim, öyledir."

Gözlerini kapayıp kafasını salladı. "Çok gençtik ve yanlışı doğruyu birbirinden ayıramıyorduk. Belle Morte bizim tanrıçamızdı."

"Üçünüz bir seks maratonu düzenleyebilesiniz diye o adamları öldürene dek emdiniz," dedim. Sesimde dehşet yoktu. Aksine ruhsuzdu. Çünkü o anıyı hala görebiliyordum. Deminki kadar canlı olmasa da kafamın içindeydi. Tanrım, herhalde en son ihtiyacım olan bir başkasının kabuslarına sahip olmaktı.

"Hayatımda bir sürü utanç var *ma petite* ve hiçbirini bilmeni istemem. Bunlar beni içten içe yakıyor."

"Unutma, senin anılarına girdim ve hissettiğini hissettim. Hiç de pişman değildin."

"Çünkü seni çok hızlı çekip aldım." Beni içeri çekmedi ama dışarı itmeyi bırakınca yine o odaya döndüm. O yatağa. Adamlardan birinin kıpırdamadığını farkettiğinde Jean-Claude'un kafasının içindeydim. Yatakta emekleyerek soğumaya yüz tutan tene dokundu. O an kederini ve utancını hissettim. *Bu insanlar bize güvenmişti, onları koruyacağımıza söz vermiştik*, diye düşünüyordu. Onlara kanlarıyla vücutlarını bağışlarlarsa güvenliklerini sağlayacaklarını söylemişlerdi. Bütün çıplaklığı ve çekiciliğiyle Asher'ın vücudunun altında yatan Belle Morte'ye baktım.

Asher'ın vücudu henüz kilise tarafından yaralanmamıştı. Yüzünü kaldırdı, göz göze geldik ve Belle bunun en duyusal gecelerimizden biri olduğunu düşünürken kaçışımızın tohumları atıldı. Bu hayatta yapmaman gereken şeyler, aşmaman gereken sınırlar vardı ve Belle tanrı değildi.

Ofise geri döndüm. Vücudumdaki kanlar kuruyordu, göğsüm ağrımaya başlamıştı ve ağlıyordum.

Jean-Claude gözlerini bana dikmiş, kaçmamı bekliyordu. Arkamı dönüp kaçmamı. Geçmişte pek çok kez yaptığım gibi. Yaşadıkları benim kaldırabileceğim türden şeyler değildi. Hayatımda sorunlu insanlar istemiyordum. Ta ki bir sabah uyandığımda benim de o sorunlu insanlardan biri olduğumu anlayana dek.

Sesim az önce ağlamış birininki gibi değildi. "Eskiden doğruyu yanlışı bildiğimi, iyiyle kötüyü ayırt edebildiğimi sanırdım. Sonra dünya puslandı ve ben uzun süre bilinçsiz yaşadım."

Bana bakıyordu ama sözlerimin nereye varacağını bildiği için kendini kapayıp benden saklanmaya başlamıştı.

"Hala bazı günler, hatta lanet olası haftalar boyunca böyle yaşıyorum. Çünkü doğru bildiklerimden o kadar uzağa itildim ki yolumu bulamıyorum. Adalet adına, kendi adalet kavramım uğruna bir sürü şey yaptım ve bunları kimsenin öğrenmesini istemiyorum. Birinin gözlerinin içine bakabilir ve onu ruhsuzca öldürebilirim. Hiçbir şey hissetmem Jean-Claude, hiçbir şey! En azından sen öldürmek istememişsin ve sonrasında üzülmüşsün."

"Sen başkalarının hayatını kurtarmak için can alıyorsun *ma petite*. Ben zevk için öldürdüm. Hizmet ettiğim

kadının zevki için." Kafasını sallayıp dizlerini göğsüne çekti ve bunlara sarıldı. "Nikolaos'u yok ettiğimizde seninle Edward'ın ve sonra benim öldürdüğüm vampirlerin yerine neden yenilerini koymadığımı merak ettin mi hiç?" diye sordu.

"Bunu hiç düşünmemiştim," dedim.

"Uzun zaman önce dönüştürdüğüm vampirleri eve çağırdım. Ama Şehir Efendisi olduğumdan beri kimseyi vampir yapmadım ve bu da neslimizi tüketiyor. Eğer bir başka bölgenin efendisi savaş ilan ederse kaybederiz. Çünkü elimizde yeterli sayıda adam yok."

"Öyleyse neden daha fazla vampir yapmıyorsun?" dedim bunu sormamı istediğini düşünerek.

Bana baktığında gözleri başka birini hatırlattı. Istırap, yüzyılların kederi ve kararsızlığı birbirinin içine geçmişti. Jean-Claude'un gözlerini böylesine insani bakarken görmemiştim hiç. "Çünkü birini vampir yapmam için önce canını ve insanlığını almam gerek. Bunu kime yapabilirim *ma petite*? Kimin sonsuza dek yaşayıp kimin vakti gelince öleceğine nasıl karar vereceğim?"

"Tanrı'yı oynamak istemiyorsun," dedim.

"Evet. Çünkü hareketlerimin sonuçlarını bilmiyorum. Belle ülkelerin kaderini değiştirecek, savaş ve yıkım getirecek gücümüzü kullanmaya alışkındı. Bir zamanlar neredeyse tüm Avrupa'yı gizlice yönetiyordu ve bundan Vampir Konseyi'nin bile haberi yoktu. Savaş ve kıtlıklar sırasında milyonları öldürdü. Bunu kendi eliyle olmasa bile seçimleriyle yaptı."

"Peki, onu durduran neydi?"

"Fransız İhtilali ve iki dünya savaşı. Böyle bir yıkım karşısında ölüm bile saygıyla eğilir. Artık Konsey, üyelerinin iplerini sıkı tutuyor. Şimdi hiç kimsenin böyle gizli bir güce sahip olmasına imkan yok. O zamanlar çok gerilerde kaldı."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedim.

"Ya alıp kendime benzeteceğim kişi kanserin tedavisini bulacak ya da insanlığın tarihini değiştirecek bir buluş yapacaksa? Çünkü vampirler hiçbir keşifte bulunmaz *ma petite*. Ölüm ve zevk bizi tüketir. Bir de aptalca güç savaşları. Tek derdimiz para, rahatlık ve güvenliktir. Yalnızca bunların arayışındayızdır."

"Çoğu insan da öyle değil mi?"

Kafasını salladı. "Hayır, hepsi değil. Benim türüm zengin, güçlü ve sıradışı insanlara ilgi duyar. Güzel bir sese, artistik kabiliyete, güzelliğe ve farklı çalışan bir beyne. Biz diğer yırtıcılar gibi zayıfı değil en güzeli, en yetenekliyi, en güçlüyü avlarız. Yüzyıllar boyunca insanlığa büyük katkılarda bulunabilecek nice hayatlar söndürdük."

Ona bakıp kısa bir süre önce olsa sözlerinin samimiyetine inanmayacağımı düşündüm. Ama onu kafamın içinde hissedebiliyordum. Ben bir canavar olup olmadığımdan endişe ediyordum. Fakat Jean-Claude canavarlığından emindi ve pişman değildi. Çünkü kendisi için alternatif bir hayat düşünemiyordu. Onun asıl endişesi başkalarıydı. Onlar için seçim yapmaktan korkuyordu. Karanlık bir tanrı rolüne bürünmek istemiyordu. Bir gün kaçtığı kişiye dönüşebileceğini biliyor ve bunu engellemeye çalışıyordu. Belle Morte gibi olmak istemiyordu.

Birdenbire karşınızdakinin en karanlık korkularını görmeye başlarsanız ne yaparsınız? Sizinle tüm bu gerçeği paylaşan kişiye ne söylersiniz?

"Asla Belle Morte gibi olmayacaksın. Asla onun gibi bir şeytana dönüşmeyeceksin," dedim. Aklıma ancak bunlar gelmişti.

"Nasıl emin olabilirsin ki?" diye sordu.

"Çünkü buna izin vermem ve seni öldürürüm." Sesim çok yumuşaktı. Zira söylediğim yalan değildi.

"Beni kendimden korumak için öldürürdün ha?" Gülümsemeye çalıştıysa da başaramadı.

"Hayır, mahvedeceğin hayatları kurtarmak için yapardım bunu." Sesim sertleşmişti.

"Ya senin hayatın? Onu feda eder miydin?"

"Evet."

"Zavallı Richard'ı da bizimle birlikte yok edeceğini bile bile, öyle mi?"

"Evet."

"Ve Damian'ı."

Kafamı salladım. "Evet."

"Ya Nathaniel? Onun da öleceğini bilsen?"

Bir an nefesim kesildi ve sanki zaman durdu, dünya dönmez oldu. Soluğumu bıraktığımda tuhaf ve titrek bir ses çıktı. Dudaklarımı yaladım ve güçlükle konuştum. "Tek bir şartla."

"Neymiş o?" diye sordu.

"Sonrasında ben de hayatta kalmayacağım."

Bana uzun uzun baktı. Adeta ruhumu tartarcasına. Bunu yıllar evvel de yapmıştı.

"Bir zamanlar bana senin vicdanın olduğumu söylemiştin. Ama bir tek bu değilim, öyle değil mi?"

"Ne demek istiyorsun *ma petite*?"

"Ben senin güvencenim. İşler ters giderse hem hakimin hem jürin hem celladınım."

"İşler değil *ma petite*, ben ters gidersem. Ben yoldan çıkarsam." Gözlerinde huzurlu bir ifade belirdi. Sanki omuzlarından büyük bir yük kalkmıştı ve ben o yükün ne olduğunu gayet iyi biliyordum.

"Lanet olası pislik," dedim. "Bir zamanlar seni memnuniyetle öldürebilirdim ama duygularım değişti."

"Senden çok fazla şey istediğimi düşünüyorsan hiç sormamışım, hiç konuşmamışız say."

"Neden anlamamakta ısrar ediyorsun? Eğer bir gün aklını oynatıp masumları katletmeye başlarsan çağıracakları ilk kişi benim. Ben celladım."

"Ama sen hep buydun *ma petite*. Kimliğin hiç değişmedi ki."

Ayağa kalktım. Artık dizlerim beni taşıyabiliyordu. "Fakat daha önce hiç öldürmem gereken birine aşık olmadım."

"Biraz evvel aşkının görevini yapmana engel olmayacağını açıkça belirttiğini sanıyordum."

Gözlerim yanmaya başladı. "Olmaz zaten. Eğer kötü birine dönüşürsen üzerime düşeni yaparım." Gözlerimi kapayıp kafamı iki yana salladım. "Entrikacı piçin tekisin, öyle değil mi? Sana aşık olmasaydım seni çoktan öldürmüştüm."

"Sırf güvenliğimi sağlamak için seni kendime aşık ettiğimi sanıyorsan yanılıyorsun. Ben beni sevmeni istedim

çünkü sana aşıktım." Sesi yaklaşmıştı. Gözlerimi açtığımda onu tam karşımda buldum. "Sadece son zamanlarda benden çok etkilendiğin için görevlerini unutmandan endişelenmeye başladım, hepsi bu."

"Bunu asla yapmam."

"Biliyorum. Ama emin olmak zorundaydım *ma petite.*"

"*Ma petite* demeyi keser misin lütfen? Şu anda bu kelimeyi duymak istemiyorum."

Derin bir nefes alıp bıraktı. "Özür dilerim Anita. Sana asla acı vermek istemem."

"Bu konuyu başka bir zaman konuşamaz mıydık? Sevişmemizin izleri silindiği bir zaman?"

"Hayır," dedi, "bana olan sevginin mi, yoksa adalet anlayışının mı daha önemli olduğunu bilmem gerekiyordu."

Yutkundum. Ağlamayacaktım. Lanet olsun, kesinlikle ağlamayacaktım. "*Seni bu kadar sevemezdim güzelim, sevmeseydim onurumu senden çok,*" diye fısıldadım.

Ellerimi tutunca neredeyse ondan kaçacaktım ama orada durup bana dokunmasına izin verdim. Çok kızgındım, çok...

"*Bana kalpsiz deme sevgilim,*" dedi. "*O bakir göğsünün ve sunduğun huzurun manastırını bırakıp...*"

Ona baktım ve bir sonraki dizeyi söyledim. "*Savaşa ve silahlara koştuğum için.*"

"*Doğrudur, yeni bir aşkı kovalıyorum,*" diye devam etti.

"*Meydandaki ilk düşmanı,*" dedim onu kendime doğru çekerek.

"*Daha da güçlü bir inançla sarılıyorum,*" diye usulca mırıldandı.

"*Bir kılıç, bir at ve kalkana.*" Son kelimeyi göğsüne dayanarak fısıldamış, gözlerimi onunkilerden bir an olsun ayırmamıştım.

"*Bu sadakatsizliğim öyle ki, sen de seveceksin onu,*" diye fısıldadı saçlarıma.

Yüzümü göğsüne gömüp kalbinin sesini dinleyerek şiiri bitirdim. "*Seni bu kadar sevemezdim güzelim, sevmeseydim onurumu senden çok.*"

"*Lucasta'ya, Savaşa Giderken,*" dedi Jean-Claude. Bana sarılmıştı.

Kollarımı yavaşça beline sardım. "Richard Lovelace," dedim. "Üniversitedeyken şiirlerine bayılırdım." Orada bir süre hiç kıpırdamadan durduk. "Yardım etmeseydin bütün şiiri hatırlayamazdım."

"Birlikteyken birbirimizi tamamlayabiliyoruz Anita. Aşk böyle bir şeydir."

Ona sımsıkı sarılırken gözlerimden ılık gözyaşları süzülmeye başladı. "Anita değil."

Gülümsediğini hissetmem için yüzüne bakmama gerek yoktu. Sesini duydum. "*Ma petite, ma petite...*"

Bir an gelir birini seversiniz. O iyi ya da kötü olduğu için hissetmezsiniz bunu. Sadece seversiniz. Bu sonsuza dek birlikte olacağınız anlamına gelmez. Birbirinizi incitmeyeceğiz anlamına da gelmez. Yalnızca seversiniz. Bazen olduğu kişiye rağmen, bazense olduğu kişi yüzünden. Ve onun da sizi sevdiğini bilirsiniz. Kimi zaman sırf siz olduğunuz için, kimi zamansa size rağmen.

46

Sapphire geniş ve basık bir binaydı ve dışarıdan o kadar da hoş bir görüntüsü yoktu. Tıpkı bölgedeki diğer striptiz kulüpleri gibiydi. Öyleyse bu 'centilmenler kulübü' iddiası nereden mi geliyordu? Bir kere güvenlik elemanları profesyoneldi. Sonra dekor ve dansçıların kılık kıyafeti de farklıydı. VIP otoparkı bu gece resmi ve yarı resmi araçlarla kaynıyordu. Hatta ambulans haricinde kocaman bir itfaiye arabasıyla koca bir kamyon bile vardı. Buna neden ihtiyacımız olduğunu anlamamıştım ama cinayet mahallerinin her zaman bir sürü polisi ve sivili kendine çektiği bir gerçekti.

Güvenlik şeridinin ve yerleştirdikleri bariyerlerin önünde koca bir kalabalık toplanmıştı. Kadınların bazıları ekim soğuğuna aldırmadan yarı çıplak vaziyette etrafa bakınıyor-

du. Bunlar çevre kulüplerdeki dansçılar olmalıydı. Çoğu dansçı işe sokak kıyafetleriyle gelip üstlerini çalıştıkları yerde değiştirirdi. Dolayısıyla bu bön bakışlı kızlar sahnedeki gösterilerini yarıda kesip buraya koşmuş olmalıydı.

Yer bulamadığım için en yakındaki kulüp olan Jazz Baby'nin otoparkına park ettim. Canlı müzik, canlı eğlence! Bundan iyisi can sağlığıydı! Ha, bir de uyku. Çünkü saat sabahın dördüydü. Dünyadaki en hızlı duş alma rekorunu kırmış olabilirdim ama Riverfront'tan burası epey uzun sürmüştü. Nasıl olduysa bluzuma kan bulaştırdığımız için Jean-Claude'un bir yerlerden bulduğu beyaz tişörtü giymiştim. Üzerimde Byron'm deri montu olmasaydı siyah sutyenimle epey müstehcen bir görüntü oluşturabilirdim.

Belki de montu hiç çıkarmamalıydım. Ama içerisinin çok sıcak olacağından emindim. Boşver! Eğer bu gece başımıza gelecek en kötü şey birilerinin beyaz tişörtün içine siyah sutyen giydiğimi farketmesi olacaksa kendimizi şanslı sayabilirdik.

Jean-Claude bana külot da bulmuştu. Bu da tangaydı ama yumuşacık pamuklu kumaştan olduğu için diğerinden daha rahattı. Hatta arkasındaki ip kısmı bile gördüğüm çoğu tangada olduğu gibi dantel ya da lastik değildi.

Kalabalığın içinden geçip olay mahalline varabilmek için rozetimi çıkarmak zorunda kaldım. Fakat güvenlik şeridinin yanında duran memur doğru düzgün suratıma bile bakmadı. Çünkü tek gördüğü uzun çizmeli, kısa etekli ve deri ceketli bir kadındı. "Bu gece çalışmıyorsun," dedi. "Kulüp kapalı."

Rozeti burnunun dibine sokunca bunu görebilmek için geriledi. "Aslına bakarsan..." Kulübün parlak ışıklarında kimlik kartındaki adını okudum. "...Memur Douglas, ben bu gece kesinlikle çalışıyorum."

Boyu benden uzun olduğu için aşağı baktı. Elimdeki rozetle beni bağdaştırmakta güçlük çektiğinin farkındaydım. Kendimi tanıtmak zorunda kaldığım ne ilk ne son polis memuruydu. Bir aynasız olabilirdim ama görüntüm öyle demiyordu. Özellikle de bu gece.

"Ben Federal Anita Blake. Dedektif Zerbrowski arayıp buraya gelmem gerektiğini bildirdi." İnsanlara olay yerine davetsiz gelmediğimi hatırlatmak her zaman işe yarardı. Buna yetkim vardı ama elimden geldiğince yapmamaya çalışırdım. Çünkü polisler davaları konusunda pek paylaşımcı olmazdı. Özellikle de bunun gibi büyük davalar söz konusu olduğunda.

Memur Douglas rozetime gerçek olduğuna inanmıyormuş gibi baktı. "Kimse bana federallerin geleceğini söylemedi."

"Bak, saat sabahın dördü. Sana kibarca kendimi tanıttım ve diğer tarafa geçip lanet olası işimi yapabilmek için izin istedim. Eğer beni durdurmaya kalkışırsan seni bir devlet memurunu görevinden alıkoymakla suçlarım."

Memur Douglas ekşi bir şey yutmuş gibi suratını buruşturduktan sonra başka bir polise el sallayarak güvenlik şeridinin önündeki yerini almasını söyledi. Sonra şeridi kaldırarak "Size eşlik edeyim bayan," dedi.

Sanırım onu suçlayamazdım. Yani ya rozet sahteyse ya da benim değilse? O zaman başına iş alacağı kesindi. İzban-

dut gibi bir adam olsaydım Memur Douglas bana kolaylıkla inanırdı. Yeni bir polisi eski kurtlardan hemen ayırt edebilirsiniz. Yeniler sizi görünüşünüze göre değerlendirir. Fakat uzun süredir polisseniz bunu yapmaktan vazgeçersiniz. Çünkü dış görünüşün kişiler hakkında pek az bilgi verdiğini öğrenirsiniz. Ufacık tefecik, şirin ve yaşlı bir hanım, kocaman ve korkutucu bir adam gibi suratınıza silah doğrultup tetiği çekebilir. Acemi çaylaklar bunu bilmez çünkü henüz yeterince tecrübeleri yoktur.

Memur Douglas benim için adımlarını yavaşlatmaya tenezzül etmedi. Zaten gerek de yoktu. Zira Dolph'la olay mahallerinde koşturmaya alışıktım ve Douglas, Dolph'un yanında küçücük kalırdı. Topuklu çizmelerimle hiç zorlanmadan ona ayak uydurduğumu görünce tam bir şey diyecekti ki vazgeçti.

Nehrin bu yakasındaki polisler yüzüme aşina değildi ve Douglas'm ilk başta düştüğü yanılgıya düşerek arkamızdan ıslık çaldılar. "Hey Dougie, çalışma saatleri içinde kucak dansına izin yok!" Bu kadarla kalsa iyi. Daha beter laflar da ettiler. Hepsini duymazdan geldim. Saat sabahın dördüydü, bir türlü yatağıma kavuşamıyordum ve hiçbiri umrumda değildi. Ayrıca bu tip pisliklere cevap vermeye kalkarsan daha çok zevk alırlar. En iyisi yürüyüp gitmektir. Senden tepki gelmeyince bir süre sonra sıkılacakları garantidir. Zaten benden çok Douglas'la dalga geçiyorlardı. Ben onlar için isimsiz bir kızdım.

Douglas da onları duymazdan geldi ama ana kapıya vardığımızda suratı kıpkırmızı kesilmişti. Bana kapıyı tutmasına izin verdim. Normalde bunu yapmasına asla müsaade

etmezdim. Suratı zaten utançla yanıyordu, bir de kapı tartışması yaratacak halim yoktu. Hem belki onunla çalışmak zorunda kalacaktım ve onu arkadaşlarının önünde aşağılarsam, milletin ağzına daha çok laf vermiş olurdum.

Camlı kapılardan geçtiğimizde şık bir restoranınkini andıran lobiye geldik. Burada küçük bir masa ve bir şef garson vardı. Belki karşımdaki uzun boylu adamın resmi unvanı bu değildi ama ne yapayım? Üzerindeki beyaz takım ve kravatla tıpkı bir şef garsonu andırıyordu. Onu son gördüğümde ukala bir tavırla Asher'la benim isimlerimizi almış ve içeriye telefon edip bize eşlik etmesi için bir 'hostes' çağırmıştı. Şimdiyse kafası ellerinin arasında masasına dayanmış vaziyetteydi ve hasta gibi görünüyordu.

Solda tuvaletler ve kısa bir koridor vardı. Kapıdan kulübün içi görünmüyordu. Böylece istenmeyen kişilerin ya da yaşı tutmayanların meme görmesi engelleniyordu. Dekorasyonda yumuşacık morlar ve maviler kullanılmıştı. Duvarlarda çıplak kadın siluetleri ve çarşambanın amatörler gecesi olduğunu belirten poster olmasaydı, burayı bir restoran sanabilirdiniz.

Uzun boylu adamın ismini hatırlayamıyordum. Önemi de yoktu çünkü Douglas ona tek kelime etmeden beni koridora yönlendirdi. Kulübün içine geldiğimizde etrafıma bakındım. Solda çok havalı bir bar vardı fakat salonun geri kalan kısmının diğer striptiz kulüplerinden farklı olduğu söylenemezdi. Küçük yuvarlak platformlar başka ne için kullanılır ki? Buraya da mor ve mavi renk hakimdi. Belki başka renkler de vardı ama kocaman salon siyah ışık ya da onun gibi tuhaf bir sistemle aydınlatıldığı için içeri-

si son derece karanlıktı. Buraya ilk geldiğimde aydınlatma sisteminin salonu tamamen gölgeler içinde bırakması beni çok şaşırtmıştı.

Haftasonu olduğu için içerisi kalabalık fakat sessizdi. Müziği kapamışlardı ve DJ'in bitip tükenmek bilmeyen anlamsız konuşmaları son bulmuştu. İçeri ilk girdiğimde salonda bir eksiklik olduğunu düşünmemin sebebi buydu. Gürültü dekorun bir parçasıydı ve o olmayınca kulüp çok tuhaf görünüyordu. Seyircilerin çoğunluğu erkekti fakat kadın müşterilerin sayısı da azımsanamazdı. Şimdi hepsi bu beklenmedik ölümün yasını tutuyormuş gibi birbirine sokulmuştu. Dansçılar salonun bir köşesinde, tanımadığım bir sivil polisleydi. İriyarı bir üniformalı, Memur Douglas gibi uzun adımlar atarak bize doğru yürüdü. Elinde not defteriyle kalem vardı. Tepsi gibi yuvarlak suratı onsuz eksik kalıyormuşçasına şapkasını kafasından çıkarmamıştı.

"Douglas, sana buraya başka striptizci girmeyecek demedim mi? Bu gece kulüpte olan kızların hepsi burada zaten." Bunu söylerken parmağıyla kızların durduğu köşeyi işaret etmişti. Boncuk gibi küçücük gözleri vardı. Ya da belki herkesin bana striptizci muamelesi yapmasından sıkıldığım için millette kusur arıyordum. "A, bir dakika," dedi adam. "Yoksa dışarıda bir şey mi gördün? Konuşsana be kızım!"

Rozetimi kaldırıp Douglas'ın amirini daha net görebilmek için bir-iki adım öne çıktım. "Federal Anita Blake," dedim. "Ve siz de..."

Salonun kapkaranlık ışığına rağmen yüzünün mosmor kesildiğini gördüm. "Şerif Christopher, Melvin Christop-

her." Beni baştan aşağı süzdü. Ama bir erkeğin hoşlandığı bir kadına bakacağı gibi değil. Daha çok beni tartıyordu ve gördüğünden zerre kadar etkilenmişe benzemiyordu. "Üzgünüm ama insanların striptizci olduğunuzu düşünmelerini istemiyorsanız daha usturuplu giyinmeliydiniz bayan."

"Bana Şef Blake diye hitap etmenizi tercih ederim Şerif ve büyük şehirlerde yaşayan insanlar gece çıkarken böyle giyinir. Dizin hemen altında biten elbiselerin modası yıllar evvel geçti."

Şerifin suratı biraz daha morardı. Gözlerindeki dostane olmayan bakış alenen düşmancaydı artık. "Komik olduğunuzu mu sanıyorsunuz?"

"Hayır," dedim ve derin bir nefes alarak yavaş yavaş bıraktım.

"Bakın, bana striptizci demekten vazgeçin, ben de şirin yorumlarıma son vereyim ha? En iyisi buraya bir cinayet vakasını çözmeye geldiğimizi hatırlayıp işimizi yapmak."

"Federallerin yardımına ihtiyacımız yok."

İç çekerek etrafıma bakındım. Tanıdık kimse yoktu. "Pekala, madem zorluk çıkarmaya niyetlisin, ben de oyunu kuralına göre oynayayım bari. Eğer şafak sökmeden evvel tüm vampirleri sorgulamama izin vermezsen seni bir federali görevinden alıkoymakla sorumlu tutarım ve üst makamlara gereken açıklamayı yapmak zorunda kalırsın."

"Hey, şimdi hatırladım! Sen onlardan bazılarıyla arkadaşlık ediyorsun değil mi? Tabuttakilere özel bir ilgi beslediğini söylemişlerdi."

Kafamı sallayarak Douglas'ın arkasına geçtim. Şerif'ten mümkün olduğunca uzak durmak istemiştim.

"Ne cehenneme gittiğini sorabilir miyim?"

"Görgü tanıklarını sorgulamaya," dedim gözucuyla Şerif'e bakarak. Çünkü ne yapacağından tam olarak emin değildim.

"Orada olduklarını nereden biliyorsun?"

"Burada ya da otoparkta olmadıklarına göre Safir Oda'dalar." Çift kanatlı, şık bir tahta kapıya çıkan merdivenlere neredeyse varmıştım. Kapıda bir başka üniformalı polis bekliyordu. Oraya daha önce de girmiştim ve içeride ses yalıtımı olduğunu biliyordum. Zerbrowski'ye seslenmememin sebebi buydu.

Deri ceketimin fermuarını açıp merdivenleri çıktım ve sol elimdeki rozeti üniformalı polisin görebileceği şekilde kaldırdım. Şerif adamına beni içeri almamasını emrederse ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Yasal haklarıma rağmen yerel polisin işimi engellemek için elinden geleni ardına koymadığı bin türlü vakayla karşılaşmıştım. Tabii ki bana dokunmaya ya da dışarı atmaya kalkışamazlardı ama isterlerse başıma bir sürü dert açabilirlerdi.

"Bırak geçeyim," dedim.

Polis tam yana çekiliyordu ki Şerif "Sen onun için çalışmıyorsun," dedi. "Ancak benim emrimle hareket edebilirsin."

İç geçirip *Hassiktir*, diye düşündüm. Sonra aklıma bir fikir geldi ve elimi deri ceketimin cebine attım.

"Hey! Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye bağırdı Şerif.

Arkamı dönüp cep telefonumu havaya kaldırdım. "Bu kadar heyecanlanma Şerif. Sadece birini arayacağım."

Şerif'in elleri kalçalarında, omzundan çaprazlama geçip belde bağlanan kemerinin hemen altındaydı. Tabancasını çekmediğine göre sadece beni panikletmeye çalışıyordu. Eğer bu tip zırvalıkların gözümü korkutacağını sanıyorsa çok yanılıyordu.

Gözlerimi salondaki üniformalıların üzerinden ayırmadan telefonun tuşlarına bastım. Çoğu, sorgulamayı ve o sırada yaptıkları işi bırakıp küçük gösterimizi izlemeye koyulmuştu. Zerbrowski ikinci çalışta cevap verdi. "Kulüpteyim, kapının hemen dışında," dedim.

"Neden içeri girmiyorsun?" diye sordu şaşkın bir sesle.

"Şerif, adamına kapıdan çekilmemesini emretti."

"Ben öyle bir şey yapmadım," diye bağırdı Şerif. "Sadece senin ona hiçbir bok emredemeyeceğini söyledim."

Gürültülü bir şekilde iç geçirdim. "Burada biraz yardıma ihtiyacım var Zerbrowski."

Zerbrowski elinde telefonuyla kapıyı açtı. "Teşekkürler Şerif Christopher, sanırım bundan sonrasını Şef Blake'le ben halledebiliriz." Telefonu kapadı ve herkese gülümseyerek içeri girebilmem için yana çekildi. Merdivenin dibinde dikilen Şerif'e son bir göz attığımda onun nefretle Zerbrowski'ye baktığını gördüm. Anlaşılan anlaşmazlık ben gelmeden evvel başlamış, ben tam olayın ortasına düşmüştüm.

Zerbrowski kapıları arkamızdan kapadı ve kafasını iki yana sallayarak sırtını bunlara dayadı. Boyu bir yetmiş beş civarındaydı ve kısa, siyaha yakın koyu kestane saçları her geçen yıl daha da kırlaşıyordu. Karısı duruma el attığında saçları kısa ve düzgün olurdu. Ama kadının işlerinin yoğun

olduğu zamanlarda daima karmakarışıktılar. Tıpkı kıyafetleri gibi. Takım elbisesi kahverengi, kravatı ve gömleği açık sarıydı. Onu bunca yıldır tanırım, sanırım ilk kez kıyafetlerinin birbiriyle uyumlu renklerde olduğunu görüyordum. Üstelik bugün üzerlerinde yağ, çorba, sos gibi bilumum lekeler de yoktu.

Metal çerçeveli gözlüğü yorgunluğunun izlerini saklamaya yardımcı olabilirdi ama bakışlarındaki tedirginliği silememişti. Beni yanında, içi doldurulmuş gerçek bir aslanın oturduğu çeşmenin bir tarafından geçirdi. Safir Oda bir av köşkünü andırıyordu. Halılarla mobilyaların çoğunda leopar deseni kullanılmıştı. İlk düşüncem şu oldu. *Ah, hayır. Tıpkı bir leopar patlayıp tüm beneklerini odaya saçmış gibi. Ama bu sene hayvan desenleri çok moda. Adamlar buraya bu kadar para verdiğine göre dekorasyondan hoşlanıyor olmalılar.*

Zerbrowski odaya arkasını dönüp beni tam karşısında durdurdu. Böylece kimse konuştuğumuzu görmeyecekti. "Partiye hoşgeldin," dedi.

"Şerif'in adamları neden dışarıda?"

"Çünkü olay yerine geldiğimizde vampirleri buraya tıkmış, onları konuşturmak için haç kullanıyorlardı. Onlara dokunmuyorlardı ama haçları suratlarına tutuyorlardı."

"Kahretsin. Vampirler sorguya çekilirken kutsal nesnelerin kullanımı üç ay evvel mahkeme kararıyla yasaklandı."

"Evet," dedi gözlüğünü kaldırıp başparmağıyla gözlerini ovuşturarak.

"Buradaki vampirlerin dava açmaya hakkı var," diye fısıldadım.

Kafasını evet anlamında sallayıp gözlüklerini düzeltti. "Boşuna partiye hoşgeldin demedim."

Bu kanundan evvel birçok polis departmanı üzerlerinde kutsal nesneler taşırdı. Tıpkı rozetleri ya da yaka iğneleri gibi. Ama mahkeme yasak koyunca bunları gizlice bulundurmaya başlamışlardı. Zira kutsal nesneler vampirler üzerinde en etkili silah olarak kabul ediliyordu. Yani ölümcül bir silahla buradaki vampirlerin kişilik haklarına tecavüz etmişti.

"Şerif'in adamlarının hepsi olaya karışmış mı?"

"Sadece bazıları. Buraya gelmeden evvel hepsi haç şeklinde yaka iğneleri takıyordu. Onları çıkarttırmayı başardım ama ancak iki dakika içinde en yakın FBI ofisini arayacağımı söyleyerek."

Ona hayretle baktım çünkü hiçbir polis FBI'ı işe karıştırmaktan hoşlanmaz.

"Bu davayı FBI'ın almasını tercih ederdim," diye söylendi. "Vampirlerin korkudan ödü patlamış. Eğer içlerinden biri ya da birkaçı suçluysa bile bunu anlamaya imkan yok çünkü hepsi kafayı yemiş vaziyette. Bizimle konuşmayı reddediyorlar ve kanunen buna hakları var." Sesi sakin olmasına rağmen ne kadar öfkelendiğini hissedebiliyordum. Gözleri kısılmış, ellerini yumruk yapmıştı. Halbuki Zerbrowski genelde rahat ve kaygısız bir tipti ama herkesin bir patlama noktası vardır, öyle değil mi? "New Orleans ve Pittsburg'da benzer cinayetler işlenmiş. İki tane Pittsburg'da, beş tane de New Orleans'ta. Anlaşılan katillerin yeni durağı burası."

"Ne şanslıyız," dedim.

"Öyle. Daha en az üç ceset daha bulabiliriz. Bu yüzden sevgili vampir vatandaşlarımızı bir an evvel konuşturmamız gerek."

"Ne yapabileceğime bakacağım. Özellikle başlamamı istediğin biri var mı? Saat dört buçuk, şafağın sökmesine üç saatten az kaldı. Onları herhangi bir şeyle suçlamıyorsan şafaktan evvel eve gitmeye hakları var."

"Elimizde ölü bir kadın var ve her yeri vampir ısırıklarıyla dolu. Sanırım yargıçla konuşup onları tanık statüsünde alıkoyabilirim. Bana mahkeme emri çıkartacak bir yargıç tanıyorum. Vampirlerden o kadar nefret ediyor ki dediğimi hemen yapacaktır."

Kafamı salladım. "Ortalığı sakinleştirmeye çalıştığımızı sanıyordum. Senin bu dediğin yangına körükle gitmek olur. Zaten polise dava açmaya hak kazandılar, bir de bizimle uğraşmaları için sebep vermeyelim."

Zerbrowski başını sallayıp yana çekildi. "Buyur bakalım, hepsi senin. İyi şanslar."

Odanın ortasındaki şöminenin yanında bir grup vampir vardı ve hiçbiri Jean-Claude'unkilerden değildi. Bazıları şöminenin önündeki masanın tahtı andıran iskemlelerinde, bazıları kanepede oturuyordu. Bir tanesi hayvan desenli bir yastığa sarılmıştı. Gözleri dehşetle irileşmişti. Öteki beşi hem öfkeli hem korkmuş görünüyordu ama yastığa sarılandan daha iyi durumda oldukları kesindi.

Rozetimi gösterip kim olduğumu açıkladım. Yastığa sarılan tip inledi. "Tanrım, bizi öldürecekler."

"Kes sesini Roger," dedi siyah saçları ipek gibi parlayan uzun boylu vampir. Ela gözleri öfkeli pırıltılar saçıyordu.

"Neden buradasınız Bayan Blake? Hepimiz zorla alıkoyuluyoruz ve vampir olmak dışında hiçbir suçumuz yok."

"Adınızı öğrenebilir miyim?" diye sordum.

Ayağa kalkıp şık takımını düzeltti. "Charles Moffat."

"Bu ismi biliyorum."

Kısa bir an huzursuz olduysa da kendini toparlamayı başardı. Öleli yirmi yıl bile olmamıştı. Bir bebekti.

"Ebedi Hayat Kilisesi'nde Malcolm'un yardımcı papazlarından birisiniz."

Ağzını açıp kapadı. Sonra sırtını dikleştirerek "Evet, öyleyim," dedi, "ve bundan utanç duymuyorum."

"Bundan eminim. Fakat Malcolm'un, kilise üyelerinin nehrin bu tarafına gelmesini yasakladığını sanıyordum."

"Efendimizin emirlerini siz nereden bileceksiniz ki?" Blöf yapmaya çalışıyordu ama işe yaramayacaktı.

"Malcolm, Şehir Efendisi'yle görüşüp kulüplerine gelen kilise üyelerini kendisine bildirmesini istedi. Sizin bu tip mekanlara takılmamanız gerekiyor. Sırf bu yasağı hatırlatıyorum diye bana sitem edecek haliniz yok, öyle değil mi?"

Vampirlerden biri sandalyesinde sallanmaya başladı. Kafası kelleşmeye yüz tutmuştu ve gözlüklüydü. "Buraya gelmememiz gerektiğini biliyordum. Malcolm öğrenirse..."

"Bu kadın, Jean-Claude'un hizmetkarı. Kesin ona söyler. Ö da Malcolm'a."

"Aslına bakarsanız amacım sizi gammazlamak değil," dedim. "Ayrıca Malcolm bizden nehrin bu yakasına göz kulak olmamızı istemedi."

Kel vampir bana minnetle baktı. "Yani söylemeyecek misiniz?"

"Eğer bana cinayet hakkında tüm bildiklerinizi anlatırsanız buna gerek kalacağını sanmıyorum."

Kel vampir, Charles Moffat'ın koluna dokununca Charles öfkeyle geri çekildi. "Size nasıl güvenebiliriz?"

"Bakın, koyduğu ahlaki kurallara uyacağıma dair efendime söz verip sonra striptiz kulüplerine takılan ben değilim, anlaşıldı mı? Yani sözünüzün güvenilirliğini sorgulaması gereken benim. Efendisinin emirlerine uymayan bir vampirden ne efendisine ne *öpücük*'üne hayır gelir."

"Biz kilise olarak vampir grubumuzdan *öpücük* diye bahsetmiyoruz. Malcolm bunun çok tensel bir ifade tarzı olduğunu düşünüyor."

"Olabilir, ama öyle ya da böyle efendinize, kilisenize ve yemininize ihanet ettiniz. Yoksa kilisede kan yemini etmiyor musunuz?"

"Kan yeminini barbarca bir uygulama olarak nitelendiriyoruz," dedi Charles. "Ahlaki değerlerimize sadık kalmak için büyülü bir yemine ihtiyacımız yok."

Gülümseyip etrafıma bakındım. "Belli."

Charles'ın yanakları kızardı, ki bir vampir için pek kolay bir şey değildi bu. Anlaşılan bu gece bol bol beslenmişti. "Bu gece kiminle beslendin?" diye sordum açıkça.

Cevap vermeyip sadece yüzüme bakmakla yetinince patladım. "Bakın, saat sabahın dört buçuğu. Şafak vaktine üç saatten az kaldı. Ben güneş doğmadan evvel evlerinizde olabilmeniz için uğraşıyorum, tamam mı?"

Hepsi kafasını salladı. "Öyleyse sorularıma cevap verin çünkü hanginizin beslenip hanginizin beslenmediğini anlayabilirim. Tek yapmanız gereken bana hangi dansçılarla

ya da donörlerle beslendiğinizi söylemek. Eğer diğer odadaysalar onlarla konuşmalıyım. Değillerse bana isim vermelisiniz."

"Bir vampirle eşi arasındaki ilişki kutsaldır."

"Bak Charles, bu gece yanaklarını kızartacak kadar kan emmişsin. İstersen bu kadar kanı nereden bulduğun üzerine bir araştırma yapmaya başlayayım ha? Böylece herkesin şüphesi senin üzerinde toplanır ve bülbül gibi ötmek zorunda kalırsın."

"Zaten aşağılandık. Daha ne yapabilirler ki?"

Diğerlerine döndüm. "Kim sorularıma cevap verip Malcolm'un gözünden düşmemeyi garantilemek ister?"

Kel vampir ayağa kalkınca Charles ona bağırdı. Ama kel olan kafasını salladı. "Sen benim efendim değilsin Charles. Hepimiz özgürüz. Kilisemizin kurallarından biri de bu, öyle değil mi? Ben onun sorularına cevap vereceğim çünkü buna hakkım var."

"Gel, yalnız kalabileceğimiz bir yere gidelim," dedim ona beni takip etmesini işaret ederek. Odanın diğer ucunda çok güzel bir tuzlu su akvaryumu vardı. Bunun arkasındaki minik alan muhtemelen sigara içenlere ayrılmıştı. Oranın arkasındaysa kucak dansı isteyen müşterilere ayrılan küçük odalar vardı.

Keli ilk odaya soktum. Adi bir dekoru yoktu. İçerideki mobilyalar ufak bir kanepe, bir iskemle ve bir sehpadan ibaretti. Bayağılaşmadan erkeksi ve hoş bir hava vermeyi başarmışlardı doğrusu. "Otur," dedim.

Kel vampir dediğimi yapıp huzursuz bir tavırla ellerini dizlerine sürtmeye başladı. Biraz balık etli ve yumuşak

görünüşlü bir adamdı. Dudaklarını yaladığında ortaya çıkan sivri dişleri haricinde tıpkı bir muhasebeciye benziyordu. Yeniler bu hareketi çok sık yapardı. "Ne zamandır kilisedesin?"

"İki yıl oldu." Kafasını sallıyordu. "Bunun çok seksi olacağını düşündüm. Bilirsin işte, vampirler, değişik kıyafetler ve romantizm." Tombul ellerini kavuşturdu. "Ama hayalkırıklığına uğradım. Hala bir hukuk firmasında çalışıyorum. Tek fark işe geceleri gitmem. İçki içemiyorum, biftek yiyemiyorum ve ölmek beni daha çekici yapmadı." Ellerini iki yana açtı. "Baksana, sadece biraz solgunlaştım, hepsi bu."

"Kilisenin son aşamaya karar vermeden evvel minimum altı aylık bir araştırmayı şart koştuğunu sanıyordum."

Kafasını salladı.

"Doğru, ama bilirsin işte, tüm o ahlaki değerler öylesine asil görünüyor ki. Biz diğer vampirlerden farklıyız. Jean-Claude ve vampirleri gibi sapık değiliz." Birden kafasını kaldırdı. Belli ki tırsmıştı. "Ah, pardon, ben öyle demek istemedim. Yani..."

"Boşver. Kilisenin diğer vampirler hakkında ne düşündüğünü biliyorum."

"Onların asaletine kapıldım."

"Bırak tahmin edeyim, herhalde vampir bir kadınla tanıştın ha?"

Kafasını kaldırıp şaşkın şaşkın suratıma baktı. "Nereden bildin?"

"Sadece bir tahmindi. Peki, sen vampir olduktan sonra ne oldu?"

"İlk birkaç ay eşimdi ama sonra başka işleri çıktı."

Bak, bu ilginçti. Sonradan araştırmak için aklımın bir köşesine yazdım. Eğer kilisedeki papazlar kadın vampirleri kullanarak insanları baştan çıkarıyorsa bu kanuna aykırı olabilirdi. Tabii işin ahlaki boyutu da tartışmaya açıktı. "Bu gece kimden beslendin?"

Farların ışında donup kalan bir tavşan gibi suratıma baktı. "Adı Sasha'ydı."

"Ve onu buraya geri getirdin?"

Kafasını salladı.

"Kulübün üyelerinden biri misin?"

Tekrar kafasım salladı.

"Ya Charles?"

Kafa aşağı yukarı inip kalktı.

"Masadakilerin çoğu öyle mi?"

"Evet ama Clarke ilk kez gelmişti."

"Clarke yastıklı olan mı?"

"Nereden anladın?"

Kafamı sallayıp gülümsedim.

"Diğerlerinin beslendiği kızları hatırlıyor musun? İsimlerini ya da dış görünüşlerini?"

Evet, çok şey hatırlıyordu. Dört isim, iki dış görünüş ve sadece zavallı Clarke'm beslenmediğini öğrendim. Tabii bunu zaten tahmin etmiştim ama kesin bilgiler daima daha çok işe yarar.

Yanımda Zerbrowski'yle salona geri döndük ve kadınları sorguya aldık. Hepsi en az bir kızla ilgilenmişti. Charles üç tanesiyle beslenmiş ve iyi bahşiş bırakmıştı. Kızlardan ikisinin müdavimiydi. Bir papaz yardımcısı için oldukça ilginç bir eğlence anlayışı vardı doğrusu.

İki saatten kısa bir süre içinde kimin kiminle beslendiğini öğrenmiştim. Bu dışarı çıkıp tekrar beslenmedikleri anlamına gelmezdi ama daha uzak bir ihtimal olduğu kesindi. Ölü kızdaki diş izlerini vampirlerinkiyle karşılaştırmayı sonraya bırakmayı önerdim. Nasıl olsa isimlerini ve onları nerede bulacağımızı biliyorduk.

Bu gece öğrendiğim en ilginç bilgiyi sorguya çektiğim ilk vampirle Clarke vermişti. Zaten Clarke o kadar korkmuştu ki biraz daha zorlasam kendi annesini bile satabilirdi. Gecenin erken saatlerinde kilisenin üç üyesi daha kulübü ziyaret etmişti. Bunlar striptiz kulüplerine takıldığı bilinen tiplerdi ama hiçbiri Sapphire'e üye değildi. İsimlerini ve adreslerini aldım. Belki cinayetle alakaları olabilirdi ya da sadece sıkılıp erken çıkmışlardı. Bir yeri erken terketmek suçlu olduğunu kanıtlamazdı, öyle değil mi?

Zerbrowski vampirlere arabalarına kadar eşlik ederken bize destek olmaları açısından eyalet polisini çağırmıştı. Vampirlerin hiçbiri evlerine uçarak gidebilecek kadar güçlü ve yaşlı değildi.

Son ölümsüzü de güvenle arabasına bindirdikten sonra Zerbrowski beni bir köşeye çekti. "Doğru mu duydum? Vampir kilisesi, üyelerinden ahlaki şartlara uyacaklarına dair bir anlaşma imzalamalarını mı istiyor?"

Kafamı salladım. "Diğer vampirler onlara Mormon Tarikatı'nın Gece Vardiyası diyor."

Zerbrowski sırıttı. "Ciddi misin?"

"Elbette."

"Vay be! İyi benzetmeymiş doğrusu." Gözlerini arkama dikip ambulansa, itfaiye aracına, kamyona ve bekleyen

onca görevliye baktı. "Vampirleri kurtarmama yardım ettiğine göre, şimdi sıra cinayet mahalline göz atmaya geldi."

"Bunu hiç söylemeyeceksin sanmıştım."

Gülünce gözlerindeki yorgunluk bir anlığına kayboldu. "Merdivenden önce ben ineceğim," dedi.

Kaşlarımı çattım. "Ne merdiveni?"

"Ceset bir inşaat çukurunun içinde bulundu. Kulübün müdürüyle konuştuğumda oraya başka bir bina inşa etmek istediklerini ama gerekli izni alamadıklarını söyledi. İtfaiyecileri bu yüzden çağırdık. İşimiz bitince cesedi yukarı çekecekler."

"O merdivenden ilk sen inmeyeceksin Zerbrowski."

"Hayrola? Mini mini eteğinin içine ne giydin bakayım?"

"Seni alakadar etmez. Eğer merdivenden ilk benim inmeme izin vermezsen seni karına şikayet ederim."

Gürültülü bir kahkaha atınca birkaç kişi başlarını çevirip bize baktı. Sürekli dışarıda bekledikleri için hem üşümüş hem yorulmuşlardı. Yani neşemizi anlamakta güçlük çekmeleri normaldi. "Katie zamparanın teki olduğumu biliyor."

Kafamı iki yana salladım. "Çukurun içi ne durumda?"

"Yağmur yağıp don yapmış, sonra sular erimiş ve biraz daha yağmur yağmış."

"Kahretsin."

"Cinayet mahallerinde giydiğin tulumlara ne oldu?"

"Şirket zombi diriltirken onları giymemi yasakladı." Bir keresinde zombi diriltmeye kanlı tulumla gittiğimi ve müşterinin karısının bayıldığını söylememiştim tabii. Kadın fazla hassassa ben ne yapabilirdim ki? O olaydan sonra

Animatörler A.Ş. çalışanlarının neredeyse tamamı tulumlarıma veda etmem yönünde oy kullanmıştı. "Bu geceki planım inşaat çukurlarında ceset incelemesi yapmak değildi."

Zerbrowski'nin gülümsemesi soluverdi. "Aynen. Hadi bitirelim şu işi. Yoksa karımla çocuklar evden çıkacak ve bütün gün görüşemeyeceğiz."

Saatin altı buçuğa geldiğini ve Katie'yle çocukları görmek için eve zamanında yetişmesinin neredeyse imkansız olduğunu söylemek istemedim. Herkesin biraz umuda ihtiyacı vardır, öyle değil mi?

47

Çukurdaki kadının artık hiçbir umudu ya da korkuşu kalmamıştı. Yüzünde hemen hemen bütün ölülerdeki gibi boş bir ifade vardı. Nadiren korkmuş gibi görünen cesetlere rastlardınız. Bu ölüm anında yüz kaslarının nasıl hareket ettiğiyle alakalıydı. Ama çoğunlukla boş görünürlerdi çünkü artık bir ruhları, nefesleri ve kalp atışları yoktu. Ölülerin feri sönmüş gözleri bana bilmem gerekenleri söylemezdi. Onun için işimi çabucak bitirmek istiyor, burada bileklerime kadar gelen çamurda, muhtemelen benden daha genç olan kadının cesedine çabucak bakıp evime gitmeyi arzuluyordum. Yatağıma kavuşamadığım gecelerin sabahında çok huysuz olurum zaten.

İlk cesetle pek çok benzerlik taşıyordu. Tıpkı onun gibi sırtüstü yatıyordu. İkisi de striptizciydi. İkisi de çalıştıkları

kulübün yakınında öldürülmüştü. Sarışın ve beyaz tenliydiler. Boynun iki yanında, sol kolda, sağ bilekte ve göğüste ısırıklar vardı. Kalçalarında ısırıklar olup olmadığını kontrol etmem için çamurda diz çökmem gerekiyordu ve bunu istemiyordum. Bu kadar basit. İs-te-mi-yor-dum! Bundan sonra yanımda daima bir tulum ve kauçuk çizmeler bulunduracağıma dair kendime söz verdim. Zerbrowski'nin eldivenlerini ödünç aldım. Evden çıkarken aklımda sadece geceki randevum olduğu için kendime lanet ediyordum. Ne aptalım!

Orada durup tüm ısırıkları incelemek için çamura bulanmaya değip değmeyeceğini düşündüm. "Boyu ötekinden neredeyse yirmi santim uzun. İkisi de sarışın ama diğerinin saçları bununki gibi kısa değildi. Geri kalan her şey çok benziyor."

"Isırıkların yarıçapları aynı."

"Ölçümü kim yaptı?"

Söyledi ama isim tanıdık değildi. Ben nehrin diğer tarafında çalışıyordum ve buradaki olaylara nadiren çağrılırdım. Illinois'de bazı vampirleri öldürmem istenmişti fakat buradaki soruşturma işleri genelde bana düşmezdi. Bir başkasının ölçümlerine güvenemeyeceğimi düşündüm. Isırıklardan bir tanesi bile tutmuyorsa, bu, oyuncuların ya da sayılarının değiştiği manasına gelirdi. Oysa aradığımız vampir çetesinin kaç kişi olduğunu bilmek zorundaydık.

Derin bir iç çekip montun cebinden minik bir mezura çıkardım. Bunu ıslak mendillerle birlikte torpidoda bulundurmaya başlamıştım. Önce kolay ulaşabileceğim ısırıkları ölçtüm ve Zerbrowski not aldı. Sonra dizimi cesedin dizle-

ri arasına dikkatle koydum. Çamur buz gibiydi. Bacaklarını ayırdım ve iç taraflarda ısırıklar olduğunu gördüm. Bulabildiğim tüm izleri ölçmüştüm.

Evet, ısırıklar yaklaşık olarak birbirini tutuyordu. İşin kötüsü geçen sefer ölçümü olay yeri incelemedeki kadın yapmış ve pergel kullanmıştı. Karar vermiştim. Bir daha asla böyle tedbirsiz davranmayacaktım. Çünkü cinayet mahalleri laboratuvar ortamı gibi değildir ve ilk bulgular çok önemlidir.

Yerden yavaşça kalktım. Hala popomu çamura koymamak konusunda kararlıydım. Ama ayağımdaki uzun topuklu çizmelerle kayıp düşmem işten bile değildi.

"Sapphire'in güvenlik görevlileri dışarıyı da kolaçan ediyor. Hele haftasonu en azından bir-iki adamın buralarda olması gerekirdi. Bir şey duyup görmemişler mi?"

"Biri kızı dışarı çıkarken görmüş. Paltosu üzerindeymiş. Bu geceki işi bitmiş, eve gidiyormuş. Kız arabasına doğru yürümüş." Not defterinin sayfalarını karıştırdı. "Sonra birden ortadan kaybolmuş."

Bakışlarımı yüzüne diktim. "Nasıl yani?"

"Kızı arabasına giderken gördüğünü ve ona el salladığını söyledi. Sonra otoparkın diğer tarafındaki bir şey dikkatini çekmiş. Ama kafasını sadece bir anlığına çevirdiğine yemin ediyor. Tekrar baktığında kız yokmuş."

"Yokmuş, öyle mi?"

"Neden öyle bakıyorsun? Bir ipucu mu yakaladın?"

"Arabasına bakmış mı?"

Kafasını salladı. "Hem de hemen. Ama kız orada da yokmuş. Acaba içeri mi girdi diye kulübe de bakmış. Onu

bulamayınca diğer güvenlik görevlisiyle birlikte etrafı aramaya başlamışlar. Cesedi bulan da onlar zaten."

"Onu son görüşüyle kızın kaybolması arasında sadece birkaç saniye olduğundan emin mi?"

"Evet."

"Peki, kızı dışarıya çıkarken gören başkaları da var mı? Güvenlik görevlisinin dikkatini çeken şeye ne kadar süre baktığını öğrenmeye çalışıyorum. Belki ona çok kısa gelmiştir ama aslında uzundur."

"Hadi bu lanet olası çukurdan kurtulup kızın saat kaçta dışarı çıktığını öğrenelim."

Tekrar not defterinin sayfalarını karıştırdı. Otoparkın ışıkları çukuru acımasızca aydınlatıyordu. Birden cesedin, artık kimsenin ona bakmasını istemediğini hisseder gibi oldum. Sanırım giderek duygusallaşıyordum.

"Ah, bak ne yazmışım! İçerideki kadın müşterilerden biri sarışından çok hoşlanmış. O ve kocası. Onun için de kızın saat kaçta çıktığına dikkat etmişler."

"Güvenliğin söylediğiyle uyuşuyor mu?"

Sayfaları karıştırıp saatleri kontrol etti. "On dakika"

"On dakikaya bir an denemez, öyle değil mi?"

"Adamın yalan söylediğini mi düşünüyorsun?"

Başımı salladım. "Hayır, bence doğru sandığı şeyi söyledi."

"Kusura bakma ama kafam karıştı. Nereye varmaya çalışıyorsun?"

Acı acı gülümsedim. "Vampirlerden biri yaşlı ve usta olmalı. Bunu önceden konuşmuştuk. Anlaşılan adamın zihnini bulandırıp gördüklerini unutturacak kadar güçlüler."

"Ben tüm vampirlerin bunu yapabildiğini sanırdım."

Kafamı salladım. "Bakışlarıyla hipnotize edebilirler ve eğer onları ısırırlarsa hafızalarını boşaltabilirler. Ama yeterince güçlülerse sırf bakışlarıyla anılarının çoğunu da çekip alabilirler. Kurban gözlerinin gördüğünü unutur, bakışları farların ışığındaki bir hayvanınkilere benzer. Zihin neler olduğunu anlayamaz."

"Tamam, yani vampirler onu bakışlarıyla etkisiz hale getirdi."

"Hayır Zerbrowski, bahse girerim bunu uzun mesafeden ve doğruca gözlerine bakmadan yaptı. Onunla konuşalım ve neler hatırlıyor öğrenelim. Ama vücudunda ısırık yoksa ve aklında abuk sabuk bir hatıra kalmamışsa, bu iş uzaktan ve göz teması olmadan yapılmış demektir."

"Yani?" diye terslendi Zerbrowski bıkkın bir suratla. Belli ki çok yorulmuştu.

Hiç üzerime alınmadan devam ettim. "Bu, vampirlerden birinin çok yaşlı olduğu anlamına geliyor Zerbrowski. Yaşlı ve usta. Burada çok belirgin ve nadir rastlanan bir yetenekten sözediyoruz. Listemizi oldukça kısaltabilecek bir yetenekten."

"Aklına belli biri geliyor mu?"

Kafamı salladım. "Önce şu güvenlikçiyle konuşup onu biraz soyalım."

Gözlüğünü burnuna itmeden evvel çerçevenin üzerinden bana baktı. "Anlamadım, ne?"

"Onu soymamız gerek Zerbrowski. Bakalım vücudunda ısırık izi var mı? Eğer temizse aradığımız kişi efendi vampirlerden biri. Ama güvenlikçi ısırılmışsa liste gene uzar."

"Sence Jean-Claude'unkilerden biri mi?"

"Hayır," dedim.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Nasıl bu kadar emin olabiliyorum? O kadar yorgundum ki bu soruyu kafamın içinde sorup Jean-Claude'un ne cevap vereceğini düşünme gafletinde bulundum. Bunu yapanların kendi insanlarından olmadığını nasıl garanti edecekti? Düşünmek yetmişti. Aniden kafamın içine girdi. Kahretsin.

Benim gördüğümü görüyordu ve kurban, vampirler tarafından öldürülmüştü. Kalkanlarımı kapayıp onu kovalamaya çalıştım ama sorumun cevabını birdenbire bulmuştum. "Kan yeminim onları bunu yapmaktan alıkoyar çünkü ben insan polisiyle başımızın derde girmesini kesinlikle yasakladım."

Ama Liv yemini bozdu, diye düşününce beni duydu.

"O zamanlar le sourdre de sang değildim. Fakat artık yeminimi ciddiye alıyorlar *ma petite*."

Uzun bir sessizlik olduğu için Zerbrowski endişelenmişti. "Sen iyi misin?"

"Sadece düşünüyordum," dedim.

Kan yeminlerinden haberdardım ama ne anlama geldiklerini ve ne kadar önemli olduklarını bilmiyordum. "Bunu yapanlar Jean-Claude'un halkından olamaz çünkü onlar kan yemini etti. Bu yemin onları doğaüstü bir bağla Şehir Efendisi'ne bağlıyor. O da vampirlerinin böyle suçlar işlemesini yasakladı."

"Kan yemininin cinayet işlemeyi imkansız kıldığını mı söylüyorsun?"

"Hayır, ama zorlaştırdığı kesin. Yemin ettikleri efendinin ne kadar güçlü olduğuna bağlı."

"Peki, Jean-Claude ne kadar güçlü?"

Açıklamanın bir yolunu bulmaya çalıştım. "O kadar güçlü ki bunu yapanların onun halkından olmadığına dair bahis oynasak tüm paramı ortaya koyabilirim."

"Ama garanti vermiyorsun."

"Elektrikli aletler için garanti verilir Zerbrowski, cinayetler için değil."

Sırıttı. "Pek hoşmuş. Bir ara bu espriyi kullansam kızmazsın, değil mi?"

"Yok canım, istediğin gibi takıl."

Zerbrowski birden tekrar ciddileşti. "Ben şu kan yemini olayını hala anlamıyorum. Belki fazlasıyla yorgun olduğum için kafam doğaüstü ilişkilere basmıyordur."

"Öyleyse senin için biraz basitleştireyim."

"İyi olur."

"Bu gece sorguya çektiğim vampirlerden öğrendiğim kadarıyla Malcolm, cemaati için kan yeminini yürürlükten kaldırmış."

Jean-Claude hala zihnimde olduğu için ne söylediğimi duydu. Paniğe kapıldığını hissettim.

"Bundan nasıl bir sonuç çıkarmalıyız?" diye sordu Zerbrowski.

Derin bir nefes alıp dikkatimi Jean-Claude'a verdim. Sesi kafamın içinde yankılandı. "Bundan emin misin *ma petite*?"

Yüksek sesle iki soruya birden cevap verdim. "Bu bölgede yüzlerce vampir var Zerbrowski ve artık onları böyle

suçlar işlemekten alıkoyacak iki şey kaldı. Kendi vicdanları ve kiliselerinin koyduğu ahlaki kurallar."

Jean-Claude kafamın içinde Fransızca küfredip duruyordu. Arada birkaç kelime yakalasam da benim için fazlasıyla hızlı konuşuyordu.

Zerbrowski gülümsedi ve bu gülümseme kademeli olarak suratına yayılıp bir sırıtmaya dönüştü. "Anladığım kadarıyla kilise, cemaatindekilerin iyi birer vatandaş olabileceğine inanıyor ama senin erkek arkadaşın halkına onlar kadar güvenmiyor."

"Şehre Jean-Claude'un davetiyle gelen yaşlı vampirleri araştıracağım ama benim oyum Ebedi Hayat Kilisesi'ne."

"Dolph katillerin Jean-Claude'unkilerden olmasını istemediğin için böyle söylediğini iddia edecek."

"Evet, muhtemelen öyle yapacak ve bazı bakımlardan ona hak vermiyor da değilim aslını sorarsan. Tüm bu yeni vampirlerin sadece insani ahlak anlayışlarına dayanılarak istediklerini yapmakta serbest bırakılmaları akıl alır gibi değil. İnsan bazen Dolph'un çözümünü uygulayalım gitsin diyor."

"Neymiş o çözüm?"

"Hepsini öldürmek."

"Bunu polise söylemesen iyi edersin ma petite, dedi Jean-Claude zihnimin içinde. İşler ters giderse arkadaşının bu konuşmayı hatırlamasını isteyeceğini sanmıyorum." Haklıydı. Vampirler hakkında ileri geri konuşmam doğru değildi.

"Yapma Anita, en yakın dostlarından bazılarının kan emici olduğunu unuttun galiba?"

"Evet, ama vampir olmanın kuralları vardır. Malcolm onlara sivri dişli insan muamelesi yapıyor. Oysa onlar farklı, Zerbrowski. Bunlar hepimizin, benim, Jean-Claude'un ya da Malcolm'un radarından kaçan bir grup serseri bile olsa, biraraya gelip yeni bir politika belirlemeliyiz."

"Çoğul konuşmana rağmen beni ya da başka polisleri kastetmiyorsun, değil mi?" Şakacı tavrı kaybolmuş, suratında sert ve mesafeli bir ifade belirmişti. Gözlerindeki zeki bakışı takdir etmemek mümkün değildi.

Derin bir iç çekip merdivene doğru yürüdüm. Çok fazla konuşmuştum. Jean-Claude'un sesini duydum. *Onu yatıştıracak bir şeyler söylemelisin ma petite.*

Zerbrowski'ye döndüm. "Bak, gerçekten çok yorgunum. Lütfen Dolph'a kilisedeki tüm vampirlerin yok edilmesi gerektiğini düşündüğümden bahsetme. Aslında kastettiğim bu değildi."

"Bunu kimseye, özellikle de Dolph'a söylemem. Aksi takdirde katliama kendi geliniyle başlayacağından emin olabilirsin."

"Yüzlerce vampir birdenbire kötü olmaya karar verirse kimi arayacaklarını çok iyi biliyorsun. O kadarıyla nasıl başa çıkarım bilmiyorum Zerbrowski. Evet, işimde iyiyim ama o derece değil."

"Bence de." Derin bir nefes alıp bıraktı. "Neden bu kadar yorgun ve sıkıntılı göründüğünü şimdi anlıyorum. İnan, ben de seninle aynı durumdayım."

"Kan yemininin ne zamandan beri geçerli olmadığını öğrenmem gerek," dedim.

"Sonra ne olacak?"

Ellerimi merdivene koydum. "Duruma el koyacağım."

Ma petite, bak yine aklına geleni söylüyorsun.

"Defol!" diye fısıldadım.

"Ne demek duruma el koyacağım? Sen bir federalsin Anita ve artık yalnız kovboy havalarında takılamazsın. Bir rozetin var."

Alnımı merdivene dayayınca suratım çamur oldu. Hemen geri çekildim ve gerçeği ona elimden geldiğince anlatmaya çalıştım. "Malcolm'a bir seçenek sunacağız. Ya herkesi yemin ettirecek ya onun yerine bunu Jean-Claude yapacak." Jean-Claude kafamın içinde bağırdı. *Sus ma petite. Sakın daha fazla devam etme.*

Yüksek sesle dile getirmemi istemediği, bu seremoniyi reddeden bütün vampirlerin öldüğüydü. Jean-Claude'un anılarını görebiliyordum. Kan yemini onların en zor uygulamaya soktukları kanunlardan biriydi. Yemin yeterince güçlü değilse olabilecekleri görmüştüm. Şimdi Malcolm kalkmış bunu geçersiz kılmaya kalkışıyordu.

Merdivenin ilk basamağına adım attığımda Zerbrowski "Ya vampirler yemin etmek istemezse, o zaman ne olacak?" diye sordu.

Bir an olduğum yerde donup kaldıktan sonra yalan söyledim. "Emin değilim. Umarım tek sorun Malcolm'dur ve ülkedeki tüm kiliseler bu şekilde düşünmüyordur. Daha önce hiç bu çapta bir problemle karşılaşmadık. Bildiğim kadarıyla hiçbir efendi vampir, vampirlerinin böyle çoğalmasına ve beslenmesine izin vermedi. Hiçbirinin liderliği sadece isimde kalmadı. Vampirler yeni fikirlere pek sıcak bakmaz Zerbrowski."

"Yemin etmeyenleri öldürmekten mi bahsediyorsun? Anita, onların hakları var."

"Bunu biliyorum. Hem de hepinizden daha iyi." Malcolm'a lanet ettim. Başımıza nasıl da büyük bir bela açmıştı.

Katiller onun halkından değilse bile onunkilerin de sorun çıkarması an meselesiydi. Vampirler insan değildir ve insan gibi düşünmez. Anladığım kadarıyla Malcolm, Richard'ın Thronnos Rokke Klanı'nda yapmaya çalıştığını Ebedi Hayat Kilisesi'nde uygulamaya çabalıyordu. İkisi de canavarlara insan gibi davranmanın derdindeydi. Ama onlar insan değildi.

Jean-Claude fısıldadı. *Kiliseye bir temsilci yollayıp durumun sandığımız kadar kötü olup olmadığını öğrenmeliyiz.*

Cevap vermeye bile gerek duymadım. Elçiden kastı tabii ki bendim.

Merdiveni çıkmaya başladım ve ancak Zerbrowski ıslık çaldığında eteğimin altında ne olduğunu hatırladım. "Blake, cidden harika bir..."

"Tek kelime daha etme Zerbrowski."

"Neden?"

"Çünkü söylersen seni yere yapıştırırım."

"...popon var," diye tamamladı cümlesini.

"Benden günah gitti," dedim.

Muzip bir kahkaha attı.

İkimiz de yukarı çıktığımızda ayağına çelme takıp onu gözüme kestirdiğim çamur birikintisine yuvarlayıverdim. Bağıra çağıra küfredince herkes güldü. "Katie'ye bana kötü davrandığını söyleyeceğim," diye homurdandı.

"Hiç durma, git beni şikayet et. Katie'nin benim tarafımı tutacağından eminim." Aslına bakarsanız Katie Zerbrowski'yi gayet iyi tanıyor ve kocasının ona aramızda geçen diyalogu aktarmayacağını biliyordum. Hıh, güzel popoluymuşum, öyle mi? Katie bunu duysa bana hak verir, kocasının kabalık ettiğini düşünürdü.

Jean-Claude'un sesi kafamın içinde yankılandı. *Ama gerçekten güzel bir popon var.* Ona çenesini kapamasını söyledim ve bu kez sözümü dinledi. *Şafak sökmek üzere, dinlenmem gerek zaten. Uyandığımda konuşuruz.*

"Tatlı rüyalar," diye fısıldadım.

Ölüler rüya görmez ma petite. Bunu söyledikten sonra gitti.

48

Güvenlik görevlisi striptiz yapmaktan hiç hoşlanmamıştı. Ona bunu sadece ben ve birkaç hoş polis memuru izlerken ya da sahnelerden birinde yapabileceğini söylemiştim. Seçim onundu. Bana inanamıyormuş ama karşı gelmeye de korkuyormuş gibi bakmıştı. Temizdi. Vampirler onu ısırmamıştı. Diğer taraftan ciddi bir sorunumuz vardı çünkü yaşlı bir vampiri yakalamak, elde tutmak ve öldürmek daha zordu. Fakat olaya pozitif açıdan bakmak gerekirse bunu yapabilecek vampirlerin sayısı çok azdı. Yani Malcolm'la Jean-Claude'un yaptığı anlaşmadan bu sonuç çıkıyordu. Aslında bu anlaşma Malcolm'la eski Şehir Efendisi Nikolaos arasındaydı. Onunla tanışıp onu öldürmüş biri olarak kiliseye sığınan vampirlere hak vermiyor değildim. Hiçbiri Nikolaos'a

borçlu olmak istemiyordu. Fakat Jean-Claude onun kiliseyle yaptığı anlaşmayı ancak bir şartla kabul etmişti. Jean-Claude'un izni alınmadan şehre hiçbir yaşlı vampir efendisi giremeyecekti. Yani Malcolm ya anlaşmayı bozmuştu ya da cemaati içinde bu kadar güçlü birinin olduğunu bilmiyordu. Bir başka seçenekse Malcolm'la Jean-Claude'un bölgelerine böylesine güçlü bir vampirin girdiğini hissetmemesiydi. Eğer sonuncu seçenek doğruysa başımız büyük beladaydı. Çünkü bu, güç seviyesini hiçbirimizin istemeyeceği kadar yükseltecekti.

Düşündükçe seçenekler çoğalıyordu. Belki Jean-Claude böyle bir vampirin şehre girmesini kabul etmiş ama Malcolm'un ona kan yemini ettirmeyeceğini düşünememişti. Zihnimde dönüp duran sorular başımı ağrıtmıştı ama Jean-Claude uyanmadan hiçbirinin cevabını alamayacaktım. Şafak vaktinin kızıl aydınlığında St. Louis'ye doğru direksiyon sallarken iyi ki yanıma güneş gözlüğümü almışım diye düşündüm. Doğruca doğuya gitmediğime çok memnundum. Zira ışık zaten yeterince kör ediciydi.

Evimden daha yakın olduğu için Sirk'e gittim. Bazen oraya Jean-Claude'la buluşmak için uğrardım ama çoğunlukla sadece yakın olduğu için giderdim. Yorgunluktan gözlerim yanıyor, kollarımla bacaklarım grip olacakmışım gibi ağrıyor, vücudum beni uyanık ve hareket halinde tutabilmek için son enerjisini harcıyordu.

Lanetliler Sirki'nin çalışanlarına ait otoparka sabahın sekiz buçuğunda girdim. Benimki dışında üç araç vardı. Biri Jason'ındı, diğerlerini tanımıyordum. Bunların sahipleri de Sirk'te çalışmakla kalmayıp aynı zamanda burada

yaşıyor ve araba kullanmayı biliyor olmalıydı. Ve böyle düşünüldüğünde liste kısalıyordu. Meng Die araba kullanabiliyordu. Belki Faust da öyle. Sonra düşünmeyi bıraktım. Bundan bana neydi ki?

Otoparktan giderek artan ışıklara doğru yürürken dik durabilmek için büyük bir savaş vermem gerekti. Arka kapıyı açmak için anahtarımı kullanıp loş depoya girdim. Karanlık gözlerimi rahatlatmıştı.

Arkamdan kilitleyip kapıya bir-iki saniye yaslandım. Uzun zaman önce arka kapıda kilit bile yoktu ve birinin seni içeri alması gerekiyordu. Ama benim çabalarım sayesinde sağlam bir çelik kapı taktırılmıştı. Kilidin olmadığı zamanlarda çatının yakınındaki ufak gözetleme yerinde bir bekçi bulundurmaya mecbur kalıyorlardı. Bekçi kapıya biri geldiğinde haber veriyordu. Kulağa çok saçma geliyor, değil mi? Halbuki öndeki kapının kilidi vardı. Bu uygulama çalışanların içeri girmesini zorlaştırmaktan başka hiçbir işe yaramıyordu. Hele gözetleme yerindeki kişi başka bir yere gitmişse kapıyı dakikalarca yumruklamak zorunda kalıyordunuz. Buraya genelde sabaha karşı geldiğim için her seferinde çaresiz kalıp ortalığı ayağa kaldırıyordum.

Kapının kilidini bir kez daha kontrol ettikten sonra daima orada duran kutuların arasından geçip merdivenlere açılan büyük kapıya doğru yürüdüm. Aşağı inen merdivenler bitip tükenmek bilmiyordu. O kadar mesafeyi asansörle bile inmek zor gelebilirdi. Ama burada asansör falan yoktu. Merdivenler Lanetliler Sirki'nin savunma mekanizmalarından biriydi. O kadar çok basamak vardı ki aşağı inmek için gerçekten istekli olman gerekiyordu. Gerekirse yol üzerin-

de tuzak kurabileceğimiz stratejik noktalar mevcuttu ve basamaklar öylesine tuhaf yapılmıştı ki insan bunları kullananların iki bacağı olmadığı hissine kapılıyordu. Sizi aşağıda neyin beklediğini bilmeseniz bu merdiven hakkında pek çok spekülasyon üretebilirdiniz. Halbuki aşağı inenler likantroplardan ve vampirlerden ibaretti ama düşmanlarımız bunu bilmiyordu.

Jean-Claude aşağıda daha büyük ve tuhaf yaratıklar olduğuyla ilgili dedikoduları memnuniyetle karşılayıp bu söylentileri çıkaranlara destek vermişti. Bana göre hava hoştu. Düşmanlarınız için daima esrarlı ve korkutucu olmalıydınız.

Merdivenlerin dibindeki büyük demir kapıya vardığımda uykusuzluktan bakışlarımı odaklayamıyordum. Her yeri flu görmeye başlamıştım. Anahtarlarımı tekrar cebimden çıkardım. Bu kapınınkini bulmak hiç zor değildi. Zira eski tip, ucunda sadece bir halka olan anahtarlardandı. Modern anahtarlarla karşılaştırıldığında cüceler arasında dev gibi kalıyordu.

Anahtar kilitte hiç ses çıkarmadan döndü. Menteşeler de gıcırdamamıştı ama normal bir insanın gücünde olsaydım bu ağır kapıyı açmakta epey zorlanırdım. Dayanıklı silahlara karşı etkili olması açısından çok sağlam yapılmıştı.

Kapıyı arkamdan kapayıp kilitledim ve sürgüledim. Bu saatte buraya girmek isteyen başka biri olur muydu bilmiyordum ama hiç şansları kalmamıştı. *Şafak sökeli çok oldu, gelecek olan çoktan gelirdi zaten,* diye avuttum kendimi. Jean-Claude buraya gelebileceğimi tahmin edip kapıyı özellikle benim için sürgülememiş olmalıydı.

Salonun duvarlarını oluşturan uzun, ipeksi perdeleri çektim. Altın, gümüş ve beyazın hakim olduğu mobilyalara ya da yapay şömineye fazla dikkat etmedim. Çünkü aklımdaki tek şey iyi bir uyku çekebilmekti.

Doğruca Jean-Claude'un odasına gittiğimde onu Asher'la yatakta buldum. Ölümde de yaşamda olduğu kadar güzel görünüyorlardı. Asher'ın altın rengi bukleleri ışıltılı bir köpük gibi beyaz yastığın üzerine yayılmıştı. Gözleri kapalı olduğu için bir Sibirya kurdununkileri andıran açık mavi bakışlarını göremiyordum. Asher yan yatıyordu ve yüzünün yaralı tarafı gölgede kalmıştı. Lambayı muhtemelen benim için açık bırakmışlardı. Aksi takdirde oda bir mağara kadar karanlık olurdu. Çünkü tek bir penceresi bile yoktu. Jean-Claude, Asher'ın arkasmdaydı ve bir kolunu onun beline atmıştı. Eli Asher'ın vücudunun sağ tarafındaki yaraların üzerindeydi. Asher bir zamanlar Jean-Claude kadar güzelmiş ama birtakım iyi niyetli kilise memurları onu yakalayıp içindeki şeytanı çıkarmak için takdis edilmiş su kullanmış. Kutsal su vampirlerin teninde asidin bizimkinde yaptığı etkiyi yapar. Aynı kilise memurları Asher'ın insan hizmetkarı Julianna'yı da direğe bağlayıp yakmış. Hıristiyanlık güzel bir dindir ama onun kisvesi altında yapılan bazı uygulamalar o kadar güzel değil.

Jean-Claude'un yüzüne dokunup buklelerinden birini solgun omzuna doğru ittim. Teni daha şimdiden soğuktu. Asher'ın alnını öptüğümde bir ölüye dokunduğumu hissettim. Vampirler şafak sökerken uykuya dalmıyordu, ölüyordu. Onlar hareket edebilen cesetlerdi. Ama onları neyin hareket ettirdiğinden pek emin değildim doğrusu.

İki cesetle aynı yatakta uyuyamazdım. Giderek soğuyan tenleri beni rahatsız ediyordu. Kararsızca etrafıma bakındım. Odada bir kanepe olsaydı onu kullanırdım ama yoktu. Hatta bir zamanlar iskemle bile yoktu ama ben koymaları için ısrar etmiştim. Yatak bu kadar büyükken kim iskemlede oturmak ister diye düşünmüşlerdi sanırım.

Dışarı çıkıp kapıyı arkamdan yavaşça kapadım. Bunu uyanacakları için değil sırf alışkanlıktan yapmıştım. Jason'ın odasına gittim. Onunla birlikte yattığım günler olmuştu. Kapıyı çalmadım çünkü herkesin uykuda olduğunu tahmin ediyordum ve yanılmamıştım. Jason yatağın ucunda yorganına sarılmıştı ve bir tek sarı saçlarının uçları görünüyordu. Arkasında başka biri vardı. Bir an için bunun bir kadın olduğunu sanıp Jason'ın yanına gelmekle hata ettiğimi düşündüm. Ama yastığın üzerine yayılan kestane rengi saçları tanıyordum. Anlaşılan Nathaniel burada kalmıştı. Bu da bir ilk değildi.

Banyonun lambasını açık, kapıyı aralık bırakmışlardı. Bunu benim için mi, yoksa Nathaniel gecenin bir yarısı kalkarsa nerede olduğunu bilmesi açısından mı yaptıklarını kestirememiştim. Eskiden bu penceresiz ve kapkaranlık odalarda uyandığımda klostrofobim tutardı. O yüzden biraz ışık hoşuma gidiyordu.

Yüzümdeki çamuru cipteki ıslak mendillerle temizlemiştim. Çizmelerimi de çıkarırsam o çukurun pisliğinden tamamen kurtulacaktım. Sipsivri topuklarımla kayıp düşmemem bir mucizeydi doğrusu. Deri montu özenle katladım. Burada iskemle ya da koltuk olmadığı için yere oturup çizmelerimi ve çoraplarımı çıkardım ve kimsenin bun-

lara takılmaması için odanın köşesine koydum. Eteğim kurumuş kan lekeleri yüzünden kaskatıydı. Kulüpteki vampirler bu konuda tek kelime etmemişti. Bilmiyorum, ya kanın kokusunu almamışlardı ya da bundan bahsetmeyi kabalık olarak görmüşlerdi.

Eteğimi çizmelerimle çoraplarımdan biraz uzağa koydum. Öyle bir hale gelmişti ki kuru temizlemenin bile işe yarayacağından emin değildim.

Beyaz tişörtü çıkarıp nispeten temiz olduğunu düşündüğüm kıyafetlerimle birlikte başka bir yığın haline getirdim. Sutyenim de aynı yığına gitti. Fakat sonra çıplak uyumaktan vazgeçip tişörtü tekrar giydim. Tangayı çıkarsam daha rahat edeceğim kesindi ama Nathaniel'la hiç çıplak uyumamıştım. Jason'la da sadece bir kere olmuştu. Keşke pijamam olsaydı. Ama bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu ve tek istediğim bir an evvel yatağa girip yorgun vücudumu Nathaniel'ınkine yaslamak ve uyumaktı.

Yorganı kaldırıp Nathaniel'ın çıplak sırtına sokuldum. Ona dokunduğum anda uykusunda hafifçe kımıldadı. Beline sarılıp yanağımı sırtına dayadım. Evde çoğu kez böyle uyurduk. Nathaniel tamamen çıplaktı fakat bunun sebebi Jason'la aralarında cinsel bir ilişki olması değildi. İkisi de likantroptu ve onlar kıyafetlerden hoşlanmaz, yalnız kaldıklarında üzerindekilerden hemen kurtulmak ister.

Olduğum yere iyice yerleştim. Nathaniel da kendini Jason'la benim sıcaklığıma bıraktı ve herkes hareketsiz kaldı. Az sonra yanağımı sırtından kaldırıp yüzümü vanilya kokulu saçlarının arasına soktum. Anında kendimi evde hissettim ve uykunun kucağına yuvarlanıverdim.

49

Bir şey beni uyandırdı. Ne olduğundan emin değildim. Jason'ın odasının loşluğunda birdenbire gözlerimi açmıştım. Hala Nathaniel'a yapışık vaziyetteydim. Kafamı hafifçe kaldırdığımda diğer tarafta yatan Jason'ın sarı saçlarını gördüm. Herhangi bir değişiklik yoktu. Peki neden uyanmıştım?

Hiç kıpırdamadan kulak kesildim. Sadece Jason'la Nathaniel'ın düzenli nefes alıp verişlerini duyuyordum. Bir de uykusunda hareket eden Jason'ın ara sıra hışırdattığı çarşafın sesini. Bunların dışında oda tamamen sessizdi. Sonra bir şey duydum. Su sıkırtısı. Banyoda su akıyordu.

Elimi yastığın altına kaydırdım. Browning kılıfının içindeydi. Evde olsam bunu yatağın kenarına asardım. Ama burada birilerinin yanlışlıkla emniyetini açıp tetiğe basma

riski olduğu için yastığın altına koymuştum. Kılıfı açıp tabancayı çıkarırken bir elimle Nathaniel'ın ağzını kapadım.

İrkilerek uyandı. Gözleri dehşetle açılmıştı. Tabancayla banyonun aralık kapısını işaret edince kafasını sallayıp Jason'ın omzuna dokundu. Hiç vakit kaybetmeden kalkıp sessizce banyoya yaklaştım.

Emniyeti açmış, tabancayı iki elimle kavrayıp namluyu tavana doğrultmuştum. Diğer şekil-değiştiricilerden biri duşu kullanmak istemiş olabilirdi. Kimseyi uyandırmadan sessizce odaya dalmak tam onlara göre bir davranıştı ve sırf başkasının duşunu kullandı diye ölmesini istemiyordum.

Aralık kapıya çok yaklaşmadan etrafından dolaştım. Gölgemin görünmesini istemiyordum. Hoş, arkamdaki oda karanlık olduğu için muhtemelen böyle bir şey olmazdı ama tedbiri elden bırakmamakta fayda vardı. Gerektiğinde rahatça ateş edebilmek için üzerimdeki siyah sabahlığın kolunu sıvadım. Bunu ne zaman giydiğimi bile hatırlamıyordum.

Kapının menteşeli tarafında yavaşça tek dizimin üzerine çöktüm.

İçeride silahlı biri varsa muhtemelen üst tarafıma nişan alacaktı. Kapının kolunu çok yavaşça çektim. Tabancamı içeri doğrultmuştum. Oradaki her kimse kapının hareketini farketmeden evvel gözlerimin ışığa biraz olsun alışmasını umuyordum tüm benliğimle. Karanlık odadan aydınlığa dalmak benim için öldürücü olabilirdi. Zira bir-iki saniye geçici körlük yaşayacak ve rasgele ateş edecektim. Ne var ki bunun kötü niyetli biri olduğundan yüzde yüz emin bile değildim.

Kapının altında su sızmaya başlamıştı ve sabahlığın eteklerinin ıslandığını hissedebiliyordum. İlk uyandığımda duyduğumun duş sesi olduğunu sanmıştım ama şimdi farkı anlamıştım. Biri küveti taşırmıştı. Neler oluyordu?

Kapıyı ardına kadar itmeme rağmen görünürde kimse yoktu. Küvetin her tarafından su sızıyordu ve musluk sonuna kadar açıktı. Bacaklarım sırılsıklam olmuştu. Çok soğuktu. Sanki birden buz kesmişlerdi. Kim bu kadar soğuk suyla yıkanırdı ki?

Şimdi banyoyu olduğu gibi görebiliyordum. Küveti, duvarları, lavaboyu ve tuvaleti. İçerisi geniş olmadığı için gözlerimi etrafta dolaştırmama bile gerek yoktu. Birinin burada saklanması imkansızdı. Şaka mıydı bu? Biri biz uyurken içeri girip küvetin tıkacını takmış ve suyu mu açmıştı? Acaba ortalığı su basmadan evvel farkedeceğimizi mi düşünmüştü? Ya da belki etrafın batması umrunda bile olmamıştı. Ne aptalca bir şakaydı!

Ayağa kalkıp suyun içinde yürümeye başladım. Neredeyse bileklerime kadar geliyordu. Ama bir dakika... Bu işte bir saçmalık vardı. Böylesine derin olması tuhaf değil miydi? Sabahlığımın etekleri suya kapılmış dalgalanıyordu. Sanki bir derenin içindeydim. Çok soğuktu. Çok, çok soğuk.

Şimdi küvetin yanındaydım ama suyun yüzeyi harelerle kaplı olduğu için küvetin dibini göremiyordum. Hayretle kafamı salladım. Bir küvet ne kadar derin, su ne kadar bulanık olabilirdi ki?

Tabancayı tek elimle tutarak musluğu kapamak için uzandım. Bir şeyin suyun içinden fırlayıp elime yapışma-

sını beklemiştim ama hiçbir hareket olmadı. Musluk kapanınca etrafa insanın kulağını sağır eden, tuhaf bir sessizlik hakim olmuştu. Tek duyabildiğim küvetin kenarından akan suların sesiydi. Su birdenbire berraklaştı. Hani bardağa efervesan tablet atarsınız da ilaç eriyince su saydamlaşır ya, işte aynı öyle oldu ve dipte yüzen bir şey yavaş yavaş netleşti.

Solgun bir el, kırmızı saçlar... Ve birden kendimi Damian'ın yüzüne bakarken buldum. Dehşetle açılan gözlerinde hiçbir hayat belirtisi yoktu. Ama şu anda gece değildi ki. Dolayısıyla Damian zaten ölüydü ve nefes almaya ihtiyacı yoktu. Suyun dibinde kalmak ona zarar veremezdi. Yine de mantığım işlemiyordu. Onu orada öyle yatarken görmek kanımı dondurmuştu. Hemen uzandım.

Tabancamı yere fırlatıp ellerimi suyun içine soktum ve Damian'a dokundum. Sonra onu gömleğinden kavrayıp çekmeye çalıştım. Fakat su sandığımdan ağırdı. Çok ağır ve çok soğuk. Neredeyse Damian yüzeye çıkmak üzereyken bunun su değil buz olduğunu farkettim. Damian kocaman bir buz kütlesinin içinde donmuştu ve kollarım da onunla birlikte donmuştu. Kapana kısılmıştım.

"Anita, Anita!" Nathaniel'ın eli omzumdaydı. Birden gözlerimi açtım ve kendimi Jason'm odasında buldum. Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Hemen doğrulup etrafıma bakındım. Banyo kapısı aralıktı ama içeriden su sesi gelmiyordu. Sadece bir rüyaydı.

Titremeye başladım. Resmen donuyordum. Buz gibiydi. "Rüyamda Damian'ı gördüm," dedim. "Donmuştu. Bir buz kalıbının içinde donmuştu."

"Tenin buz gibi," dedi Nathaniel.

Jason sesimizi duyup doğruldu. Kısa saçları karmakarışık olmuştu. Uykulu gözlerle bize baktı. "Neler oluyor?"

Nathaniel bana sarılıp ellerini buz kesen kollarıma sürttü. "En son ne zaman yemek yedin Anita?"

"Seninle yedik ya."

"Yani on iki saattir açsın." Jason'a baktı. "Derhal yemek yemesi gerek."

Jason tek bir soru bile sormadan yataktan kalkıp aynı zamanda komodin görevi gören mini buzdolabının önünde diz çöktü ve bir elmayla muz çıkardı.

"Ben meyveyi soğuk yiyemem," dedim.

"Anita, rüyanda Damian'ı gördün çünkü onun enerjisini tüketiyorsun. İtiraz yok, al şu muzu."

Birden haklı olduğunu farkettim. Soğuk beni aptallaştırmıştı. Jason muzu bana uzattı. Fakat öylesine titriyordum ki muzu benim yerime Nathaniel soymak zorunda kaldı. Lanet olsun, berbat haldeydim.

Dişlerim takırdarken Nathaniel bana birkaç lokma muz yedirdi. Titremem biraz olsun yavaşlasa da hala perişandım. "Proteine ihtiyacın var," dedi Nathaniel.

Jason bir kutu Çin yemeği çıkardı ama bize uzatmadı. "Kesin bozulmuştur." Sonra bir strafor kutu çıkardı. "Dünden kalma fajita."

Nathaniel kutuyu açıp bir parça bifteği ağzıma uzattı. "Ye şunu."

Dediğini yaptım. Et soğuk olmasına rağmen çok lezzetliydi. Sanki sadece midemi doldurmayıp beni iyileştiriyordu. Izgara soğanlarla biberlerleri bir kenara ayırıp yalnız-

ca etleri yedim. Tenim biraz olsun ısınmıştı. Titremem durunca kafamı salladım. "Doydum, bu kadar yeter."

"Etin çoğunu yemişsin, iyi," dedi Jason. Yere oturup kollarını yatağa, çenesini ellerine dayamıştı. "Doğru mu duydum? Nathaniel, Damian'm enerjisini tükettiğini mi söyledi?"

Kafamı salladım.

"Jean-Claude, Nathaniel ve Damian'la ikinci bir triumvirlik oluşturduğunuzdan bahsetti."

"Görünüşe bakılırsa öyle," dedim.

"Herhalde henüz yeni özelliklerine alışamadın?"

"Galiba. Ama durum sandığınızdan çok daha ciddi. Son yirmi dört saat içinde Damian'ı neredeyse iki kere öldürüyordum."

Jason'ın gözleri hayretle açıldı. "Nasıl?"

"Alışık olduğu gibi yaşamakta inat ediyor," dedi Nathaniel kapağını kapadığı kutuyu Jason'a uzatarak. "Doğru düzgün yemek yemiyor, uyumuyor, biraz egzersiz dışında sağlıklı kalmak için hiçbir şey yapmıyor."

"İyi de polise, *Ah, kusura bakmayın ama ben biraz uyuyacağım,* diyemem ki."

"Orası öyle ama en azından beslenmene dikkat edebilirsin. Sana bir vampirden çok likantrop özellikleri taşıdığını, dolayısıyla uzun süre aç kalmaman gerektiğini söylemiştim. Bütün gece açık olan bir sürü restoran var."

Nathaniel'ın ses tonu ve beni böyle azarlar gibi konuşması hiç hoşuma gitmemişti. "Kusura bakma, düşünemedim. Çünkü uykusuzluktan ölüyordum ve yorgunluktan midem bulanıyordu."

"Belki miden enerjin dibe vurduğu için bulanmıştır," dedi Nathaniel öfkeyle. "Ama bu hiç aklına gelmedi, öyle değil mi?"

"Hayır, gelmedi. Şimdi rahatladın mı?"

"Hayır," dedi. "Damian öldüğünde sıra kime gelecek bir düşün bakalım." O kadar öfkeliydi ki gözleri kararmış, neredeyse mora dönüşmüştü.

Ben de kızmaya başlamıştım çünkü gördüğüm kabus beni çok korkutmuştu. Damian'a zarar verdiğimi düşünmek istemiyordum. Nathaniel'ın yaptığı onca açıklamadan sonra yemek yemeyi düşünemediğim için kendimi aptal gibi hissediyordum. Üstelik çok yorgundum. Kendi hatamı kabul etmektense Nathaniel'a kızmayı tercih ederdim. Hata yapmaktan nefret ederim. Hele de böyle gerzekçe hatalar.

"Tamam, haklısın," diye mırıldandım sonunda.

"Ne yani, tartışmayacak mısınız?" dedi Jason.

"Kaybedeceğimi bildiğim bir tartışmaya girmeme gerek yok. Dikkatsiz davrandığımı kabul ediyorum. Sorun sadece yeni triumvirlik değil. *Ardeur*'ü nihayet kontrol altına aldım. Yani bir bakıma."

"Ne demek 'bir bakıma'?" diye sordu Jason ve yatağın kenarına oturdu.

Çırılçıplaktı. Hep öyleydi ama ilk kez farkediyordum. Başka taraflarına bakmamak için gözlerimi onunkilerden hiç ayırmadan cevap verdim.

"*Ardeur* artık kendi kendine ortaya çıkmıyor demek."

"Bu harika bir haber, öyle değil mi?" dedi. Suratımdaki ifadenin kafasını karıştırdığı belliydi.

"Evet," dedim. "Kötü haberse *ardeur* ortaya çıkmamasına rağmen hala beslenmeye ihtiyaç duyuyor ve bana ne zaman beslenmesi gerektiğini hatırlatmıyor. Damian'la yaşadığım diğer sorunun sebebi buydu. *Ardeur*'ü on iki saattir beslememiştim ve ortaya çıkmamıştı."

"Ve açlığını bastırmaya gerek duymadın," dedi Nathaniel yumuşak bir sesle.

"Evet."

"Bu yüzden Damian'ın enerjisini emmeye başladın."

Kafamı salladım. "Sonra bana zihnimde seslendi."

"Ve *ardeur*'ü besledin," dedi Jason.

Kafamı evet anlamında salladım.

"Kulübe gelmeden evvel, öyle mi?" dedi Nathaniel. Sesi hala yumuşaktı.

"Evet." Ona bakmak için başımı çevirdiğimde gözlerinde gördüğüm ifade beni hem kızdırdı hem üzdü. Kalbi kırılmıştı ve bu benim suçum değildi. Ama başka erkeklerle yatmamın benim suçum olmadığını iddia etmek tuhaf kaçacaktı. Ayrıca etrafta dolaşıp onun dışında önüme gelenle sevişmeme bozulmaya hakkı vardı.

"Uzun boylu bir şey değildi. Beni kulübe kadar idare etmesi için biraz 'atıştırdım', hepsi bu."

"Kiminle?" diye sordu. Temkinli bir ifadesi vardı.

"Requiem."

"Damian'm enerjisiyle beslenmemek için *ardeur*'ü daha erken beslemeliydin, öyle değil mi?" diye sordu Jason. Bence hem sorduğu sorunun cevabını bilmek hem olası bir tartışmayı önlemek istiyordu. Gerçi Nathaniel'la kavga edeceğimizi sanmıyordum ama emin de değildim.

Jason'ın sorusunu bir an düşündükten sonra yanıtladım. "Evet, sanırım öyle."

"Sen *ardeur*'le enerji topluyorsun, öyle değil mi?"

"Evet."

"Ve şimdi yeni bir triumvirlik için enerji kaynağısın. Senin enerjin Damian'a ve bir dereceye kadar Nathaniel'a güç veriyor."

"Bir dereceye kadar mı? Neden?" diye sordu Nathaniel.

"Çünkü hayattasın. Kalbinin atmasını sen sağlıyorsun. Ama Damian ölü."

Nathaniel kafasını salladı. "Pekala."

"Varmaya çalıştığın nokta ne Jason?" dedim.

"İlla öyle bir nokta mı lazım?" diye sordu sırıtarak.

Kafamı salladım. "Her ne kadar bunu herkesin görmesine izin vermesen de o bebek mavisi gözlerinin ardında zehir gibi bir zeka olduğunu biliyorum. Hadi, ne düşünüyorsun söyle."

"Anita'nın daha sık yemek yemesi gerekiyor, sence de öyle değil mi?"

İkimiz de evet anlamında kafamızı salladık.

"Ya diğer şeyleri de daha sık beslemesi gerekiyorsa?"

Sanırım Nathaniel'la aynı anda nefes aldık ve bunu bırakırken "Hassiktir," dedim.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Nathaniel.

"Bu geceye dek on iki ya da çok zorlarsam on dört saatte bir ortaya çıkıyordu," dedim. "Daha ne kadar sık olabilir ki?"

Jason ellerini iki yana açtı. "Bunu bilemem. Ben sadece fikir yürütüyorum."

"Söylediğin mantıklı," dedi Nathaniel. "Requiem'le biz beslenmeden ne kadar önce beslendin?"

Kafamda hesap yapmaya çalıştım. İyice paniğe kapıldığım için aklımı toplamakta zorlanıyordum. "İki saat. Belki daha bile azdı. Kafamı salladım. "Yok artık! *Ardeur*'ü iki saatte bir beslemem imkansız."

"Öyle, ama arabada ufak tefek atıştırmalıklar bulundurur ve iki saatte bir bunları yiyebilirsin," dedi Nathaniel. "Sana daha önce de söylediğim gibi, eğer bir açlığı bastırırsan diğeri azalır."

Paniğim biraz olsun geçmişti. "Arabada fındık fıstık bulundurmamın bu sorunu çözeceğine gerçekten inanıyor musun?"

Omzunu silkti. "Emin değilim ama öyle sanıyorum." Birden gözüme çok genç görünmüştü.

Ona sarılınca kollarını belime doladı. "Tanrım, Nathaniel, bu şekilde nasıl yaşayacağım? Eskisinde bile zorlanırken yeni durumuma nasıl adapte olacağım?" Sesim titriyordu.

Beni sımsıkı tuttu. "Merak etme, bir yolunu bulacağız. Requiem konusunda sinirlendiğim için özür dilerim. Sadece..."

"Herkesin bana sahip olmasına ve seninle istediğin kadar yakınlaşmamama bozuluyorsun, değil mi?"

Kafasını salladı. Sonra geri çekilip bana gülümsedi. Yüzü harikulade görünüyordu. Elimi tutup boynuna koyunca parmaklarımın altındaki diş izlerini farkettim.

"Çok güzeldi Anita," dedi. "O dakika tam olarak istediğim buydu."

Ben de gülümsedim ama fazla uzun sürmedi. "Saat kaç?"

"On," dedi Jason.

Harika! İki saat bile uyumamıştım. "Senden gece ikide beslendim," dedim. "Sadece sekiz saat olmuş. Sekiz saat çok az bir süre Nathaniel."

Gözlerinde öfkeli ve kararlı bir ifade belirmişti. "Seviş benimle Anita. Sonra başkalarından beslenebilirsin. Ama haklısın, herkesin benden evvel davranmasından bıktım usandım artık." Dizlerinin üzerindeydi. Kollarıma hafifçe dokundu. "Seviş benimle. Böylece seni kıskanmam için hiçbir sebep kalmaz."

"Neden kıskanmayacakmışsın?" diye sordum. "Öyle ya da böyle başka erkeklerle yatmak zorunda kalacağım."

"Çünkü benimle sevişmek istediğini ama onlarla mecburen seks yaptığını bileceğim."

Başım ağrımaya başlamıştı. Nathaniel beni sık sık çaresizliğe sürüklüyordu. Onu seviyor ve istiyordum ama lanet olsun ki şu anda ne söyleyeceğimi bilmiyordum. "Eğer başka kadınların yatağına gittiğini bilseydim, sebebi ne olursa olsun seni kıskanırdım," diye mırıldandım en sonunda.

Yanakları pembeleşti. "Sahi mi söylüyorsun? Cidden kıskanır mıydın?"

"Kulüpteki kadınların sana dokunmasını izlemekten hiç hoşlanmadığıma göre, evet, herhalde kıskanırdım."

"Bu şimdiye kadar senden duyduğum en güzel şey."

"Seni başka kadınlardan kıskanmam mı?"

Kafasını salladı.

"Daha önceki kız arkadaşların seni hiç kıskanmıyor muydu?"

"Benim hiç kız arkadaşım olmadı ki."

Boş bir ifadeyle yüzüne baktım. Ne söyleyeceğimi bilememiştim. Bu konuda yalan atmayacağını bilmeme rağmen inanmakta güçlük çekiyordum. "Bir sürü pornoda oynadın ve..."

"Fahişelik yaptım," dedi gözünü bile kırpmadan.

"Bak, bunu hatırlattığım için üzgünüm ama..."

"Birileriyle düzüşmekle sevgili olmak arasında büyük fark vardır Anita. Özellikle de para için düzüşüyorsan."

"Ama..."

Parmaklarıyla dudaklarıma dokundu. "Şşşt," dedi. "Sen hayatımda sahip olduğum ilk kız arkadaşsın."

Ona dehşetle bakakaldım. İlk kız arkadaş mı? Bir türlü aklım almıyordu. Bunca zaman pornolarda oynayıp fahişelik yapmış ama tek bir sevgilisi bile olmamıştı. Aklımın ne kadar karıştığı yüzüme yansımış olmalı ki gülümseyerek elini yanağıma koydu. Bandı çıkardığım için Barbara Brown'un tırmık izlerine dokunabiliyordu.

"Söyledim ya, sen beni ben olduğum için isteyen ilk kadınsın. Nasıl göründüğüm ve vücudumla neler yapabildiğim seni ilgilendirmiyor. Beni seks yapmadan sevebiliyorsun. Sana bakmama, seninle ilgilenmeme, mutfağını düzenlememe izin veriyorsun."

"Çünkü benden daha çok yemek pişiriyorsun."

Gülümsedi. Gözleri tıpkı bir çocuğunki kadar masum, benden daha yaşlı birininki kadar bilgeydi. "İşte bu, Anita. Sen bunu aptalca bulsan da gidip çay takımı almama laf etmiyorsun."

"Çünkü çay takımı almayı seviyorsun."

Kafasını salladı. "Bazı şeyleri onlardan zevk aldığın için değil, sırf ben sevdiğim için kabul ediyorsun. İnsanlar bana mücevherler, kıyafetler, lüks otellerde ve spalarda geçirilen haftasonları hediye etti ama hiçbiri benim hoşlandığım şeyi almama izin vermedi. Seçtikleri her şey kendi zevklerini yansıtıyordu, benimkini değil. Kimse bana hayatında bir yer vermedi." Yüzümü avuçları arasına aldı. "Benim için öylesine değerlisin ki belki hislerimi anlatmak için kız arkadaş sözcüğü bile hafif kaçar ama aklımdan geçeni söylersem seni iyice korkutacağımdan endişeleniyorum ve bunu istemiyorum."

Dudaklarım kurumuştu.

"Seviş benimle," diye fısıldadı ve beni öpmek için eğildi.

Yatağın diğer kenarında bir hareket sezince Jason'ın koluna yapışıp bizi yalnız bırakmaması için yalvarmak istedim. Ronnie haklıydı, onunla beraber olursam ilişkimizi sonsuza dek sürdürmemiz gerektiğini düşünerek mantıklı davranmıyordum.

Ama yanıldığı bir nokta vardı. Seks benim için bir bağlılık değildi. *Ardeur*'den sonra artık böyle bir şansım kalmamıştı. Ama doğru kişiyle seks hala önemliydi ve beni öpmek için üzerime eğilen adam çok ama çok masum, iyi niyetli ve doğruydu.

Kafamı hafifçe çevirdiğimde Jason'm banyoya gittiğini gördüm. "Siz keyfinize bakın. Ben duşa gireceğim," dedi.

"Seni yatağından ettiğimiz için üzgünüm," dedim. Gerçekten üzgündüm, hem de birkaç farklı sebepten.

Benden çekindiği için suratında beliren sırıtışı güçlükle bastırdı. "Eninde sonunda buraya dönmeyeceğimi sanma."

Nathaniel'ın omzuna elimi koyup onu uzak tuttum ve Jason'a dik dik baktım. "Bu da ne demek?"

Yüzünü kontrol etmek için uğraştıysa da becerememeyince vazgeçti. Kendinden pek memnun bir hali vardı. "Nathaniel'dan beslenmen için çok erken. Jean-Claude uzun süre uyuyacak. Eğer o kalkmazsa Asher da yok demektir."

Gözlerimi kısıp ona baktım. "Eee?"

"Eğer burada benim haricimde beslenmek istediğin bir şekil-değiştirici varsa haber ver de sana yollayayım. Graham hemen koridorun aşağısında kalıyor." Yüzündeki ifadeye bakılırsa Graham'i istemeyeceğimden emindi.

"Seni küstah..."

"Çok ayıp," dedi biraz cık cıkladıktan sonra. "Sana vücudunun özünü sunmaya hazır birine böyle mi davranıyorsun?"

Ona bakıp suratımı buruşturduktan sonra Nathaniel'a döndüm. Yüzü son derece sakindi. "Ve sen de buna bozulmayacaksın, öyle mi?" dedim.

"Dürüst bir cevap mı istiyorsun?"

"Evet."

"İlk ben olduğum sürece, hayır."

"İsterseniz kalıp ön sevişmeye yardımcı olabilirim," dedi Jason.

Nathaniel benden evvel atıldı. "İlk seferinde olmaz Jason. Bunun ikimize özel olmasını istiyorum."

Jason'ın suratına kocaman bir gülümseme yayıldı. Nathaniel'ın daha sonra üçlü seks yapabileceğimizden bu kadar rahat sözetmesi karşısında öylesine afallamıştım ki

kim bilir yüzümde nasıl bir ifade belirmişti? "Peki, öyleyse şimdilik banyoya saklanayım," dedi ve kapıyı arkasından kapayınca ikimiz baş başa kaldık.

Öfkeyle Nathaniel'a baktım. "Bana sormadan üçlü seks teklifini kabul ettiğin için teşekkürler."

Kafası karışmış gibiydi. "Hemen her gece seninle ve Micah'yla uyuduğum için düşündüm ki..."

"Ama hep birlikte sevişmiyoruz."

Yüzündeki ifadeye bakılırsa tepkimi abartılı bulmuştu.

"Üçümüz sevişmiyoruz," diye tekrarladım inandırıcılığımı artırmak için.

"Anita, çoğu zaman açlıkla uyanıyorsun ve diğer adam her zaman yataktan çekip gitmiyor. Seni Micah'yla sevişirken izledim. O da benden beslenmene şahit oldu."

Başım ağrımaya başlamıştı. Yutkunmakta güçlük çekiyor, ağzımda paniğin o çok tanıdık tadını hissediyordum.

"Jean-Claude ve Asher'la yaptığın ne? Üçünüz birlikte sevişmiyor musunuz?"

"Her zaman değil," dedim bana bile inandırıcı gelmeyen bir sesle.

Kaşlarını çattı. "Aynı anda iki erkekle olmak yanlış değil ki."

Kalbim çılgınca atıyor, adeta boğuluyordum. "Yanılıyorsun," dedim nefes nefese.

"Neden?" Beni öpmek için eğilirken arkama yaslandım ve bu aptalca hareket yatağa düşmeme sebep oldu. Öpüşmekten kaçmaya çalışırken kendini yatay pozisyonda bulmak düpedüz ahmaklıktı. İçimde giderek büyüyen paniği de mantıklı bulduğum söylenemezdi tabii.

Kollarına dayanarak üzerime abandı ve bana gülümsedi. O an Nathaniel'ın sandığım kadar çocuk olmadığını anladım. Konu ben olduğumda o da en az benim kadar dikkatli ve tedbirli davranıyordu. Beni içine kapanık ve masum buluyordu. Çoğu bakımdan onun yaşadıklarıyla kıyaslandığında ben bir çocuk kadar temiz ve lekesizdim. Hani bir an gelir ve sanki dünyaya birdenbire bambaşka gözlerle bakarsınız ya, işte biz de ilk kez bundan böyle ilişkimizin aynı olmayacağını hissetmiştik.

Birbirimize baktık ve yüzümdeki ifadeden mi anladı, yoksa onun da mı içine doğdu bilmiyorum ama tereddüt ederek "Sorun ne?" diye sordu.

Bu soru o kadar saçma gelmişti ki dayanamayarak güldüm. "Ah, bilmiyorum. Neredeyse Damian'ı öldürüyordum. *Ardeur*'ü kontrol etmenin işleri kolaylaştıracağını düşünmüştüm ama yanıldığımı anladım. Byron'la yattım. Düşün, *Byron*'la. Bu gece neredeyse bütün mezarlığı diriltiyordum. Bunu hissettim. Devasa bir ölüler ordusu benim onları uyandırmamı bekliyordu. O gücü tüm benliğimde hissettim Nathaniel." Hiç istememe rağmen ağlamaya başlamıştım. "Bugün her şey ters gitti."

Gözyaşlarımı öpüp gözlerimi şefkatle sildi. "O zaman işlerin yoluna girmesini sağlayalım." Beni öpünce dudaklarında kendi gözyaşlarımın tuzlu tadını aldım.

"Ama..."

Beni bu sefer biraz daha tutkuyla öptü. "Anita, lütfen, sus artık."

Kaşlarımı çattım. "Neden?"

"Sevişebilelim diye."

Ne söyleyecektim bilmiyorum ama tam ağzımı açmıştım ki önce o konuştu. "Sev beni Anita." Üzerime eğildi. "Bana sahip ol." Beni öpeceğini sandım ama dudaklarını boynuma bastırdı. "Becer beni." Tişörtümün üzerinden göğsümü öptü. "Beni zevkin doruklarına çıkar." Tişörtü sıyırıp göğüslerimi serbest bıraktı. İtiraz etmeye hazırlandım ama gözlerindeki bakış beni durdurdu. Dudakları göğsümün ucuna, tam Jean-Claude'un ısırdığı yeri örten bandın altına kapandı. Sonra göğsümü uzun bir çizgi halinde yalayıp bana baktı. "Beni düzmeni istiyorum Anita."

Onun kadar şehvetli birkaç laf etmek isterdim ama dudaklarımdan dökülen tek sözcük "Peki," oldu. Biliyorum, hiç tutkulu ve seksi değildi ama birini sevdiğiniz zaman daima tutkulu ve seksi olmanız gerekmez. Kimi zaman sadece kendiniz olmanız yeterlidir ve doğru zamanda söylenen bir peki bazen en güzel şiirlerden ve en şehvetli yatak sözcüklerinden daha hoş gelebilir.

50

Tişörtle külotum sevişmemizin ilk çılgınlık anında çıkıvermişti. Şimdiye dek doğaüstü bir gereklilik haricinde ona dokunmamıştım. Nathaniel'a sadece onu istediğim için yaklaşmamıştım. Sebep onu çekici bulmamam değildi. O ana dek *ardeur*'ü mazeret olarak kullanmıştım. Böylece yaptıklarımı doğaüstü bir ihtiyaca bağlayıp işin içinden çıkmış ve onu daima bir lanet olarak görmüştüm. Oysa ilk kez *ardeur*'e beni biraz olsun açtığı için minnet duyuyordum. Utancımdan, tuhaf fikirlerimden, iyi kızların ne yapıp ne yapmayacağıyla ilgili tabularımdan kurtulmama yardımcı olmuştu. Ancak *ardeur* olmadan ben bendim ve kafamın içi tabularla doluydu.

Nathaniel diğer tüm hislerim gibi bunu da farketti. Dirseğinin üzerinde doğrulup bana baktı. "Sorun ne?"

Nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum ama yüzümdeki ifadeden okumuş olmalıydı ki "Söyle Anita," dedi. "Benimle açık konuş."

Gözlerimi vücudundan kaçırarak yüzüne bakmaya çalıştım. Sonunda gözlerimi kapadım. "*Ardeur* olmadığı zaman ben sadece benim ve...." Kalkıp oturdum. "Hiç rahat değilim."

"Benimle mi?"

Kafamı sallayacakken durdum ve gerçeği söyledim. "Kendimle."

Yatakta emekleyerek yanıma geldi ve yanağını sırtıma dayadı. Teni sıcacıktı. "Bu da ne demek?"

Ben bile kendimi anlayamazken bunu nasıl bir başkasına anlatacaktım? "Doğru düzgün açıklayabileceğimden emin değilim," dedim.

Banyo kapısı açılınca ikimiz de kafamızı kaldırdık. Jason beline bir havlu bağlamış, bize bakıyordu. Islak değildi ama havlusu vardı. Şekil-değiştiricileri bunu tuhaf bulacak kadar iyi tanıyordum.

"Daha fazla dayanamayacağım," dedi. "Yok, kesinlikle dayanamayacağım."

"Neye?" dedim.

"Her şeyi mahvedeceksin."

Ona düşmanca bir bakış fırlattım.

"Ne bakıyorsun, yalan mı?" dedikten sonra yatağın ucuna doğru yürüyüp ellerini kalçalarına dayadı. "Biri bana Nathaniel gibi baksa her şeyimi verebilirdim. Bunu sana söylemiştim."

"Evet, ama..."

"Ama ne oldu? Hiç! Senin değişeceğini sanmıştım ama biraz evvel yine bütün suçu *ardeur*'e attın. Hiçbiri senin hatan değildi. *Ardeur*'ün etkisindeyken önüne gelenle düzüşsen de suçsuzsun."

Düşündüklerimi ifade edecek birkaç cümle aradım. Bulamayınca da "Haklısın," dedim. "Ama ne olmuş öyleyse?"

"Tanrım, Anita, ortada suçlu aranacak bir şey yok. Seks günah değil."

Yüzümdeki ifadeye bakıp öfkeyle homurdandıktan sonra oflayıp pufladı. Öfkeli bakışlarını daha fazla görmemek için kafamı çevirdim. "Bana bunun bir günah olduğunu öğrettiler."

"Sana Noel Baba'nın da gerçek olduğunu söylediler ama artık buna inanmıyorsun, değil mi?"

Kollarımı kavuşturup çıplaklığımı saklamaya çalıştım. İnsan bozguna uğradığında bir de çıplaksa kendini daha beter kötü hisseder. "Ne demek bu?"

Jason dizlerinin üzerine çöktü. "Ona bir baksana."

Nathaniel'a bakmaktansa küstah bakışlarımı Jason'a çevirdim.

"Dönüp ona bak Anita. Yoksa kafanı zorla çevireceğim."

"Bir denesene."

"Tamam, istersen burada boğuşabiliriz ama çocukça davranmamız ikimize de bir şey kazandırmaz. Hadi Anita, dediğimi yap ve Nathaniel'a bak."

Derin bir nefes alıp arkamı döndüm.

Nathaniel karnının üzerine yatıp dirseklerine dayanmıştı. Önce yüzündeki ifadeyi farkettim. O muhteşem güzellikteki menekşe gözlerinde hala geceki makyajının kalıntı-

ları vardı. Bakışları sabırlı ve güvenliydi. Benden emindi. Durumu düzelteceğime inanıyordu. Her şey yoluna girecekti. Birinin bana böyle bakması hoşuma gitmiyordu çünkü hayatın acımasız yönünü görmüştüm ve çoğu zaman hiçbir şeyin yoluna girmediğini biliyordum. Ben kimseyi koruyamıyor, hiçbir sorunu çözemiyordum. Dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Endişeli değildi. Kaçacağımdan korkmuyordu. Bana bir azizin Tanrı'ya baktığı kadar güvenle bakıyordu. Nathaniel'da müthiş bir inanç, bilgelik ve benim uzun zaman önce kaybettiğim umut vardı. Bana nasıl böyle bakabilirdi? Bilmiyor muydu? Tam dört aydır beraber yaşıyorduk ve şimdiye dek lanet biri olduğumu ve bana güvenmemesi gerektiğini öğrenememiş miydi?

Kafasını neredeyse mahcup sayılabilecek bir jestle eğdi. Gözlerim omuzlarından aşağı, sırtına ve kalçalarına kaydı. Kendime sadece bir kere izin vermiş ve belinden aşağı dokunmuştum. O zamanlar *ardeur* çok yeniydi. Sırtını ve kalçalarını ısırıklarımla doldurmuştum ve Nathaniel bunu sevmişti. O gün ondan beslenmiştim ama şu son iki güne dek bir daha asla ona o şekilde dokunmamıştım. Çünkü artık Nathaniel'ı tanıyor ve ona öylesine şeytani duygularla yaklaştığım için büyük bir vicdan azabı hissediyordum. Nathaniel kesinlikle daha iyisini hakediyordu.

Aylardır etrafta dolaşırken, hatta yatağa girerken bile iç çamaşırını çıkarmasına izin vermiyordum. Halbuki Nathaniel çıplakken öylesine rahattı ki. Birden dün gece kulüpte dahi ona doğru düzgün bakmadığımı farkettim. Zira gözlerimi vücudunda dolaştırırsam beni en çok büyüleyen yerini görmekten korkuyordum. Hayır, düşündüğünüz yer

değil! Sırtıyla kalçasının yumuşak kıvrımlarının birleştiği noktada gamzeleri vardı. Belki gamze doğru sözcük değildi ama o muhteşem oyuklara başka ne diyeceğimi bilmiyordum. Bu sefer gözlerimin teninde dolaşmasına izin verdim. İlk kez sadece çıplaklığını değil vücudunu gördüm.

Ona uzandım ve aylardır arzuladığım şeyi yaptım. Elimi sırtının kavisi boyunca kaydırıp kalçalarının hemen üzerindeki gamzelerin üzerine koydum.

Dokunuşumla hafifçe ürperdi. Halbuki tek yaptığım parmaklarımı tenine değdirmekti. Elimin ağırlığını gamzelerinin arasına verdim. Sanki Nathaniel'ın bedeni ıslak kilden yaratılmış ve o iki gamze ona fazladan sevimlilik ve zarafet katmak için oraya yerleştirilmişti. Hani derler ya ağzın kenarındaki gamzeleri bebekler doğmadan önce onları öpen melekler yaparmış diye. İşte Nathaniel'ın bedenindeki masumiyet de bana melekleri çağrıştırıyordu.

Tenindeki o yumuşacık çukurları öptüm. Her biri adeta benim öpücüğüm için yaratılmışçasına, tam dudaklarım kadardı. Başımı sırtının kavisine dayadım ve yanaklarımı o zarif gamzelere koydum. Gözlerim bedeninin aşağısına, kuyruksokumuna, kalçalarına ve bacaklarına kaydı. Ama şu an için olduğum yerden memnundum.

Vücudunu bir yastık gibi kullanıp ağzımı öpülesi gamzelerine dayayarak kısa bir süre orada dinlendim. Nathaniel derin bir iç çekince bedeni yatağa daha bir yerleşti ve gerginliği kayboldu.

Elimi poposunun kıvrımında gezdirince hafifçe inledi. Aşağılara inip bacaklarının yan taraflarına dokundum. Bacakları vücudunun diğer bölgeleri gibi yasaklı değildi ve o

an farkettim ki ben Nathaniel'ın vücudunu ikiye ayırmıştım. Sanki üst tarafla istediğimi yapabilirdim ama alt taraf dokunulmazdı. Bacakları biçimli ve kaslıydı.

Elimi bacaklarının arkasına kaydırıp parmaklarımla dizlerinin arkasına daireler çizdim. Bu küçücük hareketim boğazından iniltiler yükselmesine sebep oldu. Hatta daha fazla dayanamayacakmış gibi kıvrılıp büküldü.

Tembel ve yumuşak bir sesle sordum. "Neden canını yakıyormuşum gibi sesler çıkarıyorsun?"

Bana cevap verirken sesinde tuhaf bir gerginlik vardı. "O kadar uzun zamandır bana dokunmanı istiyorum ki kendimi harika hissediyorum. Başını sırtıma yaslaman, ellerinin okşayışı... Hepsi mükemmel."

Elimi son derece büyük bir özenle poposunun çizgisinde dolaştırdım. Tek bir kıl bile yoktu. Acaba vücudunun diğer kısımları da bu kadar pürüzsüz mü diye düşünmeden edemedim.

Kalçalarının ortasındaki çizgiyi takip ederek elimi yavaşça aşağı kaydırdım. Teni ısınmıştı ve artık poposuna değil ön tarafına yakın yumuşacık bölgeye dokunuyordum.

Parmaklarımı buraya koyarak elimi ileri geri hareket ettirdim. Nathaniel kıvranıyor, sanki elleriyle ne yapacağını bilemez gibi çarşafı avuçluyordu.

Yüzümü sırtından kaldırıp kalçalarını öptüm ve kafamı poposunun bir tarafına yaslayarak elimi bacaklarında dolaştırdım. Parmakuçlarımı dizlerinin arkasında ve bacaklarının alt kısımlarında gezdirerek bileklerine kadar indim.

Nathaniel gülüp daha bilinen hassas bölgelerini okşadığımda yaptığı gibi hafifçe kıvrandı. İnsan vücudunda gele-

neksel yerler dışında daha bir sürü erotik bölge vardır. Kafamı kaldırıp tırnaklarımı ayak bileklerine batırdım. Vücudunun üst kısmı kıvranırken titrek nefesini iç çekercesine bıraktı. Doğrulup parmaklarımı ayaklarının altında dolaştırınca inledi. "Ah, Tanrım, harika." Sonra ayaklarının ön tarafına dokunduğumda bu kadarı fazla gelmişçesine tekmeler savurdu. Herkes ayaklarının ön sevişmeye karıştırılmasından hoşlanmaz ama bazılarınınki gerçekten çok duyarlıdır.

Yatağın üzerinde inlerken vücudunun girinti ve çıkıntılarını süzdüm. Öylesine çok seçeneğim vardı ki hangisinden başlayacağıma karar verememiştim. Ayak bileklerinin üzerine eğilip dilimi yuvarlak kemikte dolaştırdım ve tenini yaladım.

İtiraz edip bacaklarını savurmasına aldırmadan ayağını iki elimle tuttum ve ağzıma götürdüm. Neredeyse çığlık atarak bana baktı. Gözlerinde karmakarışık ifadeler vardı. Tutkuyla kıvrandığını görüyordum fakat aynı zamanda şefkatliydi.

İncecik derisini hafifçe ısırdığımda kafasını arkaya atıp gözlerini devirdi ve kendinden geçecekmişçesine omuzlarını yatağa bıraktı.

Tekrar yukarı çıkıp bu kez diğer kalçasını yastık olarak kullandım. Bir an için gözlerimi kapayarak soluk alıp verişimin düzene girmesini bekledim. Sonra elimi kalçalarından kaydırarak yine o yumuşacık bölgeyi okşamaya başladım. Hayaları vücudunun altında sıkışıp kalmıştı. Yuvarlaklıklarını ve ipeksi yumuşaklıklarını hissetmek harikaydı. Fakat onlara istediğim gibi dokunamıyordum çünkü

vücudunun ağırlığı altındaydılar ve tahrik olduğu için hafifçe gerilmişlerdi. Bu yüzden cildi normal zamanlarda olduğu kadar gevşek değildi. O hassas bölgeyle biraz oynamak istiyordum ama bu pozisyonda yatarken orayı çekiştirmek zevkten çok acı verebilirdi. Nathaniel'ın neden hoşlanıp hoşlanmadığının önemi yoktu. Henüz bu kadarına hazır değildim.

Vücudumu bacaklarının arasına kaydırarak ortalarına uzandım ve ağzımı uyluklarına değdirdim. Fakat onu öpmem mi, yalamam mı, yoksa ısırmam mı gerektiğine karar veremeyince bir an duraladım. Tam o sırada bakışlarım Nathaniel'ın vücudunun ötesindeki Jason'a kaydı.

İşin aslı onun orada olduğunu tamamen unutmuştum. Bu iyi miydi, kötü müydü bilemiyorum. Yoksa fazlasıyla rahatlayıp tam bir sürtük gibi mi davranmaya başlamıştım? Olduğum yerde donup o açık mavi gözlere baktım. Onlardaki ifade yutkunmama sebep oldu. Gözleri şehvetle parlasaydı belki utanırdım ama buna şaşırmazdım. Fakat Jason'ın gözlerinde tuhaf bir hüzün vardı. Sanki büyük bir özlem içindeydi. Ne yapacağımı bilemediğim için yüzümü Nathaniel'ın vücudundan kaldırdım.

Jason onu gördüğümü farkedince kafasını eğdi. Tekrar bana baktığında bu kez yüzüne sahte ve kontrollü bir ifade yerleştirmişti. "Lütfen, rahatsız olma. Sadece gösterinin keyfini çıkarıyordum." Sesi neşeli ve alaycıydı fakat gözlerinde en ufak bir mutluluk yoktu.

"Yalancı," dedim.

Bana acı acı gülümsedi. "Beni farkedemeyecek kadar meşgul olduğunu sanmıştım. Ama *ardeur*'ün etkisi altın-

da olmadığını ve konsantrasyonunun dağılabileceğini tahmin etmem gerekirdi."

"Sorun ne?" diye sordu Nathaniel.

"Emin değilim," dedim.

"Endişelenmeyin," diye mırıldandı Jason. "Senin için yanıp tutuşmuyorum Anita. Nathaniel için de öyle. Yalnızca keşke bana da bu kadar vakit ayıran ve özen gösteren biri olsaydı diye düşünüyordum."

Kaşlarımı çattım.

"İnsanlarla seks yapabilirsin ve çok iyi olabilir ama bana senin Nathaniel'a dokunduğun gibi dokunacak biri için her şeyimi feda edebilirdim. Muhtemelen daha sonra sevişiriz ve çok zevk alacağımdan eminim ama bana asla böyle bakmayacaksın."

İç çektim. "Bu konuşmayı daha önce de yapmıştık. Sen aşktan yanıp kül olmak istiyorsun, bense hayatımdaki kimseden böyle etkilenmemeyi."

"Ne tuhaf, değil mi?" dedi. "Ben bana senin Nathaniel'a baktığın gibi bakacak birini arıyorum, sen bundan ölesiye korkuyorsun. *Ardeur*'ün bir lanet olduğunu söyleyip duruyorsun ama *ardeur* ortaya çıkmasaydı ne Nathaniel'a ne Micah'ya sahip olabilecektin. Hatta neredeyse yüzde yüz eminim ki Jean-Claude ve Asher'la olmayı da asla kabul etmeyecektin."

Yüzümü Nathaniel'ın poposuna koyduğum kollarıma dayadım. Ona bakıp söylediklerini düşündüm. "Asher konusunda haklısın. Yani insan bazı sınırları geçince ha bir eksik ha bir fazla diyor."

"Aynen öyle," dedi Jason.

"Ne yani, şimdi bana *ardeur*'ün bir nimet olduğunu mu söylüyorsun?"

"Hayatını ve yaşadıklarını tekrar gözden geçirip bunun cevabını sen ver Anita. Bence *ardeur* ortaya çıkmasaydı hala olduğun yerde sayıyor olacaktın. Hala arzularınla savaşıp onları engellemeye çalışacaktın."

Nathaniel'ın vücudu üzerinde öylece yatarken ona baktım. Nathaniel dirseklerine dayanarak kalkmış ve gözlerini Jason'a dikmişti. İkimiz de onun orada olmasından rahatsız değildik. Bunun nesi yanlıştı? Aklıma hiçbir cevap gelmedi.

Jason'la tartışmak istedim ama söyledikleri mantıklıydı ve tam bir ahmak gibi görünme riskim vardı. Eğer *ardeur* olmasaydı ne yapacaktım? Herhalde hala Richard'la beraber olurdum. Fakat biraz daha düşününce bunun imkansız olduğunu anladım. Evet, Richard *ardeur*'ü benden kaçmak için bahane etmişti ama onun hayatımla ilgili bir sürü başka sorunu vardı. Polisle çalışmamdan, zombileri diriltmemden, vampirlerle şekil-değiştiricilerin yanında rahat davranmamdan hoşlanmıyordu. İşin tuhafı onun bende en çok hoşuna gitmeyen de onu ve hayvanını olduğu gibi kabul etmemdi. Önceki gün evimin banyosunda zihninin derinliklerini net bir şekilde görme fırsatı elde etmiştim. Damian'ın dediği doğruydu. Richard utancını, hayatındaki diğer her şeyden daha çok seviyordu.

Peki *ardeur* olmasaydı ne yapardım? Yaşamımda ne Micah ne Nathaniel ne Asher olurdu. Cinayet vakalarına bakar, zombi diriltir ve vampirleri katlederdim. *Ardeur* olmasaydı yine Jean-Claude'la kalır mıydım, yoksa ondan kaç-

mak için başka bir bahane mi uydururdum? Evet, belki öyle yapardım ve bu tam bana göre bir davranış olurdu.

Jason'a bakıp kafamı Nathaniel'ın vücuduna bastırdım. Derin bir iç çekerek başını yatağa koydu.

"Yani *ardeur* beni ait olduğum yere sürükleyen evrensel bir güç mü?"

"Belki," dedi ve gülümsedi. "Evrenin nasıl bir güç yaratıp yaratmadığını bilemem ama seni kıskanıyorum ve ben pek az insanı kıskanırım."

Kaşlarımı çattım.

"Anita'yı kıskanıyor musun?" diye sordu Nathaniel.

Jason bir an bocaladıktan sonra kafasını iki yana salladı. "Hayır, seni ya da Anita'yı kıskanmıyorum. Yani aşıkların birbirini kıskanacağı gibi değil. Ama evet, sahip olduklarınızı kıskanıyorum. Aranızdaki aşkı da öyle. Ve bana bu kadar aşık bir sevgilim olmadığı için üzgünüm." Tekrar gülümsedi. Bu kez gözleri neşeyle parlamıştı. "Hepsinin ötesinde, ben Anita'nın hoşlanabileceği tarzda biri değilim."

"Nasıl yani?" diye sordum.

"Yeterince yumuşak başlı ya da fazlasıyla buyurgan değilim. Üstelik domestik kabiliyetlerim ve Micah gibi sorumluluk alabilen bir yapım da yok. Sen tıpkı kendin gibi işine aşık ve başka insanların sorunlarını çözmeye meraklı birini buldun. Üzgünüm ama bunun benim eğlence anlayışıma uyduğunu söyleyemeyeceğim."

Ellerini iki yana açtı.

"Jean-Claude'la olan durumunsa apayrı. Onunla asla yarışamam."

"Bu bir yarışma değil ki," dedi Nathaniel.

"Sen öyle görmüyorsun tabii ama ben senin gibi hissetmiyorum. Çünkü senden daha baskın bir yapım var."

"Eğer içlerinden biri bunu yarışma olarak görseydi ilişkimiz asla yürümezdi," dedim.

"Biliyorum," dedi Jason. Sonra kafasını iki yana salladı. "Ben tekrar banyoya gidiyorum ve çağırılana kadar oradan çıkmıyorum. Ya da *ardeur*'ün ortaya çıktığını hissedene kadar. Siz eğlenmenize bakın. Kusura bakmayın, tadınızı kaçırdım."

"Ben gayet iyiyim," dedim.

Nathaniel "Ben de," diye atıldı.

Jason bize baktı. "*Ardeur*'ün hiçbir belirtisi yok. Üstelik bu kadar derin konulara girip başınızı ağrıttım ve hala iyisiniz, öyle mi?"

"Evet," dedim.

"Neden?"

"Çünkü çok sevdiğim bir arkadaşım bana her şeyi berbat edeceğimi söyledi ve bunu yapmak istemiyorum."

Jason'ın yüz ifadesi yumuşadı, gülümsedi.

"Eğer bir gün içlerinden biriyle evlenmeye karar verirsen ve damat Nathaniel olursa sağdıçlık hakkı benim, ona göre."

"Öyle bir noktaya geleceğimizi sanmıyorum ama tabii ki ilk seçimimiz sen olursun."

"Yani Nathaniel'ın fikrini almayacak mısın?" diye sordu Jason.

"Buna gerek yok," dedi Nathaniel.

Jason banyoya yürürken kafasını salladı. "Çocuğu nasıl da sindirmişsin."

Arkasından seslendim. "İlişkilerimde daha iyi bir erkek olmaya çalışacağım Jason." Ona takılmaya çalışıyordum ama ters tepti.

"Lanet olsun Anita. Sen zaten iyi bir erkeksin. Sırf gerekli ekipmanın yok diye kendini değiştiremezsin." Sonra kapıyı yavaşça kapadı.

Yatakodasmda yalnız kalmıştık. Nathaniel bana baktı. "Bunu şu anda yapmak zorunda değiliz Anita. Jason bana dokunuş tarzınla ilgili söylediklerinde haklı. Şimdi olmazsa bir dahaki sefere olacağını biliyorum. Ama *ardeur*'ü ne kadar çabuk beslersen o kadar iyi."

Ona gülümseyip kollarımı açtım ve yüzümü bacaklarının arasına soktum. Biraz önceki şehveti geçtiği için o bölgedeki derisi gevşemişti. Orayı yalayınca derin bir iç çekti. Sonra gevşek deriyi ağzıma alıp yavaşça vücudundan uzaklaştırdım. Cildi tekrar gerilmişti ve şimdi derinin içindeki yuvarlaklığı yalayabiliyordum. "Ellerinle dizlerinin üzerinde dur," diye emrettim.

Dediğimi hemen yaptı.

Hayalarını dikkatle ağzıma aldım ve ıslanıp kayganlaşana kadar yaladım. Çok net olmasa da diğer tarafını da görüyordum. Erkeklik organını sadece üç kere çıplak görmüştüm. Biri ilk tanıştığımızda, diğeri Damian ve onunla triumvirlik oluştururken ve bir de ofisimde.

"Sırtüstü yat," deyince olduğu yerde döndü.

Aleti sertleşmişti ve kendi vücudunda bir ünlem işareti gibi duruyordu.

"Seni ilk çıplak gördüğümde bu kadar büyük olduğunu farketmemiştim."

"Hastanedeydim ve birinin beni öldürmesine ramak kalmıştı. Dolayısıyla bu kadar iyi vakit geçirdiğim söylenemezdi."

Ona bakıp "Bunu görebiliyorum," dedim. Sonra uzandım ve elimi erkeklik organının üzerine koydum. Sabrım tükenmek üzereydi. Başka zaman olsa daha yavaş davranırdım ama aletini kavrayıp sertliğinin elimi dolduruşunu hissettim. Vücudunun üst kısmı kasıldı ve yataktan hafifçe kalktı. Bir elimi hayalarına koyup onları okşarken diğerini sertleşen aletinin üzerinde aşağı yukarı kaydırdım. "Aynı anda hem sert hem yumuşak," dedim.

Onu bakışları bulanıklaşana, boynu kasılıp gerginleşene dek okşadım. Gözlerini yarı kapadığı için üzerine eğildiğimi görmemişti. Erkeklik organının başını ağzıma aldığımda hafifçe inledi. Dudaklarımı aşağı doğru kaydırdım. Ne istediğimi biliyordum. Hepsini ağzımın içinde hissetmeyi arzuluyordum. Bir dahaki sefere bunu henüz sertleşmeden yapabilirdim ama şimdi biraz uğraşmam gerekecekti. Micah'yla yatmaya başladığımdan beri bu konuda ustalaşmıştım. Ya bir kerede hepsini ağzıma alacaktım ya da en sevdiğim şeylerden birini yapmaktan vazgeçecektim. Belli ki egzersizin faydası olmuştu. Nathaniel'ı yumuşacık bir hareketle ağzımın içine hapsettim. Sonra geri çekilerek iyice ıslanan organını bıraktım.

Dizlerimin üzerinde doğrulup gözlerimi yüzüne kaydırınca bunca emeğimin boşa gitmediğini gördüm. O kadar mutlu görünüyordu ki bunu bir kere daha yapıp sonra organını ağzıma sokup çıkardım, yaladım, emdim ve yeterince inlemeye başladığında çok hafifçe dişlerimi kullandım.

"Ah, evet harika. Devam et."

Kafamı kaldırıp "Neye devam edeyim?" diye sordum.

"Dişlerini daha çok kullan, lütfen."

Kaşlarımı çattım. "Çoğu erkeğin canı acır."

"Ben çoğu erkek değilim," dedi ve bunu söyleyiş tarzı dudaklarımı tekrar ona bastırmama sebep oldu. Onu sertçe emdim ve bunu yaptığım diğer erkeklerden daha acımasızca ısırdım. Fakat canını yakmaktan korktuğum için gözlerimi bir an olsun yüzünden ayırmamıştım. Nathaniel'ın gözleri şehvetle parıldadı. "Daha sert," dedi zevkten sarhoş olmuş halde.

Ona baktım.

"Lütfen, Anita, bunu ne kadar zamandır beklediğimi bilemezsin."

Aniden Nathaniel'ın bazen çok gözükara olduğunu hatırladım. Kimi zaman sınırları aşabiliyordu. İstediğini yapabilirdim ama bu işin dozunu ayarlamak bana kalıyordu. Öte yandan nihayet istediğini yapıyordum ve onu hayalkırıklığına uğratamazdım.

Organını hızla ve sertçe emip bu sefer onu dişlerim etine geçecek kadar ısırdım. Bir anda *ardeur* ortaya çıktı ama hayvanınkiydi.

Dişlerimin arasındaki eti arzuluyordu. Onu bastırmayı başardım fakat aynı anda Nathaniel'ı bıraktım. Yüzü zevkle çarpılmış, yatakta kıvranıyordu. Çarşafı sıkılı yumruklarında top yapmıştı. Vücudu gerilmişti ve olduğu yerde hafifçe sarsılıyordu.

Sakinleşmesini beklerken bir kelebeğin kanatları gibi titreşip yanaklarını okşayan kirpiklerini izledim. Bir an

gözlerinin menekşe rengini görünce onu ellerimle okşadım ve nihayet yüzüme bakmasını sağladım.

Menekşe gözlerinde tembel, yüzünde de krema yalamış kedi gibi bir ifade vardı. Parmaklarımı tekrar erkekliğinin üzerine kapadım ve sıktım. "Bunu içimde istiyorum."

Gözlerini açtı. "Ama seninle hiç ilgilenemedim."

Onu tekrar sıkınca omurgası büküldü, uzun örgüsünü yatakta kaydırarak başını arkaya attı. "Güven bana Nathaniel, ben hazırım."

Yeterince toparlandığında itiraza kalkıştı. "Ama sana doğru düzgün dokunamadım bile."

Gözlerimi kapadım. "Lütfen, Nathaniel, lütfen sadece seviş benimle. Ofisimde başladığını bitirmeni istiyorum. Lütfen."

Bana son derece erkeksi ve olgun bir bakış fırlattı. "Benimle olmaktan zevk aldın, öyle değil mi?"

Gözlerimi yüzüne diktim. "Cevabı kendin verebilirsin. Sen de oradaydın."

Doğrulup oturunca kendimi kolları ve bacaklarıyla çevrilmiş buldum. Beni yumuşacık ama insanın içini gıcıklayan bir şekilde öptü. Ağzımı tıpkı benim bacaklarıyla poposuna yaptığım gibi keşfetti ve bunun zevkini çıkardı. Bir elini göğüslerimden aşağı kadar kaydırarak vücudumun en hassas bölgesine dokundu. Bu hafif okşayış baştan aşağı titrememe sebep olmuştu. "Islanmışsın," diye mırıldandı.

"Sana söylemiştim."

Parmağını içime kaydırınca nefesim kesilir gibi oldu. Sonra iki parmağını birden sokup en duyarlı noktamı buldu ve oraya önce usulca, ardından sertçe dokundu. Ade-

ta vücudum onu bekliyordu ve daha önce ofisimde yaptıklarının verdiği his hala geçmemişti çünkü o sert okşayış beni doruğa ulaştırdı. Çığlıklar atarak tırnaklarımı sırtıyla omuzlarına geçirdim.

Beni belime sarılı diğer koluyla tutmasaydı yatağa düşecektim. Sonra parmaklarını içimden çıkarıp "Esas şimdi hazırsın," dedi.

Gözlerim kapalıydı ve konuşmama imkan yoktu. Kafamı sallamaya çalıştım fakat buna gerek olduğunu sanmıyordum. Ne derler bilirsiniz, aynası iştir kişinin, lafa bakılmaz.

51

Üzerime eğilen yüzünü ve bedeninin ahenkli hareketlerini izledim. Kollarına dayanmış vaziyetteydi ve bacakları benimkilerin üzerindeydi. Sonra içimde ileri geri gidip gelişini seyretmeye daha fazla dayanamayıp kafamı arkaya attım ve bütün vücudum kasıldı. Ama kontrolümü geri kazanmalıydım. Onu görebilmek için müthiş bir çaba gösterdim. Çünkü ilk kez bu şekilde sevişiyor, onca yanlış başlangıçtan sonra nihayet gerçekten beraber oluyorduk ve Nathaniel'ı izlemek istiyordum. Bunun için vücudumla ve benliğimi dolduran harikulade hislerle savaştım.

Böyle kollarına dayanarak durduğunda çok derine giremiyordu ve ben öbür türlüsünden daha çok zevk alırdım. Ama duruş açısı ya da son derece hızlı ritmi yüzünden ikin-

ci bir orgazmın başladığını hissediyordum. Derin bir nefes alıp bırakarak "Beraber boşalmamızı istiyorum," diyebildim.

Sesi tuhaf bir şekilde kontrollüydü. Sanki tamamen konsantre olmuştu. "Sen bir kereden fazla orgazm olabiliyorsun. Ben bunu yapamayabilirim."

Yüzünü hafifçe avuçlarımın arasında tuttum. "Bu kez birlikte boşalacağız Nathaniel," dedim kararlı bir tavırla.

Gülümsedi. "Anlaştık."

Başka bir kelimeye zaman kalmadı ve vücudum kaskatı kesilip sonra dalga dalga titredi. Adeta bir zevk denizinin içinde sağa sola savruluyordum. Nathaniel'ın gözleri kocaman açıldı, vücudu bocaladı, hatta neredeyse bir an tamamen durdu, sonra kendini içime itti. Yüzünü tutmasaydım kafasını arkaya atacaktı ama gözlerini görmek istiyordum. Bunlarda çılgınca bir bakış belirmişti. Vücudu spazmlarla sarsıldı ve bu kez orgazm beni hazırlıksız yakalayınca yüzünü bıraktım, gözlerim kaydı ve çığlık attım.

Nathaniel üzerimde iki büklüm olmuştu. Tekrar derinliklerime girdi. Altında kıvranarak haykırdım ve sırtını tırmaladım. Tenini tırnaklarımda hissederken Nathaniel kendini içimden çıkarmadan debelendi. Bu hareketi tırnaklarımın daha derine girmesine sebep olmuştu. Omzunu ısırarak çığlık attım. Etini sesimi bastırmak için bir tıkaç olarak kullanmıştım.

Nathaniel'ın vücudu acıdan hoşlanıyordu. Ne kadar canını yakarsam yakayım asla yetmiyordu. Tırnaklarımla dişlerimi etine geçirdikçe kalçalarını ileri geri hareket ettirerek içime giriyordu. Sanki asla bitip tükenmeyecek bir zevk ve

acı devinimine kapılmıştık ve biriyle diğeri arasındaki sınır netliğini kaybetmişti.

Soluk alıp verişi yine değişti ve bedeni kendini arkaya savurarak dişlerim hala omzundayken orgazm oldu. Etini dişlerimin arasından hızla çekmişti. Neyse ki tam zamanında bırakmıştım. Yoksa etini koparabilir ya da dişlerimden birini kaybedebilirdim. Ama bir bakıma yeterince hızlı davranamamıştım. Ağzımda kanının tuzlu, metalik ve bir o kadar lezzetli tadını hissettim. Daha saatler evvel boynunu ısırmıştım ama o zaman kanının tadını tam olarak alamamıştım. Bu tıpkı çok terlediğinizde ve boğazınız kuruduğunda su içmekle, zevk için şarap yudumlamak arasındaki fark gibiydi. Nathaniel'ın kanını hemen yutmayıp ağzımın içinde çevirdim ve lezzetiyle dokusunu keşfettim, sıcaklığını duydum.

Sonra boğazımdan kaymasına izin verdim. Sanki içeceğim son sıvıymışçasına tadını çıkardım. Daha önce de kan hasretiyle yanıp tutuştuğum olmuştu. Fakat hayvanın içgüdüleriyle onu yeterince algılayamamıştım. Şimdiyse evvelden tadına baktığım kanın apayrı güzelliğini adeta tüm bedenimle duyumsuyordum.

Güç Nathaniel'ın bedeninde sürünerek ilerledi ve teninin altında hapsolan nefes kesici telaş beni çılgına çevirdi. Titriyordum. Hayvanım uykusunda kıpırdanıyor, gözlerini açmaya hazırlanıyordu.

Nathaniel tekrar üzerime eğildi. Gözleri mavimsi griye dönüşmüştü. Leopar gözlerine bakıp hayvanının vücudunun içinde gerindiğini hissettim. Sanki kafesinin parmaklıklarına sürünüyordu.

Benim hayvanım da aynısını yaptı. Bu hissi biliyordum ama daha önce hiç bedenim boyunca gerindiğini duyumsamamıştım. Soluk alıp verişim düzensizleşti. Sanki içimde gerçekten bir hayvan vardı ve akciğerlerime baskı yapıyordu. Bu basınç bir dakika kadar sürdükten sonra kayboldu. Umarım bir daha gelmez diye düşündüm. Çünkü beni rahatsız etmişti.

"Kan kokuyorsun," dedi Nathaniel. Sesi boğuktu.

"Senin kanın," diye fısıldadım. Kalbim şimdiden deli gibi çarpmaya başlamıştı.

"Ama senin ağzından geliyor," diye inledi dudaklarını benimkilere değdirerek. Dili dudaklarımı araladı ve beni ıştahla öptü. Dili ağzımın içinde geziniyor, dişleri dudaklarımı acıtıyordu. Damağımı ve yanaklarımın iç kısımlarını yaladı. Ağzımda kendi kanının tadını arıyordu.

İçimdeki leoparın çığlığı beynimde yankılandı. *Bizi yiyor!* diye bağırıyordu. Bedenimde tuhaf bir hareket oldu. Bir sıvının şekillenişi gibi değildi. Resmen vücudumun ortasında somut bir canlı vardı ve aşağı yukarı yürüyordu. Bu kez adeta bir el ileri doğru uzanıp hızla geri çekildi. Canım yanmış, Nathaniel'ın öpücüğü boğucu bir hal almıştı.

Benden uzaklaştığında yüzünde amansız bir gülümseme vardı. Vahşi güzelliğine bakarken artık bu yüzün ardındaki düşüncelerin insani olmadığını biliyordum. "Çok lezzetlisin," dedi insanı korkutacak kadar alçak bir sesle. Bu kesinlikle Nathaniel'ın sesi değildi.

İçimdeki leopar ona cevap vermedi. Sanki zihnimden çekilip gitmişti. Fakat vücudumun ortasındaki o şey gerindi, bacaklarını ve kollarını ileri uzattı. Onun dokunmaması

gereken yerlere temas ettiğini hissettim. Çığlık atarak karşımdaki gözlere baktım. Acaba Nathaniel hala orada mıydı ve bana yardım edebilir miydi?

"Anita, neyin var?" Leopar gözler ve ses bir yabancıya aitti ama yüzü bildiğim ve sevdiğim Nathaniel'ındı. Endişeyle bana baktı.

"Canım yanıyor."

"Ne? Yoksa seni incittim mi?"

Kafamı iki yana salladım ve içimdeki pençeler kaburgalarımı tırmaladı. Vücudunun ağırlığı altında kıvrandım.

Üzerimden kalkıp bağırdı. "Jason!" İki kere feryat ettikten sonra Jason nihayet koşarak dışarı çıktı. Her yerinden sular süzülüyordu ve elinde bir havlu vardı. Bize baktığı anda yüzündeki gülümseme kayboluverdi.

"Neler oluyor?"

"Bilmiyorum," dedi Nathaniel o hırıltılı ve alçak sesiyle. "Canının yandığını söylüyor."

İçimdeki şey tekrar gerindi ve vücudum onunla birlikte gerildi. Sanki kollarımla bacaklarımda kendine yer açmaya çalışıyordu. Şimdi canım yanmıyordu. Adeta bedenim bir eldivendi ve oraya sığmak için uğraşıyordu.

"Sen de hissettin mi?" dedi Jason. Tüyleri diken diken olmuştu.

Nathaniel kafasını salladı. "Evet. Hayvanı hareket etmeye başladı."

Jason yatağın ucunda diz çöktü. "Evet, ama daha önce hiç böyle olmamıştı."

Hayvanım vücudum elverdiğince gerindi ve daha fazla ilerleyemeyeceğini farketti. Yıllar evvel Richard'ın hay-

vanının ufacık bir kısmı bana geçmişti ve Belle'nin soyu, bana çağırabileceğim bir hayvan vermişti. Leoparları. Böylece Micah'nın, yani Nimir-Raj'ın Nimir-Ra'sı olmuştum. Nathaniel benim *pomme de sang*'ımdı ama şimdi tıpkı Richard ve Jean-Claude gibi çağırabileceğim bir hayvan haline gelmişti. Yırtıcı kedim insan vücudumun içinde geriniyordu. Daha önceden bu gücü böylesine fiziksel hissetmezdim. Şimdiyse resmen bedenimde kıvranarak kendine bir çıkış yolu arıyordu. Sanki bir likantroptum ve yapbozun tamamlanabilmesi için geriye son bir parça kalmıştı. Onun formuna dönüşürsem bu parçayı yerine koymuş olacaktım.

Sonra birden büzülüp küçüldü ve vücudumun ortasındaki yerine geri dönüverdi. Şimdi kafesin içindeki bir leopar gibiydi. Aşağı yukarı dolaşıyor, parmaklıklara sürünüyor, onları tırmalıyordu. Ama bu parmaklıklar benim vücudumdu. Acıyla bağırdım. Uzanıp tutunacak bir şeyler aradım. Bana yardım edebilecek bir şeyler. Vücudunuzun içindeki bir yaratıkla nasıl savaşırsınız? Bu yaratık kendi kanınızdan ve canınızdan oluşmuşsa onu nasıl öldürürsünüz?

Jason elimi tuttu ve birden kurdun tatlı misk kokusunu aldım. Jason sanki aramızda bir kablo görevi gördü ve Richard'ı gördüm. Güneş ışığının aydınlattığı mutfağında, tavada bir şey kızartıyordu. Altında sadece kotu vardı ve pantolonunun beline mutfak bezini sıkıştırmıştı. Sırtı kıpkırmızı izlerle kaplıydı. Ya pençe izleriydi ya da bir kadının tırnaklarının. Dikkatle baktığımda ikinci seçeneği daha olası buldum. Kafasını kaldırıp havayı kokladı ve arkasını döndüğünde sanki beni görebiliyormuşçasına "Anita, sen misin?" dedi.

"Bana yardım et."

"Yine ne oldu?"

Jason'ın elini sıktım. Onun eski nişanlımla bağlantı kurmamı kolaylaştırdığını düşünmüştüm. Sanki Richard'ın karşısında havada uçuyordum. Bana uzandı ve parmaklarının dokunuşunu hissettim.

Hayvanım çılgına dönmüştü. Hiç durmadan bağırıp sağı solu tırmalıyordu. Çünkü içimizde kurda yer yoktu ve onu istemiyordu. Evet, kesinlikle ikisine yetecek kadar yer yoktu.

Richard elini geri çekip "Anita, Anita, beni duyabiliyor musun?" diye bağırdı.

Adını haykırdım çünkü tek yapabildiğim feryat etmekti. Leoparın beni paramparça edip dışarı çıkmaya çalıştığını duyumsuyordum.

"Hayvanını bir başkasına ver Anita. Vücudu buna dayanabilecek birine."

Ne demek istediğini anlamamıştım. Tam soracaktım ki kafamın karıştığını hissetti ve benimle bir hatırasını paylaştı. Bir resmin binlerce sözcüğe değer olduğunu söylerler. Ama hatıraları paylaşmak apayrı bir deneyimdir. Çünkü onda bütün duyularınız işin içine girer. Hem böylece epey zaman kazanacaktık.

Lanetliler Sirki'nin pistindeydik. Richard'ın hayvanına ve onun öfkesine ulaştım çünkü bunu kontrol edemezsek Konsey onu öldürebilirdi. O hiddete adeta dokundum. Hayvanını çağırdığı gücü hissettim. Onu kokladım ve bir şekilde üzerime aktı. Adeta bir ısı ve güç bombardımanına maruz kalmıştım. Tıpkı Richard ve Jean-Claude'la gücü

uyandırdığımız zamanlardaki gibiydi ama bu kez gücü kullanabileceğimiz bir büyü yoktu. Hayvanın kaçabileceği bir yer yoktu. Cildimin gözeneklerinden dışarı sızmaya çalıştı ama çağıracak bir hayvan yoktu. Ben onun için bomboştum ve içimde öfkeden kuduruyordu. Öylesine büyüdü ve genişledi ki bir an paramparça olacağımı sandım. Basınç arttı, arttı ama gidecek bir yeri yoktu.

Richard kanlar içindeydi. Elleri ve dizleri üzerinde bana doğru emekledi ve dudaklarıma titrek bir öpücük kondurdu. Boğazından boğuk bir ses çıkarken ağzını benimkine kuvvetlice bastırınca dudaklarımı aralamak zorunda kaldım. Dilini ağzıma sokup dudaklarımdan beslendi. Ağzının içindeki dilimi, tatlı ve tuzlu lezzetiyle doldurdu. Yüzünü ellerimin arasına aldım. Ağzım onunkini keşfetti ama yetmedi.

Dudaklarımızı birbirinden ayırmadan dizlerimizin üzerinde hareket ettik. Ellerim göğsünde ve sırtında kayınca adeta vücudumun derinliklerindeki bir düğmeye basıldı ve sakinleştim. Gücü dışarı dökülmeye çalıştı fakat sonra geri çekildi. Richard'ın elleri bacaklarımda dolaşarak siyah külotumun üzerine giydiğim dantelli üstü buldu. Parmaklarını çıplak omurgamda dolaştırdı ve bir anda çözüldüm.

Dışarı fışkıran güç ikimizi birden sarmaladı. Üzerimizde ısı ve ışıktan oluşan bir dalgalanma oldu. Görüntüm parçalara ayrıldı ve aynı anda bağırdık. Hayvanı vücuduna geri çekildi.

Benimkinin vücudumdan çıkıp Richard'm bedenine girdiğini hissettim. Sanki aramızda bir ip vardı ve ona tutunarak sürünmüştü. Ona akacak son damlayı bekledim

ama öylece kaldı. Tıpkı bir kadehte kalan son şarap damlası gibiydi.

Hatıra geri çekildi ve nefes nefese yatağa uzandım. Nathaniel üzerime eğilmişti. "Anita, Anita, iyi misin?" Gözleri tekrar menekşe rengine bürünmüştü.

Jason saçlarımı kokluyordu. "Üzerinde sürünün kokusu var."

Richard mutfağındaydı. Elini dolaplardan birine dayayarak destek almıştı. "Hatırladın mı?" dedi.

"Evet, hatırladım." diye fısıldadım.

"Neyi hatırladın?" dedi Nathaniel.

"Kokuyu almıyor musun?" diye sordu Jason. Dudaklarını yanağıma sürtüyordu.

Nathaniel bana doğru eğildi. "Kurt," dedi beni koklayarak. "Richard," diye fısıldadı dudaklarını yüzüme sürdüğünde.

Dokunuşuyla gözlerimi kapadım. Görüntü kaybolduğunda kokuları beni bir battaniye gibi kaplamıştı. Kurdun tatlı misk kokusu ve leoparın keskin kokusu. Sanki oda bunlarla dolmuştu ve ben içlerinde boğuluyordum. Kedimin şikayet etmesini bekledim ama tuhaf bir şekilde bu kokular onu sakinleştirmişti.

"Hala leopar olduğun kadar kurtsun Anita. Hayvanını onlara ver." Richard bana baktığında sağ yanağındaki tırmık izlerini farkettim. Bir tutku fırtınası sırasında iz bırakmak için oldukça ilginç bir yerdi doğrusu.

Sonra Richard'ın yüzünün güneş ışığının aydınlattığı mutfaktaki görüntüsü kayboldu ve gözlerimi açtığımda suratımı kaplayan kestane rengi saçları gördüm. Nathaniel

kafasını yanağıma dayamıştı ve ağzı çenemin hemen altındaydı. Vücudunun ağırlığını üzerimde hissettim. Sıcacıktı.

Hala elimi tutan Jason'm ağzı boynumun diğer tarafına değiyordu.

Kendimi güvende hissediyordum. O anda Richard'ın kontrolünün bir kısmını bana verdiğini hissettim. Bana birazcık nefes alabilmem için alan tanımıştı. Hayvanım rahat ve güvenli rehavetinden kurtulmadan evvel bunu kullanmalıydım.

Richard'ın hayvanını ona geri vermekle ilgili hatırayı düşündüm. Bunu nasıl yapmıştık? Neden her şey bir öpücüğe ya da bir dokunuşa bağlıydı. Jean-Claude dün gece bu soruya cevap vermişti.

Çünkü sadece elimizdeki güçleri kullanabiliyorduk ve bizim gücümüz Belle Morte'nin soyundan geldiğine göre cinsellik kaçınılmazdı. Bundan sıkılmayı bekledim ve bir yanım kesinlikle başka yetenekler elde etmemiz gerektiğini söylüyordu ama içimin büyük bir kısmı kurdun ve leoparın kokusuyla rahattı.

Dudakları boynumun iki yanındaydı. İkisi de tenime yumuşacık öpücükler kondurdu. Nathaniel'ın vücudu beni ılık bir battaniye gibi örtmüştü. Jason'ın eli kalçamdaydı ve dokunuşlarıyla uyarılmamam imkansızdı. Hafifçe kıvrandığımda Nathaniel'ın vücudu bana tepki verdi ve sanki aniden ağırlaştı. Tıpkı hatıramda Richard'ın verdiği öpücüğün baskısının artması gibiydi. Nathaniel sanki o öpücüğü hissetmişçesine kalçalarını öne doğru itti. Ya bacaklarımı açıp onu karşılayacak ya kapayıp bedenini dışarıda tutacaktım.

Richard'ın hayvanı beni terketmişti. Yanımdaki iki erkeğe baktım. Bir seferde sadece bir tanesini öpebilirdim. Sonra aynı anda hem öpüşüp hem başka şeyler yapabileceğimi düşündüm. Yeterince grup seks yapmıştım. Yerlerde sürünen ahlaki değerlerim sayesinde her türlü deneyimi yaşamıştım. Bir an artık buna dayanamayacağımı hissettim. Fakat kafamın içindeki ses *Ama çok zevkli*, diye fısıldadı. Sonra büyükannem *Sürtük*, diye bağırdı. İç sesini dinlemek çaba ve tecrübe gerektirir. Bir süre sonra bunu öğrenirsin ama bazen ya alışkanlık ya vicdan azabı yüzünden başka sesleri de dinlersin. Unutmaya çalıştığın sesleri.

"Hayvanımı kediye vermeliyim," dedim. Sesim kalın, konuşmam ağırdı. Elimi Jason'ınkinden çekmeye çalıştım fakat beni daha sıkıca tuttu ve boynuma fısıldadı. "Ben senin kedin olurum."

Nathaniel diğer yanağımın oradan fısıldadı. "Onun kedisi benim."

"Öyleyse ben de kuçu kuçun olurum." Boynumu boydan boya yalayınca zevkle ürperdim. Fakat kafamı salladım ve yüzünü görebilmek için geri çekildim.

"Şimdi olmaz Jason." Bu kez elimi çektim ve beni bıraktı.

Mavi gözlerini gördüm, bana sokulup dudaklarını benimkilere bastırdı ve hayvanım sessizce yatarken uzun uzun öpüştük. "Ağzında kan ve başka erkeklerin tadı var," diye fısıldadı geri çekilirken.

Hayvanım silkinerek uyandı ve dışarı fırlamaya çalıştı. Vücudumu sanki kendisine küçük gelen bir paltoyu zorla giymeye çalışan biri gibi doldurarak gerdi. İçimde bir sıcak

su dalgasının dolaştığını hissettim. Tüm hücrelerimi kaplamasına rağmen bir türlü yetinmiyordu. Sanki suyun kemik, kas ve öfkesi olabilecekmişçesine akıp duruyordu. Sınırları olduğunu, vücudumun patlamayacağını, kemiklerimin bükülmeyeceğini, bedenimin kendini bırakmayacağını hissedince iyice kudurdu. Pençelerini iç organlarıma geçirerek etimi yırtmaya çalıştı. Bunları tabii ki mecazi anlamda söylüyorum ama hissettiğim tamamen buydu. Kafesinden çıkmaya çalışıyordu ve kafesi bendim.

Çığlıklar atıp debelendim ama dokunamadığınız bir şeyle savaşamazsınız. Nathaniel hala üzerimdeydi. Gözleri dehşetle açılmıştı. Tam kalkacakken onu bileklerinden yakaladım. "Öp beni," dedim güçlükle.

Başkası olsa itiraz ederdi ama Nathaniel dediğimi yaptı. Ağzını benimkine yaklaştırdı ve sonraki çığlığımı boğdu. İçimdeki şeyi ona sundum. Hatta bunu yapmak için kendimi zorladım. Hayvan paniğe kapılmıştı ve beni duyamıyordu. İyice vahşileşmişti. Sadece kendi korkusunu hissediyordu.

Ağzımı Nathaniel'ınkinden ayırarak tekrar bağırdım. Jason elini yüzümün diğer tarafına koyduğu anda hayvan duraksadı. Kedi onun kim olduğunu öğrenmek istercesine havayı kokladı.

Jason'ın eli hala üzerimdeyken Nathaniel'a baktım. "Durma, yeniden dene. Öp beni."

Beni öptü ve bu kez karşılık vermeyi başardım. Hayvan ortaya çıkmadı. İçimde oturup havayı koklamaya devam etti. Saldırıya geçmedi. Öpüşmemizi yarıda kesip bu kez hayalkırıklığıyla bağırdım. "Richard hayvanımı onu ser-

best bırakabilecek biriyle paylaşmamı söyledi ama gitmiyor. Beni terketmiyor."

"Hala *ardeur*'ü kontrol etmeye mi uğraşıyorsun?" dedi Nathaniel.

Gözlerimi kırpıştırarak bunu düşündüm. Öyle mi yapıyordum? Hayır, bilinçli olarak değil ama kontrol mekanizmam otomatikman çalışıyordu. Artık ona hükmetmek zorunda olmamama rağmen bunu istemsizce yapıyor, bir türlü kalkanlarımı devre dışı bırakamıyordum. Cevabım evet'ti.

"Hı hı."

"Bırak direnmeyi," dedi Nathaniel. "Oluruna bırak."

"Hayır," diye itiraza başladığımda parmağını dudaklarıma koydu.

"Şştt, lütfen, Anita. İkimizden de beslenebilirsin. Böylece tamamen tükenmem. Belki harika bir fikir değil ama ucunda ölüm yok ya. Savaşı bırakırsan hayvan da sakinleşecektir."

Parmakları hala dudaklarımdayken ağzımı açtım. Parmakuçlarmı ağzıma soktu. Bu hareketle birlikte sustum. Orada öylece yatıp kendimi ellerinin verdiği zevke bıraktım. "Bırak Anita," dedi. "Bize güven."

Jason yüzüme doğru eğildi. "Ben buradayım Anita ve Nathaniel'a kötü bir şey olmasına müsaade etmeyeceğim. Sana söz veriyorum." Yüzünü alnıma dayadı.

"Bunu yapabiliriz Anita ama kendini bırakmalısın. Korkma, seni tutarız."

Bırak gitsin. Kulağa çok basitmiş gibi geliyordu. Oysa ben kendimi bırakmak konusunda hiç başarılı değilimdir.

Hatta bunu nasıl yapacağımı bile bilmiyordum. İnsan kendini nasıl bırakır? Elini açıp tutunduğu yeri nasıl bırakır ve diğer insanların onu tutacağından nasıl emin olur? Onları ya da kendini incitmeyeceğinden? Nathaniel'la Jason'a böylesine güveniyor muydum? Bir bakıma evet.

Peki bu kadar güvendiğim başka biri var mıydı? Hiç sanmıyordum. Derin bir nefes aldım ve bunu çok yavaşça verirken kendimi bıraktım. Kendimi bıraktım ve onlara güvendim. Güvendim ama içimden bir ses *Aptal,* diye fısıldadı. *Aptal, aptal.*

52

Pençelerle dişler birbirine karıştı. Vücutlarımız savaşıyordu. Dişlerimi birinin göğsüne geçirdim ve ısırdım. Çünkü et istiyordum. Beslenmem lazımdı. Leopar bağırıyordu. Biz onları öldürmezsek onlar bizi öldürecekti. *Bırak*, demişlerdi ve bırakmıştım. Şimdi sadece hayvan değil ben de tuzağa düşmüştüm ve bir türlü kurtulamıyordum.

Bir yanım et ve kan istiyordu. Kafamın içinde şehvet ve açlık birbirine karışmıştı. Halbuki hayvan olmanın huzurlu olduğunu düşünürdüm. Ama değildi. Evet, belki daha basitti ama kesinlikle huzurlu değildi.

Bölük pörçük görüntüler ve hisler hatırlıyordum. Kanın ağzımdaki tadını. Dişlerimi ete geçirdiğimde hissettiklerimi. Tırnaklarımın birinin derisini yırtışını. Karnımın üze-

rindeydim ve hareket edemiyordum. Biri sırtımdaydı ve ellerimi tutuyordu.

Ensemde dişler hissettiğimde bir an aklımı kaçıracak kadar panik oldum. Sonra sakinleştim. Nathaniel tıpkı ofisimde yaptığı gibi beni ısırmıştı ve bu son derece huzur vericiydi.

Jason yatağın ucunda diz çökmüş, bileklerimi tutuyordu. Yüzünün sol tarafı kan içindeydi. Bunu tırnaklarımla yaptığımı biliyordum. Gözlerini acıyla kırpıştırıyordu. Kolları da ısırık ve tırmık izleriyle doluydu. Bunlar öylesine çok kanamıştı ki sanki dirseklerine kadar gelen kırmızı eldivenler giymiş gibi görünüyordu. Göğsü ve karnı da kan içindeydi.

Nathaniel'ın ensemdeki dişlerinin basıncı artınca gözlerimi kırpıştırdım. Soluğunu tenime üfleyerek homurdandığında bedenim altında kıvrandı. Artık savaşmıyor, kendimi ona sunuyordum. Jason ağzının kenarından süzülen kanı silip "Bir dahaki sefere seni bağlayacağız," dedi.

Nathaniel tekrar homurdandı ama sanırım bu seferki benim için değildi.

Jason onun gözlerine baktı ve "Tamam, tamam," dedi. "Bana hayvanını ver Anita. Bırak onu yutayım." Bana doğru eğildi. Ağzındaki kanlar beni resmen büyülemişti. Alt dudağının kenarında titreşen damlacığa doğru atıldım ama Nathaniel'ın dişleri beni durdurdu ve uslu uslu Jason'ın bana sokulmasını bekledim.

Jason benim uzanamayacağım bir noktada aniden durdu. Ellerimi kaldırıp ona dokunmaya çalıştım ama bilekleri beni yatağın kenarına bastırdı. Sonra dudakları benimki-

lerin üzerine kapandı ve onu öpmek yerine dudağının kenarındaki kanı yaladım.

Gülerek geri çekildi. "Beni öpmektense yemeyi tercih ediyorsun ha?" Yine bana doğru eğildi. Dudakları yarı aralıktı. Ağzındaki kan kokusunu içime çektim. Onu ısırmıştım. Dudağını dişlerimin arasında hatırlıyordum. Boğazımdan bir ses yükselince tekrar güldü. Dudakları bana bu kadar yakınken sesi kulaklarıma son derece erkeksi gelmişti. "Tanrım, amma da istekli."

Nathaniel dişlerimi enseme geçirmiş vaziyette tekrar homurdandı. Bu ses omurgamda titreşti. Vücudumu onunkine doğru ittim. Ağzım Jason'a uzandı fakat bedenim kendini arkamdaki sert ağırlığa sunuyordu.

"Dilimi ısırırsa bu sefer cidden kızacağım," dedi Jason. Ama dudaklarını benimkilere bastırdığında onu ısırmaya çalışmadım. Çünkü ağzı kan doluydu ve et tadını alabiliyordum. Bu yemeğe zaten başlamıştım ve tek istediğim bitirmekti.

Hayvanım oradaydı. Tenimin hemen altındaydı ve sadece Nathaniel'ın dişleri ensemdeyken sakin durabiliyordu. Taze kanın, etin ve Jason'ın dudaklarının tadı baş döndürücüydü. Bedenimin bunların verdiği sıcaklıkla kavrulduğunu hissediyordum. Vücut ısım normal bir insanınkinden katbekat fazlaydı. Hazırdım. Neredeyse...

Nathaniel ensemi çok yavaşça bıraktı ve beni sadece ağırlığıyla tuttu. Jason'ın elleri hala bileklerimdeydi. Nathaniel ensemdeki yarayı sıcak nefesiyle okşayarak bir şeyler fısıldadı. Sanırım "Şimdi," dedi. Ama bundan emin olamazdım çünkü tam o anda hayvanım yeniden çıldırdı.

Sanki omurgamda bir alev dolaştı ve bu yakıcı güç, ağzımdan Jason'ınkine boşaldı. Jason dudaklarını benimkilerden ayırıp kafasını arkaya atarak bağırdı. Nathaniel'ın vücudu benimkiyle birlikte bükülmüştü. O da korkunç bir çığlık attı. Hayvanım ikisine de bir kılıç gibi saplanmıştı. Enerjimi onların vücuduna akıttım ve bedenleri bununla doldu taştı.

Jason'ın teninde çatlaklar oluştu, Nathaniel üzerimde zangır zangır titriyordu. Sonra aniden ılık bir sıvıya bulandım. Sanki taze kanın içinde boğuluyordum ama bu kan değildi, şekil değiştiricilerin bir formdan diğerine girerken salgıladıkları saydam ve yapış yapış sıvıydı.

Tamamen buna bulanmıştım ve Jason'ın pençeleri hala bileklerimdeydi. Kendimi ondan bir türlü kurtaramıyordum. Gözlerimi kırpıştırarak önümde diz çöken kurtadama baktım. Sanki biri büyü yapmış ve tüyleri aniden kuruyuvermişti. Gözleri ilkbahar çimlerinin renginde, gri kürkü sert ve griydi. Bir insanınkinden daha uzun olan çenesini açıp bütün kurtların imreneceği keskinlikteki dişlerini ortaya çıkardı. Sonra bu dişlerin arasından upuzun dili sarktı ve bana tuhaf bir ifadeyle baktı.

Kafamı yana çevirdiğimde çarşafın üzerinde siyah bir pati gördüm. Çok yavaşça arkamı döndüm. Hani korku filmlerinde öyle yaparlar ya. Arkanızda ne olduğunu bilir ama bakmaya cesaret edemezsiniz. Fakat bir yandan da bakmak zorundasınızdır. Ne göreceğimi çok iyi biliyordum çünkü kürkü çıplak tenimi okşuyordu. Nihayet döndüm.

Nathaniel'ın suratı bir leoparla insanın zarif bir karışımıydı. Yüz şekli insanınkine daha yakındı ama o gri-mavi

gözlere baktığımda Nathaniel'ın artık orada olmadığını gördüm.

Onlarınkini ortaya çıkararak kendi hayvanımdan kurtulmuştum ve bütün vücudum iki likantropun şekil değiştirirken salgıladığı sıvıyla kaplıydı. Üstüne üstlük kaçacak bir yerim yoktu ve onların elinde tutsaktım.

Nathaniel patilerini iki yanıma koymuştu. Sonra bu patileri öne uzatıp gerindi ve uçlarından çıkan ve beyaz bıçakları andıran tırnakları gözler önüne serdi. Nabzım biraz olsun yavaşlamıştı.

Bana zarar vermeyeceklerini biliyor, onlara güveniyordum. Ama bir yanım Jason'la Nathaniel'a hayvanlarından daha çok güveniyordu. Korkmamaya çalıştım çünkü korku etin üzerine serpiştirilen baharat gibidir. Korku likantropu heyecanlandırır. Dolayısıyla hiç kıpırdamadan yattım ve onları beni bırakmaya nasıl ikna edeceğimi düşündüm. Kendimi kurban durumuna sokmam çok büyük bir hata olabilirdi.

Nathaniel ellerini kaydırınca kürkü tenime değdi ama kalp atışlarım bundan hiç hoşlanmamıştı. Ben de öyle. Patilerini tekrar gerdi ve tırnakları kürkünün içinde kayboldu. Beni hafifçe okşayınca nefesim kesilir gibi oldu.

Sesi tıpkı bir homurtuyu andırıyordu. "Daha önceleri şekil değiştirdiğimde ellerim böyle olmuyordu." O 'elleri' kaldırıp biraz öne koyunca göğüslerimin yan taraflarına değdiler. Sonra patilerini büktü ve kaslarının hareketini hissettim. Tırnaklarını çarşafa geçirmişti. Ardından patilerini geri çekti ve çarşafla döşeğin yırtıldığını duyunca hafifçe inledim. Döşek tok bir ses çıkarmıştı. Vücudunu oy-

natıp patisini bedenimin çarşafa değdiği noktada gezdirerek kumaşı yırttı. Resmen kalıbımı çıkarmıştı ve ben korkmamalıydım.

Jason güldü ve o erkeksi kıkırdama kurt gırtlağından hoş bir ses olarak çıktı. Ona baktığımda dişlerini göstererek konuştu. "Korkma Anita."

"Öyleyse beni bırakın," dedim. Sesimde belli belirsiz bir titreme vardı. İnsan olsaydılar hiç endişelenmezdim. Ama likantroplar en ufak bir dehşet kırıntısını kolaylıkla algılayabilirdi.

Nathaniel üzerimde büküldü. Gövdesi genişleyip kaslanmıştı. Benimkine abanan tamamen farklı bir bedendi. Daha önce hiç görmediğim bir beden. Göğsü, karnı ve kasıklarındaki tüyler daha inceydi ve çıplak tenimin üzerinde hissettiğim vücudu normal halinden sıcaktı. Sanki bu formdayken kanı daha hızlı akıyordu.

Omzumu yalayınca boğazımdan hafif bir çığlık yükseldi. Gözlerimi kapayıp nefes alıp verişime odaklandım. Vücudun ağırlığını ve Jason'm pençelerini -tırnaklarını bir kedi gibi içeri çekemediği için bileğimi acıtıyorlardı- düşünmemeye çalışıyordum. Nathaniel'ın pütürlü dili omzunda ve sırtımın üst kısmında dolaşırken sadece derin derin nefes alıp verdim.

Gözlerimi tekrar açtığımda nabzım normale dönmüştü. O anda Nathaniel'ın az önce salgıladıkları sıvıyı yaladığını farkettim. Kulağıma homurdandı. "Seni pisletmişiz."

"Evet, biraz," diye fısıldadım.

Kalçalarını sertçe popoma bastırdı ve oraya oturdu. Eskisinden daha büyüktü.

Bir an onu taşıyamayacağımı düşündüm. İnsan korktuğunda ve kendini tehdit altında hissettiğinde her şey daha kocaman ve ürkütücü görünüyordu.

Yüzüme yaklaşıp beni kokladı. Sanki beni anlamaya çalışıyordu. "Açsın," dedi. "Tıpkı bizim gibi. Bunu hissedebiliyorum."

Kalp atışlarımla soluk alıp verişimi düzende tutabilmek için çabaladım. Onları kışkırtmaya hiç niyetim yoktu. "Aç değilim," diye karşılık verdim.

Üzerime abandı. İçime girmese de bir an bunu yapacağını düşündüğüm için nabzım hızlanmıştı. Tüylü yanağını yanağıma sürttü.

"Şöyle güzel bir duşa ihtiyacın var."

O anda beni onlardan kurtarıp ayağa kalkmamı sağlayacak her teklifi kabul edebilirdim.

"Seni yemeyeceğiz Anita," dedi Jason. "Eğer böyle bir ihtimal olsaydı Jean-Claude beni asla seninle yalnız bırakmazdı."

Gözlerimi kurt bakışlarına diktim. "Kusura bakmayın çocuklar ama sizde bu dişlerle tırnaklar oldukça şüpheye kapılmamı hoş görmek zorundasınız."

"Canını yakmayacağız," dedi Jason.

"Öyleyse bırakın kalkayım," dedim. Sesim sakindi ve nabzım yavaşlamıştı.

"Henüz değil," dedi Nathaniel. Yüzü hala benimkine çok yakındı.

Jason ona baktı. "Neden?" Lafı ağzımdan almıştı doğrusu.

"Çünkü *ardeur*'ü beslemesi gerekiyor."

Jason bir kurt surattan beklemeyeceğim türden bir yorum yaptı. "Anita kürklülerle takılmaz."

Sırtımdaki leoparadam kalçalarını biraz daha aşağı kaydırdı. Sonra kasıklarını ileri itti. İçime girmemişti ama aleti en hassas noktama değiyordu. "İçin bomboş," dedi. "Bunu hissedebiliyorum. Daha önce bu kadar net duyumsamıyordum."

Söylediklerinin doğruluğunu test etmek için içime baktım. *Ardeur*'ü onu ortaya çıkarmadan görmeye çalıştım. Doğaüstü bir benzin göstergesine ihtiyacım vardı ama vücudumun ortasındaki tek şey koca bir boşluktu. Orada olması gerekenin eksikliğini duyumsayabiliyordum.

"Hissediyorum," dedim.

"Artık yorgun değilim Anita. Sanki yeniden doğmuş gibiyim." Hafifçe kıpırdadı. "Hadi, evet de."

"Beni bırakırsanız, belki derim."

"Ama seni tutmaktan hoşlanıyorum. Vücutlarımızın birbirine değmesinden," diye homurdandı.

"Sorumluluğun sende olmasından hoşlanmadığını sanıyordum," dedim.

"Genelde öyle ama bugün farklıyım. Bugün altımda olman hoşuma gidiyor. Mücadele etmemek ve paniklememek için gösterdiğin çabayı hissetmeyi seviyorum. Kendini tutman ağzımda harika bir tat bırakıyor. Hatta yalanmak istiyorum."

"Nathaniel," dedim.

"Evet de Anita. Sadece evet de. *Ardeur*'ü besledikten sonra sen duş alırken biz yiyecek başka şeyler bulmaya gideriz."

"Ne demek başka şeyler?"

"Yeraltında büyük miktarda erzak var," dedi Jason. "Buradaki likantrop sayısının epey fazla olduğunu biliyorsun. Haliyle gerekenleri toparladık."

"Neden bahsediyorsun sen?"

Pençeleri hala bileklerimdeyken eğildi. "Merak etme, insani ya da kanunsuz bir şey değil." Sonra yüzümü yaladı ve bir kahkaha attı. Artık erkeksi değildi. Yine Jason'ın şakacı kimliğine bürünmüştü ve Jason her durumda şaka yapabilirdi. Hangi formda olduğunun önemi yoktu. Jason yine Jason'dı.

Bu düşünce gerginliğimi biraz olsun hafifletti. Jason pençelerine ve keskin dişlerine rağmen kendisiydi. Yanağını yüzüme sürtense tanıdığım ve sevdiğim Nathaniel'dı.

Bir zamanlar Richard'a bana hayvanını göstermesi için yalvarmıştım. Bunu yaptığındaysa onun o haliyle başa çıkamamıştım.

Richard'ın bana gösterdiği, hayvanının en kötü haliydi ve bunun sebebini ancak aradan uzunca bir süre geçtikten sonra anlamıştım. Böyle davranmasının sebebi gayet açıktı. Richard hayvanını kendisi kabullenemediği için benim de kabullenmemi istemiyordu. Marcus'u yediğini gördükten sonra ondan kaçmıştım. Ondan kaçıp Jean-Claude'a sığınmıştım çünkü o gece vampiri Richard kadar korkunç bulmamıştım.

Peki hala aynı insan mıydım? Hala bununla başa çıkamıyor muydum? Hala yakışıklı prensin canavara dönüşmesini kabullenemiyor muydum? Beni ona bağlayan aşk değil de fiziksel güzelliği miydi?

Nathaniel bana hafifçe dokundu. "Eğer şimdi beslenmezsen açlığını kiminle bastıracaksın?"

"Graham koridorun sonundaki odada," dedi Jason. "Eminim insan formundadır çünkü Meng Die kürklüyken onunla düzüşmez. Hatta aynı yatakta uyuyacağını bile sanmıyorum."

Graham'i istemiyordum. Düşündüm. Beni sadece insan formu mu baştan çıkarıyordu? Yalnızca antropomorfik yaratıklar mı cezbediyordu? Kahretsin. Bu tip soruların cevaplarını kadın dergilerinde bulamazsınız. Acaba ilişkileri masaya yatıran köşe yazarları, erkek arkadaşınızın hayvan formu sizi korkutuyor mu gibi sorunlarla uğraşır mıydı? Hiç sanmıyorum.

Jason pençelerini bileklerimden çekti. "Gidip Graham'i getireyim."

"Hayır," dedim kürklü koluna dokunarak. Tüyleri çok yumuşak, kolu son derece gerçekti.

"Graham'i istemiyorum."

Jason bana 'dalga mı geçiyorsun' der gibi baktı. "Sen kürklülerle takılmazsın Anita."

"Ama Nathaniel bir istisna ve duruma göre sen de öylesin."

Kurt suratında koca bir gülümseme belirdi. "Duruma göre ha?" Tekrar yere çöktü. "Peki, bugün köpeğin olmamı istiyor musun?"

"Ben sadece seks yapacağımızı sanıyordum," dedim.

Ya yüzü bütün kurtadamlardan daha ifadeliydi ya da karşımdaki hala yeterince Jason olduğu için düşüncelerini okuyabiliyor, onun hala içerlerde bir yerlerde olduğunu

sezebiliyordum. Belli ki Jason'ı çok şaşırtmış ve mutlu etmiştim.

Nathaniel yanağıma fısıldadı. "Bu, evet anlamına mı geliyor?"

"Aynen öyle," dedim.

Homurdanmayı andıran bir ses çıkardı. Ne kadar heveslendiğini ve sabırsızlandığını hissedebiliyordum. Sonra kalçasını hafifçe kaldırıp erkekliğini içime itti. Attığım çığlık acıdan değildi. Hayvan formunda daha da irileşip sertleştiği için bağırmıştım.

53

Beni erkekliğinin büyüklüğü, kalçalarının ritmi ve vücudumun en hassas bölgelerini okşayıp çizen sivri tırnaklarıyla doruğa ulaştırdı. İstese beni paramparça edebileceğini bir an olsun aklımdan çıkarmadan altında kıvrandım. Yapmamak için savaş verdiğim her şeyi boşvermiştim. Debeleniyor, çığlık atıyordum. Fakat Nathaniel bana inanılmaz bir özen gösteriyordu. Bu hayatımda yaptığım en yumuşak ama en tehlikeli seksti. Yaptıkları değil yapabileceklerinin gölgesinde zevkle inliyordum.

Beni dizlerimin üzerine kaldırıp kollarına aldığında kollarını okşadım. Kürkü öylesine yumuşak, bir kurdunkinden öylesine farklıydı ki. Onu sevdim ama evcil bir hayvanı değil bir sevgiliyi sever gibi. Ritminin değiştiğini hissettim. Beni tutarken pençelerinin sadece uçlarını tenime

değdiriyordu. O bıçak gibi tırnakların etimi çizdiğini, neredeyse yırtacakken, neredeyse beni öldürecekken her seferinde özenle geri çekildiğini hissettim. Son dakikada beni vücuduna bastırıp leopar ve insan karışımı elleriyle sırtımı okşadı.

Ardeur beslenmişti. Bedeninin gücü, teninin sıcaklığı ve içime daha önce hiçbir erkekte hissetmediğim bir sıcaklıkla boşalan tohumları açlığımı bastırmıştı.

Bunları düşünürken tuhaf bir hisle sarsıldım. *O bir erkek değil ki.* Bunu öfkeyle söylememiştim ama sonrasında tüm bedenime dalga dalga yayılan his beni adeta yakıp küle çevirdi. Korkunç bir hiddetle titredim ve daha kapı açılmadan kimin geldiğini biliyordum.

54

Richard kapıdan içeri dalarken enerjisinin kıvılcımları odaya saçıldı ve bunlar tenimi yaktı. Sanki ufacık böceklerin saldırısına uğramıştım ve beni acımasızca ısırıyorlardı. Eski nişanlınız sizi bir leoparla iş üzerinde yakalarsa ona ne söylersiniz? Benim bir şey dememe kalmadı. Zira Richard çoktan bağırmaya başlamıştı. "Raina'nın porno filmlerinden beri böyle bir sapıklık görmedim."

Jason ayağa kalkıp karşısında durdu. Sanırım Nathaniel'a biraz zaman kazandırmak istemişti. Amacı ne olursa olsun benimle Ulfric'inin arasında duruyordu ve bunun akıllıca bir tutum olduğu söylenemezdi. Evet, belki cesurcaydı ama kesinlikle aptallık etmişti. Kesinlikle yaptığı tam olarak buydu.

Richard'ın gücü odayı fokur fokur kaynayan su gibi doldurdu. Nathaniel yataktan kalkarken onun da nefes alırken benim kadar güçlük çekip çekmediğini merak ettim. Richard'ın gücünü bir kar ya da kum fırtınası gibi algıladığını biliyordum. Bir sığınak bulmazsa kör olacağını ya da hayatını kaybedeceğini düşünüyordu.

Koruyucum yatakla kapı arasında duruyordu. Kurtadam uzun boylu, geniş omuzlu ve çok tehlikeliydi. Belki Richard insan formundayken daha çelimsiz görünmeliydi ama içinden fışkıran güç sayesinde en az Jason kadar heybetli görünüyordu.

"Yolumdan çekil Jason. Bir daha tekrarlamam ona göre."

"Anita'yla Nathaniel'a zarar vermeyeceksin, değil mi? Cevap ver, yoksa asla çekilmem," dedi Jason boğuk bir homurtuyla. Karşısında başka bir insan olsa korkudan ödü patlardı ama Richard'm kılı bile kıpırdamadı.

Nathaniel onlara doğru yürüdü. Richard, Jason'ı yolunun üzerinden çekmek için biraz hırpalayabilirdi ama Nathaniel farklı sebeplerden çok daha büyük bir tehlike altındaydı. Belki Richard bunu asla itiraf etmezdi ama araya girmezsem büyük bir kapışma yaşanacaktı ve onun Nathaniel'a zarar verdiğini görmek istemiyordum. Nathaniel'a seslenip ona yanıma gelmesini söyledim.

Yastığımın altında tabancam vardı. Richard'ı vurmayı düşünmüyordum ama silah caydırıcı bir faktör olabilirdi. Ben işlerin çığrından çıkmasını engellemenin bir yolunu bulmaya çalışırken Richard, Jason'a elinin tersiyle vurdu.

Jason'ın havaya sıçrayan kanları ışığa yakalandıklarında parladı. Fakat Jason hiç istifini bozmadan olduğu yer-

de durmaya devam etti. Richard'a karşılık verecekmiş gibi bir hali yoktu ama yolundan çekilmeye de niyetli görünmüyordu.

"Richard, hayır!" diye bağırdım.

Beni zerre kadar umursamadan Jason'ı havaya kaldırdı. Çok hızlı davranmıştı. Kollarının harcadığı güçle şiştiğini, adalelerinin patlayacakmış gibi kabardığını gördüm. Bir an Jason'ı kafasının üzerinde tuttu.

Hani bazen zaman durur, neler olacağını bilirsiniz ama bunları engellemek elinizden gelmez ya, işte aynen öyle bir an yaşadık. Richard'ın öfkesinde boğuluyordum. Daha önce de hiddetine ve hayvanına dokunmuştum ama şu an yaşadığımız tamamen farklıydı. Birden öfkesinin tadının eski bir dostunki gibi olduğunu farkettim. Bu benim öfkemdi ve kendi öfkemin tadını alıyordum. Tam gerçek netleşmişti ki Jason'ı odanın diğer köşesine değil yatağın üzerine fırlattı. Belki beni hedeflemiş ama tutturamamıştı. Jason karyolanın çerçevesine müthiş bir şiddetle çarptı.

Kırılan yatağın diğer tarafına çömelmiştim ve Nathaniel benimleydi. Öne çıkınca onu çekiştirdim. Ben Nathaniel'ın Nimir-Ra'sıydım ve daha baskın davranıp onu korumalıydım.

Jason yatağa yığılmıştı ve belli ki şoktaydı. Zira neredeyse iki metreden yatağın kenarına çakılmıştı ve bunun şaşkınlığını üzerinden atabilmek için biraz zamana ihtiyacı vardı. Bende onlardaki gibi kolayca iyileşme gücü yoktu ve galiba öne çıkmam saçmalıktı. Kahretsin, iyice kararsız kalmıştım. Richard'la çoğu zaman nasıl başa çıkacağımı bilmezdim zaten.

"Neden hepiniz tekrar yatağa girmiyorsunuz? Eminim bomba bir gösteri olurdu. Raina'yla Gabriel burada olsaydı buna bayılırdı." Her ikisini de öldürdüğüm için bana bir tecavüz pornosunda başrol teklif edemeyeceklerdi. Eskiden olsa sinirlenirdim. Artık umrumda bile değildi. Richard'ın öfkesine bir de benimkini eklemeye hiç niyetim yoktu doğrusu.

Gücü her yerdeydi. Sanki havada minicik iğneler vardı ve her hareketimde etime saplanıyorlardı. Tek hissedebildiğim öfkesi değildi. Tiksinti, dehşet ve hiddetini asıl körükleyen duyguyu keşfetmiştim. Kıskançlığını. Peki neden? Fazlasıyla açıktı ve bunu maskelemeyi beceremiyordu. Cevabımı hemen aldım.

Sanki biri bir yapbozu havaya fırlatmış gibi parçaları gördüm. Clair'le Richard yataktaydı. Richard her zamanki gibi sert bir şekilde onunla sevişiyor, Clair pençeleriyle sırtını ve omuzlarını tırmıklayıp avaz avaz bağırıyordu. Başka bir görüntüdeyse Clair insan formundaydı ve ona öfkeyle bağırıyordu.

Richard beni öfkesiyle itti ve sanki fiziksel güç uygulamışçasına sendeledim. "Kafamın içinden uzak dur."

"Öyleyse düşüncelerini yansıtmaktan vazgeç."

Hiddetle haykırınca koridorda ayak sesleri duydum. Neler olacağını tahmin etmiştim.

Üç kişi odaya daldı. Biri kadın, diğerleri erkekti ve ellerindeki silahları Richard'a doğrulttular. Neredeyse Dolph kadar uzun boylu olan Claudia hayatımdaki çoğu erkekten daha geniş omuzlu ve kaslıydı. Gözleriyle odayı çabucak tarayarak duruma hakim olmaya çalıştı. Tepeden sım-

sıkı atkuyruğu yaptığı saçları her hareketinde sallanıyordu. Bu kadınsı saç modeliyle kollarındaki kasları ve makyajsız yüzünü dengelemişti. Yanındaki adamları tanımıyordum fakat tabancalarını tutuşlarından onları nasıl kullanmaları gerektiğini bildikleri anlaşılıyordu. Zaten Rafael'in halkından da böyle bir profesyonellik beklerdim. Fareadamlar amatörleri işe almazdı.

"Burada neler oluyor Anita?" diye sordu Claudia. Sesinde belli belirsiz bir gerginlik vardı. Görevinin gereğini yapmaya hazırlanıyordu ve birilerine zarar verirken asla benim kadar vicdan azabı çekmeyeceğini biliyordum.

"Ufak bir fikir ayrılığı yaşıyoruz," dedim.

Bunu komik bulduğu için değil de sadece gülmüş olmak için güldü. "Fikir ayrılığı mı? Sadece bu mu yani?"

"Bu, rodere'yi ilgilendiren bir iş değil," dedi Richard. "Kurtlarla leoparların kendi arasında çözümlemesi gereken bir mesele."

Claudia gözlerini odada dolaştırdı. Yatakta kanlar içinde yatan kurtadamı süzdükten sonra bu kez Nathaniel'ın kolunu tutan elime baktı. Onu Richard'dan uzak tutmaya çalıştığımı anlamıştı. Sonra tekrar Richard'a dönerek gülümsedi. "Oysa bana tamamen kişisel göründü."

"Seni ilgilendirmez," diye yineledi Richard. Sesi adeta bir fısıltıya dönüşmüştü.

Claudia bu kez dişlerini göstererek sırıttı. "Bize Sirk'i korumamız için para veriyorlar ve burada cereyan eden tüm olaylara müdahale etme hakkımız var. Zaten gözetimimiz altındaki insanlardan birini yaralamışsın Ulfric. Başkalarının canını yakmana izin veremeyiz."

"Bana karşı gelmeye kalkıştı. Kimse bir krala meydan okuyamaz. Rafael bana hak verecektir." Richard tüm vücuduyla Claudia'ya döndü. Onun yanında çelimsiz görünmeyen nadir erkeklerden biriydi.

"Kralımızın neye hak verip vermeyeceğine karar vermek sana düşmez." Claudia derin bir iç çekip tabancasını yere doğrultunca adamlar da onu taklit etti.

Richard bize ve Jason'a bakmak için döndü. Hatta yatağa doğru bir adım attı.

Fakat Claudia bağırdı. "Hayır Ulfric, onlara zarar vermene göz yumamam. Belki politik gerekçeler yüzünden seni vuramayız ama korumakla yükümlü olduğumuz insanları yaralamana da seyirci kalacak değiliz."

Richard, Claudia'ya baktı ve odadaki tüm gücün geri çekildiğini hissettim. Şimdi bu kocaman silahı doğruca Claudia'ya doğrultmuştu.

Claudia tokat yemiş gibi kafasını hızla yana çevirdi. Yanındaki iki adam Richard'dan uzaklaştı. Sanırım işler ters gittiği takdirde kendilerine hareket alanı açmaya çalışıyorlardı.

Claudia ona yumuşacık ama son derece tehlikeli bir sesle cevap verdi. "Kimse gücüne itiraz etmiyor Ulfric. Gerçekten çok kuvvetlisin. Ama kendini kontrol etmekteki başarından şüpheliyim."

Richard öfkeden deliye dönmüştü ve kavga çıkaracak yer arıyordu. Beni unuttuğu için biraz olsun rahatlamıştım. Diğer yandan fareadamlarla yaşadığı kriz tırmanırsa biri ciddi şekilde yaralanabilir, hatta daha kötüsü bile olabilirdi. Sırf Richard'ın uyuzluğu tuttu diye birilerinin ölme-

sine dayanamazdım. Biliyorum, biliyorum, büyük ihtimalle iş oraya varmayacaktı ama fareadamların çoğu eski paralı asker ya da ordu mensubuydu. Dolayısıyla savaştıkları zaman ölümüne mücadele ederlerdi. Richard'sa bunların hiçbiri olmamasına rağmen kolaylıkla gözü dönebilecek bir tipti. Tamam, maksadı adam öldürmek olmayabilirdi ama işler çığırından çıkarsa onları kimse durduramazdı.

"Herkes sakin olsun," dedim. "Böyle bir şey için ölmeye değmez."

Richard bana baktı. "Senin haricinde ölümden bahseden olmadı zaten."

"Richard, bu insanların kafasında seni öldürmek vardı. O kapıyı açarken son derece kararlıydılar. Bana inanmıyorsan onlara sorabilirsin."

Richard silahlarını yere doğrultan fareadamlara baktı. "Doğru mu söylüyor?"

Üçü birbirine imalı bakışlar fırlattı ve Claudia "Evet," dedi.

"Beni öldürecektiniz ha? Bu kadar basit yani?"

"İçeridekinin sen olduğunu bilmiyorduk Ulfric. Ama görevimizin gereğini yerine getirmekten çekinmeyeceğimizi bilmeni isterim. Sorumluluğumuz altındakilere zarar veremezsin."

"Ve siz de kurtlarımdan birini nasıl terbiye ettiğime karışamazsınız."

Claudia kafasını salladı. "Haklısın. Hayvan gruplarının diğerlerinin içişlerine karışması yasak. Bunun kişisel değil de sürüyü ilgilendiren bir mesele olduğunu kanıtlarsan burayı terkederiz ve başladığın işi bitirirsin. Anlaştık mı?"

Adamlardan ufak tefek ve esmer olanı "Kıskançlık kokusu alıyorum," dedi. Görüntüsü fare formunda gerekenden fazla kalmışçasına biraz tuhaftı.

"Ortalığı karıştırma Roberto," dedi Claudia gözlerini Richard'dan ayırmadan.

Jason yattığı yerde dönerek doğrulmaya çalıştı. Her hareketinde canı yanıyormuşçasına yüzünü buruşturuyordu.

"Bana meydan okumaya kalkıştı," dedi Richard, Jason'ı işaret ederek.

"Nasıl?" diye sordu Claudia.

"Yolumdan çekilmeyi reddetti."

"Çekilseydim ne yapacağını söylesene," dedi Jason hafif peltek bir ses tonuyla.

Sanırım ağzının içi hala kanıyordu.

"Seni engellemeye çalışmasaydım Nathaniel'la Anita'ya zarar verecektin. Üstelik Anita bizim gibi kolayca iyileşmiyor Richard."

"Ben asla..."

"Daha kapıyı açtığın an birinin canını yakmaya karar vermiştin," dedi Jason. Kurt formundayken tüküremediği için ağzının kenarından kanlar süzülüyordu.

"Bu durumda kendimi feda etmemin daha uygun olacağına karar verdim."

O yakıcı öfke biraz olsun azalmaya başlamıştı. Richard'ın omuzları çöktü ve haykırdı. Nefesi kesilene, sesi çatallaşana dek durmadı. Sonra dizlerinin üzerine yığılarak ellerini yere vurdu. Sanırım bundan hoşlanmıştı. Çünkü ellerini defalarca halıya vurdu ve ancak altındaki taş zemin hafifçe çökünce durdu.

Ellerinin halıya sürtünen kısımları kan içinde kalmıştı. Bunları yukarı kaldırıp donuk gözlerle baktı. Ağlamadı, küfretmedi, hiçbir şey yapmadı. Yalnızca orada öylece durdu ve kanlı ellerine baktı.

Hepimiz donup kalmıştık ve tekrar konuşmasını bekliyorduk. Fakat Richard en az bir dakika geçmesine rağmen kılını bile kıpırdatmadı. Claudia soru sorarcasına bana bakınca omuzlarımı silktim. Bir zamanlar onunla nişanlıydım, onun sevgilisiydim ama şimdi ne yapmam gerektiği konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Zaten ilişkimizde temel sorunumuz buydu. Çoğu zaman birbirimizle nasıl başa çıkmamız gerektiğini bilmiyorduk.

Doğrulup yatağın kenarı boyunca yürüdüm ama Jason bileğimi yakaladı. "Çok yaklaşma."

İtiraz etmedim ve durup Richard'a baktım. Hala yaralı ellerini inceliyordu. "Richard, Richard, orada mısın?"

İşte o zaman güldü ama bu hiç hoş bir gülüş değildi. Gözlerinde müthiş bir acı vardı. Ben hariç odadaki herkes o güldüğünde irkilmişti. Fakat ben Richard'm beklenmedik hareketlerine çoktan alışmıştım.

"Elimdeki kanları yalamak istiyorum," dedi boğuk bir sesle.

"Seni tutan mı var?"

Bana baktı. "Ne dedin sen?"

"Kan senin kanın, eller de senin elin. Eğer yaralarını yalamak istiyorsan hiç durma."

"Bundan iğrenmez misin?"

İç çektim. "Richard, benim ne düşündüğümün önemi yok. Asıl önemli olan senin düşüncen."

"Eskiden olsa bunu çok iğrenç bulurdun."

Yeniden iç çektim.

"Hayır Richard, yalanmanın acını hafifleteceğini ve kan tadının sana iyi geleceğini biliyorum."

Kaşlarını çattı. "Ama bir yıl evvel böyle düşünmüyordun," dedi ısrarcı bir sesle.

"Belki altı ay önce de bu kanıda değildim ama artık değiştim, tamam mı? Hadi, yaralarını temizle Richard. Ve hayatını zihnindeki kocaman yaranın etkisinde yaşamaktan vazgeç."

"Bu da ne demek?" Öfkesi sıcak bir kamçı gibi etimde şakladı ve tenimi yaktı.

"Asla sahip olamayacağım bir hayatın düşünü kurmak yerine bana verilen hayatı yaşıyorum Richard ve bunun için bana kızamazsın."

"Ama ben hayal alemindeyim, öyle mi?"

"Sen Thronnos Rokke Klanı'nın Ulfric'isin ve başkalarının önünde kanlı ellerini yalamaya çekiniyorsun. Çünkü bunu insanca bulmayacaklarını düşünüyorsun. Sorunun cevabı evet. Bence sen kendini kabullenmeyip başka bir hayatın özlemini çekiyorsun. Ama sen busun ve hayatın bu. Artık kendinden kaçmaktan vazgeç."

Kafasını iki yana sallarken o muhteşem güzellikteki kahverengi gözlerinin yaşardığını gördüm. Ama konuştuğunda sesi ağlamaklı değildi. "Bunu denedim."

Kalkanlarımı mümkün olduğunca sıkıca kapatmış, korunuyordum. Çünkü Richard'la Clair'in aşk hayatıyla ilgili daha fazla detay görmek istemiyordum. Yine de tahmin etmiştim. "Clair'le mi?"

Bana baktığında öfkesinin yeniden alevlendiğini gördüm. Daha önce hisleri konusunda hiç bu kadar kontrolsüz davranmamıştı. Kızgın ve üzgün anlarına şahit olmuştum. Fakat bugün sürekli olarak gelgit yaşıyordu. Sanki Richard'da sadece bu iki his kalmıştı. "Öyleyse hepsini gördün."

"Kalkanlarım devrede, lanet olası. İkinizin kötü bir kavga ettiğini gördüm, hepsi o."

Ağzını açıp etrafına bakındı. "İnanın, kimseyi incitmeye niyetim yok ama özel hayatımı sizin önünüzde konuşmak istemiyorum."

Fareler bana baktı. İç çekip aptallık edip etmediğimi düşündüm. Evet, belki saçmalıyordum ama bunu yapacaktım. "Gidebilirsiniz," dedim.

Claudia bana dik dik baktı. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum Anita."

"Ben de," dedim, "ama lütfen dediğimi yapın."

Kafasını sallayarak iki adama kapıyı gösterdi. Tam çıkacakken dönüp bana baktı. "Buralardayız. İhtiyacın olursa seslenirsin."

Başımı salladım. "Tamam."

Claudia'nın gözlerinde şüpheci bir bakış belirdiyse de dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapadı.

"Sen de çık Jason," dedi Richard.

"Ama burası onun odası," diye itiraz ettim.

"Anlatacaklarımı duymasını istemiyorum."

Jason güçbela yataktan kalktı. "Eğer buradan çıktıktan sonra Anita'ya zarar verirsen seni asla affetmem. Daha da önemlisi, asıl sen kendini hiç affetmezsin."

Richard uzun boylu kurtadama baktı. Kısacık bir an göz göze gelmelerine rağmen birbirlerini anlamış gibi görünüyorlardı. "Haklısın. Ona hiçbir şey yapmayacağım," dedi Richard.

"Ya Nathaniel'a?"

Richard gözlerini odanın köşesindeki karanlık siluete dikti. "Onun da dışarı çıkması gerek."

"Ben sadece Anita'dan emir alırım," dedi Nathaniel.

Richard kısa bir an bana baktıktan sonra gözlerini yere dikti. "İki ricam var. Birincisi, üzerine bir şeyler giy, ikincisi de herkes odadan çıksın. Seninle yalnız konuşmalıyım."

İşin kıyafet kısmı biraz zordu çünkü hala o sıvıyla kaplıydım. Zaten eteğim yeterince kirliydi. Bir de tişörtü mahvetmek istemiyordum. Ne yapacağımı bilemezmişçesine etrafıma bakınınca Richard "Bu konuşmayı sen çıplakken yapamayız Anita," dedi. "Lütfen giyin." *Lütfen* kelimesini vurgulayış tarzı dikkatimi çekmişti. Sanki bunu hayatında ilk kez söylüyordu.

"Ben de giyinmeyi tercih ederim aslında Richard ama hala sırılsıklamım gördüğün gibi ve kıyafetlerimi batırmak istemiyorum."

"Banyo kapısında sabahlığım asılı," dedi Jason.

"Ne zamandır sabahlık giyiyorsun?"

"Birisi hediye etti."

Ona dik dik baktım.

"Jean-Claude üşüdüğümü düşünmüş olmalı." Sanırım bana gülümsemeye çalıştı ama kurt ağzı bunun için yaratılmamıştı.

"Bırak tahmin edeyim. Siyah ve ipek mi?"

"Hayır, gözlerimin rengine uysun diye mavi." Banyoya doğru yürümeye çalışırken topalladığını farkettim.

"Sen dur, ben getiririm," dedim. "Ben yokken uslu olun." Banyoya gidip kapının arkasına baktım. Sabahlığın hem yumuşacık hem canlı mavisi hoşuma gitmişti. Halbuki sabaha karşı buraya geldiğimde bunu hiç farketmemiştim. Sanırım fazlasıyla yorgundum.

Sabahlığı üzerime geçirip aynada kendime baktım. Dünden kalan göz makyajım akınca bana daha gotik bir hava vermişti. Rujumdan eser kalmamıştı tabii. Nathaniel'la Jason'ın salgıladıkları yapışkan sıvı saçlarımın bir kısmına bulaşmıştı. Vücudum tamamen aynı maddeyle kaplıydı ve kurumaya başladığı için her hareketimde cildim geriliyordu. Normalde prezervatifle seks yaptığın zaman, öbür türlüsünde içeri girenin anında dışarı çıktığını unutuyorsun. Elimden geldiğince temizlenmeye çalıştım çünkü bacaklarımda utanç verici bir görüntü oluşmuştu.

Mavi renk beni olduğumdan solgun göstermiş, sabahlığın omuzları neredeyse dirseklerime düşmüştü. Hani bazen aynaya bakıp insanların seni neden istediğine anlam veremezsin ya, işte aynen o durumdaydım. Tabii kendimi bu kadar kötü hissetmemin bir sebebi de Richard'la yapacağımız konuşmaydı.

Derin bir nefes alıp yavaşça bıraktım ve kapıyı açtım. Bu uzun zamandır yaptığım en cesurca hareketti. İnanın, o anda kötü adamlarla uğraşmayı bile Richard'la konuşmaya tercih ederdim. Kötü adamlar kolaydır. Onlar seni öldürmeden sen onları öldürürsün. Richard bir sürü şey olabilirdi ama kesinlikle kolay değildi.

55

Jason tek kelime etmeden çıktı. Nathaniel'sa dışarıda farelerle birlikte bekleyeceğini söyledi. Kimse, hatta ben bile yalnız kalmamızdan hoşnut değildim. Acaba Richard ne düşünüyordu? Benimle baş başa kalmaktan onun da çok memnun göründüğü söylenemezdi, yine de bunu isteyen oydu, öyle değil mi? Yani benim böyle bir talebim olmadığına göre endişelenmeme gerek yoktu.

Richard hala yerde, dizleri üzerindeydi. Odada koltuk ya da iskemle olmadığı için yırtık çarşafı kaldırıp yatağın kenarına oturdum. Bir bacağımı altıma alıp diğerini uzatmış ve mümkün olduğunca sabahlığa sarınmıştım.

En az bir dakika boyunca tek kelime etmeden oturduk. Bu süre bana bir yıldan uzun geldi. Sessizliği önce ben bozdum çünkü Richard'ı yerde, boynu bükük vaziyette gör-

mek içimdeki şefkati ortaya çıkarmıştı. Fakat sevgi sözcüklerinin ters tepeceği muhakkaktı. Zira Richard artık benim sözlerimle rahatlamıyor, rahatlasa bile sonradan mutlaka acısını çıkarıyordu. Onunla oyun oynayacak gücüm kalmadığı için doğrudan konuya girdim.

"Neyin var Richard? Benimle yalnız konuşmak istediğini söyledin. İşte yalnızız ve konuşmanı bekliyorum."

Bakışlarını yerden çekip yüzüme kaydırdı. Bu kadarı yetmişti. Çok öfkeliydi. Ama gücü odaya yayılmıyordu. Kalkanlarını indirmemek için büyük bir çaba harcadığını farkettim. "Çok basitmiş gibi söylüyorsun."

"Basit olmadığını biliyorum. Konuşmak istediğini söyledin ve seni dinlemek için buradayım."

"Bu kadar mı yani?"

"Of, Richard! Senin derdin ne ha? Yalnız kalmamızı isteyen ben değildim ki."

"Clair'le ettiğimiz kavgadan bahsettin ve bunu herkesin içinde tartışmak istemedim."

"Benimle de tartışmak zorunda değilsin."

"Sanırım buna ihtiyacım var."

"Nasıl yani?"

Gürültüyle yutkunduktan sonra kafasını iki yana salladı. "Gel önce bir anlaşma yapalım. Sen özellikle üzerime gelmediğin takdirde sinirlerime hakim olmaya çalışacağım, tamam mı?"

"Üzerine geldiğim falan yok Richard. Sadece benimle konuşmanı sağlamaya çalışıyorum."

Bana baktığında öfkesinin geçtiğini gördüm. Şimdi yüzünde keder vardı. "Eğer bir arkadaşın sana onu üzen bir

konudan bahsedeceğini söylese, bu kadar sabırsız mı davranırdın? Yalnız kaldığımızdan beri 'kısa kes de işimize bakalım' der gibisin."

Derin bir nefes alıp bıraktım. "Üzgünüm, öyle yapmak istemedim. Anladığım kadarıyla benimle senin için zor olan bir şeyi paylaşmak üzeresin. Yineliyorum Richard, bunu yapmaya mecbur değilsin. Bana kız arkadaşınla ettiğin kavganın hesabını vermen gerekmiyor."

"Biliyorum. Ama bu konudan yola çıkarak her şeyi daha kolay açıklayabilirim."

Açıklanacak ne var ki? diye sormamak için dudaklarımı ısırdım. Belli ki canı yanıyordu ve yarasına tuz basmanın alemi yoktu. Fakat tüm bu ciddiyet ve gizlilik beni fazlasıyla germişti. Bildiğim kadarıyla Richard'la benim birbirimize söyleyecek bu kadar önemli bir şeyimiz yoktu ve onun böyle düşünmediğini öğrenmek beni altüst etmişti.

Elim bana fazlasıyla bol gelen sabahlığın yakasına gitti. Kuşağını sımsıkı bağlamama rağmen kaygan ipek kumaş açılıp duruyordu. Diğer elimi kucağıma koymuştum. Birkaç dakika evvel onun yanında tamamen çıplak olmama rağmen nedense utangaçlığım tutmuştu. Sanırım bu konuşmayı ben çıplakken yapmak istemediğiyle ilgili yorumu kafamda yer etmişti. Acaba o soyunuk olsa ben de ciddi bir konuşma yapmakta zorlanır mıydım? Cevabımın hayır olmasını isterdim ama ne yazık ki değildi. Kahretsin. Ben neler düşünüyordum böyle?

Gözlerini tekrar yere dikmişti. Yok, buna daha fazla dayanamayacaktım. Onu konuyu açmaya teşvik etmem şarttı ve bu kez daha kibar davranacaktım. Richard'ı seks ale-

mimi basan eski nişanlım değil bir dostum olarak görmeye çalıştım ve sordum.

"Bana Clair'le ettiğin kavga hakkında söylemek istediğin şey ne?" Sesim tam istediğim gibi gayet sakin çıkmıştı. Aferin Anita!

Derin bir nefes alıp hüzün dolu gözleriyle bana baktı. "Belki farklı bir yerden başlasam daha iyi olur."

"Tamam," dedim dikkatle. "Nasıl istersen."

Kafasını salladı.

"Ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Ciyak ciyak bağırmak istediysem de kendimi tuttum. Genel olarak sabırlı biri olduğum söylenemezdi ve lafı biraz daha uzatırsa dayanamayıp patlayacağımı biliyordum. Bu bana bir fikir vermişti. Belki konuyu önce ben kurcalamaya başlarsam konuşmasını sağlayabilirdim.

"Öfkeni hissetmeyeli çok olmuştu," dedim.

"Yaptıklarım için özür dilerim. Ama kontrolümü kaybettim. Ben..."

"Bunu şikayet anlamında söylemedim Richard. Asıl söylemeye çalıştığım, öfkenin bu kez farklı olduğuydu. Yani ona ilk dokunduğumdakinden daha değişikti."

Bana baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Sanki seninkinden çok benim öfkem gibiydi. Kendi hiddetimi hissettim. Hatta resmen tadını aldım."

Dikkatini çekmeyi başarmıştım. "Kusura bakma ama anlamadım."

"Ben de. Yalnızca hissettiklerimden bahsediyorum, o kadar. Asher bir keresinde ben insan hizmetkarı olduğumdan beri Jean-Claude'un eskisine oranla daha acımasızlaştı-

ğını söylemişti. Damian'ın vampir hizmetkarım haline gelmesiyle duygularımı biraz olsun kontrol etmeye başladım. Aslında buna şaşmamak gerek çünkü sadece eşinin sana verebileceği kadarını paylaşabiliyorsun."

Bana bakarken derin düşüncelerin hüznünü alıp götürdüğünü farkettim. Richard'ın kafası iyi çalışır ama çoğunlukla bunu kullanmazdı. "Anlıyorum," diye mırıldandı.

"Eğer Jean-Claude benim sayemde daha acımasız olduysa sen ne kazandın? Yani ben senin hayvanının ve et açlığının birazına sahip oldum. Jean-Claude'dan kan tutkusunu ve *ardeur*'ü aldım. Peki, sen bizden ne aldın?"

Richard biraz düşündükten sonra konuştu. "Jean-Claude'un kan tutkusu bende de var. Kan neredeyse et kadar çekici gelmeye başladı. Daha önce öyle değildi." Yere çöküp bağdaş kurdu. "Son zamanlarda seninle zihinlerimiz aracılığıyla daha rahat konuşuyoruz. Dün gece o zombiyi kontrol etmene yardımcı olmaya çalıştım." Sanki korkmuşçasına biraz titredi ve onu suçlayamazdım.

"Ama zihinden konuşma olayı henüz çok yeni. Ben sana ilk başta ne elde ettiğini sordum."

Kaşlarını çattı. "Nereye varmaya çalıştığını..."

"Ya öfkemin bir kısmı sana geçmişse?"

Kafasını kaldırdı. "Senin öfken bir hayvanınkinden şiddetli olamaz."

Birden kahkaha attım. "Ah, Richard, eğer böyle düşünüyorsan kafamın içinde yeterince vakit geçirmemişsin demektir."

Kibirli bir tavırla başını salladı. "İnsanlar hayvanlarınki gibi kontrolsüz bir öfke hissedemez."

"Hiç seri katillerle ilgili bir araştırma yaptın mı?"

"Yapmadığımı biliyorsun," dedi öfkeli bir sesle.

"Bana kızma Richard, sadece anlamanı sağlamaya çalışıyorum."

"Tamam, anlat bakalım."

"Gördün mü? Konuşma tarzın bile benim eski halime benziyor. Artık benden daha çabuk sinirleniyorsun. Ya sen benim öfkemi, ben de senin sakinliğini almışsam?"

Tekrar kafasını salladı. "Sen insani öfkenin, hayvanımınkinden fazla olduğunu söylüyorsun ve bu imkansız."

Kafa sallama sırası bana gelmişti.

"Richard, sen kafayı insanların likantroplardan iyi olduğuna takmışsın. Bu fikre nereden kapıldığını anlayamıyorum."

"İnsanlar birbirini yemez."

"Saçmalama. Tabii ki yerler."

"Ben kültürlerinin bir parçası yamyamlık olan halklardan bahsetmiyorum."

"Ben de öyle."

"Likantropları seri katillerle bir tutman kurtadamlığımla gurur duymamı sağlamayacak Anita."

"Benim söylemeye çalıştığım, insanların da nefret dolu ve yıkıcı olabileceği. Aradaki tek fark bir kurtadamın sıradan bir insandan daha güçlü olması. Eğer insanların da sizin gibi dişleri ve pençeleri olsaydı en az sizin kadar vahşi davranabilirlerdi. Sırf bunlara sahip olmadıkları için likantroplar kadar korkutucu görünmüyorlar, hepsi bu."

"Eğer bendeki senin öfkense gerçekten korkunç olduğunu söyleyebilirim Anita. Daha önce hissettiklerimle ku-

yas kabul etmez. Sanki çıldırıyorum. Sende eskiden böyle bir duygunun olduğuna inanamıyorum."

"Eskiden mi? İnan bana yanılıyorsun Richard. Ben hala öyleyim ama kendimi kabullenmeyi öğreneli epey oldu."

"Kendini kabullenmekle kastın ne?"

"Richard, benim içimde, yani zihnimin derinliklerinde dipsiz bir kuyu var ve ağzına kadar katıksız nefretle dolu. Bilmiyorum, belki bununla doğdum ve annemin ölümünün de katkısı oldu. Ama kendimi bildim bileli oradaydı."

Kafasını salladı. "Bunları kendimi iyi hissetmem için anlatıyorsun, öyle değil mi?"

"Sırf seni rahatlatmak için yalan söyleyeceğimi mi sanıyorsun? Neden yapayım bunu?"

Sanki büyü yapılmışçasına gözleri aniden öfkeyle doldu. Gözleri bir saniye içinde o güvenilir kahverengiden sıyrılıp bir seri katilin siyahlığına bürünmüştü. "Artık senin için hiçbir bok ifade etmediğimi hatırlattığın için teşekkür ederim."

Kafamı sallarken ellerim kucağıma düştü. "Artık benim için hiçbir şey ifade etmeseydin bu odada karşılıklı konuşuyor olmazdık Richard."

"Haklısın, özür dilerim. Bir an kendimi kaybettim." Ellerindeki yaraları unutup kollarını ovuşturmaya çalışınca acıyla yüzünü buruşturdu.

"Biraz önce yaralarını temizlemek istediğini söylemiştin. Neden onları yalamıyorsun? İnan, rahatsız olmam."

"Ama ben olurum."

"Hayır Richard, aksine kendini daha iyi hissedeceğinden eminim. Zaten seni rahatsız eden de bu. Yani bundan

zevk aldığın gerçeğiyle yüzleşemiyorsun. Sorun ne yapmak istediğin değil, ne hissedeceğin."

Ellerine bakarak kafasını salladı. "Hayvanımı kabullenmeyi denedim Anita. Çok uğraştım."

"Seni bir geyikle beslenirken hissettim. Kurt formunda çok mutluydun. Nihayet kimliğini kabul ettiğini düşündüm."

"Evet, hayvan formundayken öyle oluyorum. Asıl kafamı karıştıran kendimi hayvan gibi hissediyorken bir insanın dış görünüşüne sahip olmak."

"Bu senin mi kafanı karıştırıyor, yoksa Clair'in mi?"

Bana baktığında öfkeli değildi. "Kavgamızı duymadığını sanmıştım."

"Sana *hayvan* diye bağırdığını duydum. Yanılıyor muyum? Senin hayvanından sözetmiyor muydu? Yoksa kendininkinden mi şikayet ediyordu?"

"Hayır, doğru anlamışsın." Ellerini kucağına koydu. Gözleri yine gölgelenmişti. Kızgın ve üzgündü. Sanki içine şeytan girmişti ve sürekli olarak ruh halini değiştiriyordu. "Beni ona tecavüz etmekle suçladı." Sesi sakin, yumuşacıktı.

Gözlerimi kocaman açarak ona baktım. Benim için bunu düşünmenin bile imkansız olduğunu anlamasını istemiştim.

Bana hafifçe gülümsedi. "Yüzünde beliren ifadeyi görmek çok güzel. Ona bunu yapabileceğime inanmıyorsun, öyle değil mi?"

"Bunu herhangi bir kadına yapabileceğine inanmıyorum," dedim.

"Asıl önemli olan ne, biliyor musun?" Suratı odaya girdiğinden beri ilk kez bu kadar sakin görünüyordu. "Buraya geldiğimden beri yaptığım itliklere şahit olmana rağmen hala bana güvenip inanman."

Ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Acaba itlik yaptığını kabul etsem tekrar kavga etmeye başlar mıydık? Ona böylesine inandığımı düşünmesi yanlış fikirlere kapılmasına sebep olur muydu? Yani Richard'ın birine tecavüz ettiğine ihtimal vermememem benim için o kadar büyük bir olay değildi. Ne de olsa o iyi bir insandı.

"Kendini daha iyi hissetmeni sağlayabildiysem ne mutlu bana ama unutma, ben sevişmenin başlangıcını gördüm ve tarafların ikisi de istekliyse ortada tecavüz gibi bir durum olamaz."

Richard'ın gözlerinde tuhaf bir ifade belirdi. "Onunla daima tecavüz eder gibi seviştiğimi söyledi."

Kaşlarımı kaldırdım. "Pardon ama anlamadım. Şunu baştan alır mısın lütfen?"

Richard bana baktı. Gözlerinde beklenti dolu bir ifade belirmişti. Bir şey dememi ya da yapmamı istiyordu ve ben bunun ne olduğunu bilmiyordum. "Ne demek istediğini anlamadın mı?"

"Hayır, açıklasana."

"Ona çok sert davrandığımı söyledi. Her seferinde tecavüze uğradığını hissediyormuş. Sevişmeyi değil sadece düzmeyi biliyormuşum." Bakışlarındaki saf hüznü görmek beni üzmüştü ama gözlerimi kaçırmak yerine ona bakmayı sürdürdüm. Clair'in söyledikleri hakkında ne düşündüğümü açıkça görmesini istiyordum.

"Hala sevgili misiniz?"

"Sanmıyorum."

"Güzel. Çünkü eğer ikiniz beraberseniz ondan kaçığın teki diye sözetmek istemiyorum."

"Neden kaçıkmış?"

"*Tecavüz* kolayca kullanabileceğin bir kelime değildir Richard."

"Bunu laf olsun diye söylemedi ki," dedi Richard. "Aksine gayet ciddiydi."

"Nasıl yani?"

Bana yine aynı ıstırapla baktı. "Biz birlikteyken hiç canını yaktım mı?"

Duygusal mı, yoksa fiziksel mi? diye soracaktım ki başta-ki kelimeyi attım. "Fiziksel olarak mı?"

"Sevişirken canını acıtıp acıtmadığımı soruyorum." Kafasını salladı. "Bu konuyu açtığım için özür dilerim ama başka kiminle konuşabileceğimi bilmiyorum. Bana sırf Ulfric olduğum için ya da duygularımı incitmek istemediğinden dolayı yalan söylemeyeceğini biliyorum. Senden gerçek bir cevap alabileceğimden eminim."

Ona bakarken tüm bunların aslında ne kadar hoşuma gittiğini belli etmediğimi umdum. Yaşadığımız onca kavgadan ve acılardan sonra bile bana hala güveniyordu. Ona iyiliği için bile olsa yalan söylemeyeceğime inanıyordu. Bu bir övgü müydü, yoksa hakaret mi? Biraz düşününce bana iltifat ettiğine karar verdim. Çünkü diğer türlüsü konuşmamızın gidişatını hayırlı bir noktaya getirmezdi. Öte yandan bana bu kadar güvenmesi korkutucuydu. Tamam, belki haklıydı ve ben Richard'a her ne koşulda olursa olsun

gerçeği söylerdim ama yerimde başkası olsa fırsatını bulmuşken onu dilediği gibi incitebilirdi. Karşısında ben olduğum için çok şanslıydı.

Ellerimi sabahlığın ipekli kumaşına sürterek gözlerimi kaçırdım ve bunu ona söylemenin uygun bir yolunu aradım. Çünkü gerçeğin kafasını karıştıracağını biliyordum.

Birden ayağa kalktı. "Haklısın. Hiç sormamalıydım."

"Lütfen otur Richard. Aptalca bir laf etmek istemediğim için biraz bocaladım, hepsi bu."

İnatla olduğu yerde dikilmeye devam etti. Gözlerinde şüpheci bir ifade vardı.

"Peki, ayakta dur o zaman. Bana seviştiğimiz zaman canımı yakıp yakmadığını sordun, değil mi?"

Kafasını evet anlamında salladı.

"Hem evet hem hayır."

Kaşlarını çattı. "O da ne demek?"

"Tabiat Ana seni öyle bir yaratmıştı ki ancak çok dikkatli olursan kimsenin canını yakmazsın."

Kaşları iyice çatıldı. "Ne dediğini anlamıyorum."

Tabii ki anlamıyordu ve utancımdan yerin dibine geçmeden bu işten sıyrılamayacaktım. "Herhalde nasıl bir erkekliğe sahip olduğunun farkındasındır, değil mi Richard?"

Yanaklarımdan yanmaya başladığını hissettim. Zaten ezelden beri çabuk kızarırım ama bu özelliğimden ilk kez böylesine nefret ediyordum.

"Raina da öyle söylemişti. Hatta beni filmlerinde oynatmak istemesinin sebebi buydu."

"Raina söylemeden evvel ne kadar büyük olduğunun farkında değil miydin yani?"

Bu kez kızarma sırası ona gelmişti. "Raina'dan evvel bakirdim."

Hafifçe ürperdim. Ama yüzünde öyle masum bir ifade vardı ki aklımdan geçeni söyleyiverdim. "Raina'yı daha önce hiçbir kadınla olmamış bir erkekle düşünemiyorum. O gerçekten hasta ruhlu bir yaratıktı."

Kafasını salladı. "Artık bunu biliyorum."

"Eskiden sana normal mi geliyordu?"

"Karşılaştırma yapacak kimsem yoktu ki."

Aklıma bir şey takılmıştı. Raina onun ilk sevgilisiydi ve sado-mazoşizmden hoşlanır, güvenli ya da normal görünen her şeyle dalga geçerdi. Pornolarında her türlü sapkınlık vardı, ki buna sonunda birilerinin öldürülmesi de dahildi. Hayatımda tanıdığım en korkunç ve sapık yaratıklardan biriydi ve benim bunlardan bir sürüsüyle tanıştığım düşünülürse Raina'nın nasıl biri olduğu daha net anlaşılır sanırım. Richard karşılaştırma yapacak tecrübesi olmadığını söylerken ne demek istiyordu?

Raina'yla olan deneyimlerini deşmeden tekrar konumuza döndüm. Nasıl olsa dolaylı yoldan anlatabilirdim. "Şeyin çok büyük, Richard. Yani sevişirken dikkat etmezsen beraber olduğun kadının canını yakabilirsin."

"Senin de canın acıdı, öyle mi?" Sesi perişandı.

"Ben öyle bir şey demedim."

"Evet, dedin."

"Richard, kendine göre yorumlar çıkarmak yerine sadece bana kulak versen olmaz mı?" Ayağa kalktım. Daha fazla hareketsiz oturmaya katlanamayacaktım.

"Denerim," dedi.

"İyi." Tam karşısında durup tekrar denedim.

"Pek çok kadın seks sırasında serviksinin dürtülmesinden hoşlanmaz."

Kafasının karıştığı belliydi. Of! Demek kaderimde eski nişanlıma seks eğitimi vermek de vardı! Nasıl oluyor da böyle konuşmalar hep beni buluyordu? Sanırım çok şanssızdım.

"Eğer çok derine girersen, yani vajinanın sonuna kadar, servikse dokunursun."

Kafasını salladı. "Ben hep sona kadar giderim."

A ha! "İşte ben de bunu söylemeye çalışıyorum."

"Eee, yani?"

Ellerimi kalçalarıma dayandım. Ya kıllığına uzatıyordu ya cidden ahmaklaşmıştı. "Yani şeyin... Penisin o kadar büyük ki onu sonuna kadar kadının vajinasına sokarsan servikse dokunmamak gibi bir ihtimalin yok. Bilmem yeterince açıklayıcı olabildim mi?"

"Ve bu sizin canınızı acıtıyor, öyle mi?"

"Evet."

"O halde biz sevişirken senin de canın yandı?"

"Hayır. Ben serviksime baskı yapılmasından hoşlanırım ve o şekilde farklı bir tür orgazm olurum."

Tekrar kaşlarını çattı. "Ama eğer bundan hoşlanmasaydın canın acıyacaktı?"

"Evet," dedim. "Çünkü penisin bazı pozisyonlarda can yakacak kadar büyük. Ama benim için ve eminim Raina için de acıdan çok zevk vericiydi. Kendimi Raina'yı içeren bir kategoriye koymaktan nefret ediyordum ama haklı olduğuma dair bahse girebilirdim.

"Şimdi anladım. Hem canını yaktım hem yakmadım."

İç geçirdim. "Bak, bu kendimle ilgili yeni yeni kabullendiğim bir durum. Bazen acımla zevkim birbirine karışıyor. Çoğu insanın canını yakabilecek bir hareket beni tahrik edebiliyor." İşte itiraf etmiştim ve bu benim itirafım olduğuna göre gözlerimi kaçırabilirdim.

"Benim için de aynısı geçerli."

Ona baktım. "Bu her şeyi açıklıyor ha?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Seninle sevişmek harikaydı Richard. Aramızdaki onca soruna rağmen yatakta hep çok iyiydik."

"Sahiden böyle mi düşünüyorsun?"

Kafamı salladım. "Evet."

İlk kez gerçekten gülümsedi. "Yani penisim Clair için çok büyüktü ve canını acıttığım için beni ona sert davranmakla suçladı."

"Tabii bir de tekniğin var. Fazla coşkulusun."

Tekrar kaşlarını çattı.

"Yani biraz sertsin. Hiç daha yumuşak davrandığın biriyle olmadın mı?"

Cevap vermesine gerek yoktu. Cevabın hayır olduğunu bakışlarından okuyabiliyordum.

"Pekala, bir arkadaşım bana erkeklerin hayatları boyunca ilk kız arkadaşlarının etkisinde kaldığını söyledi. Onları kim eğitmişse sonraki sevgililerine aynı teknikle yaklaşıyorlarmış. Seni eğiten de şiddet içerikli porno filmler çeken sadist bir kadındı."

Richard'ın gözleri dehşetle irileşti. "O halde Clair haklı. Ona çok sert davranıp canını yaktım."

"Peki seks sırasında sana bundan hoşlanmadığını ve biraz yumuşak olmanı istediğini söyledi mi?"

"Hayır. Sonradan beni kaba davranmakla suçladı. Hayvanını ortaya çıkarmaktan ve beni tırmalamasından hoşlandığımı söyledi. Onu bir canavar haline getirmekten zevk alıyormuşum ve ne formda olursam olayım hayvan gibi sevişiyormuşum."

Eeehhh! Aklımdan geçeni açıkça söyledim. "Clair seni bilinçli olarak mı böylesine incitti, yoksa kazara mı zıvanadan çıktı?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Şunu. Senin en zayıf noktana parmak basmış sanırım Richard. Bunu bilerek yapıp yapmadığını merak ediyorum doğrusu."

"Bence tamamen içinden geldiği gibi konuştu. Hem Raina'ya zevk verecek kadar sert seks yapıyorsam kızın bunu tecavüz olarak algılaması gayet normal."

Elimi yüzüne doğru sallayıp bana bakmasını sağladım. "Hey, bir daha *tecavüz* kelimesini kullanmanı istemiyorum, anlaşıldı mı Richard? Çünkü senin yaptığın kesinlikle bu değildi. Eğer seviştiğin kişiyle zevkleriniz aynı olsaydı her şey değişirdi."

"Kadınlara sert davranıyorum Anita. Bunu inkar etmeye çalışmanın anlamı yok."

Omzumu silktim. "Genelde sert başlamıyorsun ama sonuna doğru biraz vahşileşiyorsun. Ben bunu asla dert etmedim. Hatta çok güzeldi. Tek sorun, Clair'in sana ne istediğini söylememesi. Zaten kadınların çoğu erkeklerin onların akıllarından geçeni okumasını bekler. Sen bir medyum

değilsin Richard. Sadece bir erkeksin ve erkekler kadınları asla kadınlar kadar iyi tanıyıp anlamaz."

"Ben erkek falan değilim Anita. Bir kurtadamım. Bir hayvanım."

Kollarını tuttum. "Bir daha asla böyle konuşma. Hayvanı bir küfür gibi söylüyorsun. Ama sen busun ve hiç kimsenin seni kimliğin yüzünden yargılamasına izin verme."

Belki biraz hüzünle ama gerçekten gülümsedi. Sonra kollarıma dokununca geri çekildim. Ona sarılmak istemiyordum. Richard'a elimden gelen yardımı yapmaya hazırdım ama biz artık bir çift değildik.

"Madem seni incitmedim, neden benden kaçıyorsun?"

Kollarımla gövdemi sarıp biraz daha uzaklaştım. "Buraya gerçekleri öğrenmeye geldiğine göre al sana bir gerçek daha. Bir artık sevgili değiliz Richard. Bu sana karşı hiçbir şey hissetmediğim manasına gelmiyor ama yanlış bir fikre kapılmanı istemiyorum."

"Neymiş bu yanlış fikir?" Yine gardını almıştı.

"Dün evimdeyken çok nettin Richard. Zihnine girdim ve ne düşündüğünü öğrendim. Hislerini de öyle."

"Öyleyse sana ne yapmak istediğimi gördün." Birden arkasını döndü. Kot ceketi pantolonundan birkaç ton koyuydu. Saçları dalgalanmaya başlamıştı fakat benim için hala fazla kısaydılar. "Çok sapıkçaydı Anita. Benden korkmanı istedim. Seni becerirken benden korkmanı istedim."

"Korkum seni tahrik etti, öyle değil mi?"

Dönüp bana umutsuz gözlerle baktı. "Evet."

"Richard, tanıdığım bütün likantroplar beslenme ve seks konusunda biraz kafa karışıklığı yaşıyor."

Başını sallayıp gözlerini kırpıştırdı. "Ama benim tanıdığım hiçbir likantrop korkunun bir afrodizyak olduğunu düşünmüyor. Raina'yla Gabriel hariç tabii."

"Senin tanıdığın bazı likantropları ben de tanıyorum ve kesinlikle yanılıyorsun. Asıl gerçek, Gabriel'la Raina dışında hiçbirinin bunu itiraf etmekten hoşlanmaması."

"Hayır, hayır," dedi bana yaklaşarak. Öfkesi kabarmaya başlamıştı. "Kimse onların istediğini istemedi. Yani o şekilde, gerçeğini değil."

"Ah, işte!" dedim ve sonra sesim çok yüksek çıktığı için özür diledim. "Demeye çalıştığım şu. *Gerçeğini değil*, dedin. Tanıdığım bir sürü likantrop köle-sahip ilişkisinden zevk alıyor. Fakat bu kuralları olan bir oyun. Dolayısıyla güvenli ve makul. İki taraf da yapılana rıza gösteriyor ve bazı güvenli kelimeler sayesinde oyun istenmeyen bir noktaya vardığında hemen durduruluyor."

"Ama Raina'yla Gabriel'ı durduracak bir sözcük yoktu."

"Aynen öyle Richard. Fakat bu oyundan onların yaptıklarını yapmayarak da zevk alabilirsin."

Atılıp beni yakaladı. Kaçmaya çalışmıştım ama bende onun hızının sadece gölgesi vardı. Beni bileğimden tutarak kendisine çekti. Sert davranmadığı için ayaklarımı yere sıkıca basarak birbirimize çok fazla yaklaşmadan durabilmeyi başardım. Bunun kişisel bir tarafı yoktu. Tamamen içgüdüsel olarak karşı koymuştum.

"Ya ben gerçeğini istiyorsam Anita? Ya Raina'nın benden bu kadar hoşlanmasının sebebi aslında ona benzememse?" Canımı yakmıyor, sadece bileğimden tutuyordu. Fakat ondan kolaylıkla kurtulamayacağımı biliyordum. Normal

bir insan olmamama rağmen bir likantropun gücüyle asla baş edemezdim.

Düzenli olarak soluk alıp vermek için büyük bir çaba gösterdim. Bu şekilde durmaya daha fazla dayanamayacaktım. "Bırak beni Richard."

"Benden korkuyorsun."

"Hayır, ama artık erkek arkadaşım değilsin ve iznimi almadan bana dokunamazsın."

"Elini çekmeye çalışman ve bunu yapamayacağını bilmen beni heyecanlandırıyor."

Eskiden olsa ona karşı koymaya çalışırdım ama isteğimi sertçe tekrarlama gereği bile duymadım. Çünkü aramızdaki fiziksel didişmenin dozunu artırırsam neler olacağından emin değildim. Bunu öğrenmek istemediğim için de onu konuşarak ikna etmeye çalıştım. "Senin böyle oyunlar oynamayı seven itaatkar birine ihtiyacın var. Ama ben hiçbir şeyin değilim Richard ve kolumu bırakmanı istiyorum." Daha ne diyebilirdim ki?

Beni bu kadar ani bırakmasını beklemediğim için boş bulundum, neredeyse yere kapaklanıyordum. Bak hele! Sanırım kolumu düşündüğümden daha sert çekmiştim. Kendimi tutup bileğimi ovuşturmadım. Asla seni incittiklerini bilmelerine izin verme! Bu, hayattaki en önemli kurallarımdan biriydi.

"Sen Raina gibi değilsin Richard."

"Evet, öyleyim."

"Unuttun mu, ben onun munin'ini taşıyorum. Onun kendisiyle ne kadar övündüğünü biliyorum. Bunu bizzat yaşadım, hissettim ve gördüm. Senin zihninin içine de gir-

dim. Güven bana, senin düşünce tarzın onunkinden çok farklı."

"Bazen korkunç fanteziler kuruyorum Anita."

Bir an ona psikologu olmadığımı hatırlatmak istedimse de sonra vazgeçtim. Çünkü böyle bir konuşmayı benden başka hiç kimseyle yapamayacağını biliyordum. Onu emanet edebileceğim biri yoktu. Kahretsin.

"Hepimiz öyle yapmaz mıyız Richard? Aradaki tek fark her düşündüğünü uygulamaya sokmamandır. Çoğumuz gerçekle fantezileri ayırt edebiliriz ve gerçek hayatta işlerin böyle yürümediğini biliriz."

"Ya ben diğer insanları acıtacak şeyler istiyorsam?"

Ya ben de bu konuşmayı yapmak istemiyorsam? diye düşündüm. Ama Richard içindeki şeytan yüzünden az kalsın bize ve kendine zarar verecekti. Onu dinlemeli ve yardımcı olmalıydım. "Kastettiğin, birini kalıcı şekilde yaralamak ya da öldürmekse bunu asla yapmamalısın. Bunlar dışındaki hareketlerin için de sevgilinle önceden konuşup ortak bir karar vermelisiniz."

Kaşlarını çattı. "Kalıcı sakatlamalar ve öldürme dışında her şey serbest yani?"

Kafamı salladım.

"Hayır, beraber olduğun kadın nelere evet diyorsa onlar serbest. Eğer ilişkinizde baskın taraf sensen, seks sırasında güven verici davranmalı ve çok korkutucu olmamalısın."

"Ama ben korkutucu olmasını istiyorum."

Omzumu silktim. "Abartıya kaçmasan iyi edersin. Gerçi böyle diyorum ama arkadaşlarımdan gördüğüm kadarıyla biraz korku ön sevişmeye lezzet katıyor."

"Arkadaşla Nathaniel'ı mı kastediyorsun?"

"Sadece ondan bahsetseydim Nathaniel derdim. O bana nasıl iyi efendi olacağımı söyleyemez ki. Baskın biri olmayı öğrenmek istiyorsan, o tip birinden ders almalısın."

"Bu konuyu araştırmış gibisin."

"Sürümdeki çoğu leopar, köle-sahip ilişkisinden hoşlanıyor. Onları anlamazsam iyi bir Nimir-Ra olamam."

Düşünceli bir tavırla yüzüme baktı. Aklından neler geçtiğinden emin değildim ama mutsuz ya da üzgün görünmüyordu ve bu noktada, ikisi dışındaki tüm duyguları memnuniyetle karşılayabilirdim. "Bugüne dek Nathaniel'la yatmadığını biliyorum. Zihnindeydim ve bunu öğrendim. Leoparları gerçekten anlamaya çalıştın. Yani tek derdin sevgilin değildi."

"Şaşırmış gibisin."

"Raina o kadar uzun süre Lupa'mız oldu ki kurtlar da köle-sahip ilişkisine merak saldı. Fakat ben Raina, Gabriel ve suç ortakları sayesinde herkesten daha çok şeye şahit oldum."

Richard buraya gerçeği öğrenmek için geldiğini söylemişti. Şimdiyse bütün gerçeği mi, sadece birazını mı öğrenmek istediğine karar vermesi gerekecekti. "Seks yaparken korkudan hoşlandığını söyledin," dedim. "Bu oyundan ve sert seksten hoşlanıyorsun."

Gözlerinde tuhaf bir ifade belirdi. Belli ki burada durmamı ve sözlerime bir son vermemi bekliyordu ama bunları ona sadece ben anlatabilirdim.

"Mizansenleri seviyorsun."

"Hayır, ben..."

Onu susturmak için elimi kaldırdım. "Raina, Gabriel ve diğerlerinin yaptığını yapmıyorsun ama biraz sadistlik seni tahrik ediyor. Hemen endişelenme Richard. Bazıları seks sırasında dişlerle tırnakların kullanılmasını bile sadistlik olarak nitelendirebilir."

Kafasını sallayıp duruyordu. Yüzündeki tırmık izleri acıyorsa bile hiç belli etmiyordu. "Dişlerle tırnaklardan hoşlanmam sadist olduğum anlamına gelmez. Ben onlar gibi değilim."

"Raina'yla Gabriel'dan bahsediyorsan, hayır, değilsin. Ama benden kaçmanın tek sebebi kana susamışlığım değildi. Kaçtın çünkü benim yanımda rol yapamıyordun."

"Ne rolü? Benim rol falan yaptığım yok."

"Tek rol yapan sen değilsin Richard."

"Ne rolü?" diye yineledi. Öfkesi odayı doldurmaya başlamıştı. Fırtına kopmak üzereydi.

"Ben de seks sırasında dişlerle tırnakların kullanılmasını seviyorum. Hatta seks yapmadığım zaman bile ısırmaktan hoşlanıyorum. Eti dişlerimin arasında hissetmeyi seviyorum."

Uzaklara baktı. "Bu benimle Jean-Claude'un hatası. Bizim açlığımızı edindin."

"Belki. Ama onları kabul ettim ve bu şekilde zevk almayı öğrendim. Ben bu konuda asla Nathaniel kadar rahat davranamam ama Nathaniel benimleyken onun mutlu olmasını isterim. Artık sert seksten hoşlandığımı gizlemiyorum Richard. Jason baskın erkeklerden hoşlandığımı çünkü sorumluluğu onlar aldığı zaman benim seçim yapmak zorunda kalmayıp rahatladığımı söyledi. Nathaniel'ı bun-

ca zamandır reddetmemin sebebi, ilk hareketi benden beklemesiymiş. Ya beni bastıracak birini bulacağımı ya da bu oyunu oynamayacağımı söyledi. Daha yirmi dört saat önce onun saçmaladığını düşünüyordum ama artık kaçmaktan sıkıldım."

Bana baktı. "Kaçmak mı? Neden?"

"Kendimden. Tıpkı senin yaptığın gibi."

"Sen..."

Tekrar elimi kaldırarak onu susturdum. "Evet, kaçıyordum. Belki hala yapıyorumdur. Hayatımda asla hatırlamak istemediğim zaman dilimleri var. Biri bana yatağıma iki erkek almaktan hoşlandığımı söylediğinde onunla kavga ettim Richard." Ona yaklaştım. "Kendini ve zevklerini inkar etmeye çalışmak hem faydasız hem aptalca."

"Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Jean-Claude ve Asher'la beraberim. Eskiden seninle ve Jean-Claude'laydım."

"Ama aynı anda aynı yatakta değildik."

Elimi salladım.

"Tamam, seni bunun dışında tutacağım. Ama hala Jean-Claude ve Asher'la çıkıyorum. Micah ve Nathaniel'la aynı evde yaşıyorum ve aynı yatağı paylaşıyorum. Evet, bu bir bakıma kazara oldu. Sürdürdüğüm üçlü ilişkilerin hiçbirine kasten girmedim. Ama sonuçta yaptım işte. Şimdi de Damian ve Nathaniel'layım. Hayatımda bir sürü erkek var ve ben tek kızım. Dediğim gibi, bunu bilinçli yapmadım ama kalkıp biri bana aynı anda iki erkekle yatmaktan hoşlanıyorsun dese itiraz edebilir miyim?"

"Peki cidden böyle bir takıntın var mı?"

Bu sorunun cevabını ona değil kendime borçluydum. "Evet, iki erkekle seks yapmak beni tahrik ediyor. İki kişinin beni aralarında sıkıştırmasından zevk alıyorum." Yanaklarımın kızarmasını bekledim ama nafile. Gerçek buydu ve bunu sorun etmiyordum. Hayatımdaki erkekler de öyle.

Richard yüzümdeki ifadeyi görmek istemiyormuşçasına yere baktı. Yahut kendi suratındaki ifadeyi benim görmemi istemedi. "Ben bunu asla yapamazdım."

"Kimse senden böyle bir talepte bulunmadı ki."

Kafasını kaldırdığında öfkesi kızgın bir kamçı gibi tenimde şakladı. "Ahh!" diye bağırdım.

"Üzgünüm, seni incitmek istememiştim ama kimse senden böyle bir talepte bulunmadı deyince sinirlendim."

"Benim bildiğim kadarıyla öyle."

"Oysa tüm doğaüstü toplumlarda, ister hayvan olsun ister başka tip bir canavar, herkes ama herkes benim Jean-Claude'la seni becerdiğimi sanıyor. Bizim mutlu bir *ménage a trois* olduğumuzu düşünüyorlar."

"O söylentiyi ben de duymuştum," dedim. "Ama sen kim olduğunu ve neyi yapıp yapmadığını bildikten sonra ne önemi var ki?"

Sessiz çığlığının gölgesini hissettim. "Sence bu şehirde iş yaptığım liderlerin hepsi Şehir Efendisi'ni düzdüğümü düşünürken nasıl bu kadar rahat olabilirim Anita?"

"İnsanların seni biseksüel sanması, lider kimliğine zarar mı veriyor?"

"Evet."

"Jean-Claude bunu zerre kadar takmıyor."

"Onun konumu benimkinden farklı."

"Hiç sanmıyorum."

Yumruklarını sıkıp canı acıyınca boğazından boğuk bir inilti yükseldi. "Anlamıyorsun Anita. Sen kadınsın ve bunu anlamıyorsun."

"Nasıl yani? Ne olmuş kadınsam?"

"Toplum kadınların biseksüelliğini daha kolay kabulleniyor."

"Kim demiş?"

"Herkes!" Sıcak suyu andıran öfkesi belimden yukarı yükselmeye başlamıştı.

"Sen homofobiksin," dedim.

"Hiç de değil."

"Ne söylersen söyle beni aksine ikna edemezsin. Eğer homofobik olmasaydın insanların biseksüel olduğunu düşünmelerini bu kadar çok takmazdın. Nasıl olsa işin aslını biliyorum der geçerdin." Öfkesini iterek ona yaklaştım. "Hem biseksüellikle homoseksüelliğin nesi yanlış? Mutlu olduğun ve kimseyi incitmediğin sürece dilediğin gibi yaşamakta özgürsün Richard."

"Anlamıyorsun," dedi.

Ona dokunabilecek kadar yakınında duruyordum. Gücü sabahlığın içine işleyip tenime değiyor, elektrik çarpmışçasına canımı yakıyordu.

Vay canına, sanki gücü ona son dokunduğumdan beri daha da artmıştı. Kurduğumuz triumvirlik sayesinde hepimiz birbirimizden bazı yetenekler almıştık. Eğer güç birliğimizi olması gerektiği gibi sürdürebilseydik kimse bize dokunmaya cesaret edemezdi.

Bu düşünce tamamıyla benim değildi. Jean-Claude henüz uyanmamasına rağmen bunu ben değil daha çok o hissediyordu. Dün gece kulüpte onunla daha önce hiç yapmadığımız kadar sıkı bağlanışımızı hatırladım. Jean-Claude ve kendi yeteneklerim sayesinde yeni bir güç seviyesine ulaşmıştım. Ayrıca iki haftadan az bir süredir tanıdığım bir vampirle sevişmiş, Requiem'in centilmenliği sayesinde başka bir utançtan kurtulmuştum. Sanki kendi kimliğimden çıkıp bir başkası olmuştum. Şimdiyse Richard'ın ıstırabına böylesine yakınken gücü önemsiyordum. Bu ben değildim. Düşünce tarzım son derece Jean-Claude'variydi.

"Neyin var?" diye sordu Richard. "Aklından bir şeyler geçiyor."

"Sadece Jean-Claude'un başka hangi özelliklerini içimde taşıdığımı düşünüyordum."

"Bana yalnızca *ardeur*'ü ve kan tutkusunu söylemiştin."

Kafamı salladım. "Öyle sanıyordum. Ama biliyorsun, ben seks ve ilişkiler konusunda hiçbir zaman rahat olmadım Richard. Oysa son yirmi dört saattir kendimi aşmış durumdayım."

"Geçen gece Suçlu Zevkler'de yeni İngiliz vampirlerden ikisiyle yattığın doğru mu?"

"Vay, vay. Bakıyorum dedikodu kazanı kaynıyor."

Gerginliğini biraz olsun atmış gibi görünüyordu. "Öyleyse dedikodudan ibaretti."

İç geçirdim. Bunu yapmaktan sıkılmıştım ama Richard öyle konulara değiniyordu ki bunalmamak imkansızdı. "Yarı yarıya doğru."

"Hangi yarısı?"

Gözlerindeki bakıştan hoşlanmamıştım. Kızgın değildi ve bu bir gelişme sayılırdı ama rahat da değildi. "Yalnızca bir vampirle birlikte oldum." Kafamı salladım. "Biliyor musun, bence sana açıklama yapmak zorunda değilim Richard. Ben kendi sürün içinde ve Tennessee'ye gittiğinde Verne'nin sürüsünde kırdığın cevizlerin hesabını sormuyorum."

Yüzümü incelerken belli ki zeytinyağı gibi üste çıkmamın sebebini ve neyi gizlediğimi bulmaya çalışıyordu. "Yaptıklarından utanmasan çekinmeden anlatırdın."

"Sen benim babam ya da erkek arkadaşım değilsin Richard. Sana kiminle yatıp yatmadığımla ilgili bir açıklama yapmak zorunda değilim."

"Nathaniel'la sevişmeden evvel dört ay birlikte uyudun. Şimdi ne değişti? O vampirlerle neden yattın? Duyduğuma göre dün gece tam şenlikmiş. Anlat, hepsini duymak istiyorum."

"Bunu maçoluğundan mı soruyorsun? Sırf eski nişanlımın diye beni sahiplenmeye mi kalkışıyorsun?"

"Hayır, triumvirliğin üçüncü üyesi olarak her şeyi bilmeye hakkım var. Ya da belki tirumvirliklerden birinin demeliydim."

Evet, triumvirliğin bir üyesi olarak Primo'nun kontrolünü kaybetmemize ramak kaldığını bilmeye hakkı vardı. Üstelik dün gece bana yardım etmek için elinden geleni yapmıştı. Belki zombi konusunda başarılı olamamıştı ama denediğini biliyordum.

Yatağın kenarına oturdum. O da yere çöktü ve dizlerini karnına çekerek dün gece nasıl felaketin eşiğine geldiği-

mizle ve Jean-Claude'un beslenmesi için yapmak zorunda kaldıklarımla ilgili anlattıklarımı dinledi. İki vampirle ilgili bölümü usulüne uygun bir şekilde özetlemiştim tabii.

"Byron'la beraber olduğuna inanamıyorum. Onun kadınlardan hoşlandığından bile emin değildim."

"Dostları için kendini feda etmek zorunda kaldı."

Bunu söylerken sesimdeki alaycılığı minimum düzeyde tutmaya çalıştım.

Richard'ın yanakları kızardı. "Onu demek istemedim ama yeni vampirler arasında kimden hoşlanacağını sorsalar Byron'ı listeye bile sokmazdım."

"Doğrusunu söylemek gerekirse haklısın. Onu pek de çekici bulmuyorum. Yani bir arkadaş olarak çok tatlı ama o kadar."

"Öyleyse neden?"

"Çünkü o sırada yanımda o vardı Richard. Birinin ruhunu dudaklarından çekip alabilecek durumdaydım ve Jean-Claude o haldeyken Byron'la daha kolay başa çıkabileceğimi düşündü."

"Sence Primo bir çeşit Truva atı mı?" diye sordu.

Çok akıllıca bir soruydu ve Richard'ın zekasına bir kez daha hayran kalmıştım.

"Dragon'un Jean-Claude'un Primo'yu işe almasını bilinçli olarak mı planladığını söylemek istiyorsun sen şimdi? Böylece buradaki yönetimi ele geçirmeye çalışacaktı, sence öyle mi?"

"Ya da Jean-Claude'un işlerini berbat etmek istedi. Jean-Claude'un Avrupa'dan aldığı haberlere göre Konsey ondan pek memnun değilmiş."

Aklımdan geçenler yüzüme yansımış olmalıydı ki Richard "Bana öyle bakma Anita," dedi.

"İşlerle ilgileniyorum."

"Pardon, bunun farkında değildim."

"Kabul ediyorum, önceleri çok ilgisizdim. Fakat artık yavaş yavaş ölmeye değil yaşamaya karar verdim ve işlere daha çok vakit ayıracağım. Bundan nefret etsem de triumvirliğin bir parçası olarak sorumluluklarımı yerine getireceğim."

"Primo hakkında çok bilgim yok. Tıpkı söylediğin gibi bir Truva atı olabilir. Bu arada bu benzetmeyi çok zekice bulduğumu da söylemeden geçemeyeceğim. Fareadamlardan birini tabutunun başına diktim ve Primo sorun çıkarırsa onu öldürmesini emrettim. Üçüncü bir şansı olmayacak. Zaten iki tanesini kötü kullandı."

"Jean-Claude bu kadar tehlikeli birini neden işe aldı?"

"Primo'yu dövüşürken gördüm. Yaralarını başka vampirlerden daha kolay iyileştirebiliyor. Cidden çok etkileyiciydi. Elimizde Belle'nin soyundan gelen bir sürü güçlü vampir var. Hepsi güzellikleri ve cazibeleri sayesinde kulüplere yığınla müşteri çekiyor. Senin anlayacağın striptiz yapacak ve Danse Macabre'de turistlerle dans edecek vampirimiz çok ama gerçek bir savaşa girersek doğru düzgün tek bir askerimiz bile yok."

"Kurtları unutuyorsun," dedi. "Ve farelerle yaptığımız müttefiklik anlaşmalarını."

"Biliyorum, ama başka gruplarla bu kadar yakın ilişkiler kurmak pek alışıldık bir durum değil. Diğer vampirler kontrolü ele geçirmeye kalkışırsa kurtlar dışındaki hayvan-

larla yapılan anlaşmaları umursayacaklarını sanmıyorum. İşler ciddileştiğinde, efendilerinin içinde olmayan bir hayvanı güvence olarak görmeyeceklerdir."

"Yani Primo'nun burada olmasını onaylıyorsun?"

"Dün geceden sonra kesinlikle hayır. Bana kalsa onu hemen yok edelim derim ama Jean-Claude'un neden şansını denemek istediğini anlayabiliyorum. Yakışıklı görünmekten öte, bize savaşabilecek vampirler de lazım." Tam da bu lafın üstüne kapı açıldı ve vampirlerin en yakışıklısı içeri girdi.

56

İkimiz de kapıya döndük. Jean-Claude üzerinde o çok sevdiğim siyah sabahlığıyla eşikte duruyordu. Sabahlığın kenarlarındaki siyah kürk, solgun göğsünü çekici bir şekilde çevreliyordu. İyice fırçaladığı uzun siyah bukleleri sayesinde genç ve canlı bir görünüme bürünmüştü. Benimse hala duşa ihtiyacım vardı. Of, of!

"Neden uyandığını hissetmedim?"

"Kalkanlarınızı sımsıkı kapamışsınız da ondan," dedi odaya girerken. Çıplak ayaklarının solgunluğu koyu renk halıyla tuhaf bir tezat oluşturuyordu.

"Son yorumunu duydum *ma petite*. Bunu bir hakaret olarak mı almalıyım?"

"Kusura bakma ama elimizde yeterince yakışıklı var. Bize iyi askerler gerek."

Tam bir Fransız'a yakışacak şekilde zarifçe omzunu silkti. Aslında omuz silkmenin doğru kelime olduğundan bile emin değilim. Çünkü Amerikalıların bu jestiyle arasında dağlar kadar fark vardı.

"Sevgili Nathaniel'ına gidip yeni ve şaşırtıcı formunu beslemesini söyledim. Bu haliyle hanımlar arasındaki popülaritesinin artacağı kesin." Tavırları rahat ve sakindi. Yüzünde daimi bir gülümseme vardı ve hareketleri son derece zarif olmasına rağmen bugün her zamankinden daha abartılı davrandığı izlenimine kapılmıştım. Bir şey saklıyordu. Bunun asıl Jean-Claude olmadığını uzun zaman önce öğrenmiştim. Gerçek fazla acımasız ya da şok edici olduğu zaman hemen maskelerinden birini takıverirdi.

"Neler oluyor Jean-Claude?"

"Neyi kastettiğini anlayamadım *ma petite*," dedi ve yanıma gelip yatağa çöktü. Çarşafı çektiğim için nispeten daha temiz olan döşekte oturuyorduk. Jean-Claude bütün ağırlığını yatağa verince benim olduğum taraf havaya kalkmıştı. Richard'a baktı. "Gördüğüm kadarıyla *pomme de sang*'ıma bir karyola borcun var Richard."

Richard utandığını belli edecek kadar kibardı. "Üzgünüm, bir an kontrolümü kaybettim. Ona istediği gibi bir yatak alırım."

"Güzel," dedi Jean-Claude bacak bacak üstüne atarak. Ellerini dizine koydu ve sabahlığının hafifçe kayıp soluk renkli bacağını gözler önüne sermesine izin verdi. Beni baştan çıkarmaya mı çalışıyordu? Hayır, sanmıyorum.

"Bırak oyunu Jean-Claude. Bize neler olduğunu anlat," dedi Richard. Resmen lafı ağzımdan almış ya da düşünce-

lerimi okumuştu. Tam konuşmak için ağzımı açmışken aklımdan geçeni söylemesi biraz ürkütücüydü doğrusu.

Jean-Claude'un gözlerinde saf bir ifade belirdi. "Ne demek istiyorsun *mon ami*?"

Richard'la birbirimize imalı bir bakış fırlattık. "Yoksa unuttun mu, artık oyun yok Jean-Claude," dedi Richard.

"Tıpkı *ma petite* gibi konuştun."

"Teşekkürler. Bunu bir iltifat olarak alıyorum," dedi Richard.

Ona bakıp gülümsedim.

Richard da aynı şekilde karşılık verdi. Odaya girdiğinden beri ilk kez böylesine içten görünüyordu. Bu hali hoşuma gittiği için bir kez daha gülümsedim. Birdenbire aşkımız kabarmıştı!

"Yine abartılı davranmaya başladın Jean-Claude," dedim. "Bırak oyunu ve bize neler olduğunu söyle."

"Farkında mısın *ma petite*, Richard zaman içinde tıpkı senin gibi konuşmaya başladı. Halbuki eskiden bu kadar açıksözlü değildi."

"Ben de senin gibi konuşmaya başladım Jean-Claude. Dün gece kurduğumuz bağlantının yan etkisi olmalı."

"Olay sadece bizim yakınlaşmamız değil *ma petite*. Oluşturduğun yeni triumvirlik de yan etkileri artırmış olabilir." Yüzü hala çok tatlıydı. Fakat deminki sahte tavırları yavaş yavaş kaybolmaya başlamıştı. Şimdi o hiç hoşuma gitmeyen ciddiyetine bürünmüştü. Bir sıkıntısı vardı. Neler olduğunu bilmiyordum ama belli ki ikimizden birinin ya da ikimizin birden bunu duymaktan hiç hoşlanmayacağını düşünüyordu.

Önce Byron'la birlikte olmamın ve Requiem'le beslenmemin sorumlusunun kendi zevkleri olabileceğini itiraf etti. Ne de olsa fazla müşkülpesent değildi. Araya girdim. "Byron ve Requiem'le beslenmeseydim gücün Primo'yu kontrol etmeye yetmeyecekti. Müşterilerin hepsini katledebilirdi. Bir sürü insanın hayatı söz konusuyken namusumu düşünecek halim yoktu ya?" Omzumu silktim. "Bunu sorun etmiyorum Jean-Claude ama alışkanlık haline gelmesini de istemem tabii."

"Beni şaşırtıyorsun *ma petite*." Böyle dese de üzerinden büyük bir yük kalktığı belli oluyordu. Duruşu bütün eski vampirler gibi dimdik ve zarif olmasına rağmen onu rahatladığını anlayacak kadar iyi tanıyordum.

"Seks yapmak ölümden iyidir," dedim. "Artık bunu öğrendim."

"Bu kadar mı yani?" diye araya girdi Richard. "Yoksa bize söylemek istemediğin ama bilmemiz gerektiğini düşündüğün başka bir şey daha mı var?"

"Gördün mü, işte yine senin gibi konuşmaya başladı. Bilemiyorum, ben..."

"Hadi söyle," dedim sabırsızca.

Kaşlarını çattı. "Gördüğüm kadarıyla yeteneklerimizin doğaüstü bir yolla birbirine karıştığının farkındasın. Bu durumun olumlu ya da olumsuzluğu bakış açısına göre değişir ama hepimiz birbirimizden bazı özellikler aldık."

Hemen onayladım."Evet, sanırım Nathaniel'la da biraz olsun rolleri değiştik." Richard'ın gözlerindeki bakışı görünce ekledim. "Yani ben biraz daha itaatkar, o biraz daha buyurgan oldu. Nathaniel önceleri baskın davranmayı be-

ceremiyordu." Bunu söylerken elimi kolumu nereye koyacağımı şaşırmıştım. Ama utancımı gizlemek için büyük bir çaba harcıyordum.

"Öyleyse aynısı karakter özelliklerimiz için de geçerli olabilir," dedi Jean-Claude rahat davranmaya çalışarak.

"Bu iş çok tuhaf bir hal alabilir," dedim dizlerimi karnıma çekip. Sanırım kendimi bu şekilde rahatlatmaya çalışıyordum.

"Tek kötü haber bu mu?" diye sordu Richard gözlerini Jean-Claude'a dikerek.

"Ben bunu kötü bir haber olarak görmüyorum *mon ami*. Ama ikiniz durumu kabullenmekte biraz sıkıntı çekebilirsiniz tabii."

"Açık konuş Jean-Claude," dedim dizlerime sıkıca sarılarak.

"*Pomme de sang*'larımdan birini hayvan formuna dönüştürdün *ma petite*. Ve yemeğimi kılsız yemeyi tercih ettiğimi bilirsin."

Richard'a bakmamak için elimden geleni yaptım. "Beslenmen gerek, değil mi? Aklımda kim var?"

"Requiem bana dün gece çok kan kaybettiğini söyledi *ma petite*. Bence bir süre kan bağışında bulunmasan iyi edersin."

Richard'ın oturduğu yerden iç çektiğini duydum. Halbuki aramızda epey mesafe vardı. "Anita'dan düzenli olarak beslenmediğini biliyorum. Sana sadece ara sıra izin veriyor," diye homurdandı. Sonra yüzünü dizlerine koyup tekrar iç çekti. "Tamam, tamam. Ama Anita da burada kalacak. Sadece ikimiz olmaz."

"Anita'nın bizimle olmasıyla neyi kastediyorsun?"

"Kullandığım kelimeler bunlar değildi," dedi Richard.

Jean-Claude sordu. "Ya ne demiştin?"

Richard kısa bir an düşündükten sonra kafasını salladı. "Sanırım öyle dedim ama sen söyleyince..."

"Bir dakika," diye araya girdim. "Sizinle birlikte olmamla neyi kastettiğinizi sorabilir miyim?"

Richard kıpkırmızı kesildi. Bugün ikinci kızarışıydı. Bana mı benzemeye başlamıştı ne? "Ben öyle demek istememiştim."

"O halde bizi aydınlat *mon ami*."

"Yani..." Oflayıp pufladı. "İkinizin yanındayken neden kendimi daima suçlu hissediyorum?"

Birden aklıma Richard'la az önce yaptığımız konuşma geldi. Herkesin Jean-Claude'la beraber olduğunu düşünmesinden ne kadar rahatsız olduğunu söylemişti. Ve onu kurtarmaya karar verdim. Sonuçta Jean-Claude'a bir damarını sunacaktı, hepsi buydu. Hala kendini açıklamaya çalışıyor ve hala başarısız oluyordu.

"Ben Richard'ın ne demek istediğini anladım," dedim.

İkisi de bana baktı. Richard şüpheci, Jean-Claude neşeli görünüyordu. Belli ki o da Richard'ın ne kadar rahatsız olduğunun farkındaydı. Ya da belki başka bir şeyi komik bulmuştu. Jean-Claude kolay anlaşılan biri olmamıştı hiç.

"Jean-Claude beslenirken onunla yalnız kalmak istemiyorsun," dedim.

Richard rahat bir nefes alarak kafasını salladı.

Ona homofobik olduğunu söylemiştim ama şimdi düşünüyordum da belki başka bir erkeğin kendisine dokun-

masından rahatsız olmakta haklıydı. Sonuçta ben de şimdiye dek kadın bir vampiri beslemek için gönüllü olmamıştım ve ona çemkirmeye hakkım yoktu.

Jean-Claude'un gülümsemesi yüzüne biraz daha yayıldı. "İkimizin yalnız olması fikri seni neden rahatsız ediyor?"

Ona pis pis baktım. Zavallı Richard'a yine açıklamakta zorlanacağı bir soru soruvermişti işte. "Hani bir söz vardır ya, üzümünü ye bağını sorma derler?"

"*Oui.*"

"Ama sen ısrarla bağı soruyorsun," dedim.

Bir kahkaha atınca bütün kalkanlarım sımsıkı kapalı olmasına rağmen ürperdim. Gözucuyla Richard'ın da hafifçe titrediğini görmüştüm. İlk kez Jean-Claude'un yeteneklerinin ne kadarının Richard'a geçtiğini ve bunların onun üzerinde nasıl bir etki yaratacağını merak ettim. Öylesine heteroseksüeldim ki çoğu zaman işin diğer tarafını aklıma bile getirmezdim. Richard erkeklerden hoşlanmıyordu. Dolayısıyla Jean-Claude onu benim gibi etkileyemezdi. Eskiden buna inanırdım ama şimdi Richard'ın Jean-Claude'la ilgili başka bir problemi olup olmadığını düşünüyordum. Eğer heteroseksüel bir erkekseniz ve Jean-Claude'un güçleri sizi etkiliyorsa büyük bir sorununuz var demekti. Belki de bu gerçeği daha önce farketmememem hayatımdaki erkekleri yeterince iyi tanıyamadığımın bir göstergesiydi.

"Ama yakınlaşmadan evvel bana temizlenmem için izin vermelisiniz," dedim. "Baksanıza kuruyup pul pul dökülmeye başladım."

"O halde çarşafı da değiştireyim," dedi Jean-Claude kaskatı kumaşa dokunarak. "Daha önce iki likantropun aynı

anda şekil değiştirdiği bir yatak görmemiştim. Gerçekten çok... Nasıl derler... Dağınık."

Oysa dilimizi bundan daha uygun bir kelime kullanacak kadar iyi biliyordu. Nedense kendini beğenmiş tavırlarına geri dönmüştü. Kalkanlarımı biraz indirip zihnimde onunla konuşmaya kalkışsam Richard'ı da hissedecektim. Bunu istemediğim için Jean-Claude'a ukalalığının sebebini sonra sormaya karar verdim. Hem belki bu arada istediğim cevabı alırdım.

"Merak etmeyin, duşta fazla oyalanmam," dedim banyoya doğru yürürken.

"Eğer duşa giren o olsaydı," dedi Richard parmağıyla Jean-Claude'u işaret ederek, "çabuk çıkacağına hayatta inanmazdım."

Bu yorum, ben ortalıkta yokken ikisinin birlikte ne kadar zaman geçirdiğini merak etmeme sebep oldu. Fakat bunu tabii ki yüksek sesle dile getirmedim.

Biraz akıllanıyor muydum ne? Richard zaten Jean-Claude konusunda rahatsızdı, tuz biber ekmeye lüzum yoktu.

"Seni bekliyoruz *ma petite*. İşini bitirene kadar yatağın icabına bakarız." Ayağa kalkıp gözlerini çarşafa diken Jean-Claude'un yüzünde kendi dediğine inanmazmış gibi bir ifade vardı.

"Neden senin odanı kullanmıyoruz ki?" diye sordu kibarca Richard.

"Yatağımda Asher var ve ölü. Maalesef *ma petite* bunu rahatsız edici buluyor. Eğer beslenmenin tam ortasında uyanırsa, bu sefer de sen rahatsız olursun Richard."

Richard ayağa kalkıp kot ceketine sarındı. "Evet, gerçekten tatsız olur." Sesindeki öfke dikkatimi çekmişti. Acaba Asher'la aralarında benim bilmediğim bir sorun mu vardı? *Boşver,* diye düşündüm. Mesele her neyse beni ilgilendirdiğini sanmıyordum.

Tam banyoya gidecektim ki aklıma yastığın altındaki tabancam geldi. Bunu alıp ikisine doğru salladım. "İyi ki hatırladım. Yoksa çamaşır sepetini boylayacaktı."

Jean-Claude elini sallayarak beni banyoya kışkışladı. "Hadi gidip duş al *ma petite.* Bizi çok bekletme, olur mu?"

'Biz' kelimesi kafamın içinde yankılandı. Hayatımdaki 'biz'lerin sayısı giderek çoğalıyordu. Onları yatağın bizi taşıyıp taşımayacağı üzerine tartışırken bırakıp banyoya gittim. Fakat kapıyı kapadığım anda beynimde bir şimşek çakıverdi! Yatakla ne işimiz vardı ki? Richard yere diz çökebilir ve Jean-Claude o şekilde beslenebilirdi. Aylar sonra ilk kez ikisini birlikte görme fırsatını bulmuştum ve bir an evvel üzerimde kuruyan şu yapışkan sıvıdan kurtulmalıydım. Ama yatağa neden ihtiyacımız olduğu konusu kafamı kurcalamaya devam ediyordu.

Bir an dışarı çıkıp bunu onlara sormayı düşündüysem de sonra vazgeçtim. Ne de olsa ikisi de erkekti ve erkekler oyalanacak bir iş bulduklarında daha az sorun çıkarırdı. En iyisi yatağın kırık tarafını tamirle ve çarşafı değiştirmekle uğraşmalarıydı. Bu onları birbirleriyle didişmekten ya da oluşacak tuhaf sessizlikten kurtarırdı. En azından ben öyle umuyordum.

57

Duştan çıktığımda siyah sabahlığımın kapının arkasında asılı olduğunu gördüm. Bunu nasıl görmemiş ya da içeri birinin girdiğini nasıl duymamıştım? Demek kalkanlarımı fazla sıkı kapatmıştım ve bu haldeyken duyularım yeterince çalışmıyordu. Bunu aklımdan çıkarmamalı ve temkinli olmalıydım.

Kurulanıp saçlarıma bir havlu sardım ve sabahlığı giydim. *Keşke temiz çamaşırım olsaydı,* diye düşündüm bornozun kuşağını sımsıkı bağlarken. Aynaya bakıp göğsümün görünmediğinden emin olduktan sonra yüzümü ovuşturarak yıkayıp makyajımı çıkardım. Saçlarıma sardığım açık mavi havluyla temiz ama çok solgun görünüyordum. Elim havluya gitti çünkü saçlarımın ıslak ya da kuru, sabahlığın üzerinde güzel görüneceğini biliyordum. Ama bu kadar

aceleye gerek yoktu. Bir kere saçlarım çok ıslaktı ve ipekli kumaş ıslağı hiç sevmezdi. İkincisi, yan odadaki erkeklerden sadece bir tanesi sevgilimdi ve sırf Richard, Jean-Claude ona dokunurken rahat olsun diye süslenmeme gerek yoktu.

Yüzüme baktım. Gözlerim kopkoyu görünüyordu. Sanırım Richard'm beni hala çekici bulmasını istediğimi kendime bile itiraf etmekten kaçınıyordum. Nihayet inadı bıraktım. Evet, beni beğenmesini istiyordum. Yine de havluyu çıkarmadım.

Banyodan çıktığımda mum konusunu tartışıyorlardı. Jean-Claude komodinin üzerine koymak için bir düzine mum getirmişti ama Richard itiraz etti. "Muma gerek yok Jean-Claude. Sadece besleneceğiz o kadar."

"Richard'a katılıyorum," dedim.

"Muma ihtiyacımız yok."

"Hiç romantik değilsiniz."

"Bunun romantizmle ne alakası var?" dedim. "Sadece yemek yiyeceksin."

"Gördün mü? Anita benim tarafımda," diye böbürlendi Richard.

"Tabii ki öyle *mon ami*." Jean-Claude bu seçimimden zerre kadar rahatsız olmuşa benzemiyordu. Hala krema tası yalamış bir kedi gibi mutlu mesut sırıtmakla meşguldü.

Karyolanın döşeğini yere indirip kan kırmızısı bir çarşafla kaplamışlardı. Yastık kılıfları bile değişmişti ve yatak solgun ışıkta kıpkırmızı parlıyordu. Kırık karyolanın artık odada olmaması Richard'm kot ceketini neden çıkarmış olabileceğini açıklıyordu. Şimdi üzerinde yalnızca zey-

tin yeşili tişörtü vardı. Ki bu oldukça seksi duruyordu, itiraf etmek gerek.

"Bugüne dek Jason'ın odasının bu kadar karanlık olduğunu farketmemiştim," dedi Jean-Claude.

"Lamba koyacak yer de yok. Muma itiraz etmeseydiniz içerisi biraz aydınlanırdı. Size romantik bir sebep sunmak istemiştim ama açık konuşmam gerekirse benim biraz ışığa da ihtiyacım var."

"Sen bir vampirsin," dedi Richard. "Karanlıkta bizden iyi görüyorsun."

"Doğru, fakat kendisine dokunmana nadiren izin veren bir insanın yanında daha çok ışığa gereksinim duymam normal değil mi? Böylece ne yaptığımı daha net görebilirim." Gözleri bir an Richard'dan bana kaydı. Richard onun bakışlarını takip edince göz göze geldik ve ne yapacağını bilemeyerek kafasını çevirdi.

"Bir şey mi kaçırdım?" diye sordum.

"Yoksa kaçırmak üzere miyim?"

"Senin gözünden hiçbir şey kaçmaz *ma petite*."

"Tamam, mum yakabilirsin," dedi Richard. Hala bana bakamıyordu.

Tam kafamı sallıyordum ki tenimde ufacık bir dokunuş hissettim. Bunu tanıyordum. Kalkanlarımı hafifçe indirince Jean-Claude'un sesi zihnimi ilkbahar meltemi gibi okşadı.

"Bak, Richard seni bu sabahlığın içinde görünce nasıl da fikrini değiştiriverdi *ma petite*."

Kafamı sallayarak onun kadar sessizce cevap vermeye çalıştım. Ama bu konuda hala çok başarılı olduğum söyle-

nemezdi. "Ona fikrini değiştirtenin bu sabahlıkla havlu olduğunu zannetmiyorum."

"Hala kendini çok hafife alıyorsun *ma petite*. Oysa biz sana çok değer veriyoruz."

Yine 'biz' demişti. Tam konuşmak için ağzımı açmıştım ki sıcak bir enerji dalgası tüm bedenimde dolaştı. Olduğum yerde kalakaldım. "Başka birinin yanında zihinden konuşmak kabalıktır," dedi Richard. "Tıpkı topluluk içinde birini işaret edip gülüşmeye benzer."

Haklıydı ama savunacağım tuttu. "İnan, üzerinde durmaya değer bir konu değildi Richard."

"Buna kendim karar verebilmeyi tercih ederdim," dedi.

Sanırım bininci kez iç çektim. Biraz evvel ne düşünüyordum? Hah! Jean-Claude'a yatağa ihtiyacımız olmadığını söylemeliydim. Richard yere diz çökebilir ve kolayca beslenebilirdi.

Richard tişörtünü çıkardı.

"Bunun üzerinde kan lekesi çok belli olur." Nedense çıplaklığını açıklama gereği duymuştu. Neyse ki tişörtünü çıkarırken bana bakmamıştı. Zira onu ne zaman çıplak görsem suratımı toparlayamıyordum. Vücudum Richard'a karşı tepki vermeyi bıraktığı an aramızdaki her şeyin bittiğini anlayacaktım.

Fakat hormonlar lanet olası küçük hainlerdir. Kalbinin kırılmasını umursamazlar. Akılları fikirleri karşındaki erkeğin çekiciliğindedir. Kahretsin.

Jean-Claude elinde pille çalışan, uzun bir çakmakla mumları yakıyordu. Nedense ben onları kullanmayı bir türlü beceremem. Ama Jean-Claude tek eliyle sabahlığının

eteklerini tutarken diğeriyle rahatça, adeta hiçbir güç harcamadan çakmağın sert düğmesine basıyordu.

Richard yatağın kenarına oturdu. Mavi kotuyla siyah kemeri kırmızı çarşafın üzerinde çekici bir görüntü oluşturmuştu. Yine de bronz teninin çarşafla daha hoş bir uyum sağlayacağını düşünüyordum ki düşüncelerimi duymuşçasına yatağa uzandı. Sırtüstü yatmayıp dirseklerine dayanmıştı ve mum ışığı karın kaslarında oynaşıyordu. Kaslar tamamen doğaldı çünkü Richard'ın spor yapmaya vakit bulamayacak kadar çok işi vardı. Karnı dümdüz ve kusursuzdu.

Kafasını çevirip bana baktı. Artık yüzü nötr değildi. Koyu renk gözleri ışığı ve ısıyı yakalamıştı ama bunun hayvanıyla alakası olmadığını biliyordum. Bazen bana böyle bakardı. Üzerimde yarattığı etkinin farkındaydı ve bundan zevk alıyordu. Son zamanlarda onun bu bakışını 'muhteşem göründüğümü biliyorum ama senin için üzgünüm çünkü artık bana dokunamayacaksın' anlamında yorumluyordum. Fakat şimdi ne manaya geldiğini tam olarak kestirememiş ve bundan hiç hoşlanmamıştım.

Jean-Claude yatağın diğer tarafına doğru yürüdü. Uzun ve karanlık silueti Richard'la ikimizin dikkatini dağıtmıştı. Jean-Claude yoldan çekilince Richard kendini yukarı çekti. Artık ayakları halıya değmiyordu ve tüm vücudu taze kan rengindeki çarşafın üzerindeydi.

Ağzım kurumuştu ve bu hiç hayra alamet değildi. "Fikrimi değiştirdim," dedim. "Bana ihtiyacınız yok çocuklar." Nefes nefese kalmıştım.

Jean-Claude son mumu da yakıp bana döndü ve sabahlığının kollarını özenle düzelttikten sonra yüzüme baktı.

Safir gibi parlayan gözleri ışığı tuhaf bir şekilde yakalıyordu. "Ah, yanılıyorsun *ma petite.* Sen bizim aramızdaki köprüsün ve gücümüzün üçüncüsüsün. Sana ihtiyacımız olmadığını nasıl düşünebilirsin?"

"Ben şu andan bahsediyorum. Yani bensiz beslenebilirsiniz ve..."

Dikkatim dağıldığı için lafın gerisini getiremedim.

Richard karnı üzerinde dönerek başını hafifçe eğmişti. Saçlarının yüzüne düşecek kadar uzadığını ilk kez farkediyordum. Mum ışığı kotunda dans ediyordu ve Richard'ın kalçasına cuk oturan bu dapdar pantolondan başka süse ihtiyacı yoktu doğrusu.

"Ben gidiyorum," dedim. "Evet, kesin gidiyorum." Saçmaladığımın farkındaydım ama kendime engel olamıyordum. Kararlı bir tavırla kapıya doğru yürüdüm.

Jean-Claude arkamdan seslendi. "Lütfen gitme *ma petite.*"

Arkamı döndüğümde ne söyleyecektim bilmiyorum. Jean-Claude'u yatağın üzerinde görünce sustum. Oturunca sabahlığının önü tamamen açılmıştı ve kenarlardaki siyah kürkler çıplak göğsünü okşuyordu. Yanık haç yarası solgun teninde kopkoyu bir gölge oluşturmuştu. Göğüs uçları tozpembeydi ve sadece bu bile bana onun uzun zamandır beslenmediğini söylüyordu. Nereye baktığımı görünce elini göğsüne götürüp yavaşça kaydırdı. Bakışlarımla onu takip ettim ve dümdüz karnına, göbek deliğinden başlayıp sabahlığının kıvrımları arasında kaybolan koyu renkli kıllara baktım. Birden yanına koşup sabahlığını sonuna kadar açmak için dayanılmaz bir istek duydum. Solgun ve kusur-

suz vücudunu kırmızı çarşafların üzerinde görmeyi arzuluyordum. Bu manzaraya aşinaydım ve ne kadar göz okşayıcı olduğunu bliyordum. Bakışlarım Richard'a kaydı. Çünkü bu onu kırmızı çarşaf üzerinde ve mum ışığında ilk görüşümdü.

Ben onu izlerken yan dönüp tek dirseğine dayandı ve elini kotuna doğru uzattı. Sanki pantolonunun içindekinin beni nasıl baştan çıkaracağının bilincindeydi. Ama hayır. Richard bedeninin insanlar üzerinde yarattığı etkinin Jean-Claude kadar farkında değildi. Evet, güçlü göründüğünü ve düşmanlarını korkuttuğunu biliyordu ama cazibesini kullanmak Jean-Claude'un işiydi. Sonra aklıma korkunç bir fikir geldi. Ya Richard değişen durumumuzla birlikte Jean-Claude'un bu yeteneğine sahip olmuşsa? Ya artık bedenini tanıyor ve bunu insanlarda şehevi hisler uyandırmak için kullanıyorsa? Ah, hayır, bu hiç adil olmazdı.

Gözlerimi kapayıp kapıya doğru birkaç adım daha attım. En iyisi onlara bakmamaktı. Jean-Claude "Dur *ma petite*, yoksa duvara çarpacaksın," dedi.

Zınk diye durup gözlerimi açtığımda duvarla burun buruna geldim. Kapı solumdaydı. Harika! Bir kendimi salak durumuna düşürmem eksikti!

"Lütfen bizi bırakma *ma petite*." Sesi onun için hafifçe indirdiğim kalkanımdan içeri sızdı ve tenimi okşayıp içimi gıcıkladı. *Tanrım bana yardım et,* dedim içimden ve tekrar arkamı döndüm. Ne aptalım!

Jean-Claude yatağa uzanmış, sabahlığı tamamen açılmıştı. Bembeyaz omuzlarının kırmızı rengin altındaki muhteşem görüntüsü beni adeta büyülüyordu. İpek kumaş

bacaklarının bir kısmını örtmüştü. Siyah kürkler kalçalarına değiyordu.

Richard hala yan dönüktü. Neredeyse aynı pozisyondaydılar fakat Jean-Claude'un kafası kapıya yakındı. Richard'ınkiyse tam tersi.

"Bu haksızlık," dedim. "İkinizle aynı anda olmaz."

"Neyi kastettiğini anlayamadım *ma petite.*" Lanet olası piç kendinden o kadar emin görünüyordu ki!

"Bal gibi anladın pislik."

"İnan planlı bir şey değildi *ma petite.* Ama insan umutla yaşar, öyle değil mi?"

Düzenli soluk alıp veremiyordum. Kafamı o kadar çok sallamıştım ki havlu iyice arkaya kaymıştı. Tam düşecekken yakalayıp elimde havluyla olduğum yerde dikilmeye devam ettim. Kumaş ıslak ve soğuktu. Titriyordum ama bunun enseme yapışan ıslak saçlarımla alakası yoktu.

"Richard, kimse sana yatağa ayakkabıyla girmemen gerektiğini öğretmedi mi? Botların ipeği mahvedecek." Jean-Claude'un sesi son derece alaycıydı ama dalga geçtiği kişinin Richard olmadığım biliyordum.

Richard doğrulup oturunca karın kasları gayet hoş bir şekilde hareket etti. Bir ayağını kotuna dayamış, yavaşça botunun bağcıklarını çözüyordu. Bunu yaparken bana bakmamıştı fakat gözlerimi ondan ayıramadığımın farkındaydı.

Şimdi, hemen şu anda gitmem gerekiyordu. Bunu biliyordum ama Richard ayağından çıkardığı botunu yere attığında hala yerimden kıpırdamamıştım. Botun zemine çarparken çıkardığı tok sesle irkildim.

Diğer botu çıkarırken beni ya da benim onu izleyişimi izledi. Yılanların hareketlerinin bazı kuşları büyülediğini duymuştum. Ben de kaslarının kıvrılıp bükülüşüne takılıp kalmıştım. Çok yakışıklı ve çok tehlikeliydi. Lanet olsun, sadece botunu çıkarıyordu ve bu kadarı bile beni benden almaya yetmişti.

Kimsenin söylemesini beklemeden kalın çoraplarını da çıkardı ve tekrar yatağa uzandı. Bu kez yüzüstü yatmıştı. Kafasını çevirip yüzüne düşen saçlarının arasından bana baktı. Cennetten sürgün edilen bir melek gibiydi. Hem mahcup hem davetkar bir hali vardı. Tek bir bakışıyla beni hem cennete hem günaha davet ediyordu. Gerçekten çok çekiciydi.

Oysa böyle bir bakışı Richard'ın yüzünde göreceğim hiç aklıma gelmezdi. Sanki kendi olmaktan çıkıp bir başkasının kimliğine bürünmüştü. "Bunun ne kadarı sensin, ne kadarı o, Richard?" dedim.

İpek çarşafın üzerinde yuvarlandı. O sırada hem bir köpeği hem kediyi andırmıştı. Ya da belki köpeklerin böylesine zarifçe ve kayarcasına hareket edebileceğini düşünemediğim için işe kediyi de karıştırmıştım. Kollarını uzatarak gerindi ve aniden gevşeyiverdi. Sonra ellerini karnında kavuşturup bana aynı melek-şeytan bakışını fırlattı.

"Emin değilim," dedi her zamankinden daha kalın bir sesle.

"Bu seni korkutmuyor mu?" dedim nefes nefese.

Richard hafifçe kaşlarını çattı. O kopkoyu kahverengi bakışları bir an için bulutlanmıştı. Sonra kafasını salladı. "Hayır, aksine günlerdir ilk kez böylesine sakinim."

Gözlerim kafasını yastığa dayayan Jean-Claude'a kaydı. Kırmızı kumaşın üzerine yayılan siyah bukleleri görülmeye değer bir manzaraydı.

"Tablo gibi durmayı bırakır mısın rica etsem? Aklını karıştırıyorsun."

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

"Ne demek o?"

"Bilinçli yapmıyorum demek. İnan ben de yeni güç seviyemize adapte olmaya çalışıyorum *ma petite*. Bugün senin için çok endişelendim. Nathaniel ve Damian'la olanlar konusunda. Umarım *ma petite*, Nathaniel'dan ve onun isteklerinden korkmaz diye düşündüm. Yemin ederim, sadece bunu düşündüm. Ama siz bugün onunla asla geçmemeye yemin ettiğin sınırları aştınız."

"Hepsine senin sebep olduğunu mu söylüyorsun?"

"*Non ma petite*. Ben sadece kimliğinden korkmamanı diledim. Bunun senin üzerinde farklı bir etki yaratacağını bilemezdim. Biraz evvel de aynı şeyi Richard için diledim ve içimden umarım isteklerinden kaçmaz diye geçirdim. Sadece bunu yaptım."

"Duydun mu Richard? Senin üzerinde vampir güçlerini kullanmış."

Richard tembel tembel gülümsedi.

"Bana göre hava hoş. Çok sakinim, hiç korkmuyorum ve bütün kafa karışıklıklarım artık tamamen son buldu. Şimdiye dek kendimi bu kadar kötü hissettiğimi farketmemiştim bile."

"O zaman ikimiz için de korkarım. Madem bugün beni düşündün, şimdi neden bu odadan çıkıp gitmek üzereyim?"

"Çünkü benim düşüncelerim seninle ve Nathaniel'la ilgiliydi ve sevgili Richard'ımızı kapsamıyordu."

"İlk seferde işe yaradı diye tekrar denemeye karar verdin, öyle mi? Şimdi yeteneğin kanıtlandı diye memnunsundur herhalde?"

"Belki tamamen tesadüftür. O kadar kolay değil *ma petite*. Gerçek güçle hepimizin iç hesaplaşmalarımızı sona erdirmeye karar vermemiz arasındaki farkı çözmemiz haftalar, hatta aylar alabilir."

Duyduklarım hiç hoşuma gitmemişti. "Bunu yapamam," dedim.

"Nedenmiş o?"

"Çünkü bir zamanlar ikinizi bu şekilde görmek için her şeyimi verebilirdim ama artık durum değişti."

Richard dirseklerine dayanarak doğruldu. "Kendin söyledin Anita. Jean-Claude ve Asher'la çıkıyorsun, Micah ve Nathaniel'la aynı evde oturuyorsun. İki erkekle aynı anda yatmaktan hoşlandığını itiraf ettin. Bizimle beraber olmak senin için fazla bir fark yaratmayacak ki."

Jean-Claude'a baktım. "Ona ne yaptığını bilmiyorum ama bunlar Richard'ın sözleri değil. Yoksa karnından konuşmaya falan mı başladın? Herhalde o sadece ağzını kıpırdatıyor, sen de cümleleri kuruyorsun ha?"

"Benimle konuşmak istediğinde ona hitap etmekten vazgeç," dedi Richard. Doğrulduğunda deminki uykulu halinden eser yoktu. "Micah, Nathaniel, Asher ve Jean-Claude'la olmanın beni rahatsız edip etmediğini bilmek istiyorsan, evet, ediyor. Peki sen ne hissediyorsun? Clair'le ve sürümden en az bir düzine kadınla yatmam seni rahat-

sız ediyor mu?" Bunu söylediğinde doğruca gözlerimin içine baktı. Bakışlarına aynı küstahlıkla karşılık verince "Sana bir soru sordum Anita," dedi, "ve bir cevap istiyorum."

"Evet, Clair'le tanıştığımda çıplak olmak istemezdim. Yani o senin kız arkadaşındı ve ben o haldeydim. Süründeki diğer kadınlarla olan ilişkilerine gelince de... Onları doğru düzgün tanımıyorum ve aranızdakileri asla kurcalamadım. O yüzden bu konuda nötrüm."

"Evine geldiğimde beni istediğini hissettim ve sen de benim seninle ilgili duygularımı biliyorsun. Artık rol yapmayı bıraksak olmaz mı?"

Rol yaptığımızın farkında değildim ama bunu yüksek sesle dile getirmedim.

"Neyi kastettiğini anlayamadım Richard."

"İkimiz de birbirimize tekrar dokunmak istiyoruz. Tanrı aşkına, Byron'la bile yattın. Ona tamam deyip bizi reddetmen saçma değil mi?" 'Biz' derken benimle ondan bahsettiğini sanmıyordum. Richard ilk kez Jean-Claude'la kendisini 'biz' diye tanımlıyordu.

Elimdeki buz gibi havluyu sıkıp mantıklı bir laf etmeye çabaladım. "Benim sizi reddettiğim..." Saçmalama, *reddettiğim yok*, demeyeceksin herhalde? "Byron'la beslenmeye mecbur kaldım. Bu çok farklı. Bir zamanlar seninle sonsuza dek birlikte olacağımıza inanıyordum. Beni terkettiğinde kalbim kırıldı. Sana dokunmak diğer insanlara dokunmak kadar kolay değil."

"Biliyorsun, ben de aynı şekilde hissediyorum."

"Beni istediğinden eminim Richard ama kendinden utanacaksın. Jean-Claude korkularını dindirmek için yanında

olmadığında, onların içinde boğulacaksın." Güldüm. "Tanrım, ilk kez Asher'ın benimle ve *ardeur*'le ilgili ne demek istediğini anlıyorum. Bir süre iyi vakit geçirmek uğruna seninle yine kötü olmak istemiyorum. Buna dayanamam."

İşte gerçek buydu. İnsanlar sadece sekse dayanan beraberlikleri, duygularının olmadığı kişilerle yürütebilirdi. Eğer karşındaki kişi umrunda değilse, sonrasında ne yaşanacağının önemi yoktu.

"Ben de birbirimize zarar vermemizi istemiyorum Anita. Doğruyu söylüyorum, inan bana." Yatağın kenarına doğru yuvarlanarak ayağa kalktı. Mumlar vücudunun üst tarafını ışık ve gölgelere boyuyordu. Saçlarının omuzlarına dökülüşünü özlesem de karşımdaki hala Richard'dı. Pembe panjurlu ev ve çocuklarla dolu bir bahçe hayaline en yaklaştığım adam. "Hala gündüzleri en az bir kere besleniyorsun, değil mi?"

Konuyu öylesine çabuk değiştirmişti ki afallayarak suratına baktım. Sonra sırtımı kapıya dayayıp elimi koluna uzattım. Kaçmam gerekirse bu kez duvara toslamayacaktım. "Evet, ama üst üste insan formunda ve hayvan formunda beslenebileceğimi keşfettim. İkisi iki değişik beslenme gibi oluyor."

Jean-Claude yatağın ucuna doğru emekledi. Sabahlığı vücudunu saklamak yerine iyice vurguluyordu. "Yani artık gündüzleri dört kere besleniyorsun, öyle mi?"

"Nathaniel'la yaptığımız hesaba göre *ardeur*'ü altı saatte bir beslemezsem Damian'ın hayat enerjisini tüketmeye başlıyorum. Her gün aynı insandan beslenemeyeceğim için biraz sıkıntıya düşeceğim bir gerçek."

"Aynısı geceler için de geçerli. Hani beslenmelerini on iki saate bire indirmeye çalışıyordun?"

"Bilmiyorum Jean-Claude. Ama artık eskisinden bile daha çok beslenmeye ihtiyaç duyuyorum."

"Yeni triumvirliğin enerji kaynağı sensin. Onun devamını sağlamak için epey güç lazım."

Richard dönüp Jean-Claude'a baktı. "Yani Anita'yla ben de senin enerjini mi tüketiyoruz?"

Sorduğu sorunun cevabını almadan önce tekrar bana döndü. Suratındaki ifadeden Jean-Claude'un sergilediklerinden pek hoşlanmadığı okunuyordu.

"Tam olarak öyle değil ama bir bakıma, *oui*. Bütün güçlerin bir bedeli vardır Richard ve bazen bu bedel çok ağır olabilir."

"Sanırım gücü üçümüz arasında eşit olarak dağıtmayı öğrenene dek altı saatte bir beslenmek zorunda kalacağım. Halbuki şimdiye dek sadece geceleri Asher'la senden besleniyordum. S.ktir."

Son kelimeyi tüm duygularımı içine katarak içten bir şekilde söylemiştim.

"Artık Damian'la da beraber oluyorsun," dedi Richard. "Üç kişi yetmez mi?"

Ona bakıp yüzünde öfke ve pişmanlık görmeyi bekledim ama bunu sırf meraktan sormuştu. "Bilmiyorum, belki," dedim.

"Ben *ma petite*'e güveniyorum. Kendini kontrol etmeyi öğrenecektir," diye araya girdi Jean-Claude. Sabahlığın kuşağı bağlı olmasına rağmen ipek kumaş kayıp vücudunun bütün ayrıntılarını gözler önüne sermişti.

Bedeninde alevler titreşirken gerçek olamayacak kadar kusursuz bir güzellikle parlıyordu. Sanki soluk alıp veren bir sanat eseriydi ve tek bir dokunuşla yok oluverecek kadar nahifti.

Richard parmaklarını şaklatınca bu ses beni tekrar kendime getirdi. Kaşlarım çatmıştı. "Beni gerçekten ret mi ediyorsun?"

Bu çok zor bir soruydu. Onları görmemek için gözlerimi kapadım. "Hayır... Yani teklifini hemen kestirip atmıyorum Richard ama bunun hayatımızda nasıl bir değişiklik yaratacağını bilmem gerek."

"Üç günde bir evine gelirim ve *ardeur*'ü beslersin."

Gözlerimi açtım. "Yani sadece seks yapacağız, öyle mi?"

"Benden ne istiyorsun Anita?"

Sırtımı kapıdan çekip omuzlarımı dikleştirdim. Sinirlenmiştim. "Sevgili değil yatak arkadaşı olacağız ha?"

"Zaten iki erkekle birlikte yaşıyorsun. Hayatında bana yer yok ki."

Eğer benimle sadece yatmakla yetinebiliyorsan birbirimizi hiç sevmemişiz demektir! diye bağırmak istedim. Ama dudaklarımdan farklı cümleler döküldü. "Ben yalnızca seksi özlemiyorum Richard. Haftasonu film izlemeyi, seninle bir yerlere gitmeyi... Ben bunları özlüyorum. Vücudunu değil seni özlüyorum." Neredeyse sonraki soruyu kendime saklayacaktım ama artık zamanı gelmişti. "Senin özlediğin ne Richard? Ben mi, yoksa vücudum mu?"

Sesim çok ama çok sakindi. Aferin bana!

Yüzünde karmaşık duygularının izlerini görebiliyordum. Gücü ılık bir rüzgar gibi hafifçe estikten sonra durul-

du. Bana baktığında gözlerinde öfke ve ıstırap vardı. "Birbirimize uygun olmadığımızı söyleyen sendin Anita. Hayatımı kabullenmek için elimden geleni yapıyorum ama asla senin gibi yaşayamam. Hala sonsuza dek sevebileceğim bir kadının hayalini kuruyorum. Evlenmek ve baba olmak istiyorum. Ben gerçek bir hayat istiyorum ve seninle olmayı seçersem bunlardan vazgeçmem gerektiğini biliyorum." Bana doğru uzandıysa da sonra elini yumruk yapıp çekti. "Ama seni çok özlüyorum. Sadece seksi değil. Yastığımdaki ve tenimdeki kokunu özlüyorum. Sana bir özür borçluyum. Tennessee'de olanlar yüzünden önce hayvanımı, sonra seni suçladım. Sana asıl, benim aciz kaldığım bir zamanda annemle erkek kardeşimi kurtardığın için öfkelendiğimi ancak altı haftalık terapiden sonra algılayabildim."

"Onları kurtarmak için canını bile verirdin," dedim.

"Evet, ama o zaman hepimiz ölecektik." Müthiş bir acı çekiyordu. Hani bazı duygular sizi hiç durmadan kemirir ya, işte Richard da bu olayı bir türlü aklından çıkaramıyordu. "Korkunç şeyler yaptın Anita. Onları zamanında bulabilmek için bir adama işkence ettin. Bilgi alabilmek için onu canlı canlı doğradın. Ben bunu yapamazdım. Kimsenin yapmasına da izin vermezdim. Sorun sadece onları kurtarman ve benim başarısız olmam değildi. Olanları duyduğumda eğer o sırada yanında olsaydım sana engel olacağımı ve ikisinin de öleceğini farkettim. Annemle Daniel sırf gerekeni yapmana müsaade etmediğim için ölecekti."

Söyleyecek bir şey bulamadığım için öylece yüzüne baktım. Tennessee'de yaptıklarımla gurur duymuyordum ama pişman da değildim. Çünkü Charlotte'la Daniel'ın hayatı

söz konusuyken daha kötüsünü de yapabileceğimi biliyordum. Tek pişmanlığım onları işkence görüp tecavüz edilmeden evvel kurtaramamamdı.

Bunun için hayat boyu vicdan azabı çekecektim çünkü Charlotte'ın mutfağında gözyaşlarına boğulduğuna şahit olmuştum. "Neden ağladığımı bilmiyorum. Bu çok aptalca," demişti. Hayır, kesinlikle aptalca değildi ve ona tanıdığım en iyi terapisti önermiştim. Sonsuza dek Ebedi Hayat Kilisesi'ne katılmaya karar veren insanlara önerdiğim terapisti.

"Sen sürümün bolverk'iydin. Ulfric'in cezalandıramadığı suçluların hakkından geliyordun. Tıpkı Raina'nın Marcus'un bolverk'i olduğu gibi."

"Evet," diyebildim ancak. Hala kelimeleri toparlayamıyordum.

"Ben pembe panjurlu bir ev istiyorum Anita ve senin bunu istemediğini biliyorum."

"İstemediğim için değil Richard ama artık böyle hayaller kurmak için çok geç. Hayatımı o hayale uydurmam imkansız."

Kafasını salladı. "Belki ben de aynı durumdayım ama denemek istiyorum. Karısı ve sürüden ayrı bir ailesi olan Ulfric'ler var. Sürüde yeni bir Lupa bulmak için çok uğraştım ama kimse senin yerini dolduramadı."

Genelde çenemi tutamadığım için başım belaya girer. Oysa Richard'ın karşısında adeta dilim tutulmuştu.

"Sanırım hayvanının kontrolden çıkma sebebi tek bir hayvanla çok fazla vakit geçirmen. Eğer leoparlar dışındaki türlerle de temas kurarsan hayvanın sadece doğaüstü bo-

yutta kalacak ve fiziksel olarak ortaya çıkmayacak. Bırak kurtlarımdan bazıları seninle birlikte olsun."

"Richard..."

"Onlarla yat demiyorum. Sadece uyu. Ya da eve birkaç fareadam al. Çünkü gücün yalnızca leoparlara dokunursa sonunda onlardan biri olduğunu sanacak."

"Ve sen de evime uğrayacak kurtlardan birisin, öyle mi?"

Sesimin üzgün ve alaycı çıkmasına engel olamamıştım.

"Ben sıradan bir ilişkiden bahsetmiyorum Anita. Lupa'mız olmaya devam et ve leoparları da yanında getir. Dolunayda birlikte avlanalım."

"Benim Lupa'nız olmam neyi değiştirecek?"

"Likantropların toplumunda bir çift olacağız. Kurtlarımla sadece kriz zamanlarında değil her an temas halinde olabileceksin. Micah herkese yardım edebilmek için canını dişine takıyor. Acil durum telefonlarına cevap verecek en az bir kişiye daha ihtiyacımız var. Yoksa yorgunluktan bitap düşecek."

"Onun ne yapıp yapmadığıyla ilgilendiğini inan bilmiyordum."

"İlgilenmeye çalışıyorum Anita. Ama onun yerinde olmak istediğim için değil. Ben Micah'nın yaptığı gibi seni her gün her gece Nathaniel'la paylaşamazdım. Jean-Claude'la ve Asher'la çıkmana hoşgörü gösteremezdim. Ayrıca istesem bile Micah'yla Nathaniel gibi sana düzenli olarak kan da veremem."

Sadece gözlerimi kırpıştırmakla yetindim çünkü Richard'la böyle bir konuşma yapacağını hayal bile edemezdim. Bizim için fazla mantıklıydı.

"Söylediklerine katılıyorum ama bana asıl bilmek istediğimi söylemiyorsun. Beraber olursak, yani senin dediğin anlamda, ne değişecek?"

"Damian ve Nathaniel'la oluşturduğun triumvirliğin gücünü hissettim. Halbuki ne Damian bir vampir efendisi ne Nathaniel bir Nimir-Raj. Fakat inanılmayacak kadar büyük bir gücünüz var. Bir de bizi düşün. Üçümüz güçlerimizi gerektiği gibi birleştirdiğimiz takdirde neler yapabileceğimizi."

"Bunları sen düşünüyor olamazsın," dedim.

"Diğer triumvirliği oluşturduğundan beri sen bunları hiç düşünmedin mi sanki?"

Dürüst bir karşılık veremeyeceğim için farklı bir yol denedim. "Primo kontrolden çıktığında Jean-Claude'la neler yapabileceğimizi hissettim. Jean-Claude'un benden, diğer kadınlardan beslendiği gibi beslenmesine izin verirsem olabilecekleri de hayal ettim. Yani evet, bir bakıma düşündüm sayılır."

"Kendin söyledin Anita, yeterince askerimiz yok. Güçlü görünmemiz gereken tek tür bu bölgeyi ele geçirmek isteyen vampirler değil. Raina'yla Marcus yüzünden sürümüzün kötü bir şöhreti var. Tabii bunda benim de payım yok değil. Diğer Ulfric'ler zayıf biri olduğumu düşünüyor. Sürülerdeki casuslarımdan bildiğim kadarıyla bir sürü güçlü kurtadam var ve yeterince toprakları yok. Şimdiye dek burayı mahvettiğimi düşündükleri için beni rahat bıraktılar ama kurtlarımla birlik olduğum anda bize saldırmaya başlayacaklardır. Dün gece Jean-Claude'la güçlerinizi birleştirdiğinizde bir düşmanı altetmeyi başardınız. Bunu üçümü-

zün birlikte yaptığını düşün. O zaman kimse ama hiç kimse karşımızda durmaya cesaret edemez."

Söyledikleri önceki düşüncelerimin yüksek sesle dile getirilmiş haliydi. Jean-Claude'a baktım. "Aylardır bunun hayalini kuruyorsun değil mi? Sanki senin ağzından konuşuyoruz."

Zarif bir jestle biçimli omuzlarını silkti.

"*Oui*. Ama bu düşünceleri oraya ben sokmadım *ma petite*. Gerçeği sizin anlamanızı bekledim, inan isterdim bunu ve sonunda doğru bakış açısını yakaladınız. Aklın yolu birdir derler."

"Of, artık neye inanacağımı bilmiyorum." Birden sıkılmıştım. Oyunlardan, acılardan ve korkmaktan.

Richard bir dizini kırarak tekrar yatağa uzandı. Yine o kırmızı çarşafın üzerinde ve yine çok çekiciydi.

"Bak gene korkmaya başladım Anita. Birbirimize kızdık diye bunca zamandır kurmaya çalıştığımız dostluğu mahvetmek istemiyorum. Bırak Jean-Claude korkumu alsın. Öylesi daha iyi hissettiriyor."

Hala yastıkların üzerinde uzanan vampire baktım. "Zihninden çekildin mi?"

"*Non ma petite*. Biraz savaşınca uzaklaşmak zorunda kaldım, hepsi o kadar. İkinizde de bana engel olacak kadar güç var."

"Ama sana engel olmak istemiyorum," dedi Richard ve o gülümseme geri geldi. Yine tembel ve uykulu görünüyordu ve gözlerinde sahte bir masumiyet belirmişti. O an bunun Jean-Claude'un bakışı olmadığını farkettim. Bu Richard'dı. Korkmadığında, kızmadığında ya da kafası ka-

rışmadığında böyle görünüyordu. Karakteristik özelliklerinden biraz olsun kurtulursa bu hale bürünecekti.

"*Ma petite.*" Jean-Claude elini kaldırdı. "Gel bize katıl."

Kafamı iki yana salladım.

Richard da bana uzandı. "Bunu istediğini biliyorsun."

"Hayatım güzelleşirken tüm düzenimi altüst edemem."

"Ben eski halimize dönmemizi teklif etmiyorum Anita. İlişkimizin asla yürümeyeceğini biliyorum. Sen benden daha katı ve acımasız birisin. Ama sevgilim olmadığın sürece bu yönünü bastırmaya çalışmam. Tek istediğim biraz mesafe. Böylece seni ve hayatını olduğu gibi kabul edebilir ve kendi akıl sağlığımı koruyabilirim." Kollarına dayanıp kendini yukarı çekerek Jean-Claude'a yaklaştı. Jean-Claude'un siyah kürklerin okşadığı solgun bedenine baktım. Saçları karanlık bir bulut gibi omuzlarından aşağı dökülüyordu. Kafasını çevirip Richard'a baktı. Richard'ın bronz teninden hayat fışkırıyordu. Sanki iki ayrı tarzda porno filmden kopup gelmiş gibiydiler.

Jean-Claude'un bakışları üzerime kaydı. Gözlerinde yalvaran bir ifade belirmişti. "Lütfen *ma petite*," dedi. "Lütfen bunu mahvetme."

"Dördüncü bir işaret istemiyorum," dedim.

"Anlaştık," diye mırıldandı Jean-Claude.

"Şimdilik," dedi Richard.

Ona dik dik baktım.

"Şu anda hiçbir şey imkansız gelmiyor Anita. Hayır, lütfen kaşlarını çatma. Eğer birazcık vampir büyüsü endişelerimi gidermeye yetecekse buna varım. İnan, doktorun verdiği ilaçlardan daha çok işime yarıyor."

"Likantropların vücutları çok hızlıdır. İlaçlar etkisini göstermeye fırsat bulamadan dışarı atılır," dedim.

"Biliyorum." Richard bunu söyledikten sonra kafasını Jean-Claude'un çıplak sırtına dayadı. Richard'ın, onun gür saçlarını teninde hisseden Jean-Claude'un yüzünün aldığı ifadeyi görmediğine sevinmiştim doğrusu. Zira bir erkekte böyle hisler uyandırdığını bilse bundan hiç hoşlanmazdı.

"Gel *ma petite*, gel ve nihayet gerçek bir triumvirlik olabilelim. Richard'la sürüsü için Lupa'lık yap. Düzenini bozma ama Richard'ın seni ziyaret etmesine izin ver."

"Ve Richard bir yandan da insanların dünyasında Bayan Doğru'yu aramaya devam etsin, öyle mi?"

"Sen erkeklerinle olacaksın, o da kadınlarıyla. Bunda bir adaletsizlik göremiyorum *ma petite*."

Duygularımdan emin değildim. "Böyle yaşayabileceğim konusunda kendime güvenmiyorum," dedim. "Siz anlatınca kulağa hoş geliyor ama uygulamaya soktuğumuzda bir sürü terslik çıkabilir."

"Denemeden bilemeyiz *ma petite*."

Richard tekrar elini uzattı. "Anita, lütfen, eğer gidersen benim de kalmayacağımı biliyorsun. Sen Jean-Claude'la ben olmadan yakınlaşmakta güçlük çekmiyorsun ama benim senin yardımına ihtiyacım var." Dizlerini kendine çekti. "Lütfen. Fantezilerim ne kadar karanlıklaşırsa karanlıklaşsın, kaçmayacağıma söz veriyorum."

"Jean-Claude beslenecek ve biraz oynaşacağız. Hepsi bu kadar değil mi?" Sesimin şüpheci çıkmasına engel olamamıştım.

Richard arkasına baktı ve Jean-Claude'la iki dost olarak yakınlaştıkları nadir anlardan birini yaşadılar. Görünüşe bakılırsa ikisinin de aklındaki bu değildi. Ama Jean-Claude yumuşacık bir sesle "İstersen kendimizi tutarız," dedi.

Gözlerimi kapadım. Benim onlardan istediğim bu muydu? Hayır. Peki şimdilik ancak bu kadarını mı kaldırabilirdim? Muhtemelen evet. Harika bir teklifti. Uyandırdığımız yeni güçle ilgili problemleri çözebilmem için önüme süper bir fırsat çıkmıştı. Öyleyse neden tereddüt ediyordum? "Başka bir kadınla yatarken eş bulmak pek kolay olmayabilir," dedim.

"Yapmaya değer bulduğun hiçbir şey basit değildir," dedi Richard. "Hem belki pembe panjurlu evin bana göre olmadığını anlarım. Şu anda neyin doğru olduğunu biliyorum Anita. Ne istediğimi biliyorum. Seni istiyorum."

Çoğu kadın bu sözlerden sonra onun kollarına koşup *Ah, Richard!* diye inlerdi. Ama ben o kadınlardan değildim. Acaba Clair'le ayrılmasaydı da yine buraya, benim yanıma gelir miydi diye düşündüm. Muhtemelen hayır. O zaman beni istemezdi. Kafamı iki yana sallarken elimdeki havluyu yere düşürdüm. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

Richard bana uzattığı elini indirmemişti. "Ben de öyle."

"Öyleyse neden yapıyoruz?"

"Çünkü istiyoruz."

"Bana pek tatmin edici bir gerekçe gibi gelmedi." Böyle dememe rağmen yavaşça yatağa doğru yürüdüm.

"Çünkü senin yanındayken sadece teninin kokusunu, saçlarının kapkara bir bulut gibi yastığa yayılışını düşü-

nebiliyorum. Çünkü yanındayken tek hatırladığım vücudunun benimkine değdiğinde verdiği his oluyor. Kendimi sana kötü davranmak zorunda hissetmesem dizlerimin üzerine çöküp beni hayatına geri alman için yalvarırdım. Sana nefret ettiğimin sen olmadığını söylerdim. Aslında kendimden nefret ettiğimi ve bunun acısını senden çıkardığım için üzgün olduğumu. Hatta belki kelimelere bile dökemeyeceğim kadar acı çektiğimi. Sen kendin için bir hayat kuracak kadar cesursun derdim. Bana yardım et ki bu cesareti ben de bulayım Anita. Aslında olduğum kişiyi kabullenmeme yardım et." Elini biraz daha uzatınca parmakları benimkilere değdi. O an adeta tenim yanmışçasına geri çekilecektim ama ellerimi sıkıca tuttu. Elleri benimkilerden öyle büyüktü ki kendimi yanında bir çocuk gibi hissettim. Richard'ın bu kadar heybetli olmasından hiçbir zaman hoşlanmamıştım. İriyarılığı bazen beni bunaltırdı. Tıpkı şimdiki gibi.

Bir şey gerçek olamayacak kadar muhteşem görünüyorsa gerçek değildir. Bunu uzun zaman önce öğrenmiştim. Ve biri size kalbinizin tüm isteklerini yerine getireceğini söylüyorsa bilin ki bu koca bir yalandır.

Kollarını gövdeme dolayınca vücudumun ön tarafı onunkine yapıştı. Yüzünü hala ipek sabahlığımın örttüğü göğsüme gömdü. Ağırlığını hissettiğimde gözlerimi kapadım ve onları tekrar açtığımda kendimi Jean-Claude'a bakarken buldum. Richard'ın çıplak sırtına değil bana, yüzüme bakıyordu. Ondaki korkuyu sezdim. Hayır diyeceğimden endişeleniyordu.

Richard yüzünü ipeğe sürttü ve nefesi adeta kumaştan geçip içime işledi. Kolları bedenimde, nefesi göğsümdey-

ken üşüyerek ürperdim. Ama o bana sarılmaya devam ettikçe bir daha asla üşümeyeceğimi hissettim. Ellerimin saçlarını okşamasını engelleyememiştim. Benim için fazla kısa olmasına rağmen saçı hala gür ve ağırdı.

Jean-Claude dizlerinin üzerindeydi. Ellerini kavuşturup havaya kaldırmasa da yüzünde ve gözlerinde yalvaran bir ifade vardı. Kafamın içinde fısıltısını duydum. "Daha fazla tereddüt edersen bize bağlı olan herkesi tehlikeye atarsın *ma petite*. Kurmak için uğraştığımız dengelerin geleceği, güçlerimizi birleştirmemize bağlı. Eğer bunu yapmazsak Richard'a ya da bana meydan okuyan biri hayatımızı mahvedebilir. Bir triumvirlik olarak gücümüzü kucaklamazsak, bir gün başa çıkamayacağımız biri gelir ve sahip olduklarımızı elimizden alır. Şimdi aklında bir sürü şüphe var. Richard'la beraber olursan onun bir daha seni istememesinden ya da bu yüzden Micah'yla Nathaniel'ın sana kızacağından korkuyorsun. Ama bunlar bize olabileceklerin yanında önemsiz kalır. Ölebiliriz *ma petite* ve insanlarımız onlardan nefret edenlerin insafına kalabilir." Elini uzattı. "Bize gel *ma petite*. Yanımızda ol ve halklarımız için bir kale kuralım." Son iki cümleyi yüksek sesle söylemişti.

Richard yüzünü hafifçe kaldırarak vücuduma baktı. "Lütfen Anita, sırf ben bir pislik gibi davrandım diye herkesi cezalandırma."

Jean-Claude, Richard bana sarılırken elini tutabileceğim kadar yakınımdaydı. "Lütfen *ma petite*, elimden ne gelirse yapmaya hazırım. Bana seni neyin ikna edeceğini söyle."

Derin bir nefes alıp yavaşça bıraktım. Sonra elimi uzattım ve parmaklarının benimkileri okşamasına izin verdim.

Biraz daha yaklaştı ve elimi tuttuğu an zihnime fısıldadıklarının yalan olmadığını anladım. Leoparlarımı güvende tutmak için ne yapardım? Her şeyi. Ya Richard'ın kurtlarına verdiği zararı telafi etmek için? Neredeyse her şeyi. Peki Jean-Claude'un vampirlerini Belle Morte gibi efendilerin insafına bırakmamak için? Elbette her şeyi.

Sevdiğim bir erkekle ve hiç durmadan kalbimi kıran -ki bu durumda onu da seviyor olmalıyım- başka bir erkekle geçireceğim metafiziksel yahut fiziksel bir gece tüm bunları başarabilmem için çok büyük bir bedel sayılmazdı. Hatta belki sebep bu da değildi, sadece onlarla ilk kez aynı anda yatakta olma isteğimdi. Evet, tüm söylentilere rağmen üçümüz ilk kez beraber olacaktık. Belki böyle bir şansı bir daha yakalayamazdım. Ve hayır diyen ben olmak istemiyordum.

58

Sanki yatak darmış gibi köşesinde durmaya devam ettik. Hala kendimle çelişiyordum. Richard, Jean-Claude'la aynı yatakta olmaktan son derece rahatsızdı. Jean-Claude sabırlı davranıp sırasının gelmesini bekliyordu. Çünkü fazla zorladığı takdirde birimizin kaçacağını biliyordu. Richard'm dudakları benimkini bulduğunda neredeyse unuttuğum bir bağımlılığı hatırlarcasına tadını aldım. Üçümüz arasında en çok benim çekineceğimi düşünmüştüm. Fakat Jean-Claude çıplak sırtına dokunduğunda Richard üçüncü kez yıldırım çarpmış gibi irkilip kaskatı kesildi. Belki de bu işi berbat eden ben olmayacaktım.

Jean-Claude Fransızca birkaç küfür savurduktan sonra "Elimi dengemi sağlamak için omzuna koydum. Düşündüğün gibi bir niyetim yok. Sanki senin peşindeymi-

şim gibi davranıyorsun. Seni temin ederim, benim tek ilgilendiğim *ma petite*."

Richard iç çekip aşağı baktı. Kucağında olmama rağmen yüzünü göremiyordum.

"Ama bana dokunup duruyorsun."

Jean-Claude'dan hırıltılı bir ses çıktı.

"Pardon ama *ma petite* kucağında oturuyor ve seninle öpüşüyorken sana değmeden ona nasıl dokunacağım? Ben büyücü değilim ki bir kadını onu paylaştığım diğer adamın vücuduna hiç dokunmadan okşayabileyim."

"Bana sarılmaya çalışmaktan başka bir şey yaptığı yok," dedim. Richard'ın çenesine dokunduğumda bana baktı. Kahverengi gözleri ıstırap doluydu, kafa karışıklığı yüzüne yansımıştı.

"Neyin var? Beni buna razı eden sendin, unuttun mu? Eğer şimdi kucağındaysam beni sen ikna ettiğin için."

"Özür dilerim," diyerek alnını omzuma dayadı. "Çok üzgünüm."

Richard'ın eğik kafası üzerinden Jean-Claude'la birbirimize baktık. Neler oluyordu? "Bize sorunun ne olduğunu söyle *mon ami*. Belki yardımcı olabiliriz."

"Raina ve Gabriel'dan beri bir erkek ve kadınla aynı anda yatağa girmedim."

Raina'nın Richard'm ilk sevgilisi olduğunu biliyordum fakat Gabriel'ın ona dokunmasına izin verdiğinden haberim yoktu. O kadar şaşırmıştım ki Richard'm yüzümü görmediğine memnun oldum.

Raina gerçekten kötü biriydi ama ikisiyle aynı anda yatması... Oha, oha, oha!

Raina'nın munin'i genelde metafiziksel parmaklıklarının ardında sessizce otururdu fakat benim bu tepkim o parmaklıkların hafifçe aralanmasına sebep oldu.

Raina öylesine uzun zamandır terbiyesini bozmuyordu ki beni tamamen hazırlıksız yakalamıştı. Dolayısıyla onu bastırmak ve hepimizi korumak için yeterince hızlı davranamamıştım.

Gabriel kanlı canlı haliyle gözlerimin önünde beliriverdi. Siyah bukleleri, soluk gri leopar gözlerine düşecek kadar uzundu. Göğüs ucundaki gümüş halka, lambanın ışığında parlıyordu. Kocaman bir yatağın ortasında sırtüstü yatıyordum ve Gabriel bir taraftan, Richard diğer taraftan bana yaklaşıyordu. İkisi de elleri ve dizleri üzerindeydi. Hareket ederlerken kasları tuhaf ve çekici bir şekilde kıvrılıp bükülüyordu. Richard daha gençti. Henüz adaleleri yeterince gelişmemişti. Yüzünde kendinden emin olmayan bir ifade vardı ve saçları kısacıktı. Bu onun yirmi yaşındaki haliydi ve o zamanlar henüz tanışmamıştık. Yüzü mutlu ve heveslıydi, gülüyordu. Bunun bir oyun olduğu söylenmişti. Raina iki adamın ona zorla sahip olmasını istemişti. Hoş bir tecavüz fantezisi gerçekleştireceklerdi.

Ondan istendiği üzere bileklerimi yatağa bastırdı. Ön sevişme olmayacaktı. Çünkü oyunun sert oynanması gerekiyordu. Raina'nın gözlerinden Gabriel'ı gördüm. Richard'ın arkasına geçişini izledim. Evet, bu bir tecavüz fantezisiydi ama kurban Raina değildi.

Richard bağırarak ayağa kalkarken beni yere düşürdü, sendeleyerek bir-iki adım attıktan sonra dizlerinin üzerine yığıldı. Raina'nın munin'i kalkanlarını parçalamıştı.

Hatırasını değil sadece tepkisini görebiliyordum. Gözlerimin önünde bölük pörçük parçalar belirdi. Gabriel'la kavga ediyordu. Öyle basit bir itiş kakış değildi. Resmen ölümüne girmişlerdi birbirlerine. İkisi de çıplaktı ve vücutları kanlarıyla kayganlaşmıştı. Raina yatakta onları izliyordu. Ağzı sulanmıştı ve dudaklarını yalıyordu.

Richard kalkanını örtmeye çalıştıysa da başaramadı. Sanki duyguları onlarda bir sürü delik açıyordu. Fakat Jean-Claude tüm serinkanlılığıyla zihnime girip Richard'ı görmemi engelledi. Kalkanını bana ve sanırım kendisine karşı kapatarak Richard'a doğaüstü giysilerini geri verdi. Böylece bizim karşımızda tüm çıplaklığıyla dikilmekten kurtulmuştu.

"Benim de Gabriel'la ilgili bir hatıram var," dedi Jean-Claude yumuşacık bir sesle.

İkimiz de ona baktık. "Sen ve Gabriel, öyle mi?" diye sordu Richard tiksintiyle.

"Benim seçimim değildi. Raina, Marcus'u benimle olan müttefiklik anlaşmasını sürdürmesi için ikna etti ve karşılığını bu şekilde ödedim."

"İkisiyle bir gece geçirerek mi?" diye sordum.

Jean-Claude kafasını evet anlamında salladı.

"Biliyor muydun?" dedi Richard. "Yani bunu isteyeceklerini biliyor muydun?"

Tekrar kafasını salladı. "Hayatımda hiçbir gece için o kadar pazarlık etmemiştim."

Richard hala dizleri üzerindeydi. Gözleri Jean-Claude'a kaydı. "Ve Raina'nın Gabriel'ın sana tecavüz edişini izlemek istediğini biliyordun?"

"Raina bir sürü şey istiyordu ama en ısrarcı olduğu konu buydu."

"Buna nasıl izin verdin?" Richard'm yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. "Ah, ama senin umrunda değil tabii. Çünkü erkeklerden hoşlanıyorsun."

Jean-Claude'un ifadesi ruhsuzdu.

"Aslına bakarsan hayır, gayet umrumdaydı. Fakat Raina bu konuda kararlıydı. Anlaşmanın bazı şartlarından asla vazgeçemeyeceğini söyledi ve Gabriel'ın bana tecavüz etmesi de bunlardan biriydi."

Sabahlığını omuzlarına çekerek bakışlarını kaçırdı. "İnanın, Raina'nın daha beter şartları vardı ama onunla konuşarak bunlardan feragat etmesini sağladım."

"Yani Gabriel'la olmak hoşuna gitmedi, öyle mi?" dedi Richard.

Jean-Claude ona ters bir bakış fırlattı ve vampir gücü soğuk bir su gibi odaya yayıldı. "Tecavüz tecavüzdür Richard. Kadınlar erkeklerden hoşlanıyor diye tecavüze uğramaya aldırmaz mı? Bunu mu demeye çalışıyorsun?"

"Tabii ki hayır."

"O halde erkeklerden hoşlanan bir erkek de başka bir erkeğin zor kullanarak ona sahip olmasını istemez."

Richard gözlerini kaçırdı.

Ne söyleyeceğimi bilemeden yerde oturuyordum. Kimi avutmam gerektiğini bile kestirememiştim. "Bunların hiçbirini bilmiyordum," diye mırıldandım.

"Raina'yla yaptığım pazarlığın şartlarından biri de gizlilikti. Bunun otoritemi sarsacağına şüphe yoktu. Halbuki o anlaşmayı yapmamın amacı yerimi sağlamlaştırmaktı."

Yerden kalkıp Jean-Claude'un yanına gittim ve kaçacağından çekinerek yavaşça elimi uzattım. Kimse bu tip bir acıya duyarsız kalamaz ama erkekler böylesi durumlarda daha bir çaresiz kalır. Sanırım kendilerini potansiyel bir kurban olarak göremedikleri için. Oysa kadınlar çocukluklarından itibaren bu korkuyla yaşar. Çoğumuz daha çocuk yaşta en güçlü olmadığımızı anlarız. Kadınların kavga sırasında pis oyunlara başvurmasının nedeni de fiziksel yaradılışlarının eksiğini kapamaktır.

Yanağına dokunduğumda donuk bakışlı, güzel gözlerini yüzüme dikti. Renkleri hala eskisi kadar şahaneydi ama gerçeği itiraf etmek canlılıklarını silip götürmüş gibiydi. "Üzgünüm," dedim usulca.

Bana gülümsedi. Biraz olsun rahatlayınca gözlerine hayat gelmişti.

"Beni lekeli biri olarak göreceğini düşünmüştüm."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bu tip olaylarda kurbanın suçu yoktur Jean-Claude."

Gülümsemesi tüm yüzüne yayılırken yanağını elime yasladı. "O ikisini öldürdüğün için sana teşekkür etme fırsatı bulamamıştım."

"Beni öldürmeye ve bunu filme çekmeye çalışıyorlardı. İnan bana, kendi kazdıkları kuyuya düşmelerini izlemek çok keyifliydi."

Richard ayağa kalkıp yanımızda durdu. "Raina'yla o gece yüzünden ayrıldım." Boğulurcasma acı dolu bir kahkaha attı. "Tanrım! Ayrılmak ne kadar da salakça bir kelime. Sanki lisedeyiz! Oysa sırf o bizi seyrederken eğlensin diye Gabriel'la neredeyse birbirimizi öldürüyorduk." Ka-

fasını salladı. Saçlarını çok kısa bulsam da yirmi yaşındaki halinden uzundu. Belki de onları uzatmasının sebebi kendini farklı hissetmek istemesiydi.

"Başka bir şekilde beslenebilirim," dedi Jean-Claude. "Kendini rahat hissetmediğin bir şey yapmak zorunda değilsin."

Richard bize bakarken elim hala Jean-Claude'un yüzündeydi. "Hala aynı kanıdayım. Üçümüz sizin birbirinize olduğunuz kadar yakın olmalıyız."

"Böyle bir bağlanmanın gerekliliklerini yerine getirmeye hazır olduğunu sanmıyorum," dedi Jean-Claude.

"Neymiş bu gereklilikler?"

Jean-Claude dudaklarını ısırdı. "Ne yazık ki bilimsel olarak açıklamam imkansız Richard. Çünkü ben de emin değilim. Dördüncü işaretin nasıl yapıldığını biliyorum ama dün gece kulüpte olanların onunla ilgisi yoktu. Sanki *ma petite* içime sızmıştı. Daha önce hiç olmadığı gibi birleştik ve inanılmaz bir şekilde güçlendik."

"Nasıl başladı?"

"Sadece birbirimize dokunarak."

"Büyük bir krizin ortasındaydık," dedim.

"*Oui*, ama bence dokunarak devamını getirebiliriz. Biz Belle'nin soyundanız ve onun büyülerinin büyük bir kısmı fiziksel yakınlığa dayanıyor."

"Fiziksel yakınlık ha?" dedi Richard kafasını sallayarak. "Bununla tam olarak neyi kastettiğini öğrenebilir miyim?"

Jean-Claude gülümsedi. "Önce sen benden ne beklediğini söyle Richard. Ne gibi kural ve kısıtlamalarla kendini güvende hissedersin?"

"Mesela senden bana dokunmamanı istesem?"

"O halde vaktimizi boşa harcıyoruz derim. O olay olduğu sırada *ma petite*'le ben birbirimize dokunuyorduk. Özel bir yakınlaşma içinde değildik. Sadece dokunuyorduk, o kadar. Fiziksel temas güçlerimin artmasını kolaylaştırıyor."

"Özel bir yakınlaşma olmamasından kastın ne?"

"Galiba elimi tutuyordu," diye söze karıştım.

Richard'ın bronz renkli yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "O kadarına katlanabilirim."

Jean-Claude da gülümsedi. Onları bir kerecik olsun böyle görmek güzeldi doğrusu. "O halde dengeyi sağlamam için sana dokunmama izin vereceksin?"

Richard gözlerini kıstı. "Nereme dokunduğuna bağlı."

Jean-Claude kafasını salladı. "Bu Richard'ın değil senin bakışın *ma petite*. Richard'ımızın gözlerini kullanarak bana bakıyorsun."

"Ne derler bilirsin, çiftler bir süre sonra birbirine benzemeye başlarmış."

Richard gözlerini bana dikti. "Çift mi?"

Omuz silktim. "Eğer yine Ulfric'in Lupa'sı olacaksam bir çift sayılırız, değil mi? Sürüdekiler bizi öyle görecek."

Kafasını sallayıp tekrar gülümsedi. "Demek seni ikna edebildim?"

Elimi uzattım ve Richard kısa bir tereddüdün ardından elimi tuttu. Munin ve Raina bu kez bizi rahat bırakmıştı. Eli sıcacıktı. "Deneyip yürütebiliyor muyuz göreceğiz. Tabii Lupa'n olarak benden ne beklediğin de önemli. Bilmeni istiyorum Richard, şimdi bu kapıdan çıkıp gitsen bile Lupa rolünü oynamaya çalışıp sana yardım ederim."

Elimi sıktı. "Beni zorlamayacaksın, öyle mi?"

"Hiç tarzım değil."

"Benim de," dedi Jean-Claude. "Yüzyıllar içinde birçok kez kurban olduğum için o psikolojiyi iyi biliyorum."

Richard derin derin iç çekerken göğsü inip kalktı ve tüm vücudu sanki havayı tepeden tırnağa her yerinde dolaştırmışçasına sarsıldı. Sonra kafasını salladı. "Hadi deneyelim, eğer yapamazsam yapamam ama denemekten zarar gelmez."

Jean-Claude'un elini bırakmadan Richard'a yaklaşıp karşısında durdum. Parmaklarımın ucunda kalktım ve o eğilince öpüştük.

"Seni ne kadar cesur bulduğumu daha önce söylemiş miydim?"

Gözlerinde sıcacık bir ifade belirdi. "Hayır."

"Öyleyse şimdi söylüyorum."

"Teşekkürler," dedi ve kolu belime kaydığında ipeğin altından sıcaklığını duydum. Hatta, hayır, sıcaklığını değil gücünü.

Jean-Claude ayağa kalktı ve onu sırtıma doğru çektim. Richard, Jean-Claude'un vücudu koluna değince kasılsa da rahatlamaya çalıştı. Bunda pek başarılı olduğu söylenemezdi ama denediği için koca bir aferini haketmişti.

"Hadi soyunalım," dedim.

İkisini de güldürmeyi başarmıştım. "Bakıyorum birden cesurlaştın *ma petite*."

"Bir türlü harekete geçemiyoruz ki. Tartışıyoruz, kavga ediyoruz, barışıyoruz, gene kavga ediyoruz. Artık tartışmak istemiyorum. Madem bir karar verdik, uygulayalım."

"Bu kadar mı yani?" dedi Richard. "Soyun yap. Hiç eğlenmeyecek miyiz?"

Koluna hafifçe yaslanıp ağırlığımı arkamdaki Jean-Claude'a verdim ve Richard'ın yüzüne baktım. "Ah, tabii ki eğleneceğiz. Mesela seninkini tamamen ağzıma alıp alamayacağımı görmek için sabırsızlanıyorum."

Önce gözlerini kırpıştırdı, sonra bir kahkaha attı ve birden durdu. "Eskiden yapamıyordun. Yine harikaydın ama..."

"O zamandan beri epey deneme yaptım," dedim gülümseyerek.

"Ah, şu gülümseme yok mu!"

"Hangi gülümseme?" dedim.

Sorum Jean-Claude'u güldürmüştü. "Ukala gülümsemenden bahsediyor."

"Bana böyle güldüğünde aklından ahlaksızca şeyler geçtiğini ve benimle hepsini denemek istediğini anlıyorum. Aynı bakışa hem masumiyeti hem şeytanı karıştırabilen başka bir kadın daha tanımadım."

"Şeytan mı? Alınmalı mıyım?"

"Bir daha bu gülümseyişi hiç göremeyeceğimi sanıyordum." Alnımdan öptü. "Ve bunun için yapamayacağım hiçbir şey yok."

"Masumiyetle şeytan meselesini hala tam olarak anlayabilmiş değilim."

"Sende cennetten sürgün edilen bir meleğin bakışları var *ma petite*. Bir melek sırf gözden düştü diye zarafetini kaybedecek değil ya. Zira onların kanatlarını almak hiç kolay değildir."

Richard için aynı şeyi düşündüğümü hatırladım. *Cennetten sürgün edilen melek.* Acaba Jean-Claude'la aynı benzetmeleri kullanmam beni rahatsız etmeli miydi? Belki, ama tek söyleyebildiğim "Buradaki tek karanlık meleğin sen olduğunu sanıyordum," oldu.

Gülümseyerek fısıldadı. "Benim vaat ettiklerimin hiçbiri ona pantolonunu çıkartamazdı."

"Ne söylediğini duydum," dedi Richard.

Jean-Claude güldü. "Yoksa *ma petite*'nin isteğine karşı mı geleceksin?"

Richard'ın bakışları Jean-Claude'dan bana kaydı ve son derece erkeksi bir kahkaha attı. "Tabii ki hayır."

Birden ikisinin beni aralarında sıkıştırdığını hissettim. Giyinikken bu kadar ön sevişme yeterdi.

59

Kıyafetlerimizi çıkardıktan sonra Richard'la aramızda hangi pozisyonda daha iyi oral seks yapacağım üzerine bir tartışma yaşandı. Daha önce de söylediğim gibi, üçümüz biraradayken didişme kaçınılmazdı. Neyse ki Jean-Claude araya girdi ve "Bırak *ma petite* istediği gibi yapsın. İşe yaramazsa senin önerdiğin şekilde denersiniz," diyerek durumu kurtardı. Richard'la ikili bir ilişki sürdürmemizin imkansızlığı ortadaydı ama diplomatik tavırlara sahip üçüncü bir kişinin varlığı bize iyi gelecekti. Yatakta başka birinin hakemliğine ihtiyaç duymak normal miydi? Bilemiyordum ama bunu düşünmek için hiç uygun bir zaman olmadığı kesindi. Tüm şüphelerimden arınmalıydım. Richard'la kendimi gayet iyi tanıdığım için sonradan işlerin sarpa saracağını tahmin edebiliyordum fa-

kat şimdilik bu anın tadını çıkarmalıydık. Jean-Claude'la Richard'ın da benimle aynı fikirde olmasını umdum.

Richard'ı yakın zamanda çıplak görmüştüm fakat yatağa serte serpe uzanıp iriyarı vücudunu gözlerimin önüne sermeyeli çok olmuştu. Bacaklarını açmasını isteyip arasına yattım ve erkekliğine baktım. Kasıklarına çok yakın olmama rağmen ona dokunmuyordum. Tek istediğim onu izlemek değildi, ben hepsini arzuluyordum. Ama Richard'ın görüntüsü öyle hoştu ki insan incelemekten kendini alamıyordu. Aleti henüz tam olarak sertleşmemesine rağmen etkileyiciydi. Karnı dümdüz ve muhteşem, göbek deliği adeta bunun üzerine kondurulmuş bir mücevher kadar biçimliydi. Göğüs uçları bronz renkli gövdesinde iki karanlık gölge gibi duruyordu. Gözlerimle omuzlarını ve nihayet yüzünü okşadım. Bana bakıyordu. Kahverengi bakışları şimdiden biraz bulanıklaşmıştı. Yanağımı bacağına dayadığımda derin bir nefes aldı ve kasıklarıyla testislerinin inip kalktığını hissettim. Tüy kadar hafif bu dokunuşuma bile son derece etkili bir tepki vermişti.

Beni böylesine baştan çıkaran sadece vücudu değil aynı zamanda bakışlarıydı. Gözlerinde müthiş bir derinlik vardı. Bacaklarının arasında yatışımı ve kendi vücudunu izliyordu. Eskiden sadece ölümün birini benden alabileceğini düşünürdüm. Ama artık çok daha basit şeylerin bile onları sonsuza dek benden uzaklaştırabileceğini öğrenmiştim. Sevdiğin kişiler bir yerlerde nefes alıp hayatlarını yaşıyor ama sen onlara asla dokunamıyor, onları çıplak göremiyor, sabahları gülümseyen bakışlarını üzerinde hissetmiyor ve yatağında kokularını almıyordun. Evet, ölüm en dra-

matiğiydi ama onunla karşılaştırılamayacak kadar sıradan olaylar yaşamını sonsuza dek değiştirebiliyordu. Bir daha Richard'la asla eskisi gibi olamayacağımızı biliyordum ama şimdi elimde bu an vardı ve ne kadar değerli olduğunun farkındaydım.

Jean-Claude neredeydi? Yatağın karşı köşelerinden birinde oturuyordu. Sabahlığını çıkarmıştı ama sırtım duvara yaslayıp dizini karnına çektiği için çıplaklığı görünmüyordu. Ne kadar da solgundu. Eskiden olsa son derece rahat göründüğünü söylerdim ama artık onu tanıyor ve bacaklarındaki gerginliği, omuzlarının kaskatı kesildiğini görebiliyordum. Kendini dizginliyor ve bizden özellikle uzak duruyordu.

Yanağımı tıpkı bir kedi gibi Richard'ın bacağına sürttüm. Bu bile hafifçe kıvranmasına sebep oldu. Bacakları kasılmıştı.

Gözlerimi kapayıp yüzümü bacaklarının arasına koydum ve testislerinin yumuşaklığını hissettim. Sonra ağzımı bu ipeksi bölgeye bastırdım. Yumuşak ve hareketli deriyi hafifçe yalarken oradaki incecik tüyler yüzümü ve dudaklarımı gıdıkladı. Daha pürüzsüz olmasını tercih ederdim ama bunun için tek yapmam gereken kendimi biraz yukarı çekmekti.

Dizlerimin üzerinde doğrulup eğildim ve dilimi tıpkı bir şekeri yalar gibi erkeklik organı üzerinde boydan boya kaydırdım. Kafamı ileri geri hareket ettirerek dilimi gezdirmeye devam ettim. Richard nihayet zevkle haykırarak kırmızı çarşafı avuçladı.

"Anita, lütfen bana daha fazla eziyet etme."

Dizlerimin üzerinde doğruldum. "Eziyet mi? Benim bildiğim buna ön sevişme deniyor."

Sanırım boğazı kurumuştu çünkü güçlükle yutkundu. "Benim ön sevişmeye ihtiyacım yok."

Ona baktığımda gözlerindeki, yüzündeki ve tüm vücudundaki sabırsızlığı gördüm. Ne istediğini hissediyor, adeta kafamın içinde bağırıyormuşçasına duyuyordum. Jean-Claude'a baktım.

"Bazı erkekler oynaşmaktan çok hoşlanır."

Jean-Claude, Fransız tarzı omuz silkişlerinden biri eşliğinde yanıt verdi. "Ama şu anda memnun etmeye çalıştığın ben değilim."

"Ben üçümüzün birbirimize dokunacağını sanmıştım," dedim.

"Size katılmadan evvel Richard'la birbirinize yeniden alışmanız için biraz zaman tanımaya çalışıyordum."

Richard'ın bacağının üzerinden geçip kalçasının yanında diz çöktüm.

"Yaptığımız seksin bir anında aramızdaki tüm sınırlar kalkacak. Eğer bu üçümüzün birbirine dokunmadığı bir sırada olursa birbirimize bağlanamayabiliriz."

"Haklısın," dedi Jean-Claude. "Peki önerin ne?"

"Gelip Richard'ın elini tut."

"Anita," dedi Richard hemen.

Elimle erkeklik organını kavradığımda deminki kadar sert olmadığını farkettim. Jean-Claude'un bize katılması fikri onu hala rahatsız ediyordu. Kusura bakmasın ama bu yatağa sadece seks için girmemiştim. Dolayısıyla ya bu işi hakkıyla yapacaktık ya boşverecektik.

Aletini sıkınca kelimeler boğazında tıkandı ve tüm bedeni ürperdi. "Richard'ın yakında tutunacak bir şeylere ihtiyacı olacak ve bu karyolanın bir başlığı yok."

Richard nihayet kendinde tekrar konuşacak gücü buldu. "Onunla tüm sırlarımızı paylaşmak zorunda mısın?" Sesi biraz öfkeliydi.

"Saklanacak ne var ki? Bunu yaparken sert bir şeye tutunmaktan hoşlandığını bilse ne kaybedersin?"

Birden öfkeyle somurttu. Oysa yüzünde görmek istediğim ifade bu değildi. "Lütfen abartma Richard. Sadece elini tutmanı istiyorum, tamam mı? Ya da bırak, o seninkini tutsun."

Yüzünü daha fazla görmemek için kafamı çevirdim fakat baktığım bölgenin de bir başı vardı. Elimi penisinin dibine kaydırarak ağzımı üzerine kapadım. Henüz tamamen ereksiyon halinde değildi ve sertleşmeden evvel mümkün olduğu kadarını ağzıma almak istiyordum. Yarı yumuşak olmasına rağmen bir an geldi ve vücudum yeter dedi. Resmen boğuluyordum ve bu kadar büyük bir şeyi daha fazla gırtlağıma sokamayacaktım. Adeta onu yutmak üzereydim. Sonra nefes alıp verişimi düzenlemeye çalıştım ve boğazımda Richard'ınkiyle hala soluyabildiğimi farkettim. Bu işin taktiği sakinleşip savaşmayı bırakmaktı. Zaten ancak ben oral seksi bir meditasyona dönüştürebilirdim!

Dudaklarım gövdesine değdiği anda geri çekildim. Yukarı çıkarak bırakmak aşağı inmekten daha kolaydı. Nefes nefese kalmama rağmen kendimle gurur duyuyordum. Bunu bir sürü utanç verici başarısız denemeden sonra Micah'ya yapmaya başlayalı çok olmamıştı. Mesela kus-

mak çok rezilceydi. Siz siz olun bu tip bir oral seksi sadece gerçekten sevdiğiniz insanlara yapın. Çünkü onlar halinize bakıp sizinle dalga geçmez.

Richard'a nefesini düzene sokması için zaman bile vermeden ağzımı tekrar penisinin üzerine kapadım ve onu boğazımdan aşağı kadar ittim. Yine aynı şekilde dudaklarım vücuduna değdiğinde geri çekilmeye çalıştım fakat gırtlağım istemsiz olarak kasılınca penisini sıkıştırdığımı hissettim. Kendi tükürüğümü yutunca savaşmayı bırakıp yutkunmaktan vazgeçtim ve ağzımdaki ıslaklığın penisinin üzerine dökülmesine izin verdim. Şimdi en az bacaklarımın arasında olacağı kadar ıslaktı.

Richard'ın sesini duydum. "Ah, harika, Anita, muhteşem," diye inliyordu.

Penisini bıraktım ve tükürüklerim dudaklarımdan vücuduna damladı. Yavaşça kalkıp Richard'ın yüzümü görmesini sağladım.

Kocaman açılan gözlerinde çılgınca sayılabilecek bir bakış vardı.

"Anita," diye yineledi ve yüzüme daha fazla bakmaya dayanamayıp kafasını arkaya attı. Bedeni kasılınca tutunacak bir şeyler aradı, yastıkları yere düşürdü. Sonra elleri, olmayan karyola başlığına uzandı ve nihayet Jean-Claude'un eline çarptı.

Richard çılgınca debelenmesine son vererek diğer adama baktı. Jean-Claude sessiz ve çok sakindi. Kısa bir an göz göze geldiler. Harekete geçmeseydim Richard ne derdi bilmiyorum ama ellerimi penisinde dolaştırarak ıslaklığın her yerine yayılmasını sağlayınca omurgası büküldü.

Onları görebilmek için döndüm. Yüzlerini izlemek istiyordum. Elimle tekrar Richard'ın organını kavradım ve onu yarısına kadar ağzıma aldım. Rahatlayıp açılmıştım. Şimdi daha hızlı ve etkili hareket edebiliyordum. Sonuna kadar gidebilmek kolay değildi. Hala savaşıyor ve yutkunmaya çalışıyordum ve yaptığıma öylesine konsantre olmuştum ki henüz yeterince zevk alamıyordum. Ama aletinin yarısını emmek eğlenceliydi. Onu hissetmek, teninin en yumuşak olduğu bölgeyi yalamak hoşuma gidiyordu. Ağzımın içinde ipeğe sarılı bir kas vardı ve bunun zevkini çıkarıyordum.

Bunu yaparken Richard'ın vücudunu izledim. Kıvrılıp bükülüyor, çılgınca nefes alıp verirken göğsüyle karnı inip kalkıyordu. Jean-Claude'un ellerine yapışmıştı. Birden Richard'ın elleri şiddetle sarsıldı, kollarındaki kaslar şişti ve sırtını yataktan kaldırarak ismimi haykırdı. Tekrar çarşafın üzerine düştüğünde gözleri kapalıydı ve kısacık bir an gözlerimi Jean-Claude'a kaydırdım. Bunun onun için ne anlama geldiğini görmeme izin verdi. Ellerindeki kuvveti, Richard'ın debelenişinin bacaklarına yüklediği basıncı hissetmeme. Richard tamamen teslim olurken onun ellerine yapışması çok ilginç bir deneyimdi. Gözlerindeki ışığı farkettiğimde Richard'a benden daha fazla özen gösterdiğini farkettim. Hem de katbekat fazla.

"Dur," dedi Richard, "yoksa boşalacağım. Lütfen dur." Kafasını kaldırdığında nefes nefeseydi ve gülüyordu. Onu son zamanlarda hiç bu kadar mutlu görmemiştim.

Gözlerimi bir saniye olsun yüzünden ayırmadan penisini ağzımdan çıkardım. Kafası arkaya düştü, omuzları gev-

şedi ve Jean-Claude'u tutan elleri yana kaymaya başladı. Bu kez sadece organının başını yaladım ve tekrar kasılarak Jean-Claude'un eline yapıştı. Karyolanın bir başlığı olsaydı Richard'ın gücüyle parçalanabilirdi ama vampirler tahta ve metalden daha serttir.

"Lütfen dur Anita. Biraz ara vermezsen daha fazla dayanamayacağım."

Elimi ıslak penisinde dolaştırdım.

Richard titredi. "Bir de elinle mi yapacaksın? Dur Anita, lütfen dur!"

Sesinde tuhaf ve çılgınca bir ton belirmişti. Elimi çekip vücudunun yanında diz çöktüm. Şimdi ellerim kucağımdaydı. Yatakta iki erkekleyken ağırbaşlı görünmek zordu ama elimden geleni yapıyordum.

Richard gevşeyince zevkin verdiği gerginlik biraz olsun hafifledi. Kafası Jean-Claude'un bacağında, elleri onun avuçlarındaydı. Ya fazlasıyla kendinden geçmişti ya da artık onunla yakın olmayı dert etmiyordu. Zaten bir şekil-değiştirici olarak bu kadarcık bir teması önemsememesi gerekirdi.

Zira şekil-değiştiriciler grup halinde ve çırılçıplak uyurdu. Ama Richard her zaman vampirlerle şekil-değiştiriciler arasına biz çizgi çekmeyi bilmişti. Vampirler yakınlaşmak için belirli bir süreç gerektiğini ve mahremiyeti asla anlamıyordu.

Kafasını çevirdi ve beni görebilmek için daha iyi bir açıya ihtiyacı olduğunu farkedince Jean-Claude'un bacağını bir yastık gibi kullandı. Olduğu yere iyice yerleşmiş gibi görünüyordu. Ellerini Jean-Claude'unkilerden çekmişti. Ka-

ranlık duvarla kırmızı çarşafların çerçevelediği bu iki çıplak erkeğin oluşturduğu tabloya zevkle baktım. Sanki uzun zamandır onları böyle görmek için bekliyordum. Kalkanlarımızı bu kadar sıkı kapamasak bunun benim düşüncem mi, yoksa başkasınınki mi olduğunu merak ederdim.

"Bana bir-iki dakika ver, yoksa kendimi kontrol edemem. Vay canına! Önceden de iyiydin ama bu kadar değil." Kafasını çevirip gözucuyla Jean-Claude'a baktı. "Bunu ona sen mi öğrettin?"

"Neden tüm erkekler kadınlara iyi seks yapmayı başka erkeklerin öğrettiğini düşünür?" diye sordum.

Richard bana dönüp rahat bir tavırla gülümsedi. "Yani başka bir kadından mı öğrendin?"

Benimle dalga geçiyordu.

Gülümsedim. "Hayır, tamamen kendi çalışmalarımla geliştirdiğim bir teknik. Ayrıca iltifatların için teşekkür ederim."

Richard tekrar kafasını çevirip Jean-Claude'a baktı. "Seninle mi pratik yapıyordu?"

Jean-Claude gülümsedi. "*Non mon ami*. Yeterince iyi bir ekipmana sahip olmama rağmen ne yazık ki ***ma petite***'e böyle bir teknik kazandıracak kadar donanımlı değilim."

Richard bana döndü. Yine somurtmaya başlamıştı. "Öyleyse kiminle çalıştın?"

"Gel seninle bir anlaşma yapalım Richard. Sen bana sevgililerimi sorma, ben de sana."

"Nasıl yani?"

"Eğer bir likantrop olmasaydın seninle asla test yaptırmadan bu tip oyunlara kalkışmazdım. Çünkü AIDS, bel-

soğukluğu, hepatit ve daha bir sürü hastalık oral seks yoluyla da bulaşabilir. Ama şanslısın ki hiçbirine yakalanma riskin yok. Likantropların vücudu bunları yok eder ve hastalanmazsınız. Şimdi soruyorum Richard, kendi süründen ve Verne'ninkinden yattığın kadınların sayısını hatırlıyor musun?"

"Elbette," dedi öfkeyle.

"Peki bu sayıyı ben bilmek ister miyim?"

"Hayır."

"Ama bahse girerim ben o sayının onda birine bile yaklaşamamışımdır."

"Kimlerle beraber olduğumun hesabını yapmadığını söylemiştin."

"Sadece ufak tefek söylentiler duydum ve üç haneli rakamlara ulaştığını biliyorum. Onun için istersen bu konuya hiç girmeyelim ve birbirimize karşı sahiplenici tavırlar sergilemekten vazgeçelim."

Elleriyle yüzünü örtüp homurdandı.

Jean-Claude bana baktığında sakin durmak ve duygularını belli etmemek için büyük bir çaba gösterdiğini farkettim. Fakat bunda pek başarılı olduğu söylenemezdi. Gerçek bir triumvirlik oluşturmamıza ramak kalmıştı ve Richard'la ikimiz yine her şeyi mahvetmek üzereydik.

"Tamam, haklısın. Eğer ilişkimizin yürümesini istiyorsak bu şekilde davranmak zorundayız," dedi Richard.

Jean-Claude'un ne kadar şaşırdığını ve rahatladığını ancak ben farketmiştim. Richard dirseklerine dayanarak doğrulduğunda Jean-Claude'un yüzü yine o sevimli ve kolaylıkla okunamayan ifadesine bürünüvermişti.

Sanırım benim suratım ikimizin hayretini yeterince yansıtıyordu.

Ama Richard bana gülümsediğinde gözlerinde hala mutsuz bir bakış vardı.

"Bu yatağa gelmeni ben istedim ve aptallığım yüzünden kaçmana izin vermeyeceğim." Gülümsemesi canlandı ve nihayet gözleri parladı. "Son zamanlarda tam bir mankafa gibi davranmamak için epey çabalasam da sanırım pek başarılı olamıyorum."

"Benim dünyama hoşgeldin," dedim.

Gülümsemesi iyice samimileşti. "Hadi yer değiştirelim."

Kaşlarımı çattım. "Nasıl yani?"

Jean-Claude'dan uzaklaşıp biraz evvel yattığı yere hafifçe vurdu.

"Gel bakalım."

Kaşlarım hala çatıktı ama rahatsız değil sadece biraz şaşkındım. "Neden?"

"Sana iyiliğinin karşılığını vermek istiyorum."

"Hangi iyilik?"

"Yat," dedi tekrar yatağa vurarak. "Jean-Claude ellerini tutacak."

"Karyola başlıklarıyla işim olmaz. Ellerimi tutmasına gerek yok."

"Ne kadar güçlü olduğunu hissettim. Seni tutarsa ondan kurtulamazsın."

Boş boş suratına baktım.

"Senin iplerin olacağım," diye açıkladı Jean-Claude.

Richard kafasını evet anlamında sallayarak bana bakmaya devam etti.

"Peki Jean-Claude beni tutarken sen ne yapacaksın?"

"Ne istersem onu."

Kaşlarım iyice çatıldı.

"I-ıh. Daha çok ipucu vermelisin."

"Bana güvenmiyor musun?" Bunu söyleyiş tarzı ve suratındaki ifade yüzünden bir an hayır demek istedim. Eğer yalnız olsaydık ondan detaylı bir liste almadan beni bağlamasına hayatta izin vermezdim. Jean-Claude'a güveniyordum fakat bu yeni, daha mantıklı ve daha çekici Richard'dan henüz emin değildim.

"Biri sana ona güvenmeni söylüyorsa ya da 'Bana güvenmiyor musun?' diyorsa, orada durup düşüneceksin."

"Yani bana güvenmiyorsun?" dedi ve gülümsemesi soluverdi.

"Ben öyle demedim."

"Ne dedin *ma petite*?" diye sordu Jean-Claude.

"Tamam," dedim.

Richard kaşlarını çattı. Jean-Claude'un alnında incecik bir çizgi belirmişti. Duygularını saklamaya çalıştığını anlamıştım.

"Tamam," diye yineledim.

Jean-Claude gülümsedi ve Richard nihayet anladı. "Kabul ediyorsun yani?"

Kafamı salladım.

"Güzel," dedi.

Tekrar kafamı salladım.

Bana baktı ve yüzünde muhteşem bir gülümseme belirdi. Şimdi olduğundan daha genç, daha rahat ve daha... Kendisi gibi görünüyordu.

Yüzüme yayılan gülümsemeyi engellemeye çalışmadım.
"Harika," dedi hala gülümseyerek.
"Evet."
"Nihayet," dedi Jean-Claude. O da gülümsüyordu.

60

Jean-Claude yatağın baş tarafı boyunca yanlamasına uzanarak ellerimi tuttu. Yastıklar yere düştüğü için ipek çarşafın üzerinde sadece biz vardık. "Yer değişelim," demişti. Richard'ın bu kadar açıksözlü olduğunu bilmezdim doğrusu.

Ellerini kollarıma, tam Jean-Claude'un tuttuğu yerin altına koydu. O kocaman elleri kollarımı kavradı ve bunları kollarımdan aşağı kaydırmaya başladı. Sadece kollarıma dokunmasına rağmen hareketleri öylesine yavaş, parmakuçlarının teması öyle kışkırtıcı ve tehlikeliydi ki vücudum ona tepki vererek baştan aşağı ürperdi. Elleri koltukaltıma değince kıkırdayarak kıvrandım. Hem gıdıklanmış hem kararlı dokunuşlarıyla tahrik olmuştum. Richard'ın yatakta tüm dikkatini bana vermesinin nasıl hissettirdiği-

ni unutmuştum. Birine bir daha asla dokunamayacağınızı düşünürseniz onu unutmak için çabalarsınız.

Parmaklarının göğüslerimi avuçlamak için bükülmesini bekledim. Ama bunu yapmadı. Ellerini göğüslerimin uçlarına çok hafifçe değdirerek aşağı doğru devam etti. Adeta nefesim kesilmişti. Gözlerimi kapayıp ellerinin dokunuşu altında titremeye başladım.

Kaburgalarıma dokundu ve belimi kavrayacak gibi yapıp başparmaklarıyla göbek deliğimi okşadı. Ellerinin aşağı inmesini bekledim. Fakat o kalçalarımı okşadı ve kasık kemiğime bile temas etmeden bacaklarıma doğru ilerledi. Dokunmasını en çok arzuladığım yerleri es geçiyordu. Hafif hafif inleyişimin sebebi yaptıkları değil yapmadıklarıydı.

Kollarımı kaldırmaya çalıştığımda Jean-Claude'un beni tuttuğunu hatırladım. Ellerimi yatağa bastırıyordu. Biraz çabalayıp parmaklarımı çarşaftan bir-iki santim ayırmıştım ki Jean-Claude tekrar üzerine abandı. Bu sırada dizlerinin üzerine kalkarak kendine daha rahat bir pozisyon bulmuştu. Nedense vazgeçmeyip aksine kurtulmaya çabaladım. Belki istediğim an kaçabileceğimi düşündüğüm içindi. Teoride kapana kısılmakla gerçeği arasında epey fark vardı. Ya da en azından benim için öyleydi.

"Neden direniyorsun?" diye sordu Richard daha önce hiç duymadığım bir sesle. "Jean-Claude'un sana zarar vermeme izin vermeyeceğini biliyorsun." Elleri vücudumdaki gezintilerini bitirdi ve parmaklarını ayak bileklerime kenetledi. Onları yatağa bastırmıyor, sadece tutuyordu.

Ondan kurtulmaya çalıştım. Buna engel olamıyordum. Zaten ne zaman bana bir konuda yapamazsın, edemezsin

deseler mücadeleciliğim tutar. Belki canımı dişime takmıyordum ama yine de deniyordum. Az sonra ellerinin gücünü ve dayanıklılığını ölçmeyi bıraktım çünkü kıpırdamama imkan yoktu.

Ayak bileklerimi tutarak bacaklarımı ayırdı. Ben onu durdurmaya çalışana kadar da buna devam etti. Bu bir oyundu ve hepimiz oynamayı kabul etmiştik. Benimle sevişmesini istiyordum. Oyun ya da değil, Jean-Claude kollarımı yatağa mıhlarken Richard'ın bacaklarımı açışında nabzımı hızlandıran bir şeyler vardı. Biraz evvelki gönülsüzce hareketlerim gerçek bir boğuşmaya dönüşmek üzereydi.

Biliyorum aptalcaydı ama kendimi frenleyemiyordum. Bacaklarımı sonuna kadar ayırmadan onu durdurmalıydım ve bunu yapamayacağımı bilmek beni hem korkutuyor hem heyecanlandırıyordu. Bu iki hissin bana kalması gerekiyordu ama olduğu gibi açığa vurmaya başlamıştım.

"Bana durmamı söyle," dedi Richard boğuk bir sesle.

Kafamı salladım. "Hayır."

"Öyleyse neden direniyorsun?" diye sordu. Yüzünde neşe, heves ve anlamlandıramadığım karanlık hisler gizliydi. Bacaklarımı sertçe ayırınca biraz canım yandı. Gerilen kaslarım ağrımaya başlamıştı. "Durmamı istemiyorsan neden karşı koyuyorsun?"

"Bilmiyorum." Aklıma bir tek bu gelmişti. Sesim beklediğimden daha nefes nefese çıkmıştı. Bacaklarımı öyle bir ayırmıştı ki canımın yanmasını istemiyorsan mücadele etmemem gerekiyordu. Bunu farketmek dikkatimi Jean-Claude'un tuttuğu ellerime yöneltmeme sebep oldu.

Kollarımı biraz kaldırmayı başarınca beni yatağa bastırabilmek için ağırlığını dizlerine vererek emekler pozisyona geçti. Vücudu kafamın tam üzerindeydi. Erkekliği gevşek ve yumuşak bir şekilde sallanıyordu. Beslenene dek sertleşmeyeceğini biliyordum. O böyle yumuşakken organını ağzımın içinde hissetmeyi seviyordum. Ama ikimiz yalnızken hemen besleniyor ve bu hali kısa sürüyordu. Oysa şimdi onu istediğim kadar ağzımda tutabilir ve yumuşaklığını keşfedebilirdim. Başımı uzattım ve tam ağzım ona değecekti ki Jean-Claude beni yatağa bastırdı. Artık ona ulaşamıyordum. Ne yapmaya çalıştığımı anlamasına rağmen buna izin vermemişti.

Konuştuğumda sesim çok kısık çıktı. "Lütfen."

"Lütfen, ne?" Richard yatağın diğer ucundan sormuştu.

"*Ma petite*'in gevşek organlara karşı bir zaafı var ve ben beslenene dek bu arzusunu tatmin edebilir."

"Ama ondan uzak duruyorsun," dedi Richard. Sesi biraz daha kısılıp adeta bir homurtuya dönüşmüştü.

"*Oui*."

"Neden?" diye sordu.

"Bu oyunu oynamak isteyen sen değil misin?"

Richard'ın boğazından tuhaf bir homurtu yükseldi. "Evet." Şimdi tıpkı Jean-Claude gibi o da elleri ve dizleri üzerindeydi. Fakat vücudunun ön tarafı sert ve ağırdı. "Ama yalvardığının sen değil ben olmamı istiyorum."

"Neden ikimiz de olmayalım?"

İki adam birbirine baktı ve bir an isteklerinin gücünü hissettim. "Benim beslenmeme izin vermemeyi seçtin," dedi Jean-Claude. "Bunu kasten yaptın çünkü sertleşene

dek onun benimle ilgilenmeyeceğini düşündün." Gülümsedi. "*Ma petite*'in erkek vücuduna olan düşkünlüğünü hafife aldın. Halbuki o bizi her halimizle sever." Son cümlesinde hafif bir alay, bunu söyleyiş tarzında ufak bir iğneleme hissettim. Belki sebebini anlamalıydım ama vücudumdaki elleri ve ikisini çıplak görmek aklımı başımdan almıştı. Onlar çıplakken asla doğru düzgün düşünememem utanç verici ama gerçek bu.

Richard'ın yüzü öfkeyle karardı ve bir güç dalgası sımsıkı kapadığı kalkanını aşarak dışarı sızmayı başardı. Adeta cehennemden kopup gelen bu rüzgarı bacaklarımda hissettim. Çok sıcaktı. Tüylerim diken diken olmuş, vücudum titremeye başlamıştı. O halimi görünce dikkatleri gene bana yöneldi. Jean-Claude'un yüzü hoş ve duygusuzdu. Yine gizleniyordu. Richard bana baktığında öfkeyle şehvetin ardında saklanan karanlığı gördüm. Her ne hissediyorsa mantıklı ya da güvenli değildi. Gözleri aynaya baktığında görmekten hoşlanmayacağı türde bir ışıkla parladı. Sonra ne gördüğümü biliyormuşçasına başını çevirdi.

"Dövüşecekseniz üzerimden kalkın," dedim. Beni çırılçıplak vaziyette tutarlarken sesime otoriter bir ton katmam hiç kolay olmamıştı doğrusu. Kendim gibi konuşmuştum. Artık nefes nefese ve seksi değildim.

"Buna ben karar veremem *ma petite*," dedi Jean-Claude. "Dövüşecek miyiz Richard?"

Richard'ın vücudundan yine sıcak bir rüzgar fışkırdı ve sert bir cisim gibi tenime çarptı. Sanki ısı parmaklara dönüşmüş, Richard'ın dokunmaktan kaçındığı bölgelerimi okşuyordu. Bacaklarımın arasına değdiğinde yutkunup

güçlükle konuştum. "Kes şunu. Ne yaptığını bilmiyorum ama hemen dur." Isı, vücudumu bir merdiven gibi kullanarak yukarı tırmandı.

Richard "Acıyor mu?" diye sorarken bana değil Jean-Claude'a bakıyordu.

"Hayır." Ve güç, göğüslerimi okşadığında bir devin üzerime eğildiğini düşündüm. Sanki nefesini tenime üflüyordu. Gözlerimi kapayıp boynumu eğmiş titriyordum.

Sonra gözlerimi açıp Jean-Claude'un yüzüne baktım. Duygularını okuyamıyordum. "İyi misin *ma petite*?" diye sordu.

Kafamı salladım. Richard'ın gücü boynumu okşamasaydı belki birkaç kelime edebilirdim. Sonra ısı ağzıma doğru aktı ve dilim sıcak bir sıvı içmişçesine yandı. Jean-Claude'un gece mavisi gözlerine bakıp "Richard," diye fısıldadım.

Jean-Claude yüzünü benimkine yaklaştırdı ve ağırlığını kollarına verince bileklerimdeki basınç arttı. Dudaklarımı araladım fakat beni tam öpecekken ağzımın üzerindeki havayı yaladı. Önce dudaklarımı ıskaladığını sandım ama Richard'ı görebilecek kadar doğrulup "Nasıl bir oyun oynuyorsun?" diye sordu.

"Anita kendini Damian'la Nathaniel'a bağladığında sadece ikinizin güç kazandığını mı sanıyorsun?" Sesi mutsuzdu ve öfkesi geri gelmişti. Hiddeti gücünü beslediği için vücudumu saran kor gibi ateşle çığlık attım.

Jean-Claude dudaklarını benimkine bastırdı. Onun gücü öpücüğündeydi. Rahatlatıcı serinliği önce dilime, sonra boğazımdan aşağı yayılarak ateşin acısını dindirdi.

Sanki Richard'ın gücü bunu bekliyormuşçasına ileri atıldı ve birdenbire kendimi güçleriyle kaplanmış vaziyette buldum. Sanki bedenim Richard'ın mumu için fitil, Jean-Claude'un serin suyu için musluk görevi görüyordu. Ama aynı anda hem ateş hem su olamazsınız. Hem yanıp hem boğulamazsınız. Vücudum denedi; sıcak ve soğuk, ateş ve su, ölüm ve yaşam olmayı. Birdenbire gücümü keşfettim. Yaşamı ve ölümü... Özellikle de ölümü.

Gücüm sadece kabarmadı, resmen kalkanlarımı parçaladı ve sel gibi üzerimize aktı. Bizi birbirimizden uzağa değil birlikte sürükledi. Dizlerimizin üzerindeydik. Richard önümde, Jean-Claude arkamdaydı. Aydınlığın karanlıksız, iyiliğin kötülüksüz, erkeğin kadınsız varolamayacağını söylerler. Her şey karşıtıyla bir bütündür.

Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum ama o an her iki tarafın sadece birbirine ihtiyacı olmakla kalmayıp aynı zamanda ve aynı yerde bulunmaları gerektiğini anladım. Madeni bir paranın iki yüzü gibiydiler. Fakat hangi paranın? İyiyi kötüden, karanlığı ışıktan ayıran ama onları sonsuza dek bağlayan para neydi? Bunu bilemezdim. Ama Jean-Claude'la Richard arasındaki paranın ben olduğumu anlamıştım.

Ben onları hem birleştirip hem ayıran metal parçaydım. Ben bir paraydım ve onlar iki ayrı yüzümdü. Daima ayrı, daima birlikte, daima farklı ama hep bir bütün olacaklardı. Richard vücudunu benimkine bastırdı. Öylesine sıcaktı ki sanki güneş teninde ışıldıyordu. Jean-Claude sırtımı okyanusların derinliklerinden gelmişçesine soğuk, bir o kadar karanlık ve bilinmezliklerle dolu sularıyla serinletmişti. Ne

derler bilirsiniz, güneşe çok bakarsan kör olur, fazla derine dalarsan boğulursun.

Defalarca çığlık attım çünkü başka ne yapabileceğimi bilmiyordum. Bizi nasıl tek parça haline getirebileceğimi bilmiyordum. Üç kişiyi aynı bedene sokmaya çalışmaya benziyordu. Bunun için nereden başlar, nereye sürüklenirsiniz?

Üstelik triumvirliğimizin efendisi ben değildim ve üç parçayı bir bütüne dönüştürmek bana düşmezdi. Jean-Claude'un serin suları üzerimden akarak bedenimdeki yanık acısını hafifletti ve Richard'ın gücüne dokunarak bizi yine bu doğaüstü denizin yüzeyine çıkardı. Sonra tam aklımdan geçeni söyledi. "Bu şekilde ancak birkaç dakika durabiliriz, tekrar battığımızda savaşmayıp onu ve birbirimizi kucaklamalıyız."

"Kucaklamaktan kastın ne?" dedi Richard. Harcadığı efor yüzünden sesi kısılmıştı. Sanırım kendi gücünün ağırlığını bizden uzak tutmaya çabalıyordu.

"Sen Anita'nın vücuduna gireceksin ve ben sizden besleneceğim."

Evet ya da hayır diyecek vaktimiz yoktu. Güç aniden geri geldi ve adeta etrafımızdaki her şey darmaduman oldu. Zaman kavramımızı yitirmiştik. Ya güçle birlikte hareket edecek ya bizi gömmesine izin verecektik. Bizi değer verdiğimiz ve korumaya yemin ettiğimiz herkesle birlikte gömmesine. Bir an dördüncü işareti alırsak bunu daha kolay yapabileceğimizi düşündüm fakat bu fikir Richard'm vücudunu bana bastırmasıyla kaybolup gitti. Jean-Claude'un aksine sert ve hazırdı. Bizi bağlamanın başka yolları olabi-

lirdi ama Richard, Jean-Claude'un beslenmesine izin vermeyerek seçeneklerimizi yok etmişti. Şeytanın birini engellemeye çalışırken diğerinin kucağına düşmek tuhaf bir hisli doğrusu.

Richard içime girdi. Dardım ve o çok sertti ama kalçalarını öne ittiği anda gücün korkunç ağırlığı hafifleyiverdi. Sanki Richard'ın bedeni bir engeli aşıp kapımı aralamıştı.

Sonra Richard'ın boğuk sesini duydum. "Çok darsın. Canını yakmak istemiyorum." Üzerimde şınav pozisyonunda duruyordu ve aşağı baktığımda vücutlarımızın muhteşem bir manzara oluşturduğunu gördüm. İçime girişini rahatça seyredebilirdim.

Kollarını yakaladım. "Sakın durma. Sakın!"

"Ama çok darsın."

"Uzun sürmez," dedim.

"Islak mı bari?" diye sordu Jean-Claude.

Richard ona uyuz bir bakış fırlattı. "Elbette."

"Öyleyse canı acımaz."

"Kendin söyledin Jean-Claude. Benim kadar 'donanımlı' olmadığın için bir kadını istemeden incitmenin ne demek olduğunu bilmezsin."

Richard'ın yüzüne yetişemediğim için omzuna vurdum. Bana bakarken gözlerinde öfkelenmeye hazır bir ifade vardı. "Ben Clair değilim. Seni istiyorum Richard. İçime girmeni istiyorum. Lütfen, durma, hadi yap."

Gözlerinde erkeksi ve onu tamamıyla yansıtan bir ifade belirdi. Bir yanı erkekliğini içime itmek isterken diğer yanı hala korkuyor ve bocalıyordu. Asıl derdi canımı yakmak değil yüzümde Clair'inki gibi bir ifade görmekti. Korku-

sunun tadını aldım. Boynundaki nabzının hızlandığını duyumsadım. Şehvetten değil sadece korkudan. Clair'in haklı olmasından endişeleniyordu. Ona hayvan diye bağırırken haklı olmasından. Mümkün olsa Clair'e bir tane patlatıp onu Richard'ın kafasından uzaklaştırmak isterdim. Zira Richard'ın ihtiyacı olan son şey, başka bir acı hatıraydı.

"Eğer yapamayacaksan bırak ben besleneyim ve bu işi öyle bitirelim *mon ami*."

"Ben senin dostun değilim," dedi Richard ve öfkesi kızgın yağ gibi tenime aktı. Fakat biraz evvelki kadar canım yanmayınca bunun Jean-Claude'un marifeti olduğunu anladım. Beni ya Richard'ın gücüne karşı uyuşturmuş ya da bunu yakıcı bir acıdan daha eğlenceli bir hisse dönüştürmüştü. Vücudumu ısıran alevler mi, yoksa tenimde yavaş yavaş dolaşan yağ mı? Tabii ki ikincisi.

"O halde düşmanım ol," dedi Jean-Claude, "ama içimizden birinin bunu yapması gerekiyor. Eğer sen yapamayacaksan bari bana yardım et."

Richard'ın organı yeterince içimde olmadığı için doğrulduğumda kayıp çıkıverdi. O basınç geri gelmişti. Jean-Claude beni saçlarımdan yakalayıp kafamı arkaya doğru çekerek üzerime abandı ve dudaklarını benimkilere yapıştırdı. Dili adeta ağzımı keşfe çıkmıştı. Öpücüğünde eriyerek dudaklarımı dudaklarına sundum. Bu sırada direnmeyi bırakıp başımı, saçlarımı tutan eline bırakmıştım. Diğer eli boynumdan aşağı kayıp bir süre omuzlarımda oyalandıktan sonra göğüslerimi buldu. Beni kendi vücuduna doğru büktü. Daha önce de söylediğim gibi, onun gücü baştan çıkarıcılığında yatıyordu. Seksi kullanarak aramız-

da daha güçlü bir bağ kurmaya çalışıyordu. Her bir dokunuş, okşama ve içime girişi bizi koruyacak kalemize bir taş daha koyabilmek içindi. Onunla inşaat malzemeleri üzerine bir tartışmaya girebilirdim ama burada efendi ben değildim. Bu onun oyunuydu, benim değil ve oyun oynamanın pek çok değişik yolu vardı.

Jean-Claude göğüslerimi avuçlayıp sertçe sıktı. Yutkunarak dudaklarımı onunkilerden ayırdım ve hafifçe inledim. Sonra Jean-Claude'un sesini duydum. "Onun canını yakamayacaksın Richard."

Richard geri çekilmemişti. Vücudu hala bacaklarımın arasındaydı ve istese Jean-Claude'la oynadığımız oyuna katılabilirdi ama o orada öylece oturmaya devam etti.

Elimi uzattığımda erkekliğinin deminki kadar sert olmadığını farkettim. Parmaklarımı buna doladım ve sıktım. Richard inledi. "Bunu istiyorum," dedim ve bakışları bulanıklaşana dek penisini sıkmaya devam ettim. "Bunu içimde istiyorum."

Beni deli gibi arzuladığını hissedebiliyordum ama korkuları onu ısrarcı bir sevgilinin kolları gibi sarmalamıştı. Onu bırakarak Jean-Claude'a döndüğümde çığlık atıyordum. Birdenbire arzularım kabarmıştı. Birinin içime girmesini istiyordum. Jean-Claude henüz beslenmemesine rağmen hala zevk almam için yapabileceği bir şey vardı. Richard'a arkamı dönüp Jean-Claude'un dudaklarına ufacık bir öpücük kondurduktan sonra ne istediğimi anlayıp dizlerinin üzerinde doğrulmasını bekledim.

Göğsünden başlayarak vücudunu yaladım ve sırtıma koyduğu elinin beni yönlendirmesine izin verdim. İstedi-

ğim yere ulaştığımda erkekliğini ağzıma aldım ve henüz sertleşmemiş organının tadına baktım. Onu ağzımın içinde çevirdim. Küçük ve gevşek olduğu için hiç zorlanmıyordum. Jean-Claude zevk çığlıkları atana dek kafamı ileri geri hareket ettirerek onu hızlı hızlı emdim. Ellerimi kullanarak testislerini dikkatle kaldırıp ağzıma aldım. Hepsini emmek kolay değildi. Ayrıca hassas bölgelerine zarar vermemek için çok dikkatli olmalıydım. Sanki dudaklarımın arasında bir sanat eseri vardı. Dişlerimi daha fazla kontrol edemeyeceğimi anlayınca kafamı arkaya atarak hafifçe geri çekildim ama yumuşak erkekliği hala ağzımdaydı. Jean-Claude şehvetten çılgına dönerek kalçalarını itip onu daha çok ağzıma sokmaya çalıştı ama işe yaramayacağını ikimiz de biliyorduk. Onunla bütün gece bu şekilde ilgilensem de sertleşmeyecekti. Kalçalarımda ellerin dolaştığını hissettiğimde damarlarımdan birini Jean-Claude'a sunmak üzereydim.

Richard aniden üzerime abandı. Ah, inanılmaz derecede sertleşmişti. Bir eliyle kalçamı tutup diğer eliyle aletini içime soktu.

Tam doğrulacaktım ki Jean-Claude'un eli başımı sıkıca tutarak beni olduğum yere bastırdı. Richard derinliklerime doğru ilerlerken Jean-Claude penisini boğazıma doğru itti. Şimdi daha ıslaktım ama Richard hala kalçalarını itiyor ve içimde adeta milim milim ilerliyordu. İnlemeye başlamıştım ve bunu Jean-Claude hala ağzımdayken yapıyordum.

Richard sonuna kadar gittikten sonra yavaş yavaş geri çekildi. Ama ben hızlı ve sert olmasını istiyordum. Richard'ı en iyi haliyle istiyordum. Böylesine temkinli hareketler ona göre değildi.

Kafamı çekip Jean-Claude'u bırakmaya çalıştığımda bu kez bana karşı koymadı. Fakat eli hala saçlarımdaydı. Arkamı görebilecek kadar doğruldum ve dizleri üzerindeki Richard'a baktım. Onu içimde görmek bir an için gözlerimi kapamama sebep oldu. Ama bu kadar yavaş hareket ederek o kalın ve sert erkekliğini resmen ziyan ediyordu. Dayanamayıp bağırdım.

"Hadi, becer beni Richard."

Bana baktı ve bir anda yüzüyle vücudunun kontrolünü kaybetti. Sonra "Anita," dedi emin olmak istercesine.

"Durma, düz beni. Düz, hadi, lütfen, yap artık. Beni becermeni istiyorum."

"Yapıyorum."

Kafamı çılgınca sallayınca saçlarım yüzüme düştü. Jean-Claude parmaklarını gevşetmişti. "Hayır, yapmıyorsun!" diye bağırdım. Şimdi Jean-Claude'un ellerinden tamamen kurtulduğum için serbestçe hareket edebiliyordum. Kendimi ona doğru ittim. Sonra hızla içimden çıkacakmış gibi yapıp tekrar girdim. Tenlerimiz gürültüyle birbirine çarptı. Artık sertliğini net bir şekilde hissedebiliyordum ve zevk çığlıkları atmaya başlamıştım.

Vücudumun üst tarafını öne doğru büküp kalçalarımın açısını ayarladım ve bütün hareketi ben yapmaya başladım. Richard'ı ben beceriyordum. Kendi yapsa daha iyiydi ama böylesi de yeterince zevkliydi.

Richard kalçalarımın ritmini yakalayıp içimde hızlıca gidip gelmeye başladı. Ben bu kadarını yapamazdım. Şimdi çok sert ve hızlıydı. Öyle derine giriyordu ki nihayet o noktayı buldu ve çılgınca haykırdım.

Jean-Claude'un eli beni yönlendirerek onu tekrar ağzıma almamı sağladı. Richard kendini içime iterken Jean-Claude da onun yumuşaklığıyla beslenmeme yardım etti. Sonra Jean-Claude dizlerinin üzerinde doğrularak başımı sıkıca aletine bastırdı.

Birden Richard'ın sesini duydum. "Jean-Claude," ve ritmi yavaşladı. Tam bunun sebebini merak etmiştim ki neler olduğunu anlayıverdim.

Jean-Claude artık yumuşak ve gevşek değildi. Olgunlaşan bir meyve gibi büyümüştü ve sertliği ağzımı dolduruyordu. Nefes alabilmek için geri çekildim ama Jean-Claude kafamı kendine bastırdı ve erkekliğini boğazımın derinliklerine doğru itti.

Birden ikisini de içime aldığımı farkettim. Richard bacaklarımın arasında gidip gelirken Jean-Claude dudaklarımın arasındaydı. Birlikte ahenkli bir ritim yakaladılar ve aynı anda aynı şekilde hareket etmeye başladılar.

Ağzımı yeterince açık tutup Jean-Claude'un organını dişlerimle zedelememek için büyük bir çaba harcıyordum. Daha önce hiç kimsenin böyle bir şey yapmasına izin vermemiştim. Oral seks gibi değildi, adeta beni ağzımdan beceriyordu. Bacaklarımın arasında olanların aynısı ağzımda yaşanıyordu.

Richard isteğimi dikkate almıştı. Üzerime abanırken son derece hızlı ve sertti. Tenlerimizin birbirine çarparken çıkardığı sesi dinlediğimde zevkle titredim. O sırada konuşabilecek durumda olsaydım, Jean-Claude'a geri çekilmesi için yalvarırdım. Bu kadarı çok fazlaydı. Jean-Claude ön tarafta daha dikkatli olmasına rağmen beni belirli bir rit-

me zorluyordu. Kalçalarını öne itişiyle geri çekilişi arasında nefes bile almaya fırsat bulamıyordum. Tam kafamı sallayıp daha fazla dayanamayacağımı anlatmaya çalışacakken doruğa ulaştım. Jean-Claude'un organı ağzımdayken haykırıyordum. Vücudum ikisinin arasında kasılıp büküldü. Jean-Claude'u sertçe emerken kendimi Richard'a doğru ittim. Bir saniye evvel durmak üzereyken şimdi beni becermelerine yardım ediyordum. Vücudum adeta ikisi arasında dans ediyordu. Orgazm bedenime dalga dalga yayıldı ve bağırmak yeterli gelmeyince Jean-Claude'un kalçalarına tırnaklarımı geçirdim.

Vücutlarının aynı anda kasıldığını hissettim. Richard arkamda spazmlarla sarsılırken Jean-Claude hafifçe geri çekildi ve bu kez gerçekten çığlık attım. Sonra Jean-Claude organını tekrar boğazımın derinliklerine sapladı. Richard kadar uzun olmamasına rağmen kendimi direnmemek için zor tuttum. Öyle bir durumdayken bile karşı koymazsam daha kolay olacağını hatırlayabilmiştim. Sıcaklığının boğazımdan akıp geçmesine izin vererek ikisinin zevkin doruklarına çıkışını tüm benliğimde duyumsadım.

İşte o an vücutlarımız tam anlamıyla birleşti, kan kadar özel şeyleri paylaştık ve parçalar yerine oturdu. Jean-Claude'u kanatmadan bağlanmayı başarmıştık. Demek kalkanlarımızı biraz olsun indirip savaşmayı bırakırsak bir bütün olabiliyorduk.

Nefes nefeseydik. Jean-Claude erkekliğini yavaşça ağzımdan çıkardı ve beni üzerine alarak yatağa uzandı. Richard hala sırtıma abanmış vaziyette ve içimdeydi. Ama şimdi kendini külçe gibi bıraktığı ve ben kısa, o uzun oldu-

ğu için kafasıyla göğsü Jean-Claude'un üzerindeydi. Resmen aralarında sıkışıp kalmıştım.

Nihayet Richard dizlerinin üzerinde doğruldu ve vücudunu hafifçe bükerek kafasını sırtıma dayadı. Soluk soluğa sordu. "Canını yaktım mı?"

Dayanamayıp gülmeye başladım. Endorfinler yavaş yavaş kaybolurken ağrımaya başlayan çeneme ve bacaklarımın arasındaki sızıya rağmen kahkahalar attım. Kendimi harika hissediyordum.

Jean-Claude da gülmeye başladı.

"Ne?" diye sordu Richard.

Jean-Claude'la öylece yatarak gülmeye devam ettik. Kıpırdayacak halimiz kalmamıştı. Birkaç dakika sonra Richard da kendini tutamayarak güldü. Kolunu benimkinin üzerine atmıştı. Üçümüz tekrar hareket edecek gücü bulana dek kahkahalarla güldük, sonra rahatça yatağa uzandık. Ben ortadaydım. Ama Jean-Claude'un kafası Richard'ın koluna değince ikisi de birbirinden uzaklaşmak için hiçbir girişimde bulunmadı. Tamam, belki kusursuz değildi ama çok yaklaşmıştık.

61

New Orleans'ın vampir avcısı arkadaşımdı. Cinayetler hakkında bilgi sahibi olup olmadığını öğrenmek için onu aramaya çalıştım fakat vampir avcısı ve federal görevli Denis-Luc St. John yoğun bakımdaydı. Vampirler şehirden ayrılmadan evvel ona saldırmış ve kötü bir şekilde yaralamıştı. Anlaşılan işler sarpa sarmaya başlıyordu.

İlk şüpheliyi sorgulamak için Zerbrowski'yle arabadan indiğimizde güneş batı gökyüzünde kan kırmızısı bir çizgi bırakarak batıyordu.

Ne zaman Zerbrowski'nin arabasından insem kotumu yıkamak için acil bir ihtiyaç hissederdim. Arka koltuk dertop edilmiş kağıt yığınları ve yağlı fastfood poşetleriyle doluydu. Ön koltuk o kadar pis olmamasına rağmen arkanın

dağınıklığı bütün arabayı bir mikrop yuvası olarak algılamama yol açıyordu.

"Katie'yle çocuklar bu arabaya biniyor mu?" diye sordum listemizdeki ilk apartmanın merdivenlerini çıkarken.

"Hayır, onlar minibüsü kullanıyor."

Kafamı salladım. "Peki Katie bu arabanın ne halde olduğunun farkında mı?"

"Evimizi gördün işte. Her şey yerli yerinde ve kusursuzdur. Yatak odamız da tertemiz ve düzenlidir. Bana ait tek yer araba. Onun için de istediğim gibi dağıtıyorum."

İşin tuhafı onu anlayabiliyordum. Birkaç aydır ben de evimi birileriyle paylaşıyordum ve çiftlerin birbirine karşılıklı olarak anlayış göstermesi mantıklı geliyordu. Yani... Bir dereceye kadar.

Zerbrowski dairenin numarasını söyledi. İkinci kattaydı. Uzun koridor boyunca yürürken kapıların aynı olduğuna dikkat ettim. Acaba burada yaşayanlar, vampir bir komşuları olduğunu biliyor muydu? Bunu aklından bile geçirmeyecek bir sürü insan tanıyordum. Ama vampirler daima benim radarıma çarpar ve kimliklerini gizlemeleri imkansızdır. İnsanlar bilhassa kandırılmak mı ister, yoksa bir vampiri tanımak cidden zor mu, bunu hiçbir zaman anlamayacağım. Hangisinin beni daha fazla rahatsız edeceğinden de emin değilim. Onları sadece benim böylesine kolayca tanımam, yani sandığımdan bile daha az normal olmam mı, yoksa insanların kendini kandırmaya bu kadar çaresizce ihtiyaç duyması mı?

En az iki kişiyi öldüren vampirleri aradığımız için ölüleri algılayan yönümü devreye sokmuştum. Bunun zom-

bileri diriltmemle alakası yoktu. Gerçi aradaki farkı anlatmak firuzeyle turkuvaz arasındaki farkı açıklamaya çalışmak kadar zor. İkisi de maviydi ama kesinlikle aynı renk değillerdi.

Zerbrowski zile uzanınca elini tuttum. "Daha değil."

"Neden?" diye sordu. Eli buruşuk trençkotuyla takımının ceketini kenara çekip kalçasındaki tabancanın kabzasına gitmişti bile. "Bir şey mi duydun?"

"Sakin ol, yok bir şey. Sadece daha uyanmadı."

Zerbrowski şaşkın şaşkın suratıma baktı. "Bu da ne demek şimdi?"

"Konsantre olduğumda ya da güçlü bir şey yaptıklarında vampirleri hissedebiliyorum Zerbrowski. Daha uyanmamış. Halbuki üçünden en yaşlısı o olmalı. Uzun zamandır ölü olan vampirler daha çabuk uyanır. Tabii içlerinden biri efendi değilse. Çünkü en önce efendiler uyanır."

"Yani iki yıldır ölü olan bir efendi vampir, beş yıldır ölü olan ama efendi olmayan bir vampirden daha çabuk uyanabilir."

"Aynen öyle. Gerçi bazı vampirler ölümlerinin üzerinden beş yüz yıl bile geçse beş yıldır ölü olan efendi vampire rakip olacak enerjiyi biriktiremiyor."

"Onlar da tam salakmış. Sonsuza dek beş para etmez tipler olarak yaşamaya mahkumlar."

Kafamı salladım. "Haklısın." Dairenin içindeki kıvılcımı hissetmiştim. Sanki biri mideme yumruk atmıştı. Eskiden sadece bağlantılı olduğum vampirleri böylesine net hissederdim. Demek bir-iki güç seviyesi atlamıştım.

"İyi misin?" diye sordu Zerbrowski.

"Hı hı. Artık zile basabilirsin."

Bana dik dik baktı.

"Kusura bakma ama uyandığında bütün dikkatimi ona yöneltmiş durumdaydım."

Tuhaflıklarıma alıştığı için daha fazla soru sormadı ve zile bastı. Kapının ardındaki odadan tiz bir ses geldi. İnsanlar vampirlerin ıssız tepelerin üzerine kurulu malikanelerde ya da karanlık bir mahzendeki tabutta yaşadığını sanır ama tanıdığım vampirlerin çoğunun daireleri ya da müstakil evleri vardı ve gayet sıradan bir hayat sürüyorlardı. Vampirlerin efendilerine yakın yaşaması, Jean-Claude'un ait olduğu eski zamanlardan kalma bir alışkanlıktı.

Ben tabii ki birlikte yaşamalarını tercih ederdim. Nostalji merakımdan değil elbette. Bir grup vampiri öldürmem gerektiğinde onları birarada bulmak istemem doğal değil mi? Buraya birini öldürmeye gelmemiştik. En azından şimdilik öyle bir planımız yoktu. Ama bir kanıt ele geçirirsek ya da şüphelerimizi destekleyecek bir olay olursa durum değişebilirdi. Bir zamanlar vampir öldürme konusunda çok rahattım. Fakat şimdi geriliyordum. Bildiğim kadarıyla masum bir vampiri öldürdüğüm olmamıştı hiç. Ne var ki kariyerimin başında şimdiki kadar titiz bir araştırma yapmıyordum. Eskiden benim için yalnızca yürüyen cesetlerden ibarettiler. Dolayısıyla onları yatay pozisyona getirmek benim için cinayet kategorisine girmiyordu. O zamanlar işimi daha kolay yapıyor, şimdiki gibi çelişkilerle boğuşmuyordum. Kendini yüzde yüz haklı görüp senden başka herkesin şeytan olduğunu düşündüğünde, yastığa kafanı koyar koymaz rahat ve huzurlu bir uykuya dalıverirsin.

Kapı açıldı ve vampir, gözlerini kırpıştırarak bize baktı. Sarı saçları darmadağın olmuştu. Kotunun belinden şort külotu görünüyordu. Belli ki bu şekilde uyumuştu. Çünkü kotu epey buruşuktu. Bir-iki saniye sonra gözlerinin zaten kısık olduğunu farkettim. Sanki hayatı boyunca güneş ışığında çalışıp hiç güneş gözlüğü kullanmamış biri gibiydi. Gözleri solgun, neredeyse renksizdi. Vücudu bronzdu fakat beş yıldır ölü olduğunu biliyorduk ve bu renk gerçek olamazdı. Yapay bronzluk ölüler arasında moda olmaya başlamıştı. Kendilerini solgun görmeye alışamayanlar bu yola başvuruyordu. Karşımdaki vampirin yanık teni, gördüğüm diğer pek çok vampirinkinden gerçekçiydi. Herhalde bunu evde yapmak yerine bir profesyonelden yardım almıştı.

"Jack Benchely?" dedi Zerbrowski.

"Kimsiniz?"

Rozetlerimizi gösterdik. "Yerel Doğaüstü Olayları Soruşturma Ekibi'nden Dedektif Zerbrowski."

"Federal Görevli Anita Blake."

Jack Benchely ayılmaya çalışırmış gibi gözlerini kırpıştırdı. "Lanet olsun! Söyler misiniz, güneş battığı anda hortlak takımını ve celladı kapıma getirmek için ne yaptım?"

"Bunu içeride konuşabilir miyiz?" dedi Zerbrowski gülümseyerek.

Vampir bir an tereddüt etti. "Arama emriniz var mı?"

"Evinizi aramayacağız Bay Benchely. Tek istediğimiz size birkaç soru sormak." Zerbrowski hala rahat bir tavırla gülümsüyordu.

Ben de gülümsemeye çalıştım fakat hiç içimden gelmiyordu.

"Ne soracaksınız?" dedi vampir.

"Mesela Malcolm oradan uzak durmanızı emretmesine rağmen nehrin karşı tarafındaki boktan striptiz kulüplerinden birine neden gittiğini." Dişlerimi göstererek sırıttım. Bazen gerçekten gülümser, kimi zamansa sadece diş gösterirsiniz. İsterseniz elinizi bir köpeğin ağzına yakın tutup aradaki farkı anlayabilirsiniz.

Benchely şimdi gayet uyanık görünüyordu. Hatta yüzünde dehşet dolu bir ifade belirmişti. İnce dudaklarını yalayarak sordu. "Malcolm'a söyleyecek misiniz?"

"Bizimle işbirliği yapıp yapmamana bağlı," diye karşılık verdim.

"Sizden yeterince bilgi alabilirsek Ebedi Hayat Kilisesi'nin liderini rahatsız etmemize gerek kalmaz." Zerbrowski hala şirin şirin gülümsüyordu. Galiba bugün kötü polisi ben oynayacaktım. Bana göre hava hoştu. Bu rol benim için biçilmiş kaftandı.

"Aptal değilim, ne demek istediğinizi anladım," dedi vampir.

Sonra kapıyı sonuna kadar açarak içeri girebilmemiz için yana çekildi. Bu sırada ellerini bir an olsun gözümüzün önünden çekmemişti. Jack Benchely'nin birkaç ufak tefek sabıkası vardı. Bir-iki kez alkolü fazla kaçırıp karışıklık çıkarmıştı. Bir kere de hakaretten tutuklanmıştı. Önemli suçlar değildi ama içkiye düşkündü ve pek akıllı uslu biri sayılmazdı.

İçeri girdiğimizde kapıyı kapatıp kendini kanepeye attı. Sonra üzeri en az Zerbrowski'nin arabası kadar dağınık bir sehpadan sigarasıyla çakmağını aldı ve rahatsız olup olma-

yacağımızı sormaya gerek duymadan yaktı. Cık cık cık. Kaba çocuk.

Odada başka oturacak yer olmadığı için ayakta durduk. Al sana bir başka kabalık daha. Gerçi kenara çekilse de o kanepeye oturmak isteyeceğimden emin değildim. Ev o kadar dağınık ve pis görünüyordu ki leş gibi bir koku almayı bekliyordunuz. Ama öyle kokmuyordu. Kül tablası gibi kokuyordu. Bu pislikle aynı şey değildi. Pırıl pırıl ve lekesiz olan ama sigara kokan bir sürü evde bulunmuştum. Sigara içmediğim için bu kokuyu almam kaçınılmaz.

Sigarasından derin bir nefes alıp ucunun kor gibi yanışını izledi. Sonra dumanı dudaklarının kenarından üfledi. "Ne bilmek istiyorsunuz?"

"Dün gece Sapphire'den neden o kadar erken çıktın?" diye sordum.

Omzunu silkti. "O kadar erken sayılmazdı. On biri geçiyordu."

"Peki. O saatte çıkmanın sebebi neydi?"

Dumanların arasından bana baktı. "Sıkıcıydı. Aynı kızlar, aynı gösteriler."

Tekrar omzunu silkti. "İçki içebildiğim zamanlarda striptizcileri izlemek daha eğlenceliydi."

"Bahse girerim öyledir," dedim.

"Oradan tam olarak saat kaçta ayrıldın?" dedi sizli bizli konuşmayı bırakan Zerbrowski.

Benchely cevap verdi. Sonra her zamanki sorularla devam ettik. Neden? Kimleydin? Otoparkta oyalanmak yerine arabana binip oradan ayrıldığını doğrulayacak bir tanığın var mı?

"Oyalanmak mı?" dedi Benchely sivri dişlerini gösteren bir gülümsemeyle. Bunlar da diğer dişleri gibi nikotinden sararmıştı. "Orada oyalanmadım. Arabama bindim ve hemen gittim."

Acaba ondan kendi evinde sigara içmemesini istesem akıllıca davranmış olur muydum? Eğer dediğimi yapmazsa karşısında zayıf duruma düşecektik. Sigarasını alıp söndürsem kabadayı gibi görünecektim. En sonunda nefesimi tutmaya karar verdim. Bir tane daha yakmayacağını umuyordum.

Sigarasından 'sağlıklı' bir nefes daha alıp ağzından dumanlar çıkarken konuştu. "Ne kaçırdım? Vampirlerden biri kontrolden mi çıkmış? Diğer 'namuslu' kilise üyeleri size benim ismimi mi verdi?"

"Kabaca durum bu," dedim yumuşak bir sesle.

Dağınık sehpada bir küllük bulmayı başarabildi. Soluk yeşil seramiktendi. Kıvrık kenarları ve yanlardaki sigara koyulan oyuklarıyla dişsiz bir ağzı andırıyordu. Sigarasını söndürürken ne kadar öfkelendiğini saklamaya gerek görmedi. Ya da belki henüz beş yıldır ölü olduğu için duygularını gizlemeyi beceremiyordu.

"Beni Charles gammazladı, değil mi?"

Omzumu silktim. Zerbrowski gülümsedi. Ne evet ne hayır dedik.

Tarafsız kalmaya mecburduk.

"Peki, o lanet olası kulübün üyesi olduğunu da söyledi mi?"

"Gönüllü bir itiraf değildi," dedim.

"Bundan eminim zaten. Kahrolası, riyakar pislikler."

Ellerini saçlarında dolaştırıp bunları iyice havaya kaldırdı. "Ya beni kiliseye üye yapanın kendisi olduğunu?"

Zerbrowski'ye bakmamak için kendimi zor tuttum. "Hayır, bundan sözetmedi," dedi Zerbrowski.

"İçkiyi bırakmaya çalıştım. Çok denedim. Hemen her yolu, on iki aşamalı bağımlılık programını bile. Ama işe yaramadı. İki evliliğim de bu yüzden bitti. Sayamayacağım kadar çok iş kaybettim. On iki yaşında bir oğlum var ve mahkeme emriyle ondan uzak durmak zorundayım. Kendi oğlumdan!"

Zerbrowski anlayışla kafasını salladı.

"Bir gece kulüpte Moffat'la tanıştım. Çözümün çok kolay olduğunu söyledi. İçkiyi bırakacaktım çünkü artık içemeyecektim. Bu kadar basitti." Başka bir sigara daha almak için uzandı.

"Onu biz gittikten sonra yakarsan sevinirim," dedim.

"Bana kalan son kötü alışkanlığım bu," dedi sigarayı paketine geri koyarak. Sonra elindeki çakmağı evirip çevirmeye başladı. "Terapistimin dediğine göre bağımlılığa eğilimliymişim. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musunuz?"

Sorusunu ben yanıtladım. "İçemezsen başka bir bağımlılık edineceksin demek."

Gülümserken bana ilk kez gerçekten baktı. Beni kapısına dayanan bir polis gibi değil bir insan olarak inceledi. "Evet, aynen öyle. Muhtemelen bu tanımdan hoşlanmazdı ama gerçek bu. Bazı insanlar sadece alkole ya da sigaraya bağımlıdır. Ama ben bağımlılığa bağımlıyım ve bundan kurtulamıyorum."

"Kan tutkusu," dedim.

Tekrar kafasını sallayarak güldü. "Evet. Belki içki içemiyorum ama hala içebildiğim bir şey var." Çakmağı masaya fırlatınca Zerbrowski'yle olduğumuz yerde zıpladık. Ama Benchely irkildiğimizi farketmişe benzemiyordu. "Vampire dönüştüğünüz zaman seksi biri olacağınızı sanırsınız. Kadınları tatlı diliniz ve çekiciliğinizle etkileyeceğinizi. Bir çift sivri dişiniz olduğunda etrafınızda pervane olacaklarını düşünürsünüz."

"Dişlerinin dikkat çekmediğini iddia etmeyeceksin herhalde?" dedim.

"Hayır, bunu söyleyemem. Hatta onları gözlerimle de büyüleyebilirim ama bu yasal olarak istek dışı bir beslenme sayılır." Hayatını kısıtlayan tüm kanunların yaratıcısı Zerbrowski'ymişçesine gözlerini ona dikti. "Eğer vampir oyunlarını kullanırsam ve benden şikayetçi olurlarsa hayatım bitmiş demektir." Bana düşmanca bir bakış fırlattı. "Çünkü bu cinsel taciz kabul edilir. Sanki kadının içkisine tecavüz hapı atmışım gibi. Ama ben vampirim ve bir mahkemede yargılanmak yerine senin gibilerin elinde can veririm."

Ne söylemem gerektiğini bilememiştim. Gerçi yasa değişmişti. Artık kan emmek için vampir oyunlarına bir kereden fazla başvuranlar öldürülüyordu. Muhafazakarlar bunun toplum içindeki sapık kan emicilere fırsat vereceği görüşündeydi. Liberal partiler onlara muhalefet etmek için yasa değişikliğini onaylamıştı. Biz arada kalanlarsa infaz emrinin bu kadar kolay çıkmasına karşıydık. Sırf bir gece beraber olduğun kadın ertesi sabah uyanıp senden şikayetçi oldu diye cellada teslim edilmen adil olmayabilirdi.

"Benim yardımcı papazlar gibi etrafa saçacak param yok," diyordu Benchely. "Kadınları çekiciliğimi kullanarak kan vermeye ikna etmek zorundayım." Çekicilik kelimesini bir lanetmişçesine tiksintiyle söylemişti. "İçkinin hayatımı mahvettiğini biliyorum ama birkaç kadeh yuvarlayınca daha çekici olduğum bir gerçekti."

"Bence yanılıyor olabilirsin," dedim.

Bana baktı. "Nasıl yani?"

"Bir sürü alkolik içince hoş göründüğünü sanır ama aslında öyle olmazlar. İnan bana, gittiğim partilerde bir damla içmediğim çok oldu. Sarhoşlar ancak diğer sarhoşlara çekici gelir. O da belki."

Kafasını salladı. "Olabilir, ama tek bildiğim kilisenin insafına kaldığım. Kilise bizi kan konusunda eğitmeye çalışıyor. Öyle ki bunu seksle değil vaazlarla bağdaştırmaya başlıyorsunuz. Dolayısıyla yemeğin tadı kaçıyor." Tekrar çakmağını alıp oynamaya başladı. "Yutkunurken gururun kırılıyorsa yediğin yemekten asla zevk alamazsın."

"Doğru mu anlıyorum? Papaz yardımcısı Moffat sana vampirliği farklı mı tanıttı?" Bu soruyu mümkün olduğunca rahat bir tavırla sormaya çalışmıştım.

"Farklı tanıtmak değil de beni filmler ve kitaplarda anlatılan şeylere inanmamı engellemedi diyelim. Yani ben bunlardan hevesle bahsederken yanlışlarımı düzeltmedi. Halbuki gerçek hayatta işler öyle yürümüyor."

Belle Morte'nin soyundan gelen vampirler hayatlarını onlara kan bağışlamak için sıraya giren insanlar eşliğinde geçiriyordu. Ama sana güzellik ya da çekicilik değil sadece güç veren soylardan birinden geliyorsan ve vampir oyunla-

rını kullanmanın yasadışı olduğu bir yerde yaşıyorsan hayatın bitmiş demekti. O tip bir soydan gelen ve iyi tanıdığım tek vampir, Willie McCoy'du. Şimdiye dek Willie'nin o iğrenç takım elbiseleri, daha iğrenç kravatları ve geriye taranmış yağlı saçlarıyla nasıl beslendiğini hiç merak etmemiştim. Belki de etmeliydim.

Ebedi Hayat Kilisesi ancak diğer kiliselerin vaat ettiği kadarını vaat ediyordu ama Lüteriyenlere katıldığın ve onlardan hoşlanmadığın takdirde istediğin an çekip gidebilirdin.

Ne var ki Ebedi Hayat Kilisesi'nin gerçek bir üyesi olduğunda pişmanlık konusunda yapabileceğin hiçbir şey yoktu.

Zerbrowski sadede gelmemize yardımcı olmaya çalıştı. "Sapphire'i terkettiğini gören bir görgü tanığın yok, öyle mi? Yani otoparkta kimseyle karşılamadın?"

Vampir kafasını iki yana salladı.

"Peki, bir koku aldın mı?"

Solgun gözlerini bana dikip kaşlarını çattı. "Ne?"

"Kimseyi görmediğini söylüyorsun ama tek duyu organın gözlerin değil Benchely."

Kaşlarının ortasındaki çizgi derinleşti.

Eğilip gözlerinin içine baktım. Diz çökebilirdim ama ayakkabılarım dışında hiçbir yerimin halıya temas etmesini istememiştim.

"Sen bir vampirsin Benchely, bir kan emicisin. Eğer sadece insan olsaydın ne duydun ya da gördün derdim. Madem kimseyi görmedin ya da herhangi bir ses duymadın o zaman bana nasıl bir koku aldığını söyle. Ne hissettiğini."

Kafası karışmış gibiydi. "Anlamıyorum. Hissetmekle neyi kastediyorsun?"

Başımı salladım.

"Bakıyorum seni bir vampire dönüştürmüşler ama ne olduğunla ilgili hiçbir bilgi vermemişler."

"Biz Tanrı'nın ölümsüz çocuklarıyız," dedi.

"Kes zırvalamayı! Vampirliğin ne demek olduğundan bile haberin yok. Neler yapabileceğinden." Onu omuzlarından tutup sarsmak istiyordum. Beş yıldır ölüydü. Cinayete karıştığını sanmıyordum ama o lanet olası otoparkta arabasına doğru yürüdüğü sırada bir kadın öldürülmüştü. Bu kadar acınacak vaziyette olmasaydı bize yardım edebilirdi.

"Anlamıyorum," diye geveledi ve ona inandım.

Sonra kafamı sallayarak "Biraz temiz havaya ihtiyacım var," dedim ve Zerbrowski'yi kendi kendine homurdanırken bırakıp kapıya doğru yürüdüm. "Yardımınız için teşekkürler Bay Benchely. Eğer aklınıza başka bir şey gelirse bizi arayın lütfen."

Zerbrowski yanıma geldiğinde apartmanın önünde gece havasını içime çekmekle meşguldüm.

"Bu da neydi böyle?" dedi. "Ne zamandan beri sorgunun bittiğine tek başına karar veriyorsun?"

"Bunu o yapmadı Zerbrowski. Böyle bir cinayet işleyemeyecek kadar zavallı bir halde."

"Anita, biraz mantıklı olur musun lütfen? Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin? Katiller çoğu zaman onlara acımanı sağlamaya çalışır. Hatta bazıları bu konuda uzman olmuştur."

"Benim ona acıdığım yok. Sadece bu işi başaramayacak kadar zavallı bir vampir olduğunu söylüyorum."

Zerbrowski kaşlarını çattı. "Dediğinden tek kelime anlamadım."

Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyordum ama denedim. "Adamı vampir olmanın boktan hayatını düzene sokacağına inandırıp öldürmüşler. Zavallının ölümlü hayatını elinden almışlar ama sonra bir vampir olarak yeteneklerini kısıtlamak için ellerinden geleni yapmışlar."

"Nasıl yani?"

"Tanıdığım vampirlerin hepsi son soruma cevap verebilirdi Zerbrowski. Onlar 'aşırı odaklanabilen' yırtıcılardır ve yırtıcılar bu tip şeyleri farkeder. Benchely'nin uzun dişleri olabilir ama o hala bir kurt değil koyun olduğunu sanıyor."

"Kilisenin tüm üyelerinin yetenekli birer yırtıcı olmasını mı tercih ederdin?"

Parmaklıklara dayandım. "Benim anlatmaya çalıştığım bu değil. Onların hayatlarını alıyor ama başka bir hayat vermiyorlar. Halini gördün işte. Eskisinden çok mu farklı?"

"Ama artık alkol alıp toplumun huzurunu kaçırmaktan tutuklanmıyor."

"Sence daha ne kadar dayanabilir? Eninde sonunda bakışlarını birileri üzerinde kullanıp kanlarını emecek ve o insanlar kendilerine geldiğinde ondan şikayet edecek. Benchely kurbanlarını yaptıklarından pişmanlık duymamaya ikna edebilecek kadar iyi bir vampir değil."

"İyi vampir mi? Saçmaladığının farkında mısın Anita?"

"Bunu sana açıklayabilir miyim bilmiyorum Zerbrowski ama ben gerçek vampirlerin nasıl olduğunu biliyorum.

Korkunçlardır, yani istediklerinde öyle olabilirler ve onları izlemek tıpkı hayvanat bahçesindeki bir kaplanı izlemek gibidir. Vampirler tehlikelidir ve kendilerine göre bir güzellikleri vardır. Hatta ölümden sonra güzelleşmeni sağlayan bir soya mensup olmayanlar bile çekicidir. Hepsinde mistik bir yön bulursun. Kendilerine aşırı derecede güvenirler. Fakat dün geceden beri konuştuğumuz kilise üyelerinin hiçbiri bu özellikleri taşımıyor."

"Sorumu tekrarlıyorum, hepsinin bu kadar güçlü ve esrarengiz olması işimize gelir miydi?"

"Tabii ki gelmezdi. Şehirdeki huzurun korunması açısından böylesi daha iyi ama kilise bu insanları ölmeye ikna ediyor Zerbrowski. Peki, ne için? Yıllardır insanları kiliseden uzak tutmak için uğraşıyorum. Üyelerle ilk kez bu kadar sohbet etme fırsatı buldum ve şimdi gerçekleri daha iyi görebiliyorum."

Zerbrowski'nin suratında alaycı bir ifade belirdi. Sanırım onu suçlayamazdım.

"Hala vampirlerin ölü olduğunu düşünüyorsun. Hem de bir vampirle çıkmana rağmen."

"Jean-Claude, Şehir Efendisi olduğundan beri tek bir insanı bile vampire dönüştürmedi Zerbrowski."

"Neden? Yasalar değişti ve birini vampir yapmak cinayet olarak kabul edilmiyor."

"Çünkü benimle aynı fikirde."

İyice kaşlarını çatıp gözlüğünü çıkardı ve burnunu ovuşturdu. Sonra gözlüğünü tekrar takıp kafasını salladı.

"Ben sadece basit bir polisim ve bunları anlatarak başımı ağrıtıyorsun."

"Kimi kandırıyorsun? Katie bana hukuki yaptırım ve felsefe mastırı yaptığını söyledi. Söylesene hangi sıradan polisin felsefe eğitimi var ha?"

Bana yan yan baktı. "Eğer bunu bir başkasına ötersen kesinlikle inkar ederim ve ölümsüzlerle düşe kalka halüsinasyon görmeye başladığını söylerim."

"İnan bana, o dediğini yapabilsem gördüğüm sen olmazdın Zerbrowski."

"Bel altına vurmak yok Anita." Tam o sırada cep telefonu çaldı ve Zerbrowski hala kendi esprisine gülerken telefonu açtı. "Zerbrow..." İsmini söylemeyi bile bitirememişti ki gülümsemesi soluverdi. "Biraz yavaş ol Arnet. Tekrar söyle. Lanet olsun. Hemen geliyoruz. Kutsal nesneleri çıkarın. Vampir yakındaysa parlarlar." Telefonu kapar kapamaz arabaya koştu. Arkasından seğirtirken sordum.

"Neler oluyor?"

"Listemizdeki vampirlerden birinin evinde bir kadın ölmüş. Daireyi aramışlar ama vampir ortalıkta yokmuş."

"Sence hala orada mı?"

"Vampirler hilebaz pisliklerdir," dedi.

Onunla tartışmak istedim ama Zerbrowski'nin arabasına bindiğimizde nefes nefese kalmıştım. Eğer olay mahalline vardığımızda bulacaklarımızdan korkmasaydım, yolda bu konuyu epey kurcalayabilirdim.

62

Bu daire biraz evvel çıktığımızdan çok daha güzeldi. Ayrıca üvey annem Judith'in bile takdir edeceği kadar temiz ve düzenliydi. Tabii halının üzerindeki ölü kadını ve yatakodasına kadar uzanan kanları saymazsak. Bunun dışındaki her yer yeni silinmişçesine pırıl pırıldı.

Güzel muhitlerde de cinayet işlenir. İnsanların ekonomik durumu, temizliği ve hoşluğu şiddet için bir engel teşkil etmez. Bunu biliyorum çünkü hayatımda görmediğim kadar güzel evlerde bir sürü ceset incelemek zorunda kaldım. Herkes dehşetin sadece korkunç yerlere uğradığına inanmak ister. Sıçanların bile gitmeye korktuğu yerlere. Ama bu doğru değildir. Yine de, bunca deneyimime rağmen ben bile cesedi ve kanları gördüğüm ilk anda bunun

Jack Benchely'nin dairesine daha çok yakışacağını düşündüm. Hem belki kadının cesedini ortadaki sehpaya koysalar onca karışıklığın içinde kaynayıp gidebilirdi.

Ceset kapıya o kadar yakındı ki Arnet'la Abrahams içeri girmek için kolunu itmek zorunda kalmıştı. Abrahams cinsel suçlar masasından tayin olmuştu. Odanın diğer köşesinden ona baktım. Pırıl pırıl mutfağın ortasında dikiliyordu. Uzun boylu, ince yapılı, koyu renk saçlı ve buğday tenliydi. Anladığım kadarıyla en sevdiği renk kahverengiydi çünkü onu ne zaman görsem üzerinde kahverengi bir şey oluyordu. Hiç durmadan not alan Zerbrowski'yle konuşuyordu.

Şimdiye dek not almaya fırsat bulamamıştım. Belki de bunun sebebi cesedin Arnet'la ikimizin ayaklarının dibinde olmasıydı. Ölüler muhabbet etme isteğinizi alıp götürüverir. Ceset yüzükoyun yatıyordu. Bacakları hafifçe açıktı ve bir eliyle kapıya uzanmıştı. Arnet kapıyı açmak için zorlarken diğer kolu arkaya bükülmüştü.

Dedektif Arnet şimdi benim yanımda dikiliyor ve çok solgun görünüyordu. Önce bunun yüzünde makyaj olmamasından kaynaklandığını düşündümse de ona dikkat ettiğimde gözlerindeki farı ve rujunu farkettim.

Ama gözleri kocaman açılmıştı ve koyu renk kısa saçları solgunluğunu iyice belirginleştirmişti. Bayılma ihtimaline karşı onu tutabileceğim bir yakınlıkta kalmaya özen gösterdim.

Ona iyi olup olmadığını sormak istiyordum ama polislere böyle sorular yöneltmezsiniz. Başka bir yol deneyip onu konuşturmaya çalıştım. "Olayı nasıl öğrendin?"

Sesimi duyunca irkilip dehşetle irileşen gözlerini bana çevirdi. Gerçekten berbat görünüyordu.

"Hadi dışarı çıkıp biraz temiz hava alalım."

Kafasını iki yana salladı. İnatçı birini gördüm mü hemen tanırım. Onun için ısrar etmedim. "Kapının altından kan sızdığını gördüm," dedi.

"Sonra?"

"Destek çağırdım ve kapıyı kırdık."

"Sen ve Abrahams, öyle mi?"

Kafasını evet anlamında salladı.

"Kapı kadının koluna çarptı. Tabii önce ne olduğunu anlamadık. Cesedi ancak eğilince görebildim. Yani onu ittiğimizi." Sesi titriyordu.

"Hiç olmazsa mutfağa gidelim," dedim.

"Ben iyiyim," diye bağırdı birden öfkelenerek. "Neden böyle pisliklere dayanabilen tek kadın senmişsin gibi davranıyorsun?"

Kaşlarımı kaldırdıysam da içimden beşe kadar saymadan konuşmayacaktım. Kızgın değildim ama ne demem gerektiğini kestirememiştim. Nihayet gerçeği söylemeye karar verdim. "Çünkü ben bayılmak üzereymiş gibi görünmüyorum."

"Bayıldığım falan yok," diye tısladı. Öfkeli fısıltılar daima korkutucu olur.

"Pekala, öyleyse burada duralım."

"İyi," dedi omzunu silkerek. Hala sinirliydi.

Ben de omzumu silktim. Tuhaf bir şekilde hiç kızgın değildim. "Evet, kadını buldunuz ve öldüğünü anladınız. Sonra..."

"Neden rapor veriyorum? Sen benim amirim değilsin."

A ha, işte şimdi kızmıştım. "Bana bak Arnet, eğer benimle kişisel bir derdin varsa, tamam, sorun değil ama onun vaktini çalıyorsun." Cesedi gösterdim.

"O da ne demek? Zaten ölmüş. Artık zamana falan ihtiyacı yok."

"Saçmalama. Bu onun cinayeti ve önemli olan tek şey ona bunu yapan orospu çocuğunu bulmak. Lanet olası bir çaylak gibi davranıp sorularımı cevaplamaman katile kaçması için zaman veriyor. İkimiz de onun yakalanmasını istiyoruz, öyle değil mi?"

Kafasını salladı.

"Benim çaylak gibi davrandığım falan yok."

İç çektim. "Tamam, özür dilerim. Kavga etmek istiyorsan sonra ederiz. Şimdi lütfen anlat ve bize daha fazla vakit kaybettirme."

Arnet cesede baktı. Belki fazla dramatik konuşmuştum ama Dolph'la cinayet mahallerinde yeterince takışmıştık ve bir primadonnaya daha ihtiyacım yoktu. Önce cinayet gelirdi. Nasıl olsa kişisel kavgalar sonra halledilebilirdi ve bu düzeni bozduğunda yolunu kaybetmen kaçınılmazdı.

Zerbrowski yanımıza gelip Arnet'm tam arkasında durdu. "Hadi dışarı çıkıp temiz hava al Arnet," dedi gülümseyerek.

"Ben bu ekipteki dedektiflerden biriyim ama o değil." Parmağıyla beni işaret etmişti.

"Dışarı," dedi Zerbrowski. Sesindeki babacan ve dostça ifade tamamen kaybolmuştu.

Fakat Arnet hiç istifini bozmadan olduğu yerde durdu.

"Eğer bir daha dışarı çıkmanı söylersem bu temiz hava için olmaz."

"Ne demek istiyorsun?" Arnet'ın elleri titremeye başlamıştı. Ben bu kızı bu kadar kızdıracak ne yapmıştım ki? Acaba Nathaniel konusunda mı bozuk atıyordu? Tanrı aşkına, onunla hiç çıkmamışlardı ki. Hatta ikisi tanıştığında Nathaniel zaten benim evimde kalıyordu.

"Bu dosyadan alınmak mı istiyorsun?" dedi Zerbrowski. Sesi tehlikeli bir ton almıştı.

"Hayır," dedi Arnet. Gözlerinde şaşkın bir ifade belirmişti. Sanırım o da ben de Zerbrowski'den böyle bir ses çıkabileceğine ihtimal vermezdik.

Zerbrowski yeni ses tonuyla gayet uyumlu bir bakış fırlattı. "Öyleyse senden beklendiği şekilde hareket et."

Arnet ağzını açıp tekrar kapadı. Dudakları incecik pembe bir çizgi halini almıştı. Sonra kısa topuklu ayakkabılarının üzerinde dönerek dışarı çıktı.

Zerbrowski yüksek sesle iç geçirerek kaşlarını çattı. "Arnet'a ne yaptın?"

"Ben mi? Hiç."

Bana dik dik baktı.

"Yemin ederim, hiçbir şey yapmadım."

"Katie düğünde ettiğin bir lafa bozulduğunu söyledi."

"Katie, Arnet'ın kızgın olduğunu nereden biliyormuş?"

Zerbrowski'nin kaşları iyice çatıldı. "Bir şey söyledin, değil mi?"

Ağzımı açıp kapadıktan sonra ayaklarımın dibindeki cesede baktım. "Kişisel meselelerle vakit harcıyoruz." Tamam, kabul ediyorum ki Zerbrowski'yle erkek arkadaş

mevzularını konuşmak istemiyordum ama yakalamamız gereken bir katil olduğu da yalan değildi.

"Haklısın, ama işleri yoluna koyduğumuzda onunla aranı düzeltmeni istiyorum, anlaşıldı mı?"

"Bu işi Arnet başlattı Zerbrowski. Dolayısıyla benimle arasını düzeltmesi gereken o."

"Onu kızdırmışsın Anita. Bu durumda sorunu çözmek sana kalıyor."

Önce itiraz etmek istedim ama biraz düşününce söylediklerinde mantıklı bir yan buldum. "Peki, elimden geleni yaparım. Abrahams ne anlattı?"

"Arnet kapının altında kan görmüş. Destek çağırıp içeri girmişler. Daireyi aramışlar ama Avery Seabrook ortalarda yokmuş. Yatak dağınıkmış. Zaten kan izleri yataktan başlıyor."

"Yatakodasından değil yataktan, öyle mi?"

Kafasını salladı.

"Kadının üzerinde kimlik var mıymış?"

"Çantası yatağın yanında katlı duran kıyafetlerinin üzerindeymiş. Sally Cook, yirmi dört yaşında, boy bir altmış. Kiloyu söylemeye gerek yok. Kadınların ehliyetlerinde yazan kilolar asla doğru olmaz."

"Evet, kadınlar kiloyu eksik söyler, erkekler de boylarına birkaç santim ekler."

Zerbrowski sırıttı. "Çoğumuz boyumuzun kaç olduğunu hatırlayacak kadar zeki değiliz de ondan."

Ona gülümserken omzuna bir şaplak atmamak için kendimi tuttum. Cinayet mahallinde bile beni neşelendirmeyi başarabiliyordu.

"Cesede baktığını gördüm. Kan numunelerimizi mahvetmedin, değil mi?"

"Hayır, mümkün olduğunca az dokunmaya çalıştım. Ama neden bu kadar kan kaybettiğini biliyorum."

"Konuş," dedi Dolph'vari bir tarzda. Doğrusu bu hali biraz sinir bozucuydu.

"Bacağının iç kısmında kısmi bir ısırık izi var. Görünüşe bakılırsa kasıktaki atardamarı parçalanmış."

"Neden 'kısmi' dedin? Onu ısırmış mı, ısırmamış mı?"

Omzumu silktim. "Isırmış, ama ya başladığı anda kız geri çekilmiş ya da vampir herhangi bir sebepten ötürü vazgeçmiş. Tıpkı yılan sokmasına benzer. Eğer yılan zehirli değilse onun seni bırakmasını beklemen daha uygun olur. Vampir dişleri çoğu yılanınki kadar geriye dönük değildir ama kendini hızla çekmeye kalkarsan çok zarar verebilir. En iyisi dişlerini etine geçirdikten sonra yavaşça bırakmasını sağlamaya çalışmaktır."

"Bir şey seni ısırdığında içgüdüsel olarak kendini çekmeye çalışırsın Anita."

"Ben bunu tartışmıyorum ki. Sadece iyi bir fikir olmadığını söylüyorum. Çünkü daha kötü yaralanabilirsin."

"Yani vampir onu ısırmış, kız geri çekilmiş ve atardamarı kesilmiş. Vampirin onu öldürmek istemediğini mi söylüyorsun?"

Omzumu silktim. "Atardamarın parçalandığında müdahale edilmezse en fazla yirmi dakika yaşarsın ama insanlar bunu bir türlü anlamıyor."

"Anita, bana bunu yapma."

"Neyi?" diye sordum.

"Boşver. En iyi kısmını sona sakladım. Kızın ufak bir çantası varmış ve bana içindekiler striptizci kostümleriymiş gibi geldi. Hepsi püsküllü, saçaklı şeyler. Kız striptizciyse vampirlerimizden birini bulduk demektir. Ama bana onun kızı öldürmek istemediğini söylemeye çalışıyorsan ve eğer bu doğruysa, adam aradıklarımızdan biri değil. Sana öldürme izni almak üzereydim. Ama yanlış birini öldürmeni istemem."

Kafamı salladım.

"Ne olursa olsun kızın ölümünden o sorumlu, Zerbrowski. Kanunlara göre her iki şekilde de işi bitik. Eğer seri katil ekibinin bir üyesiyse zaten öldürülecek. Yok, eğer kızın atardamarını yanlışlıkla kesip 911'i aramayı becerememediyse ya da fazlasıyla paniğe kapıldıysa, hatta ona yardım edemeden şafak söktüyse bile hiç şansı yok. Kanun, vampirlerin dişlerini kullanarak insanların ölümüne sebebiyet vermesini cinayet olarak nitelendiriyor. Önceden tasarlamaksızın adam öldürmek vampirler için hafifletici bir sebep değil."

Zerbrowski tel çerçeveli gözlüklerinin ardından bana ciddi bir ifadeyle baktı. "Bunun bir kaza olduğunu düşünüyorsun, öyle değil mi?"

Omzumu silktim. "Eğer kızın atardamarını parçalamayı hedefleseydi daha sert ısırırdı. Bir sürü vampir cinayeti gördüm ve bu bana daha çok yeni bir vampirin işiymiş gibi geldi. Henüz dişlerini nasıl kullanması gerektiğini bilmeyen bir vampirin. İki yıldan fazladır ölü olan biri böyle hatalar yapmaz."

"Öyleyse kasten yaptı?"

İç çektim. "Ebedi Hayat Kilisesi'nin yeni vampirlere nasıl bir eğitim verdiğini merak etmeye başladım doğrusu."

"Ne demek istiyorsun?"

"Likantroplar gibi bir destek hattı kurduklarını sanıyordum. Onlar çaylaklara nasıl avlanılması gerektiğini öğretir. Avı çabuk ve temiz öldürmeyi falan."

"Ne o, yoksa kürklü dostların adına bir itirafta mı bulunuyorsun?" diye sordu.

Yüzünde espri yaptığına dair en ufak bir belirti göremeyince huzursuz oldum.

"Hayvanlardan bahsediyorum Zerbrowski. Jean-Claude ben onunla takılmaya başladığımdan beri kimseyi vampire dönüştürmedi ama sadece iki yıldır ölü olan bir sürü vampir gördüm ve hiçbiri çaylak değildi. Tamam, belki uzman da değillerdi ama bu vaka bir aceminin hatası gibi görünüyor. Jack Benchely'nin söylediklerini hatırlasana. Kilisenin onlara kan bağışçıları temin ettiğini ama yemeğin eğlenceli olmadığını anlattı ya."

"Evet?"

"Belki kilise kasıktan beslenmeyi, üyelerine öğretemeyecek kadar cinsel içerikli bir eylem, bir tabu olarak görüyordur."

"Ne demek istiyorsun?"

"Hani bir teori vardır, yeniyetmelere seksten bahsetmezsen bunu kendi başlarına akıl edemeyeceklerini söylerler?"

"Evet, biliyorum," dedi Zerbrowski kafasını sallayarak. "Bir zamanlar kendisi de yeniyetme olan ve pek yakında iki yeniyetme babası olacak bir adamla konuşuyorsun. Hoş bir teori ama gerçek dünyada işler farklı yürüyor."

"Ama biz senin görüşlerini değil, kiliseninkileri irdeliyoruz. Ya onlar da sağ kanattakilerle hemfikirse? Belki yeni vampirlerle ahlaksızca buldukları konuları tartışmayarak onları bunlardan uzak tutabileceklerini düşünüyorlardır."

"Bence kilisede kasıktan beslenmeyi oral seksle eşdeğer görüyorlardır."

Sesinde alaycı bir ton vardı. Sonra ciddileşip derin düşüncelere daldı. Söylediklerimi kafasında iyice tarttığını biliyordum.

Başımı salladım.

"Bence de."

"Ama en yeni vampirimiz Avery bunu denemeye karar verdi ve eline yüzüne bulaştırdı, öyle mi?"

"Evet, çünkü karşılaşabileceği tehlikenin farkında değildi. Tıpkı prezervatif yerine şekerlerin sarıldığı jelatinlerden kullanıp hamile kalan ortaokul çocukları gibi."

Zerbrowski bana dik dik baktı. "Şaka yapıyorsun herhalde? Cidden böyle bir olay olmuş mu?"

"İnanması güç ama tamamen gerçek. Yeni dönüşen bir vampir yeterince eğitilmezse yeniyetmeler gibi aptalca davranabilir. Onları kendi başlarına bırakmak çok tehlikeli, Zerbrowski. Nasıl gençlere temel seks eğitimi vermek şartsa yeni vampirlere de kan alma konusunda belli başlı bilgilerin aktarılması gerekir. Zira cehalet ölüm getirebilir."

Zerbrowski cesede baktı.

"İlk kurbanla fiziksel profilleri tutuyor. Aradaki boy farkını göz ardı edersek üç kurban da sarışın."

"Ama bu kız doğal sarışın değil. Yani değilmiş."

Zerbrowski kaşlarını çattı.

"Saç diplerine baksana. Henüz onu detaylı incelemedim ama görünüşe bakılırsa her yerini tıraş etmiş. Çoğu striptizci öyle yapar zaten."

"Tıpkı yeni erkek arkadaşın gibi," dedi gözlerindeki ifadeye ters düşen ılımlı bir sesle.

Kafamı iki yana salladım. "Sakın özel hayatıma burnunu sokayım deme Zerbrowski."

"Dans pistinde oldukça samimiydiniz. Zaten seninle yaşamıyor mu?"

"Birilerinin çenesi düştü galiba?"

"Hey, ben tecrübeli bir dedektifim ve senin kendinden yedi yaş küçük bir striptizciyle oynaştığını tespit etmiş bulunmaktayım."

"Bir dedektif olarak asıl görevin bu cinayeti çözmek değil mi?"

"Seninle kafa bulmak düşünmeme yardımcı oluyor Anita."

"İlham perin olduğuma sevindim. Peki ne düşündüğünü de öğrenebilir miyim?"

"İdam edilmeden evvel Avery Seabrook'la konuşmak istiyorum. Eğer diğer cinayetlerle ilgisi varsa bize arkadaşlarının isimlerini vermesi gerek. Cinayeti kazayla işlediyse bunu da bilmek istiyorum. Demin söylediklerinde haklıysan ve kilise yeni vampirlerine temel güvenlik kurallarını öğretmiyorsa, ortalıkta yüzlerce potansiyel katil dolaşıyor demektir."

"Kilisenin eğitim yöntemleri konusunda kanunen bir şey yapmamız imkansız. Devlet kilisenin faaliyetlerine karışamıyor."

Kafasını evet anlamında salladı. "Belki seninle ben onlara karışamayız ama Şehir Efendisi bu duruma kolayca el koyabilir."

"Birini toplumun dürüst bir vatandaşına karşı yasalara aykırı bir baskı uygulamaya teşvik edeceğim, öyle mi? Benden bunu mu istiyorsun?"

"Yok canım, hiç ister miyim?"

Kafamı salladım yavaşça. "Tabii ki. Hatta tam sana göre bir plan."

"Başım çok ağrıyor," dedi. "Ve pes ediyorum. Şimdi söyle, birilerine zarar gelmeden o vampiri nasıl yakalayıp sorgulayacağız? "

"Sadece iki yıldır ölü, Zerbrowski. O kadar da büyütülecek biri değil."

Cesede baktı. "Bunu ona söyle."

Haklıydı.

"Eğer cinayeti kazara işlediyse günah çıkarıp ibadet etmek için kiliseye gitmiş olabilir."

"Ya kaza değilse?"

"O zaman katil arkadaşlarının yanına koşmuştur ve onları nerede bulabileceğimize dair en ufak bir fikrim yok. Tek bildiğimiz şehrin diğer tarafındaki kulüplerde avlandıkları."

Zerbrowski kafasını salladı. "Şerif Christopher bütün adamlarına gözlerini açık tutmaları için emir verdi. Polis fazla dikkat çekmeden bize yardım etmeye çalışıyor."

"Yakında medya da işin içine karışacaktır."

Omzunu silkti.

"Onlara uzun süre engel olamayız."

"Madem kulüplerde yeterince adam var, biz diğer teorimizin üzerine gidebiliriz."

"Kilise," dedi.

Kafamı evet anlamında salladım.

"O halde ben Abrahams'a bilgi verirken sen dışarı çıkıp Arnet'la aranı düzelt."

"Zerbrowski..."

"Sana söylediğimi yap Anita. İkinize bebek bakıcılığı yapacak halim yok, tamam mı? Bu işi halletmen için beş dakikan var. Yerinde olsam burada vakit kaybetmezdim." Sesinde yine o tuhaf ve Zerbrowski'yle hiç uyuşmayan ton belirmişti. Saldırgan değildi ama insan karşısına geçip tartışacak cesareti de bulamıyordu. Bu itaat edilmeyi bekleyen birinin sesiydi ve benim üzerimde işe yaradığı kesindi. En azından kapıya yönelmiştim. Ne var ki Arnet'la nasıl barışacağım konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Çünkü sorununun ne olduğunu bilmiyordum. Nathaniel'la çıkmayı beceremedi diye bana kızması çok saçmaydı. Yok eğer konu bu değilse, neydi o zaman? İşte yine belirsizlikler içindeki bir ilişkiyi düzeltmeye mecbur bırakılmıştım. Bilhassa ben mi böyle insanları buluyordum, yoksa herkes bu kadar kafa karıştırıcı mıydı?

63

Yarı aralık kapıdan baktığımda Arnet'ı göremedim. Dışarısı üniformalı ve sivil polis kaynıyordu. Ölüm sebebini araştıran memurun aracı cesedi almak için bekliyordu. Ama olay yeri inceleme hala gelmemişti. Oysa cinayet mahalline onlardan evvel varmam hiç alışılagelmiş bir durum değildi. Kanlı eldivenlerimi kapıda çıkardım. Fakat kimse bir çöp torbası getirmeyi akıl etmediği için iki parmağımın arasında tuttuğum eldivenlerle kalakaldım. Belki onları yere atmalıydım ama yapamadım işte.

Tam o sırada YDOSE'nin en yeni dedektifi, eldivenli ellerinde koca bir çöp torbasıyla içeri girdi. Adı Smith'di ve onunla uzun zaman evvel bir olay mahallinde tanışmıştık. Smith o zamanlar üniformalıydı. Nathaniel'la tanışalı

da çok olmamıştı. Hatırladığım kadarıyla Smith likantropların yanında gayet rahattı. Bunu Dolph'a söylemiştim ve belli ki onu değerlendirmeye karar vermişti. Demek beni iblisin teki olarak görmüyor ve hala fikirlerime değer veriyordu.

Smith bana gülümsedi. "Görünüşe bakılırsa tam zamanında gelmişim." Eldivenleri atabilmem için torbayı uzattı.

Ben de gülümsedim. "Hem de nasıl."

Zerbrowski "Smith!" diye seslendi.

Smith hemen Zerbrowski'nin yanına gitti. Belli ki ekipteki en yeni dedektif olarak bütün getir götür işlerine bakıp diğerlerinin homurtusunu dinlemek ona kalıyordu. Belki üniformalı bir çaylak olmak kadar kötü değildi ama eğlenceli de sayılmazdı. Zerbrowski'nin Smith'i neden çağırdığını öğrenmeye gerek görmeden dışarı çıktım. Ne de olsa beni ilgilendirmezdi.

Açıkçası Arnet'ın diğerleriyle birlikte koridorda olduğunu sanmıştım ama değildi. Merdivenlerden aşağı inip camlı kapılardan dışarı çıktım. Ya Zerbrowski'yi fazla dikkate almıştı ya da gerçekten temiz havaya ihtiyacı vardı. Ekim gecesi yumuşak ve önceki geceden ılık olmasına rağmen sonbaharı hissettirecek kadar serindi. Böyle havalar bana elma mevsiminin geldiğini hatırlatır.

Arnet kaldırımın kenarında oturuyordu. Sokak lambasının ışığı bordo renkli takım elbisesini aydınlatıyordu. Bu renk bana hiç yakışmazdı ama Arnet'ın saçlarındaki açık renk gölgeleri ortaya çıkarmıştı. Elleri dizlerindeydi. Bacaklarını karnına çekmemesine rağmen çok üzgün görünüyordu.

Derin bir nefes alıp bıraktım ve ona doğru yürümeye devam ettim. Tam yanında durduğumda "Yanın boş mu?" diye sordum.

Arnet sesimi duyunca irkilerek sıçradı ve yanaklarından süzülen gözyaşlarını sildi. "Ah, harika," dedi. "Bir beni ağlarken görmen eksikti. Şimdi gerçek bir salak olduğumu düşüneceksin."

Bana otur demedi ama aksini de söylemediği için yanına çöktüm.

Özel konuşabileceğimiz kadar yakındık. Fakat ona alan tanımaya özen göstermiştim. Üzerimde kot ve tişört, ayağımda spor ayakkabılar vardı. Tam kaldırımda sohbete uygun bir kıyafetti.

"Neyin var Arnet?" diye sordum.

"Hiç."

"Bana mı kızdın?"

Yan yan baktı. "Umrunda mı sanki?"

"Elbette. Biz beraber çalışıyoruz."

"Biliyor musun, senden başka hiçbir kadın böyle doğrudan muhabbete dalmazdı."

"Zerbrowski sadece beş dakikam olduğunu söyledi. Yani sohbet edecek vaktim yok."

"Ne bu acele?"

"Eh, yolumuz uzun."

"Avery Seabrook'un şimdi nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Hayır, ama bunu sorabileceğimiz birilerini tanıyorum."

Kafasını çevirip iki yana salladı. "Ah, öyle mi? Bahse girerim farklı ilişkilerin sayesindedir."

Kaşlarımı çattım ama Arnet bana bakmıyordu. "Ne demek istiyorsun?"

Bir an tereddüt ederek dudaklarını yaladı. "Yıllardır polisim ve bu tip cinayet vakalarına bakıyorum ama ne hikmetse canavarlar konusunda bir türlü senin kadar bilgi sahibi olamadım." Tekrar yan yan bana baktı. "Söylesene, senin kadar iyi olabilmem için illa onlarla düzüşmem mi gerekiyor?"

Gözlerimi kocaman açtım. "Ah, hayır! Bana olan öfkenin Nathaniel'la ilgisi olmadığını söyle lütfen."

"Dün gece kulüpte sizi gördüm."

Başka zaman olsa *Suçlu Zevkler'de mi?* diye sorardım. Ama bu kez bilgi vermeye gönüllü değildim. "Hangi kulüpte?"

Gözlerinde bir polisin soğuk ve araştırmacı ifadesi belirdi. Sanki düşüncelerimi okumaya çalışıyordu. Bunu yapamazdı ama bilmesini istediğimden daha fazla şey bildiği de ortadaydı.

"Benimle oyun oynama Anita."

Demek tartışırken birbirimize isimlerimizle hitap edecektik. Tamam, bana uyar. "Ben oyun oynamak konusunda pek başarılı değilimdir Jessica. Dolayısıyla böyle bir yola başvurmam."

Elleriyle dizlerini sıktı. Sanırım suratımın ortasına bir tane patlatmamak için kendine hakim olmaya çalışıyordu. "Pekala. Seni dün gece Suçlu Zevkler'de gördüm."

Bunu pat diye söylemeyip bana yeterince zaman verdiği için yüzüme donuk bir ifade oturtmayı başarmıştım. Sadece gözlerimi kırpıştırıp hafifçe gülümsedim. Dıştan bakıl-

dığında sakindim ama içimde fırtınalar kopuyordu. Acaba ne kadarını görmüştü? Ve ne kadarını hatırlıyordu? Primo sağa sola saldırdığında orada mıydı?

Az kalsın *Ben seni görmedim,* diyecektim. Ama son anda kendimi durdurdum. Arnet'ın hikayesindeki boşlukları doldurmaya hiç niyetim yoktu. "Demek beni Suçlu Zevkler'de gördün? İyi de bunda bir tuhaflık yok ki. Oranın sahibiyle çıkıyorum."

Gözlerini sokaktaki arabalara ve onların ilerisine park etmiş bir minibüse dikti. Bakışlarını takip ettiğimde minibüsün bir televizyon kanalına ait olduğunu gördüm. Olay yerine güvenlik bandı çekmekle meşgul üniformalılar da aracı farketmişti. Biri gidip Zerbrowski'yi uyarsa iyi olacaktı.

O sırada Arnet bağırdı. "Marconi, gidip Zerbrowski'ye televizyoncuların burada olduğunu söyle."

Marconi "Kahretsin!" diye bağırdıktan sonra apartmana daldı.

Harika! Ben düşünmüştüm, Arnet uygulamaya sokmuştu. Bu gücümü sadece hayırlı maksatlar için kullanmaya çalışacaktım.

Tekrar bana döndü. "Nasıl oluyor da aynı anda hem onunla hem Nathaniel'la çıkıyorsun?"

"Şans işte."

Bakışları fiziksel olarak canımı acıtabilseydi oracıkta ölebilirdim. "Kaytaracağına cevap ver."

İç çektim. "Bak Jessica, böyle bir konuda sana açıklama yapmak zorunda değilim. Kiminle çıktığım seni zerre kadar alakadar etmez."

Ela gözleri koyu kahverengi gölgelerle kaplanmıştı. Sanırım öfkeden gözleri kararmıştı derken bunu kastediyorlardı. "Oraya Nathaniel'la yalnız konuşabilirim ümidiyle gittim. Sen yanımızda olmazsan, belki..." Tekrar arabaların olduğu tarafa baktı. Polis meraklı vatandaşları olay yerinden uzak tutmaya çalışıyordu. Ama Arnet'ın onları gördüğünden emin değildim. Sadece konuşurken başka bir tarafa bakmaya ihtiyaç duyuyordu.

"Ama sen tabii ki oradaydın." Duygularının yoğunluğu yüzünden sesi titriyordu. Bu olayı neden bu kadar abarttığını bir türlü anlayamıyordum.

"Nathaniel'ı senden çalmışım gibi davranıyorsun. Halbuki onunla çıkmadınız bile. İkiniz tanıştığınızda Nathaniel zaten benim evimde oturuyordu."

Bana müthiş bir öfkeyle baktı. İyice sinirlerim bozulmuştu çünkü neler döndüğünü bir türlü anlayamıyordum. "Ama bundan haberim yoktu. Beni yalnızca arkadaş olduğunuza inandırdın. Nathaniel da öyle yaptı."

"Nathaniel insanları kırmamak için elinden gelenin en iyisini yapar."

"Bu kadar mı yani?"

"Bak Arnet, Nathaniel bazen istemeden kadınlarla flört ediyor. Sanırım mesleğinin verdiği bir alışkanlık."

"Yoksa striptizci olduğu için mi böyle davrandığını söylüyorsun?"

Kafamı salladım. "Evet."

"Ne iş yaptığını düğünde öğrendim. Çok aptalım! Onun bir fahişe olduğunu anlayamadım."

Birden sinirlendim. "Nathaniel fahişe değil."

"Hadi oradan be! Çocuk şubede bir arkadaşım var. Daha on beşine gelmeden iki kere fahişelikten tutuklanmış. Erkeklere hizmet veriyormuş." Son cümleyi tiksintiyle söylemişti.

Nathaniel'ın fahişelikten tutuklandığını bilmiyordum ama şaşkınlığımı Arnet'a belli etmedim. "Nathaniel'ın sokaklardan kurtulmadan evvel nasıl bir hayat sürdürdüğünü biliyorum." Bu bir dereceye kadar doğruydu.

"Onu sen mi kurtardın? Kendini sattığını görüp evine falan mı götürdün? Ne o, yoksa Nathaniel'a cici annelik yapmak hoşuna mı gidiyor?"

"Cici anne mi? Saçmalıyorsun."

Yüzünde utanç dolu bir ifade belirdi. Bir an gülümseyeceğini sandım ama "Belki yanlış bir kelime kullandım ama Nathaniel senin şeyin değil mi?"

Ona yardım etmedim. Eğer o kelimeyi söyleyecekse onu durdurmayacaktım. "Neyim?" dedim alçak sesle. Beni yeterince tanısaydı sesimin böyle bir ton almasının hiç hayra alamet olmadığını bilirdi.

Fakat Arnet endişelendiyse bile bunu hiç belli etmedi. "Jigolon," dedi yüzüme dik dik bakarak. Belli ki canımı acıtmak istiyordu.

Güldüğümü görünce suratı öfkeyle çarpıldı.

"Bu kadar komik olan ne? Seni sahnede gördüm Blake. Ona ne yaptığınızı gördüm. Senin ve vampirinin."

Nihayet bana neden bu kadar kızdığını anlamaya başlıyordum. Gözlerim hayretle açılmıştı. "Hey, bir dakika! Sen Nathaniel'ı sokaklardan kurtarıp sonra erkek fahişem yaptığımı falan mı sanıyorsun?"

Uzaklara baktı. "Böyle söyleyince saçma geliyor ama..."

"Evet, saçma, Jessica. Hem de çok saçma."

Öfkeyle bana döndü. "Dün gece ona ne yaptığını gördüm. Zincirleyip canını yaktınız. Onu bir sürü insanın önünde küçük düşürdünüz."

Uzaklara bakma sırası bana gelmişti çünkü fazla detaya girmeden bunu nasıl açıklayabileceğimi bilmiyordum. Ayrıca Jessica Arnet'a bir açıklama borçlu olduğumdan da emin değildim. Eğer birlikte çalışmasaydık ve gördüklerini ekiptekilere anlatmayacağını bilseydim kalkıp giderdim ama kulüpte yaşananları tamamen yanlış yorumlamıştı ve herkesin hikayeyi onun versiyonuyla dinlemesini istemiyordum. Gerçi benim versiyonumun da hoş karşılanacağını sanmıyordum ya neyse. Zira onun bölümündeki polislerin çoğu tutucuydu.

Kör bir adama bir rengi nasıl açıklarsınız? Bu tip bir deneyimi yaşamamış birine acının bazen zevk verebileceğini nasıl anlatırsınız? Başarılı olamayacağımı bilsem de denedim.

"Nathaniel'ın benden ne istediğini anlamam uzun zaman aldı."

Arnet bana dehşetle baktı. "Şimdi de kurbanı mı suçlamaya kalkışacaksın?"

Of, kötü başlamıştık. "Hiç doğuştan kör biriyle tanıştın mı?" dedim taktik değiştirerek.

Kaşlarını çattı. "Ne?"

"Renkleri hiç görmemiş biriyle?"

"Hayır, ama bunun Nathaniel'la ne alakası olduğunu anlamadım."

"Kör olan sensin Jessica ve sana renkleri nasıl anlatacağımı bilmiyorum."

"Neler saçmalıyorsun?"

"Nathaniel sahnede olanlardan hoşlanıyor. Hatta şahit olduklarını isteyen ve beni buna zorlayan oydu."

"Yani asıl kurban sensin, öyle mi? Yapma Anita. Herkesin ortasında zincirlenen sen değildin."

Omzumu silktim. "Dün gece o sahnedekilerin hiçbiri kurban değildi. Her şeyi kendi rızamızla yaptık."

İnatla kafasını salladı. "Hayır, ben ne gördüğümü biliyorum."

"Sen sahnede o şekilde zincirlenip herkesin önünde kırbaçlanırsan neler hissedeceğini biliyorsun, hepsi bu. Ve herkesin aynı şekilde acı çekeceğini sanıyorsun. Bazı insanlar farklı şeylerden zevk alır Jessica."

"Bunu biliyorum. Çocuk değilim."

"O halde çocuk gibi davranmaktan vazgeç."

Arnet ayağa kalkıp yumruklarını sıktı. "Çocuk gibi davrandığım falan yok."

"Haklısın. Çocuklar senin kadar yargılayıcı değildir."

Dışarı çıkan Zerbrowski "Gitmemiz gerek Anita," diye bağırdı.

Ayağa kalkıp kotumun poposundaki tozları silkeledim ve "Geliyorum!" diye bağırdım. Sonra Arnet'a bakıp durumu düzeltebilecek bir şeyler söylemeye çalıştım. "Nathaniel'ı seviyorum," dedim en sonunda. "Ona asla zarar vermem."

"Onun canını yaktın," diye tısladı Arnet. Sesi *jigolo* dediğindeki gibi çıkmıştı.

"Nathaniel öyle düşünmüyor."

"Çünkü insanların ona iyi davranmasına alışık değil."

İyice çileden çıktığımı belli etmemek için gülümsemeye çalıştım. "Onu bu sefil hayatından kurtarmak istiyorsun ha?"

Arnet cevap vermeyerek yüzüme bakmayı sürdürdü.

"Gitmemiz gerek Anita," diye bağırdı Zerbrowski yine. Arabasının açık kapısının önünde dikiliyordu.

Arnet'a baktım. "Bir zamanlar ben de Nathaniel'ın kurtarılmaya ihtiyacı olduğunu sanmıştım. Ama sonra onun ancak hepimiz kadar yaralı olduğunu anladım."

Böyle bir itirafı Dedektif Jessica Arnet'a borçlu değildim. Ama söylemiştim işte. Sonra arkama bile bakmadan Zerbrowski'nin arabasına doğru yürüdüm. Zerbrowski bana Arnet'la nasıl gittiğini sorduğunda daha iyi gidebileceğini söyledim.

Bana dik dik baktı. "Tanrım, Anita, Dolph'la didiştiğiniz yetmiyormuş gibi, bir de başımıza Arnet çıktı."

"İkisini de ben başlatmadım." Üniformalılar geçebilmemiz için güvenlik şeridini kaldırınca kendimizi kameraların arasında bulduk. Harika, bir bu eksikti! Onlara el hareketi çekmemek için kendimi zor tutuyordum ama bu çok çocukça olurdu.

"Tamam, Dolph'u bu işe karıştırmakla hata ettim," dedi Zerbrowski. "O işi senin başlatmadığını biliyorum."

"Teşekkürler."

"Arnet'ın derdi neymiş?"

"Bilmeni isterse kendi söyler."

"Hikayeyi önce kendi yorumunla anlatmayacak mısın?"

"Kimse benim yorumuma inanmaz Zerbrowski. Ben lanet olası bir tabut meraklısıyım ve vampirlerle düzüşen biri asla haklı olamaz." Son cümlemle birlikte ağlamaya başladım. Yüksek sesle değil ama yanaklarımdan gerçek gözyaşları süzülüyordu. Hemen kafamı çevirip camdan dışarı baktım. Neden ağladığım konusunda hiçbir fikrim yoktu. *Ne aptalım!* diye düşündüm.

Arnet'ın hakkımda ne düşündüğü önemli miydi? Hayır. Ya beni tüm ekibe rezil etmesi? Lanet olsun, evet!

Zerbrowski ya çok şaşırmıştı ve ne söyleyeceğini bilmiyordu ya da sadece başka polislere davranacağı gibi davranıyordu. Eğer bir polis ağladığını görmenizi istemiyorsa bunu görmezden gelirsiniz. Zerbrowski tüm dikkatini yola vererek Ebedi Hayat Kilisesi'ne doğru sürdü. Bense camdan dışarı bakarak zırlamaya devam ettim.

64

Otopark ağzına kadar dolu olduğu için arabayı acil durumlarda itfaiye araçları için boş bırakılan yere park etmek zorunda kaldık. Arkamızdaki arabada Marconi'yle Smith vardı. İki polis aracı daha bize eşlik etmişti. Görünüşe bakılırsa ben Arnet'la aramızı düzeltmeye çalışırken Zerbrowski bir strateji belirlemişti. Abrahams'la Arnet cinayet mahallindeki işleri halledecekti. Sanırım Abrahams'a güvenmekten başka çaremiz yoktu. Çünkü bu gece Arnet'a üçüncü ligde oynayan bir takımın sorumluluğunu bile vermezdim. Tabii biraz önyargılı davranıyor da olabilirdim.

Zerbrowski iki üniformalıyı kapıları tutmakla görevlendirip yanlarındaki kutsal nesneleri çıkarmalarını emretti. "Benden haber alana dek kimse dışarı adım atmayacak,

anlaşıldı mı?" Evet, anlaşılmıştı. Kilisenin başka bir kapısı daha olduğunu söylediğimde Zerbrowski kafasını salladı. "Hallederiz." Belli ki bu gece Dolph'u oynuyordu ve işe yaramıştı. Zira herkes bir dediğini iki etmiyordu.

Marconi kafasını sallayarak duygularımı dile getirdi. "Bakıyorum bu akşam çok otoritersin Zerbrowski."

"Dolph'u senden daha iyi taklit ediyor diye kıskanma," dedim.

Marconi'yle birbirimize gülümsedik. Ama eli silahındaydı, silahı hafifçe öne çekti. Bazen insan gerginken daha şakacı olur.

Smith henüz yeni olduğu için gözleri hevesle parlamaya başlamıştı. Tıpkı tasmasını çekiştiren bir köpeği andırıyordu. Eğer bir aydan kısa bir süredir dedektifseniz kendinizi ispat edecek yer ararsınız. Umarım gereğinden fazla hevesli değildir diye düşündüm. Ne de olsa onu ben tavsiye etmiştim.

Zerbrowski, Smith için endişelendiğimi farkedince bana bir işaret çaktı. Tamam, gözü onun üzerinde olacaktı. "Doğrudan dalıyor muyuz, yoksa sessiz mi olalım?"

Bir-iki saniye düşündükten sonra omzumu silktim. "Burada olduğumuzu biliyorlar Zerbrowski. En azından kapıya yakın olanlar."

"Bizi duyabilirler mi?"

Kafamı evet anlamında salladım. "Bence arka sıralardaki teşrifatçılardan birine Malcolm'a haber vermesini söyleyelim. Kibarlıktan zarar gelmez, öyle değil mi?"

Bana hak verdiğini göstermek için başını salladıktan sonra kocaman, tahta kapılara doğru yürüdü. Fakat onla-

rı itmesine fırsat kalmadan bir adam kapıları iki yana açtı. Kısa, kahverengi saçlı, gözlüklü ve çok gençti. Başka bir dosyayı araştırırken onunla tanışmıştık.

İsmi B'yle başlıyordu. Brandon, Brian, Bruce, onun gibi bir şeydi işte. En sonunda Bruce'ta karar kıldım. Kapıları arkasından kapatmadan evvel bize bakmak için arkalarını dönen vampirleri gördük. Bruce'un gözlüğünün camları ardındaki kahverengi gözleri çok güzeldi ve boynunda iyileşmeye yüz tutan diş izleri vardı. Onun hala yaşayanlar arasında olduğunu bilmek güzeldi.

"İbadetimizi bozduğunuzun farkında mısınız?" dedi yumuşak ve ölçülü bir sesle.

"Adın Bruce'tu, değil mi?"

Gözleri hafifçe açıldı. "Beni hatırlamanıza şaşırdım Bayan Blake."

"Şef Blake," diye düzelttim ve gülümsedim.

Gözleri yine aynı şekilde açıldı. "O halde sizi tebrik etmeliyim."

"Sanırım bizi oyalamaya çalışıyor," dedi Zerbrowski.

"Kastettiğin anlamda değil," diye karşılık verdim. "Bence tek derdi ayini yarıda kesmemek. Bruce'un bir katili saklayacağını sanmıyorum."

Bruce'un gözleri tekrar açıldı.

"Katil mi? Siz neden bahsediyorsunuz Bayan... Pardon, Şef Blake? Biz kilise olarak şiddetin hiçbir türlüsünü desteklemeyiz."

"Üyelerinizden birinin evindeki ölü kadın buna kesinlikle itiraz ederdi," dedi Zerbrowski. "Ama maalesef böyle bir şansı yok."

Bruce'un yüzünde ıstırap dolu bir ifade belirdi. "O evin üyelerimizden birine ait olduğundan emin misiniz?"

Zerbrowski'yle aynı anda kafa salladık.

Bruce bir süre yere baktıktan sonra kararlı bir tavırla konuştu. "Ben Malcolm'a haber verirken kilisenin arkasında bekleyebilir misiniz lütfen?"

Zerbrowski soru sorarcasına yüzüme bakınca omzumu silktim. "Tabii."

Bruce rahat bir nefes alarak gülümsedi. "Güzel. Sizden gürültü yapmamanızı rica ediyorum. Malum, burası bir kilise ve cemaatimizin ibadetlerine saygılı davranmamız gerekir." Sonra cilalı kapıları iterek bizi içeri aldı. Üniformalılar kapının önünde beklemeye devam ederken Marconi'yle Smith bizi takip etti.

Kapıların ardında bir koridor yoktu ve doğruca kilisenin ortasına açılıyorlardı. Dolayısıyla kendimizi tıklım tıklım dolu sıraların ortasında buluvermiştik ve kapıya yakın oturan vampirler bizi süzmeye başlamıştı bile.

Bruce olduğumuz yerde beklememizi söyleyerek sıraların etrafından dolaşıp kırmızı-mavi vitraylı pencerelerin altından geçti. Azizlerin resimlerinin ya da en azından bir-iki haçın süslemesi gereken duvarlar bomboş ve bembeyazdı. Sanırım buranın çıplak ve yarım bırakılmış gibi görünmesinin sebebi bu boşluktu.

Hiç beklemediğim bir anda kendimi kalabalık bir topluluğun karşısında bulunca rahatsız olmuştum. Üstelik hepsinin gözlerinde düşmanca bir ifade vardı. Zerbrowski hiç istifini bozmadan gülümsüyordu. Marconi çok sıkılmışa benziyordu. Birkaç yıllık görevden sonra hemen he-

men tüm polislerin suratına böyle bir ifade yerleşirdi. Fakat Smith, Noel sabahı hediyelerini açmaya hazırlanan bir çocuk gibi neşeli ve sabırsızdı. Etrafına bakınırken onu inceleyen kalabalıktan hiç rahatsız olmadığı belliydi. Çoğu polis, Ebedi Hayat Kilisesi'nin içini görme şerefine nail olamamıştır. Özellikle de ağzına kadar vampirle doluyken. Tanrım, ben bile ilk kez bu kadar çoğunu birarada görüyordum.

Ön sıralarda oturanların varlığımızı farketmesi uzun sürmedi. Şimdi içeriye fısıltılardan oluşan bir uğultu hakimdi. Çoğu arkalarını dönerek alenen bizi izlemeye başlamıştı. Nihayet sesler tuhaf bir şekilde bomboş mihrabın ortasındaki kürsüye kadar ulaştı.

Malcolm ona doğru yürüyen Bruce'u karşılamak için kürsüden indi. Kürsünün basamakları bile bembeyazdı. Salondaki tek renk, ibadethanenin arka tarafında asılı mavi kumaştı. Parlak mavi kumaş içerideki hava akımında hafif hafif salınıyordu. Arkasında ne olduğunu merak ettim. Zira binanın üç yıl evvelki haliyle arasındaki tek fark oydu. Ebedi Hayat Kilisesi iki sene önce aşırı tutucu sağ kanat yanlıları tarafından bombalanmış fakat bu saldırı faaliyetlerini engelleyememişti. Aksine, kilisenin adını tüm dünyaya duyurmuş ve vampirlerden hoşlanmayan insanlar bile şiddetin karşısında olduklarını belirtmek adına kan bağışında bulunmuştu. İtfaiye işini bitirdikten sonra binadan geri kalanları görme fırsatım olmuştu. Halbuki şimdi içinde bulunduğumuz bembeyaz kilise salonunun, bırak bombalı bir saldırıya, ufacık bir yangına bile maruz kalmış gibi bir hali yoktu.

Malcolm mihrabın kenarında Bruce'la konuştuktan sonra sıraların arasındaki geniş koridordan geçerek bize doğru yürüdü. Bruce hemen arkasındaydı. Malcolm'un en dikkat çekici özelliği kanarya sarısı, kısa bukleleriydi. Üç yüz yıldan uzun bir süredir karanlıkta yaşamasaydı saçları güneşte beyazımsı bir sarıya dönüşebilirdi. Sıskalığı, boyunun uzunluğunu iyice ortaya çıkarıyordu. Bu gece siyah ve mütevazı bir takım elbise giymişti ama Jean-Claude'dan erkek modası üzerine bir sürü tüyo aldığım için bu basit görünümlü pantolonla ceketin bir sürü insanın bir aylık maaşından pahalıya patladığını tahmin edebiliyordum. Mavi gömleği, gözlerinin rengiyle uyumluydu. Siyah ve ince kravatında gümüş renkli, sade bir kravat iğnesi vardı. Saçlarıyla bebek mavisi gözlerini saymazsak yüzü son derece kaba saba, sert ve sevimsizdi.

Malcolm'u ilk gördüğümde çok yakışıklı olduğunu düşünmüştüm ama tek bir vampir işareti bile bunun bir yanılsama olduğunu anlamama yetmişti. Vampir güçlerini insanlar üzerinde kullanmamakla övünüyordu ama kendini yakışıklı göstermek için yaptıklarını saymıyordu. Sanırım kendine bir tek bu konuda zihin bulandırma hakkı vermişti.

Ayrıca bir zamanlar onu St. Louis'deki en güçlü vampirlerden biri sanırdım. Ama bana doğru yürürken gücünün azaldığını düşündüm. Bilmiyorum, belki ben kalkanlarımı çok sıkı kapadığım içindi.

Daha iriyarı bir vücuda yakışacak, kocaman ellerinden birini Zerbrowski'yle aramıza uzattı. Sanırım önce hangimizle tokalaşması gerektiğini kestirememişti. Malcolm'la

son görüştüğümüzde elimi sıkmaya yeltenmemişti çünkü bunu yapmayacağımı biliyordu.

Fakat bu gece elini sıktım. Ne de olsa Zerbrowski sadece bir insandı. Bense apayrı bir yaratığa dönüşmüştüm.

Malcolm el sıkışmamızın ortasında şaşırmışçasına bocaladıysa da gülümsemeye devam etti. Mavi gözlerindeki parıltıya bakan, polise yardım etmekten zevk aldığını sanırdı. Ama bu bakışın sahte olduğunu biliyordum. Aslında bizi burada istemiyordu. Özellikle de bir cinayet dosyasının kilisesiyle bağdaştırılması hiç hoşuna gitmemişti. Ellerimiz birbirine değdiğinde serinliği -demek ki bir süredir beslenmiyordu- dışında bir şey hissetmedim çünkü son zamanlarda kalkanlarımı sımsıkı kapamak konusunda epey gelişme kaydetmiştim. Neredeyse Richard ve Jean-Claude'la bağlandığım andaki kadar sıkı kapanmıştım. Dolayısıyla Malcolm'un eli sadece bir eldi. Normal insanlara göre biraz soğuktu, hepsi bu.

Malcolm benim üzerimde birazcık vampir gücü denemeye kalkışmasaydı tokalaşmamızı kazasız belasız atlatacaktım. Belki kalkanlarımı sımsıkı kapadığım için şüphelenmişti ya da fazlasıyla kibirliydi, bilmiyorum, ama kendi elinden benimkine azıcık güç akıttı.

Hafifçe başım döndü ve geri çekilmeden evvel benden dairedeki ölü kızın görüntüsünü çekip alıverdi. Maalesef saldırıya uğradığımda hep aşırı tepki gösteririm. Saçmaladığımı farketmeme rağmen geç kalmıştım.

Malcolm arkaya doğru sendeledi. Elini tutuyor olmasaydım yere düşebilirdi. Gözleri irileşti ve ağzı hayretle açıldı. Eğer sadece zihnimi bulandırmaya çalışan güçlü bir

vampir olsaydı ona dersini verir ve soruşturmamıza devam ederdim ama o anda daha önce hiç aklıma gelmeyen bir şeyi keşfettim. Kilisedeki bütün insanların bir akıl hocası vardı ve şimdiye dek onları vampire dönüştürenlerin bu akıl hocaları olduğunu düşünmüştüm. Vampir danışmanların, eğittikleri insanlardan kan aldığını biliyordum ama ilk kez anlıyordum ki tamamen dönüştürürken yapılan üç kez ısırma işlemini Malcolm uyguluyordu. Malcolm yüzlerce insanı bizzat kendisi vampire çevirmişti ve gücümü ona karşı kullanırsam kilisedeki herkesi etkileyecekti.

Hepsine birden aynı anda dokunuyormuşçasına nabızlarını ve kalplerinin atışını duydum, bilekleriyle boyunlarını hissettim. Vampirlerin nabızlarının ritmi çok yavaştı. Çoğu çok uzun süredir beslenmiyordu. Çünkü Malcolm onların avlanmasına izin vermiyordu. Hatta kulüplere gidip beslenmelerine bile müsaade etmiyordu. Kilise üyelerini, kurban edilmeyi bekleyen bakireler gibi beyazlar içinde gördüm. Sadece ölmeyecek kadar kan alıyorlar ve asla tatmin olmuyorlardı.

En az üç vampirden alınan koyu ve yapış yapış kanla dolu kaseyi gördüm. Malcolm bu konuda çok dikkatliydi. Çünkü onları yanlışlıkla bir başkasına kan yemini ettirmek istemiyordu. Fakat bunun ne anlama gelebileceğinden korktuğu için asla kendi kanını da kullanmıyordu.

Malcolm geri çekildi ama çok geç kalmıştı. Artık ona ihtiyacım yoktu.

Hemen arkasında duran koyu renk saçlı ve gözlüklü kıza baktım. İlk kez gözlüklü bir vampir görüyordum. Eli göğsüne gitti ve bunun sebebini biliyordum. Kızın kalbi

atıyordu. Başka şeyler de gördüm. Bir zamanlar insanken burada diz çöküp kendini sunmuştu ama omuzlarına dokunan namuslu ellerdi. Kimse onu böyle tutmamış, ondan böylesine büyük bir güçle beslenmemişti. Öyle ki hissettikleri, seksin yanında sönük kalırdı.

"Kes şunu!" dedi Malcolm. "Bırak onları!"

Yavaşça ona döndüm ve yüzümdeki ifade gerilemesine sebep oldu. "Onları bana sen verdin," dedim yumuşacık, adeta bal gibi bir sesle. Çok güçlüydüm. Dün gece vampirlerin benim için bir nevi cadılar gibi olduğunu öğrenmiş ve bunun için o vampirin benimle bir bağı olması gerektiğini düşünmüştüm. Ama yanılıyordum. Ben hepsiyle beslenebiliyor, onları kocaman ve asla bitmeyen bir pil gibi kullanabiliyordum.

Zerbrowski bana yaklaşınca titremeye başladı. "Neler oluyor Anita?"

"Bildiklerimi öğrenebilmek için vampir güçlerini kullandı," dedim aynı yavaş ve rahat sesle. Sanki sesim bir şeker gibi ağzınızda tutup emebileceğiniz bir şeye dönüşmüştü. Tam Jean-Claude'un oyunları gibi diye düşünürken birden beni hissetti ve neler olduğunun farkına vardı. Zaten olan biteni bilmesi gerekiyordu. Çünkü Şehir Efendisi oydu, Malcolm değil. Bugüne dek eski Şehir Efendisi'nin ölmeden evvel yaptığı anlaşmaya sadık kalmıştı ama şimdi... Bekleyip nasıl davranacağını görecektik. Fakat bu geceki önceliğimiz cinayetti.

"Yaralandın mı?" diye sordu Zerbrowski. Buna ihtimal vermediği belliydi ama ortada bir terslik olduğunu anlayabiliyordu.

"Hayır," dedim, "iyiyim." *Eğer bazı duygularını hissedebiliyorsam, yüzlerine bakıp hatıralarını görebiliyorsam, belki başka şeyler de yapabilirim*, diye düşündüm.

Neredesin Avery? diye sordum içimden. Yüzümde hafif bir esinti dolaştı. O esintinin geldiği yöne doğru dönüp soldaki sıralara baktım. *Avery, Avery, Avery.* İsmini her seferinde biraz daha yüksek sesle söyledim. Bağırmıyordum ama buyurgan bir tonum vardı.

Orta sıralardan bir vampir ayağa kalktı. Orta boylu ve kısa kahverengi saçlıydı. Herhalde onu öldürdüklerinde henüz yeni reşit olmuştu. Çünkü yakışıklı yüzünün ham bir havası vardı.

Elimi uzattım. "Bana gel Avery. Gel."

Kalabalığın içinde yürümeye başladı. Fakat bir el bileğini yakaladı ve henüz vampire dönüşmemiş bir kadın kafasını sallayarak "Gitme," dedi.

Ne var ki Avery kolunu kadından kurtardı ve sesini yanımda dikiliyormuşçasına net duydum. "Gitmeliyim, beni çağırıyor." Gözleri vampir ışığıyla kahverengi cam misali parlıyordu. Ancak yüzündeki ifadeyi şu ana dek sadece insanlarda görmüştüm. Vampirlerin büyülediği ve onlara hayır diyemeyen insanlarda.

Malcolm'un gür sesi salonda çınladı. "Onu durdurun kardeşlerim. Durdurun ki onun çağrısına kulak vermesin. Bu kadın, Şehir Efendisi'nin fahişesi ve Avery'mizi baştan çıkaracak."

Bana fahişe demesine öfkelenmiştim. Malcolm'a dönüp "Ben mi onları baştan çıkaracağım?" dedim hiddetle. "Tanrım, hepsini mahvetmişsin. Ölümlü hayatlarını ne için çal-

dın Malcolm ha? *Ne için?*" Son cümlem kocaman bir yangının ısısını taşıyan rüzgar misali bütün salonu dolaştı.

Tüm genç vampirler gücümün etkisiyle bağırdı. İstemeden canlarını acıtmıştım. Bunu telafi etmek istedimse de öfke benim öfkemdi ve insanları rahatlatmak konusunda asla başarılı olamamıştım. Belki Jean-Claude bunu becerebilirdi. Onun soyundan gelen vampirler yıllardır aynı problemle cebelleşiyordu. Eğer sahip olduğun tek alet bir çekiçse tüm sorunlar çivi gibi gelmeye başlar. Eğer sahip olduğun tek alet baştan çıkarmayla terörse ve hala şirin olmaya çalışıyorsan... Bu konuda uzman olman gerekir.

65

Nabızlarının tadını alabiliyordum. Sadece birinin değil yüzlercesinin. Sanki bir kamyon dolusu şekerleme ağzıma boşaltılmıştı. Ve dilimde yavaş yavaş erirken tatlı bir tat bırakıyorlardı. Ama sadece vişne, üzüm ya da çilek değildi. Sanki binlerce tat ağzımın içinde karışmıştı ve hiç lezzetli değildi. Aksine içim bayılmıştı.

Tek bir tadı, tek bir nabzı yakalayamıyordum. Çünkü bunları birbirinden ayırt edemiyordum. Binlerce seçeneğim vardı ama takip edebileceğim birini bulmadan hiçbirini yutamazdım. Dizlerimin üzerine çöktüm. Binlerce ten kokusu etrafımı sarmalamıştı. Hepsinin kokusunu duyabiliyordum. Birini gerçekten sevdiğiniz zaman boynunun kokusu baş döndürücü gelir ya, işte aynı öyleydi. Her bir boynun farklı bir kokusu vardı. Tıraş köpüğü, parfüm, ko-

lonya, sabun, ter. Sanki hepsinin tek tek yanına gidip burnumu boyunlarına dayamış ve kokularını içime çekmiştim.

Zerbrowski yanımdaydı, silahını çekmiş fakat henüz kimseye nişan almamıştı. "Anita, neyin var?" diye sordu. "Sana zarar mı verdi?"

Kim? diye düşündüm. Kimden bahsediyordu ki? Bana zarar verebilecek bir sürü kişi vardı.

Kafamın içinde Jean-Claude'un sesini duydum. "Seçmelisin *ma petite*," dedi.

Aklımı toparlamaya çalıştım. "Yapamıyorum."

"Oraya kimi bulmaya gittin?" diye sordu.

Kim? Bu iyi bir soruydu ama cevabı bilmiyordum.

Zerbrowski kolumu yakalayıp sıktı. "Anita! Sana burada ihtiyacımız var. Neler oluyor?"

Bana ihtiyacı vardı. Smith ve Marconi'nin silahlarını çektiğini gördüm. Bana ihtiyaçları vardı çünkü hissedemiyorlardı. Görevimi yapıp düşünmeli ve konuşmalıydım, yoksa işler çığırından çıkacaktı. Bu gece bir federaldim ve bunu hatırlamam gerekiyordu. O anda tüm o kokuların ardında kaybolan bir şeyi hatırladım.

Avery. Benim Avery'ye ihtiyacım vardı. Bu ismi düşündüğüm anda nabzını dilimde hissettim. Teni deodorant kokuyordu ama ucuz ve sıradan olmadığı için adeta iyi kalite bir parfüm kadar hoştu. Ama bu koku, altındaki teri maskelemeye yetmiyordu. Duş almamıştı. Bu düşünce ter haricinde başka neyi yıkayıp yok etmediğini merak etmeme sebep oldu. Onu yine yanımdaymış gibi net hissedebiliyordum. Sanki burnumu vücuduna dayamıştım. Tenine doğru alıp verdiğim nefes, kokuları burnuma ve ağ-

zıma sürüklüyordu. Bedenindeki kokuları sadece almakla kalmayıp tatlarına baktım. Çok hafif bir lezzetti. Sanki koku daha önemliydi ama ilk kez tamamıyla birbirlerinin içine geçmişlerdi. Bu, Jean-Claude'a has bir özellik değildi. Richard'ı düşünmemeye çalıştım. Aramızdaki bağlantıları açıp kafamın içine girmesini istemiyordum.

Jean-Claude beni Richard'dan koruyacağını söyledi. Bunu kelimelerle ifade etmemişti ya da etmişse bile kulaklarımın algılayamayacağı kadar hızlı konuşmuştu. Tıpkı telepatik steno gibiydi. Benim daha fazla duyguya boğulmama izin vermeyecekti. Fakat Richard'la olan bağım sayesinde Avery'nin vücudunu koklayıp tadına bakıyor ve bundan tiksinmek yerine keyif alabiliyordum.

Kurtlarla köpekler koku ve tadı insanlar gibi algılamaz. Mesela canlıları koklamaktan hoşlanırlar. Avery seks yapmış ve sonrasında temizlenmemişti. Bundan rahatsız olmak yerine -Jean-Claude'un işaretleri ve benim kendi gücüm sayesinde- merak duyuyordum. Çünkü Avery'nin evini görmüştüm ve onun normalde temiz ve titiz biri olduğunu biliyordum.

Zerbrowski kolumu morartacak kadar sıktı. "Anita, lanet olsun, onu vuramayız. İzin belgesinin üzerinde adımız yazmıyor. Biz cellat değiliz. Hadi, uyan artık!"

Gözlerimi kırpıştırarak Zerbrowski'ye baktığımda Avery'nin onun hemen yanında durduğunu gördüm. Marconi tabancasının namlusunu Avery'nin göğsüne doğrultmuştu. Avery tehditkar bir davranışta bulunmuyor, sadece vücuduna dayalı silaha rağmen ısrarla yürümeye çalışıyordu. Tek derdi bana gelebilmekti. Yüzü bir zombininki gibi

donuk değildi, hatta gülümsüyordu. Onu çağırmıştım ve artık Avery'yi göğsüne dayalı bir silah bile durduramazdı.

"Dur!" dedim.

Avery olduğu yerde zınk diye durarak bir sonraki emrimi beklemeye başladı. Bana sevgilimmiş gibi sevgi dolu bir ifadeyle bakmasını önemsediğim yoktu. Gömleğini çıkarıp tenini tenime sürtmek istiyordum. Evet, bunun cinsel bir tarafı olduğu muhakkaktı ama aynı zamanda koku saçan nesneye ya da canlıya sürünmek için çıldıran bir köpek gibiydim. O kadar güzel kokuyordu ki bunu yanımda götürüp boş bir vaktimde keşfetmek istiyordum. İnsanlar nasıl sahilde buldukları deniz kabuklarını ve renkli taşları biriktirirse, köpeklerle kurtlar da koku toplar. Çünkü onlardan hoşlanır ve güzel olduklarını düşünürler. Bazı kokular sizi favori renginizi giymek kadar mutlu eder. Büyük ihtimalle Richard'a benzeyen yanım, terle karışık seks kokusunu seviyordu. Ama bunu derinlemesine düşünmeyi bırakıp harekete geçmem gerekiyordu.

"İyiyim Zerbrowski," dedim. Sesim uzak, konuşma tarzım tembelceydi. Daha canlı konuşmayı beceremediğimi ama beni kollarımdan tutup ayağa kaldırdığında tekrar yığılmamak için büyük bir çaba harcadım. Aferin bana. Sonra öne doğru bir adım attım. "Tamam Marconi, yanıma gelmesini ben söyledim."

Marconi'nin yüzünde komik bir ifade vardı. "Ama yüksek sesle değil."

Omzumu silktim. "Pardon." Artık Marconi'ye bakmıyordum. Gözlerimi Avery'ye dikmiştim. Ona bir sevgiliye bakar gibi bakıyordum. İçimde insani olmayan o kadar

çok his vardı ki kafam iyice karışmıştı. Onu süzerken açlıkla kokuların verdiği zevk iç içe geçmişti. Avery'yi kokumla işaretlemek istiyordum. O benimdi. Kokusunu vücuduma sarmalamak ve o kokuların ne anlama geldiğini düşünmek istiyordum. Sanki koku cinayet mahallinin bir fotoğrafıydı. Onu yanımda taşıyabilir ve defalarca bakıp düşünebilirdim. Koku alma duyum yükselişe geçip görme duyumdan sonra ikinci sıraya yerleşivermişti ve bunun ikinci sırada olmasının tek sebebi burnuma güvenemeyecek kadar primat olmamdı.

"Silahlarınızı indirin," dedi Zerbrowski. "Vampirlerin lanet olası dünyasına hoşgeldiniz." Sesi çok mutsuzdu ama kafamı çevirip ona bakmadım çünkü gözlerimi Avery'nin üzerinden çekmek istemiyordum.

Benim zevkime göre biraz fazla düzenli bir tipti. Açık kahverengi, parlak saçları, babalara ya da büyükbabalara yakışacak şekilde kesilmişti. Elli yıldır eskimeyen klasik bir saç modeliydi işte. Kahverengi gözleri hemen hemen saçlarıyla aynı renkti. Saçlarından daha koyu renk olan kaşlarının hoş bir biçimi vardı. Eğer bir kadın olsaydı gözlerinin hemen üzerindeki çizgiyi alması gerekirdi. Yeterince kirpiği olmamasına rağmen koyu renkleri sebebiyle sık görünüyorlardı.

Yüzü ovaldi ve gencecik görüntüsünü bozan tek şey, birkaç günlük sakalıydı. Boyu bir seksen civarında olmasına rağmen her nedense daha kısa görünüyordu. Ona baktığınızda bu adam hayatı boyunca hiçbir kötülükle karşılaşmamış diye düşünebilirdiniz. Böyle bir hissiyata kapılmanıza yalnızca genç yüzü ve yumuşak renkleri sebep olmuyordu.

Onunla ilgili hiçbir şey yeterince olgun değildi. Bir vampir, masumiyetinden hiç mi bir şey kaybetmezdi?

Üzgün gibiydi ama bir kadını kasten ya da kazara öldürdüğüne dair hiçbir emare yoktu. Yanılıyor muydum, yoksa o lekesiz daireye ayak basan tek vampir Avery değil miydi?

Tam karşımda dikildi. Üzgündü, çok üzgün. Biliyor muydu? Bunu o mu yapmıştı?

O sırada kilisenin kapısı çalındı ve bu gürültü hepimizi birden yerimizden zıplattı. Benim bildiğim, bir kilisenin kapısını çalmak yerine doğruca içeri girersiniz. Bir ses "Dedektif Zerbrowski," diye bağırdı.

Zerbrowski kapıya doğru yürüyüp dışarı çıktı. Tekrar içeri girdiğinde elinde bir tomar kağıt vardı. Her zamankinden daha kalındı. Hapse girmemem için bir sürü açıklayıcı madde eklenmişti ama Avery'nin canını düşünen kimse yoktu.

Zerbrowski yanıma gelip kağıtları bana uzattı. Yazılanları okumam gereksizdi. İdam emriydi. Vampir cellatlarının yazılı emri görmeden hareket ettiği günler çok gerilerde kalmıştı ama ben bu konuya ekstra özen gösterirdim. Şu ana kadar aleyhimde açılan hiçbir davayı kaybetmemiştim ama vampir avcısı arkadaşlarımdan biri gerekli evrakı beklemediği için hala hapisteydi. Artık benimle çalışan herkes öğrenmişti. Yazılı emir yoksa infaz da yoktu. Emir olduğundaysa bütün yetki bendeydi.

Tüm prosedürü bilmeme rağmen kağıtta yazanları gözlerimle taradım. Yasal olarak aşağıda adı yazılan kişileri öldüren vampir ya da vampirleri katledebileceğim söyleniyordu. Kurbanların isimleri odaklanmama yardımcı ol-

muştu. Bunu neden yaptığımı hatırlamama. Elimdeki listeye başka kurbanlar eklenmesini istemiyordum. Bu insanların katillerine karşı güç kullanmaya yetkim vardı ve emrin gerekliliğini en acele tarafından yerine getirmeliydim. Elimde bu kağıtlar olduğu sürece istediğim her türlü binaya girip çıkabilirdim. Yasal görevimi yapmamı engellemeye çalışan insan ya da farklı türler, Amerika Birleşik Devletleri ve Missouri Eyaleti'nin kanunları önünde kişisel haklarını kaybediyordu.

Daha bir sürü hukuki terim vardı ama işin özeti, şimdi tabancamı Avery'nin kafasına dayayıp tetiği çeksem, polis bırakın beni engellemeye çalışmayı, infazı gerçekleştirmeme yardım etmek zorundaydı.

İnfaz emri, vampirlerin vatandaşlık haklarına kavuşmasıyla birlikte ortaya çıkmıştı. Onları sadece vampir oldukları için öldürmek yasaklanmıştı. Başlangıçta vampirlerin kanuni bir başarı kazandığı sanılmıştı ama elimdeki emre bakarken aklımda tek bir düşünce vardı. Ya bunu o yapmadıysa? Ya Avery suçsuzsa?

Zerbrowski'ye baktım. Beni kaşlarını çatacak kadar iyi tanıyordu. "Bu bakıştan hiç hoşlanmıyorum," dedi. "Bana işimi zorlaştıracağını söylüyor."

Gülümseyip kafamı salladım. "Kusura bakma ama doğru vampiri cezalandırdığımızdan emin olmak istiyorum."

Malcolm öne çıktı. "Bu mesele, kilisemin üyelerinden birini ilgilendiriyorsa emri görmeye hakkım var."

Kağıtları ona uzattım.

Yazılanlara göz gezdirdiğinde ağzı hayretle açıldı. "Bize *canavar* diyorsunuz ha?" dedi kafasını iki yana sallayarak.

"Bunu kişisel alma Malcolm," dedim. "Benim de en yakın arkadaşlarımın çoğu, canavar kategorisine giriyor." Emri alıp katladım ve cebime koydum.

"Buraya bizden birini öldürmeye geldiğinde bile şaka yapabiliyorsun."

Cemaatin oturduğu sıralarda bir dalgalanma oldu ve bazıları ayağa kalktı. Kilisede yüzlerce vampir ve insan vardı. Oysa biz sadece altı kişiydik. Bu iş çığırından çıkabilirdi ve derhal duruma el koymalıydım. Zira yasal görevimi yapmama engel olanları öldürme yetkim vardı ve istediğim en son şey bir kilise dolusu vampirle insanı şehit mertebesine ulaştırmaktı.

Malcolm zihnimi okumuşçasına kapıya doğru yürüdü. Fakat Marconi elini kaldırarak onu durdurmaya çalıştı. Evet, yaptı bunu.

"Sorun çıksın istemiyoruz," dedi Zerbrowski. "Bunu senin de istemediğini biliyorum Malcolm."

"Siz beni nasıl biri sanıyorsunuz? Cemaatimin bir üyesini otoparka götürüp dizlerinin üzerine çöktürecek, sonra da öldüreceksiniz ve ben bu duruma seyirci kalacağım, öyle mi?"

Kahretsin, diye düşündüm.

"Buraya kimin için geldiniz?" dedi Avery. Sesi de tıpkı kendisi gibi yumuşacık ve kararsızdı. Acaba rol mü yapıyordu?

"Elimizdeki infaz emri senin için," dedim. "Umarım yanında başkalarını da götürmezsin."

Kahverengi gözleri dehşetle açıldı. "Ama neden? Beni neyle suçluyorsunuz?"

"Onu almaya çalışırsanız kapının önünde dikilip sizi engelleriz. Onu ancak cesedimizi çiğneyerek buradan çıkartabilirsiniz."

Malcolm'a baktım. Blöf yapıyordu. Bir mahkumu öldürmek için kilisede kargaşa çıkarmak istemeyeceğimize güveniyordu. Amacı bizi buradan kaçırmaktı. Sonra Avery'yi istediğim yerde öldürebilirdim. Genelde emrin çabucak elime geçmesini isterim ama bu gece bir istisnaydı. Keşke onu ölümsüz Billy Graham'le sürüsünün önünde almasaydım.

Zerbrowski bana baktı. "Vampir avcısı sensin Anita. Bu işi sen halletmelisin."

"Ah, teşekkürler," dedim alaycı bir sesle ama bir fikrim vardı. Hala Avery'nin tadını alabiliyordum. Benim radarıma göre masumdu. Peki bundan emin olabilir miydim? Malcolm benden bildiklerimi çalmak istemiş fakat oynadığı vampir oyunu ters tepmişti. Artık vampirlerinin nasıl beslendiğini ve yaşadığını biliyordum. Belki yeterince konsantre olursam daha değerli bir bilgi edinebilir, Avery'ye dokunurak kafasından geçenleri öğrenebilirdim. Ona dokunduğum takdirde bu geceye dek hep kaçındığım bir şekilde benim olacaktı. Birdenbire bunun o kadar da kötü bir fikir olmadığını düşünmeye başlamıştım.

Zerbrowski'nin kulağına eğilip fısıldadım. "Onu zihnimde hissedebiliyorum. Sanırım dün gece neler gördüğünü öğrenebilirim."

"Nasıl?"

Omzumu silktim. "İster metafiziksel safsata ya da nekromansi saçmalığı de, ister cadılık, ama tek çıkar yol bu."

"Elindeki emir, büyülerini cemaatimin üyeleri üzerinde kullanmanı kapsamıyor."

Malcolm'a dik dik baktım. Çileden çıkmak üzereydim. "Gerekli gördüğüm her türlü gücü ve yeteneğimi kullanabilirim," dedim. "Ve buna büyülerim de dahil."

"Onu büyülemene izin vermeyeceğim."

"Avery'yi kurtarmaya çalıştığımın farkında değil misin? Eğer kalbiyle kafasını alıp yarın masum olduğunu öğrenirsek ne diyeceğim ha? Ah, kusura bakmayın, ufak bir yanlışlık oldu mu?" Yine sinirlenmeye başlamıştım. Derin bir nefes alıp beşe kadar yavaşça saydım. Ona kadar dayanabilecek sabrım kalmamıştı. "Onu öldürmek istemiyorum Malcolm." Bunu adeta bir rica gibi söylemiştim.

Malcolm şüpheci gözlerini yüzüme dikti. Yalan söyleyip söylemediğimi anlamaya çalışıyordu. "Pişmanlığını hissediyorum Anita. Sen de benim gibi ölümlerden bıkmışsın."

Gördünüz mü? Vampirlerin zihninize birazcık sızmasına izin verirseniz bütün düşüncelerinizi çekip alıverirler. Malcolm'un kalkanlarım kapalıyken beni böyle okuması hiç hoşuma gitmemişti doğrusu. Yoksa vampirlerin tadına bakarken onları indirmiş miydim? Hemen kalkanlarımı düşündüm. Evet, ya inmişlerdi ya da içinde yüzdüğüm koku ve tat denizi onlarda bir gedik açmıştı. Kalkanlarımı tekrar kaldırmaya yoğunlaştım ama öncesinde yapmam gereken bir şey vardı.

Malcolm'a baktım. "Avery'ye dokunacağım. İçine bakıp görebileceğim kadar göreceğim. Onu incitmeyi planlamıyorum. Ben gerçeği istiyorum Malcolm. Eğer suçluysa bana engel olmayacağını bilmem gerek."

"Onda ne keşfettiğini nereden bileceğim?"

Gülümsememin hoş olmadığını biliyordum. "Bana dokunmanı istediğimde, daha doğrusu eğer bunu istersem, bildiklerimi sen de öğrenirsin."

Birbirimize baktık ve sormadığımız sorular adeta gözlerimize yansıdı. Elimi sıktığında vampir cinayetleri hakkında bilgi almaya çalışmıştı. Bazı eyaletlerde sırf bu bile onu suç eğilimi olan vampirler listesine koymaya yeterdi. Ne yaptığını biliyordum ve elimdeki emirle onun cinayetlerle olan bağını saklamak için bize zorluk çıkardığını iddia edebilirdim. Üstelik bu şüphelerimi mahkemede kanıtlamam bile gerekmezdi.

Malcolm derin bir nefes alınca omuzları yukarı aşağı hareket etti. Sonra kafasını salladı. Benden hala şüphelendiğini ama başka çaresinin kalmadığını göstermeye çalışıyordu. "Eğer Avery izin verirse ona dokunabilir ve gerçeği öğrenmek için Jean-Claude'la olan bağlarını kullanabilirsin."

Aslında kendi nekromansırlığımı kullanmayı planlıyordum ama bunu Malcolm'a açıklama gereği duymadım. Herkes, hatta eski ve güçlü vampirler bile bazen aldanabilirdi.

Avery'ye döndüm. "Bana izin veriyor musun?"

Kaşlarını çattı. Görünüşe bakılırsa kafası allak bullak olmuştu. Onun göründüğü kadar zeki olmadığını düşünmeye başlamıştım. "Ne yapmak istiyorsun?"

"Sana dokunacağım," dedim.

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı ve hafifçe gülümsedi. Ama gözleri müthiş bir sevinçle parlıyordu. "Evet," dedi. "Tabii ki."

Ellerimi uzatıp gülümsedim. "Gel bana Avery." Birkaç adım attı ve karşımda durup dizlerinin üzerine çöktü. Yüzünü kaldırıp bana baktığında istek ve yüzde yüz güven gördüm. Zeki olmayan o değil bendim. Onu bir vampir efendisinin bir ölümlüye yapabileceği gibi kendime çekmiştim. Avery'ye dokunmadan evvel aklımda tek bir soru vardı. Acaba şimdi tabancamı kafasına dayayıp tetiği çekmeye hazırlansam kaçmaya mı çalışırdı, yoksa bana yine böyle güven dolu gözlerle bakmaya devam mı ederdi?

66

Cildi yumuşacıktı. Hatta soluk cildinde simsiyah görünen bir-iki günlük sakalı bile yumuşaktı. Sakalına dokunduğum anda saçlarının da ipek gibi olduğunu biliyordum. Bu vücutta en ufak bir sertlik ya da dayanıklılık yoktu.

Avery'nin yüzünde, fevkalade bir şey görmüşçesine ışıltılı bir gülümseme belirdi. Fakat baktığı sadece bendim ve ben fevkalade değildim. Kilisenin içindeki hareket dikkatimi çekince bakışlarımı Avery'nin üzerinden çekerek sıralara kaydırdım. Bazı vampirler yerlerinden kalkmış bizi izliyordu. Bazıları neden ayağa kalktığını hatırlamıyormuş gibi şaşkın şakın bakınıyordu. Küçük bir grup ana koridora kadar ilerlemişti. Onlar da aynı tereddüt içindeydi. Ancak gayet kararlı görünen bir düzine kadarı bana tıpkı Avery

gibi bakıyordu. Sanki dualarının cevabı bendim. Böyle bir bakışı kimin yüzünde görsem huzursuzlaşırdım ama karşımdakiler daha önce hiç karşılaşmadığım vampirler olunca daha bir telaşa kapılmış, hatta korkmuştum.

"Onları büyüledin," dedi Malcolm öfkeyle.

"Senin insanlara yaptığın gibi mi?"

"Ben güçlerimi insanlar üzerinde kullanmam."

"Kendini insanlara ve çaylak vampirlere çekici göstermek için hiçbir şey yapmadığını mı iddia ediyorsun?"

Mavi gözlerini kırpıştırdı. Kesinlikle bana ilk bir-iki görüşmemizde gösterdiği Malcolm değildi. "O kadar gösteriş meraklısı değilim," dedi en sonunda sessizce.

Onunla tartışabilirdim ama boşverdim. Asıl öğrenmek istediğim hangi vampir güçlerini insanlar üzerinde kullandığıydı. Ama bu konu beklemek zorundaydı.

Avery yanağını avcuma bıraktı. Leoparadamlar gibi sürtünmemişti ama hala orada olduğunu hatırlamamı istiyordu. Bir an onu süzdükten sonra bakışlarımı ana koridorda bekleyen vampirlere çevirdim. Şimdi neredeyse bir sıra oluşturmuşlardı. Avery'yle işim bittiğinde onlarla ilgilenmemi ister gibiydiler. Bunu kasten yapmamıştım ve nasıl telafi edeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Jean-Claude'u düşündüm. Fısıltısı içimden geçip tenimde titreşti ve bu titreşim elimden ayaklarımın dibindeki vampire geçti. Avery gözlerini kapayıp hafif hafif sallanmaya başlamıştı.

"İşe yaramadı Jean-Claude," diye fısıldadım. "Ben bu durumdan kurtulmaya çalışıyorum, sen daha beter hale getiriyorsun."

"Başkasının düşünce ve hislerini bu dereceye kadar okuma yeteneğim yok *ma petite*. Ödünç aldığın benim gücüm değil."

"O halde kimin?"

"Kanımca Malcolm'un. Çünkü ilk başta senin üzerinde kullandığı buydu."

"Ve sonsuza dek bana geçti, öyle mi?"

"Belki geçici bir süre içindir. Çabuk kullan *ma petite*. Az sonra yok olabilir."

"Peki ya cazibemi ne yapacağız?"

"Avery'den istediğin bilgiyi almaya bak. Sonra sana o gücünü kontrol etmeyi öğretirim. Şimdilik işleri sarpa sardırmamak için geri çekiliyorum." Dediğini yapıp beni yalnız bırakıverdi. Eskiden onun gidişi cazibe sorununu hallederdi ama şimdi işe yaramamıştı. Avery hala ayaklarımın dibindeydi ve diğer vampirler istekle bana bakıyordu. Peki ne istiyorlardı? Onlarla ne yapacaktım? Derin bir nefes alıp yavaşça bıraktım. Sorunlarla tek tek boğuşmalıydım. Aksi takdirde hiçbirini çözmem mümkün değildi.

Avery'nin donuk gözlerine bakıp düşündüm. *Dün gece evinde neler oldu?* Ölü kadını bu kez canlı haliyle gördüm. Başka bir kadın daha vardı ama onu net göremiyordum. Sanki bir sis perdesinin ardındaydı.

Avery yüzünü elime bastırınca sisler biraz olsun dağıldı fakat hala diğer kadını göremiyordum. Malcolm'un gücünü ödünç almıştım ama bende zaten değişik ve daha özel bir büyü yeteneği vardı. Diğer elimi uzatıp Avery'nin yüzünü avuçlarımın arasına hapsedince sis perdesi iyice aralandı. Tıpkı çok eski bir filmi seyretmek gibiydi ve ekran

çiziklerle doluydu. 'Ekranın' diğer tarafını izlemekle o kadar meşguldüm ki Avery'nin şimdi ölü olan kadınla epey yakınlaştığını neden sonra farkettim. Ya utanç duygumu yavaş yavaş yitirmeye başlamıştım ya da tamamen işime odaklandığım için böyle bir sahne karşısında rahat davranabiliyordum.

Vampirlerin insanlara saatleri, hatta günleri unutturabildiğini biliyordum ama ilk kez hatırasının bir kısmını bulanıklaştırabilen bir vampir görüyordum. Güçlerini bu şekilde kontrol edebildiklerini yeni öğrenmiştim ve bu beni korkutmuştu.

Avery'nin yüzüne daha çok dokunmam işime yaramıştı çünkü ister seveyim ister nefret edeyim Jean-Claude'la benim gücüm fizikselliğe dayanıyordu. Avery'yi öpmek için yüzüne doğru eğildiğimde gözlerini kapayan o değil ben olmuştum.

Dudaklarım onunkilere dokunduğu anda yatağın diğer tarafındaki kadının kumral olduğunu gördüm. Dudaklarımızı iyice birbirimize bastırdık, o kumral ve yumuşacık saçlar Avery'nin avuçlarını doldurdu. Yüzü Avery'nin bakışlarına doğru döndü ama o sis perdesi geri gelip kadının simasını gizleyiverdi. *Avery, bana onun ismini söyle*, diye düşündüm. Kafamın içinde uğultulu bir sessizlik belirdi. Kadın ona her ne yapmışsa Avery ismini kendi hafızasında saklı tutuyordu.

Anılarını bir kameradanmış gibi değil, Avery'nin gözlerinden izliyordum. Vücuduna baktım. Çıplaktı. Yanındaki iki kadın da öyle. Ama kumralın yüzünü hala göremiyordum.

Dizlerimin üzerine çöküp Avery'yi öpmeye devam ettim. Ellerini belime doladı ve kendimi vücudunun verdiği hisse bıraktım. Öpüşmemizle kucaklaşmamıza odaklandığımda hatırası sanki şimşek çakmışçasına aydınlandı. Renkler daha canlıydı ve Sally Cook'un ağzının tadını alabiliyordum. Parfümlerin kokusu birbirine karışmıştı. Birinde daha çok alkol vardı ve keskindi, diğeri pahalı bir kokuydu. Pudralı amber kokusu. Vampirin yüzü benimle onun zihninin içinde kristal misali berraklaştı. Kadının adı Nellie'ydi ve bir efendi vampirdi. Avery'yle kilisede değil striptiz kulüplerinden birinde tanışmıştı. Avery'nin Morgana adıyla tanıdığı striptizciyi o getirmişti.

Sanki bir bilgisayardaki gizli bir dosyanın şifresini bulmuştum ve birdenbire dosya açılıp tüm bilgiler gözlerimin önüne serilmişti. Avery'ye kendi efendisinden bahsetmişti. Kadının efendisi, Malcolm'un efendisi gibi değildi. Avlanmanın, beslenmenin ve gerçek bir yırtıcı olmanın gerekliliklerini iyi bilen, çok güçlü bir vampirdi. Avery kadınla arasına mesafe koymak için çok uğraşmış ama kumral onun peşini bırakmamıştı. Bu düşünceler beni Nellie'nin ve başka bir kadın vampirin hatıralarına götürdü. Öteki vampir, Nellie'nin ikizi gibiydi. Adı Nadine'di ve Nellie'den daha genç, daha güçsüzdü. Ama çok benziyorlardı ve ikisini birarada gördüğüm an onların Avery'yle olan benzerliklerini farkettim. Hepsinde aynı yumuşacık, kahverengi saçlar, aynı yumuşak, oval yüz, aynı renk gözler vardı. Kardeş olabilirlerdi. Nadine'le Nellie onunla seviştikten sonra kavga etmişti. Çünkü Nadine, Nellie'yi düzenli olarak bir başkasıyla paylaşmak istemiyordu.

Avery bunu araya mesafe koymak için iyi bir fırsat olarak görmüş fakat Nellie bir gece kulüpte karşısına çıkmıştı ve yanında da Morgana vardı. Ona birlikte takılmayı önerdiklerinde Avery hayır diyememişti. Suçluluk duygusunun tadını aldım. Yeterince gerçekti. Kilisenin pek çok kuralını çiğnemişti. Kulüp, striptizci ve son derece tehlikeli bir kadın olan Nellie. Avery onun daha nelere cesaret edebileceğini henüz bilmiyordu.

Kadının boynundan beslenip Nellie'yle seks yaptığında gecenin sona erdiğini sanmış fakat Nellie diğer kadının üzerine gitmeye başlamıştı. Avery'nin onun kasığından beslenmesini istiyordu. Avery birdenbire paniklemişti. Belki bunun sebebi diğer vampirin gözlerindeki ifadeydi. Nellie'nin yumuşacık, kahverengi bakışları acımasızca parlıyordu. Avery hemen kalkıp gitmediği takdirde Nellie'nin onu her şeye ikna edebileceğini biliyordu.

Kıyafetlerini alıp yatakodasından çıkmış, salonda giyindikten sonra Morgana hala hayatta ve Nellie'yle yataktayken çıkıp gitmişti. Sonra kiliseye gelmiş ve bodrum katta acil durumlar için boş bırakılan tabutlardan birine girip uyumuştu. Malcolm'a Nellie'yi, korkutucu teklifini ve avlanmayı bilen efendisi hakkında tüm bildiklerini anlatmayı planlıyordu. Bu efendi, dehşet saçan topluluğunu genişletmek için kilise üyelerini ayartmaya çalışıyordu. Avery, Malcolm'la konuşmak için kilisedeki ayinin bitmesini beklerken biz gelmiştik.

Birden geri çekildim. Hani bir havuzda ya da denizde çok derine indiğinizi düşündüğünüzde nefes almak için ok gibi yukarı çıkarsınız ya, öyle bir telaşa kapılmıştım. Yü-

züne birkaç santim uzaklıkta ve nefes nefeseydim. Birbirimizin dehşetle irileşen gözlerine baktık. Doğru düşünebilseydim sonraki sorularımın cevaplarını da aynı şekilde dokunarak ve vampir oyunlarını -yoksa nekromansi oyunları mıydı?- kullanarak alabilirdim. Fakat bir yabancının yüzünde böylesi bir sadakat görmek aklımı allak bullak etmişti. Jean-Claude buna alışkın olabilirdi ama ben değildim. Dolayısıyla ne zaman doğaüstü olaylardan korksam yaptığımı yapıp sıradan bir insan gibi davranmaya başladım ve yüksek sesle sordum.

"Bu gece kilisede Nellie'yle efendisine katılacak olan biri var mı?"

"Evet," dedi Avery öpüşmemizin etkisi altındaki mahmur sesiyle. "Nellie, Jonah'ın adını vermişti. Jonah, efendisiyle tanışmış ve onu sevmiş. Bana Jonah'la yatmamızı önerdi. Üçümüz olacaktık. Ama hayır dedim." Son cümleyi kendini savunmak istercesine söylemişti. Yanlarında bir kadın olsa bile bir erkekle yatağa girmeyeceğini anlatmaya çalışıyordu. Eğer benden artı puan kazanacağını sanıyorsa yanılıyordu. Çünkü ben beni başka bir erkekle paylaşmaktan çekinmeyecek kadar kendine güvenen erkeklerden hoşlanıyordum. Hatta son zamanlarda bu benimle çıkabilmenin önkoşulu haline gelmişti.

Avery aklımdan geçenleri okumuşçasma kaşlarını çattı. Fakat hakkımda ne düşündüğüne kafa yoracak zamanım yoktu. Zerbrowski "Kaçıyor!" diye bağırdı.

Ayağa kalktığımda bir vampirin sıraların üzerinden atladığını gördüm. Ayakları tahtaya hafifçe değiyor ve sonra havaya zıplıyordu. Yerden bayağı yükselebilmesine rağmen

henüz uçmayı bilmiyordu. Çaylaklara bayılırım. Onları yakalamak daha kolaydır.

Uçamadığı için yüksek pencerelerden birine ulaşmayı denemedi bile. Onun peşinden gitmek yerine mihraba doğru koştum. Arkada bir kapı olduğunu biliyordum ve dışarı çıkmak için onu kullanması şarttı.

Tabancamı çıkarmıştım. Koşarken emniyetini açtım. Vampir son sıradan aşağı atlayıp yere yumuşak bir iniş yaptı. Tam kapıya doğru bir adım atmıştı ki "Dur, yoksa vururum," diye bağırdım. Tabancayı iki elimle birden kavrayıp ona doğrultmuştum. Kilisenin içi çok kalabalıktı. Evet, insanlar bir kenara çekilmişti ama tetiği çektiğim anda mermi yanlış birine isabet edebilirdi.

Kimseyi tehlikeye atmamak için ona mümkün olduğunca yaklaşmak istiyordum. Ama silahlar çekilince herkes paniğe kapılmıştı tabii. Kalabalığın şok halinin uzun sürmeyeceğini biliyordum. Birazdan çil yavrusu gibi dağılacaklardı. Nitekim dediğim gibi oldu ve birkaç ahmak, vampirle arama giriverdi. Jonah bunu fırsat bilerek yeniden kaçmaya başladı.

"Çekilin," diye bağırdım. "Yakalayın! Lanet olsun, kaçıyor!" Ateş etmeye cesaret edemediğim için Jonah kapıya ulaşmayı başarmıştı.

Fakat hemen arkasında iki vampir vardı. Acaba sırf ben yakalayın dediğim için mi peşine takılmışlardı, yoksa bunu duyarlı birer vatandaş olarak kendi iradeleriyle mi yapıyorlardı? Lanet olsun ki cevabı bilmiyordum.

Ciyak ciyak bağıran kalabalığın arasında Zerbroski'yi gördüm. Smith'le Marconi hemen arkasındaydı. Onlara

ulaşmaya çalışırken tabancamı tavana doğrultmuştum. Kilisenin içinde bir bağrış çağrıştır gidiyordu.

Zerbrowski'nin arka kapıda bekleyen iki üniformalıyı dikkatli olmaları konusunda uyardığını ve kötü vampirin eşkalini verdiğini duydum. Panik içindeki sivilleri arkamızda bırakmayı başarmıştık. O gürültünün içinde farklı bir ses dikkatimi çekti. Birileri çığlık atmıyor, bağrışıyordu. Sırtımı kapıya verip yavaşça ilerledim. Hayır, tam eşikte durup kendini mükemmel bir hedef haline getirmek ancak filmlerdeki kahramanların işidir. Gerçek hayatta önce canınızın derdine düşer, olay kapandıktan sonra kahraman pozlarına bürünürsünüz.

Koridorun sonunda birileri boğuşuyordu. Biri koyu renk saçlı, biri sarışın olan iki sorumlu vatandaşımız kötü adamı enselemişti. Onu yere yatırmışlardı ve adamlardan koyu renk saçlı olanı da yerdeydi. İki elimle tuttuğum silahı onlara doğrulttum. Zerbrowski tam arkamdan "Polis, herkes olduğu yerde kalsın!" diye bağırdı.

Adamlar anında bocaladı çünkü namuslu vatandaşlar polisin sözünü dinlerdi. Nihayet kavgayı tamamen bırakıp bize baktılar. Maalesef dikkatlerini kötü adamdan bize yöneltme gafletinde bulunmuşlardı ama onun kaybedecek bir şeyi olmadığı için ne bocaladı ne kavgayı bıraktı. Elimdeki emirle onu öldürmeye yasal hakkım olduğunu gayet iyi biliyordu.

İki vampir onu hala yerde tutuyordu fakat biri tereddüde kapılarak parmaklarını hafifçe gevşetince kötü vampir fırsatı değerlendirmekte gecikmedi. Elinde gümüşi bir parıltı görmemle birlikte "Bıçak!" diye haykırdım fakat çok

geç kalmıştım. Bıçak koyu renk saçlının göğsüne saplandı ve sarışın da bu darbenin etkisiyle sendeledi, sonra dizlerinin üzerine çöktü. Arkadaşına yardım etmeye çalışıyordu. Jonah o sırada ayağa kalkıp kaçmaya çalışsaydı benim için son derece kolay bir hedef olacaktı ama zekice davranıp kapıyı eliyle itti ve yarı emekleyip yarı sürünerek kendini dışarı attı. Aramızdaki iki sivil yüzünden ona ateş edememiştik.

"Kahretsin!" diye bağırıp koşmaya başladım.

67

Kapıya geldiğimizde ben hafifçe eğildim. Zerbrowski ayakta kaldı. Smith'le Marconi hemen arkamızda nişan almak için uygun bir açı bulmaya çalışıyordu. Karşımızda kilisenin uzun masalarla dolu toplantı salonu uzanıyordu ve vampir bu masaların arasındaydı. Yüzünü ona yaklaşan iki üniformalının havaya kaldırdığı haçların beyaz ışığından korumak için deri ceketini kullanıyordu. Polislerin bir ellerinde tabancaları, diğer ellerinde haçlar vardı. Bunları el feneri gibi tuttukları için öteki ellerindeki silahları ustalıkla kontrol edebiliyorlardı. İyi eğitimin faydaları işte.

"Bıçağı var," diye bağırdım.

Üniformalılardan birinin gözleri hafifçe bana kaydı. "Biz haçları tutalım, siz kafasına vurun," dedi.

"Amma da pısırık çıktın sen de Roarke," dedi Smith arkamdan.

"Sıkıyorsa yer değiştirelim."

Silahımı indirmeden vampire doğru yürüdüm. "Bıçağını yavaşça yere bırakıp bize doğru it."

Fakat vampir hiç kıpırdamadı.

Yürümeyi bırakıp bekledim. Zihnimin boşaldığını hissediyordum. Vampirleri öldürürken gittiğim o tuhaf ve dingin yere doğru kaymaya başlamıştım. "Sana son kez söylüyorum Jonah. Ya bıçağını bırakırsın ya da kurşunu yersin. Bir daha tekrarlamayacağım." Sanki ciğerlerimdeki hava boşaldı ve bedenim huzurla doldu. Bu gece o parazitli sesi duymuyordum. Dünya küçülüp yerde emekleyen bir şekle dönüşüvermişti. Polisleri, tam arkamdaki Zerbrowski'yi, haçların parlaklığını, hepsini unuttum ve gözümün önünde tek bir görüntü kaldı. Öldüreceğim adamın görüntüsü.

O karanlık gölgeden bir şey düştü. Beyaz ışığın içinde gümüşi bir pırıltı gördüm ama ne olduğunu anlayamadım. Geri dönüşü olmayan bir yola girmiş, kararımı vermiştim.

Fakat Zerbrowski'nin sesiyle birlikte kendime gelmek zorunda kaldım. "Bıçağı attı Anita," dedi yumuşacık bir sesle. Ne halde olduğumu anladığını biliyordum. Öyle bir anda sert bir ses duymak tetiği çekmeme sebep olabilirdi.

Nefesim yerine geldi ve boğazımdan tuhaf bir hırıltı yükseldi. Sonra silahı tavana doğrulttum. Onu bir an evvel adamın üzerinden çekmek istemiştim. Bunu yapmazsam onu vuracaktım. Yasal olarak Jonah'ı öldürme yetkim vardı ama önce onu konuşturmalıydık. Ve 'gerçek' ölüler sohbeti pek sevmezdi.

"Bitti bu iş," dedi Zerbrowski silahını vampirin üzerinden çekmeden.

Kafamı sallayıp tabancamın kabzasını şakağıma bastırdım. Serin değil ılıktı. Tabancamı kolumun altında, tam göğsümün yanında taşırdım. Dolayısıyla yanlış bir sutyen seçimi onu çekerken canımın yanmasına sebep olabilirdi. Göğüsleri küçük göstermek için yanlara yayan sutyenler bana göre değildi. En iyisi onları yukarı kaldıranlardı. Böylece tabancamı kullanmam gerektiği anlarda memelerim yoldan çekilmiş oluyordu.

Ayrıca sutyenimin göğsümün büyük bir kısmını kaplamasına dikkat ederdim. Çünkü koşarken göğüslerinin kumaştan kurtulup dışarı fırlama olasılığı vardı. Peki bir vampir kovalamacasının ortasında sutyenlerimi düşünmek de nereden çıkmıştı? Çünkü kafam allak bullaktı. Onu neredeyse öldürüyordum. Az kalsın onu zamanı gelmeden yok edecektim. Silahın namlusuna ancak tetiği çekip işini bitirdikten sonra bakacaktım.

Zerbrowski'nin sesi beni durdurmasaydı onu sorgulama fırsatını yakalayamayacaktık. Bedenim ve zihnim buna hazırdı. Tetiği çekip vampiri durduracaktım. Ölüm, işimin bitmesi anlamına geliyordu.

"İyi misin Anita?" diye sordu Zerbrowski.

Kafamı sallayıp silahı indirdim. Zerbrowski'nin vampiri durduracağını biliyor, ona güveniyordum. Eğer vampir durmazsa bu kez işini bitireceğime de güveniyordum. Ama doğru zamanlamayı yapabileceğimden emin olmadığım için tabancamı yere doğrultmuştum.

"Evet," diye mırıldandım.

Gözlerini vampirden bir an olsun ayırmadan "Emirde senin adın var," dedi.

"Evet," dedim yine. Sonra deri ceketinin arkasında saklanan vampire baktım ve hiçbir şey hissetmedim. Sadece bilgi almam gereken bir yaratıktı. Ona bunun için bir anlaşma öneremezdim. Yasa, vampirlerle pazarlığa oturulmasını engelliyordu. İşte başka bir zaman düşünülmesi gereken başka bir sorun daha.

"Ellerini yavaşça kafanın üzerinde kavuştur," dedim.

Sesi boğuktu. "Önce haçları kaldırsınlar."

"Şu anda ölmeyi mi tercih edersin?"

Bir an sessiz kaldıktan sonra "Hayır," dedi.

"Öyleyse sana söyleneni yap. Ellerini kafanın üzerinde kavuştur. Hemen!"

Yüzünü ceketiyle saklamaya gayret ederek denileni düşünmeksizin yaptı.

"Parmaklarını kenetle."

Bunu da yaptı.

"Şimdi dizlerinin üzerine çök."

"Ellerimi kullanabilir miyim?"

Silahımı kaldırıp ona nişan aldım. "Sabrım tükenmeye başladı. Kır şu lanet olası dizlerini."

Sonunda olduğu yere çökmüştü. Güzel.

"Ayak bileklerini kavuştur."

"Ne?"

"Bir ayağını diğerinin üzerine at."

Söylediğimi yaptı. Artık üstünü arayabilirdim. Bundan nefret ediyordum. Ölülerin üstünde silah aramak çok daha kolaydı. Benim gibi sürekli birilerini öldüren biri bir suç-

lunun üstünü aramayı rahatsız edici bulsun, bu da ayrı bir tuhaflıktı.

Silahımı kafasına dayadım. "Hareket edersen ölürsün. Anlaşıldı mı?"

"Evet," dedi gergin bir sesle.

Onlara ölüyken dokunmanın bir başka iyi tarafı da seslerindeki korkuyu duymamak ya da ellerinin titrediğini görmemektir. Öldüklerinde sizden korktuklarını görmek zorunda kalmazsınız. Dokunduğunuz insanın er ya da geç sizin elinizde can vereceğini bilmezsiniz. Kanunlara karşı çıkamazsınız ve kanunlar merhamet içermez. Yasa yasadır ve yasa Jonah Soyadıherneyse'yle bana hiçbir seçenek bırakmıyordu.

Üzerinden başka bir bıçak daha çıkmıştı. Bir tanesinin kılıfı kemerinin sırt tarafına iliştirilmişti. Bileğine takılı ve ceketinin yakasındaki gizli kılıflar boştu. İlk kez bir vampirin bu kadar çok silah taşıdığına şahit oluyordum. Bıçağı yere attığında ve diğerini koyu renk saçlı vampirin göğsüne sapladığında hepsinin bundan ibaret olduğunu sanarak yanılmıştım. Birden bize yardım etmeye çalışan vampiri nasıl da acımadan bıçakladığını hatırladım.

Bıçaklardan birini elime alıp yakından inceledim. "Lanet olsun, gümüş bu," dedim. Sonra vampirin yanından biraz uzaklaşıp onun kelepçelenmesini izledim. Eğer gerçekten kurtulmak isterse bunların onu fazla engellemeyeceğini biliyordum. Henüz vampirlerin gücüne uygun bir hapsetme yöntemi bulunamamıştı. Suç işlediklerinde mahkemeye çıkarılmak yerine öldürülmelerinin bir sebebi de buydu. Bir eyalette haçlı tabutlar denenmişti ama sonra bu uygula-

ma çok zalimce bulunup vazgeçilmişti. Halbuki yasayı değiştirenler bana akıl danışmış olsaydı onlara duruşma gününüze kadar küçük bir yerde tutulmayı mı, yoksa doğrudan öldürülmeyi mi tercih ederdiniz diye sorardım. Eminim bir süre beklemeyi seçerlerdi. Ama kimse fikrimi almaya gerek duymamıştı. Vakti zamanında senato alt kurulunda ölümsüzlerin hakları üzerine konuşma yapmaya davet edilmiştim ama ya toplantı tarihi ya kurul başkanı değiştiği için bunu gerçekleştirme şansım olmamıştı. Bilmiyorum, belki biri kurulun hazırlayacağı raporu tamamlamasını istemiyordu. Muhtemelen politik bir oyunun kurbanı olmuştum. İşin komik tarafı, kurul beni ilk çağırdığında konuşma yapmaya fırsat bulabilseydim söylediklerimden daha çok hoşlanabilirlerdi. Oysa şimdi onları rahatlatacak şekilde konuşabileceğimden emin değildim.

"Onu bir sandalyeye oturtun ve saçmalamaya kalkışırsa vurun."

"Sen nereye gidiyorsun?" diye sordu Zerbrowski.

"Üzerinden çıkan bıçaklar gümüş."

"Yani?"

"Bize yardım eden vampir ölmek üzere." Kapıya doğru yürüdüm. "Hemen müdahale etmezsem çok geç olabilir."

"Sen ne yapabilirsin ki?" diye sordu Zerbrowski.

Kafamı iki yana sallayıp yürümeye devam ettim.

"Anita'yla git Smith."

Smith iki eliyle tuttuğu tabancasını indirip peşimden geldi. "Ben arkanı kollarım."

Smith'in benimle gelmesine itiraz etmedim. Bu geceki ortağım Zerbrowski'ydi. Kötü vampiri yakalamak konu-

sunda birbirimize güvenmiştik. Benim şimdi yaralı vampirle ilgilenmem gerektiğine göre, kötü vampirin yanında Zerbrowski'nin kalması doğaldı. Çünkü Jonah'ı başka kimseye emanet edemezdik. Zerbrowski katili, ben kahramanı almıştım. Bazı vampirler 'kahraman' statüsüne yükselmeden evvel hayat çok daha basitti.

68

Arkadaşının geniş sırtı yüzünden kahramanımızı göremiyordum. Sarışın hala dizlerinin üzerindeydi ve onun elini tutuyordu. Omuzları düşmüştü. Geldiğimizi görünce gözyaşlarıyla ıslanan yüzünü kaldırıp bana baktı. Suratında kendi yaşlarındaki kanın oluşturduğu pembe izler vardı. Diğer vampiri görene dek dehşetle kanlı gözyaşlarına bakmayı sürdürdüm. Kahramanımız sırtüstü yatıyordu ve kocaman gri gözlerini kırpıştırarak bana baktı. Gözleri dışında gayet canlı görünüyordu. Kahverengi saçları uzundu. Kirli sakalı geniş ağzını çevreliyordu. Neredeyse aklımdan geçeni söyleyip *Ah, harika, demek ölmedin,* diyecektim ama kendimi tuttum.

Vampirin diğer tarafına çömeldim. Bıçak hala göğsündeydi. Zamanında bir sürü vampiri bıçakladığım için bu-

nun kalbe isabet eden bir vuruş olduğunu rahatlıkla söyleyebilirdim. Bıçağın etrafında kanlar vardı ve vampirin gömleği adeta kırmızıya boyanmıştı. Ya bu gece beslenmişti ya yarası çok ağırdı. İkisi birden geçerli de olabilirdi tabii.

"Daha önce bıçağın gümüş olduğunu farketmemiştim," dedim.

"Onu yakaladık," diye araya girdi Smith.

"Artık yapabileceğiniz bir şey yok," dedi bir ses. Malcolm tam arkamızda duruyordu. Yanında kilise üyelerinden bazıları vardı.

"Yanılıyorsun," dedim.

"O ölüyor Anita. Maalesef artık ona yardım edemeyiz."

Yaralı adama ve arkadaşının mavi gözlerine baktım. Gömleğinin yakası da aynı renkti. "Daha kötü durumdayken kurtulan vampirler gördüm."

"Onların hepsi efendi vampirdi."

"İlla kişisel gücü olması gerekmez ki," dedim. "Nasıl olsa efendisinin soyundan gelen bir gücü var."

"Truth'la Wicked'in efendisi yok."

Sarışın çaresizlikle Malcolm'a baktı. İsimler hakkında yorum bile yapamamıştım. Truth[2] ve Wicked[3] diye isim mi olur? Ama sarışının yüzünde öyle bir ıstırap vardı ki alaycı bir tarzda konuşmak istememiştim. "Nasıl yani?" diye sordum Malcolm'a bakarak. "Ne demek bu?"

"Onların efendisi yok Anita. Onları dönüştüren efendi öldü ve soylarını yaratan *sourdre de sang* imha edildi.

2 İngilizce'de gerçek, doğru, hakikat. (Ç.N.)

3 İngilizce'de kötü, ahlaksız. (Ç.N.)

Truth'la Wicked yıkımdan kurtulmasına rağmen güçlerini kaybetti."

Sarışının yüzüne baktım. Onun hangisi olduğunu bilmiyordum ama gözlerindeki ifade Malcolm'un sözlerini doğruluyordu.

"Eğer onlara kan yemini ettirseydin bir efendileri olacaktı."

"Sakın beni suçlamaya kalkma Anita. Onları kiliseme kabul ettim. Başka bir efendinin eline düşseler çoktan öldürülürlerdi."

"Neden?"

Yerdeki vampir güçbela konuştu. "Çünkü bizden korkuyorlar."

"Sen yorulma kardeşim. Ben anlatırım," dedi sarışın. "Vampir efendileri durumumuzu öğrenen diğer vampirlerin onları köle yapan efendilere kafa tutacağından endişeleniyorlar. Madem onlar kurtuldu, biz neden kurtulamayalım diye düşüneceklerinden korkuyorlar."

"Kardeşim mi dedin?" dedim.

Sarışın kan çanağına dönen mavi gözlerini bana dikti. "Truth benim kardeşim."

Lanet olsun! diye düşündüm. "Malcolm doğru mu söylüyor?" diye sordum. "Bıçağı çıkarırsak... Truth hiçbir şekilde iyileşemez mi?"

"Eskiden olsa kesinlikle kurtulurdu ama soyumuzun ölümü bizi güçsüz bıraktı. Gümüş bir bıçak yarası karşısında bir insandan farkımız yok."

Vampirin göğsündeki bıçağa baktım.

"İnsan olsaydı çoktan ölürdü."

"Ölüyor, Anita," dedi Malcolm. "Bunu hissedemiyor musun?"

Elimi vampirin göğsüne, bıçağın saplandığı yerin yakınına koyup konsantre oldum. Gerçekten de enerjisi yavaş yavaş tükeniyordu.

Derin bir nefes alıp bırakınca bir sonraki nefesi almakta zorlanmıştı.

"Kahretsin, evet, ölüyor." O kadar çok kan kaybetmişti ki vücudu kendini kapamaya başlamıştı. Sarışına baktım. "Burada elimiz kolumuz bağlı otururbut ölecek. Ama bıçağı çıkarırsak belki onu kurtarabilirim."

"Nasıl?" diye sordu sarışın. Wicked adını bir türlü kabullenememiştim.

Nasıl? Bak, bu iyi bir soruydu. Jean-Claude burada olsaydı kan yeminini kullanabilirdik. Bir dakika, bir dakika! Artık aramızdaki işaretler sonuna kadar açık olduğuna göre Truth benim kanımı alıp ona bağlanabilirdi. Primo'yla bunu kazara keşfetmiştik ama artık bunun mümkün olduğunu biliyorduk.

"Efendimle bağlantı kuracağım. Şehir Efendisi'yle. Eğer kabul ederse bir fikrim var." Zihnimde onu çağırdım. "Jean-Claude."

Etrafında müthiş bir hareket vardı. Kulüpteydi. *Oui, ma petite, beni mi aradın?*

Kelimeleri kullanmayıp zihnimdeki bilgilere kısa yoldan erişmesini sağladım. Jean-Claude şaşkın bir sesle soruverdi.

"Wicked Truth, Amerika'da mıymış?"

"Onları tanıyor musun?"

"Tarihte kendi soylarından olanları avlayıp öldüren tek vampirler onlardır."

Şaşırma sırası bana gelmişti. "Nasıl yani? Neden?"

"Efendilerini ve onun efendisini tanıyordum. Müthiş savaşçılardı. Belle Morte seks konusunda nasılsa, onlar da savaşta öyleydi."

"Yani çok mu tehlikeliydiler?"

"Bir soyun kaynağı çıldırıverirse neler olacağını bilebilir misin?"

"Kötü şeyler," dedim en kestirme yoldan.

Kafamın içinde attığı kahkaha ürpermeme sebep oldu. "Soylarındaki tüm vampirler sebepsiz yere insanları katletmeye başladı. O zamanlar hala Belle'nin sarayındaydım. Konsey onları yok etmek için katiller göndermeyi planlıyordu fakat aynı soydan iki vampir Konsey'den evvel harekete geçti. Bizi İngiltere'ye gitmekten kurtardıkları için Konsey'deki herkes onlara minnet duyuyordu fakat kendi kanlarından olanları ve yaratıcılarını yok etmişlerdi ve bunun cezası ölümdü."

"Öyleyse neden öldürülmediler?"

"Çünkü Konsey'in bazı üyeleri araya girdi. Bunu kimin ve neden yaptığını tam olarak bilmiyorum ama Belle yaşamaları için oy kullandı. Ancak ortada kalmışlardı ve onları hiçbir efendi istemiyordu. Kendi kan kaynaklarını katledip hayatta kalabildikleri için çok tehlikeli oldukları düşünülüyordu."

"Ya sen ne düşünüyorsun?"

"Teklifin ne *ma petite*?"

"Primo'yla olanları hatırlıyor musun?"

"Truth'u besleyeceksin ve seninle bana bağlanacak, böyle olacak değil mi?"

"Evet."

"O iki vampir Dragon'un soyundan gelen diğerleri gibi zalim değil ve yüzyıllardır herkes onlara sırt çevirmesine rağmen ayakta kalmayı başaracak kadar iyi birer savaşçı. Bir keresinde efendileri saraya geldiğinde onlarla tanışma fırsatı bulmuştum ve onurlu adamlar olduklarını düşünmüştüm."

"Ne diyor?" diye sordu Wicked.

Onu susturmak için elimi kaldırdım. "Düşünüyor."

"Kimse bu riski almaz," dedi Truth boğuk bir sesle.

Jean-Claude kafamın içinde nefes alıyor, tenimde titreşiyordu. Bunun yaralı vampiri etkilememesi için elimi göğsünden çektim. Aramızdaki işaretleri sonuna kadar açtım ve Jean-Claude tüm bedenimi doldurdu.

Tenimden içime aktı. Gücü bana çarptı ve kocaman bir çalı çırpı kümesine atılan bir kibrit gibi alev aldı. Kafam arkaya savruldu, omurgam yay gibi büküldü ve güç tenimden dışarı fışkırdı. Koridordaki tüm vampirleri tek tek hissedebiliyor, onları karanlıkta parlayan ışıklar gibi görüyordum. Gözlerim açık ya da kapalı farketmezdi. Zihnimde öylesine nettiler.

"Geri çekilin kardeşlerim," dedi Malcolm. Başımın içindeki uğultu yüzünden sesi çok uzaktan geliyordu. "Burayı onun kara büyülerine bırakalım."

Gözlerimi açtım. İçlerinde kahverengi alevlerin oynaştığını biliyordum.

"Neler oluyor?" diye sordu Smith.

Ona baktığımda şaşkınlıkla bağırdı. Sonra dudaklarını ısırarak korkuyla yüzüme bakmaya devam etti.

"Bunu izlemek istemiyorsan Zerbrowski'nin yanına dönebilirsin," dedim.

Smith kafasını salladı. "Hayır, kalacağım."

"Ama gördüklerinden hoşlanmayacaksın," dedim.

Kollarını gövdesine dolayıp kendini kucaklamamak için çaba gösterdiğinin farkındaydım. Sonra onun şekildeğiştiricilerin enerjisini hissedebildiğini hatırladım. Doğaüstü bir olayın ortasındaydık ve etkilenmemesi mümkün değildi. "Belki, ama arkanı kollamaya devam edeceğim," dedi. "Silahımın yardımı olduğu sürece seninleyim." Sanırım düşündüğümden daha duyarlı biriydi. Belli ki koridorda silahın bile durduramayacağı kadar tehlikeli şeyler olduğunu biliyordu. Smith'in yanındayken dikkatli olmalıydım. Çünkü medyumluğu sayesinde bilmesini istediğimden daha fazlasını öğrenebilirdi.

Tekrar iki vampire döndüm. "Ben Jean-Claude'un insan hizmetkarıyım ve birbirimizle güçlü bağlarımız var."

"Ne öneriyorsun?" diye sordu Wicked.

"Bıçağı çıkardıktan sonra Truth'un beslenmesine izin vereceğim ve Jean-Claude'a kan yemini etmesini sağlayacağız."

"Gerçekten bizi himayesi altına alacak mı?"

"Evet, öyle söyledi."

Wicked kardeşine baktı. "Başka bir efendiye bağlanmayı kabul ediyor musun?"

"Onun gücünü hissettim," dedi beni göstererek. "Eğer hizmetkarı böyleyse efendisi katbekat güçlü demektir."

"Bu evet mi demek?" diye sordum.

Wicked kafasını salladı. "Ama kardeşimi alıyorsan beni de almalısın."

Jean-Claude'un buna bir itirazı olmadığını biliyordum. "Tamam. Fakat bu gece ikinizi birden besleyebilir miyim bilmiyorum."

"Zaten beslenmiştik. Truth'un güce ihtiyacı olduğu için tam anlamıyla beslenebilir. Benim sadece tadına bakmam yeterli."

"Peki," dedim. Sonra acaba işe yarayacak mı diye düşündüm ve Jean-Claude'un cevabını duydum. Neredeyse kesinlikle emindi. "Onu sağlığına geri kavuşturabileceğimizi düşünüyorum ama gümüş hala vücudundayken bu olmaz."

Gözlerimi kırpıştırarak sarışın vampire baktım. Gözleri vampir gözüne dönüşmüştü ve iyice belirginleşen kemik yapısıyla son derece erkeksi bir yakışıklılığı vardı. Kardeşine baktığımda aynı kemik yapısının onda da olduğunu gördüm. Bunu daha önce farketmememe hayret etmiştim doğrusu.

"Önce bıçağı çıkarmamız gerek. Sonra beslenir."

Bileklerime baktım. Primo'yla zombinin paraladığı sol kolum henüz iyileşmemişti ama onlara sağ bileğimi veremezdim. Çünkü silah kullandığım elimi yaralamak istemiyordum. Boynuma dokundum. Requiem'in ısırığı hala oradaydı fakat iyileşmek üzereydi. Damian'ın ısırık izleriyse neredeyse tamamen kaybolmuştu. Tişörtümü çıkarmayı planlamadığım için göğüslerim oyun dışı kalmak mecburiyetindeydi. En sonunda boyunda karar kıldım. Kendi-

mi bir bağımlı gibi hissetmeye başlamıştım. Vücudumdaki vampir ısırıkları tam olarak geçmeden yeni yaralar açılıyordu. Ne hoş!

"Kusura bakmayın ama neredeyse hiç sağlam yerim kalmadı. Boynumun sağ tarafıyla yetinmek zorunda kalacaksınız."

"Bu halde nasıl doğrulacak?" diye sordu Wicked.

"Ben yatarım." Silahımı Smith'e uzattım.

Gözleri dehşetle açıldı. "Bu ne için?"

"Truth boynumdan beslenecek. Tabancamın erişebileceği bir mesafe olup olmadığını düşünerek endişelenmek istemiyorum."

"Bize güvenmiyor musun?" dedi Wicked.

"Ben kimseye güvenmem." Tam Truth'un üzerine yatacakken bıçağı hatırladım.

Aynı anda Jean-Claude'un sesini duydum. "Önce bıçağı çıkarmalısın *ma petite*."

Tekrar dizlerimin üzerine dönerek Wicked'e baktım. "Sen mi yapmak istersin, yoksa ben mi halledeyim?"

Neyse ki neyi kastettiğimi anlamıştı. "Ben yaparım." Boştaki eliyle -diğeriyle hala kardeşinin elini tutuyordu- bıçağın sapını kavrayıp bir an duraksadı.

"Vakit geldi ağabey," dedi Truth.

Saçımı yana çekip boynumun sağ tarafını açığa çıkardım. Bıçak çıktığı andan itibaren bir, hadi bilemedin iki dakikamız vardı. Fakat Wicked bir türlü harekete geçemiyordu.

"Ben yapayım mı?" diye sordum.

Kafasını iki yana salladıysa da hala bekliyordu.

"Hadi, vaktimiz azalıyor."

"Çıkar şunu artık," diye fısıldadı Truth.

Wicked'in kolu gerildi. "Affet beni kardeşim," dedi ve bıçağı hızla çekti.

Yaradan kanlar fışkırdı, vücudu spazmlarla sarsıldı ve ben dediğim şeyi yaptım. Ama bu hiç kolay olmadı. Çünkü üzerine yatmaya çalıştığım adam ölümcül şekilde yaralıydı ve hayatı için debelenip duruyordu.

Boynumu ağzına yaklaştırmaya çalıştım. Fakat Truth vücudunu kontrol edip beslenecek gücü bulamıyordu. "Kahretsin!" diye homurdandıktan sonra Wicked'le göz göze geldim. "Yardım et."

"Nasıl?"

"Onu sıkıca tut ki beslenebilsin."

Wicked hiç tartışmadan kardeşinin arkasına geçti ve kafasıyla omuzlarını yerden kaldırdı. Spazmlar hafiflemeye başlamıştı ama bu hiç hayra alamet değildi.

Jean-Claude'un sesi zihnimde yankılandı. *Öp onu.*

"Ne?" dedim yüksek sesle.

"Ne oldu?" dedi Wicked hemen.

Ona beslenmesi için enerji ver.

"Nasıl?"

Kafamın içindeydi ama tek bir kelime etmiyor, bana hiçbir görüntü sağlamıyordu. Aniden neyi kastettiğini anladım. Vampirler hayat öpücüğünü insanlardan çok daha uzun süredir kullanıyordu. Eskiden böyle bir enerjiyi paylaşabilmen için *sourdre de sang* ya da insanları dönüştüren bir vampir olman gerektiğini sanıyordum ama bunun doğru olmadığını kanıtlamıştım. Eğer Jean-Claude yaptığımızın

Truth'un hayatını kurtaracağından böylesine emin olmasaydı kesin itiraz ederdim. Bunu daha önce sadece Asher'a yapmıştım. O bizim sevgilimizdi ve zaten benden besleniyordu. Öte yandan bu vampir bir yabancıydı ve bizim kan soyumuzdan gelmiyordu. Fakat içim Jean-Claude'un kararlılığıyla doluydu.

Truth'un yüzüne baktım. Gözleri ince ve şeffaf bir tabakayla kaplanmaya başlamış, bedeni gevşemişti. Gücü çağırdım ya da bunu benim için Jean-Claude yaptı. Hangi büyünün nerede bitip yenisinin nerede başladığını anlamak hiç kolay değildi. Vampirin yüzüne doğru eğildim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Wicked.

Açıklayacak zaman yoktu. Dudaklarımı vampirinkilere bastırdım. Ağzı hiç kıpırdamadı. Onu öperken ölümünü hissettim.

Minicik yaşam kıvılcımının rüzgarda sönüşünü. Sonra ağzına güç üfledim. Bunu zorla içine ittim. O sırada şöyle düşündüm. *Uyan. Bizim büyümüzle uyan Truth.* Jean-Claude gücü vücuduna saplamak için beni bir kılıç olarak kullandı. Benim için bile fazlasıyla sert ve acı vericiydi. Truth güçlükle nefes alarak bilmediğim bir lisanda haykırdı.

"Beslen," dedim ve bu aslında Jean-Claude'un sözleriydi. Ama saçlarımı çekip boynumu ona sunan bendim.

Parmaklarını omuzlarıma geçirerek beni yakaladı. Yüzünün bana doğru yaklaştığını gördüm ve beni ısırdı. Sert ve sivri dişler etimi delip geçmişti. Dayanamayarak çığlık attım. Vampirlerin akıl oyunları ve seksle yumuşamayan bedenim, keskin bir acıyla sarsılmıştı.

Tam o sırada en yakın kapının oradan bir erkek sesi duydum. Dehşetle bağırdı. "Kahretsin, başka bir tane daha!"

"O istedi," dedi Smith beni göstererek. "Vampirin hayatını kurtarmak için."

"O zaten lanet olası bir ceset."

"Bu kararı Şef Blake verdi Roarke. Hemen diğerlerinin yanına dön."

"Kahretsin," diye yineledi Roarke.

Tek kelime etmekten acizdim. Ellerim Truth'un kollarındaydı ve sanırım mücadele etmeye başlamıştım. Çünkü çok canım yanıyordu.

Jean-Claude *Rahatla ma petite*, dedi. *Onunla savaşmayı bırak.*

"Savaştığım falan yok," diye düşündüm.

Belki farkında değilsin ama güçlerine karşı koyuyorsun. Sadece benimle kendi arandaki kalkanları indirmekle kalmamalı, aynısını onunla kendi arandakiler için de yapmalısın. Çabuk ol ma petite. Çabuk, yoksa onu kaybedeceksin.

Diğer vampirlere karşı kullandığım kalkanları indirdim. Onları böylesine sıkı kapadığımın farkında bile değildim. Bir nekromansır olarak zaten varolan kalkanlarımı attım ve canımın acısı geçiverdi.

Sanki seks yapıyorduk ve acı zevke dönüşmüştü. Biraz evvel canımı yaktığı için yumrukladığım vampir şu anda bana hayatımın en hoş deneyimlerinden birini yaşatıyordu.

Boynumdan beslenmesine izin verdim. Bedenim rahatlayarak gevşemişti. Adeta beni hazırlıksız yakalayan bir öpücüğün içinde eriyordum. Hani bir noktada düşünmeyi bırakıp iş olacağına varır dersiniz ya.

Kendimi boynumdaki ağzının ve sırtımdaki ellerinin verdiği hisse kaptırmıştım. Eli yavaşça aşağı kayarak popomu avuçladı. Bizi birbirimize bastırırken boynunu hafifçe eğmiş, böylece ağzımdaki dişlerini oldukları yere sabitlemişti. Bedenlerimiz birbirine adeta yapışık vaziyette olduğu için sertleştiğini hissedebiliyordum.

Kalkanlarımı indirdim. Hepsini. *Ardeur*'ün daha önce ortaya çıkmaması bir mucizeydi ama şimdi onu hissedebiliyordum. Truth'un vücudu ve boynumu emişi vücudumdaki arzunun kabarıp ona doğru taşmasına sebep oldu.

Birden kendini geri çekerek "Karanlığın Anası adına, bu Belle Morte!" diye haykırdı.

Gözleri dehşetle açılmıştı. "Ben Belle değilim," dedim. "Sadece biz varız. Ben ve Jean-Claude." Sonuncuyu dudaklarımı dudaklarına değdirerek söylemiştim. *Ardeur* onu öpmemi, dudaklarımızı ve enerjilerimizi birleştirmemi istiyordu. "Jean-Claude, ne olur, cini lambasına geri koymama yardım et. Artık bitmesini istiyorum."

Kalkanlarını kapamana yardım edersem ardeur buraya, bütün kulübe yayılır.

"Olsun. Dün gece yaptığın gibi beslenebilirsin. Eminim bir sürü gönüllü bulursun. Ama benim yakalamam gereken bir katil var ve *ardeur* yüzünden önüme çıkan herkesle düzüşmek istemiyorum."

"Yardım et efendi," dedi Truth, "lütfen, bize yardım et."

Jean-Claude'un şaşkınlığını tenimde hissettim. "Durmak mı istiyor?" Sorusu benim ağzımdan, benim sesimle çıkmıştı.

"Evet," dedi Truth nefesini dudaklarıma üfleyerek.

"Buna bir son vermemize yardım et, lütfen."

Neden? diye sordu Jean-Claude.

Artık dayanamayacaktım. "Merakını sonra gider Jean-Claude. Polisler beni bekliyor. Bundan kurtulmam gerek."

Pekala ma petite. Bize ulaşamazdı çünkü zaten içimdeydi. Ama bunu tarif edecek başka bir kelime de bulamıyordum. Benim ya da Truth'un kalkanlarını kaldırmadı. Yalnızca içimizde ortaya çıkan *ardeur*'ü aldı ve aynı anda hem onu yuttu hem ikimizin bağlantısını kesti. Sanki aramızdaki kapı pat diye kapanmıştı.

Kendimi Truth'un üzerinde yapayalnız buluvermiştim. Yüzlerimiz birbirine değecek kadar yakındı. İkimiz de aynı anda titrek nefesimizi bıraktık.

Kollarımı sırtından çekince hafifçe doğruldu. Truth ne *ardeur*'le ilgili bir espri yaptı ne tek kelime etti. En az benim kadar rahatlamış görünüyordu. Zamanım olsaydı gururum incinmiş gibi görünmeden bunun sebebini sormanın bir yolunu arardım ama bir sürü işim olduğu için ayağa kalktım.

Fakat sendeledim. Truth'un koluna tutunmasaydım yere düşecektim.

"İyi misin?" diye sordu Smith'le Wicked aynı anda. Smith, Wicked'e baktı ama vampirin yakışıklı yüzü ifadesizdi.

"Sanırım son zamanlarda fazla kan verdim," dedim. "İyiyim." Ve söylediğimi kanıtlamak için Truth'un elini bırakarak birkaç derin nefes aldım. Nihayet dengemi sağlamıştım ama damarımı delmek zorunda kalmadan bir gece geçirebilecek miyim diye düşünmeden de edemiyordum.

"Efendinin gücünü hissettim," dedi Wicked. "Kardeşim ona bağlandı ama ben kaldım. Beni de alacağına söz vermiştin."

"Sözümü tutacağım ama bu gece olmaz," dedim. "Kan bankamı şimdilik kapadım."

Wicked'in gözlerinden bana inanmadığı ve güvenmediği anlaşılıyordu. Kardeşi Truth yanındaydı ve sanki havada asılı duruyormuş gibi görünüyordu. Bir kolunu Wicked'in omzuna attı. "Merak etme, sözünü tutacak," dedi gülümseyerek.

"Neden? *Ardeur*'le savaşmana yardım etti diye mi?"

"O da var tabii."

Wicked kafasını salladı. "Truth sana bu kadar güvendiği için kendini iyi hissediyor olmalısın."

"Ne de olsa hayatını kurtardım," dedim. "Bazıları bundan etkilenir."

"Truth onlardan biri değildir."

"Evet, sizinle işimiz bittiğine göre elimizdeki cinayet şüphelisini sorguya çekmek istiyorum."

"Biz de seninle gelelim," dedi Truth.

"Kusura bakmayın ama bu sadece polisi ilgilendiren bir mesele. Kötü adamı yakalamamıza yardım ettiğiniz için teşekkürler."

"Bizi çağıran senin gücündü," dedi Truth. "Avery'ye dokunduğunda biz de etkilendik."

"Ben yakalayın dediğimde bunu yapmaya mecbur kaldınız ha?"

İkisi de kafalarını evet dercesine salladı.

"Üzgünüm."

"Ben hiç değilim," dedi Truth.

Wicked bana alaycı bir bakış fırlattı. "Henüz ben de değilim. Ama olduğumda söylerim."

"Sana söz, ilk fırsatta seni Jean-Claude'a vereceğim."

"Vermek mi?" Kaşlarımı çattım. "Söz veriyorum, ilk fırsatta seni Şehir Efendisi'ne bağlayacağım. Şimdi oldu mu?"

"Beni tıpkı kardeşime yaptığın gibi bağlayacaksın."

"Deminden beri ne söylüyorum?"

"Asıl bilmek istediğimi değil. Sonradan fikir değiştirip beni efendinin maiyetinden birine bağlamaya kalkışırsan bunu asla kabul etmem. Kardeşimle birbirimizden hiç ayrılmayız ve eşit şartlarda olmamızı istiyorum."

Keşke Jean-Claude'a, onun adına söz vermemde sakınca olup olmadığını sorabilseydim ama Suçlu Zevkler'deki müşterileri memnun etmeye daldığı için benimle ilgilenemezdi. Sonunda kararımı verdim. "Tamam, seni kardeşini yaptığım gibi bağlamaya söz veriyorum. Şimdi mutlu musun?"

Kafasını sallarken hafifçe gülümsedi.

"O halde Jean-Claude'un kulüplerinden birine kartını ya da telefon numaranı bırak da bir ara konuşalım."

"Tekrar görüşeceğiz," dedi Wicked.

"Evet," diye onayladı Truth. Arkamı dönüp diğer odaya doğru yürüdüm. Bu sırada Smith'e "Tabancam," dedim.

Bana silahımı uzattı. Bunu kılıfına sokup yürümeye devam ederken atladığım bir detay aklıma geldi. Jean-Claude onlara *Wicked Truth* demişti. Lanetli gerçek. Neden? Kendi soylarını katlettikleri için mi? Sonradan pişman olacağım bir şey mi kaçırmıştım? Tek yaptığım Wicked'e, onu

da kardeşi gibi Jean-Claude'a bağlayacağıma söz vermekti. *Az önce bir hata mı yaptım Jean-Claude?* diye düşündüm.

Hemen cevap verince hafifçe irkildim. Sesi yavaş ve temkinliydi. "İstediğin savaşçılara sahip olduk *ma petite*."

"Henüz *ardeur*'ü beslemiş olamazsın."

"Non, ama Wicked'in nasıl biri olduğunu hatırlayınca sana bir bakayım dedim."

"Bir salon dolusu şehvetli kadının arasında *ardeur*'ü dizginleyip beni kontrol ediyorsun, öyle mi?"

"*Oui*."

"Üçlü birleşmemizin bir işe yaradığını görmek güzel."

"Sanki sana hiçbir faydası olmamış gibi konuşuyorsun *ma petite*. Truth'la Wicked'i bize çağıran sendin. Bize yalnızca çekiciliğini kullanacak değil savaşacak kişiler lazım dedin ve kırk sekiz saat geçmeden iki efsanevi savaşçımızı kendine çağırdın. Hem etkileyici hem korkutucu, *ma petite*."

Son yorumunu es geçip diğer söylediklerine odaklandım. Evet, yanımızda cesur insanlar olmasını istemiştim ama efsanevi savaşçılara ihtiyacımız olduğunu düşündüğümü hatırlamıyordum.

"Arzuladığın cesareti ve kas gücünü aldın işte," dedi Jean-Claude.

Ona hak vermemek mümkün değildi ve artık ne istediğime dikkat etmenin zamanı gelmişti. Çünkü son zamanlarda ne dilersem dileyeyim avuçlarımın içine bırakılıveriyordu. Dualarına dikkat et, gerçek olabilir derler. Bu uyarı adeta bana yapılmış gibiydi.

69

Diğer odaya girdiğimde tek dileğim seri katillerimizi başka bir cinayet işlemeden evvel durdurabilmekti ve bu isteğimden gayet emindim. Vampiri bir iskemleye oturtup arkalığındaki yatay çubuğa kelepçelemişlerdi. Bu bize ancak biraz vakit kazandırabilirdi. Ama hayatlar söz konusuyken birkaç saniyenin bile önemi vardı. Vampirin suratına baktım. Saçları Avery'ninkinden koyuydu. Eğer ben odada olmasaydım, kolayca siyah diyebilecekleri bir renkti. Gözleri koyu kahveydi ve gayet sıradan bir yakışıklılığı vardı. Hayatınız boyunca onun gibi görünen bir sürü insana rastlamanız işten bile değildi. Zaten bakışlarımı Jonah'dan ayıramamamın sebebi fiziksel özellikleri değildi. Onu tanıyordum. Baştan beri gözüm bir yerlerden ısırıyordu ama şimdi ayılmıştım.

"Sen Jonah Cooper'sın. Vampir avcısı meslektaşlarımdan biri vampirler tarafından katledildiğinde ne hissettiğime dair benimle de bir röportaj yapmışlardı. Kaç yıl oldu? İki? Üç?"

Ruhsuz bakışlarında düşmanca bir ifade belirdi. "Dört." Bu kelimeyi büyük bir kinle söylemişti.

"Artık yasallar Cooper. Neden ortaya çıkıp o yangında ölmediğini söylemiyorsun?"

Kafasını eğip bir süre yere baktıktan sonra tekrar kaldırdı ve gözlerinin vampir güçleriyle parladığını gördüm. Gülümseyerek ona doğru eğildim. Bunun gözlerime ölü bir ifade veren donuk bir gülümseme olduğunu biliyordum. Tabancam göğsüne hafifçe değdi. "Yoksa o yangında altı polisi bile bile ölüme gönderdiğin için mi saklanıyorsun?"

"Neler oluyor Anita?" diye sordu Zerbrowski.

Ona anlattım. Zerbrowski'nin yüzünde nasıl bir ifade belirdiğini bilmem için ona bakmama gerek yoktu. Polisler en çok kendilerinden birini öldürenlere sinirlenir. "O işten nasıl paçayı kurtardın Cooper?" diye sordum.

Bana baktı. "Nasıl olduğunu biliyorsun."

"Onları avlamaya çalıştığın vampirlere satarak öyle değil mi?"

Ne gözlerini benden ayırdı ne inkar etti. Bu kadarı yeterliydi.

"Polise ihanet etmek için rüşvet mi almış?" diye sordu Marconi.

"Hayır," dedim, "para değil."

"Öyleyse ne?" diye sordu Smith.

"Ölümsüzlük," dedim. "Öyle değil mi Cooper?"

"Sadece o değil."

"Başka?"

"Şehir Efendisi'nin hizmetkarı olduğuna göre bunu bilmen gerekir."

Ne söyleyeceğimi bilemeden ona iyice yaklaştım. Tabancam göğsüne baskı yapmaya başlamıştı. Avlamaya çalıştığın kişi tarafından baştan çıkarılmanın ne demek olduğunu biliyordum. Benimki daha geleneksel bir baştan çıkarma olmuştu. En azından hala ölümlülerin arasındaydım.

"Ne demek istiyor?" dedi Smith.

Malcolm'un gür sesi masalarla punç kasesinin durduğu salonu doldurdu. Gerçi punç benim zevkime göre biraz fazla yoğun ve kırmızıydı ya neyse. "Güç. Güç ve seks. Jean-Claude'un sundukları bunlardır."

"Attığın taşlara dikkat et Malcolm. Bazıları sana geri dönebilir."

"Bu bir tehdit mi?"

"Hayır, yalnızca dostane bir uyarı."

"İskemledeki dostuna sorsana. Onu baştan çıkaran fikrin, bizlerden biriyle seks yapmak olup olmadığını sor. Yüzyıllar içinde bu hayatı sırf seks için seçen bir sürü insan gördüm."

"Birincisi, o benim dostum değil," dedim. "İkincisi, biz yaptığının sonuçlarıyla ilgileniyoruz." Cooper'ın üzerini ararken ona dokunmuş ama hiçbir hatırasını görememiştim. Anlaşılan Jean-Claude haklıydı. Malcolm'un dokunmayla hatıralara girebilme yeteneğini kısa bir süreliğine edinmiştim. Ama şimdi bunu tekrar ödünç almak istiyordum.

Sanırım önce normal bir yola başvurmam gerekecekti. Cooper'a döndüm. "Efendin nerede?"

"Herhalde besleniyordur."

"Gündüzleri hangi delikte gizleniyor?"

Kafasını sallarken suratında rahatsız edici bir gülümseme belirdi. "Sana hiçbir şey söylemeyeceğim Anita Blake. Sen nasıl efendine ihanet etmiyorsan, ben de benimkine etmeyeceğim."

"Benim efendim savunmasız kızları doğramamı emretmiyor."

Tekrar kafasını salladı. "Ne söylersen söyle, onu ele vermeyeceğim."

Aslında şu noktada beynini patlatmalıydım. Emirde gerekli gördüğüm her türlü şiddeti uygulayabileceğim yazıyordu. Kimse bundan bahsetmezdi ama tüm yasal vampir cellatları bilirdi ki bazılarımız bu maddeyi suçluya işkence yapmak için kullanıyordu. Ben işkenceden hoşlanmıyordum. Zincirlerin iki tarafında da olmak istemezdim. Ne var ki Cooper vakti zamanında bu konuda nam salmıştı. Vaktimiz daralıyordu ve efendisinin nerede yaşadığını öğrenmeye mecburduk.

Malcolm'a doğru yürüdüm. Ona yaklaşmam hiç hoşuna gitmemişti.

"Ne istiyorsunuz Bayan Blake? Caninizi ele geçirdiğinize göre neden artık bizi rahat bırakmıyorsunuz?"

Sadece bizim ve yakında ölecek Cooper'ın duyabilmesi için sesimi iyice alçalttım.

"Hadi yine dokunarak aklımı okumaya çalış."

"Ben..."

"Sakın inkar etmeye kalkışma, yoksa buradaki herkes onları nasıl kurnazca kandırdığını öğrenir. İnsanları kendine bağlaman için ellerini sıkman yeterli, öyle değil mi?"

"Ben kimseyi büyülemedim."

"Hayır, ama zihinlerini okuyup onlardan bilgi alıyorsun ve bu yasal değil."

"Başka bir tehdit daha, öyle mi Bayan Blake?"

"Benimle uzlaşmaya varmak kolaydır Malcolm. Güçlerini benim için kullanırsan yaptıkların bizim küçük sırrımız olarak kalır. Ama bana karşı çıkmaya kalkışırsan herkes olan biteni öğrenir. Çok basit, değil mi?"

"Sana nasıl güveneceğim?"

"Belki güvenemezsin ama başka seçeneğin yok."

O anda gücünün odayı doldurduğunu hissettim. Bir keresinde bu gücün içinde boğulacağımdan korkmuştum. Ama şimdi yüzebileceğimi ya da görmezden gelebileceğimi biliyordum. "Küçük gösterinin beni etkilediğini söyleyemeyeceğim Malcolm."

"Pekala, istediğini yapacağım ama beni buna zorladığın için değil. Cinayetlerin çözülmesini ve bilmeden koynumuzda beslediğimiz akreplerin kimliğini öğrenmeyi ben de istiyorum. Kilisemde ve cemaatimde böyle ahlaksızlara yer yok."

"Güzel," dedim, "o halde konuşmakla vakit kaybetmeyelim."

Kaşlarını çatıp bana elini uzattı ve parmakları benimkilere değdiği an kafamın içini karıştırdığını hissettim. Sanki zihnim bir kitabın ya da defterin sayfalarıydı. Onun ölü kadının ikinci bir görüntüsüne ulaştığını biliyordum. Bu

daha detaylı ve netti. Gücümü bir bıçak gibi savurup kendimi korudum. Malcolm bu kez hazırlıklıydı. Yavaşça elini çekip geriledi. "Umarım sana yüzyıllardır bana verdiği kadar zevk verir."

Bunu söyleyiş tarzı iyi bir dilekten çok bir laneti andırıyordu ama aldırmadım. Nasıl olsa Malcolm'la daha sonra atışabilirdik. Önce vakit kaybetmeden gücünü kullanmalıydım. İskemleye kelepçelenmiş vampire döndüm.

Malcolm'la konuşmalarımızın bir kısmını duymuştu. "Tek kelime etmeyeceğim," dedi küstah ve öfkeli bir suratla.

"Sana soru falan soracağım yok."

"Neler oluyor Anita?" diye araya girdi Zerbrowski.

"Öğrenmek istediklerimizi öğreneceğim."

"Nasıl?" dedi şüpheci bir tavırla.

Güldüm. "Tanrım, söylesene ne yapacağımı sanıyorsun Zerbrowski?"

"Bilmiyorum."

Birden gülümsemem siliniverdi. Dostlarınızın canavarca davranacağınızdan şüphelendiklerini görmek kolay değildir. "Bu gece zaten yaptığım bir şeyi yapacağım."

Gözleri kocaman açıldı. "Ama bu adam senden hoşlanmıyor."

"Önemi yok."

'Buyur bakalım' dercesine elini açtı. Anlaşılan ancak gözleriyle şahit olduğunda inanacaktı. Haklıydı da. Cooper'ın yüzüne uzandım.

"Sakın bana dokunma."

"Ne o, yoksa beynini patlatmamı mı tercih edersin?"

Tek kelime etmedi.

"Kıpırdama," dedim. Eğer beni elleriyle ya da dişleriyle yaralamaya çalışmayacağına inansam ona iyice sokulurdum ama güvenmediğiniz bir vampiri kucaklamaya kalkışmak çok tehlikelidir.

Ben yandan yaklaşmıştım. En azından beni ısırmaya çalıştığı takdirde hamlesini görme fırsatım vardı. Yanağına dokundum. Sinek kaydı tıraş olmuştu ama teni buz gibiydi. Demek ki bu gece beslenmemişti.

Efendin kim? diye düşündüm.

Benimle savaştı. Aklına gelişigüzel anılar getirdi. Bana karmakarışık görüntüler gösterdi. Sonra önceki gece ölen iki numaralı striptizcimizi gördüm. Sahnede dans ediyordu. Sahnenin önünde pelerinine sarınmış bir figür vardı.

"Hayır!" dedi Cooper kafasını arkaya atarak.

Kalçamı koluna bastırıp kafasının diğer tarafına elimi koydum. Saçları Avery'ninkiler kadar olmasa da yumuşaktı. Sanki onları biraz daha uzatsa dalgalanacaklardı.

"Yapma," dedi ama bu kez bağırmamıştı. Başka şeyler düşünmeye çalıştı ve tüm o karışık görüntüler arasında tanıdık bir yüz gördüm. Bir kadının yüzünü. Onu bir şölen masasından hatırlıyordum. Belle Morte'nin sarayından. Bu bana ait bir anı değildi.

Jean-Claude'u düşündüm. Bana fısıldadı. Çok meşgul olduğunu hissettim. *Sana gelmemi mi istiyorsun ma petite. İstersen bundan vazgeçebilirim.*

Jean-Claude duysun diye yüksek sesle söyledim. Sesim salonda çınlamıştı. "Kim bu kız?"

Gwenyth. Vittorio'nun tatlı Gwennie'si.

"Vittorio," dedim ve onun yüzünü gördüm. Esmer ve çok yakışıklıydı. Onun hayatına bir İtalyan ismiyle başladığına dair şüphelerim vardı. Çünkü esmerliği daha çok Arap kökenlilere hasmış gibi duruyordu. "Vittorio." Bunu yüksek sesle fısıldamış olmalıyım ki Cooper bağırarak ayağa kalktı. Elleri hala iskemleye kelepçeliydi. Ondan son derece net bir düşünce çaldım. *Beni öldürmelerini sağlayacağım*, diye geçirmişti aklından.

Silahımı doğrultmam zaman alacaktı ama ona çok yakındım, dolayısıyla aklıma gelen ilk şeyi yapıp ona vurdum. Çok hızlı ve sert davranmıştım. Yıllardır dövüş sporlarıyla ilgileniyordum ve bu konuda başarılıydım. Birini yere yapıştırmak istiyorsan yerin bir metre altını düşünmen gerekir. Yüzünün az önce dokunmadığım tarafına vurmuştum. Bir insanken yumruğunun etkili olabilmesi için yoğunlaşmam şarttı. Fakat artık buna ihtiyacım yoktu. O kadar kuvvetliydim ki neredeyse adamın suratında bir delik açacaktım.

Kanlar fışkırdı. Çenesinin çatırdadığını duydum. Olduğu yerde dönüp yan tarafına düşerken iskemleyi de beraberinde savurdu. Yerde kıpırtısız kalmıştı.

"Aman Tanrım!" dedi üniformalılardan biri. "Resmen boynunu kırdın."

Cidden öyle mi yapmıştım? Orada kanla kaplı sağ yumruğum havada öylece dikilirken birden elimin acıdığını farkettim. Dişleri etimi kesmişti. "Ölmedi," dedim boğuk bir sesle.

Herkes bana dehşetle bakıyordu. Sanki aniden bir canavara dönüşmüşüm ya da boynumdan ikinci bir kafa çık-

mış gibi. Malcolm'a baktım. "Bunu bilinçsizken de yapabilir miyim?"

Malcolm kafasını evet anlamında salladı.

Yerdeki vampirin yanında diz çöküp saçlarını çektim ve yüzündeki hasarı görmeye çalıştım. Belki bir delik açmamıştım ama ağzının kenarı kör bir bıçakla kesilmiş gibi duruyordu. Gözlerimi kapadım ve düşündüm. *Gündüzleri nerede yaşıyor?*

Artık benimle savaşamıyordu. Düşünceleri yumuşacık ipek gibi zihnime süründü ve o an Malcolm'un insanları uykularında daha iyi okuyabildiğini anladım. Bu düşünceyi derhal kovalayıp Cooper'ın bana gösterdiği görüntüleri takip ettim. Kocaman bir binaydı. Bir apartman dairesi. Modern ve şıktı. Binanın önünü görmek istiyordum. Evet, görmüştüm. Artık elimde bir adres vardı. Apartmanın zillerine göz gezdirdim. *Ya sokak?* diye düşündüm. *Hangi sokaktayız?*

Adresi yüksek sesle söyledim. "Tamamdır," dedi Zerbrowski.

Gözlerimi açıp ellerimi Cooper'ın üzerinden çektim. O da gözlerini açmıştı. Hafifçe inledi. Başında dikildiğimi görünce bana korku dolu gözlerle baktı. Çok şaşkındım ama bunu kimseye gösteremezdim. Jean-Claude ve Richard'la birleşmemin doğaüstü yeteneklerimi artıracağını biliyordum ama böylesi bir fiziksel güce kavuşmayı beklemiyordum doğrusu. Cooper insan olsaydı yumruğum boynunu kırardı. Lanet olsun.

Zerbrowski telefonuna yapışmıştı.

"Kimi arıyorsun?" diye sordum.

"Destek isteyeceğim. Hemen Çevik İhtiyat Ekibi'ni arayacağım."

"Bekle," dedim.

Zerbrowski telefonu kapayıp "Neden?" diye sordu.

"Onlara adresi verirsek bu gece baskın yapmaya kalkışabilirler."

"Ne olur ki? Zaten amacımız o pislikleri enselemek değil mi?" dedi Smith.

"Evet, ama şimdi dışarıda avlanıyorlardır. Hiçbiri evde olmayabilir ya da bir-iki tanesini elimizden kaçırabiliriz. Polisi görürlerse peşlerinde olduğumuzu anlarlar ve bir daha asla oraya gelmezler."

"Ama adresi gizleyemeyiz ki," dedi Roarke.

"Eğer bu adres bu odadan çıkarsa başka kadınlar, hatta belki polisler ölecek. Cooper'm efendisi o kadar güçlü ki şehirdeki hiçbir efendi vampir onu farkedemedi. Çevik İhtiyat'ın sıcak çatışmada yardımı olacağı muhakkak ama vampir güçlerine karşı bağışıklıkları yok. Eğer aradığımız vampirin üzerine gece giderlerse hepsi ölebilir."

Zerbrowski dışındaki herkes bana bakıyordu. O ve Marconi'nin bana hak verdiği belliydi. Ama üniformalılarla Smith'i ikna etmem gerekiyordu.

"Zerbrowski, bana Başkomiser Parker'ı bul," dedim.

Zerbrowski tek kaşını kaldırdı. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin?"

"Hayır, ama beni tanıyor ve bize yardımı dokunabilir. Ara lütfen."

Zerbrowski suratını buruşturdu. "Bittin kızım sen."

"Umarım yanılıyorsundur," dedim.

Sonra eski vampir celladı, yeni vampir Jonah Cooper'a baktım. Gözlerini kırpıştırdı. Sanırım benimle konuşmak istiyordu ama kırık çenesi muhabbet etmesini tamamen engelliyordu.

Zerbrowski telefonunu kapadı. "Mesaj bıraktım. Bana dönecek."

Kafamı sallayıp tekrar Jonah'a baktım. Bildiği her şeyi öğrenmiştim. Kadınların öldürülmesine yardım etmişti. Anılarını görmüştüm. İç geçirdim.

"Telefon beklerken mahkumu dışarı çıkarmama yardım edin."

Zerbrowski bana imalı bir bakış fırlattı. Ona aynı şekilde karşılık verince derin derin iç çekti. "Smith, sen diğer kolunu tut. Cooper'ı dışarı çıkarıyoruz."

Smith'in suratında gülünç bir ifade belirmişti. Bir an şaşaladıysa da Zerbrowski'nin vampiri ayağa kaldırmasına yardım etti. Cooper onları protesto edercesine inleyip nefesinin altından küfrediyordu. Belki de çenesi kırık değildi.

Zerbrowski'yle Smith onu kapıya doğru götürürken vampir ayaklarını sürümekle yetindi. Silahımı çıkarıp onları takip ettim. Üniformalılardan biri "Biz ne yapalım?" diye sordu.

"Gösteriyi izlemek istiyorsan dışarı çıkabilirsin," dedi Marconi. "Ben daha önce gördüm. Onun için burada kalıyorum." Sesi bezgindi.

Adım hatırlayamadığım diğer polisle Roarke peşimden geldi. Tıpkı bir tören alayı gibiydik. Seksenden fazla vampir öldürmüştüm. Çoğu yasaldı. Ama onları öldürmeden evvel kum torbası olarak kullanmak gibi bir alışkanlığım

yoktu. Çünkü çoğunda suçluyu sorgulamak zorunda kalmamıştım. Hayatlarını nasıl kazandıklarını ya da bir vampire dönüşmeden evvelki hallerini bilmezdim. Vampirler benim için zaten ölüydü ve onları sefil yaşamlarından kurtardığıma inanırdım. Ama Jonah Cooper bir zamanlar benimle aynı işi yapıyordu. Sonra arkasında durduğu tüm değerlere sırt çevirmiş, ona destek olmaya çalışan polis memurlarını feda etmişti. Sırf heyecan olsun diye masum kadınları katletmişti. Tüm bunları biliyordum. Saçlarının yumuşaklığını ya da onun için kahramanlara yakışır bir cenaze töreni düzenlendiğini bilmesem görevimi daha kolay yerine getirebilirdim. Cellat hep son dakikada gelirdi. Eğer karşı koymaya ya da kaçmaya çalışsaydı polis onu vururdu. Ama Jonah kaçmayacaktı ve infaz benim yetki alanımdaydı.

Dışarı çıkıp otoparkın en uzak köşesine doğru ilerledik. Cooper neler olduğunun farkındaydı çünkü çenesinin haline rağmen benimle konuşmaya çalıştı. Kelimeleri güçlükle telaffuz ediyordu. Ama konuştukça hızlandı. Korku acıyı bastırmıştı. "Sen de Jean-Claude'un insan hizmetkarısın. Aramızda ne fark var, söyle."

"Ben sırf efendim striptizcilerden hoşlanmıyor diye masum insanları öldürmedim."

"Cellatken daha çok insan öldürdüm," dedi. Dönüp bana bakmaya çalıştı fakat belli ki canı çok yanıyordu.

Şimdi çimlerin üzerinde, otoparkla, çiçek tarhlarının arasındaydık. "Burası iyi," dedim.

Zerbrowski dönünce Smith ona ayak uydurdu. Vampir tam karşımdaydı.

"Bunu yasa emrettiği için yapacağım, öldürmekten zevk aldığım için değil."

"Yalancı."

"Diz çöktürün," dedim.

Jonah onlara direnince onu bacağından vurdum. Yere yığılmıştı. Silahımı bu kadar çabuk ateşleyebileceğim aklıma gelmemişti. Tabancanın sarsıntısı kolumdan vücuduma yayıldı. Sanki kabzasından adrenalin fışkırıyor ve kolumu karıncalandırıyordu.

Smith sararıp solmuştu. Zerbrowski son derece acımasız görünüyordu. Hala Cooper'ın kollarını bırakmamışlardı.

"Bunu çabucak bitirebilirim ya da çok yavaş yapabilirim Cooper. Seçim senin." Sesim ruhsuzdu. Yüzümde en ufak bir ifade olmadığını biliyordum.

Ona baktım. Direnirse öldürmeyip süründürecektim ve sonunda Zerbrowski'yle Smith onu bıraksa bile kıpırdayamayacak hale gelecekti.

Direndi ve onu tekrar vurdum.

Smith kolunu bıraktı. "Daha fazla dayanamayacağım. Bu doğru değil."

"Öyleyse kenara çekil, lanet olası," dedim öfkeli bir sesle. Kızgındım çünkü ona hak veriyordum. "Zerbrowski."

"Evet." Sesi temkinliydi.

Silahımı Cooper'a doğrultunca vücudum dinginleşti, öfkem yavaşça kayboldu. "Kenara çekil."

Dediğimi yaptığında Cooper ayağa kalkmaya çalıştı. Belki bunu başarabilirdi ama gövdesine saplanan iki kurşunla yere yığıldı. Sağlığı yerindeyken bile uçamamıştı. Bu haliyle kesinlikle beceremezdi.

Tabancamı iki elimle kavrayarak alnının ortasına nişan aldım. "Bu hoşuna gidiyor," dedi ve boğazından bir inilti yükseldi. Dudakları kendi kanıyla kırmızıya boyanmıştı.

"Hayır," dedim. "Hem de hiç."

"Yalancı," diye fısıldadı ve ayaklarının dibine tükürmeye çalıştı ama çenesinin acısıyla kıvrandı.

"Seni öldürmek istemiyorum Cooper. İnan, bundan hiç hoşlanmıyorum."

Bana bakarken gözlerinde tuhaf bir ifade vardı. "Sen ruhsuzlaşmışsın. Oysa ben öldürmekten zevk alıyordum."

"Canavarın tekisin, öyle değil mi?" Tetiği çekip buna bir son vermem gerektiğini biliyordum. Asla konuşmalarına izin verme.

"Gerçekten hoşlanmıyorsun," dedi birden.

"Nihayet inandın mı?" Gözlerimi kahverengi bakışlarına dikmiştim.

"Öyleyse nasıl oluyor da aklını kaçırmıyorsun?"

Ciğerlerimdeki tüm havayı boşalttığımda dünya küçülüp alnının ortasından ibaret kalmıştı. Ama hala gözlerini görebiliyordum. Ne kadar da canlı ve... Gerçektiler. Ona cevap verdim. "Bilmiyorum." Sonra tetiği çektim ve Cooper bir an geriye doğru savrulduktan sonra yan tarafına yığıldı. Tabancamı hala iki elimle birden tutuyordum. Ölsün ya da ölmesin, henüz işim bitmemişti.

Alnında, hayret dolu gözlerinin hemen yukarısında bir delik açılmıştı. Kafatası kemiklerini ve beynini parçalayana dek kafasına ateş ettim. Kafa kesme yüzde yüz çözümdü ama beyni patlatma da işe yarıyordu. Sonra namluyu göğsüne doğrultup şarjörü boşalttım, silahımı tekrar dol-

durdum ve gövdesi delik deşik olana dek ateş ettim. Elimde yazılı emir olmadıkça vampir infaz aletlerimi arabamda bulundurmam yasaktı. Evden çıktığımda birini öldüreceğimi bilmediğim için çifte namlulu av tüfeğim, kazıklarım ve büyük bıçağım yanımda değildi. Normal tabancalar da işe yarıyordu. Ama mermi israfı kaçınılmazdı.

Son atışım gecenin içinde yankılandı. Kulaklığım olmadığı için kulaklarımda korkunç bir çınlama vardı. Cooper'ın cesedinin tepesinde dikiliyordum. Bir ayağım omzundaydı. Gövdeye atış yaparken onu sırtüstü çevirmiş olmalıydım. Birini delik deşik etmek istiyorsanız onu yere mıhlamanız şarttı, yoksa bazı mermiler vücuda isabet etmeyebilirdi.

Kulaklarımdaki çınlama geçtikten sonra duyduğum ilk ses kendi kanımın akışı ve nabzımdı. Sonra başka bir sesle irkilerek arkamı döndüm. Malcolm koyun sürüsüyle birlikte infazı izlemeye gelmişti. Ya da belki onları engelleyememişti. Neticede hepsi Cooper'm ölümüne şahit olmuştu. Üniformalılar onları uzaklaştırmak için ellerinden geleni yapıyordu ama nafile. Vampirler ve aralarındaki birkaç insan dehşet dolu bakışlarını üzerime dikmişti. Ön sırada ufacık bir kız vardı. Tam *Bunun annesiyle babası kafayı mı yemiş?* diye düşünürken kızın bir vampir olduğunu farkettim. Bir an yoğunlaşmakta güçlük çekmiştim ama şimdi annesi pozlarında elini tutan kadından çok daha yaşlı olduğunu biliyordum.

Tabancamda kaç mermi kaldığını kontrol ettim. Kaç atış yaptığımı hatırlamıyordum. Yanımda sadece iki şarjör getirmiştim. Ne şapşalım! Acilen cephaneye ihtiyacım var-

dı. Yani cipime ulaşmam yahut eve gitmem gerekiyordu. Şarjörü geri koyduğumda çıkan ufacık çıt sesi vampirlerin irkilmesine sebep oldu. Nedense hepsi gözlerini dikmiş bize bakarken silahımı indirmek içimden gelmemişti. Üzerimize saldıracaklarını sanmıyordum ama bize karşı dostça duygular beslemedikleri gayet açıktı.

Zerbrowski yanıma geldi. "Artık seni buradan çıkarmanın zamanı geldi," dedi. Ya fısıldamıştı ya da kulaklarım henüz yeterince iyi duymuyordu. İtiraz etmedim ve beni arabasına götürürken Smith'le Marconi'nin arkamızı kollamasına izin verdim.

Arabaya doğru ilerlerken kalabalığın arasında Avery'yi gördüm. Gözlerinde deminki hayranlık dolu ifadeden eser yoktu. Galiba balayımız sona ermişti. Ön koltuğa oturduğumda bir hareket dikkatimi çekti. Wicked'le Truth kilisenin önündeydi.

Onlar hiç mutsuz görünmüyordu. Truth bana başıyla selam verdi ve Wicked gözlerini benden ayırmadan parmağının ucunu öptü.

Emniyet kemerimi bağladıktan sonra elimi kaldırarak selamlarına karşılık verdim.

"Bakıyorum bu gece yeni arkadaşlar edinmişsin," dedi Zerbrowski motoru çalıştırıp gaza basarken. Yola çıkabilmek için vampirlerin yanından geçmek zorunda kalmıştık. Bizi ruhsuz gözlerle izlediler.

"Evet, gittiğim istisnasız her yerde hayranlık toplamaya alışkınım."

Zerbrowski kuru bir kahkaha attı. "Gövdesinde o kocaman deliği açmak zorunda mıydın?"

"Doğruyu söylemem gerekirse, evet, öyleydim." Sesim biraz öfkeli çıkmıştı.

"Yerinde olsam bir süre kiliseden uzak dururdum. Bu gece yaptığını kolay kolay unutmayacaklardır."

Kafamı koltuğun arkasına yaslayıp gözlerimi kapadım. "Onlar mı, ben mi?"

"İyisin değil mi Anita?" diye sordu endişeyle.

"Pek sayılmaz ama boşver. Parker aradı mı?"

"Evet, ona bir vampirin göğsünde delik açmakla meşgul olduğunu söyledim. Müsait olduğunda onu aramanı istedi."

Gözlerimi açıp ona baktım.

"Gerçekten böyle mi dedin?"

Zerbrowski sırıttı. "Tabii."

Kafamı iki yana salladım. "Ver şu lanet telefonu."

Dediğimi yaptı. "Şu düğmeye basman yeterli," dedi.

Düğmeye bastım ve telefon çalmaya başladı. Tamamen sersemlemiş vaziyetteydim. Kafamın içi bomboştu. Parker ikinci çalışta açtı ve iş konuşmaya başladım. Cinayetleri çözmekten, insanların hayatlarını kurtarmaktan sözettim. Evet, korumamız gereken insanlar vardı ama bir türlü odaklanamıyordum. Jonah Cooper gözlerimin önünden gitmiyordu. *Nasıl oluyor da aklını kaçırmıyorsun?* diye soruyordu bana. İşte size bir itiraf. Bu sorunun bir cevabı yoktu çünkü benim işimi yapıp da akıl sağlığını korumanın hiçbir yolu yoktu.

70

Bir saat sonra evdeydim. Şafak söktükten sonra Başkomiser Parker'la buluşacaktım ama önce bana biraz dinlenmemi söylemişti. Görünüşe bakılırsa buna ihtiyacım olduğunu anlamıştı. Sonrasında baskına katılmama izin vermişti çünkü yanlarında bir uzmana gereksinimleri olacaktı. Vampirler bazı metamfetaminlerde kullanılan kimyasallar gibi patlamaz ama bilgisizlik sizi ölüme götürebilir. Baskına katılmak ve adresi şafak sökene dek saklamak konusunda ne kadar dil dökmek zorunda kaldığımı bilseniz şaşarsınız. Mutfak masasının başına çöküp kahvemi yudumlarken gözlerim boşluğa daldı. Fincandaki kahve yanlardan sızıp duruyordu.

Micah birdenbire yanımda bitti. Elini kahve fincanıma koymuştu. "Dökeceksin."

Ona boş boş bakınca açıklama ihtiyacı duydu. "Ellerin titriyor. Fincanı düşüreceksin." Fincanı yavaşça alıp masanın üzerine koydu.

Gözlerim ellerime kaydı. Haklıydı. Resmen zangır zangır titriyorlardı. Sanki bileklerimi kontrol edemiyordum. Onlara bana ait değillermiş gibi hayret ve korkuyla baktım.

Micah önümde diz çöküp ellerimi avuçlarına aldı. "Neyin var Anita?"

Bana dokunması iyi gelmişti. Titrememi hafifçe geçmiş ama durmamıştı. *Neyin var?* diye sormuştu. Neyim vardı? Bu seferkinin farkı neydi? İki başarısız denemeden sonra bir cümle kurmayı başarabildim. "Onunla konuşmak zorunda kaldım."

"Kimden bahsediyorsun?"

"Bu gece öldürdüğüm vampirden." Ellerinin ağırlığı, titrememin hafiflemesine yardımcı oluyordu. Sesim ifadesizdi.

"Neden konuşmak zorunda kaldın?"

"Onu sorgulamamız gerekiyordu."

Micah yüzüme dokununca hafifçe irkildim. Gözleri mutfağın loş ışığında yemyeşildi. Gözbebeklerinin etrafındaki sarı renk, içerisinin tüm aydınlığını yakalamışçasına parlıyordu. "Öğrenmen gerekeni öğrendin mi peki?"

Gözlerimi ondan ayırmadan kafamı aşağı yukarı sallamaya başladım.

"Onu öldürmek için şafağı bekleyemez miydin?"

"Hayır, çünkü aradığımız seri katillerden biriydi. Gidip arkadaşlarını uyarma riskini göze alamazdık."

"O halde onu öldürmeye mecburdun."

Elini yanağıma koyunca gözlerinin büyüsünden kurtulup hatlarını inceledim. Şimdi onu görebiliyordum. Yani bütününü. O son derece tanıdık yüzdeki her bir çizgiyi ve kıvrımı bilmeme rağmen onun bana ait olduğunu farketmek beni hala şaşırtıyordu. Bazen Micah'nm benim sevgilim olduğuna inanamıyordum ve bu beni tatlı bir sürpriz gibi hazırlıksız yakalıyordu. Sanki gerçek olamayacak kadar iyiydi ve benimle olması tuhaftı.

Bana uzandığında iskemleden kayıp kollarına düştüm. Belimi sarınca ona elimden geldiğince sıkı sarıldım. Kollarımla bacaklarımı bedenine dolamıştım. İkimiz böyle sarmaş dolaşken ayağa kalktı. Hemen hemen aynı boydaydık ve aramızda fazla bir kilo farkı yoktu. Eğer bir insan olsaydı beni böyle kaldıramayabilirdi ama Micah bir insan değildi ve ayağa kalkıp karanlık evin içinde yürümeye başlamıştı. Nereye gittiğimizi çok iyi biliyordum ve beni sıcacık yorganın altına girip ona sarılmaktan daha mutlu edecek bir şey düşünemiyordum.

Tam o sırada telefon çaldı. Micah hiç istifini bozmadan yürümeye devam edince telesekreter devreye girdi ve Ronnie'nin sesini duyduk. "Anita, ben Ronnie. Yardımına ihtiyacım var." Micah olduğu yerde zınk diye durmuştu çünkü bu hiç de Ronnie'nin tarzı bir konuşma değildi.

Onu bırakıp yere atladım ve telefona koştum. "Ronnie, buradayım. Neler oluyor?"

"Anita..."

"Ronnie, iyi misin? Ne oldu?" Kalbim deli gibi çarpmaya başlamıştı. Adrenalin deminki sersem halimi alıp götürmüştü.

"Sarhoşum," dedi neşeyle.

"Ne?"

"Nehrin karşı yakasındaki kulüplerden birindeyim ve erkeklerin soyunmasını izliyorum."

"Hangisindesin?"

"Şeytani bir şeyler."

"Şeytani Düşler," dedim.

"Tamam, o işte." Kelimeleri yayarak konuşuyordu.

"Peki neden bir striptiz kulübünde kafa çekiyorsun?" Heyecanım geçmişti.

"Louie benimle yaşamayı kabul etmedi. Ya evlenecekmişiz ya bitecekmiş. Bitsin dedim."

"Ah, Ronnie."

"Çok sarhoşum ve barmen eve yalnız gidemeyeceğimi söylüyor. Beni alabilir misin?"

Micah yanımda durduğu için durumu anlamıştı. "Ben alırım," dedi.

"Erkeklerden nefret ediyorum. Hepsi, lanet olası pislikler," diye geveledi Ronnie.

Ben erkeklerin topunun pislik olduğunu düşünmüyordum ama bu yorumumu kendime sakladım. "Birazdan geliyorum. Sen olduğun yerde kal ve sakın yarın pişman olacağın bir şey yapmaya kalkışma."

Yaramazca kıkırdadı. Halbuki Ronnie asla kıkırdamaz. "Ah, ama ben Louie'yi sinir etmek istiyorum."

Kahretsin. "Saçmalama. Barda oturup bizi bekle. Az sonra oradayız." Telefonu kaparken hala kıkırdıyordu.

Micah'ya hikayenin tamamını anlattım. "Senin dinlenmen gerek Anita. Ben gidip onu alırım."

"Olmaz. Zaten erkeklerin canı cehenneme modunda ve Louie'yi üzecek bir şeyler yapmak istiyor. Ayrıca Ronnie arkadaşım ve yanında olmalıyım. Ama benimle gelebilirsin."

Micah kaşlarını çattı.

Koluna dokundum. "Şu anda seninle uyumayı çok isterdim ama o yatağa tek başıma gidersem sabaha kadar kuracağımı biliyorum. Belki dışarı çıkmak iyi gelir."

Micah'nın kaşları daha da çatıldı. "İstesen ona bir taksi çağıralım?"

"Ronnie'yle yeni barıştık ve onu tekrar kaybetmek istemiyorum."

"Ne desem de vazgeçiremeyeceğim, öyle değil mi?"

"Evet."

Gülümsedi. Fakat gözlerinde sıkıntılı bir ifade vardı. "Öyleyse gidelim."

"Teşekkürler," dedim gülümseyerek.

"Tartışmadığım için mi?"

"Hı hı."

"Ama arabayı ben kullanıyorum."

İtiraz etmeyip vampir avcısı alet edevatımı ve ekipman çantamı aldım. Çanta yeniydi ve içinde eskisinden daha çok silah vardı. Bir sürü tabanca, mermi, boy boy bıçaklar... Hepsinin orta boy bir spor çantasına sığdığına inanmak güçtü.

Micah yanımıza fazladan silah almamıza ses çıkarmamıştı. Bir elimde çanta olduğu için bana kapıyı açtı. O sırada kaldırımda Nathaniel'la karşılaştık. Yüzümün halini ve çantayı görene dek sırıtıyordu. "Neler oluyor?" dedi merakla.

Micah'yla birbirimize baktık. "Elinde yazılı emir olduğu için tüm ekipmanını yanına aldı."

"Vampir avlamaya hep ikiniz birlikte gitmiyorsunuz herhalde?"

İç çektim. "Şimdilik yalnızca Ronnie'yi kurtarmaya gidiyoruz. Şeytani Düşler'deymiş ve çok içmiş. Barmen o halde araba kullanmasın diye anahtarına el koymuş."

Nathaniel kaşlarını kaldırdı. "O çöplükte ne işi varmış?"

Gülerek çantaları yere koyduktan sonra ona sarıldım. "İstersen bizimle gel de bunu arabada tartışalım. Ronnie'nin saçmalamasından endişeleniyorum."

"Haklısın. Oradaki striptizciler para karşılığında sadece soyunmakla kalmıyormuş."

Ona bakarken gözlerim dehşetle açıldı. "Nasıl yani? Sakın bana..."

Omzunu silkti. "Gayet güvenilir bir kaynaktan aldığım duyumlar bu yönde."

"Kahretsin!" Ronnie'nin erkek bir fahişeyle seks yapmasının Louie'yi çileden çıkaracağı muhakkaktı. Ama bu tip intikamlarda intikam almaya çalıştığın kişiden katbekat fazla acı çekmen kaçınılmazdı. Çantaları arkaya atıp koltuğa yerleştim. Micah sürücü koltuğuna, Nathaniel arkaya oturdu. Artık Ronnie'yi ölümden bile beter bir kaderden kurtarmaya hazırdık.

71

Şeytani Düşler açıklık bir alanda, ağaçlarla çevrili, çakıl döşeli bir otoparkın ortasındaydı. Çevresinde hiçbir binanın bulunmaması biraz tesadüfen, biraz da nehrin bu yakasında erkek striptizlerin çalıştığı tek kulüp oluşundandı. Ana giriş kapısını rengarenk bir neon lamba çevreliyordu. Kapıda 'Erkek Dansçılar' yazıyordu. Belli ki sarhoş müşterileri son bir kez uyarmak istemişlerdi.

Üçümüz küçük bir vitrinle resepsiyon benzeri bir tezgahın olduğu girişte durup etrafımıza bakındık. Anlaşılan vestiyer hizmeti yoktu. Gerçi bir tek benim üzerimde palto vardı çünkü ekim ayına göre hava oldukça ılıktı. Buna bir de likantropların vücut ısısı eklenince Micah'yla Nathaniel'ın üşümemesi doğaldı. Zaten ben de kısa deri ceketimi daha çok silahımı saklaması için giymiştim. Ka-

pıda güvenlik görevlisi olmadığı için hiçbir engele takılmadan içeri girdik.

Belki içerideki müziğin insanları afallatacağına güvendikleri için herhangi bir güvenlik önlemi almaya gerek duymamışlardı. Müzik o kadar gürültülüydü ki bası adeta kemiklerime kadar hissediyordum. Kulübe açılan kapıda öylece dikilip duyu organlarımızın lanet olası müziğe alışmasını bekledik. Resmen beynimizin içine edilmişti. Başıma saplanan hafif ağrının ilerleyen saatlerde epey canımı sıkacağını tahmin edebiliyordum. Üzerimde ne kadar para olduğuna baktım. Belki biraz bahşişle müziği kısmalarını sağlayabilirdim. Ama çıka çıka yirmi dolar çıktı. Yok, bu kadarı yetmezdi. Hem yüksek bir platformdaki kabinde kendinden geçmiş vaziyette işini yapan DJ'i de gücendirmek istemiyordum. Sonunda müziği boşverip gözlerimi salonda dolaştırarak Ronnie'yi görmeye çalıştım. Burada kaç tane uzun boylu ve sütun bacaklı sarışın olabilirdi ki? Maalesef epey vardı. Hatta içerisi onlarla kaynıyordu. Kahretsin.

Sanırım çok fazla oyalanmıştık çünkü sol tarafımızda ve bizden yüksekte duran DJ, kabininden eğilerek "Ödemeler bara yapılıyor," diye bağırdı.

"Efendim?" dedim aynı şekilde bağırarak.

Sonra bunu bir fırsat olarak değerlendirip müziğin sesini birazcık kısmasını rica ettim. Gülümseyip kafasını salladı ve kabinde kayboldu. Tam elimi cebime atmıştım ki Nathaniel kolumu tuttu. "Sakın müziği kıstığı için bahşiş verme. Adamı gücendirirsin."

"Çok da umrumdaydı," diye bağırdım.

Nathaniel güldü. "Valla kızarsa daha da açar ona göre."

Gözlerimi kocaman açarak elimi ceketimin cebinden çıkardım. Aslında DJ'in müziği daha fazla açabileceğini sanmıyordum ama bu riski alacak cesaretim yoktu.

Sağ tarafta bir dans pisti ve ortalarında parlak direkler olan birkaç platform vardı. Soldaki bilardo masasının etrafına dağınık şekilde ufak masalar yerleştirilmişti. Buradan hiç beklenmeyecek derecede şık tuvaletler de yine sol taraftaydı. Fakat ne tuvaletin ne içerideki kabinleri kapısı vardı ve dışarıdan bakıldığında her şey olduğu gibi görünüyordu. Doğrusu çok tuhaftı. Bar, tabii ki, salonun en ucundaydı.

Bize en yakındaki sahnenin önünde sırf kadınlardan oluşan bir kalabalık toplanmıştı. Fakat sahne henüz boştu. O kadın grubunun dışındaki bütün müşteriler erkekti. Kadınların arasında iki tane uzun boylu sarışın görünce dikkat kesildim. Ama çok geçmeden yüzlerini görme fırsatı buldum.

Hayır, Ronnie orada değildi. Hatta ikinci sarışın bir erkekti. Ya bu şekilde görünmekten hoşlanıyordu ya da doğa ona karşı acımasız davranmıştı. Gerçi gayet hoş bir kadın olabilirdi ama lisede ne gibi sıkıntılar çektiğini düşünmek bile istemiyordum.

Micah, Nathaniel'la beni kollarımızdan tutarak basamaklardan indirdiğinde kendimizi sarhoş bir kalabalığın içinde bulduk. Onları yara yara ilerleyip sonunda en uzak uçtaki bara varmayı başardık ve barmenle el kol işaretleriyle anlaşarak giriş ücretimizi ödedik. Bar enlemesine çok geniş olduğu için birbirimize sesimizi duyurmakta güçlük çekmiştik.

Barmenden Ronnie'nin nerede olduğunu öğrenmeye çalıştığımda gülümseyip kafasını salladı ve boş bir bardağı havaya kaldırarak içki isteyip istemediğimi sordu. Yakınımda ona gösterip bunlardan birini görüp görmediğini sorabileceğim bir sarışın olmadığı için çaresizlikle başımı salladım ve içki almak isteyenleri engellememek için bardan uzaklaştık.

Bu sırada barın hemen karşısındaki siyah perdeler aralandı ve üzerindeki bol boxer'ı ve ayağındaki çoraplar haricinde çıplak bir adam dışarı çıktı. Burası soyunma odası olmalıydı.

"Tuvaletlere bakacağım," diye bağırdım.

Nathaniel'la Micah kafalarını salladı ve hep birlikte o tarafa doğru yürüdük. Kadınlar tuvaletinin kapısı duvardan yere kadar uzanan bir kumaşla gizlenmişti. Bilmiyorum, belki tuvaletlerinin kapısı olmayan erkekler kendilerini kandırılmış gibi hissetmesin diye böyle bir dekorasyon yapılmıştı.

Tuvaletin tam ortasında, lavaboların karşısında, kocaman bir klozet vardı. Ne bir kabinin içindeydi ne de etrafında bir tesisat vardı ama sifonu çalışıyor gibi görünüyordu. Duvara yapışık iki kabinden birinin kapısında 'Kapalı' yazıyordu. Doğal olarak diğerinin önünde kuyruk oluşmuştu. Kadınlara baktım ama hiçbiri Ronnie değildi. Kabinin kapısını tıklattım. "Ronnie, orada mısın?"

Cevap gelmedi. Sonunda pes edip uzun boylu bir kumrala "Arkadaşımı arıyorum," dedim. "Acaba onu görmüş olabilir misin? Bir yetmiş boylarında, sarışın, gri gözlü, güzel. Doğru düzgün konuşamayacak kadar çok içmiş."

Kadın kafasını iki yana salladı ve kabinin içinden bir ses geldi. "Etrafına baksana. Bu tarife uyan bir sürü kız var."

Ona içerdeki sarışınlara baktığımı ama hiçbirinin Ronnie olmadığını anlatmaya çalıştım ve belki onu daha önce görmüş olabileceklerini söyledim. Ama kimse bir şey bilmiyordu. Tuvaletten çıkarken kadınlardan biri ortadaki klozeti kullanıyordu.

Harika bir ortamdı doğrusu! Kapıyı açtığımda müziğin azıcık kısıldığını farkettim. Ya da belki ben sağırlaşmaya başlamıştım.

Micah'yla Nathaniel onları bıraktığım yerde beni bekliyordu fakat yanlarında tanımadığım bir adam vardı. İkisinden de uzun olmasına rağmen sıskalığı yüzünden çelimsiz görünüyordu. Kısa, kıvırcık saçları kahverengiydi. Üzerinde bir tişört ve şort, ayağında çoraplar vardı. Ayakkabı giymemişti. *İlginç*, diye düşündüm.

Nathaniel ben yanlarına yaklaştığım anda elimi tuttu. Yabancı elini Micah'nın omzuna koyup parmaklarını hafifçe kıpırdattı. "Demek ikiniz de aletlerden hoşlanıyorsunuz ha?"

Ben Nathaniel'ın elini bırakmadan birkaç adım atınca adam geri çekilmek zorunda kaldı. Fakat sonra arsızca tekrar Micah'ya dokundu. Nathaniel'ın elini bırakıp adamı kenara itmek istediğimde bir an göz göze geldik. Yüzümde ne görmüştü bilmiyorum ama gülümsemesi soluverdi.

Hafifçe geri çekilerek "Penislerden hoşlandıklarını söylemişlerdi," dedi.

"Ben kendiminkinden hoşlandığımı söyledim," diye düzeltti Micah.

Nathaniel homurdandı. "Başka biri daha sorarsa yalnızca hayır de."

"Ufak bir yanlış anlaşılma olmuş," dedim.

Adam kafasını salladı. "Kusura bakmayın."

Tam gidecekken "Arkadaşımızı arıyoruz," dedim. "Bizi arayıp sarhoş olduğunu söyleyince onu alalım dedik." Ronnie'yi tarif ettim.

Adamın gözlerinde huzursuz bir ifade vardı. Bir şeyler biliyor ama benden korktuğu için konuşamıyor gibiydi. Tehditkar bakışlarımı kontrol altına almaya çalıştım.

Nathaniel elini omzuma attı, elinde bir yirmilik vardı. "Yine sor," dedi bana.

Yirmiliği kapıp ortadan katladım. Adam beni izliyordu. Gerginliği biraz hafiflemiş gibiydi. Fakat hala tereddüt ediyordu. Micah'yla Nathaniel'a bambaşka bir sebeple yaklaşmış ve işler istediği gibi gelişmemişti.

"Arkadaşımızın nerede olduğunu biliyor musun?" dedim parayı burnunun ucuna uzatarak.

"Belki," dedi kaba bir sesle.

Nathaniel omzumun üzerinden eğildi. Sesi yumuşak ve sakindi.

"Pişman olacağı bir şey yapmadan evvel onu bulmak istiyoruz. Erkek arkadaşıyla kavga etti ama tekrar barışabilirler. Tabii limiti fazla aşmazsa. Bilmem az da olsa anlatabiliyor muyum?"

"Bunun için benden kucak dansı almalısınız. Sebepsiz yere para verdiğinizi öğrenirse onu gammazladığımı anlar ve çok kızar."

"Kim?" diye sordum.

Nathaniel'ın derin bir iç çektiğini duydum. "Ronnie çoktan arkaya geçmiş Anita."

"Arka mı?"

"Zaten harekete geçmiş diyorum."

Kahretsin. "Bizi hemen ona götür," dedim.

"Dallas beni gebertecek. Buraya arkadaşınız kadar güzeli nadiren düşer."

"Yardım edecek misin, etmeyecek misin? İstersen Dallas'ın nerede olduğunu başkalarına soralım."

Gözlerinde korku dolu bir ifade belirdi. "Lütfen, sakın bunu yapmayın."

Onlara acımaktan nefret ederim. "Adın ne senin?"

"Owen," dedi Nathaniel, "isminin Owen olduğunu söylemişti."

"Pekala, Owen, sana zarar gelmesini istemiyoruz ama bize vakit kaybettirmeye devam edersen ve Ronnie'nin başı belaya girerse..."

"Ona bir yirmilik daha verin de bizi bir an evvel arkaya götürsün," dedi Micah.

Ona baktım.

"Ronnie'yi kendimiz bulabiliriz. Bizi arkaya kucak dansı için götürmüş gibi davranması yeterli."

Gözlerim ne düşündüğümü açıklıyordu.

Omzunu silkti. "Hem Owen'm başı belaya girmez hem biz istediğimizi alırız."

Tam itiraz etmek için ağzımı açmıştım ki Nathaniel'ın elinde başka bir yirmilik belirdi. "Benden olsun. Nasılsa oldukça bereketli bir gece geçirdim," dedi. Ne demek istiyordu? İyi bahşiş mi almıştı? Yoksa sahnede olmadığı zaman-

larda kucak dansı mı yapıyordu? Bunu ona hiç sormamış, hiç bilmek istememiştim. Lanet olsun, hala da bilmek istemiyordum. Yirmiliği alıp diğeriyle birlikte katladım.

"Bizi arkaya götür Owen."

Tam o sırada yanımızda başka bir dansçı bitti. Nihayet bol şort, tişört ve çorapların kulübün çalışanlarına özgü bir kıyafet olduğunu keşfetmiştim. Bu biraz daha kaslıydı ve çocuksu bir yakışıklılığı vardı. "Yardım ister misiniz?" diye sordu Owen'a bakarak.

Nathaniel bana arkadan sarılarak gülümsedi. "Yeterince çok erkeğimiz var, öyle değil mi Owen?"

Owen kafasını sallarken yüzündeki ifadeyi kontrollü bir şekilde değiştirdiğini farkettim. İş arkadaşına rahat bir tavırla gülümsedi. Sonra elimdeki kırk doları alıp beyaz çorabına sokuşturdu. Bunu öylesine zarif ve feminen bir tarzda yapmıştı ki bir an onu ipek jartiyerine yüz dolar iliştiren pahalı bir fahişe gibi görmüştüm.

O dakikaya dek böyle bir kulüpte ne işi olduğunu anlayamamıştım ama şimdi kendine uygun bir meslek seçtiğini düşünüyordum. Tabii buradaki dansçıları Suçlu Zevkler'dekilerle karşılaştırmak imkansızdı. Onlara oranla fazlasıyla zayıf ve yetersizlerdi.

Gülümsemesem de yüzüme kibar bir ifade oturttum. "Evet, yeterince erkeğimiz var."

"Burada kadın striptizci yok zaten," dedi dansçı. Sonra şüpheci bir tavırla Owen'a baktı. Galiba bize inanmamıştı.

"Önemli değil. Biz yanımızda getirdik," dedi Nathaniel benimle Owen'ın arasına girip kollarını belimize atarak. Menekşe rengi gözlerinde müthiş bir neşe ve sabırsızlık var-

dı. Doğrusu Oscar'lık bir performans sergilemişti ve dansçıyı kendine inandırmışa benziyordu.

Sonra Micah'ya baktı. "Peki o ne yapacak?"

"Aptal falan mısın? Tabii ki bizi izleyecek," dedi Owen diğer adamın etrafından dolaşıp gelmemizi işaret ederek. Peşimizde Micah'yla masaların arasından geçtik. Hala diğer dansçının gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Bilmiyorum, belki hala şüpheleri vardı ya da bizi kıskanmıştı. Ah, şu iş bir bitsin, Ronnie'ye bunun hesabını soracaktım.

Barın yanından geçerken bir dansçının tezgahın üstüne çıktığını gördüm. Tıpkı bir bilgisayar manyağını ya da muhasebeciyi andırıyordu. Gözlüklüydü ve kısa saçları sıradan görüntüsüne hiçbir katkıda bulunmuyordu. Bir yerde rastlasan geceleri striptiz yaptığına hayatta inanmazdın. Tam böyle bir tipin burada ne işi olduğunu düşünüyordum ki barın tepesinden sarkan parlak, krom çubuklara tutunup tüm bedenini fırıldak gibi çevirdi. Anlaşılan vücudu Nathaniel'mki kadar esnekti. Tamam, sözlerimi geri alıyorum.

Arkamızdaki kalabalıktan çığlıklar yükselince kendimi tutamayıp bakışlarını takip ettim. Tezahürat yaptıkları dansçı uzun boylu, zayıf ve kumraldı. Ve ayağındaki çoraplar dışında çırılçıplaktı. Sahnenin ortasındaki direği yakalayıp etrafında kıvranmaya başladı. Hızla kafamı çevirdiğimde barın üzerindeki dansçının da tamamen soyunduğunu gördüm ve burada striptizcilik yapmasının bir başka sebebiyle adeta burun buruna geldim. Hakkını vermem gerekti ki adam yeterli 'donanıma' sahipti. Bu görüntüden kurtulabilmek için hızlı hızlı yürürken neredeyse yere kapak-

lanacaktım. Owen kadınsı bir kahkaha patlatınca Nathaniel da erkeksi kıkırdamasıyla ona eşlik etti. Micah sessizce bizi takip etmeye devam ediyordu. Yanaklarımdaki kızarıklığın bir an evvel geçmesi için dua etmekten başka çarem yoktu. Nehrin bu tarafında dansçıların tamamen soyunduğu aklımdan çıkıvermişti. Aslında çığlıklar atarak oradan kaçmak istiyordum fakat kendime hakim olup Owen'ın bizi barın hemen karşısındaki siyah perdeli yere götürmesine izin verdim. Nathaniel ikimizin arasında gülümsüyordu. Madem o bu kadar rahat davranabiliyordu, benim ne eksiğim vardı, öyle değil mi? Başımı çevirip Micah'ya baktığımda bardaki dansçının acayip bir şekilde bükebildiği tek yerinin omuzları olmadığını gördüm. Kadınlardan biri elindeki parayı havaya kaldırmıştı. Micah gözlerini önüne dikmiş yürüyordu. Sanki bakmazsa etrafındaki manzaraların kaybolup gidivereceğini düşünüyormuş gibi bir hali vardı. Anlaşılan Ronnie sadece bana borçlanmamıştı.

Owen siyah perdeleri açtı ve hep birlikte içeri daldık.

72

Perdelerden içeri adımınızı atar atmaz ufak bir açıklığa geliyordunuz. Karşımızdaki duvara sırtını yaslamış duran adam bizi gördüğü anda sırtını dikleştirdi. Üzerinde dar bir gömlekle eşofman altı, ayağında beyaz çoraplar vardı. Kıyafeti biraz farklı olmasına rağmen çorapları onu ele veriyordu. Bu da başka bir dansçıydı. Gömleği kaslı gövdesini gözler önüne seriyordu ve şimdiye dek karşılaştıklarım arasında en çok striptizciye benzeyen buydu. "Yardım ister misiniz?" diye sordu. Diğeri de aynı kelimeleri kullanmıştı. Ya tesadüf ya da aralarında kullandıkları bir şifreydi. Bilmiyordum ve umrumda değildi.

"Teşekkürler, biz hallederiz," dedi

Owen titrek bir sesle. Hala Nathaniel'ın koluna asılmış vaziyetteydi.

Yardım etmeye çalıştım. "Kusura bakma ama bu geceki erkek limitim bu kadar. Üç tanesi yeter de artar."

Dansçı gülerek kafasını salladı ve bizi kulübe paralel olarak ilerleyen dar bir koridora buyur etti. Üçümüzün aynı hizada yürümesi imkansızdı. Nathaniel, Owen'ı alarak önden gitti. Bundan pek hoşlanan Owen ona uzun, ince bir aksesuar gibi yapışmıştı. Micah kolunu belime dolayıp beni kendine çekti. Sanırım huzursuzluğu için onu suçlayamazdım çünkü aşağı yukarı ben de onunla aynı hisler içindeydim.

Koridorun iki yanında, önlerinde perdeler olan minik bölmeler vardı. Fakat bazıları perdeleri çekmeye bile gerek görmediği için bazen ister istemez gözüm kayıyordu. Çoğu, kucak dansının kurallarını harfiyen uyguluyordu. Kucak dansı alan bir müşteri striptizciye dokunamazdı. Dansçı müşterisine dokunabilirdi ama bunun için de farklı kurallar vardı.

Bir striptizciyle yaşayıp bir striptiz kulübü sahibiyle çıktığım için önceden aklıma bile gelmeyecek bir sürü konuda bilgi sahibi olmuştum. Dansçıyla özel anlaşmalar yapabildiğin durumlar olduğunu biliyordum. Sadece seksten bahsetmiyorum. Mesela bir kadın, Jason'ın dizlerinin arkasını yalamak istemiş ve bunun için elli doları gözden çıkarmıştı. Benim eğlence anlayışıma ters düşse de insanların farklı farklı zevkleri var.

O koridora girene dek Ronnie'yi nasıl bulacağımızı düşünmemiştim. Çoğu perde çekiliydi ve adını seslenmek Owen'm Dallas denen adamla başının belaya girmesine sebep olabilirdi. Kahretsin.

Ama boşuna endişelenmiştim çünkü perdelerden birinin altından fırlayan bacak fazlasıyla tanıdık gelmişti. Neredeyse buna takılıp düşecektim. İçeriden gelen sesi dinledim. Evet, Ronnie'ydi. "Ah, kahretsin, düştüm. Çok sarhoşum." Bir adamın mırıldandığını duydum. Sanırım ayağa kalkmasına yardım ediyordu.

Perdeyi çekip "Ronnie, sen misin?" dememek için kendimi tutmam gerekmişti. Bazen bir şeyden kesinlikle emin olmanıza rağmen aptalca sorular sormaya devam edersiniz. İçerideki kıkırdamalar artınca daha fazla dayanamayıp perdeyi araladım.

Ronnie bölmenin dibinde dizlerinin üzerindeydi. Yukarı sıvanan gömleği solgun göğüslerini ortaya çıkarmıştı. Sutyeni görünürde yoktu. Adamın teki göğüslerinin üzerine eğilmişti. Tamam, dansçılar müşterilere dokunabilirdi ama bu kadarı biraz fazlaydı. Eğer yönetim ne halde olduklarını görse işten atılabilirdi. Gerçi bundan pek emin değildim ya neyse.

"Ben koridorda bekliyorum," dedi Micah.

Kafamı salladım. "İyi olur."

Nathaniel, Owen'ı kolundan tutup "Biz de Micah'yla bekleyelim," dedi. Bir anda arkadaşım ve onun 'arkadaşıyla' yalnız kalmıştım.

Ronnie kıkırdayarak adamı öpmek için kendine çekti. Perdenin açıldığını bile farkettiğini sanmıyordum. Aklı başında olsa onu bırakıp buradan giderdim. Nasılsa yirmi yaşından büyüktü. Ama çok içmişti, aklı karışıktı ve benim arkadaşımdı. Onun için biraz yürüyüp onlara yaklaştım. Nihayet beni gördü.

"Aa, niye geldin Anita?" dedi gülerek.

"Beni arayıp buraya çağırdın ya."

Kaşlarını çattı. Sanırım hatırlamıyordu.

Önünde diz çökmüş duran adam kafasını kaldırıp bana baktı. "Bize katılmak ister misin? Senden para almam."

"Eminim almazsın," dedim alayla. "Hadi gel Ronnie, eve gidelim."

"Ben eve gitmek istemiyorum. Dallas'ı daha yeni buldum. Özel dans için para ödedim."

"Bunu görebiliyorum," dedim. "Madem böyle bir planın vardı, beni neden aradın? İnan çok yorgunum ve bir an evvel uyumak istiyorum. Bence senin de dinlenmeye ihtiyacın var."

"Baksana ne tatlı," dedi Ronnie ellerini Dallas'ın yanaklarına koyup yüzünü bana çevirerek. Doğruyu söylemek gerekirse, evet, fena değildi ama asıl övgüyü vücudu hakediyordu. Buraya geldiğimden beri ilk kez yeniyetme gibi görünmeyen, gerçek bir erkekle karşılaşıyordum. Omuzları geniş, kol ve bacak kasları gelişmiş, beli ve kalçaları dardı. Kolunda denizci dövmesi vardı. Acaba eski bir denizci böyle bir yere nasıl düşmüştü?

"Evet, çok tatlıymış. Hadi gidelim." Ronnie'ye elimi uzattığımda Dallas onu tutmaya ya da beni durdurmaya çalışmayıp daha kurnazca bir hareket yaptı. Yüzünü Ronnie'nin göğsüne gömüp hafifçe dişledi. Ronnie kafasını arkaya atıp arkadaşımdan duymak istemeyeceğim türde bir ses çıkardı.

O sırada Micah seslendi. "Anita! Neden bu kadar uzun sürdü?"

"Ronnie gelmek istemiyor."

"Öyleyse bırak kalsın." Ses tonundaki rahatsızlık dikkatimi çekmişti.

"Hemen dönerim," dedim Dallas'a bakarak. "Sakın tutuklanacağın bir şey yapmaya kalkma."

Dallas bana, dediğimin tam tersini yapacağını söylercesine baktı. Ronnie'yi saçlarından tutup kabinden dışarı sürükleyemeyeceğim için çaresiz dışarı çıktım. Micah'yı merak etmiştim.

Micah yaşlı bir beyle kibar ama net bir tavırla konuşuyordu. "Teşekkürler ama hayır. Sadece bir arkadaşımızı bekliyoruz."

"Ben senin arkadaşın olurum," dedi adam. Sonra elindekini belinin hizasında kaldırarak gizlice Micah'ya gösterdi. Yirmiliğe bakıp gerisinin geleceğini tahmin ettim.

Micah kafasını salladı.

Bir yirmilik daha çıktı.

"İstemiyorum," dedi Micah.

İyice yanlarına yanaştığımda adamın iki yirmilik kadar çıkardığını gördüm. Toplam seksen doları Micah'ya uzattı. "Bu gece daha fazlasını veren bulamazsın."

"O kadar emin olmayın," dedim. "Ben konaklama ve bir kızla seks yapma imkanı sunuyorum." Kolumu Micah'nın beline atınca o da aynı şekilde karşılık verdi.

Adamın gözleri iyice kısılıp ince bir çizgi halini aldı. "Arkadaşı sen misin?"

Kafamı salladım.

"Demek gerçekten arkadaşını bekliyordun?"

"Size söylemiştim," dedi Micah.

Adam kaşlarını çatıp parasını katladı. "Ben bu tip bir arkadaşı kastettiğini düşünmemiştim."

"Yanılmışsınız," dedim ve neşeyle gülümsedim. Fakat gözlerimdeki ifade buz gibiydi. Sonra etrafıma bakındığımda bir kadınla erkeğin de Nathaniel'ı köşeye sıkıştırdığını gördüm. Sırtları yüzünden ancak kafasının tepesini görebiliyordum. Beni görünce elini kaldırdı. Tıpkı boğulan bir adamın yardım istemesi gibiydi.

Micah'nın elini tutup onu da yanımda sürükledim. Ne demişler, birlikten güç doğar. "Kusura bakmayın baylar, bayanlar," dedim.

Kadınla adam dönüp bana baktı. Adam uzun boylu ve esmer, kız benden biraz daha uzun ve sarışındı. Üzerinde askılı ve astarsız bir mini elbise vardı. Astarsız olduğunu nereden mi biliyorum? Çünkü göğüs uçlarının karartısı soluk renkli kumaşın üzerinde açık ve net bir şekilde görünüyordu. Aşağı tarafta da aynı karartılardan olup olmadığını bilmek istemediğim için bakışlarımı belden yukarısına sabitlemiştim.

Ucuz görüntülü tipler oldukları izlenimi vermek istemem. Zira değillerdi. Kızın elindeki tektaş yüzük bir köpek yavrusunu boğabilecek büyüklükteydi. Bilezikleri altın ve yine pırlantalıydı. Makyajı ustaca yapıldığı için suratında hiç boya yokmuş gibi görünüyordu. Adamın vücuduna oturan takım elbisesi özel dikimdi ve muhtemelen Micah'yla Nathaniel'a düğün kıyafetlerini aldığımız mağazaya sipariş edilmişti.

"Kusura bakmayın ama bu genç bayı önce biz gördük," dedi adam.

Burnumdan soluk alıp yavaş yavaş verdim. Kadının parfümü pudralı ve pahalıydı. "Aslına bakarsanız buna imkan yok çünkü onu buraya ben getirdim."

Paralı çift şaşkın şaşkın birbirine baktı.

Nathaniel onları kenara çekerek köşedeki esaretinden kurtulmaya çalıştı. "Kusura bakmayın ama size biriyle birlikte olduğumu söylemiştim." Yanıma gelince boştaki elimi ona uzattım. Bu şekilde ahlaksız tekliflerden kurtulabileceğimizi sanmıştım. Ne şapşalım!

Kadın parmaklarının ucunda kalkınca adam onu duyabilmek için eğildi. Artık ne yaptıkları umrumda değildi. Bir elimde Nathaniel, diğerinde Micah'yla arkamı dönmeye çalıştım. Ama koridor üç kişinin birlikte hareket edemeyeceği kadar dardı.

"Bir dakika," dedi kadın.

Arkamı döndüm çünkü biri sizinle konuşmaya çalıştığında öyle yaparsınız.

"Üçünüzü de istiyoruz," dedi kadın.

Kulaklarıma inanamayarak gözlerimi kırpıştırdım. Bir zamanlar ona ne demek istediğini sorardım ama şimdi vereceğim cevabı biliyordum. "Olmaz," dedim ve Micah'yı arkasından itekleyerek Nathaniel'ı çekiştirdim. Fakat bir türlü hareket edemedik çünkü Nathaniel durmuştu.

Arkamı dönmeden evvel ne göreceğimi biliyordum. Kısmen yanılmamıştım. Adam Nathaniel'ın kolunu tutmuştu. Ben bunu kadının yapacağını sanmıştım. Tekrarlıyorum. Çok şapşalım!

Nathaniel'ın yanında durdum. "Bırak onu," dedim sert bir sesle.

Adam, Nathaniel'ın kolunu bırakıp "Karım arkadaşınızdan çok hoşlandı," dedi.

"Onun adına sevindim ama bu benim problemim değil. Sakın bir daha arkadaşıma ya da herhangi birimize dokunayım deme, anlaşıldı mı?"

"Hepimiz aynı sebepten buradayız," dedi adam. "Hadi bize gidelim. Beşimizi de alacak kadar büyük bir küvetimiz var." Bize biraz daha yaklaştı. "Eminim soyununca şimdikinden bile güzel görüneceksin."

Ona kötü adamların gözlerini kırpıştırmalarına, zayıf tiplerinse annelerinin kollarına koşmasına sebep olan bakışımı fırlattım.

Karısı adamdan zeki çıktı. "Hayatım, bence bizimle oyun oynamak istemiyorlar."

"Karının sözünü dinle dostum," dedim. "O senden daha akıllı." Yeterince konuştuğumuzu ve artık Ronnie'nin yanma gidebileceğimizi sanmıştım. Fakat Nathaniel yine olduğu yerde zınk diye durdu. Adam bu sefer örgüsüne yapışmıştı. Tamam, bu kadar kibarlık yeterdi.

Rozetimi çıkarıp burnunun ucuna doğru tuttum. Adam gözlük takanların yaptığı gibi hafifçe gerileyip rozete baktı. Bu sırada Nathaniel'm saçım bırakmıştı.

Güldü. "Bundan bende de var. Hırsız polis oynamak istiyorsan onu da yaparız."

Rozet sol elimdeydi. Aynı elimin parmaklarını kullanarak ceketimi hafifçe aralayıp silah kılıfını gösterdim. "Peki ya bundan? Bundan da var mı?"

Kadın kocasının kolunu çekiştirdi. "Hadi gidelim hayatım. Bence doğru söylüyor."

Adam bana baktı. "Kimsin sen?"

"Federal Görevli Anita Blake, bok kafa. Şimdi bas git ve bizi rahat bırak."

Gözlerindeki ifadeden bana inanmadığı belliydi. Belki kadınların otoritesini kabullenmekte güçlük çeken erkeklerden biriydi ya da Nathaniel'ın saçlarının yatağına yayıldığını görmeyi o kadar çok istiyordu ki bana inanmak içinden gelmiyordu. Nathaniel'dan hoşlananın karısı olduğunu yutabilirdim ama koluna ve saçına dokunan o olmuştu. Evet, karısının Nathaniel'ı beğenmesi gayet doğaldı. Fakat asıl sertleşen kendisiydi.

Ceketimi bırakıp Nathaniel'ı Micah'yla arama itmek için vücudumu kullandım. Onu arkada Bay Yılışık'ın insafına bırakmaya hiç niyetim yoktu. Rozeti kaldırıp dar koridorda ilerlerken çiftin -daha çok adamın- ne yaptığını görmek için arkama baktım.

Karısı hala onu çekiştiriyordu. Fakat adam kolunu hızla çekerek ondan kurtuldu ve bana bakmayı sürdürdü. Gözleri nefretle parlıyordu. Oysa tek yaptığım hayır demekti. Erkeklerin bazıları hayır kelimesini bir hakaret olarak alır ama öfkenin bu kadarı biraz fazlaydı. İçteki odalara giden perdelerden biri bizi yutana dek gözümü üzerinden ayırmadım.

"Bu da neydi böyle?" dedim.

"Onu tanıyorum," diye mırıldandı Nathaniel.

Ona hayretle baktım. "Nereden?"

Dudaklarını kemirirken gözleri dalmıştı. "Sokaklardan. Benden daha büyük oğlanları alırdı. Bizim iş için fazlasıyla yaşlananları."

"Yaşlanan mı?"

"Oraya gelen adamların çoğu yetişkin erkek aramazdı Anita. Tek dertleri oğlan çocuklarıydı. Biraz büyüdüğünde bölgeni değiştirmek zorundaydın. Büyükler farklı bir müşteri kesimine hitap ediyordu." Yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. "Beni tanımadı ama ben onu çok net hatırlıyorum. Çocuklardan biri beni onunla gitmemem konusunda uyarmıştı."

"Uyardı mı?"

Nathaniel kafasını salladı. "Hı hı."

"Neden? Şiddet meraklısı falan mıymış?"

"Henüz öyle bir olay olmamıştı ama bazen müşterin hakkında tuhaf bir hisse kapılırsın. Böyleleri gerçek yüzünü sonradan gösterir. Pislik kokusunu alır ve birinin canını yakmalarının an meselesi olduğunu anlarsın."

Yüzüne dokunduğumda bana baktı. Şimdi gözlerinde bana ilk geldiği günlerdeki hüzün vardı. Her türlü tecrübeyi yaşamış ve kalbinde asla iyileşmeyen bir yara açılmıştı. Ellerimi yanaklarına dayayarak onu şefkatle öptüm. Belli ki dokunuşum Nathaniel'daki kaybolmuşluk duygusunu biraz olsun hafifletmiş ama tamamen geçirmemişti.

Micah hayret dolu bir ses çıkardı. "Anita, biliyorum Ronnie senin arkadaşın ama..."

Gösterdiği tarafa baktığımda Dallas yerde, Ronnie üzerindeydi. Belden aşağısı hala giyinikti ama Dallas'ın neyi var neyi yoksa ortaya saçılmıştı.

Ronnie'nin gömleğinin düğmeleri de sonuna kadar açıktı. Geceye bir sutyenle başladıysa bile sutyen çoktan sırra kadem basmıştı!

Bu kadarı yetmişti. Yabancıların erkek arkadaşlarımı ellemesinden, Ronnie'nin saçmalıklarından ve aşk acısını kendine zarar vererek hafifletmeye çalışmasından bıkmıştım. Böyle davranışları Richard'da yeterince görmüştüm, bir de Ronnie'yi çekemeyecektim.

"Veronica Marie Simms," dedim.

Kafasını kaldırıp gözlerini kırpıştırdı. "Nesin sen, annem falan mı?"

Kotunun kemerinden tutup onu adamın üzerinden kaldırdım. Ronnie şaşkınlıkla bana baktı. Doğrusu ben de şaşırmıştım. Onu bu kadar kolay taşıyabileceğim hiç aklıma gelmezdi. Çünkü benden daha uzun boylu ve iriydi. Oysa onu tüy kadar hafifmişçesine, hiç zorlanmadan kaldırmıştım. Ronnie ayağa kalkınca sendeledi.

"Hey, daha bitirmedik," dedi Dallas.

Ona rozetimi gösterdim. "Evet, bitirdiniz." Rozeti sol elimde tutmaya devam ederek Ronnie'yi omzuma attım ve onu daha iyi taşıyabilmek için hafifçe havaya zıplatıp bacaklarının arkasından tuttum. Sonra koridorda yürümeye başladım. Nathaniel perdeyi çekip geçmemi bekledi ve bizi takip etti. Micah en sona kalmıştı.

Ronnie direnmese de itiraz etti. "Beni indir Anita."

Neyse ki Bay Yılışık'la karısı ortadan kaybolmuştu. Rozetim hala elimdeydi ama tehlike anında silahımı çekebilmem için Ronnie'yi yere atmam gerekecekti. Açıklığa geldiğimizde gözlerimle etrafı taradım. Burada da yoktular. Güzel.

"Bana çocukmuşum gibi davranma Anita. Yere inmek istiyorum!"

Sonra yolumuza bir bar fedaisi çıktı. Bunca zamandır neredeydi acaba? Rozetimi gösterince sorun çıkarmaya niyeti olmadığını göstermek için ellerini kaldırdı. Kapıya doğru yürüdük. Müzik hala beynimin içinde zonklayacak kadar gürültülüydü ama yanlarından geçtiğimiz insanlar şamatayı kesip bizi seyre dalmıştı. Onları şaşırtan rozetim mi, yoksa iki katım iriliğinde bir kızı taşımam mıydı bilemiyorum. Tabii Ronnie'nin önde sallanan memelerine de bakıyor olabilirlerdi. Üstüne üstlük kulüpteki en yakışıklı iki erkek peşimizden geliyordu. Sonuçta herkes konuşmayı, dans etmeyi ve içki içmeyi bırakmış gösterimizi izliyordu.

Kapıya çıkan birkaç basamağı başarıyla tırmandıktan sonra Nathaniel'la Micah önden koşup kapıları açtılar ve serin sonbahar havası yüzüme çarptı. Kapı arkamızdan kapanmasına rağmen kulaklarımda tuhaf bir uğultu kalmıştı.

"Beni aşağı indir, lanet olası." Ronnie bu kez debelenince sabrım tükendi ve onu poposunun üzerine bırakıverdim.

Sanırım önce bana bağırmaya niyetlendi ama sonra yüzünde komik bir ifade belirdi ve birden ayağa kalkıp otoparkın kenarındaki çimenliğe doğru koşmaya başladı. Ama çok geçmeden yere kapaklandı.

"Hay aksi," dedim samimi bir üzüntüyle. Ona doğru yürümeye başlayınca Micah'yla Nathaniel peşimden geldi.

Onlara arabaların orada beklemelerini işaret edip Ronnie'nin yanına gittim. Kuru sonbahar yaprakları kotumun paçasıyla ayakkabılarıma süründükçe hışırdayıp çıtırdıyordu.

Ronnie elleri ve dizleri üzerindeydi. Henüz yanına varmadan burnuma tatlı ekşi kusmuk kokusu çarptı. Onu gerçekten sevmesem asla yere çömelip saçlarını yüzünden çekmezdim. Ancak gerçek bir dostluk gece boyunca yiyip içtiği her şeyi kusarken beni onun yanında tutabilirdi.

Başka bir şeyler düşünmeye çalıştım. İnsanlar kusarken başlarında beklemek hiç hoş değildir. Ne zaman kusmuk kokusu alsam ve öğürdüklerini duysam benim de kusasım gelir. Açıklık alana bakıp aklımı dağıtmaya çalıştım ama nafile. Tam o sırada gözüm bir şeye takıldı. Başta bunun kırık bir ağaç dalı olduğunu sandım. Fakat daha dikkatli baktığımda bir insan olduğunu farkettim. Bir eli gökyüzünü gösteriyordu. Sanki görmediğim bir şeye yaslanmıştı. İlla ölü olması gerekmezdi. Sarhoşun teki buraya gelip sızmış da olabilirdi.

Arkamı dönüp Micah'yla Nathaniel'a baktım. Ronnie nihayet midesini boşaltmış, kuru kuru öksürüyordu.

"Onunla kalm," dedim. Eğer oradaki bir cesetse yanına giderek bazı delilleri yok etme riskim vardı. Ama bir manken veya baygın biri de olabilirdi. Polisi çağırmadan evvel emin olmalıydım. Öylesine uzun zamandır cinayetleri araştırıyordum ki artık başka ihtimalleri aklıma getirmem için kendimi zorlamam gerekiyordu.

Çimlerin üzerinde dikkatle yürüdüm. Ayağımı nereye koyduğuma bakarak adım atıyordum. Eğer etrafta bir silah varsa üzerine basmam hiç hoş olmazdı.

Ona yaklaştığımda *Ölmüş,* diye düşündüm. Teni halojen lambalarla yıldızların ışığında son derece solgun görünüyordu. Bir erkekti. Sırtüstü yatmış, bir kolu kuru bir

ağaç dalına yaslanmıştı. Eli yukarıda olmasaydı onu bu kadar kolay farketmeme imkan yoktu. Tıpkı ilk kurbanımızın saçlarının *Hey, buradayım,* dercesine arkaya yayılması gibiydi. Evet, bu seferki bir erkekti ama üzerindeki leopar desenli tanga hafifçe sıyrıldığı için tıraşlı olduğunu görebiliyordum. 'Tamamen tıraşlı!' Şeytani Düşler'de çalıştığından yüzde yüz emindim. Zira Vegas'ta hiç şansı yoktu.

Boynunda simsiyah noktacıklar halinde vampir ısırıkları vardı. Kolunda ve bileğinde de öyle. Boynun diğer tarafına bakmak için kafasını çevirmek istemedim. Kasıklarını kontrol etme şansım da yoktu. Yalnızca yere çömelip koluna dokundum. Keşke nabzına baktığımı söyleyebilseydim ama bunun imkansız olduğu gayet açıktı. Teni çok soğuktu ama kolu kolayca kıpırdadı. Ya henüz katılaşmamıştı ya da öleli uzun zaman olduğu için katılaşma geçmişti. Ben oyumu ikincisine kullanıyordum. Büyük ihtimalle biz Ebedi Hayat Kilisesi'nde Jonah Cooper'ı sorguya çekerken can vermişti. O kadar gençti ki birden Cooper konusundaki pişmanlığım geçiverdi.

Ayağa kalkıp ceketimin cebinden telefonumu çıkardım ve numarayı ezbere tuşladım.

"Zerbrowski."

"Umarım evde değilsindir," dedim.

"Neden?" diye sordu şüpheyle.

"Çünkü nehrin karşısındaki striptiz kulüplerinden birinin otoparkındayım ve başka bir cesede bakıyorum."

"Bize kimse ihbarda bulunmadı."

"Ben bulunuyorum ya işte."

"Nasıl yani, cesedi sen mi buldun?"

"Bingo."

"Şunu baştan anlat."

Barmenin Ronnie'yi yalnız başına eve göndermemesiyle başlayan gecemizi özetlerken bize bela olan uyuz çifti atlamıştım.

"Kahretsin!" dedi. "Bunu haber vermem gerek. Ama yerel polis bizden evvel gelecektir. Biliyorsun, Şerif senden pek hoşlanmıyor."

"Ah, nasıl unuturum!"

Zerbrowski'nin telefonun diğer ucunda derin düşüncelere daldığını tahmin edebiliyordum. "İstersen yanındakileri eve yolla ama sonra hikayeni doğrulamak için onlara ihtiyacımız olacak."

"Bana inanmıyor musun?"

"Saçmalama, tabii ki sana inanıyorum Anita. Ama oraya ilk ulaşan polis ben olmayacağım. Bilmem anlatabiliyor muyum?"

"Kendileri kulüplere bir sürü adamlarını yerleştirmişken bir sonraki cesedi benim bulmamı hoş karşılamayacaklardır. Bunun bir dalavere olduğunu sanacaklar."

"Anladın," dedi Zerbrowski.

"Ama sen bana inanıyorsun, değil mi?"

"Evet dedim ya. Ama seni çok iyi tanıdığım için. Oğlanlara bakmak için gittiği striptiz kulübünün otoparkında bir cinayet kurbanı bulabilecek tek kadın polis sensin."

"Ben oğlanlara bakmıyordum," dedim.

"Eminim öyledir. Merak etme, ekipteki herkese oraya sadece arkadaşına yardım etmek için gittiğini söylerim."

"Sakın benimle matrak geçmeye kalkışma."

"Hiç yapar mıyım?"

"Canın cehenneme Zerbrowski."

"Katie böyle dediğini duysa çok üzülürdü." Birden ciddileşti. "Anons geçip bizden birinin olay mahallinde olduğunu söyleyeceğim. Ama Şerif benden evvel gelirse kibar davran."

"Ben her zaman kibarım."

Güldü. "Ya, ne demezsin! Ciddiyim Anita, biz gelene kadar dayan, tamam mı?"

"Şerif benimle hırlaşmaya kalkışmadığı sürece elimden geleni yaparım."

"Tamam, hemen geliyorum."

"Uçacağından eminim."

"Ne gece ama."

"Sorma!"

Telefonu kapayınca yürümeye başladım. Fakat daha otoparka varamadan siren seslerini duydum. Oysa polis gelmeden evvel Nathaniel ve Micah'ya neler olduğunu açıklayabileceğimi düşünüyordum. Ronnie yerde oturmuş, kafasını tutarak inliyordu. Onunla konuşmaya çalışsam beni duyacağından bile şüpheliydim. Arabalar çakıl taşları üzerinde gürültüyle ilerledi, ilk araba tam önümüzde durdu ve bilin bakalım içinden kim indi? Tabii ki Şerif Melvin Christopher. Eyalet polisi görünürde yoktu. Harika!

73

İlkyardım görevlileri Ronnie'ye bir battaniye vermişti. Şok yüzünden bu halde olduğunu sanmışlardı. Ner'de! İşin aslı, ayılmaya başlamıştı. Hem de bir cinayet vakasının ortasında. Onu tanıdığım altı yıl içinde aldığı alkolün toplamı bu gecekinden az olabilirdi. Onu ambulansın arka tarafına oturtmuşlar, temiz hava alması için kapıları ardına kadar açmışlardı.

Fiziksel olarak en kötü durumda olanımız Ronnie'ydi ama hiçbirimiz iyi vakit geçirmiyorduk. Şerif Melvin Christopher'm ilk lafı "Bu kadar giyinikken neredeyse sizi tanıyamayacaktım Bayan Blake," olmuştu.

Tatlı tatlı gülümsedim. "Bana Şef Blake demenizi tercih ederim Şerif. Daha önce kırsal kesimde kadın kıyafetlerine sizin kadar meraklı heteroseksüel bir erkeğe rastlamamış-

tım doğrusu." Buradan sonrası yokuş aşağı gitmeye mahkumdu. Hatta biraz hatalı olduğumu kabul ediyorum. Kadın kıyafetleri ve cinsel tercihleriyle ilgili yorum yapmam abes kaçmıştı. Bana bağırmadan evvel suratı vişne çürüğü rengini aldı. Öyle ki bir an adama felç indiğini sandım. Sonunda Memur Douglas araya girip amirini kısa bir yürüyüşe çıkararak daha büyük bir kavganın kopmasını engelledi.

Bunu fırsat bilip Micah'yla Nathaniel'a baktım. Micah sakin bir tonda "Bu kulüpte çalışmıyorum," diyordu. Belli ki aynı soruya birkaç kez maruz kalmıştı.

Onu sorgulayan polisin gövdesi kolları ve bacaklarına oranla biraz fazla uzundu. Ya yaşı çok gençti ve yeterince gelişememişti ya beslenmesine biraz dikkat etmesi gerekiyordu. "Öyleyse hangi kulüpte çalışıyorsun?"

Micah bana yalvarırcasına baktı.

Yardım etmeye çalıştım. "Memur Bey," dedim.

Bana baktı. Sonra gözleri rozetime kaydı. Ama amirini etkilemeyen bir şey onu neden etkileyecekti ki? Açık mavi gözlerinde kötü bir ifade belirdi. "İzin verirseniz görgü tanığını sorguluyorum."

Gülümserken samimi görünmeye çabaladım ama başarabildiğimden emin değildim. "Bunu görebiliyorum Memur Bey..." İsmini okumaya çalıştım. "Memur Patterson, sürekli aynı soruları sorarak bir yere varamazsınız."

"Nerede çalıştığını söylemeyi reddediyor."

"Bana nerede çalıştığımı sormadınız," dedi Micah.

Memur Patterson gözlerini kısarak ona baktı. Aklınca sert çocuğu oynuyordu. "Sana nerede çalıştığını sordum ve sen ısrarla cevap vermedin."

"Hayır, bana hangi kulüpte çalıştığımı sordunuz ve ben bu tip bir kulüpte çalışmıyorum. Hayatımı striptiz yaparak kazanmıyorum, tamam mı? Bilmem yeterince açıklayıcı olabildim mi?" Micah'nın sabrının tükenmeye başladığını görebiliyordum. Oysa hayatımda tanıdığım en rahat ve uyumlu insanlardan biriydi. Kim bilir Patterson onu nasıl bunaltmıştı?

Patterson ona şüpheyle baktı. Acilen sorgu sırasında ifadesiz bakabilmeyi öğrenmeliydi. Zira polislerin tüm düşüncelerinin yüzlerinden okunması tecrübesizlik sayılırdı. "Öyleyse burada ne işin var?" Birden şeytani bir neşeyle sırıttı. "Ah, anladım. Demek milletin bamyalarıyla fasulyelerine bakmaktan hoşlanıyorsun?"

"O da ne demek?" dedim.

"Toplarıyla aleti demek." Suratında 'bunu kim bilmez ki' dercesine bir ifade belirmişti.

Micah bana baktı ve aklından geçenleri koyu renk gözlüğünün arkasından bile anlayabildim. Kontrolünü yitirmek üzereydi.

"Bana bak Patterson. Sırf nezaketten arkadaşlarımı sorgulamana izin verdim. Ama bu cinayet dosyasını çözecek bir soru sormayı beceremiyorsan boş yere kalabalık etme."

Patterson cevap vermedi ve tatmin dolu bakışlarından Şerif'in tam arkamda durduğunu anladım. Amirinin beni yerden yere vurmasını hevesle bekliyordu. Belli ki ringin önündeki yeri kaptığına pek sevinmişti.

"Bana nerede çalıştığını söylemedi Şerif. Striptizci olmadığını iddia ediyor. Buraya ibnelerin kıvırmasını izlemeye gelmiş."

Boğazımdan öfke dolu bir inilti yükseldi. "Size son kez açıklıyorum. Arkadaşım Veronica Simms bizi arayıp eve gidemeyecek kadar sarhoş olduğunu ve onu buradan almamızı istedi. Barmen onu tek başına eve yollamayacağını söylemiş. Micah da bana yardım etmek için geldi."

"Ya diğeri?" diye sordu Patterson. "O, Suçlu Zevkler'de striptizci olduğunu söylüyor."

"Nathaniel da yardım için geldi," dedim.

Şerif Christopher bana gerçek bir polis bakışı fırlattı. Önyargılı olabilir ve kadınlardan nefret edebilirdi ama belli ki yılların kurduydu. Bu pislik görüntüsünün altında işini iyi yapan biri olduğunu farketmiştim. Birden kendimi daha iyi hissettim ama kişiliği o kadar boktandı ki adam kendini bir türlü tutamıyordu.

"Sarhoş bir kız arkadaşını toplamak için iki erkek arkadaşının yardımına mı gerek duydun?" *Arkadaş* kelimesine bilhassa vurgu yapmıştı.

"Nathaniel işten yeni dönmüştü. Ona tam arabaya binerken rastladık ve olan biteni anlatmaya fırsat bulamadığımız için bizimle gelmesini teklif ettik."

Şerif Cooper kaşlarını çattı. "Evdeydim dedin, öyle değil mi? Yani telefon geldiğinde?"

"Evet."

"Ben bunu erkek arkadaşın sanmıştım," dedi Micah'yı işaret ederek.

"Doğru."

"Öyleyse bu kim?" diye sordu başparmağını Nathaniel'ın olduğu tarafa doğru sallayarak. Nathaniel başka bir memurla konuşuyordu. Micah'yla benden daha rahat görünü-

yordu. Bilmiyorum, belki de onu sorgulayan memur önyargılı biri değildi.

"Erkek arkadaşım," dedim.

"İki erkek arkadaşın mı var?"

Derin bir nefes aldım. "Evet."

"Vay canına!" dedi.

Zerbrowski'nin bir an evvel gelmesi için dua etmeye başlamıştım. "Sanırım unuttunuz Şerif ama bir cinayet kurbanımız var."

"Evet, o da başka bir mesele," dedi sert bakışlarını yüzüme dikerek.

Ondan ürkeceğimi sanıyorsa yanılıyordu. Ama iyi bakıştı. Yiğidi öldür hakkını yeme, öyle değil mi?

"Seri katilimizin bir sonraki kurbanını tesadüfen buluverdin ha?"

"Evet," dedim.

"Sen beni salak falan mı sanıyorsun?"

"Neye istersen ona inan Şerif. Sana ve yardımcılarına gerçeği anlattım. Ama seni memnun edecekse saçma sapan bir hikaye uydururum."

Gözleri Micah'ya kaydı. "Konuştuğum adamın gözlerini görmek isterim," dedi. "Çıkar şu gözlüğü."

Lanet olsun. Micah'yla birbirimize baktık. Omzumu silktim.

"Patterson, Micah'ya mesleğinin ne olduğunu sormadı bile," dedim. "Tek yaptığı onu striptizci ya da homoseksüel olduğunu itiraf etmeye zorlamaktı."

"Tamam, öyleyse ben soruyorum. Mesleğiniz nedir Bay Callahan?"

"Likantroplarla İnsanlar Arasındaki İlişkileri İyileştirme Komisyonu'nun koordinatörüyüm."

"Nesin nesin?" dedi Patterson.

Ama Christopher araya girdi. "Kes sesini Patterson. Demek hayvanların bizlerle eşit haklara sahip olmasını savunan maraz liberallerden birisin."

"Bir bakıma öyle Şerif."

Christopher, Micah'ya dikkatle baktı. "Gözlüğünüzü çıkarın Bay Koordinatör."

Micah denileni yaptı.

Patterson hemen geri çekildi. Fakat eli silahının kabzasına gitmişti bile. Bu hiç iyi değildi. Şerif hiç istifini bozmadan Micah'nın kedi gözlerine baktı.

"Anlaşılan sadece tabut meraklısı değilmişsiniz Bayan Blake. Vampirler ve canavarlar ha? Beyaz bir kadın için oldukça aşağılayıcı tercihler."

'Beyaz kadın' yorumu diğer tüm terbiyesizliklerini unutturmuştu. Belli ki bağnazın tekiydi ve erkek, beyaz ve heteroseksüel olmayan herkesten nefret ediyordu. Ne kadar dar bir dünya görüşüydü.

"Annem hispanikti, Meksikalı. Umarım bu seni rahatlatır," dedim.

"Melezsin ha?"

Gülümsedim. "Harika! Cidden harika!"

"Kötü bir gece geçirdiğini iddia eden birine göre çok mutlu görünüyorsun."

"Lafı dolandırma Şerif. Ne düşünüyorsan söyle."

"Cesedin burada olduğunu biliyordun çünkü bunu erkek arkadaşınla onun halkından birileri yaptı."

"Peki diğer erkek arkadaşlarımı neden peşimden sürükledim? Ronnie'nin sarhoş olmasını da benim ayarladığımı söylemeyeceksin herhalde?"

"Cesedi saklamayı planladığın için bu kadar adamı yanında getirdin. Bu cinayeti ibne vampir dostlarınla ilişkilendirmemizi istemedin."

Jean-Claude'la Asher'ın 'ibne vampir dostlarım' olarak nitelendirilmekten hoşlanıp hoşlanmayacağını düşündüm. Bunun cevabını bilmek istemiyordum. Kafamı salladım. "Departmanınız aleyhinde açılan kaç dava var?"

"Hiç."

Acı acı gülümsedim. "İnanılacak gibi değil."

"Adamlarımla olayı açıklığa kavuşturmaya çalışıyoruz"

Gerçi bu beni ilgilendirmezdi ama Şerif Christopher'la adamlarının tutukladığı insanların kaçının beyaz ve heteroseksüel olmadığını merak etmiştim doğrusu. Bahse girerim, hapse attıklarının çoğu farklı ırklardan ve farklı cinsel tercihlere sahip kişilerdi. *Umarım yanılıyorumdur,* diye düşündüm.

"Bir söz vardır, sahip olduğun tek alet çekiçse tüm sorunlar çivi gibi gelmeye başlar."

Nereye varmaya çalıştığımı anlamayarak kaşlarını çattı. "Evet, Bay Ayoob'un kitaplarını severim."

"Ben de. Siz de çevrenizdeki herkese canavar gözüyle bakarsanız tek gördüğünüz canavarlar olur."

Kaşları biraz daha çatıldı. "Anlayamadım."

Neden uğraşıyordum ki? "Benden ve arkadaşlarımdan o kadar nefret ediyorsunuz ki şimdiye dek elimizdeki cinayet vakasını çözüme kavuşturmak adına hiçbir şey yapmadı-

nız. Yoksa bunun başka bir sebebi mi var Şerif? Belki de bu seferki kurban homoseksüel bir striptizci diye ilginizi çekmedi. E ne de olsa beyaz bir kadınla eşit şartlara sahip olamaz, öyle değil mi?"

Gözlerini kırpıştırdı ve ona bakarken gerçeği gördüm. "Bu kulüpten nefret ediyor olmalısınız."

Yüzü ifadesizdi. "Çok sevdiğim bir söz vardır. Ne ekersen onu biçersin. Eğer tehlikeli sularda gezinmek istiyorsan tüm riskleri göze almalısın."

Kafamı iki yana salladım. "Kimse görmeyi bilmeyenler kadar kör değildir Şerif Christopher."

"Pardon?"

"Yok bir şey. Sadece boşuna nefes tüketiyorum."

Birden polis arabalarının telsizinden cızırtılı sesler yükseldi. "Tüm ekiplerin dikkatine! Bir polis yaralandı! Acilen olay yerine intikal edin!"

Anons edilen adres vampirlerin ilk cinayetlerini işledikleri kulüptü ve yolun hemen aşağısındaydı. Cüretkar pislikler! Micah'yla Nathaniel'a seslendim. "Ronnie'nin arabasını alıp eve gidin." Cipin kapısını açmıştım bile.

"Anita..." dedi Micah.

"Seni seviyorum," deyip şoför koltuğuna oturdum. Geri vitese takıp polis arabalarından birinin yolumdan çekilmesini bekledim. Nathaniel hala memurun onu sorguladığı arabaya yaslanmış duruyordu. Camı açıp ona öpücük yolladığımda suratı tatlı bir gülümsemeyle aydınlandı ve bana aynı şekilde karşılık verdi. Bir polisin yaralandığı söylenmişti. Acaba vampirler mi yapmıştı? Maalesef oraya gidene dek olayın iç yüzünü öğrenemeyecektim. İşin tek iyi tara-

fi bu sefer olay yerinde Şerif ve adamlarıyla yalnız kalmayacak olmamdı. Yetki bölgelerinin dışında bile olsa tüm polislerin bu çağrıya kulak vereceğini biliyordum.

Hemen arkamızda ambulans vardı. Bu iyiye işaretti. Çünkü ilkyardım ekibi ancak olay yerinde bir yaralı varsa müdahale edebilirdi. İçimden çabucak dua edip araba kullanmaya odaklandım. Şerif pisliğin teki olabilirdi ama yolları benden iyi biliyordu. *Umarım bu geceyi bir hendekte bitirmem,* diye düşündüm.

74

Olay yerine ilk varan ekip bizdik çünkü sadece on dakikalık mesafeden gelmiştik. Çok geçmeden sirenlerin çığlıkları geceyi yırttı. Başkaları da gelmişti. Otoparktaki Illinois Eyalet Polisi arabasının kapısı açıktı ve bir polis bunun önünde yere çökmüştü. Yüzü bembeyazdı ve görünüşe bakılırsa kolu yaralıydı. Diğer elinde tabancası vardı. Üniformasının omuz kısmı kanlanmıştı. Siyah-beyaz polis arabalarının kapıları açıldı ve polisler kapıları siper alarak etrafa bakındı. Kimse doğruca yaralı polisin yanına koşmamıştı. Silahlarımızı çekmiş, durum değerlendirmesi yapıyorduk. Kötü adamlar bazen bu tip oyunlara kalkışıp polisi ya da sivilleri yem olarak kullanabilirdi. Sırtımı cipimin ön tarafına dayayıp tabancamı yukarı kaldırdım. Cipin sağ tarafında kaldığım sürece gü-

vendeydim. Düşünecek çok şey olmasına rağmen zamanımız kısıtlıydı. Dolayısıyla eğitimime ve tecrübelerime güvenmek zorundaydım.

Şerif kolunu kaldırınca tüm sirenler sustu. Otoparka tuhaf bir sessizlik çökmüştü. Polis arabalarının dönüp duran ışıkları olmasa kimse bir terslik olduğunu anlamazdı.

Hepimiz otoparkı ve etrafı gözlerimizle tarıyorduk. Çöp kutularının arkasında bir çit vardı. Diğer binalar birkaç metre ilerideydi. Otopark neredeyse ağzına kadar araba doluydu. Kötü adamlar ya bunlardan birinin arkasında saklanıyordu ya da siren seslerini duyduklarında tüymüşlerdi. Henüz emin olmanın imkanı yoktu.

Otoparktaki tek kıpırtı yaralı memurun gözlerini kırpıştırmasıydı. Henüz hayattaydı ve o şekilde kalmasını istiyordum. Artık harekete geçmemiz şarttı. Şerif Christopher aklımı okumuşçasına ilerlemeye başladı. İriyarı cüssesine ve göbeğine rağmen oldukça çevikti.

Silahımı değişik yönlere doğru hareket ettirerek Şerif'i olası bir saldırıya karşı korumaya çalıştım. Çöp kutusunun yanında duran beyaz bir poşet rüzgarda sürüklendi. Bunun dışında yaprak kımıldamıyordu.

Şerif az sonra ortalığın temiz olduğunu işaret etti. Adamları yavaş yavaş doğrulurken ona yaklaştım. Ben hala tedbirliydim ve yürürken iki elimle yere nişan aldığım tabancamı tutuyordum. Kulübün kapısında bir kalabalık birikmişti. Biraz evvel cipin arkasında olduğum için onları görememiştim ama gösteriyi baştan beri izlediklerine dair bahse girebilirdim. Ya çok salaktılar ya da bizim bilmediğimiz bir şey biliyorlardı.

"İlkyardımı çağırın," diye bağırdı biri.

Patterson sağlık görevlilerine ambulanstan inebileceklerini haber vermek için koştu. Şerif Christopher bana baktı. "Bu işi senin vampir dostların yapmış."

"Vampir olduğu ne malum? Bana bıçak yarası gibi göründü."

Yaralı memur acı ve şokla boğuklaşan sesiyle güçbela konuştu. "O pislikler kızı da yanlarında götürdü. Kuş gibi uçtular."

Pekala. "Demek vampirdiler. Kız kim?"

"Bir dansçı," dedi polis. "Bize emredildiği gibi burada devriye geziyordum. Kızın dışarı çıktığını gördüm. Bir anda gölgelerin arasından fırlayıp kızı iki yandan kıstırdılar. Kız bağırmaya başlamıştı. Hemen arabadan inip silahımı çektim.

Meğer başka biri daha varmış. Onu farkedemedim. Sanki birdenbire arkamda bitti. Bıçağını boynuma dayayıp *İzle,* dedi ve diğerleri kızla birlikte uçtu. Lanet olasıca pislikler, tıpkı kuş gibiydiler." Gözlerini kapayıp acıyla yüzünü buruşturdu.

Sonra sağlık görevlileri bizi iterek polisin üzerine eğildi.

Polis gözlerini açıp Şerif'e baktı. "Bıçağı boynuma dayamıştı ama beni öldürmedi. Sadece omzuma saplamakla yetindi. Beni neden öldürmediğini anlayamıyorum."

Adamın sorusuna ben cevap verdim. "Çünkü gördüklerini bize anlatmanı istiyordu."

"Neden?" diye sordu ve kafasını bana çevirdi.

"Bir mesaj vermek istediler."

"Ne mesajı?"

Kafamı salladım. "Kızı kurtarmamızı istiyorlar. Bizi bu gece harekete geçmeye zorluyorlar. Çünkü şafak söktüğünde güçlerini kaybedeceklerini ve avantajın bize geçeceğini biliyorlar."

Şerif Christopher ayağa kalkıp bana elini uzattı ama sonra dokunmaktan vazgeçip onu izlememi işaret etti. Kuzu kuzu peşinden gittim. "En son konuştuğumuzda bu pisliklerin nerede saklandığını bilmiyorduk ama içimden bir ses bunu öğrendiğini söylüyor."

Gözlerimi kırpıştırırken ona ne söyleyebileceğimi düşünüyordum. Sonunda gerçeği anlatmaya karar verdim. "Şafak söktüğünde Çevik İhtiyat Ekibi'yle birlikte harekete geçecektik. Ama ellerinde rehine olması planı değiştirir." Ceketimin cebinden cep telefonumu çıkarıp Zerbrowski'yi aradım. "Bana Başkomiser Parker'ın numarasını versene."

"Neden?"

"Vampirler striptizci bir kızı rehin aldı. Olay yerinde devriye gezen eyalet polisini yaralamalarına rağmen öldürmemişler. Kızın ellerinde olduğunu bilmemizi istiyorlar."

"Tanrım, bu bir tuzak Anita."

"Olabilir. Hadi bana numarayı ver."

İstediğimi yapınca Başkomiser Parker'ı aradım. Şerif Christopher meraklı gözlerle beni izliyordu. Parker'a durumu özetledim.

"Sence bizi tuzağa düşürmeye mi çalışıyorlar?"

"Belki. Ya da peşlerinde olduğumuzu öğrendiler ve gece kapışmak istiyorlar."

"Adamlarımı bile bile ölüme yollamak istemiyorum Anita."

"Buna ben de bayılmıyorum. Ama kızı aldıklarında canlıymış. Harekete geçmek için şafağı beklersek ölecek. Tabii şimdiye kadar çoktan ölmediyse."

"Bu bir tuzak ve kadını yem olarak kullanıyorlar," dedi Parker.

"Biliyorum."

"Hala bizimle gelmek istediğinden emin misin?"

"Hayatta kaçırmam."

Parker kuru kuru kıkırdadı. "Resmen zorla kendini operasyona dahil ettin. Umarım sonradan pişman olmazsın."

"Şimdi bile pişmanım ama gece harekete geçecekseniz bana daha çok ihtiyacınız olacak."

"Sahiden vampirler konusunda yetenekli misin?"

"Evet efendim, öyleyim."

"Dilerim söylendiği kadar iyisinizdir Şef Blake."

"Daha bile iyiyim."

"Öyleyse hemen buraya gel. Yarım saate harekete geçiyoruz. Geç kalırsan sensiz gireriz." Pat diye yüzüme kapadı.

Telefonu cebime koyup sessizce küfrettikten sonra cipime doğru yürümeye başladım. "Hey, nereye gittiğini sanıyorsun sen?" diye bağırdı Şerif peşime takılarak.

"Yemi almaya," dedim.

Christopher kaşlarını çattı. "Striptizciyi mi?"

Hızla yürümeye devam ederken başımı salladım.

"Seni operasyona dahil ettiklerini mi söylüyorsun?"

"İnanmıyorsan Başkomiser Parker'ı arayabilirsin." Cipin kapısını açtım.

Kapıyı kapatamadan yakaladı. "Erkek arkadaşının vampirleriyle çatışmaya girmen biraz tuhaf değil mi?"

"Bunlar kötü adamlar Şerif ve kimseye ait değiller." Kapıyı çektiğimde bu kez beni engellemedi. Şerif Christopher'a ayıp mı etmiştim bilmiyorum ama bir saniye daha oyalanmadan gaza basıp yola çıktım. Parker'ı tanıyor, Çevik İhtiyat Ekibi'nin operasyonlarının nasıl olduğunu biliyordum. Zamanında orada olmazsam beni asla beklemezlerdi. Vampirler onlara bu gece saldırmamızı istemişti. Adreslerini öğrendiğimizi ve şafakta baskın düzenleyeceğimizi biliyorlardı. Anlaşılan kendi şartlarına göre savaşmak istemişlerdi. Neden kaçmıyorlardı? Madem yerlerini saptadığımızın farkındaydılar neden orayı boşaltmıyorlardı? Kimliklerini tespit edememiştik ve kolayca başka bir ev bulabilirlerdi. Fakat onlar bunu yapmak yerine bir kızı rehin almışlar ve bundan haberdar olmamız için bir sürü zahmete katlanmışlardı. Bu kesinlikle bir tuzaktı ve biz bile bile lades demek üzereydik.

75

Beyaz tahta, krokilerle kaplıydı. Komiser yardımcıları Hudson ve Melbourne bir blok ötedeki güvenli mıntıkamıza yerleşmeden evvel bölgeyi etraflıca keşfetmiş, tahtayı bina giriş çıkışları, pencerelerin yerleri ve benim dikkat bile etmeyeceğim bir sürü ayrıntıyla doldurmuştu. Ben bunları görsem bile ne işe yarayacağını kestiremeyip boşverirdim. Belki gördüklerimi rapor edebilirdim ama birinin bunları ekibin geri kalanına anlaşılır bir dille açıklaması gerekirdi. Özetle, gereken eğitime sahip değildim. Bu operasyonu bana bıraksalar ön kapıdan içeri dalar ve hareket eden her şeyi gebertirdim. Dairenin krokisini çizmek ve daire sahibinin bir kadın olduğunu öğrenmek aklıma gelmezdi. Bitişik komşu, binanın o katını boşaltırlarken dairenin içi ve sahibi hakkında detaylı bilgi vermiş-

ti. Evin sahibi Jill Conroy şehir merkezindeki bir hukuk firmasında çalışıyordu ve daha yeni ortak olmuştu. İçeride fazla mobilya olmadığını öğrenmek hoşuma gitmişti doğrusu. Fakat bu bilgilerin hiçbiri benim için fazla bir şey ifade etmiyordu. Hala iş telefonundan kadına ulaşmaya çalışıyorlardı. Kim sabahın ikisine kadar çalışırdı ki? Benim tek bildiğimse striptizci kızın içeride, üç eyalette toplam on kişiyi öldüren vampirlerle yalnız olmasıydı. Onu bir an evvel kurtarmak istediğim için ıvır zıvır konsantre olamıyordum. Belli ki düşüncelerim suratıma yansımıştı çünkü Komiser Yardımcısı Hudson "Seni sıkıyor muyuz Blake?" dedi.

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. Sonunda dizlerimi karnıma çekerek kaldırıma oturmuştum. Çok yorgundum ve bazı polislerin çömeldiğini görünce fırsatı değerlendirmiştim. "Biraz," dedim.

Bana en yakın duran adamlardan fırça saçlı Killian ve hayatımda tanıştığım tek yeşil gözlü Asya kökenli Amerikalı olan Jung hafifçe uzaklaştı. Sanırım kavga çıktığında yakınımda olmak istememişlerdi. Ne var ki Hudson'ın yanında dikilen Melbourne hiç istifini bozmamıştı. Belli ki arkadaşına karşı şansım olmadığını düşünüyordu.

"Seni tutan yok Blake. İstersen hemen gidebilirsin."

"Bana bir soru sordun Hudson. Keşke dürüst bir cevap beklemediğini baştan söyleseydin."

Biri güldü. Kim olduğunu anlayamamıştım ama Hudson bunu bana daha çok sinirlenmek için bir bahane olarak kullandı.

Bana doğru bir adım atınca ayağa kalktım.

"Eğer seni sıkıyorsak evine git Blake. Kaprislerini çekecek halimiz yok." Sesi alçak ve sakindi. Her bir kelimeyi gayet net bir şekilde telaffuz etmişti. Bu tonu gayet iyi biliyordum. Bağırmak ya da bir şeyleri yumruklamak istediğimde ben de bunu kullanırdım.

"Dawn Morgan hala hayatta olabilir," dedim. "Ama harekete geçmek için beklediğimiz her dakika ölüme biraz daha yaklaşıyor. Başkomiser'in operasyona katılmama izin vermesi hoşunuza gitmiyor olabilir. Ama ne bu ne de benden nefret etmeniz umrumda. Sadece şu işi bir an evvel bitirmek ve Dawn'ı çok geç olmadan kurtarmak istiyorum. Bir kere de katillerin arkasını toplamak yerine erken davranalım."

Hudson kısacık saçlarıyla bıyığının rengindeki kahverengi gözlerini kırpıştırdı. Ben saçımı atkuyruğu yapmıştım. Bana bir kask vermişlerdi ve belime kadar uzanan saçlarımı toplamadan bunun içine sığdırmam imkansızdı. Aslında birkaç ay evvel saçımı kestirmeyi düşünmüştüm ama Micah beni kendi saçlarını kestirmekle tehdit edince hayatımda kullandığım en uzun saç boyuyla yaşamaya devam etmek zorunda kalmıştım. Etrafımdaki erkeksi yüz hatları ve asker tıraşlarının arasında kısa boylu, kıvırcık kafalı bir hippi gibi görünüyordum. Tıpkı onlar gibi çelik yelek giymeme rağmen farkım hemen belli oluyordu. İşte yine kendimi tuhaf hissettiğim o anlardan birini yaşıyordum. Ne erkektim ne polis ve beni asla bu kardeşliğin arasına kabul etmeyeceklerdi. Sadece bir kızdım. Bir ölü dirilticisi. Kimsenin arkasını kollaması için güvenmeyeceği biri. Kendimi bu kadar kötü hissetmeyeli yıllar olmuştu. Belki onlardan

ödünç aldığım ve bana hiç uymayan kılık kıyafet ve malzemeler yüzündendi. Ya da Arnet'la Dolph'un bana kızması yüzünden. Hatta Hudson'ın gözlerindeki ifade bile yetmiş olabilirdi. Buraya ait olmadığımı düşünüyordu. Ben taktiklerden anlamazdım. Onların işini bilmiyordum. Ekiplerinin bir parçası değildim. Bir sürü polis arkadaşımın ve rozetimin olması önemli değildi. Çoğunluk daima bana karşı olacaktı. Sonsuza dek dışlanmaya mahkumdum. Bunun bir sürü sebebi vardı. Cinsiyetim, gündüzleri yaptığım iş, canavarlarla yatmam ve polis teşkilatına uygun olmadığımı düşünmeleri.

Oldum olası yalnızca emirleri uygulayıp çenemi kapalı tutmayı becerememiştim. Hiçbir zaman politik davranamamıştım. Ben oyunu başkalarının kurallarına göre oynamıyordum. Oysa gerçek polisler kuralları anlar ve onlarla yaşardı. Ya ben ne yapıyordum? Kuralları zerre kadar takmıyordum. Orada durup Hudson'ın öfkeli bakışlarına karşılık verdim. Kızgın değildim. Çünkü ona kızamayacak kadar hak veriyordum.

"Sadece bir rozetle polis olamazsın Blake. Sende gerekli disiplin yok. Sırf olaya bodoslama dalmak istediğin için masum insanlar ölürse bir sonraki konuşmamızdan hiç hoşlanmayabilirsin."

Ben bu konuşmadan da hoşlanmıyordum ama bunu yüksek sesle dile getirmedim. Ya çok yorgundum ya akıllanıyordum ya da artık takmıyordum. Olduğum yerde öylece dikildim ve "Peki, gayet iyi bildiğim bir işi yapmama izin vermediğin için adamların ölürse konuşma fırsatı bulabilecek miyiz?" dedim. Onunkinin aksine sesim ruhsuzdu.

Etrafımdaki tüm polisler ağızbirliği etmişlercesine geri çekildi. Hudson dişlerinin arasından tısladı. Öfkeden gözleri kararmıştı. "Gayet iyi bildiğin işin ne olduğunu öğrenebilir miyim Blake?"

"Ben bir vampir avcısıyım."

Hudson yavaşça üzerime yürüyünce Melbourne işlerin çığırından çıkmasından korkarak elini onun omzuna koydu. Fakat Hudson'ın bir bakışıyla bu el geri çekildi. Belli ki herkes ondan çekiniyordu. Oysa içlerinde en iriyarı ve en kaslı olan o değildi. Ama otoritesini görünmez bir palto gibi üzerinde taşıyordu. Benden bu kadar nefret etmeseydi ona saygı duyabilirdim. Fakat fevri davranışları yüzünden benim için bir engel halini almıştı. Yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı. Her bir kelimesi suratımda bir tokat gibi patladı.

"Sen lanet olası bir katilsin."

Ona baktım ve "Evet, bazen öyleyim," dedim.

Gözlerini kırpıştırdı. Öfke yerini hayrete bırakmıştı. "Bu bir hakaretti Blake."

"Ben gerçekleri hakaret olarak kabul etmem Hudson." Ona sakin gözlerle bakıp hiçbir şey hissetmemeye çalıştım. Aksi takdirde üzülebilir, hatta daha beteri ağlayabilirdim. Çünkü Jessica Arnet, Nathaniel'ı kötü yola sürüklediğimi düşünüyordu. Çünkü Jonah Cooper'ı öldürmek zorunda kalmıştım. Bu gece neyim vardı böyle? Genelde beni sadece Richard ağlatabilirdi.

Kafasını salladı. "Hiçbir işimize yaramayacaksın Blake ve bizi yavaşlatacaksın."

"Benim vampir güçlerine karşı bağışıklığım var."

"Burayı bir dakikadan kısa sürede temizleyebilirdik. Onlarla göz teması kurmamamız gerektiğini biliyoruz ve içerdeki tüm vampirlere düşman muamelesi yapacağız. Bize oyun oynamalarına fırsat vermeyeceğiz."

Koca bir daireyi bir dakikadan kısa sürede temizleyebileceklerine inanmışçasına kafamı salladım. "Pekala, madem vampirler konusunda yardıma ihtiyacınız olmadığını düşünüyorsun, öyle olsun."

Gözlerini kırpıştırdı. Belli ki onu ikinci kez hazırlıksız yakalamıştım. "Yani dışarıda mı bekleyeceksin?"

Buna cevap vermeyip başka bir soru sordum. "Vampirlere insan gibi muamele ederek aynı hız rekorunu kırmayı planlıyorsun, öyle mi?"

"Artık yasal vatandaş olduklarına göre neden farklı bir muamele görsünler?"

"İçeride en az yedi vampir olabilir ve bunlardan en az bir tanesi bir efendi vampir. Seni yavaşlatacağımı düşünüyorsan, inan onlar daha fazla yavaşlatacaktır."

Melbourne, Hudson'ın omzunun üzerinden konuştu. "Resmi izin verildi. İçerideki tüm vampirler öldürülecek."

Kafamı sallayıp üzerime eğilmiş vaziyetteki Hudson'ı es geçerek Melbourne'e baktım. "İnfaz emirleri ilk uygulanmaya başladığında en büyük endişelerden biri bu ülkenin polislerini birer katile dönüştürmesiydi. Onun için yazılı emirlerde tüm detaylar açıkça belirtilmiştir. Eğer yanınızda yasal bir cellat varsa ve hepimiz tehlikedeysek, o emirdeki şartları yerine getirmeye yetkiniz olur. Yani vampirleri vurabilirsiniz. Fakat yasal cellat olmadan emir geçerliliğini kaybeder." Tekrar Hudson'a baktım. Nihayet biraz öf-

kelenmeye başlamıştım. Ağlamaktan iyiydi, öyle değil mi? "İçeri bensiz girip o vampirlerden birini vurursanız başınız büyük belaya girer. Vampirler karşısında bocalarsan hepinizin hayatını tehlikeye atarsın. Yok eğer bocalamazsan işini ve emeklilik hakkını yitirebilir, hatta hapse bile girebilirsin. Bu, yargıca, avukatlara ve şehrin politik havasına göre değişir." Söylediklerimin hepsi gerçekti ve gülümsüyordum.

Hudson hırlarcasına gülümsedi. "Ya da bu operasyona bir son verip idam yükünü senin küçük omuzlarına yükleyiveririz. Ne dersin, belki içeri yalnız girmek hoşuna gider ha?"

Güldüğümü görünce şaşkınlıkla geri çekildi. "Killian," dedim kafamı çevirerek. Biraz tereddüt etse de yanıma geldi. Gözlerini Hudson'dan ayıramıyordu. Killian benden sadece bir-iki santim uzun olduğu için yedek yeleği bana kolayca olmuştu.

"Şunu çıkarmama yardım eder misin lütfen? Yeleğini mahvetmek istemiyorum."

"O yeleği neden çıkardığını sorabilir miyim?" diye sordu Hudson.

"Eğer içeri sizsiz gireceksem kaska, çelik yeleğe ve mikrofona ihtiyacım yok. Her zamanki silahlarım yeter. Bana zorla verilenleri istemiyorum." Yeleğin kayışlarına baktım. Hadi Killian, bana yardım et."

Hudson kafasını sallayınca Killian geri çekildi. "Bayan Blake..."

"Şef Blake," diye düzelttim.

Hudson derin bir nefes alıp yavaşça bıraktı. "Oraya tek başına girmene izin veremeyiz Şef Blake."

"Lanet olası izin belgesi bende Hudson ve bu benim işim. Sizinle bilgilerimi paylaştım. Ben olmasaydım kaçırdıkları kızı nerede arayacağınızı bile bilemeyecektiniz."

"Senin bu bilgiyi nasıl aldığına dair bazı söylentiler var Şef."

Ses tonundan hiç hoşlanmamıştım ve ne demek istediğini sormamam gerektiğini tahmin etmiştim ama dayanamadım. "Neymiş onlar?"

"Şüpheliyi becerdiğini söylüyorlar. Onu diğer polislerin gözleri önünde becermişsin ve istediğin bilgileri alınca beynini uçurmuşsun. Başına o kadar çok ateş etmişsin ki sonunda kafası kopmuş."

Bir kahkaha attım. "Tanrım! Tüm bunları kim uydurdu acaba? Hayal gücüne hayran kaldım."

"Yalan olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet, onu becerdiğim doğru. Ama bir fahişe değil vampir avcısı olarak. Ve evet, onu omuzlarının üzerinde bir kafası kalmayana dek vurdum çünkü vampir avlama ekipmanım yanımda değildi. Yalnızca tabanca kullandığım için bunu yapmak zorundaydım."

Yeni filizlenen öfkemin yavaş yavaş kaybolduğunu hissediyordum.

"Bu infaz emri benim lanet olası partim ve sizi dansa çağıran bendim. Benimle uğraşmadan evvel bunu hatırlasanız iyi olur."

Hudson bana baktı. Şu dakikaya dek beni gördüğünü sanmıyordum. O karşısında zombi kraliçesi bir kaltak görüyordu. Amirinin emriyle başına bela olan bir kadındım. Rozetli bir sivildim ve ona gerçek gibi gelmiyordum. İlk

kez bana baktı ve beni gördü. O anlamsız öfkesinin kaybolmasını izledim.

"Bıraksak oraya gerçekten tek başına gireceksin, öyle değil mi?"

İç çekip kafamı salladım. "Ben bir vampir celladıyım ve genelde yalnızımdır. Ben ve kötü adamlar."

Hafifçe gülümsedi. Deminki gibi sinirli bir gülümseme değildi, ilk kez bıyığı gerilmişti. "Bu gece yalnız olmayacaksın Şef Blake. Bu gece bizimlesin."

Ona gülümsedim. Bazı erkekler bunu flört olarak algılardı ama son derece içten ve samimiydi. Dayanamayarak güldüm. "Harika, ama artık harekete geçmeliyiz. Yoksa ayışığı bizi terkedecek."

Benimle nasıl başa çıkacağını bilemiyormuş gibi güldü. Adamlarının ne kadar rahatladığını hissedebiliyordum. Sanki hepsinin iç geçirdiğini duymuştum. "Hiç pes etmiyorsun, değil mi?"

"Asla," dedim.

"İçeri girdiğimizde emirlere uyacaksın, değil mi?"

İç çektim. "Denerim."

Kafasını iki yana salladı.

"Sadece evet dersem yalan olur ama bana söylenen şekilde davranmak için elimden geleni yapacağıma söz veriyorum."

"Sanırım daha fazlasını beklememeliyim ha?"

Kafamı salladım. "Sana yalan atmamı istiyorsan başka tabii."

"Bir federal ajanın açık sözlülüğü gayet ferahlatıcıdır."

"Öyleyse temiz havada aldığın soluk gibi olacağım."

Bana bakıp tekrar başını salladı ve beyaz tahtaya döndü. "Şimdi sana inanıyorum Şef." Hudson bilgilendirme toplantısına devam ederken ben yine dakikaları saymaya başladım. O daireye girdiğimizde canlı birini bulup bulamayacağımızı çok merak ediyordum.

76

Benim tavsiyem üzerine keskin nişancıyı ön kapıya değil pencereleri görebileceği bir yere yerleştirdiler. Aradığımız vampirlerin neye benzediklerini bilmiyorduk ve keskin nişancı kapıdan çıkan ilk adamı vurabilirdi. Fakat binada kanunlar çerçevesinde bir hayat süren vampirler de olabilirdi. Hem nişancı, vampirlerle insanları ayırt edebilecek miydi? Bunu ben bile yüzde yüz saptayamayabilirdim ve böyle bir operasyonda yanılgıya düşmek bir sürü kişinin hayatına mal olabilirdi. Ama dairenin pencerelerinden uçan birilerini gördü mü onları indirme yetkisine sahipti. Yazılı emrim sayesinde hepimiz öyleydik.

Geri kalanımız minibüsteydik. Polisin kullandığı minibüsler filmlerde tertemiz ve geniş olarak gösterilir. Gerçek hayattaysa dapdar ve dağınıktır. Daha açıklayıcı olma-

sı açısından bir su tesisatçının kamyonetiyle dondurma kamyonunun karışımını hayal edebilirsiniz. Fakat bizimki dondurma yerine silahlarla doluydu. İçeri bir türlü sığışamamıştık. Çelik yeleğim üzerimdeydi. Onlara bir türlü laf anlatamamıştım. O dairede karşılaşacaklarımız ateşli silah kullanmıyordu ve bu yelek bıçaklamaya karşı etkisizdi. Önceden hem polis baskınlarına hem askeri operasyonlara katılmıştım. Çelik yelekler onları birçok tehlikeli duruma karşı koruduğu için bundan bir türlü vazgeçmek istemiyorlardı ama çeliği ezip paramparça edebilen birine karşı ne gibi bir şansları olacağını düşünemiyorlardı. Bu tıpkı Süperman'e meydan okuyup kevlar'ın seni koruyacağına inanman gibiydi. Nihayet Komiser Yardımcısı Melbourne taktik birliklerinin asla yüksek sesle kabul etmeyeceği bir şeyi itiraf edip durumu açıklığa kavuşturdu. "Mermi kullanıyoruz ve mermiler sekebilir. Kendi ekibimizden birilerinin açtığı ateşin içinde kalmayacağımızı bilirsek daha rahat hareket ederiz." Yeleğe yerleştirilen mikrofonun minik bir kulaklığı vardı. Tıpkı Gizli Servis elemanları gibiydik. Bana mikrofonun düğmesini gösterdiler ve bunun çalıştığından emin olmak için kaskımın tepesine vurdular. Artık içeri girmeye hazırdım. Tabii keşke bunu hiç yapmak zorunda kalmasaydık ama vampirler o seçeneğimizi yok etmişti.

Kaçırdıkları kızın adı Dawn Morgan'dı. Yirmi iki yaşındaydı ve kulüpte çalışmaya başlayalı sadece üç hafta olmuştu. Kulübün internet sitesinde bir fotoğrafı vardı ve onu hepimiz görmüştük. Fotoğraf bir striptiz kulübünün reklamı için çekildiğinden, bakışlarımızı yüzüne odaklamaya

çalışmıştık. Omuz hizasında kahverengi saçları vardı. Yüzüne o kadar çok makyaj yapmıştı ki asıl Dawn'ı görmek neredeyse imkansızdı. Gözkapaklarını maviye, dudaklarını kırmızıya boyamıştı. Erkeklerin nereye ne kadar baktığını bilmiyorum ama ben alt tarafa da şöyle bir göz atmaya mecbur kalmıştım. Kızın vücudu eller ve kumaşlarla kaplıydı.

Aslında son derece uygun yerlere yerleştirilmelerine rağmen fotoğrafçının ustalığı sayesinde olduğundan daha çıplak görünüyordu. Eminim, Bayan Morgan bir gün vampirler tarafından kaçırılacağını bilse bize güzel bir vesikalık fotoğrafını bırakırdı. Ama insan böyle şeyleri planlayamıyor. Rehinenin yüzünü elimizden geldiği kadar beynimize kazımaya çalıştık. Operasyon sırasında onu vurmamız kötü olurdu.

Yanımda kendi tehlikeli oyuncaklarım olmasa neredeyse beni içeri silahsız sokacaklardı. Ekibin çoğu beni bir sivil olarak görüyor ve bana o şekilde davranıyordu. Kaba değillerdi ama operasyona dahil olmam hoşlarına gitmiyordu. Haksız olduklarını söyleyemeyeceğim çünkü gerekli eğitime sahip değildim. Hiçbiri beni silah kullanırken görmemiş, bu tip bir iş yaparken seyretmemişti. Dolayısıyla beni vampirlerden bile tehlikeli kabul ediyorlardı.

Çelik yelekle ilgili en büyük sorunum Browning'imle Firestar'ımı her zamanki kılıflarında taşıyamamamdı. Memur Derry bana bacağa takılan cırt cırtlı bir tabanca kılıfı vermiş ve "Browning'le yedek şarjörü buna koyabilirsin," demişti. Derry, en az ismi kadar İrlandalı görünüyordu ama teni esmerdi.

Bacağa takılan kılıfın üstteki kayışını kemerime bağlamak için çelik yeleğimi çıkarmam gerekiyordu. Derry'nin kılıfı fena değildi ama altımda pantolon olmadığı sürece kullanamazdım. Tamam, itiraf ediyorum, yürürken bacaklarımın iç kısımları birbirine sürtünür ve bu konuyu derhal kapamak istiyorum, teşekkür ederim. Ama kotla denendiğinde fena değildi. Gerçi bu çok farklı bir silah çekiş tarzıydı. Silahın yeriyle birlikte açılar ve el hareketleri otomatikman değişiyordu. Çok hızlı olamayacaktım çünkü önce bir an düşünmem gerekecekti. Olsun, zaten bu geceki operasyonda tabancalar ikinci derecede önemliydi.

Yeni bir Mossberg 590A1 Bantam'ım vardı. Otuz üç santim çekme uzunluğu ve hafifliği sebebiyle diğer silahlarımdan daha sert geri tepiyordu. Ama bir kere alıştın mı da hayallerinin tüfeği haline geliyordu. Zira nişan aldığınızda namlunun ağırlığını hissetmiyordunuz. Yanımdaki öteki silah, hayatına Ithica 37 olarak başlayan bir ucu kesilmiş tüfeğimdi. Ama şimdilerde onu sadece yakın mesafe atışlarda kullanıyordum. Ithica'nın kayışı vücuduma tam olarak oturduğu için dövüşmem gerektiğinde dönüp durmuyordu. Arkadaşım ve hayatım boyunca gördüğüm tek alev makinesi kullanan kişi olan Edward, vakti zamanında bana sol bacağımdaki cırt cırtlı kılıfı sabitlememde yardım etmişti. Bu kılıf bana aitti ve içinde yedek cephane vardı. Ithica'nın kısaltılmış namlusuna uyduğu için bacağıma neredeyse tamamen yapışmıştı. Neyse ki açısı bir terslik olduğunda dizimi vuracağım şekilde değildi. Vampirlere çok yaklaştığımda tek ve hızlı bir hareketle Ithica'yı çekecektim ve ucu kesildiği için saçmalar yakın mesafeden geniş alana

tesir edebilecekti. Mossberg'in U.S. Tactical Supply'dan aldığım Urban Ops kayışı tek omuzla koltuk altından geçiyordu ve büyük silahları taşımak için idealdi. Ne var ki iki farklı kayışta iki tüfek taşımanıza imkan yoktu çünkü kayış hem sağ hem sol elin kullanımına imkan tanıyacak şekilde yapılmıştı ve bu da tüfeğin vücudumun ön kısmında daha çok hareket edeceğinin göstergesiydi. Gerçek bir suikastçı olan Edward -beni katillikle suçlayan Hudson ona ne derdi acaba?- bu tip kayışlara benim kadar meraklı değildi, ne de olsa canavarlarla benim kadar haşır neşir olmuyor ve gizli görevlerde yer almıyordu. Çünkü Edward çoğu zaman tek kişilik bir yıkım ekibi olarak çalışırdı. Kayışı kullanmanın bir diğer püf noktası da bunu taktıktan sonra üzerine ağır bir ceket giymekti. Böylece kaymasını mümkün olduğu kadar engelleyebilirdin. Belki omuzlarım daha geniş olsaydı bu handikap ortadan kalkacaktı ama kayış tasarım aşamasında erkeklerde denenmiş olmalıydı. Neyse, sonuçta işime yaradığı kesindi.

Mossberg'in kabzasında yedek mermilik vardı. Evet, bir süredir bacağımda yedek cephane taşıyordum ama şimdi Browning'im de bacağıma asılıydı ve ikisi birlikte hareketlerimi kısıtlayabilirdi.

Birkaç saniye düşündüm ve soldaki kılıfa cephane doldurup bacağıma taktım. Ne derler bilirsiniz, yanında olup ihtiyacın olmaması, yanında olmayıp ihtiyacın olmasından iyidir. Bu laf adeta cephane için söylenmişti.

"E bu sana Browning için verdiğimin aynısı," dedi Derry.

"Madem kılıfın vardı, benimkini neden aldın?"

"Bendeki cephane içindi. Seninkine tabancayı koydum. Bakalım, eğer rahat edersem Browning için de bir tane satın alırım."

"Çevik İhtiyat'ın sana yeni oyuncaklar kazandıracağına sevindim," dedi gülümseyerek.

Aynı şekilde karşılık verdim.

"Hey, sana saçma sapan bir kılıf verdi diye onunla flört mü ediyorsun?" Killian suratını buruşturdu. "Ben yedek alet edevatımın hepsini emrine sundum ama tık yok."

"Derry'yle flört etmiyorum Killian. Gerçekten etsem, bunu anlardın."

"Vayy," dedi Derry.

"Adamlarımın dikkatini dağıtmaya devam etmeyi mi planlıyorsun, yoksa infaz için hazır mısın?" diye sordu Hudson.

"Siz hazırsanız ben de hazırım."

"Güzel."

"O halde gidip biraz vampir haklayalım."

"Avlamayacağız, sadece öldüreceğiz, öyle mi?"

"Vampir avı eğlenceli bir spor değildir Hudson."

Suratında şaşkın bir ifade belirdikten sonra güldü. "Ya giderek komikleşiyorsun ya çok geç oldu."

"Geç oldu," dedim. "İnan bana, kime sorsan hiç de komik olmadığımı söyleyecektir." Yine güldü. Az sonra hayatımızı birlikte tehlikeye atacakken biraz rahatlamak iyi gelmişti.

77

Şehir merkezindeki eski binalardan biriydi. Dışarıdan bakıldığında restorasyon çalışmaları sayesinde yıkımdan kurtulup mimari esere dönüştürülmüş gibi görünüyordu. Fakat içeriye girdiğiniz anda kendinizi son derece modern bir gökdelende hissediyordunuz. Giriş şık, temiz ve boştu. Sanki bina sakinleri duvarları iki farklı tonda boyamak dışında anlaşamamış ve neticede ortak alanlar mobilyasız kalmıştı. Dairelerin çoğu doluydu. Yatırımcılar için iyi, bizim için kötü haberdi. Çünkü bina boş olsaydı sivil kayıp verme riskimiz sıfıra inerdi. Zaten bunun korkusuyla insanlar tahliye edilmek zorunda kalmıştı ve vampirler bir şeylerin döndüğünü çoktan anlamış olmalıydı.

Jill Conroy'a ait dairenin hemen önündeydik. Sanki bunu öğreneli saatler olmuştu. Halbuki ekibin keşif gezisi-

nin üzerinden sadece bir saat geçmişti. Nihayet Conroy'un avukat arkadaşlarından birine ulaşmayı başarmıştık. Jill beş gündür işe gelmiyordu. İlk üç gün hasta olduğunu söylemiş fakat dördüncü gün telefonlarına cevap vermemişti. Hım, üç gün hastalık, sonra birdenbire ortadan kaybolu-verme ha? Bahse girerim çoktan ölümsüzler diyarına geçmişti. Bildiğim kadarıyla Ebedi Hayat Kilisesi'ne üye olmamıştı. O halde kötü vampirlerin tarafındaydı. Artık şehirde üçüncü bir oyuncunun olduğunu biliyorduk ve ne Malcolm ne Jean-Claude onu farketmediğine göre çok güçlü bir vampirdi. Ya da biz ihtiyatı elden bırakmıştık.

Gücümü duvarlardan sızdırıp içeride kaç kişi olduklarını öğrenmek istiyordum. Artık bunu yapabilecek kadar yetenekliydim. Ancak korktuğum kadar iyilerse beni hissedebilirlerdi. Polisin yanında benim gibi birinin olduğunu keşfederlerse daha çok vampir oyunu deneyeceklerinden endişeleniyordum. Oysa polisin yalnız olduğunu düşünürlerse sadece hız ve dayanıklılıklarına güveneceklerdi. Bunu yaptıkları takdirde avantajlı duruma geçerdik. Yani içeri bodoslama dalmaktan başka çarem yoktu. Kahretsin.

Vampir sığınaklarına baskın düzenlemek konusunda tecrübeliydim ama daha önce Çevik İhtiyat ve taktik birlikleriyle ortaklaşa bir çalışma yürütmemiştim. Bazı bakımlardan çok farklı, bazı bakımlardansa tamamen aynıydı. Birinci fark, en önde olmamamdı. Binaya girdiğimizden itibaren komuta Hudson'daydı. Evet, daha önce de yetki ondaydı ama sürekli olarak amirlerine rapor veriyordu. Olay komutanına, müzakere komutanına ve taktik komutanına... Fakat onların hiçbiri bizimle operasyona katılmaya-

cakti. Bu bir silah alıp omzunu yanındakine dayama meselesiydi.

Hudson "Benimle birlikte hareket edeceksin Blake," dedi. "Sana aksini söyleyene dek gölgem olacaksın. İçeri girdiğimizde emirlerime harfiyen uyacaksın. Yoksa seni kelepçeleyip başına bir muhafız dikerim, anlaşıldı mı?"

"Kesinlikle," dedim. Sanırım kişiliğimden hoşlanmıştı. Yine de onun işini yapmak üzereydik ve bu işin kişisel bir tarafı yoktu. Sonuçta beni profesyonel olarak tanımıyordu. Arkasını kollamam için bana güvenmediği sürece çekiciliğimin önemi yoktu. Henüz güvenini kazanmamıştım.

Üzerinde ufacık bir penceresi olan kocaman metal bir kalkan getirdiler. Kalkanı Memur Baldwin taşıyordu. Derry kadar iriyarı bir adam değildi ama ekibin en uzun boylusu oydu. E herkes kalkanın arkasına saklanacağına göre bu görev için en uygun kişi de o oluyordu.

Şu kocaman, metal tokmaklardan birini kullanacağımızı sanmıştım ama yanılmışım. Zira Bayan Conroy özel yapım çelik kapı için epey masraf etmişe benziyordu. Şimdi etrafı keşfetmenin ve komşularla konuşmanın önemini anlıyordum. Hiç vakit kaybetmeden kapıya ufak bir patlayıcı yerleştirip patlattılar.

Önce el bombası, sonra bizim kulakları sağır edici gürültümüz... Patlamanın aydınlığı kaybolduğunda adamların silahlarının ucundaki lambaların ışığı dışında karanlıkta kaldık. Sonrası tamamen bir kaostu. Hayır, çatışma falan çıkmadı. Çünkü girdiğimiz ilk odada kimse yoktu. Koruma kalkanının arkasında kalıp bir yandan da birbirinin üzerine çıkmamaya çalışmak büyük bir beceri gerektiriyor-

du. Toplu halde dans ve jimnastik yeteneklerimizi sergilemeye çalışırken bir yandan da karanlıkta elimizdeki silahı sabit tutup ateş edecek bir şeyler arıyorduk.

Yaptığımız toplantı sayesinde dairenin içini kendi evimden bile daha iyi öğrenmiştim. Salon büyük ve boştu. Bitişiğinde ufak bir mutfak vardı. Misafir banyosu koridorun solunda, misafir odası sağdaydı. Neyse ki koridor dümdüz ilerliyor ve bize kolay hareket imkanı sağlıyordu.

Kulaklığımdan Hudson'ın sesini duydum. Hemen sağımda olmasına rağmen fısıltısı güçlükle anlaşılıyordu. "Mendez, Derry, mutfağa." İki adam 'Latin dansları grubumuzdan' sessizce ayrıldı. Jung hemen açığı kapadı ve elini sırtımda hissettim. Güzel, demek güven verici bir dokunuşa ihtiyacı olan tek kişi ben değildim.

Kulağımda bir ses çınladı. "Kadın kurban. Morgan değil." Sanırım Derry'ydi.

"Vampirler mi yapmış?"

"Evet."

"Blake, gidip bir bak."

Ben tökezleyince Jung da sendelendi. Tıpkı domino taşları gibiydik. Nihayet düğmeye basmayı akıl ettim.

"Efendim?"

"Cesede bak."

Maalesef itiraz edecek zaman değildi. Oysa bunu benden kurtulmak için yaptığını anlamıştım. Belki onları gerçekten yavaşlatıyordum ama işler kızışmadan ayak altından çekilmek hiç hoşuma gitmemişti doğrusu.

Bana gösterdikleri gibi hızla yana kayarak kaplumbağa kabuğundan kurtulup mutfağa gittim. Tıpkı söz verdi-

ğim gibi emrine itaat etmiştim. Komiser Yardımcısı Hudson öyle dediği için cesede bakacaktım. Kahretsin.

Mutfağa jet hızıyla gitmiştim. Acele edersem belki gerçek çatışmaya yetişebilirdim. Panjurlu kapının altından ışık sızıyordu. Daha kapıya dokunmadan evvel kan kokusu aldım.

Sonra aydınlık adeta üzerime boşaldı ve kısacık bir an gözlerimin ışığa alışmasını bekledim. Ben girerken Derry çıkmak üzereydi ama kulaklıklarımızdan Hudson'm sesi geldi. "Blake cesedi incelerken yanında kalın."

Derry'nin omuzları hayalkırıklığıyla çökse de itiraz etmedi.

Ardından silahını hazır tutarak bana eşlik etti. Tabancamı hafifçe yan yatırmıştım. Mutfak küçüktü ve hepimizin aynı anda kollarını kaldırıp nişan almasına imkan yoktu. Bu geceki amaçlarımdan biri de silahımı birilerine toslamamaktı.

Ne bulacağımı biliyordum çünkü kokuyu almıştım. Sadece kan değildi. Et, seks ve erkek kokusu da alıyordum. Kendimi göreceğim manzaraya hazırlamaya çalıştım.

Kadın, dört kişilik bir masanın üzerinde, kolları gerilmiş vaziyette yatıyordu. Bacakları masanın iki yanından sarkıyordu ve kasık bölgesi kapıya dönük olduğu için ona neler olduğunu açık ve net bir şekilde görebiliyordum. Tecavüze uğramıştı ama bunca hasarı bir erkeğin penisi yapmış olamazdı. Gümüş payetli bir bikini giymişti. Altında külotlu çorap vardı. Paramparça olmasa belki bu ten rengi ince çorabı bu kadar çabuk farkedemezdim. Çorap bana nehrin bu tarafındaki kulüplerden birinde çalıştığını söylü-

yordu. St. Louis'de striptizcilere ilişkin tuhaf kurallar vardı. Jean-Claude'un kulüpleri bunlardan muaf tutuluyordu çünkü o bir vampirdi ve kanunlar koyulmadan çok önceleri de burada yaşıyordu. Ama diğer tüm kulüpler kuralları uygulamak zorundaydı ve bu kurallardan biri de striptizci kızların iç çamaşırlarının altına külotlu çorap giyme zorunluluğuydu. Yasalar St. Louis'nin 'o tip' kulüplere sahip olmadığını göstermek isteyen yetkililer tarafından yürürlüğe sokulmuştu. Şu dünyadaki en ukala tipler, başkalarının namus bekçiliğini yapanlardır.

Kafası arkaya düştüğü için gözleri küçük ama pahalı görünüşlü mutfağın diğer duvarına bakıyordu. Saçları kahverengiydi ve en az beline kadar geliyor olmalıydı. Yatan insanların saç uzunluklarını tahmin etmede uzman olup çıkmıştım.

Saçları peruk değildi. Dolayısıyla bu kız kayıp striptizcimiz olamazdı. Kesinlikle başka biriydi. Kim bilir bu gece kaç kişiyi kaçırmışlardı?

Ya Mendez ya Derry kızın kollarına esnek, plastik kelepçelerden takmıştı. Bu, cesetler konusunda standart bir uygulamaydı. Çünkü 'ölüler' tarafından öldürülen bazı polisler olmuştu. Sonradan üzülmektense başta önlem almak en iyisiydi.

Mendez yere çömelmiş masanın altına bakıyordu. "Şu nedir?"

Yere yakın olduğum için hemen ben de çömeldim ve Derry ayakta kalarak olası bir saldırıya karşı tetikte beklemeye devam etti. Profesyonellerle çalışmak bir başka oluyordu canım!

Masanın altında silindir şeklinde, uzun bir nesne vardı. Üzerindeki kurumuş kanlar yüzünden kapkara olmuştu. Kanlar o kadar yoğundu ve o kadar kalın bir tabaka oluşturmuştu ki önce ne olduğunu çıkaramadım. Ama sonra birden anladım. Hani soyut bir resme bakarken aniden zihninizde bir ampul yanar ya. Mide bulantımı bastırmak için yutkundum ve burnumdan hafif bir nefes alarak konuştum. Kendi sesim kulaklarıma tuhaf bir şekilde sakin gelmişti. "Şarap şişesi."

Mendez "Aman Tanrım," dediği sırada yanlışlıkla düğmeye basmış olmalıydı ki Hudson onu duydu.

"Neler oluyor Mendez?" diye sordu hemen.

"Özür dilerim efendim ama korkunç bir ölüm şekli."

"Sakin ol Mendez."

"Onu öldüren bu değildi," dedim ayağa kalkarak.

Mendez bana doğru yürüdü. Kaskının ardından gözlerine baktım.

Sonra kızın boyun, göğüs ve kollarını gösterdim. "Kan kaybından ölmüş."

"Öncesinde mi?" diye sordu bir nevi umutla. 'Lütfen göründüğü kadar korkunç olmadığını söyle' der gibiydi ve polisin sana bu tip sorular sormaya başlaması kötüye işarettir.

Kafamı iki yana salladım. "Ama çok sayıda ısırık var ve kesinlikle ölmüş. Yani bir vampir olamaz. Ceset incelendi çocuklar. Şimdi size katılabilir miyim, yoksa bebek bakıcılığı mı yapacağım?"

Derry mutfağın kapısına doğru yürüdü. Demek buradan bir an evvel çıkmak isteyen tek kişi ben değildim.

Derry'yi takip ettim ve Mendez son kez etrafa baktıktan sonra peşimize takıldı. Beni en arkaya atmak isteyeceklerini düşünmüştüm ama kimse ses çıkarmayınca olduğum yerde kaldım. Birden silah sesleri, çığlıklar ve bağrışmalar duyuldu. Koşmak istiyordum ama Derry temkinli adımlarla yürümekte kararlıydı. Vücudu adrenalinle kaskatı kesildiyse ve kalbi çılgınca atıyorsa bile bunları hiç belli etmiyordu. Mendez, Derry'nin önde kalmasından memnun gibiydi. Ben de çıkıntılık etmemek için onlara uydum.

Sonra apartmanın derinliklerinden tiz bir kadın çığlığı yükseldi. Bu çığlıklara hayvani sesler eşlik ediyordu. Boğuk ve ıslak emme sesleri. Vampirler besleniyordu ve Dawn Morgan hala hayattaydı. Yapabileceğimiz tek şeyi yaptık. Koridora koştuk. Onu kurtarmaya. Tuzağın içine bodoslama daldık çünkü yem imdat diye bağırıyordu.

78

Karanlık evdeki tek aydınlık, el fenerlerinin sürekli yön değiştiren ışığıydı. Benim ışığım olmadığı için diğerleri gözlerimi alıyor ve gece görüşümü mahvediyordu. Derry bir şeyin üzerinden atlayınca yere baktım. Koridorda cesetler vardı. Onlara bakarken neredeyse üçüncü cesedin üzerine kapaklanıyordum. Biri bizdendi ama diğerlerini tanımıyordum. Her yer kan içindeydi ve çok fazla tahribat vardı. Bizimkilerden kimin öldüğünü anlayamamıştım çünkü bir kılıçla duvara mıhlanmıştı. Tıpkı bir kaplumbağaya benziyordu. Çelik yeleği paramparça olmuş, vücudunun ortasındaki kanlı yarayı ortaya çıkarmıştı. Kocaman, metal kalkan vücudunda ezilmişti. Tanrım, bunun ardındaki Baldwin olabilir miydi? Şimdilik bunu öğrenmeme imkan yoktu. Kapıların birinden

bacaklar fırlamıştı. Derry önünde ilerleyen memurların arkalarında canlı ve tehlikeli birini bırakmayacağına güvenerek bunların yanından rahatça geçti. Ben kimseye bu derece güvenemezdim ama yürümeye devam ettim. Ne de olsa Derry ve Mendez'le kalmam söylenmişti ve emirlere uyuyordum.

Koridorun sonuna doğru bir vampir gördük. Kafasının yarısı yoktu. Biri fenerini üzerine tutunca aralık dudaklarından fırlayan sivri dişleri göründü. Derry soldaki duvara sırtını dayayarak yürümeye devam etti. Ben peşinden gittim. Mendez sağda kaldı. O sırada hata yaptığımı farkettim. Yanlış duvardaydım ama artık çok geçti. Tanrım, ne çok kural vardı. *Eğer hayatta kalırsam bunları öğreneceğim,* diye düşündüm.

Kutsal nesneler yıldızlar kadar parlak bir ışık saçıyor, herkesin gece görüşünü mahvediyordu. Bu şekilde nasıl ateş edebilirdim ki? Ben sırf bu sebepten kendi haçımı kaldırmıştım. Ama el fenerlerinin yarattığı incecik ışık huzmelerinde ve kutsal ateşin göz kamaştırıcı ışığında görmem gerekeni görmekte gecikmedim.

Eğer baştan beri orada olsaydım, zihnim tüm görüntüleri yavaş yavaş sindirir ve karar vermem için biraz zamanım olduğu hissine kapılabilirdim. Gerçi bu sahte bir his olurdu ama işe yarardı. Ama bazen olayın tam ortasına dalarsınız ve tek bir noktaya odaklanırsınız. Sanki manzaranın hepsi size fazla gelecekmişçesine sadece tek bir yere bakarsınız. Hudson MP5'ini omzuna dayamış bağırıyordu. Onunla kocaman yatağın arasındaki zeminde cesetler vardı. Yatağa kısacık bir an baktım ve bir kadının so-

luk tenini gördüm. Çıplaktı. İki vampir, adamlarımızdan ikisini köşeye sıkıştırmıştı. Biri vampir onu yere yatırdığı için Hudson'ın görüş alanından çıkmıştı. Diğer adam sırtını duvara vermiş, vampirin göğsüne ateş ediyordu. Fakat vampirin umrunda bile değildi. Vampirle arasında beyaz bir ışık vardı. Sanki parlak bir tespihti.

Mendez silahını kaldırmıştı. Fakat bu kargaşada nereye ateş edeceğini kestiremiyor gibiydi. Sonunda sırtını yatağa doğru vererek silahının namlusunu Jung'un boynuna yapışmış vaziyetteki vampirin kafasına dayadı. Silah gürültüyle patlamasına karşın yeterince ses çıkmamıştı.

Bir terslik vardı. En güçlüleri dışında hiçbir vampir kutsal nesneler karşısında bu kadar kayıtsız kalamazdı. Yalnızca hayaletler ve acemiler kafalarına bir silah dayalıyken beslenmeye devam edebilirdi. Hem güçlü hem çaylak olmalarına imkan yoktu. Ve bu da birini gözden kaçırdığımız manasına geliyordu.

Kalkanlarımı indirdim ve çatışmanın gerisine baktım. Ya benden iyiydi ya da görünmezdi. Belki odadaydı ve biz onu göremiyorduk. Veya henüz keşfetmediğimiz bir yerde saklanıyordu.

Nihayet enerjisini hissettim. Odadaydı ama onu göremiyordum.

Yine iki ihtimal vardı. Yanılıyor olabilirdim. Ya da o kadar iyiydi ki gölge ve karanlıkların arasında kendini görünmez kılabiliyordu. Böylesine güçlü bir vampir tanıyordum ve o hiçbir zaman bir insan olmamıştı. Onu nekromansırlığımdan ve Jean-Claude'un işaretlerinden faydalanarak ortaya çıkarabilirdim ama elimde bir Mossberg vardı. Ha-

zır teknolojiyi kullanabilecekken neden büyülerimi harcayacaktım ki?

Tüfeği omzuma bastırıp tetiği çektim. Ölmedi ama duvardan öne doğru tökezledi. Artık herkes onu görebiliyordu. Elleriyle yaralanan karnını tutuyordu. Çok şaşkın bir hali vardı. Lanet olası, uzun boylu pislik! Oysa ben göğsüne nişan almıştım.

Onu tekrar vurdum ve vücudu tekrar duvara doğru savruldu. Mikrofona bağırdım. "Kahrolası göğsünden duvarı görmek istiyorum!"

Kimse itiraz etmedi. Derry, Mendez'e yardım etmeye koştu. Bahse girerim ben vampirime odaklanabileyim diye onu Hudson göndermişti. Hudson, Killian ve ben efendi vampire gövdesi paramparça olup duvar görünene dek ateş ettik. Hudson'la Killian ateşi kesmesine rağmen ben hala devam ediyordum. Bu kez kafasına nişan aldım ve ikinci atışımda tekrar bana katıldılar. Üçümüz vampirin kafasını duvara fırlatılan bir karpuz gibi dağıttık. Omuzlarının üzerinde bir kafa kalmayınca tüfeğimi indirip etrafa bakındım.

Efendi vampir öldüğü için acemi vampirler kutsal nesneler karşısında oldukları yerde büzülmüştü. Geriye son bir vampir kalmıştı. Dişi vampir kanlı yüzünü yatağın arkasındaki duvarın köşesine saklayıp küçük ellerini sanki bunu itmek istermiş gibi duvara yasladı. Ellerinde kırmızı eldivenler varmış gibi görünüyordu ama ışık üzerine vurunca bunun kan olduğunu anladık. Keşke dirseklerine kadar çıkan o kırmızılıklar opera eldivenleri olsaydı! Mendez bunu bilmesine ve Melbourne kadının yanında hareketsiz yatmasına rağmen onu vurmadı. Jung duvara yaslanmış güçlük-

le ayakta duruyordu. Neyse ki boynundaki kocaman yaranın kanaması durmuştu. Anlaşılan dişi vampir şahdamarını bulamamıştı. Eh, ne de olsa tecrübesizdi.

"Vur onu!" dedim.

Vampir küçük bir çocuk gibi inledi. Sesi gür ve son derece hazindi. "Lütfen, bana zarar vermeyin. Lütfen. Bize bunları o yaptırdı."

"Vur onu Mendez," dedim mikrofona.

"Ama yalvarıyor," diye itiraz etti Mendez. Kadın onu etkilemişti ve bu hiç iyiye işaret değildi.

"Kahretsin," deyip yürümeye başladım. Fakat bir şey bileğimi yakaladı. Ani bir refleksle tüfeğimi yere doğrulttuğumda, 'ölü' vampirlerden biri alnındaki deliğe rağmen bana hırladı. O haliyle beni ısırmaya çalışıyordu. Aramızda kısa mesafe olduğu için Ithica daha çok işe yarayabilirdi ama vaktim yoktu. Bileğimi bırakana dek şarjörü kafasına boşalttım.

"Ölmeleri için beyinlerinin en az yarısının akması gerek Hudson," dedim. "Ve gövdelerinden günışığını görmemiz gerek."

Benimle tartışmayıp başka bir vampire yaklaştı ve dediğim şekilde ateş etti. Sanırım görünmez vampiri ortaya çıkarmam gözüne girmemi sağlamıştı.

Tüfeğimi tekrar doldurup Mendez'le vampire doğru yürüdüm. Vampir hala ağlayıp yalvarıyordu. "Bana zorla yaptırdılar. İnanın, ben istemedim."

Yataktaki çıplak kadının gözleri donuklaşmaya başlamıştı. Kahretsin. Ama kurbanla ilgilenebilmemiz için önce güvenliğimizden emin olmalıydık. Benim çalışma tarzım

polisinkinden farklıydı. Suçlular insansa onları yakalarsınız ama vampirse öldürmeniz gerekir.

Killian kurbana bakmak için yatağa doğru yürüdü. Umarım kıza yardım edebilirdi çünkü kurtarmak için kayıplar verdiğiniz kişinin kurtulamaması çok acı bir duyguydu. Jung kendi boynundaki yaraya tampon yapmakla meşguldü. Melbourne'ün vücudu yan dönüktü ve bir eli dişi vampire doğru uzanmıştı. Melbourne kıpırdamıyordu ama vampir hala hayattaydı. Bu bana ters görünmeye başlamıştı ve ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Tüfeğimi yeni doldurmama rağmen onu bırakıp ucu kesilmiş tüfeğimi çıkardım. Mesafe uygundu ve gereksiz yere cephane harcamak istemiyordum.

Mendez önce bana, sonra amirine baktı. "Ben hayatı için yalvaran birini vuramam."

"Tamam Mendez, ben yaparım."

"Hayır," dedi bana bakarak. Gözlerinde dehşet dolu bir ifade vardı. "Hayır, yapma."

"Geri çekil Mendez," dedi Hudson.

"Efendim..."

"Geri çekil ve Şef Blake'in görevini yapmasına izin ver."

"Ama bu doğru değil efendim."

"Emrime karşı mı geliyorsun Mendez?"

"Hayır efendim, ama..."

"Öyleyse hemen geri çekil."

Mendez hala bocalıyordu.

"Sana çekil dedim Mendez!"

Mendez nihayet denileni yaptıysa da ona arkamı dönmek istemiyordum. Büyülendiği falan yoktu. Sadece ona

acımıştı. Polis can kurtarmak için eğitilirdi, almak için değil. Dişi vampir ona saldırsaydı Mendez tereddüt etmeden onu öldürürdü. Başka birine saldırsa da aynısını yapardı. Ama vampir bir köşede büzülmüş ağlarken ona bir canavar gibi görünmüyordu.

Benimkiler kadar ufak ellerini bizi engelleyebilecekmiş gibi havaya kaldırmıştı. Tıpkı dayak yemekten korkan çaresiz bir çocuğu andırıyordu. Ama yapabileceği hiçbir şey yoktu. Onu artık hiçbir şey kurtaramazdı.

"Git amirinin yanında dur," dedim.

Mendez nefes nefese yüzüme baktı.

"Mendez," dedi Hudson. "Derhal yanıma gel."

Mendez eğitildiği üzere bu sese itaat etti ama gözlerini benden ve vampirden ayıramıyordu.

Üzerimde kutsal bir nesne olmadığı için vampir gözlerini kaldırıp yüzüme baktı. Korkuyla irileşmişlerdi. "Lütfen," dedi, "lütfen, bana zarar verme. Korkunç şeyler yaptı. Ben istemedim ama kana ihtiyacım vardı." Oval biçimli zarif yüzünün alt tarafı kanla kaplıydı. "İhtiyacım vardı," diye yineledi.

Kafamı sallayıp tüfeği kaldırdım ve omzuma koymak yerine kalçama dayadım.

"Biliyorum," dedim.

"Yapma," diye yalvardı ellerini uzatarak.

Bir metreden kısa bir mesafeden yüzüne ateş ettim. Kanlar fışkırdı ve yüzü paramparça oldu. Vücudu hala dimdik duruyordu. Göğsünün ortasına nişan alıp tetiği çektim. O kadar ufak tefek ve zayıftı ki tek bir vuruşla diğer tarafı görmüştüm.

Kulaklıktan Mendez'in sesini duydum.

"Hani biz iyi insanlardık?"

"Kes sesini Mendez," dedi Jung boğuk bir sesle.

Jung'un yanında diz çöktüğümde "Önce Mel'e bak," diye fısıldadı.

Onunla tartışmadım ama bunun gereksiz olduğunu biliyordum. Melbourne'ün boynuna uzandığımda kanlı et parçalarını gördüm. Bir kan gölünün ortasında yatıyordu. Onunla beslenmemişlerdi bile. Sadece öldürmek için boğazını yırtmışlardı.

"Nasıl?" diye sordu Jung.

"Hudson," dedim.

Ayağa kalktım ve Jung'a kötü haberi vermesi için kenara çekildim. Yaralılara felaket tellallığı yapmak benim işim değildi. Odanın ortasına doğru yürüdüm. Eşikte bir hareket dikkatimi çekmişti. Az kalsın doktorları vuracaktım. Hudson kulaklıktan seslenmiş ama onu doğru düzgün duyamamıştım bile. Nihayet cehennem gibi bir geceyi geride bırakmıştık.

Sağlık görevlileri yaralıların üzerine eğilirken bir köşeye çekildim çünkü bu noktadan sonra işe yaramayacağımı biliyordum.

İnsanları ölümsüz kılmak gibi bir gücüm yoktu. Belki vampirlere ve bazı şekil-değiştiricilere yardımım dokunabilirdi ama insanları kurtaramazdım.

"Gözlerine bakarken nasıl yaptın?"

Arkamı döndüğümde Mendez'i gördüm. Maskesiyle kaskını çıkarmıştı. Bahse girerim binadan çıkana dek bunu yapmamız yasaktı. Mikrofonu elimle kapadım çünkü kim-

senin birinin öldüğünü bu şekilde duymasını istemiyordum. "O kadın Melbourne'ün boğazını paramparça etti."

"Ama bunu ona diğer vampirin yaptırdığını söyledi."

"Olabilir."

"Öyleyse onu nasıl vurdun? Demek istiyorum ki... Gözünü bile kırpmadan?"

"Çünkü suçluydu Mendez."

"Peki seni kim hem yargıç hem jüri hem cel..." Birden durdu.

"Cellat yaptı mı diyeceksin? Birleşik Devletler Hükümeti."

"Bizim iyi insanlar olmamız gerekmiyor muydu?" Sesinde iyiyle kötünün bir paranın iki yüzü olduğunu anlayan bir çocuğun hayreti vardı. Parayı havaya atardın ve iyi yüzü yukarı bile gelse arkası kötülüktü. Bazense sadece silahın hangi tarafında olduğuna bağlıydı.

"Öyleyiz zaten."

Kafasını salladı. "Sen değilsin."

Belki ona verdiğim cevabın bir mazereti yoktu ama orada dikilip duygularımı incitmesine ve bana zaten kafamı kurcalayan bir çelişkiyi hatırlatmasına müsaade edemezdim. "Bu tip şeyleri kaldıramıyorsan kendine masa başı işi bul Mendez. Ne düşündüğün ya da yaptığın umrumda değil, şimdi kaybol ve beni rahat bırak."

Bana bakmaya devam etti.

Hudson "Mendez, dışarı çıkıp biraz hava al," diye seslendi. "Bu bir emirdir."

Mendez ikimize de imalı bakışlar atarak kapıya yöneldi. Hudson bir süre arkasından baktıktan sonra bana döndü.

"Öyle demek istemedi."

"Evet, istedi."

"Yaptığın işi anlamıyor."

İç geçirdim. "Farkındayım."

"Filmlerde vampirleri sakin tipler olarak gösterirler. Bir de şuranın haline bak."

"Gittiğim her yere ölüm götürüyorum."

"Ama pek çok insanın hayatını kurtarıyorsun."

"Ne kadar iyimser bir düşünce."

Dostça bir tavırla sırtımı sıvazladı.

"Bu gece iyi iş çıkardın Blake. Sakın kimsenin moralini bozmasına izin verme."

Kafamı salladım. "Sağol."

"İkna olmuşa benzemiyorsun."

"İnsan bir süre sonra hayatının bağışlanması için yalvaranları vurmaktan sıkılmaya başlıyor."

"Ama onlar vampir ve zaten ölüler."

Kafamı sallayıp gülümsedim. "Keşke buna inanabilseydim Dedektif Hudson." Yaralıları dışarı çıkarmalarını izledim. Melbourne'ü olduğu yerde bırakmışlar fakat yataktaki kızı almışlardı. Tabii ya, önce hayatını kurtarabilecekleriyle ilgilenmeliydiler. Nasılsa ölüler bir yere gitmiyordu. En azından bu odadakilerin gitmeyeceğinden emindim.

79

Polis minibüsünün arkasında Hudson'la kavga ediyorduk. Medyanın bizi görüntülememesi için buraya saklanmıştık ve mümkün olduğunca sessiz davranmaya çalışıyorduk.

"Onlar değildi," dedim.

"Evet, önceki kurbanlardaki ısırık izleriyle karşılaştırıldığında bir-iki kişi daha kalabalıktılar ama bunun önemi yok ki."

"Bak, iyi dinle söyleyeceklerimi... Bu grubun efendisi gücünü Ebedi Hayat Kilisesi'yle Şehir Efendisi'nden gizleyecek kadar kuvvetli ama yukarıda öldürdüklerimizin hiçbiri öyle değildi."

"Orada üç adamımızı kaybettik Blake. Bence yeterince güçlülerdi."

Kafamı salladım. "Hayır, onların çoğu yeni dönüştürülmüştü. Ama daha önceki cinayet mahallerindeki bir kan şöleni değildi. Resmen planlı cinayetlerdi. O dairedeki vampirlerin halini gördün. Resmen hayvan gibilerdi. Organize bir ava götürülemeyecek kadar vahşilerdi."

"Organize av mı? Ne yani, tavşan ya da geyik avlar gibi insan mı öldürüyorlar?"

"Evet, böyle vampirler var."

Hudson ellerini kalçalarına koyup kafasını sallayarak dolanmaya başladı. Fakat minibüsün açık kapısı onu durdurdu. "Olaylardaki vampir sayıları üç aşağı beş yukarı tutuyor. Dairede ölü bir striptizci bulduk ve bir başkasını öldürmek üzereydiler. Bence onlardı."

"Kızı alıp bir polisi görgü tanığı olarak bıraktılar. Bu gece buraya gelmemizi istediler. Neden?"

"Koridorda pusu kurmuşlardı Blake. Bence bu kadar esaslı olmamızı beklemiyorlardı."

"Ya bu tuzağın amacı bizi öldürmek değilse? Ya asıl amaç vampirleri yok etmekse?"

"Ama bu çok mantıksız."

"Yani sen dosyayı kapamaya hazırsın, öyle mi? Hepsinin etkisiz hale getirildiğini ilan etmeye? Sırf birkaç vampiri hakladık ve dairede ölü bir kızla bir rehine bulduk diye onların seri katillerimiz olduğuna ikna oldun ha?"

"Kim olmaz ki? Bunların onları taklit ettiğini mi söylüyorsun?"

"Hayır. Ben buradaki dosyayı kapatırlarsa rahatça başka bir şehre geçebileceklerini söylüyorum. Her şeye baştan başlayabilirler."

"O halde bize bebek vampirlerinden birkaçını öldürtüp bütün işi onların üzerine yıkmaya kalkıştılar. Bunun için kendi insanlarını feda ettiler, öyle mi?"

"Aynen, öyle."

"Ne düşünüyorum biliyor musun Blake?"

"Hayır, ne?"

"Bence sen dosyanın kapanmasını istemiyorsun. Bir türlü rahatlayamıyorsun."

Bu sefer ben daireler çizmeye başladım. Hudson'dan daha ufak tefek olduğum için minibüs kapısı beni engellememişti. "İnan, dosyayı kapamayı senden bile çok istiyorum Hudson. Çünkü eğer dediğim gibi olduysa, eğer o vampirler kurban olarak seçildiyse, onları öldürmek için beni kullandılar demektir. Hepimizi bir silah olarak kullandılar."

"Eve git Blake. Kocanın, erkek arkadaşının ya da lanet köpeğinin yanına dön. Burada işin çoktan bitti, anlamıyor musun?"

Ona bakıp aklımdan geçenleri nasıl açıklayabileceğimi düşündüm. Sonunda polisin yanında kabul etmekten hoşlanmadığım bir şekilde anlatmaya karar verdim.

"Bu gece kilisede vampirlerden birinin anılarına girdim. Bazı yüzler gördüm ve isimler öğrendim. Ama o yüzlerin hiçbiri bu dairede yoktu ve eminim o isimlerden hiçbiri ölenlere ait değil."

"Bu dosya kapandı Blake. İnfaz görevini yerine getirdin ve artık eve gidebilirsin."

"Aslına bakarsan görevimin tamamlanıp tamamlanmadığına karar vermek ancak bana düşer Hudson. Neden an-

lamamakta ısrar ediyorsun? Onları St. Louis'de durdurmazsak başka bir şehre geçecekler. Evet, bazılarını devre dışı bıraktık ama asıl efendiyi öldürmezsek kendine başka bir bölge seçip yeni vampirler yaratmaya başlayacak. Tıpkı bir kanser ameliyatı gibi düşün. Hepsini temizlemezsen yayılmaya devam eder."

"Bir vampirle çıktığını sanıyordum."

"Doğru biliyorsun," dedim.

"Onlardan biriyle flört eden birine göre vampirler hakkında oldukça karanlık görüşlerin var."

"Bazı insanlar hakkında da ne düşündüğümü sorsana ona. Daha önce de bir sürü seri katil vakasına çağrıldım. Herkes katilin bir canavar çıkmasını ister. Çünkü bir insanın başka bir insana böyle korkunç şeyler yapabileceğine inanmak istemezler."

"Ne zamandır vampir avcılığı yapıyorsun?"

"Altı yıl oldu, neden?"

"Çoğu cinayet masası dedektifleri her iki ya da beş yılda bir değiştirilir. Belki senin de bir süre kan ve şiddetten uzak kalma vaktin gelmiştir."

Buna ne cevap vereceğimi bilmediğim için yan çizdim. "Yukarıdayken efendi vampir odanın bir köşesinde saklanıyordu. Onu göremediniz, öyle değil mi?"

"Sen onu vurana kadar hayır."

"Onu hissettim. Nerede olduğunu biliyordum. Yatakodasındaki diğer vampirleri kontrol ediyordu. Eğer ölmeseydi diğerleri bize saldırmaya devam edecekti ve onları kutsal nesneler bile durduramayacaktı. Daha çok adam kaybedecektik."

"Belki öyle, ama nereye varmaya çalıştığını cidden anlayamadım."

"Benim ölüler konusundaki yeteneklerim tamamen kalıtımsal. Doğaüstü olayları hissedebiliyorum. Hiçbir eğitim size görünmezi görmeyi öğretemez. Koca ülkede toplasan benim gibi yirmi kişi bulamazsın."

"Federal ajan programında yirmiden fazlası var."

Kafamı salladım. "Evet, bazıları çok iyi. Hatta kimileri efendi vampirlerin gücünü bile hissedebilirdi ama hiçbiri nereye ateş edeceğini kestiremezdi Hudson."

"İşini hakkıyla yapabilen tek kişi olduğunu mu söylüyorsun?"

Omzumu silktim.

"Bak Blake, bence bunu senden daha uzun zamandır yapan birileriyle konuş. Sen Tanrı değilsin ve herkesi kurtaramazsın. Ayrıca bu şehirdeki polis gücü senin yardımın olmadan da gayet iyi iş çıkarır. Buradaki tek polis sen değilsin. Kendini vazgeçilmez görmeye devam edersen kafayı yiyeceksin. Kimse yirmi dört saat çalışamaz ve bu zihniyette gidersen ne zaman kötü bir şey olsa, ah, ben yetişebilseydim buna engel olabilirdim diye hayıflanmaya başlayacaksın. Kendini kandırma. Sen sadece bir insansın. Evet, bazı yeteneklerin var, gerektiğinde doğru kararlar alabiliyorsun ama tüm dünyanın yükünü omuzlarında taşımaya kalkışma. Sonunda seni ezer geçer."

Kahverengi gözlerine baktığımda güçlükle kazanılmış bir deneyimi paylaşmaya çalıştığını anladım. Eğer tam bir 'kadın kadın' olsaydım, *Sanırım bunu tecrübelerine dayanarak söylüyorsun,* derdim. Ama uzun zamandır erkeklerin

dünyasındaydım ve bunun terbiyesizlik olacağını biliyordum. Hudson mecbur olmadığı halde bana açılıyor, bana yardım etmeye çalışıyordu ve kişisel sorular sorarak kendimi nankör bir alçak durumuna sokamazdım. Onun yerine "Çok uzun zamandır alternatifim yok," dedim.

"O daireye tek başına mı girdin?"

Kafamı iki yana salladım.

"O halde öyle yapmışsın gibi davranmaktan vazgeç. Evde seni bekleyen biri var mı?" Ses tonu yumuşamıştı. Az önce bana eve, kocama ya da erkek arkadaşıma gitmemi söylerkenki gibi değildi.

"Evet."

"Öyleyse eve git. Arabadan onu ara ve burada ölen polislerden biri olmadığını söyle."

Ailelerle temas kuruluncaya dek ölen polislerin isimleri medyaya hiçbir şekilde bildirilmezdi. Yaslı aileler için yerinde bir uygulamaydı ama bu gece görevli tüm polislerin yakınlarını bilinmezlikle kıvranacakları korkunç dakikalar bekliyordu.

Bu gece hepsinin gözleri telefonda olacaktı. Hatta daha kötüsü kapı zilinde. Bu gece tüm polis aileleri kapıda bir başka polisi göreceklerinin korkusuyla yaşayacaklardı.

Micah'yla Nathaniel'ı otoparkta öylece bırakıp buraya koştuğumu hatırladım. Ronnie'yi eve götürmelerini söyleyip gitmiş, onlara birer veda öpücüğü bile vermemiştim. Gözlerim yanmaya başladı. Boğazım kurumuştu.

Kafamı belki biraz fazla hızlı salladım. Sesim belli belirsiz titriyordu.

"Tamam, eve gideceğim ve önce arayacağım."

"Becerebilirsen biraz uyumayı dene. Yarın kendini daha iyi hissedersin."

Ona bakmadan kafamı salladım. Birkaç adım atmıştım ki arkamı döndüm. "Bahse girerim adli tıptan çıkacak sonuç, iddiamı doğrulayacaktır. İlk kurbanlardaki ısırıklardan alman DNA, o dairedeki vampirlerin çoğuyla uyuşmayacak."

"Bu işin peşini bırakmayacaksın, öyle değil mi?"

Omzumu silktim. "Ben kayıtsız kalmanın ne demek olduğunu bilmiyorum Hudson."

"O halde bilen birinin tavsiyesini dinle ve öğrenmeye bak, yoksa kendini bitireceksin."

Birbirimize baktık ve Hudson'a bu gece bu öğütleri verdirenin ne olduğunu merak ettim. Bende ne görmüştü de kendimi bitireceğimi söylüyordu? Haklı mıydı? Yoksa hepimiz gereğinden fazla mı yorulmuştuk?

80

Dönüş yolunda araba kullanırken vampirleri düşündüm. Eğlenceli olanlarını değil. Az önce öldürdüklerimizi. Saat sabahın üçüydü ve anayoldaki tek araba benimkiydi. Sekiz ölü vampir ve bir insan yandaş. Bence o bir 'insan hizmetkardı' ve Memur Baldwin'i kılıcıyla öldüren oydu. Bu aklıma eski zamanlardan kalma hünerleri getirmişti. Modern zamanlarda yaşayan ve MP5'li bir polisi öldürebilecek kadar iyi bıçak kullanan fazla insan olduğunu sanmıyordum. Sekiz kişiydiler. Diğer suçları kolayca üzerlerine atmak için uygun bir rakamdı. Ama Vittorio'yu elimizden kaçırdığımızı biliyordum. Aralarında o yoktu.

Gece havası bulutsuz ve aydınlıktı. Şehir merkezini arkamda bıraktığımda gökyüzüne baktım. Yıldızlar tıpkı la-

civert bir kadifenin üzerine saçılmış elmasları andırıyordu. Kendimi şaşılacak kadar iyi hissetmemi sağlıyorlardı. Sanki bu hissim ince bir cam tabakasıydı ve fazla kurcalarsam kırılıverecekti. Düşünmemeye çalıştım. İyiydim, eve gidiyordum, elimden gelen herkesi kurtarmış, öldürmem gerekenleri öldürmüştüm. Bu gecelik benden bu kadardı.

O dairede ölen dişi vampirler olmuştu. Bunlardan ikisi Avery Seabrook'u baştan çıkaran Nellie'yle Nadine olabilirdi. Hatta bir tanesi Vittorio'nun sevgilisi Gwenyth bile olabilirdi. Ama üçünün onları böylesine kolayca vurmamıza izin vereceğine bir türlü inanasım gelmiyordu. Alışık olduğum standartlara göre oldukça hafif bir gece geçirmiştik. Bu grubun yeteneklerine uyabilecek türden bir çatışma değildi. En azından bir ya da ikisinin pencereden uçarak kaçmaya kalkışması gerekirdi. Oysa keskin nişancı bu gece boş oturmuştu.

Güneye, 55. Karayolu'na sapana dek Lanetliler Sirki'nin evden daha yakın olduğunu farketmemiştim. Oraya gidersem yatağa daha çabuk girebilecektim. Üstelik saat çok geç olmuştu. Fakat bu gece kendi yatağımda uyumak istiyordum. Oyuncak penguenlerimden birine sarılmaya ve Micah'yla Nathaniel'a ihtiyacım vardı. Bu gece başka bir vampirle karşılaşmaya katlanamayacaktım. Onları görmek istemememe sebep olan katlettikleri kurbanlar değil benim kurbanlarımdı. Hayatını bağışlamamız için yalvaran kızın yüzü, Jonah Cooper ve kilise bahçesinde beni izleyen sessiz kalabalık, gözlerimin önünden gitmiyordu. Mutfaktaki kadına yaptıkları korkunç şeyleri düşünerek avunmaya çalıştım. Kendimi iyilerin tarafında olduğuma inandırdı-

ğım zaman, aştığım sınırlar daha normal gelmeye başlıyordu. Hatta son zamanlarda hayatımda pek az sınır kalmıştı. Mendez'le aynı fikirdeydim. Eğer iyi bir insansanız hayatı için yalvaran birini vurmazsınız. Ama çoğu yalvarırdı. Çoğu ancak silahın yanlış tarafına bakarken pişman olurdu. İnsanları öldürürken, onlara işkence ederken zerre kadar üzülmezlerdi. Oraya gitmesek o dişi vampir ne yapacaktı? Oturup yanlış yolda olduğunu düşünecek miydi? Tabii ki hayır. Aksine beslenmeye devam edecekti.

Bu gece aklıma takılan bir başka şey de dişi vampirin *Bize bunları o yaptırdı,* deyişiydi. Vittorio onları bu derece kontrol edebiliyordu ve ona itaatsizlik edemiyorlar mıydı? Son zamanlarda korumamız altına aldığımız Londra vampirlerinin anlattıklarından, efendilerine karşı resmi bir bağlılıkları olduğunu biliyordum. Efendi, derebeyi gibiydi ve onları köle gibi kullanıyordu. Acaba bundan fazlası var mıydı? Belki efendiler diğer vampirlere istedikleri her şeyi yaptırabiliyordu. Bunu Jean-Claude'a soracaktım ama bu gece değil. Bu gece çok yorulmuştum.

Bomboş ve karanlık yol bir türlü bitmek bilmiyordu. Bana eşlik eden tek araç şehirlerarası yük taşıyan bir tırdı. Koca otoyol sadece ikimize kalmıştı.

Bahse girerim Vittorio'ya ulaştığımız zaman o kadınları da bulacaktık. Adli tıp ölü vampirlerin DNA'larıyla ilk kurbanlardaki ısırık izlerini karşılaştırdığında kaç tanesini elimizden kaçırdığımızı öğrenecektik. St. Louis polisine kalsa dosya kapanmıştı. Çoğunu infaz etmiş, geri kalanları şehirden kaçırmıştık. Ama seri katiller cinayet işlemekten asla vazgeçmez. Belki biraz ara verip sonra ava kaldıkları yerden

devam edeceklerdi. Komiser Yardımcısı Hudson'la adamları görevlerini yaparken ağır kayıplar vermiş ve artık bu meseleyle ilişkileri kalmamıştı. Ama benim rozetim bir federal olduğumu söylüyordu. Yani Vittorio'yla çetesini boşverip hayatıma devam edemezdim. Ama bu düşünceyi şimdilik kafamdan kovmaya çalıştım. En azından bundan sonraki birkaç saat boyunca rahatsız edilmek istemiyordum.

Anayoldan çıkıp Jefferson Country'deki evime giden dar yola saptım. Yolun iki yanındaki ağaçlar yüzünden artık gökyüzündeki yıldızların sadece bir kısmını görebiliyordum. Sokağa girdiğimde evin salon perdelerinin altından ışık sızdığını farkettim. Micah'yla Nathaniel beni bekliyordu. Saat sabahın üçüydü ve bir bekleyenim vardı. Kendimi hem suçlu hem mutlu hissediyordum. Fakat içten içe tuhaf bir endişeyle sarsılmama engel olamamıştım. Çünkü babamla Judith beni beklediğinde o gecenin sonu hiç iyi bitmezdi. Hala birileriyle yaşamaya tam anlamıyla alışabilmiş değildim. Dolayısıyla evdeki ışıkları gördüğümde bazen kendimi yine on yedi yaşında hissediyordum. İçimden *Saçmalama!* dedim. Fakat bu gecenin başka bir özelliği daha vardı. Nathaniel'la yaşadıklarımızdan beri ilk kez aynı eve girecektik. Henüz durumumuzdan emin olamadığım için benden nasıl bir davranış biçimi bekleyeceğini kestiremiyordum. Anahtarımı kilide soktuğumda hala biraz gergindim. Aptallık mı ediyordum? Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Kanepede oturuyorlardı. Nathaniel'ın kafasını Micah'nın kucağında görünce uyuduğunu sandım ama geldiğimi duyunca hemen kalktı. Gözleri televizyonun ışı-

ğmda parlıyordu. Micah'nın ne kadar rahatladığı yüzünden belliydi. Fakat yine her zamanki gibi bunu gülümsemesinin arkasına saklamayı bildi. Micah hep sakindi ve beni asla istekleriyle boğmazdı. Ama o ilk bakışı gözümden kaçmamıştı. O bakış kelimelerden daha anlamlıydı. Belli ki bu gece burada beklerken beni bir daha görüp göremeyeceğini merak etmişti. Oysa ben ona doğru düzgün veda bile etmemiş, dönüş yolunda arayıp ölen polislerden biri olmadığımı söylememiştim. Suçluluk keskin bir bıçak gibi bedenime saplandı.

Yanıma ilk gelen Nathaniel'dı. Fakat bana dokunmadan evvel duraksadı. Belki yüzümdeki ifade yüzünden durmuştu, belki de kapıyla kanepe arasında öylece dikilip tek kelime etmememe şaşırmıştı. Gözlerinde müthiş bir hayalkırıklığı belirdi. Kısacık bir an duygularına göz attım. Çok üzgündü. Kendimi geri çektiğimi, onunla, onlarla olmaya korktuğumu düşünüyordu. Oysa benim korktuğum bu değildi.

Birini ucu kesilmiş bir av tüfeğiyle bir metreden kısa bir mesafeden ateş ederek öldürürseniz kurbanınızın kanının üzerinize sıçramamasına imkan yoktur. Saçlarımda ve kollarımda kan lekeleri vardı. Çoğunu cipteki ıslak mendillerle silmiştim fakat tam anlamıyla temiz değildim. Eğer ben sadece bir polis, ölen kadın da bir insan olsaydı, kanla geçen bir hastalık kapabileceğimden endişelenirdim. Kadında AIDS ya da hepatit olabilirdi. Ama o bir vampirdi ve taşıdığı tek hastalık vampirlikti. Evet, Nathaniel'la Micah buna yakalanamazdı. Peki ya ben? Belki. Eğer öldürdüklerim insan olsaydı hastalık riskim artardı ama vampirler

daha temizdi. Bu gece neden bu kadar ince eleyip sık dokuyordum ki? Sanırım yorgunluktan beynim durmuştu. Ya da gereğinden fazla çalışıyordu.

"Anita, iyi misin?" diye sordu Micah ve kanepeden kalkıp Nathaniel'ın yanında durdu.

Hemen geri çekildim. "Üzerimde başkalarının kanı var." Sürekli kafamı sallıyordum. "Kim bilir eve ne getirdim?"

"Biz hastalık kapmayız ki," dedi Nathaniel. "Grip bile olmayız." Artık üzgün değil endişeli görünüyordu.

"Başkalarının kanı bize zarar veremez," dedi Micah.

Haklılar. Saçmalıyorum ama... "Size üzerimde kurbanların kanı var diyorum. Hala bana dokunmak istiyor musunuz?"

"Evet," dedi Nathaniel ve bana sarılmak için kollarını açtı.

Fakat ben geri çekilince kollarını indirdi. Bana sarılırlarsa kendimi kaybedip hüngür hüngür ağlamaya başlayacağımdan korkuyordum.

"Kurbanlar mı?" dedi Micah. "Bu gece kendin gibi değilsin Anita." Ama hala bana sarılmaya niyetliydi.

Sırtım kapıya çarpana kadar geri geri gittim. Bir yandan da kafamı sallıyordum. "Bana dokunursanız ağlamaya başlayacağım. Kahretsin! Ağlamaktan nefret ederim."

Micah bana dikkatle baktı. "Bence sorun bu değil."

Gözlerimi kapayıp çantamı yere attım. Haklıydı. Hepsi bu değildi.

Dürüst olmaya ve aklımdan geçenleri açıkça söylemeye çalıştım. "Bana şefkat gösterirseniz dağılacağımdan korkuyorum."

"Belki buna ihtiyacın vardır," dedi Micah ve bana biraz daha yaklaştı. "Belki kısacık bir süre için seninle ilgilenmemize izin vermelisin."

Kafamı sallamaya devam ettim. "Korkuyorum."

"Neden?" diye sordu yumuşacık bir sesle.

"Kendimi bırakmaktan."

Micah hafifçe omzuma dokundu. Bu kez geri çekilmedim. Yavaşça beni kapıdan uzaklaştırıp kollarına aldı. Hala kaskatıydım. Fakat eklemlerim yavaş yavaş gevşedi ve titrek bir nefes vererek beni sarmalamasına göz yumdum. Ellerim gömleğine gitti. Sanki bu kadar yakınlaşmak yetmiyormuşçasına kumaşı avuçladım. Çıplak olmasını istiyordum. Aklımdan geçenin seksle alakası yoktu -muhtemelen arkasından o gelecekti- ama şimdilik tek istediğim vücudunu hissetmekti.

"Küveti doldurayım," dedi Nathaniel.

Onu gömleğinden yakalayıp bize doğru çektim. "Çok üzgünüm."

"Ne için?" diye sordu. Micah'yla göz göze gelmişlerdi.

İlk gözyaşım yanağımdan süzüldü. Hain piç, ne olacak! Fakat konuştuğumda sesim sakindi. "Size doğru düzgün veda edemeden gittim."

İkisi de beni öptü. Dudaklarımız birbirine hafifçe değmişti. Micah yanağımdaki gözyaşını sildi. "Merak etme, seni anlıyoruz." Nathaniel'a baktı. "Hadi küveti doldur."

"Kısa bir duş alıp yatmayı tercih ederim."

Yine birbirlerine baktılar. Fakat Micah kafasını sallayınca Nathaniel banyoya gitti. Micah'nın yüzüne baktım. Sevgililerim arasında, göz göze gelmek için kafamı kaldırma-

ma gerek olmayan tek adamdı. "Neler oluyor? Bir şey mi kaçırdım?"

Acı acı gülümsedi. Onunla ilk tanıştığımda da böyle gülmüştü. Aynı zamanda hem hüzünlü hem alaycı olmayı nasıl başarıyordu?

Kollarını tutup onu sarstım. "Ne oluyor?"

"Hiç. Yemin ederim, her şey yolunda. Ama Jean-Claude seni duşa sokmamamızı söyledi. 'Camdan duvarların arasına girmesin,' dedi."

Kaşlarımı çattım. "Sen neden bahsediyorsun? Jean-Claude nasıl temizlendiğime neden karışsın ki?"

Tam o sırada telefon çalınca irkilerek olduğum yerde zıpladım. "Başka bir cinayet daha işlendiyse hayatta gidemem." Ama bunu söylerken bile gideceğimi biliyordum. Eğer bana ihtiyaçları varsa orada olmam gerekirdi. Evet, kesin giderdim ama yeni bir cinayetle başa çıkabilir miydim bilmiyordum. Bunu kendi kendime itiraf etmek beni korkutmuştu. Resmen işimi yapıp yapamayacağımdan emin değildim.

Micah telefona bakmaya gitti ve ben karanlık salonda dikilip arayanın polis olmaması için dua ettim. Micah "Jean-Claude seni istiyor," diye seslendi.

"Neden telefonla arıyor?"

"Gel kendin sor."

Aydınlık mutfağa doğru yürüdüm. Sadece eviyenin üzerindeki minik lamba yanmasına rağmen araba farları karşısında hipnotize olan geyiklerden farkım yoktu. Telefonu Micah'dan alırken gözlerindeki endişeyi benden gizlemeye çalıştığım farkettim. "Neler oluyor?" dedim Jean-Claude'a.

"Kendini nasıl hissediyorsun *ma petite*?"

Jean-Claude'un sesini duymak daima iyi gelirdi ama bu gece içim bomboştu. "Bok gibi, neden?"

"Ne zamandır beslenmiyorsun?"

Alnımı duvara dayayıp gözlerimi kapadım. "Gelmeden evvel biraz fıstıkla cips atıştırdım, niye soruyorsun?" Nathaniel torpidoyu bir sürü abur cuburla doldurmuştu.

"Ben yemekten bahsetmiyorum *ma petite*."

İçimdeki boşluk yerini paniğe bıraktı. "Aman Tanrım, Damian."

"Merak etme, Damian iyi."

"Nasıl iyi olabilir? Altı saati birkaç saat geçirdiğimde bile neredeyse ölüyordu. Şimdi yirmi dört saat oldu. Tanrım, nasıl bu kadar aptalca davranabildim?"

"Son yirmi dört saattir *ardeur*'ü besleyebilecek durumda mıydın ki? Kiminle yapacaktın bunu?"

Bu soru kendimi suçlamayı bırakıp mantıklı düşünmeme yardımcı oldu. Bir polis soruşturması sırasında *ardeur*'ü unutmaktan daha korkunç hatalar yapılabilirdi. Tıpkı bir polis soruşturması sırasında *ardeur*'ü unutmamak gibi. Kafamın içinde binlerce korkunç senaryo belirdi. *Ardeur*'ün Çevik İhtiyat Ekibi'nin minibüsünde ya da Zerbrowski'nin arabasında ortaya çıktığını hayal ettim. Elim ayağım buz kesmişti ve bunun az önceki vicdan muhasebemle alakası yoktu.

"Tatlı nefesini duyabiliyorum *ma petite* ama tatlı sesini de duymaya ihtiyacım var."

"Kutsal Meryem adına! *Ardeur*'ün ortaya çıkmasını nasıl engelledin?"

"Kalkanlarımı örtüp Richard ve benimle olan tüm bağlarını keserek ve diğerlerinin de aynısını yapmasına yardım ederek."

"Bu konuşmayı zihinden yapmamamızın sebebi de tam olarak bu mu?"

"*Oui.*"

"Peki, Damian'la Nathaniel'ın enerjisini tüketmememi nasıl sağladın?"

"Tıpkı konuştuğumuz gibi, *ardeur*'ü kulüpte besledim ve enerjimi Damian'la paylaştım. Ancak onun enerjisi tükenince triumvirliğiniz bizim yaramaz pisiyi etkiliyor."

"Bunca zamandır tek bir beslenmeyle düzenimizi korudun ha?"

Derin derin iç çekti. Sesi yorgundu ama hislerini anlayamıyordum. Çünkü aramızdaki kalkanı hala indirmemişti. "*Non, non, ma petite.* Senin için altı saatte bir beslendik."

"Neden çoğul konuştun?"

"Richard, Damian ve kendimi kastediyorum. Seni en son Nathaniel beslemişti, değil mi? Ve beslenmesini yüzde yüz kontrol edebileceğimden emin olmadığım için onu kullanmadım."

"Richard *ardeur*'ün tadını diğer taraftan mı aldı?"

"Evet."

"Ne düşünüyor?"

"Sanırım akıl sağlığımızı koruyabildiğimiz için bize saygı duymaya başladı."

Richard'm kimden beslendiğini sormak istediysem de vazgeçtim. Bu beni ilgilendirmezdi. Ben tekeşli olmadı-

ğım sürece ondan da bunu bekleyemezdim. Hala duvara yaslanıyordum ama gözlerimi açmıştım. "Damian bu kez *ardeur*'ü yem olarak beslemeyip başka birinden beslendi, öyle mi?"

"İçindeki *ardeur*'ü ortaya çıkarmak zor olmadı."

"Peki bu kalıcı bir durum mu? Yani artık Richard'la Damian da mı beslenmek zorunda kalacak?"

"*Non ma petite.* Bu yola başvurmamızın tek sebebi çaresizlikti."

"Kalıcı olmadığından nasıl emin olabiliyorsun?" diye sordum.

"Çünkü içimdeki *ardeur*'ün yine büyümeye başladığını hissedebiliyorum. Bu yalnızca benim değil aynı zamanda senin ihtiyacın. Sen görevdeyken onu parçalara bölüp başkalarına paylaştırdım ama artık *ardeur*'ü tekrar beslememizin zamanı geldi *ma petite.*"

Arkamı dönüp kör gözlerle mutfağa baktım. "Yani son birkaç saattir benim *ardeur*'ümü ödünç aldın, öyle mi?"

Kısa bir süre konuşmadı. "Duruma gayet mantıklı bir açıklama getirdin," dedi sonra.

"Böylece kötü adamların peşinde koşarken kontrolümü kaybetmedim."

"Evet."

"Teşekkür ederim." Başka ne söyleyebilirdim ki?

"Rica ederim *ma petite.* Ama şafağın sökmesine az kaldı ve ben uyurken *ardeur* evine geri dönecek. Yatmadan evvel bunu sana vermek istiyorum. Böylece dönüşün fırtınasını ben de hissedebilir ve yardıma ihtiyacınız olursa yanınızda olabilirim."

"Demek endişelisin?"

"*Oui.*"

"Biraz önce neden nasıl hissettiğimi sordun?"

"Çünkü diğer tüm açlıklarda olduğu gibi *ardeur*'ün de bir bedeli vardır. Fakat açlığını bastırırken büyük bir zevk alır ve dayanıklılığının arttığını hissedersin. Bu gece *ardeur*'ü senden çalarak seni güçsüz bıraktım. Seninle zihinden bağlantı kurmaktan korkmasaydım önce iznini ister ya da seni uyarırdım."

"Ben kendimi güçsüz hissetmedim." Sonra düşündüm. "Ama bu gece vampir öldürmekten rahatsız oldum. İyi bir insan olup olmadığımı sorgulayıp durdum."

"Oysa sen daima kendinden eminsindir."

"Yok canım, o kadar da değil."

"Herkes bazen kendiyle ilgili kuşkuya düşer. Ama bunu abartsaydın bugün olduğun kişiye dönüşemezdin."

"Yani cesaretimle soğukkanlılığımın bir kısmını *ardeur*'den alıyorum, öyle mi?"

"*Ardeur* aklını ve kalbini koruyor *ma petite*. Cesaretini tetikleyip kendinle çelişmeni engelliyor."

Kafamı salladım.

"Anlayamayacağım kadar karmaşık konuşuyorsun Jean-Claude. Hadi bana *ardeur*'ü geri ver ve kendimi daha iyi hissedip hissetmeyeceğimi hep birlikte görelim."

"O anda Micah'yla yalnız olmanı tercih ederim. Onu beslenmemizin dışında bırakmaya özen gösterip senin için sakladık."

Kendimi hiç seksi hissetmiyordum. Tek istediğim çabuk tarafından duş alıp uyumaktı.

"Kimseyle sevişemeyecek kadar yorgunum Jean-Claude."

"Ya korktuğum oldu ve senden çok fazla güç aldım ya da *ardeur* yorgunluğuna uyum sağlamaya başladı."

"Neden bahsediyorsun?"

"Öğrendiğim kadarıyla *ardeur* seni bulmadan evvel nadiren seks yapamayacak kadar yorgun olurmuşsun."

Yanaklarım bile kızaramayacak kadar bezgindim. "Benden ne istiyorsun?"

"Eğer temizlenmeye niyetliysen..."

"Tabii ki niyetliyim. Üzerimde halen başka insanların kanı var."

"O halde banyoya gir. Ama yanına sadece Micah'yı al. Küvet suyla dolmadan evvel... Evet, sana senin olanı geri vereceğim."

"İyi de Nathaniel küveti doldurmaya gitti. Micah duşu kullanmayın dediğini söyledi. Galiba camdan uzak durun diye uyarmışsın."

"*Ardeur*'ün dönüşü çok şiddetli olabilir *ma petite*. Micah'yla ikinizin camla çevrili bir yere girmenizi hiç istemedim."

"Gerçekten bir bildiğin mi var, yoksa sadece evham mı yapıyorsun?"

"İstersen şöyle diyeyim *ma petite*, eğer en kötü senaryolara karşı hazırlıklı olmasaydım bugüne dek yaşamam ya da sana başarıyla kur yapmam mümkün olmazdı."

"Kur yapmak mı? Bu çok eski tarz bir laf değil mi?"

"Şimdi kapatıyorum *ma petite*. Sana tavsiyemi dinleyip banyoya gitmeni öneririm." Tık. Telefon kapandı.

Telefonu yerine bırakıp doğruca mutfak kapısına doğru yürüdüm.

Micah masanın yanında durmuş, dikkatli kedi gözleriyle beni izliyordu. Artık o ihtiyatlı yüzünün ardında bir sürü hissini gizlediğini biliyordum. Ama bu gece kimsenin işine burnumu sokmaya niyetim yoktu. Zira benim acılarım bana yeterdi ve başkalarınınkine ihtiyacım yoktu. "Jean-Claude'un *ardeur* konusunda yaptıklarını biliyor muydun?" diye sordum.

"Evet. Jean-Claude, Nathaniel'a göz kulak olmamı istedi. Güçten düşmeye başladığı anda onu haberdar edecektim."

Kafamı salladım. "Onu... Hepinizi tehlikeye attım." Yine uyuşmuştum. Sanki pişmanlığım bile sahteydi.

"Anita," dedi Micah tam karşımda dikilerek. Hareket ettiğini bile görmemiştim. "Anita, iyi misin?"

Kafamı salladım. Hayır, berbattım. Ama "*Ardeur* geri gelmeden evvel temizlenmek ve bu pislikten kurtulmak istiyorum," demekle yetindim ve banyoya doğru yürüdüm. Micah peşimden geldi.

Nathaniel küvetin üzerine eğilmişti. Atkuyruğu yaptığı saçları çıplak sırtını okşuyordu. Altında ipek boxer'ı vardı.

Bu görüntüsünün beni tahrik etmesi gerekirdi ama zerre kadar etkilenmedim. Adeta içim buz kesmişti.

Endişeyle yanıma geldi. "Sana nasıl yardım edebilirim?"

Kendimi kollarına attım. Nathaniel sendelemişti. Istırabımı dindirmek istercesine bana sarıldı. Vücudunun içine girip orada saklanmak istiyordum. Onu tehlikeye atmış, hayatını riske etmiştim. Jean-Claude yardım etmeseydi...

Bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırmaya çalışınca Jonah Cooper'ın vücudu gözlerimin önünde canlandı. Ayağımı omzuna koymuş, onu yere bastırıyordum ve gövdesinden çimenler görünüyordu.

Dizlerimin üzerine çökmüştüm. Nathaniel olmasa küvetin kenarına çarpıp yaralanabilirdim. "Anita..."

Kendimi Nathaniel'ın kollarından kurtarıp Micah'ya uzandım. Elimi tuttu ve "Git Nathaniel," dedi. "*Ardeur* ortaya çıkmadan evvel bizi yalnız bırak."

"Ben..."

Sözünü yarıda kesip çığlık çığlığa bağırdım. "Hadi git. Tanrım, lütfen!"

Nathaniel'ın banyodan çıkıp çıkmadığını göremedim çünkü Jean-Claude tam o sırada kalkanını indirdi. Sanki en sevdiğim paltomu ya da bir kitabı ödünç almış gibi konuşmuştu. Şimdi de onu geri verecekti. Fakat bir palto size geri dönmeyi istemez ya da bir kitap onu kimin okuduğuna aldırmaz. *Ardeur*'ü bana geri vermedi. Yalnızca kalkanlarını indirdi ve *ardeur* kafesini parçalayan aç bir hayvan gibi üzerime saldırdı. Jean-Claude onu tutup yavaşlatmaya çalıştı ama nafile. Kendimi gece karanlığında raylardan geçmeye çalışan biri gibi hissediyordum. Trenin o korkunç gürültüsünü işitiyor, ayaklarımın altındaki titreşimi algılıyor, parlak ışıklarını görebiliyor ve felaketin yaklaştığını biliyordum. Gök gürlemesini andıran o müthiş gürültüyle kulaklarım uğulduyordu. Bir türlü raylardan çekilemiyordum. Kaçamıyor, saklanamıyordum. Çünkü tren bir parçamdı ve bana doğru geliyordu.

81

Ardeur üzerimize saldırdı ve suya düştük. Suyun altında nefes alamayacağımızı hatırlamamız bile neredeyse bir dakika sürmüştü. Kafamızı çıkarıp güçlükle nefes aldıktan sonra gülüştük. O ilk buhranda kıyafetlerimizden kurtulmuştuk ve suyun içinde çıplaktık. Kotlarımızı nasıl bu kadar kolay çıkardığımıza bir türlü akıl sır erdirememiştim. Tam o sırada yanımda yüzen kot parçasını gördüm. Ah, şimdi anlıyordum!

"Misyoner pozisyonunda yapamayız," dedim. "İkimiz de boğuluruz."

Bukleleri kafasına yapışmıştı ve saçları mum ışığında simsiyah görünüyordu. Gülümsemesi solmuştu. Şimdi gözlerinde sabit ve karanlık bir bakış vardı. Ürpererek titredim. "Peki," demekle yetindi. Sonra sırtımı küvetin ucun-

daki eğimli kısma dayayarak ağırlığını üzerime verdi. Şimdi küvetle vücudu arasındaydım. Sert erkekliğini hissedince bir an için gözlerimi kapadım. Aklıma kıyafetlerin yırtılarak çıkarıldığı bir anı gelmişti ama bunu ne zaman ve nerede yaptığımızı hatırlayamıyordum. *Ardeur* ortaya çıktığında düşüncelerimi daha net toparlayabilmeme rağmen o sırada genelde başka şeylerle meşgul oluyordum.

Vücudunu hafifçe kaldırıp ön tarafını okşadı. Elinin sertleşen organı üzerinde gidip geldiğini görmek titrememe sebep olmuştu. Sonra açısını ayarlayıp kendini kasıklarıma doğru itti ve bacaklarımın arasında büyüklüğünü hissettim. İçime girmeye çalışmadı. Tek yaptığı aletinin ön tarafını okşamasına izin vermekti. Vücudunu bir el gibi kullanarak erkekliğini bacaklarımın arasına sürtmeye başladı. Ama bu sert bir okşayış tarzıydı ve ellerinin verdiği iç gıcıklayıcı hisle alakası yoktu. Evet, su insanın vücudunu kayganlaştırır ama bazı bölgelerin kurumasına sebep olur. Eğer vücudum başka bir şekilde ıslak olsa bu sert dokunuş hoşuma gidebilirdi.

"Yeterince ıslak değilsin," dedi Micah düşüncelerimi okumuşçasına. Arzularının şiddeti sesini boğuklaştırmıştı.

Buna itiraz edebilirdim çünkü *ardeur* söylediğine karşı çıkmak istiyor ve *Beni hemen al,* dememi bekliyordu. Diğer erkek arkadaşlarımdan biriyle olsaydım bunu yapabilirdim ve ne benim ne onun canı acırdı. Fakat hayatımdaki kuralların çoğu Micah için geçerli değildi. Micah'nın penisi standart bir uzunluktaydı ama çok kalındı. Daha önce de henüz ben yeterince ıslak değilken sevişmeyi denemiştik ve her yerimiz kıpkırmızı olmuştu.

"Evet, yeterince ıslak değilim," dedim güçbela.

Alnını benimkine yasladı. "S.ktir," diye fısıldadı bu kelimeye tüm duygularını katarak.

Sesime güvenmediğim için kafamı sallamakla yetindim. İhtiyacının yoğunluğuyla kıvranan sadece Micah değildi. Bacaklarımın arasından çekilince hafifçe inledim. Sonra birden beni kaldırarak küvetin kenarına oturttu. Eli bacağımda olmasa dengemi kaybedip tekrar suya düşebilirdim. Ama beni sıkıca tutuyordu. Bir eli bacağımda kalırken diğerini kalçama doğru kaydırdı. Beni eliyle tatmin edeceğini sandım ama aniden parmağı içime girdi. Hazırlıksız yakalanmama rağmen hoşuma gitmişti. Küvetin etrafındaki fayans platform boyunca uzanmaya yeltendim. Fakat mumları ancak ısılarını sırtımda hissedince hatırlamıştım. Öylesine ani kalktım ki Micah boş bulunup ellerini çekince tekrar suya düştüm.

"Yandın mı?" diye sordu.

Kafamı iki yana salladım.

"Hayır, bu kez değil."

Bir keresinde saçlarımı tutuşturmuştum. Titrek bir sesle güldüm.

"Pardon, çok aptalım."

Micah bana dikkatle baktı.

"Ne oldu?" dedim.

"*Ardeur* kayboldu."

Durup hislerimi yokladım. Hayır, kaybolmamış ama azalmıştı. Onunla savaştığımdaki gibi olmamıştı. Sadece yanmak tekrar düşünmemi sağlamıştı, o kadar. Ya da belki *ardeur* bile fiziksel acıya karşı duyarlıydı ve önce ona odak-

lanmama izin veriyordu. Ne var ki Micah'nın dediği gibi tamamen kesilmemişti, şimdi hafif bir rüzgar gibi yüzüme çarpıyordu.

"Kendimi yaktığımı sandım."

"Of, yine mi?"

Kaşlarımı çattım. "Evet, yine. Ne yapayım, sen de bana kendimi kaybettirecek kadar mükemmel olmasaydın."

Kafasını salladı. "Bunu ben yapmıyorum Anita. *Ardeur* tüm hislerini daha yoğun yaşamana sebep oluyor."

Bunu söylerken o kadar ciddi ve üzgün görünüyordu ki dayanamayarak sordum. "Micah, neyin var?"

Burnumun ucunu öptü. "Sonra konuşalım."

İtiraz etmek istedim fakat *ardeur* bize yeterince zaman verdiğini düşünmüş olmalıydı ki o tren bana yine çarptı. Kendimi Micah'nın kollarına attım ve ellerimi çılgınca vücudunda gezdirdim. Dokunmaya açtım. Sanki hiçbir okşama, hiçbir dokunuş yeterli değildi. İştahla öpüştük. Olabildiğince yakın olmak için delicesine çaba harcadık. Birbirimizin kollarında erimek için.

Bir an geldi, dudaklarım Micah'nınkilere karşılık verirken hayvanımın uyandığını hissettim. Sanki vücudumun derinliklerinden yüzeye çıkıyordu. Micah ağzını çekip "Anita..." dedi.

Ellerimle vücudumu kullanıp tekrar dudaklarına yapıştım. Micah'nın hayvanı nefes kesici sıcaklığını hissettirmeye başlamıştı ve benimkine yetişebilmek için müthiş bir çaba içindeydi. Vücutlarımız boyunca adeta birbirleriyle yarışırcasına yüzdüler ve karanlık sulardan yüzeye fırladılar. Şekil değil vücut değiştirmek gibiydi. Micah'nın beni

sarmalamasını istiyordum. Yaptıklarımız yetmiyordu. Sanki vücutlarımızın özü bu şehvet dalgasına karşılık veriyordu. Doğaüstü hayvanlarımız ağızlarımızdan çıkıp kürklerini birbirine sürtüyordu. Seksten ve şu ana dek hissettiğim her şeyden daha yakın bir deneyim yaşıyorduk. Bir an dünya kendini kapatmış, gözlerimiz kör olmuş ve birbirimizin bedenlerinin içine girmiştik. Zihinlerimize, anılarımıza ya da hislerimize değil, yalnızca kısacık bir an bir yanımız diğerinin vücuduna sızıvermişti. Bunlar insani yanlarımız değildi. *Vay, demek Micah olmak böyle bir şeymiş,* diye düşündüm Micah'nın derinliklerine, hayvanının inine indiğimde. O da bana aynısını bana yapmıştı.

Ve o an *ardeur* beslendi. O sıcacık ve canlı güçle, Micah'nın vücudunda olmanın verdiği hisle beslendi. Bedenlerimiz durulmuş, zihinlerimiz sakinleşmişti ve mutluyduk.

Hayvanlarımız geri dönmedi. Bir an için o yanım tıpkı sevişiğimiz zamanlardaki gibi Micah'nın sıcaklığına ve güvenliğine sığındı. Sanki onun hayvanı daha büyüktü ve tamamen içimi kaplamıştı.

O canlı enerji tekrar boğazlarımızdan tırmanmayıp tenimizden fışkırdı. Ciltlerimiz alev almış gibiydi. İki kocaman ve kürklü şekil aramızdan geçti ve inlerine geri döndü. Yemin ederim, bedenimde gerçek bir fiziksel ağırlık hissettim. Adeta vücudu boyunca ilerledi ve dibime vardığında kıvrılıp oraya yerleşti.

Nefes nefese kalmıştık ve dudaklarımız birbirinden ayrıldığında kahkahalarla gülüyorduk. Konuşacak gücü ilk ben buldum. "Vay canına!"

Micah'yı hiç bu kadar mutlu ve rahatlamış görmemiştim. Sanki üzerinden büyük bir yük kalkmıştı. "Biliyor musun," dedi hala güçlükle nefes alarak, "birimiz tamamen insan olduğumuz sürece bunu yapamazdık."

"Ben böyle bir şeyin yapılabileceğini bile bilmiyordum."

"Gerçekten güçlü ve iyi bir çiftsen yapabilirsin."

"Bir adı var mı?"

"Shiva ve Pavarti ya da sadece Maithuna. Sanskritçe'de birleşmeyle eşleşme anlamına geliyor."

"Pavarti onunla sık sık sevişmeyip enerjisini boşaltmasını sağlamasaydı, Shiva'nın gücü dünyayı mahvedebilirdi."

Başıyla onayladı. "Yine okuldaki dinler tarihi dersinden kalan bilgiler mi?"

Kafamı iki yana salladım. "Birkaç yıl evvel gerçek bir naga[4] bulduk. Şiddete maruz kalmıştı. Hindu dinini araştırmaya o zaman başladım. Onun geldiği yerde başka doğaüstü varlıklara rastlayabileceğimi sandım."

"Rastladın mı bari?"

"Hayır." Bir an düşündüm. "Henüz değil." Kollarımı ensesine dolayıp onu öpmek için kendime çektim. Karşı koymasa da bana yaklaşmadı. "Ama *ardeur*'ü besledin."

"Hala öpüşmek istiyor olamaz mıyım?"

Beni yavaşça öptü fakat kısa bir süre sonra yine birbirimizin ağızlarından beslenmeye başladık. Micah gülerek geri çekildi. "Biraz evvel bunu yaptığımızı sanıyordum."

Ona nasıl açıklayabileceğimden emin değildim. Metafiziksel boyutta seks yapmıştık ve bazen sıradan seks sonra-

4 Hindu inanışında yarı insan yarı yılan şeklinde varlık. (Ç.N.)

sında da olduğu gibi içim enerjiyle dolmuştu. Hala sertliğini hissedebiliyordum ve onu içimde istiyordum. Onunla fiziksel yakınlık kurmaya ihtiyacım vardı.

Bir elim ensesindeydi. Diğerini vücudunda dolaştırdım ve organının altındaki ipeksi yumuşaklığı avuçladım. Gözlerini kapayıp güçlükle yutkundu.

Sonra elimi yukarı kaydırdım ve parmaklarımı organının etrafına doladım. O kadar sertti ki vücudum zevkle sızlarken gözlerimi kapadım.

Tekrar gözlerimi açtığımda etrafımı flu görmeye başlamıştım. "Bunu içimde istiyorum," dedim.

Gülümsemeye çalıştı ama yüzü şehvetle kasılmış, sesi yine kısılıp boğuklaşmıştı. "*Ardeur* olmadan mı?"

Organını sıkınca bir an gözleri yukarı kaydı. "Seni hiçbir zaman sadece *ardeur* yüzünden istemedim Micah."

Sesi fısıltıya dönüşmüştü. "Deminki çok farklıydı Anita. Ondan daha iyi olabileceğimizi hayal edemiyorum."

Elimi sert aleti boyunca gezdirdim. "Daha iyi olmamıza gerek yok, hep iyi olalım yeter."

Kafasını salladı.

"*Ardeur* ya da hayvanlarımız olmadan asla o kadar muhteşem sevişemeyiz. Üstelik dolunay yaklaşıyor ve hayvanlarımızı bu kadar zorlamamız onların kontrolünü yitirmemize sebep olabilir."

Kafa sallama sırası bendeydi. "Yalnızca ikimiz olacağız Micah. Yalnızca ikimiz."

"Birbirimize dokunmaya başladığımız günden beri hiç yalnız olmadık Anita. Her zaman biri ya da bir şey vardı." Çok ciddi görünüyordu.

Elimi testislerinin yumuşak ıslaklığına götürüp onlarla hafifçe oynadım. Diğer elim penisinin başındaydı. "Öyleyse artık zamanı geldi," dedim.

Güçlükle yutkunup gülümsedi. "*Ardeur*'ü besledikten sonra ıslanmıştın ama yine suda olduğumuza göre bunun için hazır olmayabilirsin." Elini benimkinin üzerine koydu ve ikimiz birlikte penisini sıkarken Micah kafasını arkaya attı. Tüm vücudu kasılıp titrediği için küvetin kenarından sular taştı. Sonra bana baktı ve elini bacaklarımın arasına götürüp parmağını içime soktu. İki parmağını birden içeri iterken gözlerim kapandı. "Burası henüz hazır değil."

"Islanmasını sağlamak senin elinde," dedim.

Aniden iki parmağını geri çekip sonra hızla içime sokunca nefesim kesildi. "Bunu yapabilirim," dedi. Onu ne kadar çok istediğimi anladığı gözlerinden okunuyordu. Defalarca evet dedim. Beni parmaklarıyla ve ağzıyla açana dek aynı sözcüğü yineledim. Nihayet ıslaktım ve dardım ve sonunda içimdeydi. Adını haykırarak tırnaklarımı sırtına geçirdim. Kendini son kez içime sapladıktan sonra vücudu büküldü. Fayansların üzerindeki bedenime abanan vücutta oynaşan gölgelere bakarken ellerimiz aynı anda mumlara çarptı ve hepsi suya düştü. Micah kafasını eğip bana baktı. Orgazmın rehaveti bakışlarını odaklamasını güçleştiriyordu.

Hızlı hızlı soluyarak zorlukla konuştum. "Kim demiş doğaüstü güçlere ihtiyacımız var diye?"

Kısacık bir an gözlerini kırpıştırarak suratıma baktıktan sonra gülmeye başladı. Hala içimde olduğu için hafifçe kıvrandım ve kendini tekrar içime itti, tabii gene kıvrandım,

o da yine aynısını yaptı ve ben... Nihayet üzerimden yana kaydı ve mumla kaplı fayanslara bakarak gülmeye devam etti. Yorgunluk bizi koca bir dev gibi yutana dek kahkahalar attık. Sanki yirmi dört saatin yükü birdenbire omuzlarıma çökmüştü. Bitmiştim. Bu gece, hatta belki bu yıl daha fazla aksiyonu kaldıramayabilirdim.

Saçlarımızı kuruttuk. Banyoda yıkadığım bıçakları kurulamamız konusunda ısrar ettim. Micah salondan çantamı getirdi ve bu geceliğine silahlarımı yerlerine yerleştirmekle vakit kaybetmememe için yalvardı. "Hadi, hepsini yatakodasına götürelim. İnan bir geceden bir şey olmaz."

Kabul etmeliyim ki ben de tüfekleri yukarıdaki kutularına, cephaneyi aşağı kattaki cephane kasasına yerleştirmeye üşeniyordum.

Sonunda hepsini odaya götürdük. Çantayı yavaşça yatağın kenarına bıraktım. Nathaniel yan dönüp dizlerini karnına çekmişti. Yatakta yalnız yattığında hep böyle uyurdu. Mümkün olduğunca ses çıkarmamaya çalışarak bıçakları onun tarafındaki komodinin üzerine koydum.

Gözlerini hafifçe aralayıp beni görünce tekrar yumdu. Ateşi varmışçasına sıcaktı. Ya da belki uzun süre suda kaldığım için üşümüştüm. Browning'i yatağın başındaki, ev yapımı kılıfa koydum. Micah, Firestar'ı onun tarafındaki komodinin üzerine bıraktı. Nathaniel kendini vücudumun kavisine bırakıp gevşemişti. Ancak o an hepimizin çıplak olduğunu farkettim. Nathaniel yatarken hiçbir şey giymemişti. Biz de öyle. Şimdiye dek Micah istediği zaman çıplak yatabilmişti ama Nathaniel'a asla izin vermemiş, kendim asla tamamen soyunmamıştım. Fakat o kadar yorgun

ve uykusuzdum ki Micah'yla odaya girdiğimde pijamalarımı giymek aklıma bile gelmemişti. Micah arkamdaki yerini aldı ve kendimi onların arasında olmanın verdiği hisse bıraktım. Micah çoğu kez çıplak vücudunu sırtıma dayamıştı. Nathaniel'la ilk kez bu şekilde uyuyacaktık. Aylardır poposunu karnımla kasıklarıma bastırarak yatıyordu ama hep giyiniktik. Göğüslerimi sırtına yaslayıp elimi saçlarına attım. Uykusunda elimi tutup ön tarafına götürdü ve aylardır dokunmaktan kaçındığım bölgelerine koydu.

"Neyin var?" diye fısıldadı Micah gerginliğimi tam anlamıyla hissederek.

Nathaniel'ın ön tarafındaki ipeksi yumuşaklığa dokundum. Eli benimkinin üzerindeydi. Az sonra nefes alıp verişi düzene girdi ve tekrar derin bir uykuya daldı. Yüzümü ensesine gömdüğümde kafasını arkaya atarak bana iyice sokuldu. "Hiç," diye fısıldadım. "Yok bir şey."

Micah sırtıma yaslandı, eli yastığımın altına gitti ve diğerini belime attı. Fakat Nathaniel'la öyle yakın duruyorduk ki onun kalçasına da dokunmak zorunda kaldı. "Ah," diye fısıldadı. "Hepimiz çıplağız."

"Evet," dedim.

Enseme doğru fısıldayınca hafifçe gıdıklandığımı hissettim. "Bunu sorun etmezsin, öyle değil mi?"

"Hayır," dedim ve kafamı yastığa gömüp Nathaniel'ın kokusunu içime çektim.

"Emin misin?"

"Evet." Gerçekten öyleydim çünkü yanlış olamayacak kadar güzeldi.

82

Vampir sığınağına yapılan baskın ülke çapında büyük yankı uyandırmıştı. Bu konuda çeşitli yorumlar vardı. Gazete manşetlerinin en belirginleri şöyleydi: 'Ölüm Evi', 'Polis baskını, vampir seri katillerin saçtığı dehşete son verdi!', 'Vampirler ölüm makinelerine dönüştü.' Haberlerde de aşağı yukarı aynı şeyler söyleniyordu. Birkaç gündür telefonuma bakamaz olmuştum. Çoğunluğu ulusal televizyon kanallarından olmak üzere bir sürü röportaj teklifi geliyordu. Acaba Çevik İhtiyat Ekibi'ndekiler de bu kadar ilgi görüyor mu diye merak etmekten kendimi alamıyordum.

DNA analizi sonuçları gelmiş ve korkunç fikrim onaylanmıştı. Öldürülen vampirlerden sadece üçünün DNA'sı önceki kurbanlardaki izlerle eşleşmişti. Beş vampir hala fi-

rardaydı ve seri katiller yakalanmadıkça ya da tamamen yok edilmedikçe öldürmeye devam ederdi.

Tıpkı Pittsburgh ve New Orleans gibi St. Louis'den de kaçmışlar ve üç şehirde polisleri öldürmüşlerdi. Kurbanlarının sayısı yirmiyi aşmasına rağmen hala ellerini kollarını sallaya sallaya dolaşıyorlardı.

Pittsburgh'daki ölümlerle New Orleans'takiler arasında üç aylık bir boşluk vardı. New Orleans'la St.Louis arasındaysa bir ay bile yoktu. Zaman aralığı giderek daralıyor ve kurbanların sayısı her geçen gün artıyordu. Gerçi St. Louis'de diğer şehirlere oranla daha az polis ölmüştü. Nasıl bu kadar şanslı olabilmiştik? Jean-Claude bir mektup aldı.

Parşömen benzeri kağıdın üzerindeki elyazısı çok güzel ve zarifti. Not, Vittorio'nun Gwennie'sindendi.

St. Louis'nin Şehir Efendisi Jean-Claude,

Vittorio'yu terkettim. Deliliği hareketlerini mazur göremeyeceğim ve onun yanında kalmaya devam edemeyeceğim bir hal aldı. Artık onun gibi yaşayamam. Eğer beni bulursa kesin öldürür. Onun öpücük'ünden daha genç bir vampirle, Myron'la kaçtım ve Vittorio bu ihanetimi asla karşılıksız bırakmaz. Vittorio başka bir şehir arayışı içinde. Onu St. Louis'den kaçırdınız ama çok geçmeden yeni bir av bölgesi bulacaktır. Çünkü çılgınlığı ona huzur vermeyecektir. Vittorio insanların onunla alay ettiğine inanıyor ve ancak onları öldürünce rahatlıyor. Kilisenin Asher'la işi bittikten sonraki hafta onu Belle Morte'nin sarayında görmüştüm. Size

sadece şunu söyleyebilirim, Vittorio onun kadar şanslı değildi. Artık korkunç biri. Hatta belki bir canavar. Vücudunu kemiren kutsal suyun aklını da mahvetmesine izin verdi. Sevdiğim tüm özelliklerini yitirdi. Deliliğin onu ele geçirmesine göz yumdu.

Umarım Myron'la polise yardım etmek için yaptıklarımız işe yaramıştır. Cesetlerin çabuk bulunmasını sağlamaya çalıştık. Vittorio yakınımızdayken ancak bu kadarını yapabildik. Polisi sağ bırakan Myron'dı. Böylece kızı götürdüklerini öğrenebilecektiniz. Myron ayrıca kilisedeki casuslarımızdan biriydi ve Cooper'dan adresi öğrendiğinizi biliyordu. Ben hariç kimseye bir şey söylemedi çünkü geri kalanların hepsi Vittorio'nun şeytani kabusunun içinde sıkışıp kalmıştı. Size ve insan hizmetkarınıza yardım etmek için elimizden geleni yaptık. Lütfen buna inanın. Eğer hayatta kalmayı başarabilirsek sizinle tekrar temasa geçmeyi deneyeceğim. Ama açık konuşmam gerekirse Vittorio'nun bu yıl bitmeden bizi bulacağını düşünüyorum. Ondan kaçtığım için kesinlikle pişman değilim. Bazen korkunç ve uzun bir hayattansa kısa ve iyi bir hayat yaşamak daha iyidir.

Daima sizin,
Gwen

Mektup sır perdesini biraz olsun aralasa da en önemli soru hala cevapsızdı. Vittorio neredeydi? Avlanacak başka bir şehir bulması ne kadar sürecekti? Ben bir federaldim ve tekrar ortaya çıktığında ya da yerel vampir avcısı benden yardım

istediği takdirde bu işin üzerine gitmeliydim. Denis-Luc St. John hala New Orleans'taki bir hastanedeydi. Onunla telefonda konuştum ve neredeyse ölümüne sebep olan vampirlerle ilgili hikayeyi anlattım. Tekrar ortaya çıktıklarında hıncını almaya kararlıydı. *İyi olur,* diye düşündüm. Bir bakıma bu olayın dışında tutulmak işime gelirdi. Korkakça mı davranıyordum? Belki. Eğer onları sadece benim durdurabileceğime inansaydım bunu yapıp dünyayı kurtarırdım ama bu ülkedeki tek polis ben değilim. Hatta bu ülkedeki tek rozetli vampir celladı bile değilim. Bir kere de başkaları eğlensin, değil mi? Zaten son birkaç yıldır kaldıramayacağım kadar olay yaşadım. Çağırırlarsa gideceğim ama gönüllü olmaya niyetim yok. Dünya döndükçe kötü adamlar hep varolacak. Bu savaşı kazanmanın bir yolu yok. Bir mücadele bitip yenisi başlar. Bir pisliği gebertirsin yerine başkası türer. Asla bitmez.

Malcolm'la kan yemini konusunu tartışacağımız bir görüşme ayarladık. Ne yazık ki sadece St. Louis'de değil ülke çapında kan yeminine karşı bir tepki var. Herhalde ancak lanet olası bir felaketle akılları başlarına gelecek. Cooper'ı öldürdüğüm gece kilisede olan vampirlerden bazıları Jean-Claude'la yakınlaştı, şimdi Malcolm'u bırakıp onu efendi olarak kabul etmek istiyorlar. Bunlar arasında Avery Seabrook, Wicked ve Truth da var.

Marianne başka bir Tarot falı daha baktı ve yine aynı kehanetlerde bulundu. Ama fal benim için hala anlamsız çünkü henüz geçmişimden gelen birinin yardımını görmedim. Bana yardım etmeye çalışanların hepsi bugün ve yarınım gibi görünüyor.

Dragon, Primo'nun St. Louis'de kalmasına izin verdi ve ileriki bir tarihte bizimle Konsey'in işleriyle ilgili bir toplantı yapmak istiyor. Doğrusu bununla ilgili ne hissetmem gerektiğini bilmiyorum çünkü görüşmemiz lehimize sonuçlar da doğurabilir, aleyhimize de olabilir.

Brown'ların dosyasına bakan polisle temasa geçtim. Çok şanslıydım çünkü çocuğun kişisel eşyalarını incelememize izin verdiler ve Evans bunlara bakmayı kabul etti. Barbara Brown beni incittiği için ne kadar üzgün olduğunu belirten bir kart yolladı.

Dünyayı değiştiremem ama kendi hayatım konusunda epey aşama kaydettim. Bazı geceler eve gelip hala hayatta olduğuna şükretmek ve sevdiğin birinin yanına kıvrılmak bile yetiyor.

Rengi Micah'nın gözlerini andıran yeşilimsi altın rengi bir orkide türü buldum. Şimdi salondaki sehpanın üzerinde bunlardan bir buket duruyor. Micah daha önce kimsenin ona çiçek almadığını söylüyor. Nathaniel'a gerçekte hiçbir annenin giymediği beyaz ve fırfırlı bir önlük ve inci bir kolye hediye ettim. Sanırım çok beğendi çünkü onu yatakta incileri parmaklarına dolarken buldum.

Jean-Claude'a son derece şık, siyah bir vazo içinde kar beyazı orkideler aldım. Onları salonundaki sehpanın üzerine koymuş.

Gerçi Asher için seçtiğim sarı güller, saçlarının parlak sarısı yanında sönük kaldı ama olsun. Richard'la henüz birbirimize çiçek verme aşamasına geri dönemedik ve açıkçası Richard'ın kendini birinden çiçek almaya layık bir adam olarak gördüğünü hiç sanmıyorum.

Damian yeni triumvirliğimizden sonra Danse Macabre'de dans ettiği ilk gece büyük bir izdiham yarattı. Sanırım yeni güçlerini Moroven'ın değil daha çok Belle Morte'nin soyundan almıştı. Şimdilerde yeni keşfettiği çekiciliğinin keyfini çıkarmakla meşgul. Damian'ı erkek arkadaş kategorisine sokabilir miyim bilmiyorum ama o benim vampir hizmetkarım ve benden aldıklarını fazlasıyla hakettiği kesin. Ona bir mobilya mağazasından hediye çeki armağan ettim. Böylece garajın üzerinde ona yeni bir daire inşa ettirene dek bodrumdaki odasını istediği gibi döşeyebilecek. Bir gece bodrumu temizleme partisi verdik. Nathaniel'ın fikriydi. Bir sürü arkadaşımızı davet edip tüm sıkıcı işleri onlara yaptırdıktan sonra hepsini pizzayla besledik. Gerçi pizzaları leoparadamlar, kurtadamlar, fareadamlar ve insanlar yedi. Vampirlerse açlıklarını daha sıvı bir şeyle giderdi. Hayır, Jean-Claude bodrumu temizlemeye gelmedi ama Asher bana gerçek bir sürpriz yaparak o gece aramıza katıldı. Richard da öyle. Serinletici içkiler ortaya çıkana dek gayet iyiydi ama Asher için damarlarımdan birini açmama dayanamayarak gitti. İtiraz etmedi, kavga çıkarmadı. Sadece gitti. En azından deniyor.

Hepimiz deniyoruz. Vampir avcılığına ve polise yardım etmeye başladığımda neler düşündüğümü hatırlıyorum da ne kadar da soylu bir amacım olduğunu sanıyordum. Hayatımın bir anlamı vardı. İyilerin tarafında olduğumu biliyordum. Ama son zamanlarda tüm pislikleri yerlerine yenilerinin gelebilmesi için hakladığımı düşünüyorum. Sanki kötü adamlar devasa bir kar kütlesi ve ben elimdeki kürekle onlardan kurtulmaya çalışıyorum. Belki sadece yor-

gunum ya da Mendez haklıydı. Belki zamanının çoğunu adam vurarak geçiren biri iyi olamaz. Beni hangisinin daha çok rahatsız ettiğini bilmiyorum, hayatı için yalvaran birini gözlerinin içine bakarak öldürmek mi, yoksa kanunen başka seçeneğimin olmaması mı? Kendi canımı ve başkalarınınkini kurtarmak için öldürmeye varım. Karşımdaki kişinin bunu hakettiğini düşünüyorsam tetiği çekerken elim titremez. Vittorio gibilere asla acımam. Ama ya dairedeki kız doğruyu söylüyorduysa? Ya efendisinin verdiği emri uygulamaktan başka çaresi yoksa? Ya kötü adamdan uzaklaştığı zaman iyi bir kadınsa? Ah Tanrım, inanın bilmiyorum. Tek bildiğim, o zavallının nasıl olup da bir caniye dönüştüğünü bulmak benim işim değil. Benim işim bir daha hiç kimseyi öldürmeyeceğinden emin olmak. Ben bunu yapıyorum. Ben celladım. Şehrimde birini öldürürseniz karşınızda beni bulursunuz.

HasretKardeş